

4166

ਜੇਠਮ ਮਾਣੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ

by

ਦੀਤ੍ਰ ਮੋਦਾ

4166

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਲਾਇਬਰੇਰੀ

(ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ)

ਐਕਸੈਸ਼ਨ ਨੰ:.....

ਕਲਾਸ ਨੰ:.....

ਸ਼ੈਲ ਨੰ:.....

ਸੰਖ:.....

(੧) ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਸਮੇਂ ਮੁਕੱਰਰ ਗੈਲਰੀ ਗਈ ਕਿਟਡੀ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਸ਼ਰਟ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਹ ੧੫ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਵਧੀਕ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਣਗੇ।

(੨) ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਾਪਸ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਹੱਸੇ ਤੱਕ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੋ ਕਿ ਪਾਸ ਹਾਸਤਾਂ ਵਿਚ ਸਕੱਤਰ ਸਾਹਿਬ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਸਕਣਗੇ।

(੩) ਕਿਤਾਬਾਂ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਸੰਜੇ ਲਾਇਬਰੇਰੀ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪਿੱਛੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ, ਭਾਵੇਂ ਦੂਜਾ ਸੰਜੇ ਲਾਇਬਰੇਰੀ ਵਿਚੋਂ ਆਪ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇ ਤੇ ਭਾਵੇਂ ਨਾ।

(੪) ਕਿਤਾਬਾਂ ਤੇ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਫੇਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਆਦਿਕ ਨਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇ।

(੫) ਮੁਰਾਬ ਹੀਤੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਨਵੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਟੁਕਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ।

SIKH REFERENCE LIBRARY
S. G. P. C. (S. G. P. C.)
Class No.
Book No.
Acq. No. 4166

(5081)

11749

14

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਲਾਇਬਰੇਰੀ
 (ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕਮੇਟੀ) ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
 ਐਕਸੈਸ਼ਨ ਨੰ: ~~11749~~
 ਕਲਾਸ ਨੰ:
 ਬਿਲਡ ਨੰ:
 (੧) ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮੇਂ ਮੁਕੱਰਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਗਿਣਤੀ
 ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲੈ ਸਕਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇਕਰ ਉਹ ੧੫
 ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਵਧੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਰੁਖ਼ ਸਕਣਗੇ।
 (੨) ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਾਪਸ ਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ
 ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਪੈਸੇ ਰੋਜ਼ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਜੁਰਮਾਨਾ ਹੋਵੇਗਾ-ਜੇਕਰ
 ਖਾਸ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਸਕੱਤਰ ਸਾਹਿਬ ਮੁਆਫ਼ ਕਰ ਸਕਣਗੇ।
 (੩) ਕਿਤਾਬਾਂ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਸਜਣ ਲਾਇਬਰੇਰੀ ਦੀਆਂ
 ਕਿਤਾਬਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਅਗੇ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ, ਭਾਵੇਂ ਦੂਜਾ ਸਜਣ
 ਲਾਇਬਰੇਰੀ ਵਿਚ ਆਪ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇ ਤੇ
 ਭਾਵੇਂ ਨਾ।
 (੪) ਕਿਤਾਬਾਂ ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਆਦਿਕ
 ਨਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇ।
 (੫) ਖਰਾਬ
 ਜਖ਼ਤੀਆਂ ਹੋ

11749

ਜਦੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਲਾਇਬਰੇਰੀ
 (ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕਮੇਟੀ)

ਲਿਖਤ ਦਾ ਨਾਂ - ਸ੍ਰੀ ੧੮੨੬ ਈ.

SIKH REFERENCE LIBRARY
 S. G. P. C. (GURU)
 Class No.
 Book No.
 Acc. No. 4166.

4529

318 43 11

11177

੧੬ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਜਨਮਪੜੀਥਾਥੇਨਾਨਕਜੀਕੀ॥
 ਸੀਮਤਪਵਿਸੈਥੀਆਸੀ॥ ੧੫ ੮੩॥ ਸਿਤੀਵੈਸਾਖਸੁਦੀ
 ਪੰਚਮੀ॥ ੫॥ ਪੋਥੀਲਿਖੀਪੈੜੇਸੇਥੇਸੁਲਤਾਨਪੁਰਕੇਖੜੇਟੇ॥
 ਗੁਰਅੰਗਦਜੀਲਿਖਾਈ॥ ਪੈੜੇਲਿਖੀ॥ ਮੁਖਸਤਿਥਾਲੇਸੰਧੂ
 ਜਟੋਟੇਕੇ॥ ਗਾਇਭੋਇਦੀਤਿਲਵੰਡੀਅਹੁਆਇਆਆਗਾ॥ ਗੁ
 ਰੁਅੰਗਦਨੰਦੁਲਧਾਆਗਾ॥ ਦਇਮਹੀਨੇਸਤਾਰਹਿਨਿਨਲਿਖ
 ਦੋਆਲਗੋਆਹਿ॥ ਜੇਜੇਹਕੀਕਤਆਹੀ॥ ਜਿਥੇਜਿਥੇਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਜੀਫਿਰੈਆਹੈ॥ ਤਿਥੇਤਿਥੇਦੀਹਕੀਕਤ॥ ਸਹਿਜਨਾਸਗੁਈ
 ਥਾਲੇਲਿਖਵਾਈ॥ ਗੁਈਥਾਲੇਓਪਰਗੁਰੁਅੰਗਦਜੀਬਹੁਤਖੁਸੀ
 ਹੋਇਆ॥ ਗੁਈਥਾਲਾਅਤੇਮਰਦਾਨਾਰਬਾਧੀਨਾਸੇਫਿਰਦੇਆਹੈ॥
 ਸੇਦੀਖਾਨੇਦੇਵਖਤਗੁਈਥਾਲਾਨਾਸੇਆਗਾ॥ ੧॥ ਇਕਦਿਨਗੁਰੂ

ਅੰਗਦਜੀਦੇਜੀਉਉਪਜੀਜੇਮੇਗਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੁਰਨਆਗਾ
 ਉਸਅਤੇਪੁਮੇਸੁਰਵਿਚਭੇਦਕਛਨਾਆਗਾ।ਦੇਖਾਮੇਰੇਗੁਰੂਜਨ
 ਮਕਿਸਰਉਸਲੀਤਾਆਗਾ।ਦੇਹਾਚਿਤੁਵਨੀਹੋਇਰਹੀ।ਕਤਕਦੀ
 ਪੁਰਨਮਾਸੀਪਹਿਲੇਪਖਬਾਲਾਸੰਧੂਜਟੇਟਾ।ਗੁਰਅੰਗਦਦੇਦਰਸ
 ਨਨੀਆਇਆਸੀ।ਗੁਰਅੰਗਦਛਪਿਆਰਹਿਦਾਸੀ।ਬਾਲੇਸੰਧੂ
 ਨੁਦੇਹਾਚਾਹਾਸੀ।ਜੇਗੁਰੂਪ੍ਰਗਟਿਹੋਵੈਤਾਦਰਸਨਨੁਜਾਈਐ।ਤੁਝ
 ਏਸੁਣਿਆਜੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਇਕਖਤਰੇਟਾਅੰਗਦਤਿਹਣਉਸਨੁਥ
 ਪਿਚਲਿਆਹੈ।ਪੁਰਨਹੀਜਣੀਦਾਜੇਕੇਹੜੇਥਾਵਛਪਿਆਥੈਠਾਹੈ।
 ਫੇਰਖਬਰਸੁਣੀਜੇਖੰਡੁਰਖਹਿਰਿਆਦੀਵਿਚਥੈਠਾਹੈ।ਇਹਸੁਣ
 ਕਰਬਾਲਾਗੁਰਅੰਗਦਦੇਦਰਸਨਨੁਆਇਆ।ਜੇਕਛਸਕਤਾਅ
 ਹੀਸੇਕੁਟਲੈਆਇਆ।ਗੁਰਅੰਗਦਨੂੰਢੁਢਲਧੇਸੁ।ਅਰੇਦੇਖੇ

ਤਾਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬੈਠਾ ਵਾਣ ਵਟਦਾ ਹੈ॥ ਬਾਲੇ ਜਾਇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ॥ ਅੰਗੁ ਗੁਰੁ ਅੰ
 ਗਦ ਜੀ ਬੋਲਿਆ॥ ਆਉ ਕੁਈ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਬੈਠੇ ਜੀ॥ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਜੀ ਵਾਣ ਵਟਦੇ
 ਰਹਿ ਗਇਆ॥ ਬਾਲੇ ਸੰਧੂ ਨ ਪੁਛੁਣ ਲਗਾ॥ ਕੁਈ ਸਿਖ ਕਿਥੋ ਆਇਓ॥ ਕਿਵੇ ਕ
 ਰ ਆਵਣ ਹੋਇ ਆਪੈ॥ ਕਉਣੁ ਹੋਵੇ ਹੋ॥ ਤਾ ਬਾਲੇ ਸੰਧੂ ਹਥ ਜੋੜ ਕਰਿ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ
 ਜੀ ਗੁਰੁ ਜੀ ਜਟੇ ਦਾਹਾਂ॥ ਗੋਤ ਸੰਧੂ ਹੈ॥ ਨਾਉ ਬਾਲੇ ਹੈ॥ ਵਤਨ ਜਨਮ ਗਾਇ ਬੁਝਿ ਦੀਤੀ
 ਲਵੰਗੀ ਹੈ॥ ਮੈ ਗੁਰੁ ਕੇ ਦਰਸਨ ਨ ਆਇ ਆਹਾਂ॥ ਫੇਰ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਕੁਈ ਬਾ
 ਲਾਤੀ ਸਿਖ ਕਿਸ ਦਾ ਹੈ॥ ਤੇ ਨ ਕਉਣੁ ਮਿਲਿਆ ਹੈ॥ ਫੇਰ ਬਾਲਾ ਹੋਇ ਆਹਾਂ॥ ਜੀ ਗੁਰੁ ਜੀ
 ਤਉ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦਾ ਸਿਖ ਹਾਂ॥ ਮੈ ਨਾਨਕ ਵੇਦੀ ਕਾਲ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਮਿਲਿਆ॥ ਫੇਰ ਗੁਰੁ ਅੰ
 ਗਦ ਜੀ ਪੁਛਿਆ॥ ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਤੁਹਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਿਠਾ ਸੀ॥ ਫੇਰ ਕੁਈ ਬਾਲੇ ਕ
 ਹਿਆ ਜੀ ਮੈ ਬੋਲੈ ਬਰਸਵ ਗਾ ਸੀ॥ ੩॥ ਮੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਿਛੇ ਲਗਾ ਫੇਰ ਦਾਸ
 ਪਰ ਜੀ ਤੁਦ ਅਸਾਨੁ ਇਹ ਮਤੁ ਨਾ ਸੀ॥ ਜੇ ਦੇਵ ਗੁਰੁ ਹੈ॥ ਪਰਸਲਾ ਮੀਰ ਹਰੇ ਸੇ॥ ਇਹ
 ਗਲ ਜ ਕੁਈ ਬਾਲੇ ਆਖੀ॥ ਤਾ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦਾ ਬੈਰਾਗ ਛੁਟ ਗਇਆ॥ ਕਿਥਾ ਉਥੀ
 ਮੀਐ ਨਾਹੀ॥ ਓਹ ਗਤ ਗੁਜਰੀ ਫੇਰ ਕੁਲ ਕਹੋਇ ਆ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਕੁਈ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਸੋਦੋ॥ ਤਾ ਕੁਈ ਬਾਲੇ ਆਇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ॥ ਫੇਰ ਕੁਈ ਬਾਲੇ ਨੂ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ
 ਜੀ ਪੁਛੁਣ ਲਗਾ॥ ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਕੁਝ ਤੈ ਨੂੰ ਇਹ ਕੁੀ ਮਲੁ ਮੀ ਹੈ॥ ਜੇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਨਮਿ

ਆਸੀ। ਸੋ ਕੀ ਕੁਜਨ ਮਿਆਸੀ। ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਇਹ ਮੈ ਨੁਮਾਸੁ ਮਨਾਹੀ। ਪਰ
 ਜੀ ਇਤਨੀ ਮੈ ਸੁਣੀ ਸੀ ਲੋਕ ਦੇ ਮਹਾ। ਜੇ ਹਰਿ ਦਇਆਲ ਮਿਸਰ ਆਖ ਦਾਹੇ ਜੇ ਭਾਈ ਦੇ
 ਨੇ ਮਹੂਰ ਤੇ ਅਤੇ ਸਤਾਈ ਏ ਨਿਛਰੇ। ਅਤੇ ਕੁਤ ਕਦੀ ਪੁਰਨ ਮਾਸੀ। ਸੈ ਸਾਰ ਤੇ ਕੋਈ ਨਹੀ
 ਜਨ ਮਿਆ। ਇਹ ਕਾਸੁ ਵੇਦੀ ਦੇ ਪਰ ਕੋਈ ਅਵਤਾਰੀ ਜਨ ਮਿਆਹੇ। ਐਤਨੀ ਮੈ ਸੁਣੀ
 ਸੀ। ਹੋਰ ਭੀ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਜੇ ਮਹਤੇ ਕਾਸੁ ਜਨ ਮਪਤੀ ਤਿਤੁ ਸਮੇਲਿ ਖਾਈ ਸੀ। ਫੇਰ ਗੁਰੂ
 ਅੰਗ ਦਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ। ਕਿਵੇ ਜਨ ਮਪਤੀ ਭੀ ਹਥ ਆਵੇ। ਫੇਰ ਬਾਲੇ ਸੀ ਪੁਕ
 ਹਿ ਆਜੀ ਗੁਰੂ ਜਾਣੇ। ਪਰ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਆਹ ਬਿਆਵੇ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਾਲੇ ਸੀ ਪੁਕਹਿ ਆਜੀ
 ਗੁਰੂ ਜਾਣੇ। ਪਰ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਆਹ ਬਿਆਵੇ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਜੀ ਬੋਲੇ ਆ। ਭਾ
 ਈ ਬਾਲਾ ਕੋਈ ਅਵੇ ਗਏ ਵੇ। ਜੇ ਸਥੇ ਖੋਜ ਜਨ ਮਪਤੀ ਦਾਇਕੇ ਜਨ ਮਪਤੀ ਹਥ ਆ
 ਵੇ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਾਲੇ ਸੀ ਪੁਆਖਿ ਆਜੀ ਛੁਛੀ ਐ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ
 ਬਾਲਾ ਤੁਸੀ ਉਥੋ ਦੇ ਵਸ ਕੀਨ ਤੇ ਗੇ। ਤੁਸੀ ਹੀ ਥੇ ਖੋਜ ਹਥ ਆਵੇ। ਅਕੇਤੁ ਸੀ ਕਿਸੇ ਪ
 ਸੇਟੇ ਲਹਾ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਸੀ ਪੁਆਖਿ ਆਜੀ। ਕਾਲੁ ਵੇਦੀ ਦਾ ਭਿਗਾ ਉਲਗਦਾ ਹੈ ਬਾਲੁ ਵੇਦੀ
 ਉਸ ਪਾਸ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਆਦਮੀ ਭੁੱਜੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ
 ਤੁਸੀ ਹੀ ਖੋਜ ਕਰਣਾ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਸੀ ਪੁਕਹਿ ਆਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਆਦਮੀ ਦੇਵੇ।
 ਤਾਂ ਭੀ ਹੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਹੀ ਉਭੀ ਹੋਵਾ। ਜਾਇਕੁ ਰਸਾ ਲੁਵੇਦੀ ਨੁਮਾਖੀ ਐ। ਭਾਈ ਲਾਲੁ ਤੁਧ

ਹੁਤਾਬੀਰਧੋਇਆਹੈਤੇਰੇਉਤੇਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਦੀਬਹੁਤਮਿਹਰਵਾਨਗੀਹੋਈਹੈ। ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਦੀਜਨਮਪਤੀਦੇਖਨੇਤੇ। ਤੁੰਜਨਮਪਤੀਦੇਹਛੁਛਕੇ। ਗੁਰੂਅੰਗਦਅਸਾਨੁ
 ਛਲਧਾਰੈ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਤੇਗੁਰੂਅੰਗਦਵਿਚਭੇਦਕੁਛਨਾਹੀ। ਤੁੰਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀ
 ਕਹਿਆਭਾਈਬਾਸਕੋਈਸਿਖਲੇਜਾਹਾ। ਭਾਈਬਾਸੇਕਹਿਆਜੀਜੋਕੋਈਭੁੱਜੇਸੇਈ
 ਮੈਨਾਸਿਲੇਜਾਦਾਹਾ। ਤੁੰਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਸੇਸਿਖਸੰਧੁਉਤੇਬਹੁਤ
 ਖੁਸੀਹੋਇਆ। ਬਹੁਤਤੁਸਟਮਾਨਹੋਇਆ। ਤੁੰਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਲਾਸੇਪੁੰਨੁਨਸਾਇਆ
 ਸਿਖਸੀਜਟੇਟਾ। ਤੁੰਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਕਹਿਆਭਾਈਲਾਸਾਪੁੰਨੁਤੁੰਸਿਖਹੈਤੇਗੁਰਮੁ
 ਖਹੈ। ਭਾਈਬਾਸੇਨਾਲਜਾਹੀ। ਤਿਲਵੰਡੀਓਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੀਜਨਮਪਤੀਲੇਆਉ
 ਲਾਸੇਪੁੰਨੁਆਖਿਆਜੀਪੀਨਅਸਾਰੇਭਾਗਜੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੀਜਨਮਪਤੀਦੇਖੀਐ
 ਗੇ। ਜਾਣੀਐਗੇਜੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਦਰਸਨਕੀਤਾ। ਤੁੰਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਆਖਿਆਭਾ
 ਈਲਾਸਤੈਨਕਰਤਾਰਚਿਤਾਵੈ। ਬਾਲਾਸੰਧੁਅਤੇਲਾਸਾਪੁੰਨੁਗਾਇਭੋਇਦੀਤਿਲਵੰਡੀ
 ਆਇ। ਆਇਕਰਲਾਸਵੇਦੀਨਮਿਲੇ। ਲਾਸਨੁਆਖਣਲਗੇ। ਭਾਈਲਾਸਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਜੀਦੀਜਨਮਪਤੀਦਿਹਾ। ਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਮੰਗੀਹੈ। ਤੁੰਲਾਸਕਹਿਆਮੇਰੇਕੋਲਤਾ
 ਨਾਹੀ। ਤੁੰਲਾਸਕਹਿਆਭਾਈਬਾਸਤੁੰਨਾਨਕਦਾਮਿਤਸੇ। ਤੁੰਸਚਆਖਗੁਰੂਅੰਗਦਕੇ
 ਸਿਰੀਚੰਦਾ। ਤੁੰਉਤਹੋਰੇਸੁਣਾਇਆ। ਤੁੰਭਾਈਬਾਸੇਕਹਿਆਭਾਈਲਾਸਗੁਰੂਅੰਗਦਹੇ

ਇਆ॥ ਜੀਸ ਅਗੇ ਗਰਨਾ ਨ ਕਜੀ ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਨਲੀ ਏਰ ਰਖ ਕੇ ਮਥਾਟੇ ਕਿਆ॥
 ਤਿਸ ਨਾਲ ਬਗਾਬੀ ਕੇ ਹੀ॥ ਅਸਾ ਢੁਢ ਕੇ ਲਧਾ ਹੈ॥ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਹੋਰੀ ਅਉ ਲਾਦ ਕਰ
 ਕੇ ਪੁਜੀ ਅਨਗੇ॥ ਤਾਲਾਲ ਕਹਿ ਆ ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਦੇ ਖਾਟੇ ਲਵਾਹਾ॥ ਤਾ ਬਾਲੇ ਕਹਿ
 ਆ ਤੁਕਾਲ ਵਾਭਿਗਾ ਚੈ ਹੈ॥ ਤੁਪ ਰਵਿਚਟੇ ਲਾ॥ ਅਮਾ ਧੀ ਧੀ ਭੀ ਚਲ ਗਈ ਹੈ॥
 ਅਤੇ ਕੁਈ ਕਾਲ ਭੀ ਚਲ ਗਈ॥ ਪਾਰਿਵਿਚਟੇ ਲਾ ਲਗੇ॥ ਪੰਜ ਵੇਦਿ ਨ ਜਨਮ ਪ
 ਤੀ ਲਧੀ॥ ਲਭ ਕਰਿ ਬਾਲੇ ਨ ਲਾ ਲਵੇ ਦੀ ਦਿਤੀ॥ ਬਾਲੇ ਲਾ ਲੇ ਪੰਨ ਨ ਦਿਤੀ॥ ਤੁਲਾ ਲੇ
 ਪੰਨ ਕਹਿ ਆ ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਤੁਲਾ ਲੇ ਚਲਾ ਤੇ ਗਬਗਾ ਬਹੁਤ ਮੁਜ ਰੋਹੈ ਗਾ॥ ਤੁਲਾ ਲੇ ਕ
 ਹਿ ਆ ਕੁਲਾ ਕੁਈ ਜੀ॥ ਲਾਲ ਕਹਿ ਆ ਕੁਲਾ ਕੁਈ ਜੀ ਤੁਸੀ ਜਨਮ ਪਤੀ ਲੇ ਚਲੇ ਨਾਨ
 ਕ ਦੀ॥ ਪਰ ਮੇਰੀ ਕੁੀ ਕੁਟਾ ਕੁਲੇ ਜਾਟੇ॥ ਤੁਲਾ ਲੇ ਕਹਿ ਆ ਕੁਲਾ ਕੁਈ ਲਾਲ ਜੀ ਜੋ ਕ
 ਛੁਤੁ ਸਾ ਰੇ ਜੀ ਆ ਵਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕੁਲੀ ਹੈ ਦੇਹ॥ ਲਾਲ ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਨਲੀ ਏਰ ਦਿਤਾ॥ ਅਤੇ
 ਦੇਹ ਮੇਰੀ ਕੁਟ ਗਰ ਅਗਿ ਦਜੀ ਅਗੇ ਰਖਣੀ॥ ਅਤੇ ਆਖਣਾ ਜੀ ਜੋ ਕੁਦੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਹੋਰੀ
 ਬਰਾਮੰਨ ਨ ਤੁਤੁ ਸਾਗੁ ਸਾਨ ਹੀ ਕਰਣਾ॥ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆ ਕੁਈ ਲਾਲ ਪੋਖਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ॥
 ਤੁਸੀ ਗਿਣਤੀ ਮਨ ਤੇ ਰਖੇ ਨਾਹੀ॥ ਜਨਮ ਪਤੀ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਲਾਲਾ ਪੰਨ ਲੇ ਕਰਿ ਖੰਡ ਰਖਾਹਿ
 ਰਿ ਆਦੀ ਗੁਰ ਅੰਗ ਵਜੀ ਪਾਸ ਆਇ॥ ਆਣ ਅਗੇ ਰਖੀ ਗੁਰ ਅੰਗ ਵਜੀ ਬਹੁਤ ਪੁਸੀ ਹੋਇ
 ਆ॥ ਆਖਣ ਲਗੇ ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਨ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤੁ ਆਵੈ॥ ਅਜ ਤੁਹਿ ਮਸਾਨੁ ਗੁਰਨਾਨ

ਕਜੀਦਾ ਵਰਸਨ ਕਰਵਾਇਆ। ਤਾਹ ਬਲੈ ਕਰ ਜਨਮ ਪਤੀ ਚੁਮਿ ਅਤੇ ਅਖੀਆ ਤੇ ਸਿਰੇ ੨
 ਰਖੀ। ਦੇਖੇ ਤਾਕਿਆ ਦੇਖੇ ਅਖਰ ਸਾਸਤੀ ਹੋਨ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬੀਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਕੋਈ
 ਅਜੇਹਾ ਸਿਖ ਹੋਵੈ ਜਿ ਦੇਵੇ ਅਖਰ ਪੜਿਆ ਹੋਵੈ। ਤਾ ਮਹਾ ਅਖਰ ਗੁਰੂ ਜਟ ਬੋਲਿਆ। ਜਿਸ
 ਦੇ ਅਖਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਰਹਿ ਦਾਸੀ। ਜੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪਰ ਪੈੜਾ ਮੋਖਾ ਪੜੀ ਹੋ। ਓਹ ਦੇਵੇ ਅਖਰ
 ਪੜਿਆ ਹੋ। ਅਤੇ ਦੇਵੇ ਵਾਚ ਦਾ ਹੋ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਹਿਮਾ ਆਦਾ ਚਾਹੀ ਮੇ
 ਜਰੂਗਾ। ਮਹਿਮੇ ਕਹਿਆ ਕੁਲਾਜੀ ਹੰਢੁ ਲਿਆ ਵਰਗਾ। ਮੇਰੇ ਆਖੈ ਬੁਝ ਆਵੇਗਾ। ਮਹਿਮ
 ਸੁਲਤਾਨ ਪਰ ਪੈੜੇ ਮੋਖੇ ਨੂੰ ਲੈ ਆਇਆ। ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਉਸਤਾਈ ਜਨਮ ਪਤੀ ਦੇਖਾਈ
 ਓਹ ਤਾੜਤ ਝੁਵਾ ਚਗਾਇਆ। ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ। ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ
 ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ। ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੈੜਾ ਇਹ ਅਸਾਨ ਗੁਰਮੁਖੀ ਵਿਚ ਲਿ
 ਖੇ ਹੋ। ਪੈੜੇ ਕਹਿਆ ਕੁਲਾਜੀ। ਕਾਗਲ ਹਛੇ ਮੰਗਾ ਵਹੁ। ਮੈਲਿ ਖੰਦੇ ਦਾਹਾਂ। ਗੁਰੂ ਅੰਗ
 ਦ ਜੀ ਕਾਗਲ ਲਿਖਣਾ ਸਿਆਹੀ ਮੰਗਾਇ ਦਿਤੀ। ਪੈੜੇ ਲਿਖੀ। ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਲਿਖਾਈ
 ਬੋਲ ਹੁਕਾਈ ਜੀ ਦਾਹੁ ਗੁਰੂ ॥ ਗੁਰੂ ॥ ਹੋ ਰਹੀ ॥ ਸੰਮਤ ੧੫੨੬ ॥ ਮਿਤੀ ਕਤਕ
 ਸੁਦੀ ਪੂਰਨਮਾਸੀ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਨਮੁ ਲੀਤਾ। ਕਾਲੁ ਵੇਦੀ ਦੇ ਘਰੇ। ਕਾਲ ਦਾ ਪ
 ਰੋਹਿਤ ਹਰਿ ਦਿਆਲ ਮਿਸਰ ਆਹਾ। ਵਡੀ ਵੇਲਾ ਕਾਲੁ ਹਰਿ ਦਿਆਲ ਦੇ ਅਰਗਾਇਆ। ਜਾ
 ਇ ਕਹਿਆ ਖਿਉਸ ਜੀ। ਪੰਡਤ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ। ਪੰਡਤ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਮਹਿਤਾਇ ਤੇ
 ਲੋਕਿਉ ਆਇਆ ਹੋ। ਤਾ ਕਾਲੁ ਆਖਿਆ ਜੀ ਬਾਲ ਕਜ ਜਨਮ ਲੀਤਾ ਹੋ। ਤੁਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ

ਰਹਾ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਜਨਮ ਪਤੀ ਲਿਖਹੁ। ਹਰਿ ਦਿਆਲ ਪੰਡਤ ਕਹਿ ਆਭੁ ਲਾਮਹਿਤ
 ਜੀ ਮੈਂ ਸੇਵਾ ਪੁਜਾ ਕਰਕੇ ਆਵਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਕਾ ਲੁਆਪਣੇ ਪਰ ਆਇਆ। ਪਿਛੇ ਪੰਡਤ ਪੰਜ
 ਪਤੀ ਆਇੰਨ ਚੜ੍ਹੇ ਆਇਆ। ਆਇ ਕਰਿ ਸਾਂਦਿਓ ਸਮਹਿਤ ਕਾਲੁ ਹੋਇ ਆਇਆ ਹਾਂ।
 ਤੁਕਾ ਲੁਅੰਦਰ ਲੇਵੁ ਨਿਆ। ਅਗੇ ਕਾਲੁ ਵਿਛਾਵਣੇ ਕਰਿ ਰਖੇ ਆਹੋ। ਪੰਡਤ ਨੂੰ ਥੋੜਾ ਇਅ
 ਪੰਡਤਿ ਆਖਿਆ ਮਹਿਤ ਕਾਲੁ ਕਾਗਦ ਕੇ ਸਰਲੇ ਆਉ। ਫਿਰ ਪੰਡਤ ਕਹਿ ਆਮਹਿਤ ਕ
 ਲੁਮੈਂਨ ਸਬਦ ਸੁਨਾਇ ਕਿਆ ਸੰਬਦ ਲੈ ਕਰਿ ਜਨਮਿ ਆਹੋ। ਵਖਤ ਸੁਣਾਇ। ਕਿਸ ਵਖਤ ਜ
 ਨਮ ਲੈਤਾ ਹੋਸਾ। ਤੁਕਾ ਲੁ ਕਹਿ ਆਜੀ ਜਨਮ ਦੀ ਮੈਂ ਨਖਬਰ ਹੋ। ਇਕ ਪਤੀ ਅਤੇ ਦੋਇ ਪ
 ਰਪੁਰੇ ਆਹੋ। ਜਾ ਜਨਮ ਲੈਤਾ ਹੋਸਾ। ਪਰ ਜੀ ਸਬਦ ਵੀ ਮੈਂ ਨਖਬਰ ਨਹੀ। ਤੁਪੰਡਤ ਕਹਿ
 ਆ ਕਾਲੁ ਅੰਦਰ ਪੁਛਾ। ਵਾਈ ਹਈ ਤਉ ਸਥੇ ਪੁਛਾ। ਤੁਕਾ ਲੁ ਦਉ ਲਤ ਵਾਈ ਬਾਹਿਰ ਸਦ
 ਵਾਈ ਬਾਹਿਰ ਆਈ। ਆਇ ਕਰਿ ਆਖਣ ਲਗੀ ਕਿਉ ਜੀ ਮੈਂ ਨਾ ਕਿਉ ਸਾਂਦਿਆਹੋ। ਕਾਲੁ
 ਕਹਿ ਆ ਵਾਈ ਕਿਛੁ ਪੰਡਤ ਜੀ ਪੁਛਦੇ ਹੋਨ। ਤੁੰ ਜਾਣਦੀ ਹੋ ਸੋਦ ਸਾ। ਵਾਈ ਕਹਿ ਆ ਪੰਡ
 ਤ ਜੀ ਕਿਛੁ ਪੁਛੋ। ਤੁਪੰਡਤ ਕਹਿ ਆ ਵਾਈ ਧਾਲ ਕ ਕਿਆ ਸੰਬਦ ਲੈ ਕਰ ਜਨਮਿ ਆ
 ਹੋ। ਅਗੇ ਵਾਈ ਬੋਲੀ ਪੰਡਤ ਜੀ ਮੇਰੇ ਹਥਾ ਵਿਚਾਇ ਤੇ ਨੇ ਧਾਲ ਕ ਜਨਮੇ ਹੋਨ। ਪਰ ਜੀ ਇ
 ਜੇਹਾ ਧਾਲ ਕ ਇਸਤਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਨਮਿਆ। ਇਸ ਦਾ ਅਵਾਜ ਇਸਤਰਾ ਨਿਕਲਿਆ
 ਜੇ ਸਤਰਾ ਕੋਈ ਵਡਾ ਸਿਆਣਾ ਸੁਕਾਰੀ ਮਿਲਦਾ ਹੋ। ਇਸ ਧਾਲ ਕ ਦੀ ਮੈਂ ਨਹੀ ਰਾਨਗੀ
 ਲਗੀ ਹੋ। ਪੰਡਤ ਕਹਿ ਆ ਭੁਲਾ ਵਾਈ ਜਾਹਿ। ਤੁਪੰਡਤ ਕਹਿ ਆ। ਸੁਣ ਕਾਲੁ ਧਾਲ ਕ

ਸਤਾਈਏਨਿਛੁੜੇਪੁਰੇਜਨਮਿਆਹੈ। ਜੇਪਹਿਲੇਦੁਹਪਹਿਰਾਅੰਦਰਜਨਮਿਆਹੈਵੈਤਾ ੫
 ਸਹਕਾਰਹੋਵੈਆਹਾ। ਅਜਵਡੀਪੁਰਬੀਦੀਗਤੁਆਹੀ। ਏਸਦੇਸਿਰਤੇਛੁੜਫਿਰਿਆਏ
 ਕੀਏ। ਮੈਨੁਵਡੀਹੈਰਾਨਗੀਹੈ। ਦੇਖਾਕੇਹਜਛੁੜਫਿਰੈ। ਪੰਡਤਵਡਾਵੇਚਾਹੀਗਿਆਨ
 ਵਾਨਆਹਾ। ਪੰਡਤਕਹਿਆਕਾਲੁਮੈਨੁਬਾਲਕਦਾਦਰਸਨਕਰਗਾਇ। ਕਾਲਜਾਇਕੇਬ
 ਲਕਅੰਦਰਹੁਮੰਗਿਆ। ਅਗੋਬੀਬੀਕਾਲੁਦੀਇਸਤੀਆਖਿਆ। ਮੈਨਾਹੀਦੇਦੀਠੰਢ
 ਦੇਦਿਨਹੈਨ। ਤਾਪੰਡਤਕਹਿਆਕਿਛੁਇਸਦਾਬਿਘਨਹੋਵੈ। ਤੁਮੈਜਬਾਬਕਰਗਾ। ਤਾਕ
 ਲਪੇਤਾਤ੍ਰਿਆਵਿਚਲੈਆਇਆ। ਆਏਪੰਡਤਦੇਅਗੈਲੈਬੈਰਾ। ਪੰਡਤਗਿਆਨਵਾਨਾ
 ਹਾ। ਪੰਡਤਦੇਖਕਹਿਅਗੈਊਰਖਡਾਹੋਇਆ। ਪੰਡਤਨਮਸਕਾਰਕੀਤਾ। ਪੰਡਤਕ
 ਹਿਆਕਾਲੁਲੈਜਾਹਿ। ਕਾਲੁਬਾਲਕਨੁਅੰਦਰਦਿਤਾ। ਫਿਰਆਇਕਰਆਖਿਓਸਾ।
 ਪੰਡਤਿਜੀਇਸਦਾਨਾਉਕੁਝਆਖੋ। ਕੇਹੈਮਹੁਰਤਜਨਮਿਆਹੈ। ਪੰਡਤਕਹਿਆਕਾਲੁ
 ਮੈਇਸਦਾਨਾਉਸੋਧਕੇਰਖਾਗਾ। ਤੇਰਹਿਦਿਨਨੁਰਖਾਗਾ। ਅਤੇਚੇਲਾਕੁਪਾਵਾਗਾ।
 ਪੰਡਤਤੇਰਹਿਦਿਨਵੀਚਾਰਕਰਦਾਰਹਿਆ। ਜਾਤੇਰਹਿਦਿਨਗੁਜਰੇਤਾਚੇਲਾਪਾਇਆ।
 ਅਤੇਨਾਉਗਖਿਆਨਾਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀ। ਤਾਕਾਲੁਕਹਿਆਪੰਡਤਜੀਤੁਸਾਇਹਨਾਉਨਾਹਰ
 ਖਣਾ। ਇਹਨਾਉਹੀਵਤੁਰਕਦਾਸਾਝਾਹੈ। ਫਿਰਪੰਡਤਿਕਹਿਆਏਹਵਡਾਅਵਤਾਰੀਹੈ।
 ਤੇਰੇਪਰਆਇਆਹੈ। ਏਵਡਾਅਵਤਾਰੀਅਗੋਕੋਈਨਾਹੀਹੋਇਆ। ਅਤੇਰਾਮਚੰਦਾਮਤੇ
 ਕਿਸਨਚੰਦਹੋਇਆਹੈ। ਉਨਾਨੁਤਿੰਦੁਹੀਪੂਜਦੇਹੈਨਾ। ਇਸਨੁਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨਦੇਵੈਹੀ

ਪੁਜਨਗੇ॥ ਇਸਦਾਨਾਉਜਿਮੀਅਸਮਾਨਦਗੁਵਿਚਰਵਜਾਵੇਗਾ॥ ਵਣਤ੍ਰਿਣਨਾਨਕ
 ਨਾਨਕਹੋਜਾਵੇਗਾ॥ ਇਸਤਾਈਸਮੁਦਿਗਾਹੁਦੇਵੈਗਾ॥ ਅਤੇਧਰਤੀਭੀਗਾਹੁਦੇਵੈਗੀ॥ ਅ
 ਸਮਾਨਭੀਗਾਹੁਦੇਵੈਗਾ॥ ਇਹਨਿਰੰਕਾਰਹੀਜਪੈਗਾ॥ ਅਤੇਵਡਾਇਸਨਾਨੀਹੋਵੈਗਾ॥
 ਅਤੇਕੀਤੇਨੁਕੀਤਾਹੀਜਾਣੇਗਾ॥ ਹੋਰਸਨਵਿਣਪ੍ਰਮੇਸਰਜਾਣੇਗਾਨਾਹੀ॥ ਕਾਲੁਇਹਅਰ
 ਮਾਨਮੈਨਰਹਸੀ॥ ਇਸਦਾਮਰਤੁਬਾਮੈਨਦੇਖਾਗਾ॥ ਕਿਆਜਾਪੈਮੇਰੀਆਰਬਲਾਕਿਤ
 ਨੀਕਹੈ॥ ੨॥ ਸਾਖੀਦੁਜੀ ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ॥ ਜੀਹੋਗੁਰਦੀਨਿ॥ ਜਾਨਾ
 ਨਕਜੀਪਜਾਵਰਿਆਵਾਹੋਇਆ॥ ਤੁਜੇਕੁਛਲੈਜਾਵੈਸੇਗਵਾਇਆਵੈ॥ ਤੁਕਾਲੁ
 ਪੰਡਤਨੁਓਲਾਹਣਦੇਣਜਾਵੈ॥ ਜੇਕੁਲੇਪੰਡਤਜੀਭਲਾਛੁਡਾਫਿਗਾਇਆਹਦੀ॥ ਪੰਡਤ
 ਕਹਿਆਭੁਲਾਕਾਲੁਹੁਣਤਾਓਲਾਹਣਦੇਦਾਹੈ॥ ਪਰਓਹਵਖਤਆਵਸੀਤਸਿਧੇਮੁਹ
 ਗਲਭੀਨਾਕਰੇਗਾ॥ ਜਬਨਾਨਕਬਰਸਾਸਤਾਕਹੋਇਆ॥ ਤੁਬਕਾਲੁਕਹਿਆਨਾਨਕ
 ਤੈਨੁਪਾਧੇਦੇਪਾਇਦੇਹਾ॥ ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭੁਲਾਪਿਤਾਜੀ॥ ਭੁਲਾਹੋਵੈ॥ ਤੁਬ
 ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਨੁਪਾਧੇਪਾਸਲੈਗਾਇਆ॥ ਤੁਕਾਲੁਕਹਿਆਪਾਧਾਮਹੁਰਤਦੇਖਾ॥ ਨਾਨ
 ਕਤੋਰੇਪਾਸਪਾਦੇਹਾ॥ ਤੁਬਪਾਧੇਕਹਿਆਹੁਣਮਹੁਰਤਹਛਾਹੈ॥ ਤੁਬਟਿਕਾਚਾਵਲਸੁਪਾ
 ਰੀਦਖਣੀਘਰੇਅਣਾਇਲਈ॥ ਪਾਧੇਦੇਪਾਇਆ॥ ਪਾਧੇਪਟੀਲਿਖਾਇਤੀ॥ ਪਾਧੇਕਹਿ
 ਆਨਾਨਕਤੁਪਨਾ॥ ਇਕਦਿਨਪਾਨੀਆ॥ ਅਗਲੇਦਿਨਚੁਪਕਰਿਰਹਿਆ॥ ਤੁਬਪਾਧੇਕਹਿ
 ਆਨਾਨਕਤੁਪਨਾਕਿਉਨਾਹੀ॥ ਤੁਬਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ॥ ਪਾਧਾਤੁਕਛੁਆਪਭੀਪ

ਸ੍ਰੀਆਹੈ॥ ਜੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਪੜਾਇਦਾਹੈ॥ ਤੁਮਾਂ ਪੇਕਹਿਆਹੈ ਉਸਤਾਦਿ ਛੁਪਾਇਆਹੈ॥ ਤੁਥ
 ਬਾਥੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪਾਪਾਂ ਏਨੀ ਪੜੀ ਗਲ ਫਹਿ ਪਉ ਵੇਹੋਨਾ॥ ਇਹੁ ਜੇ ਪੜਣਾਹੈ
 ਸੋ ਸੁਭਾਵਹੈ॥ ਤੁਥ ਬਾਥੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਕ ਸਬਦ ਉਠਾਇਆ॥ ਜਿਹੀ ਭਾਸੀ ਤਦੀ
 ਜਾ ਲਿਖੇ ਪਾਸਿ ਮਸੁਕਾਰਿ ਮਤਿ ਕਾਗਰ ਕਰਿ ਸਾਰਾ॥ ਕੁਓ ਕਲਮ ਕਰਿ ਚਿਤਾ ਲਿਖਾਹੀਗਾ
 ਰੁਪੁ ਛਿਲਿਖੀ ਚਾਹੁ॥ ਨਾਮ ਲਿਖ ਸਲਾਹਿ ਲਿਖਾ ਲਿਖਾ ਮੇਤੁ ਨ ਪਾਰਵਾਹ॥ ੧॥ ਬਾਥਾ ਏ
 ਹੁਲੇਖਾ ਲਿਖ ਜਾਣਾ॥ ਜਿਥੇ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਹਥਿ ਹੋਇ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣਾ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਤਿ
 ਸਕਾ ਪਰਮਾਰਥ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ॥ ਸਵਿਹੋ ਪੰਡੂ ਤਿਜੇ ਤੁਨਾ ਪੜਨਾ ਸੁਣਨਾ
 ਹੋ ਸੋ ਸੁਭਾਵਹੈ॥ ਤੁਥ ਪਾਪੇ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਹੋਰ ਜੇ ਪੜਣਾਹੈ ਸੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਬਤਾਇ॥ ਜਿ
 ਤੁਪਾਇਐ ਛੁਟੀਦਾਹੈ॥ ਤੁਥ ਬਾਥੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ॥ ਸੁਣਹੋ ਸੁਆਮੀ ਏਹੁ ਜੇ ਪੜਣਾਹੈ ਸੋ
 ਸੰਸਾਰ ਕਾਹੈ॥ ਅਤੇ ਏਹੁ ਜੇ ਪੜਣਾਹੈ ਸੁਆਮੀ ਸਾਹੈ ਜੋ ਮਸਦੀ ਵੇਕੀ॥ ਕਾਗਰ ਸਿਣੀ ਕਾ
 ਕਲਮ ਕਾਨੇ ਕੀ॥ ਮਨਾ ਲਿਖਣਾ ਗਾ॥ ਲਿਖਿਆ ਸੁਕਿਆ ਲਿਖਿਆ॥ ਮਾਇਆ ਕਾ ਜੰਜਾ
 ਲ ਲਿਖਿਆ॥ ਜਿਤੁ ਲਿਖਿਐ ਸੁਭਾਵਿ ਕਾਰਹੋਏ॥ ਅਵਰ ਜੇ ਸਚ ਕਾ ਲਿਖਣਾ ਸੋ ਕੋ ਸਾਹੈ॥ ਐ
 ਸਾਹੈ ਜੋ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੋਹ ਜਾਲ ਕਰਿ ਮਸਕਰੀਐ॥ ਤੁਪਾਸਿ ਆਕਾ ਕਾਗਰ ਕਰੀਐ॥ ਚਿਤ
 ਲਿਖਣਾ ਗਾ ਕਰੀਐ॥ ਲਿਖੀਐ ਸੋਕਿਆ ਲਿਖੀਐ॥ ਇਸ ਕੇ ਅੰਦਰ ਕੰਛੁੜਾਉ ਹੋਇ ਤਿ
 ਸਕੀ ਕਲਮ ਕਰੀਐ॥ ਲਿਖੀਐ ਸੋਕਿਆ ਲਿਖੀਐ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਉ ਲਿਖੀਐ॥ ਬਿਅੰਤ
 ਸੋਭਾ ਲਿਖੀਐ॥ ਜਿਤੁ ਲਿਖਿਐ ਸੁਭਾਵਿ ਕਾਰ ਮਿਟ ਜਾਹਿ॥ ਏ ਪੰਡੂ ਤੁਜੇ ਤੁਇਹੁ ਲੇਖਾ ਪੜਿ

ਆਹੈ। ਤੁਮ ਅਸਾਨੁ ਕੁਪਿ ਪੜਾਇ। ਨਾਹੀ ਤੁਮ ਪੜਨ ਪੜਾਇ। ਹੋਸੁ ਆਮੀ ਜਹਾਂ ਏਹੁ ਤੇ
 ਰਜੀ ਉਜਾਵੈਗਾ। ਤੁਮ ਏਹੁ ਪੜਨ ਤੇ ਰਹਿ ਨਿਸਾਨ ਹੋਵੈ। ਤੁਬ ਪੰਤ ਕਹਿ ਆਏ
 ਨਾਨਕਾ। ਇਕੁ ਜੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਉ ਲੇਤੇ ਹੈ। ਤਿਨ ਕਉ ਰੋਟੀ ਆਕੁ ਨਾਹੀ ਜੜਾਵ
 ਤੀਆ। ਅਰ ਇਕ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨਾਹੀ ਜਾਣਤੋ। ਅਰ ਪਾਤਸਾਹੀ ਆਕਰਤੇ ਹੈ। ਕਹੁ ਦੇਖ
 ਉਨ ਕਉ ਏਕ ਰਮ ਕੀ ਏਹੈ ਨਾ। ਤੁਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੂਜੀ ਪਉਤੀ **ਪਉਤੀ**। ਤਿਨ ਕਉ
 ਅਗੈ ਮਿਸਨ ਵਰਿ ਆਈ ਆਸ ਦਖ ਸੀ ਆਸ ਦਚਾਉ। ਤਿਨ ਮੁਖ ਟਿਕੇ ਨਿਕਲੇ ਜਿਤ ਮੁ
 ਖ ਸਚਾਨਾਉ। ਕਰਮ ਹੋਵੈ ਤਾ ਪਾਈ ਐਨ ਹੀ ਗਲੀ ਵਉ ਦੁਆਉ। ੩॥ **ਤਿਨ ਕਉ**
ਤੁਮ। ਤੁਮ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ। ਸੁਣਹੋ ਸੁ ਆਮੀ ਜਹਾਂ ਏਹੁ ਤੇ ਰਜੀ ਉਜਾਵੈਗਾ
 ਤੁਇ ਪੜਨ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਪੁੰਨ ਹੋਵੈਗਾ। ਸਦਾ ਸਦਾ ਖਸੀ ਆਹੋ ਵਨਗੀਆ। ਤਿਨ ਕਉ
 ਨੰਦ ਅਰਮੰਗ ਲਨਿ ਧਾਨ ਹੋਵਨਗੇ। ਜਿਨ ਇਕ ਮਨ ਕਰ ਸਿਮਰਿ ਆਹੈ। ਤਿਨਾ ਸਭ
 ਨਿਧਾਨ ਹੋਨਾ। ਪਰ ਉਪਾਇ ਕਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨਾਹੀ ਲੀ ਆਜਤਾ। ਤੁਬ ਪੰਤ ਕਹਿ ਆ। ਨਾਨਕ
 ਕਉ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਉ ਲੇਤੇ ਹੈ। ਤਿਨ ਕਉ ਰੋਟੀ ਆਕੁ ਨਾਹੀ ਜੜਾਵ ਤੀਆ। ਤਿਨ ਕਉ
 ਉਕੋਈ ਜਾਣਤਾ ਕੁੀ ਨਾਹੀ। ਅਰ ਪਾਤਸਾਹੀ ਆਕਰਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੋ ਕੁੀ ਨਾਹੀ ਜਾ
 ਣਤੋ। ਕਹੁ ਦੇਖ ਉਨ ਕਉ ਏਕ ਪੁੰਨ ਕੀ ਤੇਹੈ ਨਾ। ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਤੇ ਕੁੀ ਨਾਹੀ ਰਹਤੋ। ਅਰ ਪਾਤਸਾਹੀ
 ਆਕਰਤੇ ਹੈ। ਤੁਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੀਜੀ ਪਉਤੀ **ਪਉਤੀ**। ਇਕ ਆਵਹਿ ਇਕ ਜਾਹਿ ਉਠ
 ਇਕ ਰਖੀ ਐਨਾ ਉਸਲਾਗਾ। ਇਕ ਉਪਾਇ ਮੰਗਤੇ ਇਕ ਨਾਵਤੇ ਦਰਬਾਰਾ। ਅਗੈ ਗਇਆ

ਜਾਣੀਐਵਿਣਨਾਵੈਵੇਕਾਰਾ॥ ੩॥ **ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਰਥ॥** ਤੁਥਥਾਥੇਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁ ੭
 ਏਹੋਸੁਆਮੀਜਾਓਹੁਅਗੇਜਾਨਰੇ॥ ਜੇਈਹਾਖਸੀਆਕਰਤੇਹੈ॥ ਇਕਸਾਹਕਹਾਇਦੇਹੈਨ
 ਇਕਭਿਖਿਆਮੰਗਤੇਹੈਨ॥ ਪਰਮੇਸਰਨਾਹੀਸਿਮਰਤੇ॥ ਤਿਨਕਉਆਰੇਐਸੀਸਜਾਇਮ
 ਲੈਗੀ॥ ਜਿਉਕਪਨੇਕਉਧੋਈਦੇਤਾਹੈ॥ ਜਿਉਤੁਲਾਕਉਤੇਲੀਦੇਤਾਹੈ॥ ਜਿਉਚਕੀਦਾਇ
 ਆਕਉਦੇਤੀਹੈ॥ ਤਿਨਕਉਐਸੀਸਜਾਇਮਲੈਗੀ॥ ਜੇਪ੍ਰਮੇਸਰਨਾਹੀਸਿਮਰਤੇ॥ ਅਰਜੇ
 ਪ੍ਰਮੇਸਰਸਿਮਰਤੇਹੈ॥ ਅਰਭਿਖਿਆਮੰਗਮੰਗਖਾਤੇਹੈ॥ ਤਿਨਕਉਦਰਗਾਹਿਵਤ੍ਰਿਆਈ
 ਆਮਿਲਨਗੀਆ॥ ਤੁਥਪੰਤਿਤੁਹੈਗਾਨਹੋਇਰਾਇਆ॥ ਫਿਰਪੰਤਤਕਹਿਆਨਾਨਕਤੁਐਸੀ
 ਆਥਾਤਾਕਿਉਕਰਤਾਹੈ॥ ਅਜੇਤੁੰਧਲਕਹੈ॥ ਕਿਛੁਮਾਤਾਪਿਤਾਇਸਤ੍ਰੀਕਟੰਬਕਾਸੁਖਦੇਖ
 ਅਜੇਤੇਹੀਕਿਥੋਓੜ੍ਹਹੈ॥ ਤੁਥਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਚਉਥੀ **ਪ੍ਰਮਾਣਿ॥** ਭੁੱਤੇਰੇਨੂਹਅਗਲ
 ਖਪਿਖਪਿਛਿਜੇਦੇਹਾ॥ ਨਾਉਜਿਨਾਸੁਲਤਾਨਖਾਨਹੋਦੇਰਿਠੇਖੇਹਾ॥ ਨਾਨਕਉਠੀਚਲਿਆ
 ਸਭਕੁਲੇਤੁਦੇਨੇਹਾ॥ ੪॥ **ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਰਥ॥** ਤੁਥਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਏਹੋਪੀਤੁਤਉ
 ਸਸਾਹਿਬਕਾਮੈਨੂਐਸਾਡਰਹੈ॥ ਜੇਮੇਰੀਦੇਹੀਭੁੰਮਾਨਹੋਇਰਹੀਹੈ॥ ਜੇਈਹਾਸੁਲਤਾਨਕ
 ਇਦੇਹੈਨਾ॥ ਸੇਸਭੁਮਰਖਾਕਹੋਇਜਾਨਰੇ॥ ਜਿਨਕਾਅਮਰਮਨੀਤਾਹੈ॥ ਜਿਨਕੇਡਰਪਿਥ
 ਮੀਭੁੰਮਾਨਹੋਇਜਾਤੀਹੈ॥ ਸੇਭੁਓਠਜਾਹਿਰੇ॥ ਖਾਕਦਰਖਾਕਹੋਇਜਾਨਰੇ॥ ਸੁਣਹੋਪੰਤਤ
 ਮੈਕੁਲਾਸਨੇਹੁਕਿਸਾਸਿਉਕਰੀ॥ ਅਸੀਭੁਓਠਜਾਹਿਰੇ॥ ਖਾਕਦਰਖਾਕਹੋਇਜਾਹਿਰੇ॥ ਤਿ
 ਸਕੀਬੰਦਗੀਕੀਚੈਓਹਛੁਡਾਇਲਦੇਗਾ॥ ਇਸਸੀਸਾਹਸਿਉਕੁਲਾਸਨੇਹੁਕਿਆਕਰੀਐ॥

ਕੀਤੀ

ਤੁਬਪੰਡਤਹੈਗਨਹੋਇਕੋਬਿਸਮਾਦਹੋਇਰਹਿਆਤੁਬਪੰਡਤਕਹਿਆਤੇਰੇਆਤਮੈਆ
ਦੀਹੈਸਾਕਰਾ। ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਏਹੁਗੁਰੂ ३ ॥ ~~ਜਾਬਾਬਾਨਾਨਕ~~ ਜਾਬਾਬਾਨਾਨਕ
ਰਿਆਨਵਾਂਦਾਹੋਇਆ। ਤੁਮੀਝੀਚਾਰੁਗਾਇਆਸੀ। ਵੈਸਾਖਦੇਦਿਨਸੇ। ਦੁਪਹਰਵੇਲੇ
ਇਕਤੁਖਤਹੇਠਟਿਕਗਾਇਆਸੀ। ਜਿਉਟਿਕਗਾਇਆਸੀ। ਤਿਉਮਥੇਉਪਰਫਣਕਢਕੇ
ਕਾਲਾਨਾਗਥੈਠਾਹੈ। ਕਛਦੇਦਿਨਆਹੇ। ਕਣਕਦੀਕਛਕਗਾਇਕੋਰਾਇਬੁਲਾਰਘਰਨੂੰ
ਆਵਦਾਸੀ। ਦੇਖੈਤਾਇਕਨੀਗਰਸੁਤਾਪਇਆਹੈ। ਅਤੇਮਥੇਉਪਰਕਾਲਾਨਾਗਫਣਕ
ਦੀਥੈਠਾਹੈ। ਗਾਇਬੁਲਾਰਹਟਖੜੋਹੋਇਆ। ਜੀਵਿਚਦੀਚਾਰਕੀਤੋਸਾਜੇਤਾਏਹੁਨੀਗ
ਰਜੀਵਦਾਹੈਤਾਕੋਈਅਥੀਆਹੈ। ਅਤੇਜੇਨਾਗਸਾਹੁਪੀਗਾਇਆਹੈ। ਤੁਏਹੁਮਇਆਹੈ।
ਜਾਪਿਛੋਆਦਮੀਆਏਪਹੁਚੇ। ਤੁਗਾਇਬੁਲਾਰਉਨਾਨਾਥਿਆ। ਦੇਖੈਤੁਏਹੁਨੀਗਰ
ਕਉਣਪਇਆਹੈ। ਜਾਥਿਹਦੇਖਨਤਾਕਿਆਦੇਖਨਜੇਕਾਲਪਟਵਾਰੀਦਾਪੁਤਨਾਨਕਪਾਇ
ਆਹੈ। ਤਾਉਨਾਗਾਇਬੁਲਾਰਨੂੰਆਥਿਆ। ਜੀਗਾਇਜੀਤੈਰੇਕਾਲਪਟਵਾਰੀਦਾਪੁਤਪਾਇ
ਆਹੈ। ਤੁੰਗਾਇਬੁਲਾਰਆਥਿਆ। ਇਸਤਾਈਉਠਾਉ। ਤੁੰਉਨਾਸੁੰਤੇਨੁਜਗਾਇਆ। ਤੁ
ਨਾਨਕਉਠਥੈਠਾ। ਦੇਖੈਤਾਕਿਆਦੇਖੋ। ਸਿਰਤੇਗਾਇਬੁਲਾਰਖੜੋਹੈ। ਤੁੰਨਾਨਕਹਥਜੇਨ
ਕਰਤਜੀਮਾਂ। ਤੁਗਾਇਬੁਲਾਰਘੜੇਤੈਉਤੁਰਪਇਆ। ਬਗਲਵਿਚਲੀਤੋਸਅਤੇਮਥਾਚੁੰ
ਮਿਥਿਆ। ਬਹੁਤਅਦਬਕੀਤੋਸਲੋਕਹੈਗਨਹੋਇਰਹੈ। ਭਾਈਇਸਨੀਗਰਉਤੇਗਾਇਬੁਲਾਰ
ਬਹੁਤਮਿਹਰਵਾਨਹੋਇਆ। ਗਾਇਘਰਜਾਇਕੋਕਾਲਨੂੰਸਾਇਆਸਾਦਿਕੋਆਥਿਉਸਾ। ਜੇਕ

ਲੁਤੇਰੇ ਘਰਿ ਜੋ ਪੁਤ ਨਾਨਕ ਹਈ ਇਸਨੇ ਪੁਤ ਕਰ ਕੇ ਜਾਣੈ ਨਾਹੀ। ਏਹ ਅੰਧੀ ਆਹਈ। ਕਾਲੂ ੮
 ਕਹਿਆ ਕੁਲਾਰਾਇ ਜੀ ਬਹੁਤ ਭਲਾ। ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ। ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਦਸ
 ੫॥ ਤੁਥਾ ਬਾਨਾਨ ਕਜੀ ਵਰਿਆ ਬਾਗ ਦਾਹੋਇ ਆਤਾ ਕਾਲੂ ਵੀ ਚਾਰ ਕੰਝਾ। ਜੋ ਪੜਿਆ ਤਾਹੋ
 ਨਾਨਕ ਪਰ ਕਿਤੇ ਕਿਰਤ ਲਾਈਐ। ਤੁਥਾ ਕਾਲੂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁ ਕਹਿਆ। ਪੁਤ ਕਿਤੇ ਕਿਰਤ ਲਗ
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੁਲਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਜੋ ਕੁਛ ਕੋਹੋ ਸੋ ਕਰੇ। ਤੁਥਾ ਕਾਲੂ ਕਹਿਆ ਪੁਤ ਤੂੰ ਫ
 ਲਾਣੀ ਜਗਹਿ ਗਾਪੈ ਲੀਧੀ ਜਾਓ। ਤੁਥਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੁਲਾ ਪਿਤਾ ਬੀ ਜਦੇ ਹੂੰ।
 ਤੁਥਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁ ਸਵਾਮਣੀ ਜ ਕਾਲੂ ਦਿਤਾ। ਤੁਥਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੀ ਜ ਲੋਗਾਇਆ। ਜ
 ਕਰ ਧੀ ਜ ਘਤ ਆਇਆ। ਤੁਥੇ ਤੀਉ ਗਵੀ ਪਰ ਰਖੇ ਕਉਣਾ। ਕਿਸੇ ਦਾਰੂ ਗਰ ਕਿਸੇ ਦਾਖੇ ਤਾ
 ਸੇ ਦਾਵਛੇ ਗਚਰ ਜਾਵੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹਟ ਕੇ ਨਾਹੀ। ਕਾਲੂ ਜਾਇ ਕੇ ਦੇਖੇ ਤੁਥਾ ਭਲੀ ਖੇ
 ਤੀ ਜ ਮਾਈ ਹੋਸਾ। ਕਾਲੂ ਗੁਰੂ ਸੋਹੋਇ ਕੇ ਦਰਬ ਚਨ ਬੋਲਿਆ। ਤੂੰ ਭੁਲਾ ਮੇਰੇ ਘਰਿ ਪਤ ਹੋਇ ਓ
 ਚ ਉਤ ਕਰਣ ਨਾ। ਤੁਥਾ ਕਾਲੂ ਜਾਇ ਕਰਹਿ ਰਿਦਿਆ ਲਪੰਗੁ ਤਨੁ ਆਖਣ ਲਗਾ। ਜੋ ਭੁਲਾ ਮੇਰੇ ਘ
 ਰ ਛੁਡਿ ਗਇਆ ਹੀ। ਏਹ ਜੋ ਹੋਤੇ ਰੇ ਬੇਦ ਪਰਾਨ ਹੋਨਾ। ਜੋ ਮੰਗੀ ਖੇਤੀ ਜ ਮੀਜ ਮਾਈ ਉਜਾੜ ਕੀ
 ਤੀ ਅਸਾ। ਤੁਥਾ ਹਰਿ ਦਿਆ ਲਪੰਗੁ ਤਬੋਲਿਆ। ਜੋ ਕਾਲੂ ਤੈ ਨੁ ਖਬਰ ਕਾਈ ਨਹੀ। ਤੂੰ ਕਰਮ ਹੀਣੇ
 ਤੈ ਨਾਨਕ ਪਾਸੇ ਹਾਸ ਲਕਛ ਨਾਹੀ। ਨਾਨਕ ਪਾਸੇ ਹੋਰ ਕਈ ਲਖ ਜੀ ਉਵਰ ਸਵੈ ਨਰੇ। ਅਤੇ
 ਕਿਉਂ ਤਿਆਜੀ ਆਦਾਉ ਪਾਰ ਹੋਵੈਗਾ। ਕਈ ਲਖ ਜੀ ਉਪਰ ਨਰੇ। ਨਾਨਕ ਹਿੰਦੂ ਆ ਅਤੇ ਮੁਸ
 ਲਮਾਨਾ ਵਿਚ ਰਹਿ ਜਾਵੈਗਾ। ਰੋਸ ਨੂੰ ਹੋਇ ਜਾਵੈਗਾ। ਨਾਨਕ ਦੇ ਸਬਦ ਸੁਣ ਸੁਣ ਕਰ ਮਾਵਨ

ਗਾ। ਲੋਕ ਪੜ੍ਹ ਸੁਣ ਕੇ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਬਕਨਗੇ। ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਬਿਨ ਪਲਿਆ ਚਰੇ ਬੇਦ ਅਠਾਰ
 ਹੁਪਗਣਾ। ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰ ਜਿਤਨੀ ਆਸਿ ਮ੍ਰਤ ਭਾਗਵਤਾ। ਅਤੇ ਜਿਤਨੀ ਆਗੀਤ ਹੋ ਨਾ ਸਭ
 ਅਚਾਣਕ ਨਾਨਕ ਦੇ ਮੁਹ ਅਜਗੇ ਬੀਨਿਕ ਲਨਗੀਆ। ਸੁਣਕਾਲ ਤੇ ਇਸ ਕਾਧੇ ਖਾਨਕਰ
 ਇਹ ਗਲ ਆਖਣ ਭਾਰੀ ਹੋ। ਜੇ ਦੇਹ ਪਾਰੀ ਨੂਪੁ ਮੇਸਰ ਆਖਿ ਅਜਾਵਾ ਨਾਹੀ। ਸਹੀਤ ਨਾ
 ਨਕ ਮੈਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਨਜਰ ਆਵਤਯੋ। ਤੁਕਾਲ ਚੁਪਕਰ ਰਹਿਆ। ਇਸ ਅਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ
 ਵਿਚੋਂ ਦੋ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਜਾਨਾਨਕ ਵਰਿ ਅਪੰ ਧਰਾ ਦਾਹੇ ਇਆ। ਤੁਕਾਲ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਨੁਆਖਿਆ। ਨਾਨਕ ਤੁੰ ਮੇਰੇ ਪਰਿ ਕੇਹਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਓ। ਬੁਢੇ ਦੀ ਵਾਰੀ ਤੈ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਬੋਲਿ
 ਆ। ਮੈਨ ਆਵ ਦੀ ਕਾਈ ਨਾਹੀ। ਅੰਗ ਨਾਨਕੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਪਛੇ ਤੁਪੈ ਦੇ ਹੋਇਓ। ਮੈਨ ਕੁਰ
 ਵਾਸਾ ਹੋਇਆ। ਜੇ ਮੇਰਾ ਪਛੇ ਨਾਉ ਰਹੇਗਾ। ਸੇਤੁ ਮੈਸਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਓ। ਤੁਉਤਾ ਮੇਰੇ ਜੈ ਵੇ
 ਨਾਉ ਰੋਇਆ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਗ ਚੁਪਕਰ ਰਹਿਆ। ਤੁਛਿਰ ਕਾਲੁ ਆਖਿਆ। ਮੇਤ
 ਖਪਖਪਿ ਮੁਇਆ ਹੋ। ਤੁੰ ਅੰਗੋ ਜਥਾ ਬਦੇ ਦਾਹੀ ਨਾਹੀ। ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਤਾਗਵ ਰਿਮ
 ਦਾਹੇ ਇਆ। ਤੁਕਾਲ ਆਖਿਆ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇ ਰਾਧੇ ਖਾ ਮੈਨ ਖਾਇਗਾਇਆ। ਤੁੰ ਕਿਛੁ ਸਮਝਾ। ਤੁਕ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀ ਹੁਣ ਮੈਨ ਬਖਸੀ। ਜੇਤੁ ਸੀ ਆਖਹੁਗੇ ਮੈ ਕਰਾਗਾ। ਪ॥
 ਬੋਲਹੁ ਕਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁਗੁਰੂ ਸਾ। ਸਾ ਪ੍ਰੀਤੋਂ ਦਾ। ਤੁਕਾਲ ਆਖਿਆ ਜੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਾਨਕ ਤੁੰ ਵੀ
 ਹਰਪਈਯੋ ਲੈ ਜਾਹ। ਅਤੇ ਵਸਤੁ ਚਾਰ ਪੰਜ ਲੈ ਆਉ। ਅਤੇ ਜੇ ਇਸ ਵਾਰੀ ਖਰਾਸ ਉਦਾ ਕਰਾ
 ਵੇਗਾ। ਤੁੰ ਤੁਹਿਨੁ ਬਹੁਤੇਰ ਪਈਯੋ ਦੇਵੇ ਵਾਗਾ। ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੁਲਾਪਿਤਾ ਜੀ

ਆਪੇ ਦੇਖਹੁਗੇ। ਤੁਹੀ ਹਰੁ ਪਈਯੇ ਅਤੇ ਇਕ ਨ ਫਰਨਾ ਨ ਕਲੈ ਚਲਿਆ। ਨ ਫਰਨਾ ਲਖ ੦੮
 ਲਾਆਹਾ। ਜਾ ਕੋਹ ਬਾਰਾ ਤੇ ਗਇਆ। ਅਗੇ ਦੇਖੇ ਤਾ ਸਾਧਮ ਰੁਲੀ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਪਰ ਕੇ
 ਹੀ ਜੇਹੀ ਹੈ ਉਨਾ ਨ ਕਪੀ ਨ ਬਿਨਾ ਕਪੜੇ ਦੀ ਜਾਤ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਉਨ ਦਾ ਇਕ ਮਹੰਤ ਆਹਾ। ਤਿ
 ਸਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਜੇ ਜੀ ਤੁਸਾਨ ਕਪੜਾ ਹਥ ਨਹੀ ਆਵਦਾ। ਕੇਤੁ ਸਾਡੀ ਦੇ
 ਹੀ ਤੇ ਸੁਖਾਵਦਾ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਉਹ ਮਹੰਤ ਬੋਲਿਆ ਕਿ ਉਭਾਈ ਤੂੰ ਕਿਉ ਪੁਛਦਾ ਹੈ। ਤੁਏ ਕਿ
 ਆਪੇ ਜਨ ਹੈ। ਤੁਥਾ ਲਾਜ ਦੇਣਾ ਨ ਫਰਜੇ ਆਹਾ ਨਾਲਾ। ਉਸ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਤੇ ਨਾਨਕ
 ਤਵਣ ਜਕਰਣ ਆਇਆ ਹੈ। ਕਿ ਫਕੀਰਾ ਨਾਲ ਗੇ ਸਟ ਕਰਣ ਆਇਆ ਹੈ। ਕਿ ਚਲ ਕਰ
 ਜੇ ਕਾਲੁ ਆਖਿਆ ਹਈ ਸੋ ਸਉ ਦਾ ਲੈ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
 ਮੈਨੁ ਪਿਤਾ ਕਾਲੁ ਆਖਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਖਰਾ ਸਉ ਦਾ ਕਰਿਆਵੇ। ਮੈ ਖਰਾ ਸਉ ਦਾ ਕਰਾ ਕੇ ਖੋਟਾ ਸ
 ਉਦਾ ਕਰਾ। ਤੂੰ ਆਖ ਮੈਨੁ ਮਸਲ ਤੁਦੇਹ। ਤੁਥਾ ਲੇਜ ਥਾਥ ਦਿਤਾ। ਜੀ ਕਾਲੁ ਤੇਨੁ ਸਉ ਦੇਖ
 ਹੋਨੁ ਪਾਲਿਆ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਹਿ ਸਉ ਦਾ ਖਰਾ ਹੈ। ਅ
 ਤੇ ਉਹ ਸਉ ਦਾ ਖੋਟਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੂੰ ਜਾਣਾ। ਤੂੰ ਪੁਤਰੈ ਉਹ ਪਿਉ ਹੈ। ਤੁ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਨਾ ਸਾਧਾਨੁ ਪੁਛਿਆ। ਕਿਉ ਜੀ ਤੁਸਾ ਮੈਨੁ ਜਥਾ ਥਨ ਦਿਤਾ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਮ
 ਹੰਤ ਬੋਲਿਆ। ਰੇ ਬਾਲੇ ਕੇਹਾ ਮਨਿ ਰਥਾਣੀ ਹੈ। ਹਮ ਕੋ ਬਸਤਾ ਕਾਸੀ ਜਮਹੀ ਚਹੀਤਾ ਹੈ।
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਮ ਖਾਤੇ ਭੀ ਨਹੋ ਵੇਗੇ। ਤੁਮ ਹੰਤ ਬੋਲਿਆ। ਬਾਲ ਕੇ ਜੇ ਪੁਮ
 ਸਰ ਭੁਜਦਾ ਹੈ ਤਾ ਖਾਤੇ ਹੈ ਨਹੀ ਤਾ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਉਦਿਆਨ ਮੈ ਬਸਤੇ

ਹੈ। ਸੀਨਿਆਸੀਹੋਇਕੇਬਸਤੀਮੈਬਸਤੇਨਾਹੀ। ਬਸਤੀਮੈਆਸਾਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਜੀਕਹਿਆਸੁਣਮਹੰਤਜੀਤੁਮਾਰਾਨਾਉਕਿਆਹੈ। ਤਾਮਹੰਤਬੋਲਿਆਨਾਉਦਸਿਆ। ਬੁਖ
 ਨਿਰਬਾਈਨਾਉਸੀਤਰੇਣਾ। ਤਾਗੁਰੂਜੀਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਇਆ। ਅਖਿਉਸਸੁਣਕੁਈਬਾਲਾ
 ਇਹਸਉਦਾਮੈਛੁਡਨਾਹੀਸਕਦਾ। ਤਾਬਾਬੇਕਹਿਆਸੁਣਨਾਨਕਕਥਾਮੇਰੇਉਤੇਰੰਜਹੋ
 ਵੇਗਾ। ਤੂੰਜਾਣਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਕੁਈਬਾਲਾ। ਅਹਿਸਉਦਾਖਰਾਹੈ। ਇਸ
 ਦਾਤੇਟਾਨਾਹੀਸਰੋਵਾਧਾਹੈ। ਤਾਬਾਲੇਕਹਿਆਜੀਤੂੰਜਾਣ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵੀਹਰ
 ਪਈਯੇਲੇਕਰਿਬਾਲੇਪਾਸਹੁਮਹੰਤਦੇਅਗੇਰਖੇ। ਤਾਮਹੰਤਕਹਿਆਕਿਉਰੇਬਾਲਕੇਏਹ
 ਤਮਾਰੇਕਾਮਨਾਹੀ। ਅਰਤੁਸੁਕਉਬਾਪਨੇਦੀਏ। ਥੇਪਾਰਕੇਤਾਈ। ਤੂੰਫੁਕੀਰਾਕਉਦੇਤਾਹੈ
 ਤੂੰਕਿਆਸਮਝਿਆਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆਸੁਣਮਹੰਤਜੀਮੈਨੁਪਿਤਾਕਹਿਆਹੈ
 ਜੇਖਗਸਉਦਾਕਰੇ। ਸੋਏਹੁਖਰਾਸਉਦਾਹੈ। ਜੇਰਸਉਦਾਖੇਦਾਹੈ। ਤਾਮਹੰਤਕਹਿਆਸੁਣਕੇ
 ਬਾਲਕੇਤੇਰਾਨਾਉਕਿਆਹੈ। ਤੂੰਤੇਤਾਕਉਣਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆਸੁਣਮਹੰਤ
 ਜੀ। ਨਾਉਮੇਰਾਨਾਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀਹੈ। ਕਾਸਖੜੀਦਾਪੁੱਤ੍ਰਹਾਂ। ਤਾਮਹੰਤਕਹਿਆਰੇਬਾਲਕੇ
 ਏਹਕਿਆ। ਨਾਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀਅਰਖੜੀਕਾਬੈਟਾਕਿਆ। ਤਾਫਿਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ
 ਹਮਦੁਆਪਰਜਗਕੇਬਿਖੇਹਮਨਿਰੰਕਾਰਕੀਬੁਗਤਕਰੀਥੀ। ਬੁਗਤਤੋਪੁਰਨਹੋਈਥੀ। ਪਰ
 ਬਾਛਨਾਹਮਕਉਥਿਆਪੀਥੀ। ਹਮਾਰਤੇਈਕੇਪਰਜਨਮਨੀਚਪਰਜਨਮਥਾ। ਉਸਥ
 ਛਨਾਕੇਵਾਸਤੇਹਮਕਉਫਿਰਜਨਮਹੁਆਖੜੀਕੇਪਰ। ਤਬਭੀਨਿਰੰਕਾਰੀਥੇ। ਅਬਭੀਨਿ

ਰੰਕਾਰੀਹੈ। ਤੁਛਿ ਰਮਹੰਤ ਕਹਿਆ ਰੇ ਬਾਲਕੇ ਤੂੰ ਕਿਛੁ ਮਾਂਗਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ੧੦
 ਕਿਆ ਮਾਂਗਾ ਉਏ ਕਨਿ ਰੰਕਾਰ ਹੀ ਮਾਂਗਾ ਤਾਹੈ। ਅਉਰ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਮਾਂਗਤਾ। ਤੁਛਿ ਰਮਹੰਤ
 ਕਹਿਆ ਰੇ ਬਾਲਕੇ। ਤੂੰ ਤੇ ਆਪ ਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਹਮ ਤੁਮ ਕਉ ਕਿਆ ਦੇਵੈ। ਪਰ
 ਏਕ ਕਾਮ ਕਰਿ। ਏਹੁ ਰੂਪ ਈਯੋ ਆਪ ਨੀ ਗਾਠ ਬਾਧ ਕੇ ਇਨ ਕਾ ਸੀਧ ਲਿਆ ਉ। ਅਤੀਤ ਪ
 ਵੈ। ਰੇ ਕਹਮਾਰੇ ਕਾਂਮ ਨਾਹੀ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਾਲੇ ਨੁ ਲੈ ਕਰ ਸਹ ਰਿਵਿਚ ਆਇਆ।
 ਆਇ ਕਰ ਸੀਧਾ ਅਤੇ ਲਕੜੀਆਂ ਅਤੇ ਕੋਰੇ ਭਾਂਡੇ ਲੈ ਕਰ ਆਇ ਮਹੰਤ ਆਗੇ ਰਖੇ। ਤੁਮ ਹੰਤ
 ਬੋਲਿਆ ਏ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਤੂੰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਹੈ। ਹਮ ਤੁਮ ਕਉ ਖੋਜ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਸਾ
 ਤੁਬਰਤ ਅਤੀਤ ਕੋ ਖੋਜੇ। ਅਬ ਤੂੰ ਜਾਹਿ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਥਾ ਦੇ ਕਰ ਕਰ ਉਠ
 ਚਲਿਆ। ਤੁਓ ਸਮਹੰਤ ਨੁ ਇਕ ਅਤੀਤ ਪੁਛਿਆ। ਜੀ ਤੁਮ ਇਸ ਕੇ ਤਾਈ ਉਠਾਇ ਕਿ
 ਉਦੀਆ। ਉਸ ਤੇ ਤੁਮਾਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀਥੀ। ਤੁਮ ਹੰਤ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਅਤੀਤ ਉਹ ਤੇ ਆਪ
 ਨਿਰੰਕਾਰ ਥਾ। ਹਮਾਰੀ ਖਬਰ ਕੇਵਾ ਸਤੇ ਆਇਆ ਥਾ। ਤੇ ਹਮੇ ਆਪਣਾ ਸੀਧਾ ਲੈਣਾ ਥ
 ਉਸ ਪਾਸ ਤੇ ਸੇਵਾ ਤੇ ਨਾਹੀ ਕਰਾਵਣੀ। ਉਸ ਕਾ ਤੇ ਜਹਮਾਰੇ ਬੁਤੇ ਲੀਆ ਨਾ ਥਾ ਜਾਤਾ। ਇ
 ਸ ਕਾਵਾਸ ਤੇ ਉਸ ਕੇ ਤਾਈ ਹਮੇ ਵਿਦਾ ਦਈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਰ ਕਰ ਜਾ ਕੋਹਾ ਦੁਹ ਉ
 ਪਰ ਆਇਆ। ਤੁਬਾਲੇ ਨੁ ਪੁਛਣ ਲਗਾ। ਤੁਈ ਬਾਲਾ ਅਸਾ ਕਿਆ ਕੀਤਾ। ਤੁਬਾਲੇ
 ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈਂ ਕਛੁ ਖਾਧੇ ਨਾਹੀ। ਤੁਹਿ ਮੇਰੇ ਮੈਤ੍ਰਿ ਨੁ ਰੂਪ ਈਯੋ ਦਿਤੇ। ਤੁ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤੁਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀਂ ਭੁਲੇ ਕਿਉ। ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਭੁਲਾ ਹੈ ਤਾਂ

ਤੁੰ ਜਾਣਾ ਜੇ ਨਾਹੀ ਕੁਲਾਤਾ ਤੁੰ ਜਾਣਾ ਜੇ ਹਾਤੁ ਅਲੜਾ ਆਹਾ ਤੇਹਾ ਮੈ ਅਲੜਾ ਆਹਾ ਕਾਲੁ
 ਜਾਇਯਾ ਤੁੰ ਜਾਣਾ ਨਾਨਕ ਪਰਨਾ ਵਡਿਆ ਬਾਲਾ ਆਪਣੇ ਪਰ ਆਇ ਵਡਿਆ ਕਾਲੁ
 ਨੁਖ ਧਰੇ ਹੋਈ ਜੇ ਬਾਲਾ ਨ ਫਰ ਆਪਣੇ ਪਰ ਆਇ ਆਹੈ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਨਹੀ ਆਇ
 ਆ ਕਾਲੁ ਨਹ ਉਲਪਾਇਆ ਕਾਲੁ ਬਾਲੇ ਦੇ ਪਰਿਗਾਇਆ ਜਾਇ ਕਰਿ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਸਦਿ
 ਓਸਾ ਬਾਲਾ ਪਰੇ ਬਾਹਰਿ ਨਿਕਲ ਆਇਆ ਕਾਲੁ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਬਾਲਾ ਨਾਨਕ
 ਕਿਥੇ ਹੋ ਅਤੇ ਰੁਪਈਯੇ ਕਿਥੇ ਹੋਨਾ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਆਹਿਤਾ ਕਾਲੁ ਵੀਹ ਰੁਪਯੇ ਜਾਇਆ
 ਹੀ ਫਕੀਰਾ ਨੁਖ ਵਾਇ ਓਸਾ ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆ ਮੇਵੇ ਮੈ ਜੇ ਤੈ ਨ ਨਾਲੇ ਤੇ ਜਿ ਆਸੀ ਜੋਇਸੇ
 ਵਾਸਤੇ ਤੇ ਜਿ ਆਸੀ ਜੇ ਫਕੀਰਾ ਨੁਖ ਵਾਇ ਆਵੇ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਮਹਤਾ ਕਾਲੁ ਜੀਤਿ
 ਨਾਨਕ ਨੁਖ ਰਾਸ ਉਦਾ ਆਖਿਆ ਸੀ ਜੇ ਖਰਾਸ ਉਦਾ ਕਰੇ ਓਸ ਖਰਾਸ ਉਦਾ ਕੀਤਾ ਹ
 ਈ ਓਸ ਆਖਿਆ ਜੇ ਬਾਲਾ ਅਸਾ ਖਰਾਸ ਉਦਾ ਕਰਣਾ ਹੈ ਸੇ ਉਸ ਖਰਾਸ ਉਦਾ ਕੀਤਾ ਹ
 ਤੁੰ ਭਾਵੈ ਕੀ ਕਰਗਾ ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆ ਮੈ ਨ ਦਸਤਾ ਸਹੀ ਓਹ ਕਿਥੇ ਹੈ ਬਾਲਾ ਲੈ ਕਰ ਕਾਲੁ ਨ ਸ੍ਰੀਸ
 ਵਿਚ ਆਇਆ ਆਇ ਕਰ ਕਾਲੁ ਨੇ ਨਾਨਕ ਨੁਪਕ ਸਿਆ ਕਾਲੁ ਪੁਛੁ ਲਗਾ ਤੁੰ ਕਾਲੁ
 ਗੁਸਾਖਾਇ ਕਰ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਦੇਇਤ ਮਾਚੇ ਸਜੇ ਹਥ ਦੇ ਖਧੀ ਗਲਤੀ ਅਤੇ ਦੇਇਤ ਮਾਚੇ ਖਧੇ
 ਥੇ ਸਜੀ ਗਲਤੇ ਨਾਨਕ ਦੇ ਆਹੈ ਨਾਨਕ ਦੀ ਆਸੀ ਸ੍ਰੀ ਨਿਕਲ ਪਈਆ ਪਰ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ
 ਨਾਹੀ ਗਲਤੇ ਨੀਲ ਪਏ ਗਏ ਇਕ ਸਾਦਮੀ ਗਏ ਘੋਲਾ ਰਥੇ ਜਾਇ ਕਹਿਆ ਜੀਗਾਇ ਜੀਕਾ
 ਸੁਪਰਵਾਹੀ ਪੁਤ੍ਰ ਨੁਛਾਢੀ ਮਾਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਕਾਲੁ ਦੇ ਪੀ ਨਾਨਕ ਦੀ ਭੈਣ ਕਾਲੁ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਫਹਿ ਪਈ

ਜੀਇਹਗੁਨਾਹਮੈਨੂਬਖਸਾ।ਨਾਨਕੀਨਾਨਕਨੂੰਛੁਗਾਇਆਸੀ।ਜੇਗਾਇਦਾਆਦਮੀਆਇ ੧੧
 ਆ।ਜੇਚਲਕਾਲੁਗਾਇਬਲਾਰਸਦਦਾਹਈ।ਅਤੇਨਾਨਕਨੂੰਭੀਲੈਚਲਾ।ਕਾਲੁਕਹਿਆ
 ਜੀਮੈਕਿਆਕਰਗਾ।ਕਿਆਲੈਚਲਾ।ਇਸਪੁਤਮੈਨੂਪਟਕਢਿਆਹੈਮੈ।ਕਿਆਕਰਗਾ।ਤਾਂਉਸਰ
 ਇਬਲਾਰਦੇਆਦਮੀਆ।ਖਿਆਚਲਕੀਉਥੇਤਚਲਾ।ਉਹਨਫਰਦੁਹਾਨੂੰਲੈਕਰਗਾਇਪਾਸ
 ਆਇਆ।ਜਿਉਗਾਇਗੁਸੇਵਿਚਥੈਠਾਸੀ।ਤਿਉਨਾਨਕਨੂੰਦੇਖਕਰਗਾਇਦਾਥੈਰਾਗਚਲ
 ਗਇਆ।ਗਾਇਉਠੁਵਿਆਹੀਗਰੁਨਾਨਕਜੀਨੂਬਗਲਵਿਚਲੀਤਾ।ਲੈਕਰਿਮਥਾਚੁਮਿ
 ਓਸਾ।ਜਾਗਲਾਦੇਖੇਤਾਕਿਆਦੇਖੇਗਲਤੇਨੀਲਪਏਗਏਹੈ।ਤੁਗਾਇਕਹਿਆਸੁਣਤਾ
 ਕਾਲੁਮੈਜੇਤੈਨਕਹਿਆਸੀ।ਜੇਨਾਨਕਨੂਬਗਨਬੋਲੇ।ਅਤੇਤੈਜੇਨਾਨਕਨੂੰਅਜੇਹੀਮਾਰਕੀ
 ਤੀ।ਨਤੈਨਮੈਰੇਆਖੇਦਾਅਸਰਹੋਇਆ।ਨਤੈਨਦਯਦਾਭੁਉਹੋਇਆ।ਨਤੈਨਪੁਤਦਾਮੋਹੁਹੋ
 ਇਆ।ਜੇਮੇਰੇਘਰਇਕੋਪੁਤਹੈ।ਕਾਲੁਤੈਵਰਾਰਾਖਸਹੈ।ਕਾਲੁਨਨਕਤੇਰੇਘਰਲਾਇਕਨਾ
 ਹੀ।ਕਿਆਕਰਗੇਮੇਰੇਘਰਿਰੇਟੀਖਾਵਣੀਨਾਹੀ।ਨਾਹੀਤਾਤੈਰਾਘਰਛੁਗਾਹੀਨਾਹੀ।ਤਾ
 ਕਾਲੁਕਹਿਆਜੀਵੀਹਰੁਪਈਯੋਦਿਤੇ ਆਹੋ।ਮੈਕਿਆਕਰਗਾਤੁਸੀਮੈਨੂਹੀਲੜਨਿਪਉਦੇ
 ਹੋ।ਨਸਨਫਰਦਿਤਾਆਹਓਹੁਆਖਣਲਗਾਜੇਫਕੀਰਾਨੇਖਵਾਇਆਇਆਹਈ।ਗਾਇ
 ਬਲਬਬਾਲੇਨਫਰਨੂਪਾਛਿਆਨਾਨਕਵੀਹਰੁਪਈਯੋਕਿਥੇ।ਬਾਲੇਗਾਇਅਗੇਵਰਤੀਅ
 ਹੀਸੋਸਭੁਹਕੀਕਤਆਖਸੁਣਾਈ।ਤੁਗਾਇਕਹਿਆਕਾਲੁਇਚਰਤੇੜੀਮੈਤੈਨੂਬਗਕਦੀਨਾ
 ਹੀਆਖਿਆ।ਪਰਅਜਤੈਨੂਆਖਦਾਹੈ।ਜੇਸਯਾਦਕੰਥਖਤਾਤਉਵੀਹਰੁਪਈਯਾਵਾਸਤੇ

ਇਸਤਾਈ ਅਜੇਹੀ ਮਾਰ ਕੀਤੀ। ਜਾਹਿ ਵੇ ਉਮੇ ਦਾ ਅਵਰੋ ਵੀ ਹਰ ਪਯੋਗਾਈ ਪਾਸੋ ਆਵੇਗਾ।
 ਕਾਲ ਸਯਾਦ ਦੇ ਹਥ ਦੇਹਾ। ਕਿਆ ਕਰਾਜੇ ਮੇਰੇ ਪਾਰਿਖਾਵੈਗਾ ਨਾਹੀ। ਨਾਹੀ ਤਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂ
 ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਾਰਿਖਾ। ਇਹੁ ਤੇਰੇ ਪਾਰਿਖਾ ਦੇ ਨਾਹੀ। ਅਜ ਕਲ ਕਿਥਾ ਉਸ ਉਪ ਦੇਵੇ ਆਹਿ।
 ਤਿਚ ਰਾਨੁ ਉਮੇ ਦਾ ਗਾਈ ਖੋਖਰ ਪਾਸਹ। ਵੀ ਹਰ ਪਯੋਗੇ ਲੈ ਆਇਆ। ਅਗੈ ਕਿਰਿਗਾਇ ਦੇ ਅ
 ਗੇਰ ਖੋ। ਗਾਇ ਹਥ ਕਰਿ ਕਾਲ ਨੂੰ ਦੇਵੁ ਲਗਾ। ਕਾਲੁ ਲਵੇ ਨਾਹੀ। ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਰੁਪਯੋਗੀ ਤੇ
 ਰੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕੀਤੇਗਾ। ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਕੀਤੇਗਾ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਰੁਪਈਯਾ ਦੇਵਾ ਸੇ ਤੂੰ ਨਾਹੀ ਸੁਰਦਾ। ਮੈਂ ਇਸ ਦੇ
 ਚਲਣ ਨੁਸ਼ਟਰਦਾਹ। ਗਾਇ ਕਹਿ ਆ ਕੁਝਾ ਕਰ ਦਾਹੇ ਤਾ ਕਾਲੁ ਰੁਪਈਯੇ ਲੈ। ਅਤੇ ਚਿਜ ਰਨਾਨਕ
 ਦੇ ਕਦਮੋਂ ਇਥੇ ਹੈ ਨਤਿ ਚਰਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ। ਖਿਜਮਤਿ ਅਸੀ ਕਰਾਗੇ। ਤਾਂ ਉਮੇ ਦੇਗਾਇ ਦੇਵ ਜੀਰ
 ਕਹਿਆ। ਕਾਲੁ ਰੁਪਯੋਗੇ ਲੈ ਗਾਇ ਦਾ ਆਖਿਆ ਫੇਰ ਨਾਹੀ। ਗਾਇ ਬਰਾਮ ਨੀਗਾ। ਖਤਾ ਖਾਇਗਾ
 ਤਾ ਕਾਲੁ ਵੀ ਹਰੁਪਯੋਗੇ ਲੈ ਕਰਹੈ ਰਾਨ ਹੋਇਗਾਇਆ। ਲੋਕ ਤਿਲ ਵੰਡੀ ਦੇਖਤੀ ਬਹਮਣਾ। ਜਿਤ ਨੇ
 ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਆਹੇ। ਜਟ ਬੁਟ ਆਹੇ ਤਿਤ ਨੇ ਕੁਰਿਸਟ ਲਗੇ। ਤੂੰ ਕੋਈ ਖਤੀ ਨਾਹੀ ਤੇਗਾ ਕੋਈ ਚੰ
 ਰੂਲ ਦਾ ਜਨਮਹੈ। ਇਕ ਤਾ ਅਜੇਹੀ ਪੁਤਨ ਮਾਰ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ ਗਾਇ ਪਾਸੋ ਰੁਪਯੋਗੇ ਲੀਤੇ। ਤਾ
 ਅਗਲੇ ਕੁਲਕ ਕਾਲੁ ਗਾਇ ਪਾਸੋ ਅਗੈ ਕਰ ਪੈਗਾ ਉਤੇ ਦਹਿ ਪਾਇਆ। ਆਖਿ ਚਿਸੁ ਗਾਇ ਜੀ
 ਮੇਰੀ ਜਾਹਿਗਾ ਕਾਈ ਨਹੀ। ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰ ਨਾਹੀ। ਇਹ ਵੀ ਹਰੁਪਈਯੇ ਆਪਣੇ ਫੇਰ ਲਵੇ। ਗਾਇ
 ਕਹਿਆ ਕਾਲੁ ਇਹ ਵੀ ਹਰੁਪਯੋਗੇ ਅਸੀ ਤੂੰ ਨਾਹੀ ਦਿਤੇ। ਅਸਾਨਾਨਕ ਦੇਵੇ ਦੇ ਆਹੇ। ਇਹਨਾਨਕ
 ਸੁਦਿਤੇ ਹੈ ਨਾ। ਤੇਰੇ ਪਾਸਹੁ ਫੇਰ ਕੇਹੇ ਲਈਯੇ। ਤਾ ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਨਾਨਕ ਪਾਸ ਕਿਥੇ ਆਹੇ ਰੁਪ

ਯੋਜੋਤੁਸਾਨਾਨਕਪਾਸੇਓਧਾਰੇਲੀਤੇ। ਗਾਇਕਹਿਆਕਾਲੁਤੇਨੁਖਬਰਕਾਈਨਾਹੀ॥ਜਿਤ ੧੩
 ਨੀਜਹਾਨਤੇਦਓਲਤੁਦਨੀਆਪੈ। ਸਰੁਸੇਦਾਨਾਨਕਪਾਵਰੈ॥ ਅਸੀਇਸੀਵਾਦਿਤਾਖਾ
 ਦੇਪੀਵੇਆਹਾ॥ ਬੋਲਹੁਗੁਈਜੀਵਾਹੁਗੁਗੁ॥ ੫॥ **ਜਾਗੁਰੁਨਾਨਕ**
 ਵਰਿਆਮਠਗਾਦਹੋਇਆ॥ ਤਾਚੇਤੁਵੈਸਾਖਦੈਦਿਨਆਹੇ॥ ਕਛਦੇਵਾਸਤੇਜੈਰਾਮਪਲਤਾ
 ਆਇਆਸੀ॥ ਅਗੇਨਾਨਕੀਕਾਲੁਦੀਧੀ॥ ਪਾਣੀਕੁਰਣਖਹਤੇਆਈਸੀ॥ ਜੈਰਾਮਪਲਤੇਦੀ
 ਨਦਰਪਈ॥ ਖਰੀਛੈਲਸੀ॥ ਜੈਰਾਮਦੇਖਕਰਮੋਹਿਆਗਾਇਆ॥ ਜੈਰਾਮਗਾਇਬਲਾਰਨੁਕ
 ਹਿਆ॥ ਜੀਗਾਇਜੀਇਹਲੜਕੀਕਿਸਦੀਹੈ॥ ਗਾਇਬਲਾਰਕਹਿਆਭੁਯਾਜੀ॥ ਇਹਲੜਕੀ
 ਕਾਲਪਟਵਾਰੀਦੀਹੈ॥ ਫਿਰਜੈਰਾਮਪੁਛਿਆਜੀਪਟਵਾਰੀਕਉਣਲੇਕਹੋਦਾਹੈ॥ ਗਾਇਕਹਿਅ०
 ਭੁਯਾਜੀਇਹਖੜੀਹੋਦੇਹੈਨਾ॥ ਗੋਤਵੇਦੀਹੈਨਾ॥ ਜੈਰਾਮਕਹਿਆਗਾਇਜੀਇਸਦੀਕਹਾਈਅ
 ਸਾਨਾਲਕਗਵਹਾ॥ ਗਾਇਕਹਿਆਭੁਯਾਜੀਤੁਸਾਡੀਆਮਤੇਇਨਦੀਆਹੋਦੀਆਹੋਵਨਤਾਹੀ
 ਉਆਖਾ॥ ਅਤੇਜੇਨਾਹੋਦੀਆਹੋਵਨਤਾਕੀਕੁਆਖਾ॥ ਜੈਰਾਮਨਾਲਿਧਾਮਣਰਸੋਈਆਸੀ
 ਪਰਭੁਲਾਸੀਤਿਸਬੇਜੈਰਾਮਪੁਛਿਆ॥ ਕਿਉਗੁਸਾਈਜੀਅਸਾਡੀਆਮਤੇਵੇਦੀਆਦੀਆਕ
 ਹਾਈਆਹੋਦੀਆਹੈਨਾ॥ ਕਿਨਹੀਹੋਦੀਆ॥ ਤੁੰਨਿਧਾਧਾਮਣਬੋਲਿਆ॥ ਜੇਭੁਯਾਜੀਹੋਦੀ
 ਆਹੈਨਖਰੀਆ॥ ਤੁੰਗਾਇਕਾਲੁਸਦਿਕੇਪੁਛਿਆ॥ ਕਾਲੁਜੈਰਾਮਪਲਤਾਖੜੀਜੇਹੈਅਮਲਾ॥
 ਸੋਇਨਦੀਆਮਤੇਤੁਸਾਡੀਆਕਹਾਈਆਹੋਦੀਆਹੈਨਕੇਨਹੀਹੋਦੀਆ॥ ਤੁੰਕਾਲੁਆਖਿ
 ਆਗਾਇਜੀਹੋਦੀਆਹੈਨਾ॥ ਫਿਰਗਾਇਕਹਿਆਕਾਲੁਤੇਰੀਬੇਟੀਵਾਡੀਹੋਈਹੈ॥ ਤੂੰਜੈਰਾਮਨ

ਸਕਹਾਣੀ ਕਰਾ। ਤੁਕਾ ਲੁਕਹਿ ਆਜੀਧੀ ਆਵੁਲੇ ਆਪੇ ਨਾਹੀ ਆਖਦੇ। ਆਖਦੇ ਸੇਹੋਂ ਨਜਿ
 ਨਾ ਕਿਛੁ ਪਾਪ ਕਰਣ ਹੋਵਾਹੋ। ਮੈਤੁ ਤੁਸਾਡਾ ਖਿਜਮਤੁ ਗਾਰਹਾਂ। ਜੇਹੀ ਮੇਰੀ ਸਕਤ ਹੋਵੈ ਗੀਤੇ
 ਹੀ ਮੈਲੇ ਖਸ਼ਾਹੇਵਾਗਾ। ਤੁਰਾਇ ਕਹਿ ਆਨਾ ਕਾਲੁ ਉਹ ਅਸਾਡੀ ਬੇਟੀ ਹੈ। ਤੁਤੁਲ ਕਕੋਈ ਨਕਰ
 ਜੇਰਾਂ ਮਗਾਇਨੁ ਫੇਰ ਬੁਲਾਇਆ। ਗਾਇ ਜੀ ਕਹੀਂ ਦੇਖ ਬਰਕਹਾਣੀ ਦੀ। ਗਾਇ ਕਹ ਯਾ ਕੁਯਾਜੀ
 ਪਗਾਈ ਆਬੋਟੀ ਆਮੰਗਣੀ ਆਜ ਬਾਬਤਾ ਨਾਹੀ। ਇਹ ਬਾਤੁ ਅਧੀ ਨਗੀ ਦੀ ਹੈ। ਮਿਨਤੁ ਦੀ ਹੈ
 ਤੁਸੀ ਸਦਿ ਕਰਿ ਆਖੋ। ਅਸਾ ਕੁਝ ਆਖਣ ਹੋਵੈ ਗਾ ਸੇ ਆਖੀਏਗਾ। ਜੇਰਾਂ ਮਕਹਿ ਆਗਾਇ
 ਜੀ ਮੈ ਕਿਉ ਕਰਿ ਆਖਾ। ਤੁਸੀ ਰਾਜੇ ਲੋ ਕਹੋ। ਸਮਝਦੇਖੋ। ਸੁਗਾਇ ਕਹਿ ਆਤੁ ਸੀ ਨਾਕਹੁ
 ਬਾਮਣ ਤੇ ਕਹਾਵਹੁ। ਜੇਰਾਂ ਮਕਹਿ ਆਕੁਲਾਜੀ। ਬਾਮਣ ਕਹਿ ਆਗਾਇ ਜੀ ਅਸੀ ਆਖੀਏਗੇ ਕਾ
 ਲੁਨਾ ਵਾਰਛ ਨਿਛਰ ਕੇ ਦਿਨ ਪਹਰ ਢੁਢਾ ਦਿਨ ਰਹਦੇ। ਨਿਧੇ ਬਾਮਣ ਆਖਿ ਆਦੇਖ ਮਾਹਿ ਤੁਕਾ
 ਲੁਤੁਰੀ ਖੜੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਰਾਂ ਮਕੁਰੀ ਕੁਲਾਖੜੀ ਹੈ। ਕੁਲਾਸ ਜੇਰਾਂ ਹੋ ਕਹਾਣੀ ਕਰੇ। ਕਾਲ ਕਹਿ ਆ
 ਅਵੇ ਬਾਹਮਣ ਤੁ ਆਖਦਾ ਹੈ ਕੇ ਜੇਰਾਂ ਮ ਆਖਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਾਇ ਕਹਿ ਆਕਾਲੁ ਜੇਰਾਂ ਮ ਕਿਉ ਕਰਿ
 ਆਖੋ। ਬਾਮਣ ਜੋ ਆਖਦਾ ਹੈ ਸੋ ਓਹ ਆਖਦਾ ਹੈ। ਤੁਕਾਲੁ ਆਖਿ ਆਕੁਲਾਗਾਇ ਜੀ ਤੁਸਾਡਾ
 ਆਖਿ ਆ ਅਸਾਡੇ ਸਿਰ ਮਥੇਤੇ। ਜੇਰਾਂ ਮ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੋਈ। ਆਵੇ ਦੇਵੇ ਸਾਖਕ
 ਜੋਹੇਇਆ। ਜੇਰਾਂ ਮ ਤੇ ਲੀਘਾ ਰਿਲੇ ਗਾਇਆ। ਪਿਛੇ ਕਾਲੁ ਨਾਨਕ ਨੁਭੇਜਣ ਲਗਾ। ਗੁਰਨਾ
 ਨਕ ਜਾਵੈ ਨਾਹੀ। ਕਾਲੁ ਆਖੇ ਜਾਇ ਕੇ ਭੈਣ ਨੂੰ ਲੈ ਆਉ। ਤੁਰਾਇ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਆਖਿ ਆਗੇ
 ਲਾਸਾਦਿ ਤੇ ਸਾ। ਤੁਰਾਂ ਗਾਇ ਆਖਿ ਆਨਾਨਕ ਜੀ ਇਕਵਾਰੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਲੈ ਆਉ। ਫਿਰ ਅਸੀ ਤੁਸਾ

ਉਥੇ ਹੀ ਸਉਪਛੁਰੀਏਗੇ। ਜੇ ਕੁਛ ਰਾਹ ਸੀ ਸੋ ਲੀਤਾ ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਸੰਪੂਨ ਨਾਲ ਲੀਤਾ ਲੈ ਕਰ ੧੩
 ਗਇਆ। ਬਾਲੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਸੀ। ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਗਇ ਕਰ ਭੈਣ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਵਿਦਾ ਮੰਗ
 ਲਗਾ। ਜੇ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਤੁਭੀ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹਾ। ਮੈਂ ਭੇਜ ਦਾਂ ਨਾ ਹੀ। ਤੁਾ ਨਾਨਕੀਆ
 ਖਿਆਤੀ ਇਸ ਵਾਰੀ ਮੈਂ ਨੁਭੇਜਾ। ਪਿਉ ਕਾ ਸੁਭੀ ਗਜੀ ਰਹ ਸੀ। ਅਤੇ ਅਮਾ ਬੀਬੀ ਕੁਰੀ ਗਜੀ ਰ
 ਹ ਸੀ। ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਕੁਰੀ ਗਜੀ ਰਹ ਸੀ। ਆਖੈ ਗਾ ਜੇ ਮੈਂ ਖਾਲੀ ਫਿਰਨਾ ਆਇਆ। ਫਿਰ ਤੁ ਮੈਂ
 ਨੁਭੇਜੇ। ਇਸ ਬੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਰੁਝਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਨਜਦ ਸਪਨਾ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਤੁਏ ਹੋ ਜੇ ਹਾ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਜੇ
 ਕਿਛੁ ਇਸ ਦੇ ਮੁਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋਇ ਜਾਵੇ। ਮੈਂ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤੈਨੂੰ ਆਖਦੀ ਹਾਂ। ਜੇ ਰਾਮ ਕ
 ਹੀ ਆਕੁਲਾ ਜਾਹਿ ਪਰ ਆਵੈ ਗੀ ਕਦਾ। ਤੁਾ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਆ ਜਾ ਅਮਲ ਕਰਣ ਆਵ ਸੀ ਤਾ ਲੀ
 ਤੇ ਆਵੇ ਮੈਂ ਤੁਾ ਆਪ ਨਹੀ ਆਖਣਾ। ਨਾਨਕ ਨਾਨਕੀ ਨੂੰ ਲੈ ਆਇਆ ਆਪਣੇ ਪਰਿ। ਮਿਲੇ ਗਿਏ
 ਜਾ ਫਿਰ ਵੈਸਾ ਖਦੀ ਰੁਤਿਆਈ। ਤੁਾਂ ਫਿਰ ਕੁਛ ਹੋਵਣ ਲਗਿਆ। ਤੁਾਂ ਜੇ ਰਾਮ ਤਿਲਵੰਡੀ ਆਇ
 ਆ। ਕੁਛ ਕਰ ਕੇ ਅਮਲ ਕਰ ਕੇ ਮੁਕਲਾਵਾ ਲੈਤੁ ਜਾਰ ਹੋਇਆ। ਤੁਾ ਗਾਇਨੁ ਖਬਰ ਹੋਈ। ਰਾ
 ਏ ਜੇ ਰਾਮ ਨੂੰ ਤਵ ਜਾਏ ਨਤੀ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ। ਜੇ ਰਾਮ ਗਾਇਉ ਪਰ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ। ਜੇ ਰਾਮ
 ਗਾਇਨੁ ਮੁਹ ਥੀ ਕੁਰੀ ਕਹਿਆ ਰਾਇ ਜੀ ਮੈਂ ਤੁਸਾਉ ਪਰਿ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹਾਂ। ਕੁਝ ਮੈਂ ਨੁਫਰ ਮਾਈ
 ਐ। ਸੋ ਨਿਸੰਗ ਫੁਰਮਾਈ ਐ। ਗਾਇ ਕਹਿਆ ਕੁਝ ਜਾ ਜੀ ਤੇ ਰਾਸ ਪੁਰਾ ਕਾ ਲਵੇ ਦੀ ਮੁਹ ਦਾ ਵਰਧ
 ਚਨੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਤੇ ਰਾਸਾ ਲਾ ਪੂਰਨ ਸਾਧ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਆਖ ਦੇ ਆਹੇ। ਜੇ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਆ
 ਪਣੇ ਪਾਸ ਰਖੋ। ਤੁਾਂ ਜੇ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਗਾਇ ਜੀ ਇਸ ਥਾਵੁ ਕਿਆ ਹੋਰ ਭੁਲਾਹੈ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੀ ਚਲੇ

ਗਾਇਕਹਿਆ ਭੁਯਾਜੀ ਨਾਲ ਬਣਦਾ ਨਾਹੀ। ਪਿਛੋਂ ਮਹੀਨਿਆ ਦੁਹਨੁ ਪਸਾਰੇ। ਤੁਸਾਇਸਦੀ
 ਕਹਾਣੀ ਭੀ ਉਧਰੇ ਕਿਥਾ ਓਕਰਣੀ। ਜੇਰਾ ਮਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਗਇਜੀ। ਜੇਰਾ ਮਕਰਸੀ ਸੇਭੁ ਸਾ
 ਹੀ ਕਰਸੀ। ਜੇਰਾ ਮਮਕਲਾ ਵਾਲੈ ਕਰਆ ਪਣੇ ਪਰਆਇਆ। ਚੋਲਹੁ ਕੁਈ ਜੀਵਾਹੁ ਗੁਰ
 ਵੀ॥ **ਸੁਖੀ ਹੋਰਤ॥** ਜਾਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਵਰਿਆ ਵੀਹਾ ਦੋਇਆ। ਤੁਸਾਇਕਦਿਨ ਅਤੀ
 ਤੁਆਏ ਥੈਠਾ। ਪਰਸਹਰੇ ਬਾਹਗਾ ਓਸ ਪਾਸ ਨਾਨਕ ਸਹਜੇ ਜਾਇਥੈਠਾ। ਨਾਨਕ ਦੇਹ ਬਾਇਕ
 ਗੁਰਦਾਸੀ। ਅਤੇ ਸਜਹ ਬਛਾਪਸੀ। ਅਤੀਤੁ ਕਹਿਆ ਤੁੰ ਕਉਣਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆਮੇਰਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਖੜੀ ਵੇਦੀ ਤੇ ਦਾਹਿ। ਫਿਰ ਅਤੀਤੁ ਕਹਿਆ ਹਮ ਕਿਸ
 ਕੋ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤੁਮ ਭੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ ਹੈ। ਹਮ ਭੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ ਹੈ। ਤੁਧ ਅਤੀ
 ਤੁ ਕਹਿਆ ਤੁਮ ਨਿਰੰਕਾਰੀ। ਅਰਹਮ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ। ਹਮ ਤੁਮ ਮੈਂ ਭੇਦੁ ਕਿਆ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਛੁ ਨਾ। ਛਾਪਲਾਹਿ ਕੇਹਥੇ ਅਤੇ ਗੁਰਦਾਸੀ ਤੁਦੇ ਅਗੇ ਰਖਿਆ। ਅਤੀਤੁ
 ਕਹਿਆ ਹਮ ਕਉ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਤੁਆਪਣੇ ਹੀ ਪਾਸ ਰਹਣ ਦੇਹ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਦੇਵਤਾ ਮਖਸੋ ਬਕਗਾਰੀ ਤੀ ਹੈ। ਤੁਫਿਰ ਉਠਾਈ ਵੀਨਾਹੀ। ਅਤੀਤੁ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਤੁੰ
 ਅਸਲ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਹਮ ਨਕਲੀ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਪਣੇ ਪਰਿਆਇਆ। ਅਤੀ
 ਤੁ ਗੁਰਦਾਸੀ ਅਰਛਾਪਲੈ ਕਰਿ ਚਲਦਾ ਰਹਿਆ। ਤੁਕਾਲੁ ਪੁਛਿਆ ਨਾਨਕ ਨਾ। ਅਵੇ ਗੁਰਦਾ
 ਅਰਛਾਪੁ ਕਿਥੇ ਹਈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਚੁਪਕਰਿ ਰਹਿਆ ਬੇਸੇ ਨਾਹੀ। ਕਾਲੁ ਛਿਤੇ
 ਹੋਇ ਕਰਿ ਕਹਿਆ। ਜਾਹਿ ਬਾਬਾ ਮੇਰੇ ਪਰੇ ਨਿਕਲ। ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਫੁਰੂ ਨਾਹੀ। ਮੈਂ ਭਉ ਕਝੁ ਭਉ ਕ

ਰਹਿਆਗਾਂ। ਰਾਇਬੁਲਾਰਸੁਇਆ। ਰਾਇਕਾਲੂਨੁਸੁਦਿਆ। ਅਵੇਕਾਲੂਵਤਕਿਆਹੋਇ १੪
 ਆ। ਕਾਲਕਹਿਆਕੁਸੁਹੋਇਆਜੀ। ਰਾਇਜੀ। ਛੁਪਅਤੇਗਰੁਵਾਕਿਤੇਵਲਸੁਟਆਇਆ।
 ਹੋ। ਜਾਣੀਦਾਨਾਹੀਕਿਆਕੀਤੇਸਾ। ਰਾਇਕਹਿਆਕਾਲੂਨਾਨਕਨੁਜੈਗਮਥੇਪਲਿਦੇਹ
 ਐਥੇਤੁੰਭੀਖਪਦਾਹੋ। ਅਤੇਓਹਭੀਰੰਜਕਹਿਦਾਹੋ। ਉਥੇਹੀਕੁਝਹੋਵੇਗਾਸੋਹੋਵੇਗਾ। ਰਾਇ
 ਬੁਲਾਰਆਪਣੇਦਸਖਤੀਚਿਠੀਨਾਨਕਨੁਲਿਖਦਿਤੀ। ਜੈਗਮਸਿਰਜੇਕਛਲਿਖਣਾਅ।
 ਹਾਸੇਸਭਾਕਿਛਲਿਖਿਆਜੈਗਮਵਲਾ। ਅਸਾਨਾਨਕਜੀਤਿਨੁਸੇਉਪਿਆਹਈ। ਜੈਕਛ
 ਤੇਰੇਪਾਸੋਹੋਇਆਵੇਸੋਫਿਲਨਹੀਕਰਣੀ। ੧॥ ਬੈਸਹੁੰਭਾਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ॥
 ਪਿਉਹੋਰਹੀ॥ ਸੰਮਤ ੧੫੪੭॥ ਸਿਤੀਮਘਰ ੧॥ ੩॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਜੈਗ
 ਮਪਾਸਚਲਿਆ। ਤੁਲਵੰਡੀਓਪਜਵੇਦਿਨਸੁਲਤਾਨਪੁਰਜਾਇਵਾਛਿਆਮਘਰਸੁਦੀਸ
 ਤਵੀ। ੭॥ ਭੁਏਣਨਾਨਕੀਨੁਜਾਇਮਿਸਿਆ। ਬਿਥੇਨਾਨਕੀਗੁਰੂਨਾਨਕਨੁਦੇਖਕੋਪੈਗ
 ਤੇਨਹਿਪਈ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਬੇਥੇਜੀਤੁਵਡੀਹੈ। ਸਗੋਮੈਤੋਰਿਆਪੈਗਤੇਪਵਾ
 ਕੇਤਮੇਰਿਆਪੈਗਤੇਪਵੇ। ਤਾਨਾਨਕੀਆਖਿਆਭਾਈਜੀਤੁੰਸਚਆਖਦਾਹੈ। ਪਰਜੇਤਅ।
 ਦਮੀਹੋਵੇਕਿਉ। ਤੁੰਤਾਮੈਨੁਪੁਮੇਸਰਨਜਰਆਵਦਾਹੈ। ਜੈਗਮਘਰਨਾਹਾ। ਬੇਥੇਪੀੜਾਪਾ
 ਇਦਿਤਾ। ਲਗੀਪੁਛਣਾ। ਜੈਜੈਗਮਆਇਆਪਗ। ਜਾਦੇਖੇਤਾਨਾਨਕਅਗੇਥੈਗਾਹੈ। ਤਾਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਜੀਭੂਠਾਜੈਗਮਜੀਜਾਆਇਆ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਓਠਦੇਓਸਦੇਪੈਗਨੁਦਉ
 ਕੈਆ। ਜੈਗਮਮਹਾਸਿਆਣਾਸੀ। ਜੈਗਮਨਾਨਕਜੀਦੇਹਥਪਕੜਲੀਤੇਪੈਗਤੇਲਾਵਣ

ਨਾਇਤੋ॥ ਅਤੇ ਆਪ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਹਥ ਰਖਿ ਓਸਾ॥ ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਜੀ ਜਾ
 ਜੀ ਇਹ ਉਪਠੀ ਗੀਤ ਕਿਉ ਕੀਤੀ॥ ਜੇਗਮ ਕਹਿ ਆ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਦੇਹ ਜੋ ਇਹ ਤੇ ਅਸੀ
 ਸਲਾ ਜੀ ਜਾ ਆਹੇ ਮੈ ਤੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਰਿ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ॥ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਹੋਇ ਤੂੰ ਇਥੇ ਆਇ ਪਹੁੰਚਿ
 ਆਹੇ॥ ਤੂੰ ਕਰਿ ਕੁਝ ਨਾਹੀ ਥੈ ਠਾਸ ਹਜਿ ਨਾ ਲਗਾ ਜਗ ਨਾਨਕ ਕਹਿ॥ ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆਜੀ ਜਾ ਜੀ ਕੁਝ ਕਿਰਤ ਹੋਵੈ ਤੁਭਲੀ ਗਲ ਪੈ॥ ਜੇਗਮ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸਾਰੇ ਜੀ ਦੇਹ
 ਉਪਜੀ ਹੋਇ ਤੁਏ ਹਾਸ ਹੀ॥ ਕੁਝ ਤੇਰੀ ਪਾਤਿ ਆਹੇ॥ ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਮੇਰੇ ਦਰੀ
 ਪਾਤਿ ਆਹਾਂ॥ ਜੇਗਮ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਰੀ ਖਾਨਾ ਲੈ ਨਾਹੈ॥ ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਜਾ ਕਿਸ ਦਾ॥ ਤੁੰ ਜੇਗਮ ਕਹਿ ਆ ਨਾਨਕ ਬਾਬਰ ਉਲਟ ਖਾ ਲੈ ਦੀ ਦਾ॥ ਵੇਰੁ ਮੇਰੀ ਖ
 ਨਾਹੈ ਜੇ ਹੋਇ ਆਵੀ ਤੁਲੈ॥ ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਭਲਾ ਜੀ ਜਾ ਜੀ॥ ਕਰਤਾਰ ਨਿਰੰਕ
 ਰ ਨਿਰਬਾਹ ਕਰੇਗਾ॥ ਜੇਗਮ ਕਹਿ ਆ ਭਲਾ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ॥ ਫਿਰ ਨਾਨਕੀ ਭੁੱਖੇ ਬੋਲੀ
 ਭਾਈ ਜੀ ਤੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਾ ਸਰੂਪ ਹੈ॥ ਜੇਗਟ ਕਰੇ ਤੇ ਹਾਥੈ ਠਾਖਾ ਹਿ॥ ਤੂੰ ਇਨ ਜੀ ਜਾ ਲਾਵਿ ਚ
 ਨਾਪਉ॥ ਤੂੰ ਇਨ ਜੀ ਜਾ ਲਾਵੀ ਲਾਇ ਕ ਨਾਹੀ॥ ਤੂੰ ਫਕੀਰ ਦੇ ਸਹੇ॥ ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ
 ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਿਰਤ ਕਰ ਕੇ ਖਾਈ ਤਾਹੈ ਤੁਪ ਵਿਭੋਹੇਈ ਤਾਹੈ॥ ਅਤੇ ਤੁਰਕ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਹ ਲਾ ਲ ਕਰਖ
 ਈ ਤਾਹੈ॥ ਤੁੰ ਨਾਨਕੀ ਭੁੱਖੇ ਆਖਿ ਆ ਭਲਾ ਭਾਈ ਜੀ॥ ਜਿਉ ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਜਿਉ ਗਾਜੀ ਹੋਵੈ ਤਿ
 ਵੇਸ ਹੀ॥ ਫਿਰ ਨਾਨਕੀ ਜੇਗਮ ਨਾ ਆਖਿ ਆਇ ਸਦੇ ਹਾ ਲਦਾ ਮਹਰ ਮਹੈ ਕਿ ਨਾਹੀ॥ ਜੇਗਮ ਕ
 ਹਿ ਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਥੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਮੈ ਮਹਰ ਮਹਾਂ॥ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆਇ ਸਦੀ ਕਿਥਾ ਉਕਥਾ ਕ

ਗਣੀਕਹੀਕਰੀਅੰ। ਤੁਇਸਨੁਗਾਹਿਤਨਾਲਮੋਹਲਗੇ। ਤੁਇਸਪਾਸੋਕਿਰਤਹੋਵੈ। ਜੈਰਾਮ ੧੫
 ਕਹਿਆਵੇਖਜਾਏਹਕਿਰਤਲਗੇਗਾਤਾਂਕੋਈਖੜੀਕਹਾਣੀਕੁੰਕਰਸੀ। ਤੁੰਓਤਾਵਲੀਨਹੋ
 ਹਿਪ੍ਰਮੇਸਰਨੁਚਿਤਕਰਗ। ਤੁਨਾਨਕੀਕਹਿਆਭੁਲਾਜੀ। ਤੁਪਕੋਲੋਮੇਸਿਅੰਨੀਨਾਹੀਪਰਤੈਨੁ
 ਆਖਛੁਰਦਾਸੀ। ਜੈਰਾਮਮੰਘਰਸੁਦੀਚਉਥਨੁਮੇਦੀਖਾਨਾਦਿਵਾਇਆ। ੫॥
 ਤੁਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ। **ਸਾਖੀਹਿਤਰਾਮੀ।** ਇਕਹਜਾਰਰੁਪਈਯਾਰੋਕਦਿਵਾਇਆ।
 ਨਾਲੇਥਾਲਾਸੰਧੁਆਹਾ। ਥਾਲੇਆਖਿਆਤੁਈਨਾਨਕਜੀਤੁਸਾਤੁਹਜਾਰਰੁਪਈਯਾਰੋ
 ਕਲੀਤਾਅਤੇਮੇਦੀਖਾਨਾਲੀਤਾ। ਤੁੰਅਸਾਨੁਵਿਦਾਦੇਹੀ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭੁਲਾਈਥ।
 ਲਾਕੀਪ੍ਰੀਤਕੀਤੀਆਜੀਵਦਿਆਹੀਛੁਰਚਲਿਓ। ਤੁੰਥਾਲੇਸੰਧੁਕਹਿਆਤੁੰਤਾਖੜੀਕਾਪਤੋ
 ਤੈਆਪਣੀਕਿਰਤਕੀਤੀਮੇਭੀਆਪਣੀਕਿਰਤਕਰਾਨਾ। ਤੁੰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭੁਲਾਈ
 ਥਾਲਾਕੋਈਦਿਨਸੁਥਿਕਫਦੇਹਾ। ਅਸਾਕੀਕਰਣਹੈਏਹਕਸਥਾਜੈਅਸਾਰੀਕਿਰਤਹੈ
 ਰਸਿਸੋਕਰਾਗੇ। ਤੁੰਤੁਨਿਰੰਕਾਰਕਾਤਮਾਸਾਦੇਖਦੇਖਾਨਿਰੰਕਾਰਕਿਆਚਲਤਕਰਦਾਹੈਗਾ।
 ਰਹੁਅਸਾਹੀਨਾਲਗੁਜਰਾਨਕਰਗ। ਤੁਥਾਲੇਸੰਧੁਆਖਿਆਭੁਲਾਭੁਲਾਈਨਾਨਕਜੀਜੋਤੁੰਆ
 ਖਹਿਗਾਸੋਕਰਾਗੇ। ਥਾਲਾਸੰਧੁਨਾਲਕਿਰਤਕਰਨਲਗਾ। ਕਿਰਤਕਰਦਿਆਕਰਦਿਆਜਾਣ
 ਰੇਦੁਇਗੁਜਰੇਤਾਪਿਛੋਦੀਕਾਲੁਖਬਰਲੈਣਆਇਆ। ਨਾਨਕਦੇਪਾਸਾ। ਨਾਨਕਉਠਦਉੜਕ
 ਰਿਕਾਲੁਦੇਪੈਰਾਤੇਛਹਿਪਇਆ। ਕਾਲੁਮਥਾਛੁਮਿਆਅਤੇਗਲਵਿਚਲੀਤੋਸਾ। ਦਿਲਾਸਾਦਿ
 ਤੋਸੁ। ਲਗਾਪਛਣਪੁਤਦੁਇਵੇਰੇਆਤੁਹਨੁਪਸਿਆਹੋਇਹੈਨਕੀਖਟਿਆਕੀਖਾਧਾ। ਤੁਗੁ

ਗੁਨ ਕਰ ਜੀ ਕਹਿ ਆਪਿ ਉਜੀ ਬਹੁਤ ਖਟਿਆ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਖਾਧਾ ਪਰ ਆਪਿ ਉਜੀ ਅਸਾ ਬੇਦ
 ਮਨੀ ਜੁਨ ਦੀ ਨਾਹੀ। ਕਾਲੁ ਬਾਏ ਸੀ ਧੁਨ ਲੜਨਿ ਲਗਾ। ਦਰਬ ਚਨ ਬੋਲਣ ਲਗਾ ਤਾਗੁਰ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਾਏ ਨੂੰ ਸਾਰ ਤੁੰ ਕੀਤੀ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ ਭੁਈ ਬਾਏ। ਕਾਲੁ ਲਗਾ ਆਖਣ ਮੈ ਜਾਤਾ ਸੀ
 ਹੁਣ ਕਿਰਤ ਲਗਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਛੁ ਮੇਰਾ ਗਵਾਇਆ ਅਹੋ ਸੇ ਹੁਣ ਖਟਿਆ ਅਹੋ ਸੇ ਮੈ ਨ ਦੇ ਸੀ।
 ਏਹ ਜੇ ਹੀ ਆਗਲਾ ਕਰੇ ਜੇ ਹੀ ਆਕਾਸ਼ ਦੀ ਆਹੀ ਆ ਕਿਰਤ ਦੀ ਆ। ਨਾਨਕੀ ਅਤੇ ਜੇਰਾ
 ਮਨੁ ਕਹਣ ਲਗਾ। ਜੇ ਤੁਸਾ ਕਿ ਆ ਕੀਤਾ। ਕੁਝ ਇਸ ਦੀ ਖਬਰ ਸਾਰ ਲੈ ਦੇ ਰਹੇ। ਨਾਤੁ ਸਾਖਬ
 ਰਸਾਗ ਕਿਰਤ ਦੀ ਲੀਤੀ ਨਾਤੁ ਸਾਕਥਾ ਕਹਾਣੀ ਕੀਤੀ। ਤੁਸਾ ਕੁਹਨ ਕੀਤੀ। ਨਾਨਕੀ ਬੋਲੀ
 ਆਪਿ ਜੀ ਇਥੇ ਜੇ ਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰਾ ਗਵਾਇਆ ਨਾਹੀ। ਹੋਰ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਅਸਾ ਨੇ
 ਟੇ ਲਹੇ। ਅਜ ਕਲ ਕਿ ਤੇ ਵਲਹੇ ਇਪਉ ਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਤੇ ਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤੇ ਤਾ ਕਰਿ ਕਿ
 ਤੇ ਵਲਾ। ਜੇਹਾ ਅਸਾ ਨ ਦਰਦ ਹੈ ਅਸਾ ਬੋਲੇ ਨੁਵੇ ਪੇਰ ਦਰਦ ਹੈ। ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆਪੁਤ ਧੀਆ
 ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਹੈ ਅਤਾਂ ਮੈ ਤੁਸਾ ਨੁ ਕਿਉ ਆਖਦਾ। ਅਤੇ ਜੇ ਹੀ ਕੇਹੀ ਕਰਣੀ ਨਾਹੀ। ਫਿਰ ਜੇਰਾ
 ਮਧੋਲਿ ਆਮ ਹਤਾਜੀ ਅਸਾ ਮਿਨ ਤੁ ਨਾਹੀ ਲਾਵਣੀ। ਮਲਾ ਚੈਣ ਖੜੀ ਹੈ ਪਥੇ ਕੇਰੇ ਧਾਵੇ ਉਸ
 ਦੇ ਪਥਿ ਧੀ ਹੈ ਗੀ ਭੀ ਖਰਾ ਅਖਾਵਦਾ ਹੈ। ਅਜੇ ਤੇਰੇ ਧਾਵੇ ਦਾ ਪਟਵਾਰੀ ਹੈ ਗਾਪੁ ਨ ਅਰਥ
 ਕਹਾਣੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਸਾ ਉਥੇ ਕਹਾਣੀ ਟੇ ਲੀ ਹੈ। ਅਗੈ ਕਰਤੇ ਭਾਵੇ ਗੀ ਸੋਈ ਹੋਇ ਗੀ। ਅ
 ਹਤਾਜੀ ਤੁਸੀ ਚਿਤੁ ਭਉ ਕਰਥੋ। ਗਾਮ ਭਲਾ ਕਰਸੀ। ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆਪੁਤ ਜੇਰਾ ਮਸਰਮਾਇ ਕੇ
 ਜੇ ਹੀ ਆਪੁਤਾ ਜਵਾਈ ਆ। ਮੈ ਆਪਣੇ ਜੀ ਵਿਚ ਆਖਦਾ ਸੀ ਜੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਦਾ ਸੁਖ ਭੀ

ਜੀਉਠੰਡਾਹੋਇਆ॥ ਪਰਨਾਨਕਦਾਸੁਖਮੁਗਦਜੀਵਦੇਜੀਉਦੇਖਾਤਾਮੇਰਾਮਨਠੰਡਾਹੋਵੇ॥ ੧੬
 ਫਿਰਜੈਰਾਮਕਹਿਆਮਹਤਾਜੀਤੁਸੀਇਥੇਹੀਰਹੋ॥ ਅਤੇਅਮਾਥੀਬੀਨੁਸਦਾਇਲੇਦੇਆਹਾ
 ਤਾਂਫਿਰਕਾਲੁਕਹਿਆਪੁਤਮੇਰਾਰਹਣਾਇਥੇਭਾਕੀਹੈ॥ ਅਤੇਮੈਓਥੇਰੁਪਾਹੋਇਆਹਾਂ॥ ਫਿਰਜੈ
 ਰਾਮਕਹਿਆਮਹਿਤਾਜੀਤੁਮੇਰੇਪਰਮਾਨੰਦਦੀਬਰਾਬਰਹੈ॥ ਤੁਮੇਰਾਪਤਾਹੈ॥ ਫਿਰਕਾਲੁਕ
 ਹਿਆਦੇਖਜੈਰਾਮਪੁਤਜਿਤਵਖਤਨਾਨਕਦੀਕਹਾਣੀਹੋਵੈਮੈਨੂੰਤੁਰਤਖਬਰਕਰਣੀ॥ ਅਤੇਪੁ
 ਤਨਾਨਕਨੰਨਜਰਵਿਚਰਖਣਾ॥ ਕੋਈਟਕਾਪੈਸਾਗਵਾਵੈਨਾਹੀ॥ ਤਾਂਫਿਰਨਾਨਕੀਕਹਿਆ
 ਪਿਉਜੀਤੁਸੁਕਰਾਨਾਕਰਾ॥ ਤੂੰਦਿਹਾਨੀਕੁਕਦਾਮਾਹੋ॥ ਅਜਾਇਹਗਵਾਇਆਮਜਏਹਗਵਾ
 ਇਆਇਆ॥ ਹੁਣਤਾਖਟਗਵਾਇਦਾਹੈ॥ ਜਾਇਹੁਫਕੀਰਾਨੁਖਵਾਇਦਾਹੈਤਾਅਸਾਡਾਜੀ
 ਓਕੰਬਦਾਹੈਜੋਸਿਰਕਾਰਦੇਰੁਪਈਯੋਪੈਸੇਘਟਨਾਹੀ॥ ਤਾਭੁਲਾਹੋਵੈਅਤੇਸਰਖਰਾਅਸੀ
 ਹੋਈਅੰਮੈ॥ ਪਰਪਿਉਜੀਜਾਸੇਖਵੇਦਾਹੈਤਾਵਧਨਿਕਲਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਜੈਰਾਮਕਹਿਆਮਹਤਾ
 ਜੀਇਸਵਾਸਤੇਅਸੀਕੁਹਆਖਨਾਹੀਸਕਦੇ॥ ਤਾਂਫਿਰਕਾਲੁਕਹਿਆਪੁਤਜੈਰਾਮਜਾਲੇਖ
 ਦੇਵੈਅਤੇਕੁਝਵਧੇਤਾਤੁਸੀਆਪਣੀਵਲਿਛਿਕਲਓ॥ ਤਾਭੁਲਾਕਰੋ॥ ਓਸਦੇਭਾਣੇਲਖਕਖ
 ਬਰਾਬਰਹਈ॥ ਤੁਸੀਓਸਦੇਖਬਰਦਾਰਲੋਨੀਵੇਹੋ॥ ਅਤੇਬਾਲੇਨੁਸਦੇਸਦਕਰਿਤੁਸੀਸਮ
 ਸੁਓ॥ ਅਤੇਮੈਭੁਓਹੁਤਾਖਦਾਹਾਂ॥ ਜੈਰਾਮਆਦਮੀਭੇਜਕਰਿਬਾਲੇਨੁਸਦਿਆ॥ ਜੈਰਾਮ
 ਆਖਿਆਭਾਈਬਾਲਾਤੁਨਾਨਕਦਾਖਾਸਾਕਾਰਗੁਜਾਰਹੈ॥ ਅਸੀਤੈਨੁਈਵੈਜਾਣਦੇਹਾਂਜੇਹਾਨਾ
 ਨਕਤੇਹਾਤੁ॥ ਤੂੰਨਾਨਕਦਾਖਬਰਦਾਰਰਹੁਟਕਾਪੈਸਾਐਰਗੈਰਕਿਤੋਵਲਗਵਾਇਨਾਹੀ॥ ਫਿ

ਰਕਾਸੁ ਕਹਿਆ ਪੁਤ ਬਾਲਾ ਨਾਲ ਰਹੇ ਦੀ ਸਰਮ ਹੋ ਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਗਮ ਦਾ ਕਹਿਆ ਮੈ ਨ ਬੁਗ ਨ ਲ
 ਗਾ। ਪਰ ਕਾਸ ਦਾ ਕਹਿਆ ਮੈ ਨ ਬੁਗ ਨ ਲਗਾ। ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਮਹਤਾ ਕਾਸ ਮਤ ਕੋਈ ਜੀ ਤੇ ਗ
 ਮਾਨ ਹੋਈ ਜੇ ਬਾਲਾ ਨਾ ਨ ਕਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਦਾ ਹੈ। ਅਸਾਨੁ ਘਿਉ ਭੀ ਬੁਗੀ ਵਸਤ ਹਈ। ਅਤੇ
 ਕੋਈ ਹੋਰ ਲਾਲਚ ਅਸਾਨੁ ਬੁਗੀ ਵਸਤ ਹਈ। ਅਸੀ ਜੇ ਨਾ ਨ ਕਨਾ ਲਰਹ ਦੇ ਸੇ ਜੀ ਭਲੇ ਦੇ ਵਾਸ
 ਤੇ। ਅਸਾਨੁ ਨਾ ਨ ਕਪ ਮੈ ਸਰ ਨ ਦਰ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਸਾਨੁ ਆਦਮੀ ਨ ਦਰਿਆ ਵਦਾ ਹੈ। ਮ
 ਹਤਾ ਕਾਸ ਤੈ ਨ ਪੈਸੀ ਆਦੀ ਭੁਖ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸਾਨੁ ਦੇਹ ਭੁਖ ਹੈ ਜੇ ਓਹ ਕਰੇ ਸੁਕਰੇ। ਅਸੀ ਅਗੇ
 ਓਹ ਨ ਕਰੀਏ। ਜੇ ਕਿਛੁ ਪੈਸੀ ਆਦੀ ਭੁਖ ਹਈ ਤਾ ਉਸ ਦੇ ਪਾਸ ਰਹੇ ਜੇ ਕਿਹੁ ਥਾ ਆਵੀ ਸੇ
 ਸੇਵਾ ਜਾਹਿ ਕਰਾਇ ਕਰੇ। ਅਸਾ ਬੋਇ ਹੋ ਦੀ ਨਾਹੀ ਜੇ ਅਸੀ ਉਸ ਨੁ ਕੁਛ ਆਖੀਐ। ਅਤੇ ਤੁਹਿ
 ਬੋ ਕੁਛ ਹੋਵਾ ਹੈ ਸੇ ਆਇ ਕਰਾ। ਤਾ ਜੇ ਗਮ ਬੋਲੀ ਮਾਮਹਤਾ ਜੀ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸਚ ਕਹਿਦਾ ਹੈ।
 ਲਾਨ ਕਾ ਆਦਮੀ ਨਾਹੀ ਓਹ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੀ ਨ ਦਰ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਕੁਲਾ ਮਹਤਾ ਜੀ ਹੁਣ ਤਾ ਤੁਸੀ ਸਿਧ
 ਵੇ। ਜਿਤੁ ਘੜੀ ਕਹਾਣੀ ਹੋਈ ਤਿਤੇ ਘੜੀ ਅਸਾ ਸਿਤਾ ਬੀ ਕਾਰਜ ਕਰਣਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਕਈ ਸੇ ਨਾ ਸਮੇ
 ਹ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਾਸੁ ਆਪਣੇ ਪਰਗਾਇਆ। ਜਾਹਿ ਕਮਹੀ ਨਾ ਗੁਜਰਿਆ ਤਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਉਤੇ
 ਜੇ ਗਮ ਪਾਸਾਇ ਕਾ ਆਦਮੀ ਕੁਲੇ ਚੁਗਲੀ ਖਾਧੀ। ਸੁਣ ਜੇ ਗਮ ਤੇ ਗਸਾਲਾ ਮੇ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰਕ
 ਰ ਦੇ ਪੈਸੇ ਬੋਇਦਾ ਹੈ। ਤੁਓ ਸਤਾਈ ਸੀ ਮਾਲਦਾ ਨਾਹੀ। ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਨਾ ਪਠਾਣਾ ਵੀ ਕੋਈ ਬੋਇਓ
 ਜੇ ਗਮ ਖਾਧਾ ਗਮ ਖਾਇ ਕੋ ਰੇ ਰੇ ਆਇਆ। ਆਇ ਕਰਿ ਨਾਨਕੀ ਨੁ ਇਕ ਤਲੈ ਬੈਠਾ। ਕਹ
 ਣ ਲਗਾ ਸੁਣ ਪੁਸੇ ਸਰ ਦੀ ਬੰਦੀ ਫਲਾਨੇ ਸਪਸ ਅਜ ਮੈ ਨੁ ਉਲਾਸਾ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਮੇਰੀ ਪੀੜ

ਕਰਕੇ ਆਖਿਓ ਸੁ। ਜੈਗੰਮਤੇਗਸਾਲਾਮੇਦੀਹੈਪੈਸੇਖੋਦਾਹੈ। ਤੂੰਉਸਤਾਈਸਮਝਾਇਦਾਨਾਹੀ ੧੭
 ਪਠਾਣੀਦੀਖੋਇਜਾਣਦਾਹੈਨਾ। ਬਹੁਜੀਮੈਕਿਆਕਰਾ। ਜੇਕੁਝਕੋਹਸੇਕਰਾ। ਤਾਨਾਨਕੀਕਹਿ
 ਆਜੀਜੇਕੁਝਤੁਸਾਰੇਜੀਆਵਦੀਹੈ। ਸੇਤੁਸੀਕਰੇ। ਮੈਕਿਆਆਖਣਾਹੈ। ਜੈਗੰਮਕਹਿਆ
 ਤੁਸੀਮਸਲਤਦੇਹੁਸੇਮੈਕਰਾ। ਫਿਰਨਾਨਕੀਕਹਿਆਜੀਤੁਸਾਨੇਪ੍ਰਤੀਤੁਅਜੇਤੋਨੀਨਾਹੀ
 ਆਵੀ। ਤੁਸੀਜਾਣਦੇਹੋਵੇਗੇਜੇਕੁਰਾਉਦੀਰਖਣੀਕਰਦੀਹੈ। ਅਤੇਜੇਥੋਤੇਨੀਸੀਸਾਰਵਿ
 ਚਮਾਇਆਹੈਸੇਸਭਾਨਾਨਕਦੇਹਥਾਵਿਚੋਨਿਕਲਦੀਹੈ। ਪਰਜੀਤੁਸੀਕੀਮਕਰੇਹੁਤਾਤੁਸੀ
 ਲੇਖਾਸੀਭਾਸੇ। ਜੇਤਾਲੇਖਾਪੁਰਾਹੋਆਭਾਵੈਵਧੇਨਵਧੇਘਟੇਨਾਹੀਤਾਤੁਸੀਫਿਰਕਿਸੇਦੇਕਹੇਸੁ
 ਏਰੁਗਮਣਾਨਾਹੀ। ਤਾਂਜੈਗੰਮਕਹਿਆਬਹੁਜੀਮੈਨਾਹੀਸਮਾਸਤਾ। ਜਾਂਤੁਸਾਨੇਪ੍ਰਤੀਤੁਹੈਤਾਮੈ
 ਕਿਆਕਰਣਾਹੈ। ਤਾਨਾਨਕੀਕਹਿਆਜੀਤੁਸੀਹੁਣਗਈਨਕਰੇਮੈਨਾਨਕਨੂੰਸਦਦੀਹਾਂ। ਜੈਗੰ
 ਮਕਹਿਆਭੁਲਾਬਹੁਜੀ। ਤੁਸਸਾਲਉਡੀਭੁਜਕਰਿਨਾਨਕੀਨਾਨਕਨੂੰਸਦਿਆਕਹਿਆਭੁ
 ਈਜੀਤੁਸੀਮਿਹਰਵਾਨਗੀਕਰਕੇਮੇਰੇਪਾਸਆਉ। ਤੁਲਸਾਲਉਡੀਜਾਇਸਲਾਮਕੀਤੀ।
 ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਕਿਉਤੁਲਸਾਅਜਜੇਤੁਆਈਹੈਸਚਾਆਖਕਿਉਕਰਆਈਹੈ।
 ਤੁਲਸਾਕਹਿਆਠਾਕੁਰਜੀਬਹੁਜੀਕਹਿਆਹੈਮੈਰੇਭਾਈਜੀਨੁਸਦਿਲਿਆਉ। ਇਸਵਾਸ
 ਤੇਆਈਹਾਂ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਚਲਤੁਲਸਾਮੈਆਵਦਾਹਾਂ। ਤੁਲਸਾਘਰਨੇਗਈ
 ਜਾਕਰਕਹਿਓਸਬਹੁਜੀਕਹਿਆਹੈਸਮੈਆਵਦਾਹਾਂ। ਪਿਛੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਭਾਈਬਾਲੇਨੁ
 ਪਛਿਆਭਾਈਬਾਲਾਬੇਬੇਜੀਮੈਨੂੰਕਿਉਸਦਿਆਹੈਸਾ। ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਕਹਿਆਜੀਕਿਸੇਵਾ

ਸਤੇ ਸਵਿਆਹਿ ਸੀ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮੇਰਾ ਮਨ ਉਗਾਹੀ ਦੇਵਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ
 ਉਤੇ ਕਿਸੇ ਚੁਗਲੀ ਖਾਪੀ ਹੈ। ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਕਿਸੇ ਕਿ ਆਚੁ ਗਲੀ ਕਰਈ
 ਹੈ। ਤੂੰ ਕਿ ਆਕਰਦਾ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਪਤਾ ਸਿਆ ਦਾ ਭਾਗੁ ਲੈ
 ਆਇ। ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਪਤਾ ਸਿਆ ਦਾ ਭਾਗੁ ਲੈ ਆਇ ਆ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚਲੀ
 ਤੇ। ਜੇ ਕੁਝ ਭਾਗੁ ਵਿਚ ਪਤਾ ਸਿਆ ਹੋ ਸੇ ਸਭੇ ਪਲੇ ਪਾਇਲੀ ਤੇ ਸੇਰ ਅੰਦਾਈ ਆਹੋ। ਲੋਕ ਰਨਾਨ
 ਕੀ ਭੇਟ ਪਾਸ ਆਇ ਆ। ਅਗੇ ਨਾਨਕੀ ਉਠ ਖੜੀ ਹੋਈ ਆਉ ਭਾਈ ਜੀ ਪੀੜਾ ਵਿਛਾਇ
 ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਾ ਨਾਨਕੀ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਭੀ ਗਇ ਆਸੀ। ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਬੋਲਾ ਪੀੜੀ ਉ
 ਤੇ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿ ਆਏ ਬੇਜੀ ਮੈਨ ਕਿ ਉਸ ਵਿਆਹਈ। ਤੁਥੇ ਬੇ ਆਥਿ ਆਭਾਈ ਜੀ
 ਬਹੁਤੇ ਦਿਨ ਹੋਇ ਆਹੇ ਮੈਨ ਤੇਰੇ ਮੁਹ ਦੇਖਣ ਦੀ ਸਿਕਾ ਆਹੀ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਤੁਲਸਾ ਭੇਜੀ ਆ
 ਹੀ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਏ ਬੇਜੀ ਮੈਨ ਬਿਸਵਾਸ ਹੋਇ ਰਹਿ ਆਹੇ ਜਿਉ ਸਵਿਆਹੀ
 ਤਿਵੇਹੀ ਆਖਾ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਜੀ ਤੈਨ ਸਭ ਕਿਛੁ ਮਾਲੁ ਮਹੇ ਆਥਿ ਆਜਾ ਦਾਨਹੀ
 ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਏ ਬੇਜੀ ਮੈ ਆਪਣੇ ਮੈਨ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਕਿਸੇ ਚੁਗਲੀ
 ਕੀਤੀ ਹੈ ਸੇ ਮੈਂ ਭੀ ਏਹੋ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਮੈਂ ਬੋਲੇ ਖਾਲੀ ਚੈ। ਤੁਥੇ ਬੇ ਨਾਨਕੀ ਵਿਲਾਸਾ ਦੇਵਣ ਲਗੀ
 ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਏ ਬੇਜੀ ਏਹ ਲੇਖੇ ਦੀ ਗਲ ਹੈ। ਇਥੇ ਸਰਮ ਮੁਲਾਜਾ ਕਿਸੇ ਦਾਨ
 ਹੀ। ਤੁਥਾ ਬੇ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਜੀ। ਬੋਲੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ।
 ਸੰਮਤ ੧੫੫੩। ਪੰਦ੍ਰਹਿ ਸੈਂਤੀ ਤਾਲੀ ਸੰਮਤੀ ਮਘਰ ਸੁਦੀ ੫। ਲੋਖਾਲੀ ਤਾ

ਹਿਸਾਬ ਦਿਤਾ ਤਿਹੁ ਮਹੀ ਨਿਅਦਾ। ਇਕ ਸਥਿ ਪੈਤੀ ਹਰੁ ਪਈਯੇ ਨਾਨਕ ਦੇਖਾਇ ਪੀਏ ਲੈ ਦੇਵ ੧੮
 ਧੋ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੈ ਰਾਮ ਨੁਆਖਿਆ। ਲੈ ਜੀ ਜਾਜੀ ਅਸੀ ਹੁਣ ਤੇਰੇ ਮੁਹ ਸੁਰਖ ਰਹੇ
 ਇਹ ਮੋਦੀ ਖਾਨ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਨੁ ਸੰਥਿ ਪੋ। ਅਸਾਨੁ ਕਰਤਾ ਰਕਰਤਾ ਰਹਈ। ਤੁਝੈ ਰਾਮ ਦੁਹਿ ਪੈ
 ਰਾਤੇ ਪਾਇਆ। ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਲੰਗੀ ਰੈ ਵਣ। ਤਾਬੇ ਬੇਨਾਨਕੀਆ ਬੇਗੁਈ ਪਹਲੇ ਮੈਨੁ ਮਾਰਧਿਓ
 ਭਾਵੇ ਕਿਧਰ ਜਾਹਿ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਜਾਜੀ ਹੁਣ ਤਾ ਲੇਖਾ ਪੁਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ
 ਅਤੇ ਜੇ ਕਦੀ ਘਟਿ ਜਾਵੈ ਤਾਂਤੁ ਸੀ ਕਿਉ ਜੀ ਜਾ ਲਾਇ ਚਪ ਚੁੰਦੇ ਹੋ। ਤੁਝੈ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਏ ਭਾਈ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਕੁਝ ਮੈ ਜਾਣਦਾ ਆਹਾ ਕੁਝ ਨਾਹ ਜਾਣਦਾ ਹੁਣ ਮੈਨੁ ਦੁਹਿ ਸਿਰੇ ਪਰਤੀਤ ਆਈ। ਤੁ
 ਮੈਨੁ ਇਹ ਗੁਨਾਹ ਬਖਸ਼ ਮੈ ਬਹੁਤੁ ਭੁਲਾਹਾ। ਮੈ ਬਹੁਤੀ ਦਾ ਕਹਿਆ ਖਾਤਰ ਨਾਹੀ ਲਿਆਇਆ
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਬੇਨਾਨਕੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਜੇ ਕੁਛੁ ਪੈਟੇਗਾ ਤਾ ਮੈ ਜਬਾਬ ਕਰਾਹੀ। ਜਿਥੇ ਕਿਥੇ
 ਤਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੂੰ ਕੋਈ ਜਾਹਰਾ ਪੀਰ ਹੋ। ਕੋ ਕੋਈ ਰਾਮ ਚੰਦ ਕਿਸ
 ਨਹੀ। ਤੈਨੁ ਅਗੇ ਹੀ ਕਿਉ ਕਹਿਖ ਬਰਹੋਇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਭੁਲਾ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੈਣ ਤੇ ਭੁਣਵੀ
 ਯਾਦੈ ਵੈ ਮੈਨੁ ਤਕਰ ਦੇਹੈ ਨ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਰਵਲ ਦੇਖ। ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸੰਧੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਪਿਆਰਾ ਧ
 ਰਾਸੀ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੀ ਤੇਰਾ ਕਹਿਆ ਮੈ ਫੇਰਿਆ ਜਾਦਾ
 ਨਾਹੀ। ਤੁਛਿ ਰੋਨਾਨਕੀ ਅਤੇ ਜੈ ਰਾਮ ਖਾਲੇ ਉਤੇ ਪੁਸੀ ਹੋਇ। ਜੈ ਰਾਮ ਅਤੇ ਬੇਨਾਨਕੀ ਧਾਲੇ
 ਆਖਣੁ ਲਗੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਨਾਨਕ ਤਉ ਅਸਾਨੁ ਅਜਨਵੇ ਸਿਰੇ ਦਿਤਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਨਾਨਕ ਨੀ ਇਕ
 ਸਥਿ ਪੈਤੀ ਹਰੁ ਪਈਯੇ ਚੁਕਾਇ ਮਿਲੇ। ਅਤੇ ਸਤੁ ਰਾਮੈ ਹਰੁ ਪਈਯਾ ਹੋਰ ਮਿਲੇ। ਲੈ ਕਹਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦਿਆਹੀਖਸੀਹੋਇਤਲਵੰਗੀਆਏ। ਤਲਵੰਗੀਰਾਮਕਿਸਨਾਅਤੇਕਿਰਾਈਅਤੇਕਾਲਾਸਾ ੧੯
 ਵੇਦੀਅੰਮੀਧੀਧੀਛਿਅਆਦਮੀਤਯਾਰਹੋਇ। ਦੁਇਨਫਰਗਮੇਨਾਸਸੇਤੈਨਫਰਅਤੇਹਿਕਮ
 ਰਦਾਨਾਤੁਮਿਘਰਿਦਾਸੀਚਾਰਆਦਮੀਕਾਲਨਾਲਹੋਇ। ਸਭੇਧਾਰਾਆਦਮੀਹੋਇ। ਪਰ
 ਮੇਝਿਗਤਨਲਬਹੁਤਕੁਲੀਤਾ। ਜਦਚਲਣਲਗੇ। ਤਾਰਾਇਬੁਲਾਰਪਾਸਵਿਦਾਹੋਵਣਗੇ।
 ਦੋ। ਗਾਇਅਗੇਜਾਇਕਾਲਖਜ਼ਾਹੋਇਆ। ਗਾਇਪੁਛਿਆਕਿਉਕਾਲਾਕਾਲਕਹਿਆਜੀ
 ਨਾਨਕਤੁਸਾਰੇਗੁਲਾਮਦੀਕਹਾਣੀਹੋਈਹੈ। ਚਉਕਤਖਰਚਣਜਾਵੇਆਹੋਪੱਖੋਕੇਰਧਾਵੇ।
 ਅਸਾਨਰਜਾਇਹੋਵੇ। ਤਾਰਾਇਕਹਿਆਕਾਲਨਾਨਕਨੁਅਸਾਰਾਗੁਲਾਮਨਾਆਖੀ। ਅ
 ਸੀਬੁਗੰਮੰਨਸੀਏ। ਅਸੀਨਾਨਕਦੇਗੁਲਾਮਆਹੋ। ਤਾਰਾਇਕਹਿਆਕਾਲਕੁਲਾਹੋਵੇਪਰ
 ਕਾਲਅਗੇਨਾਨਕਹਈਖਬਰਦਾਰਹੋਵੇ। ਤਾਰਾਕਾਲਕਹਿਆਗਾਇਜੀਮੈਨਵਿਸਵਾਸਪਤਿ
 ਓ। ਤਾਰਾਇਕਹਿਆਕਾਲਮੈਹੋਰਸਵਾਸਤੇਆਖਿਆਹੈ। ਤੇਰੀਤਗਕਰਤੀਹੋਓਹੁਅਗੇਸ
 ਸੁਹੈਮਤਿਕੋਈਬੋਲਵਿਗਾਨਕਰਦਾਰਹੋਵੇ। ਨਾਰਾਇਜੀਇਹਤਾਮੇਰੀਮੁਰਦਹੈ। ਅਤੇਗਾਇਜੀ
 ਤੁਸੀਪੁਮੇਸਰਜਖਕੀਤੇਹੋ। ਤੁਸੀਮਿਹਰਵਾਨਗੀਨਾਸਆਖੋ। ਗਾਇਕਹਿਆਜਾਹਿਕਾਲ
 ਖਦਾਏਤੇਗਕੰਮਰਾਸਲਿਆਵੈ। ਅਸਾਰੀਕੁਓਹੈ। ਪਰਕਾਲਨਾਨਕਜੀਦਾਮੇਰਹੋਦਾਮਸ
 ਚਮੇਅਤੇਪੈਰਤੇਹਥਲਾਵੈ। ਅਤੇਜੈਰਾਮਨੁਮੇਰੀਬੰਦਗੀਕਹੇ। ਜਾਹਿਸਾਂਦੀਦੀਪਨਾਹਿ। ਕ
 ਸਫੁਕਤੈਅਸਵਾਰਹੋਇਚਲਿਆ। ਆਇਤਵਾਰਚਲਿਆਪੰਜਵੇਦਿਨਸੁਲਤਾਨਪੁਰਆਏਪ
 ਹੁਚੇ। ਵੀਰਵਾਰਆਇਪੁਰਮਾਨੰਦਪਲਤੇਦੇਘਰਵਣੇ। ਅਤੇਵਧਾਈਆਮਿਲਣਲਗਿਆ।

ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਖਥਰ ਹੋਈ ਮਾਪਿਉ ਚਾਚਾ ਅਤੇ ਨਾਨਾ ਨਾਨੀ ਅਤੇ ਮਾਮਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਰੁਮੇਦਾ ਭੀ
 ਆਇਆ ਹੋ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਉਠਦ ਉੜਿਆ ਜਾਵੇ ਹੀ ਕਾਸ਼ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ ਪ
 ਇਆ। ਕਾਸ਼ ਮਥਾ ਰੁਮਿਅਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਪਿਉ ਜੀ ਰਾਇ ਜੀ ਤਾਤਾ ਜੇ ਸੇਨਾ
 ਤਾ ਕਾਸ਼ ਕਹਿਆ ਪੁਤਰੁ ਲਾਯਾ ਦਾਇਵਾ। ਇਓ ਰਾਇ ਤੇ ਰਾਮ ਥਾਚੁ ਮਣਾ ਮਾਖਿਆ ਸੀ। ਪੁਰਾਮ
 ਸੁਨੈ ਵਿਸਰ ਗਇਆ ਸੀ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖੀ ਥੀ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ ਪਇਆ। ਮਾਉ
 ਮੁਹਚੀ ਮਿਆਗ ਲਾ ਲਾਇਆ ਸੁ। ਫਿਰ ਨਾਨਕ ਚਾਚੇ ਲਾ ਲੁਵੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ ਪਇਆ। ਲਾ ਲੁ
 ਗੋਲਾ ਵਿਚ ਲੀਤਾ। ਅਤੇ ਆਖਿਓ ਸੁ ਪੁਤਰੁ ਹਿਅ ਸਾਰੀ ਕੁਲਾਇ ਬੇਤਾ ਨਿਰਮਲ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ
 ਅੰਗ ਦੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜਾਣੇ। ਪਰ ਇਥੇ ਤਾ ਨਿਰਮਲ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਮੇ ਨਾਨੇ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢ
 ਹਿ ਪਇਆ। ਤੁਚਾ ਮੇ ਨਾਨੇ ਲੈ ਦੇ ਗਲਾ ਵਿਚ ਕਦੀ ਛੁਡੇ ਨਾਹੀ। ਰਾਮਾ ਦੇ ਥੇਤਾ ਮੰਗਤਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ
 ਤਾ ਨਾਨੀ ਭਿਗਈ ਰਾਮੇ ਨੁ ਆਖਿਆ ਕਦੀ ਛੁਡਿਓ ਸਨੁ ਗਲਿ ਵਿਚੇ। ਤੁਚਾ ਮੇ ਭਿਗਈ ਨੁ ਆਖਿਆ
 ਜਾਮੇ ਰੀ ਸਿਕ ਪੁਰੀ ਹੋਵੈ ਗੰਤਾ ਮੈ ਛੁਡਾਗਾ। ਭਿਗਈ ਰਾਮੇ ਨੁ ਆਖਿਆ ਤੇ ਰੀ ਸਿਕ ਪੁਰੀ ਕਿਉ ਕਰ
 ਹੋ ਸੀ। ਰਾਮੇ ਆਖਿਆ ਮੈ ਵੀ ਹਰੁ ਪਈਯੇ ਮੈ ਨਾਨਕ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਵਾਰ ਕਰ ਸਟਾਗਾ ਤੁਮੇ ਰੀ ਸਿਕ
 ਪੁਰੀ ਹੋ ਸੀ। ਤਾ ਭਿਗਈ ਆਖਿਆ ਵਾਰ ਸੁਟਾ। ਰਾਮੇ ਆਖਿਆ ਕੋਈ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਕੁੀ ਹੋਵੈ ਨਾ।
 ਤਾ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਜਾਹਿ ਕੋਈ ਮੰਗਤੇ ਹੈ ਨੀ ਤੁਸ ਦਲਿ ਆਓ। ਤੁਲਸਾ ਗਈ ਮੰਗਤਿ ਆਨੁ ਸਦ
 ਣਾ। ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਨਾਨਾ ਜੀ ਵੀ ਹਰੁ ਪਈਯੇ ਰੋਕ ਵਾਰੇ ਗੋ ਕੇਟ ਕੇ ਮੰਗਾਏ ਓਗੇ। ਰਾਮੇ ਆਖਿ
 ਆ ਬੇਟੀ ਜੇ ਤੂੰ ਆਖੇ ਸੋ ਕਰਾ। ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਨਾਨਾ ਜੀ ਟਕੇ ਮੰਗਾਓ। ਤੁਚਾ ਮੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਪੁਤ

ਨੀਤੁਲਸਾ

ਨਾਮਾਖਿਆਪਤਵੀਰਪਈਯਾਦੇਟਕੇਲੈਆਉ। ਭਿਰਾਈਆਖਿਆਪਤਵਸਰਪਈਮੇਰੇਭੀਲੈ ੨੦
 ਜਾਹਿ। ਕਿਸਨੇਪੰਜਰੁਪਈਯੇਆਪਣੇਪਾਏ। ਪੇਤੀਰੁਪਈਯਾਦੇਟਕੇਆਦੇ। ਟੀਹਦੇਰਮੇਵਾਰਸੁ
 ਟੇਰਸਾਦੇਨਾਨੀਭਿਰਾਈਵਾਰਿਸੁਟੇ। ਪੰਜਾਦੇਮਾਮੇਕਿਸਨੇਵਾਰਸੁਟੇ। ਸੰਮਤ ੧੫ ੪੪ ॥ ਮਿਤੀ
 ਆਪਸਦੀਸਤੁਮੀਰੁਲਾਦਿਨਵਾਰਵਿਚਾਰਕਰਸਤੁਮੀਵੀਰਵਾਰਸੁਲਤਾਨਪੁਰੋਚਲੇ। ਕਉਣਕਉ
 ਟਕਾਲੁਲਾਲਰਾਮਾਕਿਸਨਾਪਰਮਾਨੰਦਪਲਤਾਜੈਗੰਮਹੋਰਨਫਰਚਾਕਰਾ। ਅਗੋਨਿਧਾਥਾਮਣ
 ਜੈਗੰਮੁਲੇਚੋਣੇਦੇਘਰਭੇਜਿਆਗਿਰਾਉਪਖੋਕੇਰੀਧਾਵੇ। ਪਖੋਰੀਧਾਵੇਦਾਪੋਤਾਹਿਤਾਰੀਧਾਵਾਸੀ
 ਤਿਸਦਾਮੁਲਾਦਵਾਰੀਸੀ। ਜਾਇਨਿਧੇਥਾਮਣਮੁਲੇਨੁਖਬਰਦਿਤੀਓਸੁ। ਮਹਿਤਾਮੁਲਾਸੁ
 ਖੀਰਹੁ। ਮੁਲੇਚੋਣੇਕਹਿਆਨਿਮਸਕਾਰਪਾਧਾਅਉਕਿਥੋਆਇਓ। ਨਿਧੇਕਹਿਆਮਹਤਾ
 ਜੀਮੈਸੁਲਤਾਨਪੁਰੋਆਇਆਹੁ। ਮੁਲੇਕਹਿਆਪਾਧਾਕਉਕਰਆਵਣਹੋਇਆ। ਨਿਧੇਕਹਿ
 ਆਮਹਤਾਜੀਮੈਨੁਭਯੇਜੈਗੰਮਮਤੇਪਰਮਾਨੰਦਭੇਜਿਆਹੋ। ਮੁਲੇਕਹਿਆਕਿਸਵਾਸਤੋ। ਨਿਧੇਕ
 ਹਿਆਮਹਿਤਾਜੀਤੁਲਵੰਡੀਓਕਾਲਵੇਦੀਜੈਗੰਮਦਾਸਹੁਗੰਮਾਇਆਹੋਚਉਕਨਖਰਚਣਦੇਵੰ
 ਸਤੋ। ਜੈਗੰਮਕਹਿਆਮਹਤੇਮੁਲੇਨੁਖਬਰਕਹਿਆਉ। ਮੋਇਸਵਾਸਤੋਆਇਆਹੁ। ਮੁਲੇ
 ਚੋਣੇਕਹਿਆਆਵਨਮੇਰੇਸਿਰੰਮਖੀਆਤੇਆਵਨਾ। ਆਇਤਵਾਰਦਸਮੀਨੁਪਹਰਦਿਨਚੜੇ
 ਜਾਇਵਨੇ। ਅਗੋਮੁਲੇਸਮਾਨਕਰਰਖਿਆਸੀ। ਜਾਇਪਰਮਾਨੰਦਪਲਤੇਦੇਆਪਣੇਹਥੇਚਉ
 ਕਨਖਰਚਿਆ। ਵਧਾਈਆਲੇਦੇਜੋਕੁਛਗੁਰਉਸਸੀਸੋਭਲੀਹੋਈਦੁਹਾਵਲੇ। ਤੁਕਾਲਵੇਦੀ
 ਪਰਮਾਨੰਦਨੁਕਹਿਆਭੁਯਾਜੀਤੁਸੀਸਾਹਮੰਗੇ। ਪਰਮਾਨੰਦਕਹਿਆਭੁਲਾਮਹਿਤਾਜੀਮੰਗਦੇਹੰ

ਪਰਮਾਨੰਦਸਿਆਣਾਸੀ॥ ਪਰਮਾਨੰਦਮੁਲੇਨੁਇਕੰਤ੍ਰਿਥੈਠਾਇਕੇਗਲਸਾਰੀਕੀਤੀ॥ ਦੇਖੇਮਹ
 ਤੁਝੀਨੀਗਰਭੀਜਵਾਨਹੈ॥ ਅਤੇਕੁੜੀਭੀਵਡੀਸੁਣੀਦੀਹੈ॥ ਸਾਹਭੀਦੇਹੈ॥ ਵਿਦੀਤੁਲਵੀਭੀਓਚ
 ਲਿਆਇਹੈ॥ ਅਤੇਵਿਗੜਭੀਨਾਨਕੇਨੀਗਰਦੇਆਉਓਆਇਹੈਨਾ॥ ਤਾਮੁਲੇਅਗੇਜਥਾਥ
 ਵਿਤਾਭਯਾਜੀਤੁਸੀਖਾਤੁਰਜਮਾਕੋਇਕਵਰਾਅਸਾਨੁਮੁਲਤਦੇਖੈ॥ ਫੇਰਹਛਾਸਾਹਸੁਧਾਏ
 ਗਿਣਾਇਕੇਤੁਸਾਨੁਲਿਖਭੇਜਾਗੇ॥ ਕੁਲੀਭੁਤੁਇਜਤਪਤਿਨਾਸਵਿਦਾਕੀਤੇ॥ ਬਹੁਤਅਨੰਦ
 ਨਾਸਸੁਲਤਾਨਪੁਰਆਦੇਵੇਨੇ॥ ਵਧਾਈਆਮਿਲਣੁਲਗੀਆ॥ ਨਾਨਕੀਸਦਸਗੀਕਟੀਗਾਵ
 ਣਬਹਾਈਆ॥ ਚਉਥੇਦਿਨਵਿਦਾਹੋਵਣੁਲਗੇ॥ ਤੁਮਰਦਾਨੇਨੂਮੇਦੇਆਖਿਆਕੁਈਨਾਨਕ
 ਜੀਕੁਣੁਅਸਾਨੁਤੁਆਪਣੀਵਧਾਈਦੇਹਾ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਿਆਕਿਆ
 ਲੈਨਾਹੈ॥ ਅਸਾਤੇਰੈਨਾਸਕੀਮਹੈ॥ ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਮੈਨੁਕਾਈਕੁਲੀਵਸਤੁਦੇਹਾ॥ ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਿਆਕੁਲੀਵਸਤੁਲੈਨਾਹੈ॥ ਕੁਲੀਵਸਤੁਤੇਰੰਜਹੋਇਜਾਸੀ॥ ਮਰ
 ਦਾਨੇਕਹਿਆਤੁਕੁਲੀਵਸਤੁਦੇਹਗਾਤੁਮੈਕਿਉਰੰਜਹੋਵਾਗਾ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆ
 ਮਰਦਾਨਾਤੁਸੀਮਿਰਾਸੀਹੋਤੁਸੀਟਕੇਪੈਸੇਕਪੜੇਉਤੇਖੁਸੀਹੋਦੇਹੈ॥ ਅਗੇਅਗਲੀਗਲਜ
 ਣਦੇਨਾਹੀ॥ ਤੁਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਨਾਨਕਜੀਜਾਕਾਈਕੁਲੀਵਸਤੁਤੁਜਾਣਦਾਹੈਸਾਈਅਸਾਨੁ
 ਦੇਹਾ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਅਸਾਤੇਨਤਾਰਦਾਗੁਣਵਿਤਾਇਹੋਅਸਾਨੁਲੋੜੀਦਾਆਹੈ॥
 ਤੁਮਰਦਾਨਾਉਠਖੜਾਹੋਇਆਖੜੇਹੋਇਕੁਰਤਜੀਮਕੀਤੀ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਗਲੇਚੇਲਣਾ
 ਸਾਹਿਕਰਿਮਰਦਾਨੇਦੇਗਲਪਾਇਆ॥ ਪਾਇਕਰਿਨਾਨਕਮਰਦਾਨੇਨੂੰਆਖਿਆਜੇਮਰਦਾਨਾ

ਇਕ ਅਸਾਧੁ ਇਕ ਵਚਨ ਮਨਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਫੁਰਮਾਈਐ। ਤੁਗਰੂ ਨਾਨਕ ਆ ੨੯
 ਥਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਆਤੁ ਵੇਦੀ ਆਦਾ ਮਿਰਾਸੀ ਹੈ ਤੁਓ ਹੋਰ ਸਬੋ ਨਹੀ ਮੰਗਣਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ
 ਭਲਾ ਹੋਵੈ ਜੀ ਅਸਾਏ ਹਗਲ ਮਨੀ। ਪਰਤੁ ਸੀਸਾ ਰੀਸਾਰ ਵਿਚ ਰਹੇ। ਤੁਗਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁ
 ਮਰਦਾਨਾ ਕਰਤਾ ਗਸਤੁ ਨਾਦੀ ਸਾਰ ਵਿਚ ਹੋਗਾ। ਤੁਫੇਰ ਸਭੇ ਪਰਾਨ ਵਿਦਾ ਹੋਏ। ਮਿਲਿ ਗਿਲਿਸੁ
 ਖਸਾਵਨਾ ਲਗਾਏ। ਤੁਗਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਚਾਲੀ ਭਿਹਾਜੇ ਕਦੀ ਮਸੀ। ਕੋਈ ਆਵੈ ਤਾ ਖਾਲੀ ਕਿਸੇ ਨੁ
 ਛੋਰੇ ਨਹੀ। ਲੋਕਾ ਵਿਚ ਗਲ ਪਈ ਆਹੇ ਵਨ ਜੇ ਨਾਨਕ ਅਜ ਕਲਿ ਸਦਾ ਹੋ। ਆਇਨਾ ਨਕੀ ਅਤੇ ਜੇ
 ਰਾਮ ਨ ਲੋਕ ਸੁਨਾਵਨਾ। ਨਾਨਕੀ ਜੇ ਰਾਮ ਨ ਆਖੇ ਦੇਖੇ ਲੋਕਾ ਦੇ ਆਖੇ ਭਰਮ ਦਾ ਹੋਵੇ। ਜੇ ਰਾਮ ਅੰਦਰ
 ਗਨਤੀ ਖਾਏ ਪਰਥਾ ਹਰਿ ਸਾਹੁ ਨ ਕਢੇ। ਫਿਰ ਪਿਛੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਜੇ ਰਾਮ ਨੁ ਜੀ ਜਾਜੀ ਹਿ
 ਸਾਬ ਸਿਰ ਕਾਰ ਦਿਵਾਈ ਐ ਜੀ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਹੋਇ ਹੈ ਨਾ। ਜੇ ਰਾਮ ਜਾਇਨ ਬਾਧ ਪਾਸ ਅਰਜ ਕੀਤੀ
 ਨਬਾਧ ਸਲਾਮਤਿ ਮੇਦੀ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਦਾ ਹੈ ਜੇ ਨਬਾਧ ਹਿਸਾਬ ਲੈਤਾ ਭੁਲਾ ਹੋਵੈ। ਤੁਨ ਬਾਧ ਦਫਿ
 ਲਤੁ ਖਾ ਕਹਿਆ। ਜੇ ਰਾਮ ਬੁਲਾਇ ਆਪਣੇ ਸਾਲੇ ਮੇਦੀ ਕਉ। ਜੇ ਰਾਮ ਨਿਪੇ ਬਹਮਣ ਨੁ ਭੇਜ ਕਰ
 ਸਦਾਇ ਲੀਤਾ ਵਹੀ ਲੈ ਆਉਹਿ ਸਾਬ ਦੇਹ। ਤੁਗਰੂ ਨਾਨਕ ਖਸੀ ਹੋਇ ਕਰੈ ਵਹੀ ਲੈ ਕਰੈ ਚਲਿਆ
 ਨਬਾਧ ਨੁ ਅਗੇ ਲੋਕ ਕੰਨ ਭਰ ਦੇਸੇ। ਜੇ ਨਬਾਧ ਸਲਾਮਤ ਮੇਦੀ ਨਬਾਧ ਕੋ ਪੈਸੇ ਲੁਟਾਵਤਾ ਹੋ। ਜਾ
 ਗਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਹੀ ਲੈ ਕਰਿਆਇ ਆਖਾ। ਇਸਲਾ ਸਨ ਬਾਧ ਨੁ ਕੀਤੇ ਸਾ। ਨਬਾਧ ਕਹਿਆ ਤੇ ਰਾਨ
 ਉ ਕੋ ਆਹੇ। ਤੁਗਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੋ। ਜੇ ਰਾਮ ਨੁ ਨਬਾਧ ਕ
 ਹਿਆ ਜੇ ਰਾਮ ਮੇਤੋ ਕੁਛ ਨ ਸਮਝਿਆ। ਮੇਦੀ ਨੇ ਕੀਆ ਕਹਿਆ ਹੋ। ਫਿਰ ਜੇ ਰਾਮ ਫਾਰਸੀ ਵਿਚਨ

ਧਾਬਦੀ ਨਿਸਾਕੀਤੀ। ਤੁਮਕਹਤੇ ਹੋਏ ਚੁਨ ਬੇਚ ਕੁਨ। ਧੇਸੁ ਬਹੁ ਬੇਨਮੁਨ। ਉਸ ਸਿਫੁ ਤੁਕੀ
 ਜੇਬਾਤੁ ਹੋਤਿ ਸਕਾ ਮੈ ਬੰਦ ਹੋ। ਨਥਾਬਹੁ ਸਿਮਾਨ ਬਾਬ ਕਹਿ ਆਨਾਨ ਕਾ ਬਿਆਹਿ ਆਹੋ। ਜੇ
 ਰਾਮ ਕਹਿ ਆਜੀ ਨਾਹੀ ਬਿਆਹਿ ਆ। ਨਥਾਬ ਕਹਿ ਆਮੈ ਸਮਝਿ ਆਜੋ ਬਿਆਹੀ ਮੈਗਾ
 ਤਉ ਮੈ ਸੀਬਾਤੁ ਸਮਝੀ ਮੈਗੀ। ਨਥਾਬ ਕਹਿ ਆਨਾਨ ਕਮੈ ਸੁਇ ਆਜੇ ਮੇਰੇ ਪੈ ਸੇਲੁ ਟਾਵਤਾ
 ਹੋ। ਤੁੰਜ ਦੇ ਮੈਦ ਉਲਤ ਖਾਂਲੇ ਦੀਹੋ। ਤੁਗਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਬੋਲਿ ਆਨਥਾਬ ਸਲਾਮਤ ਹਿਸਾਬ ਲੀ
 ਜੀਐ। ਜੇਕਛੁ ਨਥਾਬ ਕਾਨਿਕ ਲੇਸੇ ਮਧੀ ਅਦਾ ਕਰਿ ਲੀਜੀਐ। ਅਰਜੇ ਫਕੀਰਾ ਕਾ ਕਛੁ ਨਿ
 ਕਲੇਤੁ ਉਖਸੀ ਆਵੈ ਤਉ ਦੀਜੀਐ ਨਾਹੀ ਤੋਵਿਦਾ ਦੀਜੀਐ। ਨਥਾਬ ਕਹਿ ਆਜੇ ਰਾਮ ਮੇਦੀ ਕਿਸ
 ਵਜਾਬੇ ਲਤਾਹੋ। ਜੇਰਾਮ ਕਹਿ ਆਨਥਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਮੇਦੀ ਸਚਾਹੈ ਮੇਦੀ ਖਤਾਵੈ ਦਨਾਹੀ। ਤੁ
 ਓਨਥਾਬ ਕਹਿ ਆਬੁਲਾਵਹੁ ਜਾਵੇਗਾ ਇਨਵੀ ਸਿਧਕੋ। ਜਾਵੇਗਾ ਇਨਵੀ ਸਿਦੇ ਆਇਸ ਸਾਮਕੀ
 ਤੀ। ਨਥਾਬ ਕਹਿ ਆਰੇਜਾਵੇਗਾ ਇਨਾਨ ਕਪਾਸ ਤੇ ਖਬਰ ਉਸਹਿ ਸਾਬ ਲੀਜੋ। ਕੁਲਾਨਥਾਬ
 ਸਲਾਮਤਿ। ਲਗੇਹਿ ਸਾਬ ਕਰਨਾ। ਪੰਜਰਾਤੀ ਅਤੇ ਪੰਜਦਿਨ ਹਿਸਾਬ ਹੋਇਆ। ਜਾਵੇਨਵੀ ਸਿ
 ਦੇਬਹੁਤ ਅੜਾਵਣੀ ਪਾਈਆ। ਪਰਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨਾਸਤੇ ਸਚਨਾਸ ਕਛੁ ਚਲਦਾ ਨਾਹੀ। ਤ੍ਰੈ ਸੋਇਕੀ
 ਸਰੂਪਈਯੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਬਾਧਾਬਾਕੀ ਨਿਕਲੇ। ਆਇਜੇ ਰਾਮ ਨਥਾਬ ਨਮੁਜਰਾਕੀਆ। ਨਥਾਬ
 ਕਹਿ ਆਕਿਉ ਜੇਰਾਮ ਹਿਸਾਬ ਹੁਆ। ਜੇਰਾਮ ਕਹਿ ਆਨਥਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਹੁਆ। ਨਥਾਬ ਕਹਿ
 ਆਕਿ ਆਹੁਆ। ਨਥਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਜਾਵੇਗਾ ਇਕੋ ਬੁਲਾਈਐ। ਜਾਵੇ ਆਇ ਮੁਜਰਾਕੀਤਾ।
 ਨਥਾਬ ਕਹਿ ਆਜਾਵੇਹਿ ਸਾਬ ਲੀ ਆਕਿ ਆਹੁਆ। ਜਾਵੇ ਕਹਿ ਆਨਥਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਤੀਨਸ

ਉਇਕੀਸਰੁਪਈਯੋਨਾਨਕਜੀਕੇਜਾਫਾਉਠੇਹੋ। ਨਬਾਬਕਹਿਆਰੇਹਮਾਰੇਯਾਉਸਕੇ। ਜਦੋ ੩੩
 ਕਹਿਆਨਾਨਕਕੇਦੇਵਦੇਰਹੇ। ਨਬਾਬਕਹਿਆਰੇਲੋਕਕਹਤੇਹੈਜੋਪੈਸੇਨਾਨਕਲੁਟਾਵਤਾਹੈ।
 ਜੇਰਾਮਅਰਜਕੀਤੀਨਬਾਬਸਲਾਮਤਿਲੋਕਦੁਸਮਨੀਬਹੁਤਕਰਤੇਹੈ। ਨਬਾਬਕਹਿਆਭੁਵੰ
 ਨੀਦਾਸਖਜਾਨਚੀਕਉਬੁਲਾਵਉ। ਭੁਵਾਨੀਦਾਸਖਜਾਨਚੀਆਇਆ। ਨਬਾਬਕਹਿਆਭੁ
 ਵਾਨੀਦਾਸਜੇਕਛਨਾਨਕਕੇਪੈਸੇਆਵਤੇਹੈਸੇਅਦਾਕਰਿਅਥੀ। ਅਰਤੀਨਹਜਾਰਰੁਪਈਯਾ
 ਅਉਰਦੇਹਾ। ਭੁਵਾਨੀਦਾਸਕਹਿਆਬਹੁਤਖਬਨਬਾਬਸਲਾਮਤਿ। ਭੁਵਾਨੀਦਾਸਤ੍ਰੈਸੇਇਕੀਇ
 ਕਦਿਤੇ। ਅਤੇਤ੍ਰੈਹਜਾਰਹੋਰਦਿਤੇ। ਤਾਗਰੁਨਾਨਕਜੀਲੋਕਰਿਥੈਸੀਆਘਰਿਆਇਆ। ਆਣ
 ਕੁਝਥੋੜੇਹਟਿਲੇਪਾਏ। ਅਤੇਬਹੁਤੇਭੁਵਪਾਸਰਖੇ। ਜੇਰਾਮਬਹੁਤਖੁਸੀਘਰਿਆਇਵਲਿਆ।
 ਅੰਗਨਾਨਕੀਪੁਛਿਆਜੀਕਿਉਕਰਿਹਿਸਾਬਹੋਇਆ। ਤਾਂਜੇਰਾਮਕਹਿਆਸਣਪ੍ਰਮੇਸਰਦੀਘ
 ਆਰੀਮੈਅਜਬਹੋਰਾਨਹਾਂ। ਮੇਜਾਣਤਾਹਾਂਜੇਨਾਨਕਪੈਸੇਲੁਟਾਵਤਾਹੈ। ਅਤੇਜੇਹਿਸਾਬਹੋਦਾਹੈ
 ਤਾਹਥੇਵਾਧਾਹੋਦਾਹੈ। ਨਾਨਕੀਕਹਿਆਜੀਕਿਆਅਜਵਾਧਾਨਿਕਲਿਆ। ਤਾਂਜੇਰਾਮਕਹਿਆ
 ਤ੍ਰੈਸੇਇਕੀਰੁਪਈਯੋਵਾਧਾਨਿਕਲੇਖਦਿਆਪੀਦਿਆਲੁਟਾਵਦਿਆ। ਤਾਨਾਨਕੀਕਹਿਆਜੀ
 ਇਸਕੰਨੋਗਇਬਲਾਰਵਰਸਾਣਾਤਿਤਨਾਹੋਰਕੋਈਨਵਰਸਾਵੈਗਾ। ਜੇਰਾਮਕਹਿਆਪ੍ਰਮੇਸਰਦੀ
 ਘਿਆਰੀਕਿਤਨਾਰਾਇਬਲਾਰਵਰਸਾਣਾਹੈ। ਇਸਥੇਬਹੁਤਲੋਕਵਰੀਆਗਲਾਵਰਸਾਵਨਗੇ।
 ਤਾਨਾਨਕੀਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਈਜੇਰਾਮਦੇਆਖਣਨਾਲਿ। ੬॥ ਸੰਮਤ ੧੫੪੫॥ ਬੋਲਹੁਕੁਈ
 ਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ। ਸੁਰੀਸਤਮੀਦਾਸ ਮੀਤੀਹਾਡਸੁਰੀਸਾਹਲਿਖਿਆਭੁਵੇਸੁਰੀਸਤਮੀਦਾਸ

ਹਾਲਿਖਿਆ ਅਇਆਨਾ ਨਕੀਨੇ ਪਰਿਵਧਾਈ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਿਧੇ ਦੇ ਹਥ ਕੰਗਨ ਲਛਿਨ
 ਕਰਕਿ ਅਤੇ ਪਤਾ ਸੇ ਅਤੇ ਲਾਚੀ ਦਾਣੇ ਅਤੇ ਪੰਜ ਰੁਪਈਯੇ ਤੁਲਵੰਡੀ ਕਾਲ ਦੇ ਪਰਿਭੇਜਦੇ
 ਤੇ। ਕਾਲ ਦੇ ਵੀ ਦੇ ਪਰ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਲਗੇ ਗਾਵਣਾ। ਕਾਲੁ ਆਪਣੇ ਸਾਹੁਰੇ ਮਾਝੇ ਭੇਜਦਿਤੁ
 ਆਦਮੀ। ਉਥੇ ਵਧਾਈ ਹੋਈ ਲਗੇ ਗੁਜੀਆ ਵੰਡਣਾ। ਹੋਰ ਸਮਾਨਿ ਲਗੇ ਕਰਨ ਆਪੇ ਆ
 ਪਣੀ ਜਹਗਾ। ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਪਾਸ ਕਾਲੁ ਗਾਇਆ। ਗਾਇ ਜੀ ਮਮਾਰ ਖਗਾਇ ਕਹਿ ਆਕ
 ਲਕੇ ਹੀ। ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆਨਾ ਨਕਤੁ ਸਾਝੇ ਗੁਲਾਮ ਦਾਸਾ ਹਾਲਿਖਿਆ ਆਇਆ ਹੋ। ਗਾਇ ਕ
 ਹਿ ਆ ਕਾਲੁ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਵਤਿ ਅਸਾਗੁ ਗਲਾਮਨ ਆਖੇ। ਫਿਰ ਅਸੀਰੀ ਜਹੇ ਵਾਗੇ। ਕਾਲੁ ਕਹਿ
 ਆ ਕੁਲਾਜੀ ਅਸਾਨੁ ਤਾ ਅਦਬ ਸੇਰੀ ਦਾਹੇ ਨਾ। ਕੁਲਾਕਾਲੁ ਹੋਰ ਗਲਾਥੇ ਕੀ ਆਨਾ ਹੀ ਨਾ
 ਅਦਬ ਦੀਆ। ਕੁਲਾ ਹੋਵੇ ਗਾਇ ਜੀ ਗੁਨਾਹ ਬਖਸੇ ਜੀ। ਕੁਲਾ ਕਾਲੁ ਖਦਾਏ ਬਖਸੇ ਗਾ। ਸਾਹੇ
 ਉਪਰ ਚਲੇ ਕਉਣ ਕਉਣ। ਕਾਲੁ ਲਾਲੁ ਪਰਸਗਾ ਮੁਲਾ ਲੁਦਾ ਪਤਨੰਦ ਸਾਲਿਵ ਸੇਣ ਫਿਰੀ ਦਾ
 ਜਗਤ ਗਾਇ ਲਾਲ ਚੰਦਾ ਜਗ ਸੀਤਲ ਜਟ ਮਲ ਜਿਤੁ ਨੇਵੇ ਦੀ ਆਹੇ ਸਭੇ ਤੁਯਾ ਹੋਇ ਰਹੇ। ਜਾਗੁ
 ਦੇ ਦੀ ਸੰਗ ਗਾਵ ਚੜੀ ਤਾ ਸਤਾਵੰਨ ਗਜਰੇ ਤਾ ਤਲਵੰਡੀ ਚਿਚੇਲੇ। ਮਾਝਿ ਓਨਾ ਨਾਰਾਮ ਆਇਆ ਮ
 ਮਾਕਿਸਨਾ ਆਇਆ ਹੋਰ ਉਨ ਦੇਵੇ ਦੇ ਸਰੀਕ ਆਏ। ਆਏ ਸੁਲਤਾਨ ਪਰਪਹੁਚੇ ਆਇ ਕਰ ਪਰਮ
 ਨੰਦ ਅਤੇ ਜੈਗਾਮ ਪਲਤੇ ਦੇ ਪਰ ਆਏ ਅਰੰਭ ਕੀਤਾ ਪੰਜ ਦਿਨ ਸਾਹਿਵਿ ਚਰਹੇ ਤਾ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰੇ ਹੋ
 ਜਾਇ ਬਵੀਵੇ ਸਾਹਿਉ ਪਰ ਖੜੇ ਹੋਏ। ਜਾਇ ਬਾਗ ਵਿਚ ਉਤਰੇ। ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਲਤੇ ਜੈਗਾਮ ਦੇ ਪਿਉ
 ਨਿਧੇ ਬਾਮਣ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ। ਜਾਏ ਮੁਲੇ ਨੁਖਬਰ ਕਰ ਜੇਵੇ ਦੀ ਆਦੀ ਜੀਵ ਆਈ ਹੋ ਤੁਸਾਨੁ ਮਲੁ ਮਹੇਵੇ

ਮੁਲੇਚੋਣੋਨੇਨਿਧੇਥਾਮਣਜਾਇਖਬਰਕੀਤੀ। ਅਸੀਰਬਾਦਜਾਇਕੀਤੇਸੁਆਧਿਉਸੁਜ ੨੩
 ਜਮਾਨਸੁਖੀਰਹਾਮੁਲੇਕਹਿਆਪਾਧਾਨਿਮਸਕਾਰਾ। ਨਿਧੇਕਹਿਆਜਜਮਾਨਵੇਦੀਆਦੀਜੀ
 ਥਾਗਵਿਚਆਇਉਤੁਰੀਹੈ। ਤੁਸਾਨੁਖਬਰਕਰਨਭੁਯੇਪਰਮਾਨੰਦਭੋਜਿਆਸੀ। ਜਾਇਮੁਲ
 ਚੰਦਨਖਬਰਕਹਿਆਓ। ਮੁਲੇਕਹਿਆਕੁਲਾਹੋਵੈਜੀ। ਨਿਧੇਜਾਇਖਬਰਦਿਤੀਅੰਗਮੁ
 ਲੇਆਪਣੇਸਰੀਕਭਿਗਭਿਗਾਈਸਦੇ। ਅਤੇਹਿਤੇਰੰਧਾਵੇਪਾਸਜਾਇਖਜ਼ਾਹੋਇਆ। ਚਉਧਰੀ
 ਜੀਵੇਦੀਆਦੀਜੀਏਆਈਹੈ। ਹਿਤੇਰੰਧਾਵੇਆਖਿਆਪੁਤਜਿਤਿਆਮੁਲੇਨਾਲਜਾਹਿਜੇਕੁਲ
 ਮੁਲਾਆਖੇਸੋਸਰਬਰਾਹਕਰਦੇ। ਜੇਕੁਲਭਾਗਾਕਪੜਾਆਦਮੀਸਰਬਰਾਹਕਹਿਦੇਹੁ। ਅਤੇਅ
 ਪੰਭੀਨਾਲੇਹੋਵੇ। ਮੇਰੀਦੇਹਵਡੀਹੈਨਾਹੀਤਾਮੁਲਾਮੈਹੀਤੇਰੇਨਾਲਹੋਵਾ। ਭੁਲਾਚਉਧਰੀਜੀਤੁ
 ਸਾਨੁਹਕਮਜੇਹੈਸੇਤੁਸੀਹਿਹਿ। ਮੁਲਾਭੁਲੇਲੇਕਤੇਰੇਦੁਕੇਨੀਕੁਲਸਰਮਨੁਲੇਚੋ। ਅਤੇਜਿਹ
 ਥਾਨੁਬੰਕੇ। ਅਸਾਡਾਆਖਣਾਹੋਹੈ। ਮੈਸੁਣਦਾਸੀਜੇਕਾਲੁਵੇਦੀਭੁਟੀਆਦਾਪਟਵਾਰੀਹੈ।
 ਪਰਬੁਰਬੋਲਾਹੈ। ਅਤੇਤੁੰਭੀਜੀਭੁਦਾਕਰਜਾਹੈ। ਪਰਵਿਚਭੁਲੇਆਦਮੀਪਰਮਾਨੰਦਅਤੇਜੇਗ
 ਮਆਖੀਦੇਹੈਨਾ। ਪਰਭੁਆਪਣੀਧਿਰੋਅਦਬਭੀਕਰਣਾ। ਮੁਲੇਕਹਿਆਕੁਲਾਚਉਧਰੀਜੀ
 ਤੁਸੀਅਸਾਡੇਪਨਾਪਸਟੋਹ। ਅਸਾਨੁਤੁਸਾਡੀਓਟਹੈ। ਅਕੈਪ੍ਰਮੇਸਰਦੀਓਟਹੈ। ਭੁਲਾਮੁਲਾਜ
 ਇਆਗਾਲੇ। ਮੁਲੇਪੰਚਜੇਨਕਹਿਭੁਲੀਬਟੇਹਡੀਭੁਜੀ। ਨਾਲਜਿਤਾਰੰਧਾਵਾਸੀ। ਭੁਲਾਅ
 ਦਰਭਾਉਲੀਤਾ। ਗਤੀਜੀਵਚਡੀਭੁਲੇਥਾਜੇਨਾਲਿ। ਅੰਦਰਜਾਇਵਡੀਆਦਰਭਾਉਭੁਲਾ
 ਲੀਤਾ। ਸਵਾਪਹਰਗਤੁਗਈਤਾਲਾਵਾਹੋਈਆ। ਤੁਥਾਲੇਕਹਿਆਜੀਗੁਰੂਜੀਏਜੇਮੈਤੁਸਾ

ਪਾਸਾ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਸੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਅਖੀਰ ਜਰਦੀ ਆਗਲਾ ਆਖਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸੁਣੀਆ ਨਹੀਂ
 ਆਖਦਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੰਗ ਦਬਾ ਜੀ ਆਗਲਾ ਸੁਣਕਰਿ ਧਿਗ ਸਦਾ ਹੋ। ਬਾਜੀ ਗਲ ਸੁਣਕਰਿ
 ਠੰਗ ਵਿਚ ਧੈਰਾਗ ਕਰਦਾ ਹੋ। ਜਾ ਲਾਵਾ ਲੀਤੀ ਆ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਜੋਗ ਬਾਰਚ ਆਹ।
 ਸੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਆਹ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਉਂਦਾ ਸਾ ਤੁੰ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹ। ਤੁਹਾਨੂੰ
 ਜੀ ਮੈਂ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ ਹੋ ਪਾਸ ਹੀ ਹਾਂ। ਭੁਲਾ ਰਸ ਰਹਿਆ ਤੂੰ ਦੋ ਨੀ ਜੀਵ ਰਹੀ। ਚਉਥੇ ਦਿਨ
 ਵਿਦਾ ਹੋਈ ਡੋਲੀ ਲੈ ਕਰ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਆਏ। ਕਾਲੁ ਲਾਲੁ ਆਖੇ ਜੋ ਨੀ ਗਰਵੁ ਹੁਟੀ ਪੁਰ ਆਪਣੇ
 ਚਲਣ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਮੈਂ ਉਥੇ ਹੀ ਰਹਦਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਤੇ ਜੋਗ ਮਾ ਆਖੇ ਇਥੇ
 ਰਹਨ ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੈਂ ਦੀ ਖਾਨੇ ਦਾ ਕੰਮ ਭੀ ਚਲੇ ਨਾ। ਕਾਲੁ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕੀ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇ ਰੀ ਮਾਉ ਉਤ੍ਰੀ ਕ
 ਵਾਣ ਧੈਰੀ ਹੋ। ਉਸ ਦੀ ਭੀ ਸੁਖ ਮੁਗਦ ਹੋ। ਏਹੁ ਸੁਗੰਧ ਹੋ ਦਾ ਸੀ ਜੋ ਪੈਛੇ ਮੁਲਾ ਆਇਆ ਮੁਲੇ
 ਸੁਣਿ ਕਰਿ ਆਖਿਆ ਕੁੜੀ ਗੁਰੂ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹਨ ਤੁਲਵੰਡੀ ਨਕੁ ਜੋ। ਏਹੁ ਸੁਗੰਧ ਗਾ ਕਿਤੇ ਨ ਦਿ
 ਨ ਹੋਇਆ। ਤੁਹਾ ਪਰਮਾਨੰਦ ਕਹਿਆ ਮੁਲਚੰਦ ਹੁਣ ਪੁਰਲੀ ਦੁਰੀ ਜਾਏ। ਫਿਰ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹਨ
 ਗਾ। ਨਾਨਕ ਤਾਨ ਬਾਬਦਾ ਮੇਰੀ ਹੋ। ਇਸ ਤਾਇਥੇ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਮਾਤਾ
 ਚੋਣੀ ਹੋਰ ਜਿਤ ਨੀ ਜੀਵ ਆਈ ਸੀ ਸੁਭਾਤ ਸਵੰਡੀ ਗਈ। ਕੁਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੋ
 ਮੇਰੀ ਖਾਨੇ ਰਹਿਆ। ਮੇਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਦੇਖ ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਮਸਾ ਆਵੁ ਦਿਅ ਤੇੜੀ
 ਤੂੰ ਕੰਮ ਚਲਾਉ। ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਕੁਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈਂ ਤੁਯ ਟਹਾਂ ਮੈਂ ਬੋਕਿਥੇ ਕੰਮ ਚਲਦਾ ਹੋ। ਤੁਫਿਰ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਕੰਮ ਕਰਤਾ ਰਚ ਲਾਏ ਗਾ ਤੁਸੀਂ ਵਿਚ ਖੜੇ ਰਹੋ। ਹਿਕ

ਮਹੀਨੇ ਨਾਮ ਸੀ ਜਰ ਰਾਵੀ ਏ ਗੋਗ ਹੁਤੁ ਸੀ ਕਮ ਚਲਾਉ। ਸਭੁਤੁ ਲਵੰਡੀ ਗਏ। ਗੁਰੂ ਜੀਉ ੨੪
 ਥੋਦੀ ਖਬਰ ਮੈ ਨੁਕਾਈ ਨਹੀ। ਜੇਉ ਥੋਕਿਉ ਕਰਿਹੋ ਇਵਰਤੀ। ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਆਇਆ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਨੁਮਾਧਿਉ ਪੈਕੋ ਘਰਿ ਲੈ ਗਇਆ।
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫਿਰ ਮੋਦੀ ਖਾਨੇ ਆਇ ਬੈਠਾ। ਲਗਾ ਕੰਮ ਚਲਾਵਣਾ। ਅਗੇ ਕਾਲੂ ਕਿਆ ਆ
 ਹਾਜੇ ਉਤੇ ਮੁਲਾ ਮਿਲਿਆ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਚਾਲੀ ਆਹੀ ਸੋ ਚਲੀ ਜਾਵੈ। ਅਤੇ ਮੁਲੇ ਨੂਪੀ
 ਆਖੇ ਤਉ ਮੈ ਨੁਕਿ ਥੋਦਿਤਾ ਲੋਕਾਨੁ ਖਵਾਇ ਵਾਹੇ ਅਤੇ ਪਰਦੀ ਪੀੜ ਕਾਈ ਨਹੀ। ਮੁਲਾ ਜੈਗਮ
 ਥੋ ਆਵੈ ਆਇ ਕਰਖ ਉਰ ਕਰੇ। ਅਤੇ ਆਖੇ ਤੁਸਾ ਮੈ ਨੁ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਧੀ ਨਪਾਇ ਬੋਲਿਆ। ਅਤੇ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁ ਆਖੇ ਅਵੇ ਤੁਕਿ ਥੋ ਪੈਦੇ ਹੋਇਆ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦ ਨੁ ਲਿਖਿਆ ਲਧਾ ਆਹੋ। ਤਾ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਬੋਲੇ ਨਹੀ। ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਦਾਨਾਉ ਸੁਲਖਣੀ ਆਹਾ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਰਿਅੰ
 ਈ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਸਦੀ ਵਦੀ ਆਹੀ। ਨਿਤਾ ਪੁਤਿ ਖਉ ਕਰਨ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਮਹੀਨੇ। ਆਇਹਿ ਕੁਝਾਸੁ
 ਸਕਰਿ ਜਾਵੈ। ਅਤੇ ਚੰਦੇ ਗਈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸਸਦਾਨਾਉ ਆਹਾ। ਚੰਦੇ ਗਈ ਆਈ ਧੀ ਪਾ
 ਸਧੀ ਮਾਉ ਅਗੇ ਰੁਨੀ। ਚੰਦੇ ਗਈ ਨਾਨਕੀ ਨੁ ਆਵੇ ਕੋਲ ਗੀ ਲੜਨੀ। ਕਿਉਤੁ ਸੀ ਦੇਹੀ ਜੇਹੀ ਹ
 ਕੁਮਤਿ ਲਗੇ ਕਰਣਾ ਜੋ ਪਗਈ ਧੀ ਆਲੇ ਗਗਾ ਲਣਾ। ਤੁਸਾਨੁ ਪੁਮੇ ਸਰਦਾ ਭਾਉ ਨਹੀ ਨਾ। ਤੁਭਿ
 ਗਉ ਨੁ ਨਹੀ ਸਮਝਾਵਦੀ। ਨਾ ਤੁਭਰ ਜਾਈ ਦੀ ਖਬਰ ਨਾ ਹੀ ਲੈਦੀ। ਨਾ ਭੁਵਦੀ ਆਸਾ ਲੈ ਨੁ ਸ
 ਮਝਾਵਦਾ ਹੈ। ਤੁਸਾਨੀ ਜੀ ਵਿਚਾ ਕਿਆ ਆਈ ਹੈ ਸੋ ਤੁਸੀ ਆਖੋ। ਤਾ ਬੋਲੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣਮ
 ਸੀ ਭਿਗਉ ਨੁ ਜੇ ਮੈ ਸਮਝਾਵਾ ਸੋ ਕਿਆ ਸਮਝਾਵਾ। ਭਿਗਉ ਮੇਰਾ ਚੋਰ ਨਾਹੀ ਜਾਰ ਨਹੀ ਜੁ ਆਹੀ

ਆਨਾਹੀਕੋਈਬਰਾਕਮਨਾਹੀਕਰਦਾ। ਇਹਦਾਨਪੁੰਨਨੰਗੋਕੁਖੇਕਰਦਾਹੈਗਾਅਪਣੀਕਮਾਈਵਿ
 ਰੋਕੋਈਭਾਵੈਸੋਕਰੇ। ਤੁਸੀਓਸਾਮੇਤਾਵੇਵੇਜਤੋਰੀਧੀਕੁਖੀਨੰਗੀਰਹਦੀਹੋਵੈ। ਤਾਤੁਸੀਓਲਾਮੇ
 ਦੇਵੇਬਣੇ। ਅਗੇਚੰਗੋਕੁਲੇਖਾਵੇਪੀਵੇਅਗਲੇਨਖਆਰਕਰੋਤਾਤੁਸਾਡੀਖੁਸੀ। ਅਸਾਡਾਤੁ
 ਮਹਸਾਅਦਨਾਹੀਦੇਦਾਜੇਅਸੀਤੁਸਾਨੁਕੁਸੁਦਿਸਮੁਹੋਆਖੀਐ। ਗਹਣੇਦੀਜਾਗਾਗਹਣਾਹੈ।
 ਕਪੜੇਦੀਜਾਗਾਕਪੜਾਹੈ। ਅਨੀਦੀਜਾਗਾਅਨੀਹੈ। ਅਤੇਮੈਅਸਤੁਅਸਤੁਮੁਹੋਕੁਭੀਬਿਨ
 ਇਸਮੁਹੋਨਾਉਕਦੀਸਦਿਆਨਾਹੀ। ਅਤੇਜੇਤੁਸੀਅਸਾਨੁਅਤੇਖੜੀਦੇਪੁਤਨੇਈਵੇਅਨਹਕਥਿ
 ਨਹਕਖੁਆਰਕਰਹੁਤਾਅਸਾਡਾਕਿਆਵਸੁਹੈ। ਤੁਸਾਡੀਖੁਸੀਅਸੀਤਾਤੁਸਾਨੁਕੁਸੁਨਾਹੀਆਖ
 ਏ। ਚੰਦੇਗਣੀਚਪਕਰਿਰਹੀਆਖਿਸਕੇਕੁਸੁਨਾਹੀ। ਤਾਪੀਪਾਸਗਈਜਾਇਕਰਿਆਖਿਓਸਾ।
 ਥੇਟੀਸੁਲਖਣੀਤੇਰੀਨਿਸਣਤਾਮੈਨੁਹਥੇਸਰਮਿਦੀਕਰਛਰਿਆਬਹੁਤਾ। ਦੇਖਥੇਟੀਤੁਭੀਕੁਸੁ
 ਨਿਵਚਲਿਆਕਰਿਆਸੁਲਖਣੀਆਖਿਆਮੈਕੁਸੁਕੁਖੀਨਾਹੀਰਹਦੀਕੁਸੁਨੰਗੀਨਹੀਰ
 ਹਦੀਗਹਣੇਕਪੜੇਖਾਵਣਨਸੁਭੇਕੁਹੈ। ਥੇਟੀਸਭੇਕੁਹੈਗਾਤਾਤੁਖੜੀਦੇਪੁਤਨਾਕਿਉਬਦ
 ਨਾਵਕਰਦੀਅਸੇ। ਅਮਾਮੈਕੀਕਰਾਮੈਨੁਮੁਹੁਤੀਨਾਹੀਲਾਇਦਾ। ਮੇਰੇਨਾਲਸਿਧੇਮੁਹਥੇਲ
 ਦਾਨਾਹੀਮੈਕਿਆਕਰਾ। ਫਿਰਚੰਦੇਗਣੀਥੇਥੇਨਾਨਕੀਪਾਸਆਈ। ਆਇਕਰਿਆਖ
 ਣਲਗੀਥੇਟੀਨਾਨਕੀਮੈਸੁਲਖਣੀਤੇਰੀਕੁਰਜਾਈਨੰਬਹੁਤਸਮਝਾਇਆ। ਆਖਣਲ
 ਗੀਮੈਕੁਖੀਨਾਹੀਰਹਦੀਨੰਗੀਨਾਹੀਰਹਦੀ। ਮੈਨਗਹਣੇਬਹੁਤੇਰੇਹੈਨਗਪਰਮੇਰੇਨਾਲਿਸਿਧੇ
 ਮੁਹਥੇਲਦਾਨਾਹੀਮੈਨੁਮੁਹਲਾਇਦਾਨੀਨਾਹੀ। ਤਾਮੈਕਿਆਕਰਾ। ਤਾਥੇਥੇਨਾਨਕੀਕਰਿਆ

ਮਾਸੀ ਚੰਦੋ ਗਣੀ ਭੁਭੀ ਦੀ ਤਗ ਖਰੀ ਕਰ ਫੀ ਹੈ। ਜੇ ਮੈ ਕਦੀ ਸਦ ਬੇਜ ਦੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਆਵ ਦੀ ਨਾ ਹੀ। ਅਤੇ ੨੫
 ਜੇ ਕਦੀ ਜੀ ਵਿਚ ਆਵ ਦੀ ਹੋ ਸਤਾ ਆਵ ਦੀ ਹੈ। ਤਾ ਕੇ ਹੀ ਆਵ ਦੀ ਹੋ ਜੇ ਲਾਹੀ ਲਾਖੀ ਆਵ ਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੈ ਏ
 ਹੁਜੀ ਵਿਚ ਨਾ ਹੀ ਕਰ ਦੀ ਜੇ ਮੈ ਰੇ ਪਾਸੇ ਛੋਟੀ ਹੈ। ਮੈ ਆਖ ਦੀ ਹਾਂ ਜੇ ਭੀ ਮੇਰੀ ਭਰ ਜਾਈ ਹੈ ਹਥ ਮੈ ਜੀ
 ਉਜੀ ਉਕਰ ਦੀ ਹਾਂ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਅਸਾ ਗੋ ਦੀ ਪਾਇ ਆਈ ਹੈ। ਅਤੇ ਭੁਲੇ ਖੜੀ ਦੀ ਧੀ ਹੈ। ਭੁਲਾ ਆਪੇ
 ਸਿਆਣੀ ਹੋਵੇ ਗੀ। ਅਸਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਨ ਤ ਨਾ ਹੀ ਲਾਵਣੀ। ਅਸਾ ਨੂੰ ਗੰਢ ਨਾ ਹੀ ਆਇ ਲਗਾ। ਤੁ
 ਚੰਦੋ ਗਣੀ ਕਹਿ ਆ ਭੁਲਾ ਬੋਟੀ ਨਾਨ ਕੀ ਕਮੀ ਕਿਸੇ ਗਲ ਦੀ ਨਾ ਹੀ ਪੁਰਤੀ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਣ ਦੀ ਹੈ। ਤੀਮ
 ਤੀ ਦੀ ਆਵ ਰਤ ਥੇ ਸੇ ਭੀ ਲੋੜੀ ਮੇਨਾ। ਤਾ ਨਾਨ ਕੀ ਕਹਿ ਆ ਭੁਲਾ ਮਾਸੀ ਤੁ ਭੀ ਸਚੀ ਅਤੇ ਓਹ ਭੀ
 ਸਚੀ। ਪਰ ਭੁਲਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਭੁਲਾ ਕਰ ਸੀ ਤੁ ਧੀ ਦਾ ਦਿਲਾਸਾ ਕਰਿ ਅਤੇ ਸਮਝਾਉ ਭੀ। ਅਤੇ ਦੇਖੋ ਮਾਸੀ
 ਨਾਨ ਕੇ ਮੇਰਾ ਭਿਗਾਉ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁ ਜਾਣ ਦੀ ਹੈ ਜੋ ਭਿਗਾਉ ਦੀ ਰਖਣੀ ਕਰ ਦੀ ਹੈ। ਮੈ ਭਿਗਾਉ ਨਾਨ ਕਨੁਨ
 ਹੀ ਜਾਣ ਦੀ। ਨਾਨ ਕਨੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਮੈ ਜਾਣ ਦੀ ਹਾਂ। ਤੁ ਸਤਿ ਪਰਤੀਤ ਹੀ ਕਰ ਜਾਣੇ। ਅਸੀ ਨਾਨ ਕ ਪਾਸੇ
 ਏ ਜੇ ਹੋਰ ਦੇ ਆਹੋ ਜੇ ਆਖਣ ਦੀ ਕਾਈ ਨਾ ਹੀ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਨਾਨ ਕ ਫਕੀਰ ਦੇ ਸਹੇ। ਭੁਲਾ ਮਾਸੀ ਜੀ
 ਹੁਣ ਤੁ ਜਾਹਿ। ਜੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਭਾਵੇ ਗਾਤਾ ਭੁਭੀ ਨੁਬਹੁਤ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿਵਾਵਾਗੀ। ਅਸੀ ਬਹੁਤ ਆਖੀ
 ਮੈ ਗਾ। ਚੰਦੋ ਗਣੀ ਆਪਣੇ ਪਰਿਗਈ ਗਾਇ ਕਾ ਦਿਨ ਨਾਨ ਕ ਜੇਰਾ ਮਨੁ ਮਿਲਣ ਆਇ ਆਸੀ। ਬੇ
 ਥੇ ਨਾਨ ਕੀ ਨੀ ਆਇ ਮਿਲਿਆ। ਨਾਨ ਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਅਜ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਅਸਾ ਉਪਰ ਬਹੁਤ
 ਮਿਹਰ ਵਾਨ ਹੋਇ ਆਹੈ। ਤੁਸਾ ਅਸਾ ਨੁ ਦਰਸਨਾ ਦਿਤਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬੇਥੇ ਜੀ ਮੈ
 ਤੇਰਾ ਗੁਲਾਮ ਹੋਗਾ। ਤੁ ਇਤਨੀ ਗਲ ਕਿਉ ਆਖ ਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੇਥੇ ਨਾਨ ਕੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁ ਇਹ

ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਨ ਆਖਿਆ ਕਰੋ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੂੰ ਮੈਂ ਬੋਵਨੀ ਹੈ। ਤਾ ਬੇਬੇ ਨਾ
 ਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਦਿਨਾ ਵਿਚ ਵਡੀ ਗਾਪਰ ਕਰਮਾ ਵਿਚ ਵਡੀ ਨਾ ਹੀ। ਵਡੀ ਸੇਈ ਜੋ ਕਰ
 ਮਾ ਵਿਚ ਵਡੀ ਹੋਵੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੂੰ ਵਡੀ ਹੈ ਪਰ ਏਹ ਕਰਤਾਰ ਤੂੰ ਪੈ ਨੂੰ ਬੁ
 ਝਾਈ ਹੈ। ਤੇ ਰੋਭੇ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਮਿਹਰਿ ਵਾਨ ਹੈ। ਤਾ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ
 ਮੇਰੇ ਉਪਰਿ ਮੇਹਰ ਵਾਨ ਤਾ ਜਾਣਾ ਹੀ ਜਾਤੁ ਮੇਰਾ ਇਕ ਆਖਿਆ ਮਨੇ ਗਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਸੀ ਹੋਇ ਕਰਿਆ ਆਖਿਆ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ। ਜੇ ਤੂੰ ਆਖੇਗੀ ਸੋ ਮਨਾਗਾ। ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਵਡੀ ਭੈਣ ਹੈਗੀ
 ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਭੀ ਸਾਕ ਭੈਣ ਭੈਰਾ ਉਦਾ ਆਹਾ। ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਤੁਦਕੀ ਧਹੁਤ ਕੀ
 ਤੀ ਆਹੀ। ਤੇਰਾ ਭਾਰ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ ਹੈ ਗਾ। ਆਖਤੁ ਜੇ ਇਸ ਮੁਹ ਆਖੇਗੀ ਸੋ ਮਨਾਗਾ। ਤਾ ਬੇਬੇ
 ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤਿ ਸਰਮਿਦੇ ਹੋਵੇ ਆਹੇ। ਤੂੰ ਭਾਈ ਨੀ ਦਿਲਾਸਾ ਨੀ ਹੋਵੇ
 ਦਾ। ਕੁਲਿ ਆਉਰਾ ਵਾਦੀ ਆਪੀ ਆਗੇ ਦੀ ਪਾਇ ਕਰਿ ਲਿਆਈ ਦੀ ਆਹੀ ਨਾ। ਅਤੇ ਉਨਾ
 ਦਾ ਦਿਲਾਸਾ ਨਹੀ ਹੋਵਾ ਤਾ ਬਹੁਤ ਸਰਮਿਦੇ ਹੋਈ ਵਾਹੇ। ਤੂੰ ਸਾਧ ਹੈ ਆਪਣੇ ਜੀ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰ
 ਦੇਖ। ਤੂੰ ਅਸਾਡਾ ਆਖਿਆ ਮਨਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਿਸੇ ਗਲੇ ਵਿਰਵੀ
 ਰਹਦੀ ਹੈ। ਭਾਈ ਜੀ ਵਿਰਵੀ ਕਿਉਂ ਰਹੇ ਸੋ ਕੁਝ ਹਾਜਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ਗਾ। ਪਰਹਿਕ
 ਮਹਦਾ ਦਿਲਾਸਾ ਸੁਨਾ ਗਲਾ ਬੋਵਨੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੇਰੋ ਕੁਝ ਨਹੀ ਵੇ। ਅਤੇ ਮਹਦਾ ਦਿਲਾਸਾ ਹੋ
 ਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਮਤੀ ਆਦੀ ਜਾਤ ਨੇ ਏਹ ਗਲ ਲੇਨੀ ਵੀ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤਸ
 ਸੇ ਕਹਿਅ ਸੇ ਸਮਝਿਆ। ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੂੰ ਇਸ ਗਲ ਦਾ ਮਨ ਤੇ ਸੰਤੋਖ ਕਰਿਤੁ ਆਖਦੀ ਹੈ ਸੇ ਮੈਂ ਕ

ਗਗਾ। ਹੁਣ ਤੁੰ ਏਹ ਗਲ ਛੇਰ ਦੇਹਿ। ਤੂੰ ਕਾਈ ਹੋਰ ਗਲ ਕਰਿ। ਭਾਈ ਜੀ ਹੋਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਏਹ ਗਲ ੨੬
 ਹੋਤੇ ਹੀ ਅਭਿਲਾਸ ਦੇਖਾ। ਆਪਣੇ ਕੁਛ ਨ ਬਿਠਾਵਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਬੇਬੇਜੀ
 ਜੋ ਕੁਝ ਤੂੰ ਮੰਗਨੀ ਹੋ ਸੋ ਹੋ ਸੀ। ਆਖ ਕਰਿ ਚਲ ਦਾਰਹਿ ਅਗਾਂ ਆਖਿਆ ਮੰਨਿ ਭਿਜੁ। ਲਗਾਘ
 ਰਿਵਾਸ ਕਰਣਾ। ੧੫੪॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ॥ ~~ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ~~ ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਵੇਦੀ ਦਭਿਲਤ ਖਾਂਦਾ ਮੇਦੀ ਆਹਾ। ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਵਿਚ ਮੇਦੀ ਖਾਨਾ ਕਮਾਵਦਾ ਸੀ
 ਦੁਰਿਆਬਤੀ ਆਦਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਸੀ ਸਾਰੀ ਸੂਤਰਿ
 ਵਿਚ ਇਕ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਇਆ ਸੀ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਦੁਰਿਆਸਾ ਦਿਓ ਆਚਰਦਾ। ਅਤੇ ਲਖ ਮੀਰਾਂ ਸਪੇਦ
 ਵਿਚ ਸੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਇਕ ਗੋਵਿੰਦ ਲੋਕ ਆਇ ਦਿਖਾਈ ਦਿਤੀ। ਤਿਰਕੀ ਜਾਮੋ ਵਿਚਾ। ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਵੇਦੀ ਬੋਲਿਆ ਕਹਿ ਭਿਜੁ ਮੀ ਆਜੀ ਬੈਠੇ। ਤਾਭਿ ਹੋਗੇ ਬਿਦਲੋ ਕਥੇ ਲਿਆਏ ਬੈਦੇ ਖ
 ਦਾਇਦੇ ਤੈਨੁ ਕਿ ਆਵੇਦਨ ਹੋ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਰੋਮੀ ਆਜੀ ਮੈਨੂੰ ਵੇਦਨ ਕਾਈ
 ਨਹੀ। ਫਿਰ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕ ਕਹਿ ਆਜੇ ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਜਰਦ ਕਿਉ ਹੋ। ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਰੋ
 ਮਰਜ ਕੀਤੀ ਜੀ ਮੀ ਆਜੀ ਅਸੀ ਖੜੀ ਦਾਜਨ ਮ ਆਹੇ। ਨਤਿ ਬਾਸੁ ਖਾਵੇ ਨਾਹੀ ਚਾਰ ਪਹਰਿ
 ਬੈਠੇ ਗੁਜਰ ਜਾਵੇ ਹੋਨ। ਜਾਵੇ ਇਘੜੀ ਆਦਿ ਨ ਰਹਦ ਹੋ ਤਾਨਾਇ ਕਾਰਿ ਟੁਕ ਮੁਹ ਪਾਈ ਦਾਹੇ
 ਤਾਫਿਰ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕ ਕਹਿ ਪਦੇ ਸਦਿ ਤਾ। ਤਿਰੇ ਪਾਸ ਸਭ ਕੀ ਛੁਹਾ ਜਰਹੇ। ਤੂੰ ਵਰੀ ਵੇਸਾ ਭਿਰਾਇ
 ਆਹੀ ਵੇਈ ਵਿਚ ਟੁਧੀ ਆਰਕੈ ਆਇ ਮੇਦੀ ਖਾਨੇ ਬੈਠਾ ਬੈਠ ਕਰਿ ਕੁਝ ਘਿ ਭਿਗੁ ਕਰੇ ਦਾਣੇ ਮੁਹ ਚਾ
 ਇ ਪਾਵੇ ਗਾਤਾ ਤੇਰਾ ਕਉ ਲਹਰਿ ਆਰਹੇ ਗਾ। ਕੁਮਲਾਵੇ ਗਾਨਾ ਹੀ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵੇਦੁ

ਟਕਪਕੜੀ। ਜਾਮਹੀਨੇਛੁਆਗੁਜਰੇਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਟਬੀਆਰੀਸੀਵੇਈਵਿਚਗੁਮਹੋਇ
 ਗਇਆ। ਤੁਸੇਦੀਖਾਨੇਅਤੇਸਿਰਕਾਰਵਿਚਰੰਭਪਈਜਿੰਨਾਨਕਮੋਦੀਗੁਮਹੋਇਅੰਕੋਈ
 ਆਖੇਜੇਸਿਰਕਾਰਦੇਪੈਸੇਖੋਇਗਇਆ। ਫੁਕੀਰਾਨੁਖਵਾਇਦਾਸੀ। ਇਹਾਰੰਭਹੋਇਰਹੀ
 ਤਾਤੀਜੇਦਿਨਨਾਨਕਬਾਹਿਰਨਿਕੁਸਿਆ। ਸਿਰਪਇਆਨਾਨਕਵੇਦੀਨੁਕੁਤਨਾਸਗਾ। ਖਫ
 ਤੀਹੋਇਆ। ਦਊਲਤਖਾਲੇਦੀਜੇਗਮਨੁਪਕੜਮੰਗਾਇਆ। ਪੈਸਿਓਕੁਜਿਥਾਬਤੰਕਗ। ਜੇ
 ਗਮਆਇਆਨਾਨਕਪਾਸਆਖਿਓਸੁਦਊਲਤਖਾਹਿਸਾਬਮੰਗਦਾਪੈ। ਚਲਕੋਹਿਸਾਬ
 ਦੇਗ। ਨਾਨਕਓਠਨਾਸਹੋਇਆ। ਜਾਇਹਿਸਾਬਦਿਤੇਸਾ। ਸਤਿਸੈਸਠਿਰੁਪਈਯੋ। ਗੁਰੂਬ
 ਧੇਨਾਨਕਜੀਕੋਖਾਦਿਆਪੀਦਿਆਦੇਦਿਆਲੋਦਿਆਲੁਟਾਦਿਆਬਾਕੀਵਧੋ। ਖਬਰਦਓ
 ਸੁਖਾਨਨਹੋਈ। ਤਾਦਊਲਤਖਾਆਇਆ। ਆਇਕਰਕਹਿਆਰੇਨਾਨਕਤੁਮੇਦੀਖ
 ਨੇਥੈਠਾਅਪਣਾਹਿਜਾਬਕੁਛਆਵੈਸੋਲੇਆਗੇਮੋਦੀਖਾਨੇਦਾਕਮਚਲਾਇ। ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਖਾਜੀਏਪੈਸੇਮੇਰੇਨਾਹੀਇਹਪੈਸੇਖੁਦਾਇਦੇਹੈਨਾ। ਇਪੈਸੇਫਕੀਰ
 ਕਉਖਲਾਵੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਫਾਰਕਹੋਇਆਘਰਨਾਵਾਨ੍ਹਿਆਬਾਹਰਿਹੀਰਹਿਆ। ਮੁ
 ਲਾਸਹੁਗਸੁਣਿਕੈਜਲਕੈਅੰਗਾਰਹੋਇਆ। ਫਿਰਤੀਸਰੇਮਹੀਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਦੇਘਰਸ
 ਖਮੀਦਯਓਪੰਨਾ। ਮੁਲਾਸਹੁਗਸਾਮੇਪੰਰੁਤਦਾਸੇਵਕਆਗਾ। ਮੁਲਾਸਾਮੇਪੰਰੁਤਪਾਸ
 ਜਾਇਰਨਾ। ਦੇਖੋਜੀਨਾਨਕਨਾਕਿਛਕਿਰਤਿਕਰਦਾਹੈਨਾਕਿਤੈਵੇਲਨਿਕਲਦਾਹੈ। ਮੈਥ
 ਪੁਤਦੁਖੀਹੋਇਆਹਾਂ। ਸਾਮੇਪੰਰੁਤਕਹਿਆਚਲਦਿਖਾਮੁਲਾਨਾਨਕਕਿਥੇਹੈ। ਮੁਲੇਕ

ਰਿਆਜੀਓਹਗੋਗਵਿਚਬਹੁਤਥੈਠਾਰਹਿਦਾਏ। ਮੁਲਾਸਾਮਾਦੋਇਆਏਨਾਨਕਪਾਸ। ੧੭
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਗੋਗਵਿਚਥੈਠਾਮਾਹਾਸਾਮੇਪੰਡਤਕਹਿਆਨਾਨਕਇਹਕਿਆਸਾਗਬਣ
 ਇਆਹਈ। ਕਿਆਕਚੀਆਗਲਾਕਰਦਾਹੈ। ਚਲਿਕਿਛਕਿਰਤਕਰ। ਬਸੰਤਦੀਰੁਤ
 ਆਹੀਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੁਸਬਦਪ੍ਰਾਪਤਹੋਇਆ। **ਚਲਾਥਾ। ਤੁਮ ੧੧।** ਰਾਜਾਬਾਲਕ
 ਨਗਰੀਕਾਚੀਦੁਸਟਾਨਲਾਪਿਆਹੈ। ਦੁਇਮਾਈਦੋਇਬਾਪਾਪੜੀਐਪੰਡਤਕਰਹੁਬੀਚਾਰੈ।
 ੧। ਸੁਆਮੀਪੰਡਤਾਤੁਮਦੇਹੁਮਤੀ। ਕਿਨਾਧਿਧਾਵਹੁਪ੍ਰਾਨਪਤੀ। ੧। ਰਹਾਉ। ਤਿਸਕਾਪ੍ਰ
 ਮਾਰਥ। **ਕਾਇਆਕਚੀਨਗਰੀਹੈਮਨਬਾਲਕਰਾਜਾਹੈ।** ਕਾਮਕੋਧਲੋਭੁਮੋਹਅਹੰਕਾਰਪੰ
 ਜੇਦਸਟਿਹੈਨਦੁਇਮਾਈਅਖੀਆਹੈਨਾ। ਦੁਇਬਾਪਸ੍ਰਵਨਹੈਨਾ। ਸੁਣਕਰਿਦੇਖਕਰਿਭੁਟਕ
 ਦੇਹੈਨਾ। ਤਾਫਿਰਮੁਲਾਸੁਹਰਾਥੋਲਿਆ। ਜੋਇਹਅਗਲਗੀਆਹੀਆਦਿਛਰਖਾਵਣਦੀ
 ਹੁਣਬਿਜਾਰਹੋਇਨੋਠੈ। ਤਾਫਿਰਨਾਨਕਸਬਦਥੋਲਿਆ। **ਭੀਤਰਅਗਨਬਨਾਸਪਤਮਤਿ**
ਲੀਸਾਗਰਪਿਰੇਪਾਇਆ। ਚੰਦਸੂਰਜਦਾਇਘਟਿਹੀਭੀਤਰਿਐਸਾਗਿਆਨਨਪਾਇਆ।
 ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਰਥ। ਅੰਤਰਅਗਨਜੋਹੈਸੋਤਿਸਨਹੈ। ਬਨਾਸਪਤਿਜੋਹੈਸੋਪਤਧੀਆਹੈ
 ਜੋਰੂਪੀਨਰੁਜਗਾਰਕੁਨਮਕੁਟੰਬਸੋਗੁਰਸਾਮਾਪੰਡਤਤੁਮਹੀਹੋ। ਚੰਦਸੂਰਜਦਾਚੰਦਨਹੈ
 ਨਾਭੁਕਵਲਵਿਚਹੈ। ਓਹਚੰਦਨਤੁਜਾਗੇਜਾਗੁਰੂਪ੍ਰਗਮਿਲੈ। ਤਾਅੰਧਿਆਰਾਜਾਵੈਗਿਆ
 ਨਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈ। ਤਾਸਾਮਾਪੰਡਤਥੋਲਿਆਜੇਨਾਨਕਪਰਵਿਚਰਾਮਸਿਮਰਾ। ਅਤੈਕਿਰਤਕਰ
 ਰਾਮਸੁਰਨਾਦੀਸਾਰਵਿਚਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਤੀਥੋਲਿਆ। **ਰਾਮਰਵੀਤਾਜਾਣੀਐਇ**

ਕਮਾਈ ਭੋਗ ਕਰੇਇ। ਤਾ ਕੇ ਲਖਣ ਜਾਣੀ ਐਥੇ ਆਪੀ ਨ ਸੰਗਰੇਇ॥ ੩॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਭੋਗ
 ਮਸਤੂ ਨ ਦੀ ਸਾਗ ਵਿਚ ਹੋ ਪਰ ਕਿਠ ਪਾਤਿ ਸੇਓ ਪਰਿ ਹੋ ਜਿਸ ਨੂ ਥਿ ਮਾਤੇ ਪੀਰ ਜਥ ਪਾਸਿ ਆਹੇ ਸਾਤੁ॥
 ਫਿਰ ਮੁਲਾ ਬੋਲਿ ਆਜੀ ਇਹ ਸਿਰ ਹੀ ਹੋਇ ਆਹੈ॥ ਕਿਸੇ ਦਾ ਆਖਿ ਆਨਾ ਹੀ ਮੰਨ ਦਾ॥ ਫਿਰ ਸਾਥ
 ਪੰਡਤ ਬੋਲਿ ਆਨਾ ਨ ਕ ਕਿਸੇ ਦਾ ਆਖਿ ਆਮੰਨੀ ਦਾ ਹੋ ਦਾਹੈ॥ ਤਾ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚਉਥੀ
 ਪਉੜੀ ਸਬਦ ਬੋਲਿ ਆ॥ ਕਹਿ ਆਸੁ ਨ ਹਿਨ ਖਾਧਾ ਮਾਨਹਿ ਤਿਨ ਹੀ ਸੇਤੀ ਵਾਸਾ ਪ੍ਰਣਤ
 ਨਾਨਕ ਦਾ ਸਨ ਦਾ ਸਾਖੀ ਨ ਤੇ ਲਾਖਿ ਨ ਮਾਸਾ॥ ੪॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਭੋਗ ਸਨ ਜੋ ਹੋ ਸੇ
 ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਹੇ ਵਿਚ ਨਾ ਹੀ॥ ਖਾਦਾ ਜਾਣ ਦਾ ਨਾ ਹੀ ਅਠੇ ਪਹਰਿ ਇਸੇ ਨਾ ਲਵਾ ਸਾਹੈ॥ ਥਿਨ ਤੇ
 ਲਾਖਿ ਨ ਮਾਸਾਹੈ॥ ਸਾਥ ਪੰਡਤ ਜੇ ਕਰਤਾ ਮਿਹਰ ਵਾਨ ਹੋਵੈ ਤਾ ਏਰ ਸਨਾ ਥਿ ਆਰ ਸਨ
 ਲੋਹਣੈ॥ ਤਾ ਫਿਰ ਮੁਲਾ ਚੋਣਾ ਜਾਇ ਨ ਥਾਥ ਪਾਸਾ ਫਿਰ ਜਾਵੀ ਹੋਇ ਆ॥ ਨ ਥਾਥ ਦਊਲਤ ਥ
 ਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਯਾਰ ਖਾਂ ਇਹ ਕਉਣ ਹੈ॥ ਅਰ ਕਿਸ ਉਪਰ ਫਿਰ ਆਵੀ ਹੈ॥ ਯਾਰ ਖਾਂ ਮੁਲੇ ਕਉ
 ਪਾਛਿ ਆਤੁ ਕਉਣ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਫਿਰਿ ਜਾਵੀ ਕਿਸ ਉਪਰ ਹੈ॥ ਮੁਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੈ ਨਾਨਕ ਦੇਵੀ
 ਦਾ ਸਤੁ ਗਾਹੈ॥ ਅਰ ਨਾਨਕ ਪਰ ਫਿਰਿ ਜਾਵੀ ਹੈ॥ ਯਾਰ ਖਾਂ ਨ ਥਾਥ ਪਾਸ ਕਹਿ ਆਨ ਥਾ
 ਬੁਝ ਲਾਮਤਿ ਨਾਨਕ ਮੇਰੀ ਦਾਸ ਸੁਰਾਹੈ॥ ਅਰ ਨਾਨਕ ਪਰ ਫਿਰਿ ਜਾਵੀ ਹੈ॥ ਨ ਥਾਥ ਕਹਿ ਆ
 ਐਯਾਰ ਖਾਂ ਇਸ ਕਉ ਆਗੇ ਲੈ ਆਉ॥ ਯਾਰ ਖਾਂ ਮੁਲੇ ਕਉ ਨ ਜੀ ਕ ਲੈ ਗਾਇ ਆ॥ ਨ ਥਾਥ ਮੁ
 ਲੇ ਨ ਪੁਛਿ ਆ ਕਿਉਰੇ॥ ਤੁਨਾਨਕ ਪਰ ਫਿਰਿ ਜਾਵੀ ਹੈ॥ ਮੁਲੇ ਅਰ ਜ ਕੀਤੀ ਨ ਥਾਥ ਸਲਾਮਤ ਸਾ
 ਤੁਸੈ ਸਾਠ ਰੁਪਈਯੇ ਨਾਨਕ ਕੇ ਥਾ ਕੀ ਨਿਕਲੀ ਹੈ ਸੇ ਨਾਨਕ ਕੇ ਕਈ ਲੇ ਕਉ ਮਿਲੈ॥ ॥

ਨਥਾਬ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਮਲਾਨਾ ਨ ਕਤਾ ਕਹੇ ਪੈ ਜੋ ਫਕੀਰਾ ਕਉ ਦੇਓ ॥ ਤਾ ਫਿਰ ਮੁਲੇ ਕਹਿਆ ਨ ੨੮
 ਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਨਾਨਕ ਤਾ ਸਿਰੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਨਥਾਬ ਕਹਿਆ ਹਕਇ ਨਾ ਕਹੈ ॥ ਨਾਨਕ
 ਕਉ ਮੁਲਾ ਲਗਾਉ ਜੋ ਤੇ ਖਫਤੀ ਨਾ ਹੀ ਖਾਇਆ ਹੈ ਤਾ ਫਕੀਰਾ ਕਉ ਦੇਹੁ ॥ ਤਾ ਫਿਰ ਮੁਲੇ ॥ ਸਰ
 ਭਾਜਾ ਪਾਵਨਾ ॥ ਨਾਨਕ ਮਗਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ॥ ਜਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਦੇ ਨ ਕਵਿਚ ਪਲੀਤ ਸਾਨਕੇ
 ਦੇਵਣ ਲਗੇ ॥ ਤਾ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ ॥ ਜੇ ਖੇਤੀ ਜਿਨ ਕੀ ਉਜੜੀ ਖਲਵਾਨੇ ਨਾ ਹੀ ਥਾਉ ॥ ਨਾਨਕ
 ਧ੍ਰਿਗਤਿ ਨਾ ਵਾਜੀ ਵਿਆਜਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖ ਦੇਚਨਾ ॥ ਫਿਰ ਮੁਲਾ ਕਹਣ ਲਗਾ ਤੁ ਕਉ ਨ ਦੇਹੈ ਤੁਆ ਨਾਉ
 ਪੁਣਾ ਨਾਉ ਦਸਾ ॥ ਤੁਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਬੋਲਿਆ ਗਾਗਾ ਰੂਵਿਚ **ਸੁਖ** ॥ ਕੋਈ ਆਖੈ ਭੁਤਨਾ ਕੋ
 ਈ ਕਹੈ ਬਿਤਲਾ ॥ ਕੋਈ ਆਖੈ ਅਦਮੀ ਨਾਨਕ ਵਿਚਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਭੁਇਆ ਦਿਵਾਨਾ ਸਾਹਿਕਾ ਨਾਨਕ
 ਬਉਰਾਨਾ ॥ ਮੈ ਅਪਨੇ ਸਹੁ ਬਿਨ ਅਵਰਿ ਨ ਜਾਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤਉ ਦਿਵਾਨਾ ਜਾਣੀ ਮੈ ਜਾਏ ਦਿ
 ਵਾਨ ਹੋਇ ॥ ਏਕੀ ਸਾਹਿਬ ਧਾਰਾ ਦੁਜਾ ਅਵਰ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥ ਤਉ ਦਿਵਾਨਾ ਜਾਣੀ ਮੈ ਜਾਏ ਕ
 ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥ ਇਕਤੁ ਸਾਹਿਬ ਧਾਰੀ ਦੁਜੀ ਅਵਰ ਸਿਮਾਣੈ ਕੋਇ ॥ ੩ ॥ ਤਉ ਦਿਵਾਨਾ ਜਾਣੀ ਮੈ
 ਜਾ ਸਾਹਿਬ ਧਾਰੇ ਪਿਆਰਾ ॥ ਮੰਦਾ ਜਾਣੈ ਆਪ ਕੋ ਨਾਨਕ ਅਵਰ ਭੁਲਾ ਸੀਸਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ਮੁਲਾਨ ਬਾਬ
 ਪਾਸ ਕਹਿਆ ਨਥਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਨਾਨਕ ਤਉ ਖਫਤੀ ਨਾ ਹੀ ਹੁਆ ॥ ਉਸ ਕੇ ਤਾਈ ਕੋਈ ਅਉਲੀ
 ਆਸਿ ਲਿਆ ਹੈ ॥ ਓਹੁ ਖਬਰ ਦਾਰ ਹੈ ॥ ਨਥਾਬ ਕਹਿਆ ਜੇ ਰਾਮ ਕਉ ਬੁਲਾਵਉ ॥ ਜੇ ਰਾਮ ਬੁਲ
 ਇਆ ਜੇ ਰਾਮ ਆਇ ਸਲਾਮ ਕੀਤਾ ॥ ਜੇ ਰਾਮ ਕਿਆ ਕਰੀ ਮੈ ਤੋ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪੈ ਸੇਰ ਖਣੇ ਨਾਹੀ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੋ ਫਕੀਰਾ ਕਉ ਖਲਵਾ ॥ ਅਰਉ ਸਕਾਸ ਸੁਰਾਉ ਸਉ ਪਰਫਾਰਿ ਯਾਦੀ ਹੁਆ ॥

ਮੁਲਾਨ ਬਾਬ

ਤੇ। ਹੋਮੇ ਜਾਣਿਆ ਬਾਜੇ ਨਾਨਕ ਖਫਤੀ ਹੁਆਏ। ਅਰਮੁਲਾ ਕਾਹਿ ਆਹੈ ਜੇ ਓਹ ਖਬਰ ਦਾਰੇ
 ਕਹੁ ਜੇ ਤੂੰ ਕਹੈ ਸੋ ਕਰੀ ਮੈ। ਜੇ ਰਾਮ ਨਾਨਕ ਪਾਸੋ ਧਰਤੁ ਰਦਾ ਆਹਾ। ਜੇ ਰਾਮ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹਿਅੰ
 ਨਥਾ ਬਕਹਿ ਆਅਰੇ ਜੇ ਰਾਮ ਤੁੰ ਜਥਾ ਬਕਿਉ ਨਾਹੀ ਦੇਤਾ। ਜੇ ਰਾਮ ਕਹਿ ਆਨਥਾ ਬਸਲਾਮਤ
 ਨਥਾ ਬਸਕਿਛੁ ਸਮਝੇਤੈ। ਮੈਕਿ ਅਜਥਾ ਬਦੇਉ। ਨਥਾ ਬਕਹਿ ਆਜੇ ਰਾਮ ਹਕ ਕਬੀਲੇ
 ਕਾਭੀ ਹੈ। ਜੇ ਰਾਮ ਕਹਿ ਆਨਥਾ ਬਸਲਾਮਤਿ ਨਾਨਕ ਭੀ ਹਜਰ ਹੈ। ਕਹੀ ਦੂਰਿ ਗਇਆ ਨਾਹੀ
 ਨਥਾ ਬਕਹਿ ਆਨਾਨਕ ਕਉ ਬੁਲਾਵਉ। ਨਾਨਕ ਕਉ ਆਦਮੀ ਬੁਲਾਵੈ ਗਇਆ। ਨਾਨਕ
 ਤਮਾਰੇ ਤਾਈਨ ਥਾ ਬੁਲਾਵਤਾ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਹਮ ਨਥਾ ਬਕੀ ਕਿਆ ਪਤੀ ਹੈ। ਆਦਮੀ
 ਫਿਰ ਆਏ ਨਥਾ ਬਪਾਸ ਆਖਣ ਲਗੇ ਜੀਵਹੁ ਆਵਤਾ ਨਾਹੀ। ਨਥਾ ਬਕਉ ਲਤਖਾਂਗੁ ਸਾਖਾ
 ਧਾਕਹਿ ਓਸ ਜਾਇ ਪਕੜ ਲਿਆਉ। ਫਿਰ ਆਦਮੀ ਜਾਇ ਕਹਿ ਆਜੇ ਏਨਾਨਕ ਨਥਾ ਬਕਹੁ
 ਤਗਿ ਲੇਵੈ ਦੋਹੇ ਆਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਠ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ। ਬੋਲਹੁ ਥਾਈ ਜੀਵਾਹੁ
 ਗੁਰੂ। **ਨਾਨਕ ਕਹੈ** ਆਇਦ ਉਲਤਖਾਂ ਨਥਾ ਬਪਾਸ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ। ਸਲਾਮਨ ਕੀ
 ਗੁਰੂ ਤੇਸ੍ਰਾ। ਨਥਾ ਬਤਬਰਖਾ ਪਾ। ਨਥਾ ਬਕਹਿ ਆਅਰੇ ਨਾਨਕ ਆਵਤਾ ਕਿਉ ਨਾਥਾ। ਤੁੰ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿ ਆਸਣ ਨਥਾ ਬਜਥੇ ਰਾਚਾ ਕਰਥਾ ਤਬਤੇ ਰੇ ਪਾਸ ਆਵਤਾ ਬਾ। ਅਬਤੇ ਰਾਚਾ ਕਰ
 ਨਾਹੀ ਅਬਖੁਦਾਏ ਕੇਚਾ ਕਰਹੁਏ। ਤੁਥ ਨਥਾ ਬਕਹਿ ਆਜੀ ਤੁਮ ਅੰ ਸੇ ਹੁਏਹੈ। ਤੇਤਮਾਰੇ ਸਾ
 ਬਚਲ ਕਹਿ ਨਿਵਜ ਕਰੇ। ਜੁਮੇ ਕਾਰੇ ਜਪੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਚ ਲੋਜੀ। ਨਾ ਲੇਲਥ
 ਥਨਾ ਲੇਕਾ ਜੀ ਨਾ ਲੇਨਾਨਕ ਨਾ ਲੇਹੈ ਰਲੇ ਕਕਿਤ ਨੇਕ ਗਣੀਏ। ਜਾਇ ਜੁਮੇ ਕਾਰੇ ਜਮ ਸੀਤ ਵਿ

ਰਖਕੇਹੋਇ। ਜਿਤਨੇਲੋਕਮਸੀਤਵਿਚਆਹੇਤਿਤਨੇਆਪਣੀਆਪਣੀਜਾਹਗਾਆਖਣਲੋਗੇ ੩੯
 ਨਾਨਕਏਸਪਲੇਅਜਆਇਆ। ਅਤੇਜਿਤਨੇਮਹਾਜਨਹਿਦੁਜਨਮਆਹੇਸੁਲਤਾਨਪਰਵਿਚ
 ਸਤਨਾਵਿਚਰੰਡਪੈਗਈ। ਜੇਰਾਮਖਰਾਦਲਗੀਰਹੋਇਕੈਪਰਿਜਾਇਟੁਛਿਆ। ਨਾਨਕੀਦੇਖੋ
 ਤਾਕਿਆਦੇਖੋਜੇਮੇਰਾਖਾਵਦਬਹੁਤਦਲਗੀਰਹੋ। ਨਾਨਕੀਓਠਖੜੀਹੋਈ। ਆਖਿਉਸਜੀ
 ਅਜਕਿਆਵਾਸਤਾਹੈਤੁਸੀਜੇਮੇਸੇਦਲਗੀਰਆਇਹੋ। ਜੇਰਾਮਕਹਿਆਸੁਣਪੁਮੇਸਰਦੀ
 ਲੋਕਾਤਿਰੇਕਿਉਨਾਨਕਕਿਆਕੀਤਾਹੈ। ਨਬਾਬਨਾਲਜਮੇਮਸੀਤਨਿਮਾਜਕਰਨਿਗਾਇਮ।
 ਹੈ। ਅਤੇਸਾਰੇਸਹਰਿਵਿਚਹਿਦੂਮੁਸਲਮਾਨਵਿਚਰੰਡਪਈਹੈ। ਜੇਅਜਨਾਨਕਤੁਰਕਾਵਲੋ
 ਏਆ। ਮੈਕਿਆਨਦਲਗੀਰਹੋਵਾ। ਤੁਨਾਨਕੀਕਹਿਆਜੀਤੁਸੀਓਠਕਰਰਸੇਈਜੇਵੇ। ਤੁਸੀ
 ਨਾਨਕਜੀਵਲੇਧੋਖਾਕੋਈਨਕਰੋਅਚਿਤਰਹੋ। ਨਾਨਕਜੇਹੈਸੇਰਾਦੇਦਾਹਿਆਇਤੀਹੈ। ਨਾ
 ਨਕਵਲਕੋਈਨਾਹੀਬਹੀਨਦਰਿਦੇਖਸਕਦਾ। ਉਰੇਤੁਸੀਅਨੰਦਨਾਲਰਸੇਈਜੇਵੇ। ਇਤਨੀ
 ਆਗਲਾਕਰਦੇਆਹੋਜੇਸੇਰਪਇਆਅਤੇਨਿਧਾਬਾਮਣਜੇਰਾਮਜਸੁਸਲਾਇਛੁਰਿਆ
 ਸੀ। ਨਿਧਾਬਾਮਣਫਿਰਆਇਆਆਇਜੇਰਾਮਨੁਵਧਾਈਦਿਤੀ। ਉਸਥੋਂਨਾਨਕੀਤੇਜੇਰਾਮਪੁ
 ਛਿਆਨਿਧੇਨਆਖਮਿਸਰਕਿਉਕਰਿਹੋਇਨਿਬੜੀ। ਨਿਧੇਕਹਿਆਜੀਮੈਅੰਦਰਨਾਹਾਪਰ
 ਮੈਤੁਰਕਾਦੇਮੁਹੁਸਇਆਜੇਨਬਾਬਨਿਵਾਜਕੀਤੀਨਾਨਕਖੜਾਰਹਿਆ। ਨਬਾਬਨਿਮਾਜਕਰ
 ਮੁਕਾਤੁਬਨਬਾਬਨਾਨਕਨੂੰਕਹਣੇਲਗਾਅਰੇਨਾਨਕਤੁਜੇਨਿਵਾਜਕਰਨੇਆਇਆਥਾਤੇਨਿਮ
 ਜਨਕਰੀ। ਨਾਨਕਕਹਿਆਮੈਕਿਸਸੇਨਮਾਜਕਰੋ। ਨਬਾਬਕਹਿਆਤੂੰਹਮਸੇਕਰਤਾ। ਨਾਨ

ਕਰਹਿ ਆਤੰਤਾ ਕੰਧਾਰ ਘੋੜੇ ਖਰੀਦਨੇ ਗਇਆ ਥਾ ਮੈਂ ਨਿਮਾਜ ਕਿਸ ਸੋ ਕਰਤਾ ਤਾ ਦਲ ਉਤਖੰ
 ਕਹਿ ਆਮਰੈ ਨਾਨਕ ਇਤਨਾ ਸੁਰ ਧੋਲਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤਾਈ ਹਾਖਨਾਹੇ। ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁਣ ਖਾਨ
 ਤੇਰੀ ਦੇਹਈ ਹਾਖਨੀ ਬੀ ਅਰਨੈ ਵਾਜ ਕਰਨੇ ਵਾਲ ਜੋ ਥਾ। ਸੋ ਘੋੜੇ ਖਰੀਦ ਕਰਨੇ ਕੰਧਾਰ ਗਇਆ
 ਥਾ। ਤੁਫਾਜੀ ਕਹਿ ਆਵੇ ਖਨ ਧਾਬ ਸਲਾਮਾਤਿ ਹਿੰਦੁ ਕਿਤ ਨਾ ਸੁਠ ਧੋਲਤਾ ਹੈ। ਤੁਨ ਧਾਬ ਕਹਿ
 ਆਕਾਜੀ ਨਾਨਕ ਸਚ ਕਹਿਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਿਜ ਦੇ ਕੇ ਵਖਤ ਮੇਗਾ ਵਿਲਘਾੜਿ ਚਕਉ ਕੰਧਾਰ ਮੇਗਾਇ
 ਆਥਾ। ਧੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਿਰੀ ਮੁਖੀ ਫਿਰ ਕਾਜੀ ਚੁਗਲੀ ਕੀਤੀ। ਸੁਣ
 ਖਾਜੀ ਹਮ ਤੇ ਨਾਥੇ ਗਏ ਹਮ ਸੇ ਤੀ ਨਿਮਾਜ ਕਰਤਾ। ਫਿਰ ਨਧਾਬ ਕਹਿ ਆ ਨਾਨਕ ਤੁੰ ਕਾਜੀ ਕੋ
 ਸਾਬ ਕਰਤਾ। ਫਿਰ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਕਾਜੀ ਤਉ ਵੇਛੇ ਕਉ ਪਰਿਸਾ ਕੁਣੇ ਗਇਆ ਥਾ। ਮਤ
 ਛੋਰਾ ਖਾਤੁ ਵਿਚ ਪਉਚੋ ਹੋਵੈ। ਤੁਨ ਧਾਬ ਕਹਿ ਆਕਾਜੀ ਸਚ ਕਹੀ ਓਨਾ ਨਕ ਕਿ ਆਕਹਤਾ ਹੈ
 ਕਾਜੀ ਕਹਿ ਆਨਾਨਕ ਸਚ ਕਹਿਤਾ ਹੈ। ਤਾਦੁ ਹਾਨ ਪ੍ਰਤੀਤ ਆਈ। ਕੁਯਾਜੀ ਇਉਂ ਮੈਂ ਸੁਣ ਕਰ
 ਆਇਆ ਹਾਂ। ਤੁਨਾਨ ਕੀ ਧੋਬੀ ਮਿਸਰ ਨਾਨਕ ਕਿਥੇ ਛੋੜਿਓ। ਨਿਧੋ ਕਹਿ ਆਜ ਜਮਾਨ ਮੈਂ
 ਉਥੇ ਹੀ ਛੁਡਿ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਜੈਗੰਮ ਨਿਧੋ ਨੁਲ ਨੁਲ ਲਗਾਤੁ ਤੁਸਾਇ ਤਉ ਥੇਖਨ ਹੋਵੇ ਆ
 ਤੁਨਿ ਧੋ ਕਹਿ ਆਜੀ ਓਹਤਾ ਮਸੀਤ ਵਿਚ ਆਹਾ। ਅਤੋ ਜੀ ਤੁਨੇ ਲੋਕ ਆਹੇ ਆਪਣੇ ਪਰਾਨੁ ਫਿ
 ਰ ਗਏ। ਉਹਤਾ ਮੈਂ ਨਨ ਜਰਿਨਾ ਆਇਆ। ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀਂ ਗਿਣਤੀ ਕਾਈ ਨਕਰੇ। ਨਾ
 ਨਕਹੁਣ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਤਿਚਰਾਨ ਨਾਨਕ ਜੈਗੰਮ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਇਆ। ਤੁਲ ਸਾਲ ਉਠੀ ਹੋਏ ਕਕੀ ਬਹੁ
 ਜੀ ਤੁਸਾ ਭਾਈ ਜੀ ਆਇਆ ਹੈ। ਤੁਨਾਨ ਕੀ ਇਕ ਬੀ ਚਾਹੇ ਹੋਇ ਗਈ। ਕਿਉਂ ਜੀ ਮੈਂ ਤਾਂ

ਆਖਦੀ ਸੀ ਜੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰੁਛੇ ਦਾਹਿਮਾਇਤੀ ਪੈਰਾ। ਨਾਨਕ ਦੀ ਵਲ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ। ੩.
 ਜੇ ਰਾਮ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇਆ। ਅਰਲਗਾਨਾ ਨਕਨੁ ਪੁਛਣਾ। ਕੁਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋਹੋ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਜ
 ਕਰਹੋਇਆ। ਅਸਾ ਬਹੁਤ ਹਊ ਲਕੀਤਾ। ਤੁਸੀਆ ਪਣੀ ਕਹਾ। ਤੁਗਰਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਜੀ ਜਾ
 ਜੋ ਕਛੁ ਹੋਈ ਸੋਹੋਇ ਵਰਤੀ। ਫਿਰ ਜੇ ਰਾਮ ਕਹਿ ਆ ਕੁਈ ਜੀ ਜੋ ਕੋਈ ਅਸਾਨੁ ਪੁਛੇ ਤਾਂ ਅਸੀ ਕਿਆ
 ਕਹੀਐ। ਲੋਕਾ ਦੀ ਅਛਾਈ ਖਬਰ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਜੋ ਕਛੁ ਤੁਸਾਰੇ ਮੁਹਤੇ ਸੁਣੀਐ ਸੋ ਖਰੀ ਖਬਰ।
 ਤੁਗਰਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਜੀ ਜਾ ਜੀ ਦਊ ਲਤਖਾਂ ਨਿਵਾਜ ਲਗਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਾਜੀ ਲਗਾ ਕਰਨ।
 ਅਸੀ ਖੜੇ ਰਹੇ। ਜਾਨ ਬਾਥ ਨਿਵਾਜ ਕਰਿ ਮੁਕਾਤਾ ਅਸਾਨੁ ਲਗਾ ਆਖਣਾ। ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਨਿਆ
 ਜ ਕਰਨੇ ਆਇਆ ਕੇਖੜ ਹੋਣੇ ਹੋਇਆ ਬਾ। ਤੈ ਤੋ ਨਿਵਾਜ ਨ ਕਰੀ। ਅਸਾ ਕਹਿ ਆਜੇ ॥ ਮਥਾ ਠੇ
 ਕੇ ਜੀ ਮੀ ਸੋਇ ਲਊ ਹੈ ਅਸਾਨਾ। ਘੋੜੇ ਕੰਧਾਰ ਖਰੀਦ ਕਰੇ ਦਊ ਲਤਖਾਂ ਪਰਾਨਾ। ਨਬਾਥ ਕਹਿ
 ਮੰਤ੍ਰ ਸਮੁਝਿਆ ਨਾਹੀ ਤੋ ਕਿਆ ਕਹਿਆ। ਫਿਰ ਅਸਾ ਕਹਿ ਆਤੁ ਤਾ ਘੋੜੇ ਖਰੀਦ ਕਰਨ ਕੰਧਾਰਗ
 ਇਓ ਅਸਾ ਨਿਵਾਜ ਕਿਸ ਨਾਲ ਕਰਨੀ ਆਹੀ। ਤਾਂ ਕਾਜੀ ਕਹਿ ਆਏ ਬੇਖਾਨ ਜੀ ਹਿੰਦੂ ਕਿਤ ਨਾ
 ਭਏ ਲਤਾਹੈ। ਤੁਖਾਨ ਕਹਿ ਆ ਕਾਜੀ ਹਿੰਦੂ ਸਚਾਹੈ। ਜਿਸ ਵਖਤ ਹਮਾ ਸਿਜ ਦੇ ਗਏ ਬੇਓ ਸਵਖਤ
 ਹਮਾਰਾ ਦਿਲ ਘੋੜਿ ਕਊ ਕੰਧਾਰਗਾਇਆ ਬਾ। ਫਿਰ ਕਾਜੀ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੁਮ ਤੋ ਘੋੜਿ ਕਿਉ ਰਾਇ
 ਥੇਹ ਮੰਤ੍ਰ ਕਹੀ ਨ ਬੇਗਾਇਨਾ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਕਰਤਾ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਅਸਾ ਆਖਿਆ ਕਾਜੀ ਨਾ। ॥ ਕਾਜੀ ਤੋ
 ਉਮ ਸੀ ਤੁਗਾਇਆ ਅੰਧੁਣ ਖਾਇਆ ਖਾਤਾ। ਸਿਜ ਦਾ ਕੀਤਾ ਜਿਮੀ ਤੇ ਰੁਹ ਕਰਤ ਕੇ ਸਾਥਾ। ਫਿਰ ਨ
 ਬਾਥ ਕਹਿ ਆਨਾਨਕ ਯਹਿ ਕਿ ਆ ਕਹਿਆ। ਤੁਅਸਾ ਕਹਿ ਆਹੋ ਖਾਨਾ ਜੀ ਕਾਜੀ ਦੀ ਘੋੜੀ ਸੁ

ਈਹੈ ਵਛੋਰਾ ਜੀ ਮਿਆਹੈ ਸਾ। ਵੇਰੇ ਵਿਚ ਖਾਤਹੈ ਕਾਜੀ ਜਿਮੀ ਤੇ ਸਿਜਦਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਹਰ ਕਾਜੀ ਦਾ
 ਵਛੋਰੇ ਵਿਚ ਜਾਇਰ ਹਿਆ। ਅਤੇ ਵੇਰੇ ਵਿਚ ਪੈ ਮਰਦਾ ਹੋਵੈ। ਹਮੇ ਇਹ ਕਹਿਅਹੈ ਖਾਜੀ। ਭੁੰਦ
 ਉਲਤ ਖਾਹ ਸਿਆ ਕਹਣਾ ਲਗਾ ਕਿਉ ਕਾਜੀ ਨਾਨ ਕਕਿਆ ਕਹਿਤਾ ਹੋ ਸਚ ਕਹੀਓ। ਤੁਹਾ ਕਾਜੀ
 ਕਹਨੇ ਲਾਗਾ ਖਾਨਜੀ ਐਸੀ ਹੀ ਥਾਤ ਹੋ। ਤੁਹਾਨ ਬਾਬ ਕਹਿਆ ਕਾਜੀ ਨਾਨ ਕਤ ਉਕਾਮ ਲਫਕੀ
 ਰਹਾ। ਅਬ ਇਸ ਸੇ ਹਰ ਫਕੇਈ ਨਹੀ ਚਲਤਾ। ਫਿਰ ਨ ਬਾਬ ਕਹਿਆ ਸੁਣਨਾਨ ਕਤੇਰੇ ਪੈ
 ਸੇਜੇ ਤੇ ਸੋਹ ਮੋਰ ਖਣੇ ਨਹੀ। ਤੁਹਾ ਸੁਗਾ ਫਿਰੀ ਆਦੀ ਹੁਆ ਥਾਜੇ ਹਕ ਕਬੀਲੇ ਕਾਹੈ। ਅਰੁ ਤੇ
 ਕਹਿਆ ਥਾਜੇ ਫਕੀਰ ਕੇ ਦੇਉ। ਕਹੁ ਅਬ ਪੈ ਸੇ ਕਿਸ ਕਉ ਦੇਵਾ। ਤੁਹਾ ਅਸਾਨ ਬਾਨ ਕਹਿਆ ਐ
 ਤੇ ਤੁਮ ਕੋ ਕਹਿ ਚਕਿਆ ਹੋ ਆਗੇ ਤੁਮ ਜਾਣੋ। ਨ ਬਾਬ ਕਹਿਆ ਸੁਣਨਾਨ ਕਾ ਆਪੇ ਪੈ ਸੇ ਤੇਰੇ
 ਕਬੀਲੇ ਕਉ ਦੇਤੇ ਹੋ। ਅਰੁ ਆਏ ਫਕੀਰ ਕਉ ਤੁਹਾ ਪਣੇ ਹਥ ਕਰ ਦੇਹਾ। ਤੁਹਾ ਅਸਾ ਕਹਿਆ ਅ
 ਜੀ ਕੁਣ ਨਹੀ ਜਾਣਦੇ ਤੁਹਾ ਏਹੁ ਗਲ ਅਸੀਂ ਕਹਿਆ ਏਹੈ। ਜੀ ਜੀ ਅਗੇ ਤੁਸਾ ਰੂਜੀ ਤਾ
 ਵੈ ਭੁਲੀ ਲਗੈ। ਭਾਵੈ ਬਗੀਲ ਗੈ। ਤੁਹਾ ਜੇਗਾ ਮਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾ ਬੋਹੈ ਸੋ ਪਰੀ ਹੋਈ। ਫਿਰ ਨ
 ਨਕੀਆ ਥਿਆ ਅਜੇ ਨਾਹੀ ਪਤੀ ਜਦਾ। ਤੁਹਾ ਜੇਗਾ ਮਕਹਿਆ ਬਹੁ ਜੀ ਤੁਹਾ ਨਾਨ ਕਦੀ ਭੁੰਦ ਪੈ ਤੇਨ
 ਇਸਦਾ ਕਛੁ ਅਸਰ ਹੋ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਭੁਰਮਾ ਵਿਚ ਅਹੋ। ਧਨ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹੈ ਅਤੇ ਧਨ ਨਾਨ ਕ
 ਹੋ। ਅਤੇ ਤੁਹੀ ਧਨ ਹੈ ਇਸਦੀ ਭੁੰਦ ਹੋ। ਅਤੇ ਥੋੜੇ ਜੇਹੇ ਅਸੀਂ ਭੁੀ ਧਨ ਅਹੋ ਜੇ ਤੇਰੇ ਨਾ ਲਸੀਰਾ
 ਹੋ। ਫਿਰ ਮੁੰਨਾ ਚੋਣਾ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨ ਛੁਡੇ ਨਹੀ। ਅਤੇ ਚੰਦੇ ਗਈ ਭੁੀ ਆਈ। ਅਤੇ ਲਖ ਮੀਦਾ ਸਤ
 ਕੁਛ ਨ ਆਹਾ। ਅਤੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਪਉਣਿ ਆਪ ਜਾਵਰਿਆ ਦਾ ਆਹਾ। ਜਾਨਾਨ ਕਨਿਕ ਲਖ ਜਾਹੇ ॥

ਇਆਚੰਦੋਅਤੇਮੁਲਾਛਰੇਨਾਹੀ। ਅੰਤੁਸਲਾਹਹੋਈਨਾਨਕੀਆਖਿਆਭੁਲਸਿਰੀਚੰਦਮੇਰੇ ੩੯
 ਘਰਰਹੇ। ਅਤੇਭਾਭੀਨਾਅਤੇਲਖਮੀਦਾਸਨੂਤੁਸੀਲੈਜਾਏ। ਚੰਦੋਗਣੀਜਿਉਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਨੇਉਠਾਉਚੰਦੋਗਣੀਕੜਕੀ। ਅੰਮੈਸੀਕੜਕੀਜਿਉਬਿਜਲੀਕੜਕਦੀਹੈ। ਆਖਣੁਲਰੀ
 ਸੁਣਤੇਵੇਨਾਨਕਇਸੇਗਲਨਵਿਆਹਕਰਦਾਸੇ। ਜੇਟਬਰਵਧਾਏਕੇਛੁਡਨਗਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਜੀਮਾਰੂਗਾਗਵਿਚ ਮੇਲਮਾਤਪਿਤਾਪਿਤੁਕਮਾਇਆ। ਤਿਨਕਰਤੇਲੇਖਾਲੇਖ • ਧੋਲਿਆ
 ਇਆ। ਲਿਖਦਾਤਜੇਤਵਡਿਆਈ। ਮਿਲਮਾਇਆਸੁਰਤਗਵਾਈ। ੧॥ ਮੁਰਖਮਨਕਾਹਿਕ
 ਰਸਹਿਆਣਾ। ਉਠਚਲਣਾਖਸਮੇਭਾਣਾ। ੧॥ ਰਹਾਉ। ਤਜਸਾਦਿਸਹਜਿਸੁਖਹੋਈ। ਘਰ
 ਛੁਡਣੇਰਹੈਨਕੋਈ। ਕਿਛਖਾਜੇਕਿਛਧਰਜਾਈਐ। ਜੇਬਹੁੜਦੁਨੀਆਆਈਐ। ੨॥ ਸੇਜ
 ਕਾਇਆਪਟਹੰਦਾਇ। ਫੁਰਮਾਇਸਬਹੁਤਚਲਾਏ। ਪੈਸੇਜਸੁਖਾਲੀਸੇਵੇ। ਹਥੀਪਉਦੀਕ
 ਹੋਰੇਵੇ। ੩॥ ਘਰਪੁਮਣੁਣਾਈਭਾਈ। ਪਾਪਧਰਤਰਣਨਜਾਈ। ਭੁਭੇਨਾਜੀਉਚੜਾ
 ਉ। ਕਹੁਨਾਨਕਦੇਵੈਕਾਹੂ। ੪॥ ੧॥ ਫਿਰਕਿਤਨੇਕਦਿਨਾਨੂਤਲਵੰਡਾਮਹੁਮਰਦਾਨੇਨਕ
 ਸੁਖਧਰਸੈਣੁਭੇਜਿਆਸੀ। ਜੇਜਾਹਿਨਾਨਕਦੀਖਬਰਲੈਆਉ। ਮੇਉਰੁਦੀਜੇਹੀਸੁਣੀ
 ਹੈਜੇਨਾਨਕਫਕੀਰਹੋਇਆਪੋ। ਮਰਦਾਨਾਆਇਕਰਿਕਿਆਦੇਖੈਜੇਨਾਨਕਤਪਾਹੋਇ
 ਬੈਠਾਹੈ। ਮਰਦਾਨਾਆਇਆਨਾਨਕੀਪਾਸਹੁਖਧਰਲੀਤੀਲਗਾਪੁਛਣਰਜਾਦੀਜੀਏਹ
 ਕਿਆਹੋਇਆ। ਮਹਤੇਕਲਮੈਨੁਖਧਰਨੀਭੇਜਿਆਆਹਾ। ਨਾਨਕੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਏ
 ਹਾਖਬਰਜੇਦੇਖਨਾਹੈ। ਅਤੇਹੋਰਖਬਰਲੈਨਾਹੈਭਾਈਨਾਨਕਪਾਸੇਲੈਜਾਈ। ਜੇਕੋਈਜਬਾ

ਬਦੇਵੀਗਾਸੇਲੋਜਾਵੇ। ਮਰਦਾਨਾਆਇਨਾਨਕਨੂੰ ਸੀਲਿਆ। ਆਖਿਓਸੁਨਾਨਕਜੀਅ
 ਹੁਕਿਆਕੋਤੁਈ। ਚੰਗੇਕੁਲਿਆਛੁਰਕੈਅੰਗੇਛੁਸਿਰਬੰਧਿਓ। ਨਾਨਕਕਹਿਆਸੁਣਮਰ
 ਦਾਨਾਅਸਾਤੈਨੁਤਾਰਦਾਗੁਣਦਿਤਾਸੀ। ਸੋਅਜਦੇਵਿਨੋਨੇ। ਅਸੀਤੁਸਾਨੁਓਰੀਕਦੋਸੇ। ਮ
 ਰਦਾਨੇਆਖਿਆਕਹੁਜੀਮੈਨੁਆਖਾ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਚਲਾਮਸਾਭੇਨਾਲਿ। ਮਰ
 ਦਾਨੇਆਖਿਆਕਿਧਰਜੀ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਜਿਧਰਕਰਤਾਰਲੋਜਾਏ। ਅਜੀ
 ਨਾਨਕਜੀਮੈਨੁਤਾਮਹਤੇਕਾਲੁਖਬਰਨੂੰਕੋਜਿਆਮਾਹ। ਅਤੇਆਖੀਧੀਓਰੀਕਦਾਨਦੇਖ
 ਦੇਹੋਸਨ। ਤੁਸੀਆਖਦੇਹੋਅਸਾਭੇਨਾਲਚਲਾ। ਮੈਕਿਆਕਰਾ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿ
 ਆਸੁਮਰਦਾਨਾਅਸਾਨਾਨਿਕੁਖਨੰਗਹਈ। ਅਤੇਸੁਖਕੁੰਗੇਮੰਗੇਤੁਜਾਹਿਤੁਲਵੰਡੀਮਰ
 ਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਮੈਨੁਜਾਣਅਉਖਾਹੋਇਆ। ਹੁਣਮੈਕਿਥੇਜਾਵਾ। ਹੁਣਮੈਨੁਸੰਸਾਰਉ
 ਤੇਕੋਈਨਦਰਨਾਹੀਆਵਦਾ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਤਾਰਵਜਾਇ। ਮਰ
 ਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਮੈਕਦੀਨਹੀਵਜਾਈਤਾਗੁ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਅਸਾਜੋਤੈਨ
 ਤਾਰਦਾਗੁਣਦਿਤਾਸੀਸੋਕਿਥੇਘਤਿਓ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਮੈਵੇਚਨਾਹੀਖਾਧਾ। ਜੇ
 ਥੇਰਾਖਿਆਹੋਤਿਬਾਉਪਇਆਹੋਗੁ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਵਜਾਇਮਰਦਾਨਾ।
 ਮਰਦਾਨੇਪਾਸਰਬਾਧਨਾਹੀਆਹਾ। ਮਰਦਾਨੇਹੁਕਮਮਾਨਿਆ। ਮਰਦਾਨਾਸਹਗਿਵੇਚਮ
 ਏਆ। ਆਇਕਰਿਲਗਾਕੋਈਦੁਫੀਟੋਲਣਾ। ਦੇਖੇਤਾਹਿਕਰੁਮੇਟਾਹਿਕਸਪਠਾਣਅਗੇ
 ਬੈਠਾਗਾਵਦਾਹੈ। ਅਤੇਮਝੇਲਾਰਬਾਧਹਬਵਜਾਵਦਾਹੈ। ਮਰਦਾਨੇਉਸਨੂੰਦੁਆਇਸਲਾਮ

ਦਿਤੇ ਸਾ। ਤਿਚ ਗਾਨੁ ਪਠਾਣ ਓਠ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ। ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਉਸਨੁ ਆਖਿਆ ਚਲ ਭਾਈ ਮਿਰ ॥ ੩੩
 ਸੀ ਹਿਕ ਬੰਦਾ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਤੂੰ ਸਦਾ ਹੋ। ਓਹ ਮਿਰ ਸੀ ਉਠ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ। ਗਾਹਿ ਵਿਚ ਲਗਾ
 ਪੁਛਣ ਆਖ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕਉ ਦੁਹੰਦਾ ਹੋ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਹੁਓ ਮਿਰ ਸੀ ਹੋਦਾ ਹੋ। ਦਿ
 ਰਉ ਸਾ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕਉ ਬੋਲੈ। ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੋ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਮ
 ਰਦਾਨਾ ਹੋ। ਅਤੇ ਵਤ ਨਗਾਇ ਭੁਏ ਭੁਟੀ ਦੀ ਤਿਲ ਵੰਡੀ ਹੋ। ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਲ ਲੈ ਕਰਿ ਉਸਨੁ ਗੁ
 ਰਨਾਨ ਕਜੀ ਪਾਸ ਲੈ ਆਇਆ। ਉਸਨੁ ਆਖਿ ਉਸ ਭਾਈ ਵਜਾਉ। ਤੁਗਰਨ ਨ ਕਜੀ ਦੀ ਸ
 ਮਾਪ ਲਗੀ ਹੋਈ ਆਹੀ। ਜਾਉ ਸਤੁ ਮੇਰੇ ਤਾਰ ਵਜਾਈ ਤੁਗਰਨ ਨ ਕਜੀ ਅਖੀ ਖੋਲੀਆ।
 ਆਖਿ ਓਸੇ ਵੇ ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਵਜਾਇ। ਮਰਦਾਨੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਵਜਾਇ ਨਾਹਾ ਜਾਣਦਾ
 ਮਰਦਾਨਾ ਲਗਾ ਵਜਾਵਣਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਇਜੇ ਹੀ ਤਾਰ ਵਜਾਈ ਜੋ ਜੰਗਲ ਦੇ ਮਿਰਗਾ ਬਿਸੁਧ ਹੋਇ
 ਕੇ ਢਹਿ ਪਏ। ਤੁਗਰਨ ਨ ਕਜੀ ਬਹੁਤ ਗੀਉ ਆ। ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਆਪਣੇ ਜੀ ਵਿਚ ਬਹੁਤ
 ਜੀ ਹੋਇਆ। ਜਾਣੈ ਜੋ ਮੇਰਾ ਵਜਾਇ ਨਾਹਾ ਜਾਣਦਾ। ਮੇਨੁ ਅਜ ਗੈਬੀ ਫਤੇ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਓਹ ਦਾਦੀ
 ਹੋਰਾਨ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਮੇਰੇ ਵੇਰੇ ਵੇਰੇ ਦਾਦੀ ਡਿਠੇ ਆਹੇ। ਪ੍ਰਗਇਹ ਗੁਣ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਨਾਹੀ ਡਿਠਾ।
 ਫਿਰਿ ਗੁਰਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਓਠ ਕਰਿ ਕੈ ਸਲਾਮ ਕੀਤਾ। ਜੀ ਮੇ
 ਤੂੰ ਅਲਹੁ ਖੁਦਾਇ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਤੂੰ ਫਰਮਾਵਹਿ ਸੋਈ ਹੋਓ ਕਰਾ। ਤੁਗਰਨ ਨ ਕਜੀ ਅ
 ਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਕੋਈ ਰਬਾਬ ਲੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੂੰ ਬੁਰਾ ਲਈ ਆ। ਤੁਗਰਨ ਨ ਕ
 ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਰਬਾਬ ਗੁਰਮੁਖੀ ਅਤੇ ਢੰਢਾ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਜੋ ਵਜਾਹੈ ਸੋ ਸਤੁ ਵਿਕਾਰ ਹੈ

ਤਮਰਦਾਨੇ ਫਿਰ ਆਖਿਆ ਜੀ ਰਬਾਬ ਮਿਲੇ। ਤਾ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ
 ਸਵਾਲ ਕਰਨਾ ਭੁਲਾਨਾ ਹੀ। ਪਰ ਜਰੂਰ ਕਰਾਵਈ ਹੈ। ਜਾਇਕਰਿ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪਾਸ ਆਖਾ।
 ਜੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਓ ਤੇ ਹਿਕਸੁ ਆਲਕੀ ਤਾ ਹੈ ਜੇ ਮੰਨੇ ਤਾ ਆਖਾ। ਅਤੇ ਨਾਮੰਨੇ
 ਤਾ ਨਹੀ ਆਖਦਾ। ਜੇ ਮੰਨੇ ਓਸ ਤਾ ਆਖੇ ਜੇ ਹਿਕਸੁ ਆਲਕੀ ਰਬਾਬ ਲੈ ਦੇ। ਮਰਦਾਨਾ ਉਠ ਪੜ੍ਹ
 ਰਹਿਆ। ਤੁਓ ਸਵਾਦੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਏਹੁ ਰਬਾਬ ਹਜਰ ਹੈ। ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਕੁਈ ਢਾਢੀ ਅਸਾਨੁ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤੇ ਦਿਤਾ। ਪਰ ਏਹੁ ਅਸਾਨੁ ਕੰਮ ਦਾ ਨਾ ਹੀ। ਮਰਦਾਨਾ ਜਾਏ
 ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਪਾਸ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ। ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉਂ ਕੁਈ ਮਰਦਾਨਾ। ਮਰਦਾਨਾ
 ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਰਜਾ ਦੀ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸਿ ਭੁੱਜਿਆ ਹੈ। ਬੇਬੇ
 ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਕਿਉਂ ਭੁੱਜਿਆ ਹੈ ਸਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹਿਕਸੁ ਆਲਕੀ ਤਾ ਹੈ ਸਾ
 ਆਖਿਆ ਹੈ ਸਮੰਨੇ ਤਾ ਆਖੇ ਨਹੀ ਤਾ ਨਾ ਆਖੇ। ਤੁਏ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਆਖ ਕੁਈ ਮ
 ਰਦਾਨਾ ਨਿਸੰਗ ਆਖਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹਿਕਰਬਾਬ ਜਿਤ ਨੇ ਤੇ ਮਿਲੇ ਤਿਤ ਨੇ ਤੇ ਲੈ ਦੇ
 ਉਏ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਹਿਕਕੇਸ ਉ। ਆਖਿਆ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਮੁਹੁੰਦਿਖਾਇ ਜਾਇ। ਫਿਰ ਮਰਦਾਨਾ
 ਨੇ ਆਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸਿ ਆਖਿਆ ਜੀ ਬੇਬੇ ਜੀ ਆਖਦੀ ਹੈ ਹਿਕਕਿਆਸ ਉ। ਆਖੇ ਤਾ ਸ
 ਉ ਲੈ ਦੇਵਾ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮੁਹੁੰਦਿਖਾਇ ਜਾਏ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਚਲ ਮਰਦਾਨਾ
 ਅਸਾ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਦਾ ਆਖਿਆ ਫੇਰਿਆ ਨਹੀ ਜਾਵਾ। ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਅਸਾਡੀ ਪਿਛ
 ਲੇ ਜਨਮ ਵੀ ਭੁੱਝਾ ਆਹੀ। ਅਤੇ ਤੁਰਤੀ ਅਸਾਡੀ ਸੇਵਾ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਆਹੀ ਸੁਚਲ ਕੁਈ।

ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਛਾਢੀ ਦੇ ਵੇਧੇ ਬੇਨਾਨ ਕੀ ਪਾਸ ਆਇ ਅਗੇ ਥੇ ਬੇਨਾਨ ਕੀ ੩੩
 ਪੀੜਾ ਵਿਛਾਇ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਪੀੜੀ ਦਿਤੀ। ਵੇਧੇ ਬੇਠੇ ਥੇ ਠਕ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਆਖਿਆ ਥੇ ਬੇਨੀ ਕੁਛ ਆਖੀਐ। ਥੇ ਬੇਨਾਨ ਕੀ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੁਹਾ
 ਥੇ ਮੈਨੂੰ ਸੋ ਕਥਾ ਲਏ। ਪਰ ਹਿਕ ਅਸਾ ਰਾ ਆਖਿਆ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ। ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ
 ਆਭੁੰਨਾ ਥੇ ਬੇਨੀ ਤੁਸੀਂ ਆਖੋ। ਥੇ ਬੇਨਾਨ ਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਫੁਰਮਾਇ ਸਕਰੋ ਸੇ
 ਨਿਸੰਗ ਕਰੋ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹੋ। ਤੁਰਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਥੇ ਬੇਨੀ ਅਸੀਂ ਤੁ
 ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਹੀ ਹਾਂ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤੇ ਤੇ ਵੇਲੇ ਹਜਰ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਥੇ ਬੇਨਾਨ ਕੀ ਅ
 ਥੇ ਆਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਤੁਸੀਂ ਜਾਇ ਕਰ ਮੁਲਖੁ ਸੀ ਕਰੋ ਜੇ ਕੁਝ ਲਗੇ ਸੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸੇ ਲੈ ਜਾਵੇ।
 ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਪਛਿਆ ਜੀ ਕੋਹ ਕਹੇ ਵੇ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੁਛ ਥੇ ਬੇਪ
 ਸੇ ਜੇਹੇ ਮੁਲ ਦਾ ਆਖੇ ਤੇ ਹੋ ਜੋਹ ਲੈ। ਥੇ ਬੇਨਾਨ ਕੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨ ਜੇਹਾ ਤੇ ਹੀ ਖੁਸੀ ਆਵੇ
 ਤੇਹਾ ਲੈ। ਮਲ ਦਾ ਸੁਰ ਫਾਨਾ ਕਰਿ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ। ਮਰਦਾਨਾ ਭਿਠਿ ਖੜਾ ਹੋਇ
 ਆ। ਥੇ ਬੇਨਾਨ ਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਰਸੇਈ ਜੇ ਵ ਕਰਿ ਜਾਹਿ। ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ
 ਸੀ ਧੂ ਨੂੰ ਭੀ ਸਦ ਲਿਆਉ। ਮਰਦਾਨਾ ਗਾਇਆ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਸਦ ਦਾ। ਜਾਇ ਮਰਦਾਨੇ ਭਾਈ
 ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਜਜਮਾਨ ਤੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਥੇ ਬੇਨਾਨ ਕੀ ਸਦ ਵੀ ਹੋ। ਭਾਈ ਬ
 ਲੇ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਫਿਉ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਰਸੇਈ ਕੀ ਤੀ ਹੋ ਸਾ। ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਅਤੇ ਤੇ ਨੂੰ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਸਤੇ ਸਦਿਆ ਹੋ ਸਾ। ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਮਰ

ਦਾਨਾਮੈ ਚਲਿਆ ਸੀ ਘਰਾਨ ਪਰ ਕੁਲਾ ਚਲ ਮਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਬੇ ਬੇ ਨਾਨਕੀ ਰੰਜ
 ਹੋਵੇ ਹੋਵਨਾ ਮਰਦਾਨਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਸੰਧੂ ਨ ਲੈ ਆਇਆ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਆਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਆਉ ਵੈਰੀ ਪੈਰ ਤੇ ਫਹਿਪਾਇਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤ ਆਵੈ ਪਰਸਾਦਿ ਤੇ ਹਾ ਜੇਵਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਵਿਦਾ ਮੰਗੀ ਅ
 ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀ ਘਰਾਨ ਜਾਵੇ ਅਸਾ ਅਸਾਨੁ ਖੁਸੀ ਹੋਵੈ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ
 ਬਾਲਾ ਅਸਾ ਤੇ ਕਿਉ ਰੰਜ ਹੋਇਹੋ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸਾ ਭਾਕਿਆ ਬਿਤ ਹੈ ਜੋ
 ਅਸੀ ਤੁਸਾਉ ਪਰ ਰੰਜ ਹੋਵੀਐ ਅਸੀ ਤੁਸਾ ਪਾਸੇ ਕੁਝ ਸੋਗ ਮੰਗਿਆ ਲੋੜ ਦੇ ਆਹੋ ਤਾ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮੰਗ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੇ ਮੰਗੇ ਸੋ ਕਰਤਾਰ ਪਾਸੇ ਵਿਦਾਈਐ ਭਾਈ ਬਾ
 ਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈਏ ਹੋ ਮੰਗ ਦਾਹਾਂ ਜੇ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤ ਆਵੈ ਤੇਰੀ ਚਾਲੀ ਦੇਖ ਕਰ ਜੀ ਉਭਰੇ
 ਨਾਹੀ ਸੀਸਾਰ ਕੋਈ ਕੁਹ ਆਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਕੁਹ ਆਖਦਾ ਹੈ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਸਾਨ ਕਰਤਾਰ ਅਰੇ ਲਰਖਗਾ ਸੀਸਾਰ ਪਾਇਆ ਝੁਖ ਮਾਰੇ ਸੀਸਾਰ ਸਗਦੀ
 ਨਿਆਈਹੋ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਵਿਦਾ ਲੈ ਕਰ ਘਰਨੁ ਹੋਇਆ ਬੇ ਬੇ ਨਾਨਕੀ ਕਾਲੁ ਅਤੇ ਅਮ
 ਧੀ ਧੀ ਨਹ ਛੁਸੰਨੇ ਹੋਵੇ ਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਲੈ ਗਾਇਆ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਬਾਧ
 ਨੀ ਭੋਜਿਆ ਬੇ ਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਜਿਤ ਨੇ ਨੀ ਮੈਲੇ ਹਛਾ ਖੁਸਕਰਿ ਲਿ
 ਆਵੈ ਜੇ ਮੇਰਾ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਮੇਰੇ ਤੇ ਖੁਸੀ ਹੋਵੈ ਜੇ ਕੁਝ ਖੁਸਲ ਰੋਸੇ ਆਇਲਾਏ ਮਰਦਾਨੇ
 ਉਠਤ ਜੀ ਮਕੀਤੀ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ ਮਰਦਾਨਾ ਲਗਾਵੇ ਲਾਣ ਮਿਰ

ਸੀਆ ਦੇ ਘਾਗਿ॥ ਜਿਥੇ ਜਾਇ ਤਿਥੈ ਸੀਰਾ ਸੀਅਰੋ ਆਖਨ ਆਇਆ ਹੈ ਕਰਾਈ ਦਾਰੁਮ॥ ੩੪
 ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਕੋਈ ਆਦਰ ਦੇ ਵੈਨਾ ਹੀ॥ ਕੀਤ ਨੇਵੇ ਨ ਮਰਦਾਨਾ ਫਿਰ ਬਕਾ॥ ਫਿਰ ਮਰਦਾਨਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ
 ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੈਨੂੰ ਸਭ ਕਿਛੁ ਮਾਲੁ ਮਹੈ॥ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨਾ
 ਨਿਸੰਗ ਆਖਾ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਨਿਸੰਗ ਆਖ ਦੂਦੈ ਗਲ ਨਾਹੀ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਰੰਗ ਵਿਚ ਆਇਆ ਅਵੇ ਮਰਦਾਨਾ ਨਿਸੰਗ ਆਖਾ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਕੀ ਬਿਆ ਕੰਬ ਕਰਿਆ
 ਬਿਭਿਸ਼ਨੀ ਸੰਸਾਰ ਆਖ ਦਹੈ॥ ~~ਜੋ ਆਇਆ ਹੀ ਕਰਾਹੀ ਆਦਾਰੁਮ॥~~ ਅਹਿ ਗਲ
 ਹੋਈ ਆਹੈ ਨਾ॥ ਅਤੇ ਰੁਮ ਕੋਈ ਰਥਾਥ ਆਦਰਦਾਨਾ ਹੀ॥ ਅਤੇ ਤੁਸਾ ਆਖਿਆ ਹੈ ਕੋਈ ਰਸਿਅ
 ਹੋਇਆ ਲਿਆਵੈ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਵੈ ਸੁਖ ਮਾਰਦਾ ਆਇ
 ਆਹੈ॥ ਸੰਸਾਰ ਸਭ ਕੁਝ ਪਾਇ ਕੈ ਅਤੇ ਤੈਵਲ ਆਵੈ ਗਾ॥ ਤੁਕੋਈ ਰਥਾਥ ਟੇਲ ਲਿਆਉ॥
 ਮਰਦਾਨੇ ਆਖੇ ਆਜੀ ਕੋਈ ਸੀਰਾ ਸੀਮੈ ਨੁ ਆਦਰ ਦੇ ਦਾਨਾ ਹੀ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ
 ਮਰਦਾਨਾ ਆਖਿਆ ਮੈਨਾ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੁਝ ਆਖੋ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਮਰਦਾਨਾ ਜੰਗਲ ਦੇ ਅੰਗ ਗਿਰਾ ਵਜਦਾ ਦਾਹਈ॥ ਦੁਹਾਨ ਦੀ ਅਵੇ ਵਿਚ ਗਿਰਾ ਵਦਾਨਾ ਵਾਸ
 ਕਪੂਰ ਹੈ॥ ਉਸ ਵਿਚਾਇ ਕਰ ਬਾਥੀ ਰਹਦਾਈ ਨਾਉ ਉਸਦਾ ਫਿਰੰਦਾ ਹੀ ਦੁਸਦੇ ਹੋਨਾ॥ ਅਤੇ ਨਾਲੇ
 ਫੇਰੁ ਕੀਸਰੀ ਦਾਹੈ॥ ਤੁਓਥੇ ਜਾਇ ਜੇ ਨਾ ਦੇ ਸੀ ਤੁਅਸਾਨਾ ਉਲਏ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਕੁਲ
 ਜੀ॥ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੁਝ ਮੁਲ ਭੀ ਪਲੇ ਹੋਵੈ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਜਾਇ

ਮਰਦਾਨਾ ਜੋ ਕੁਝ ਮੁਲ ਸੁਰੀਦਾ ਹਈ ਸੋ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪਾਸੋ ਲੈ ਜਾਇ। ਮਰਦਾਨਾ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਪਾਸਾ
 ਇਆ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਤੁਝ ਆਵਾ। ਮਰਿਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ
 ਜਿਤੁ ਨਾ ਸਹੁ ਰਿਸੀ ਮੈਂ ਦੇ ਲਥ ਕਾ ਮੈਂ ਨਹ ਬਨਾ ਆਇਆ। ਹੁਣ ਦੁਰਿ ਕੇ ਜਦਾ ਹੈ ਮੁਲ ਦੇਵਾ ਸਤੇ ਤੁ
 ਤੁਪਾਸ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਤੁ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਕੁਝ ਭਾਈ ਜੋ ਕੁਝ ਆਖੇ ਸੋ ਦੇਵਾ। ਮਰਦਾਨੇ
 ਆਖਿਆ ਜੀ ਸਤਿਗੁਪਈ ਯੇ ਦੇਵੇ। ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਸਤਿਗੁਪਈ ਯੇ ਅੰਦਰ ਕਢੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਹਥ
 ਦਿਤੇ। ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸੋ ਲੈ ਜਾਇਆ। ਤੁ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਾਇ
 ਮਰਦਾਨਾ ਬੁਝ ਜਾਇ ਅਤੇ ਬੁਝ ਆਵੇ। ਮਰਦਾਨਾ ਤਿਹੁ ਦਿਨਾ ਵਿਚ ਗਾਇਆ ਜਾਇ ਕਰ ਸਗੋਂ
 ਲਣਾ। ਇਥੇ ਫਿਰੰਦਾ ਅਤੇ ਫੇਰੁ ਰਬਾਈ ਕਿਥੇ ਰਹਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਦਸੇ ਨਾਹੀ ਦੇ ਇਦਿਨ ਮਰਦਾਨਾ ਦੁ
 ਦੁਦਾਰ ਹੋਆ। ਮਰਦਾਨਾ ਅਕਪਇਆ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਇਥੇ ਤਾਨਾਹੀ। ਮੈਂ ਕਿਥੇ ਫੁੱਫ
 ਮਰਦਾਨਾ ਉਦਾਸ ਹੋਇ ਕੇ ਚਲਣ ਲਗਾ। ਤੁਤੀ ਜੋ ਦਿਨ ਫਿਰੰਦਾ ਰਬਾਈ ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਨਾ ਆਇ ਮਿਲਿਆ। ਆਏ ਕਰ ਪਛੁਣ ਲਗਾ ਕਉਣ ਭਾਈ ਤੁ ਕਿਸਨੇ ਦੇ ਲਦਾ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ
 ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਥੇ ਇਕ ਰਬਾਈ ਹੈ ਫਿਰੰਦਾ ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਫੇਰੁ ਰਬਾਈ ਆਖਦੇ ਹੈਨ। ਫਿਰੰਦੇ ਆ
 ਖਿਆ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿ ਆਹੈ ਤੁਹੇ ਦਾ ਕਉਣ ਹੈ ਤੁ ਕੇ ਜਿਆ ਕਿਸ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਵਤਨ ਕਉਣ ਹੈ।
 ਤੁ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾ ਵਤਨ ਗਾਇਬੁ ਇਦੀ ਤਲਵੰਡੀ ਹੈ। ਨਾਉ ਮਰਦਾਨਾ। ਕੇ ਜਿਆ ਹੈਂ
 ਨ ਕਵੇ ਦੀ ਫਕੀਰ ਹੁਕਮ ਰਬਾਈ ਲੈਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਫਿਰੰਦਾ ਆਖਿਆ ਫਿਰੰਦਾ ਫੇਰੁ ਹੋਊ ਹਾਂ।
 ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਨਾਨਕ ਵੇਦੀ ਮੈਂ ਹੀ ਬੇਪਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਰਬਾਈ ਮੈਂ ਬੇਹੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਵੇਦੀ ਮੇਰਾ

ਚਰੇ ਕਣਾ ਅਸਨਾਉਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀਰਥਾ ਬਸੈ ਨ ਦੇਵੈ। ਫਿਰੰਦੇ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ३੫
 ਮਰਦਾਨਾ ਲੇਰਥਾ ਬਾ। ਫਿਰੰਦਾ ਨ ਜਾਣੀ ਮੇਰਥਾ ਬਕਿਥੈ ਲੈ ਆਇਆ ਜਾਮਰਦਾਨ ਦੇਖੇਤਾ
 ਕਿਆ ਦੇਖੇਰਥਾ ਬਕੁਦਰਤੀਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੁਲ ਕਹੁ। ਫਿਰੰਦੇ ਆਖਿਆ ਮਰਦ
 ਨਾ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਇਸਰਥਾ ਬਦਾ ਮੁਲ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਮੁਲ ਅਸਾ ਲੈਣਾ ਕੁੀ ਨਾਹੀ। ਮਰਦਾਨੇ
 ਨਪੈਰਾਨਗੀ ਸਗੀ। ਕੁਈ ਏਹ ਕਉਣੁ ਹੈ। ਮਰਦਾਨਾ ਰਹਿਨ ਸਾਕਿਆ ਆਖਿਓ ਸੁਜੀ ਇਸਦ
 ਮੁਲ ਤੁਸਾ ਕਿਉ ਨਾਹੀ ਲੈਣਾ। ਫਿਰੰਦੇ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਹ ਰਥਾ ਬਾ ਅਸਾ ਨ ਕੁਦਰਤੀ ਨਾ
 ਲਹਥਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਅਵਾਜ਼ ਇਸਦੀ ਏਹਾ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ਜੋ ਫਿਰੰਦਾ ਏਹ ਰਥਾ ਬਾ ਹੋਰ ਸਾ
 ਗਨਾਹੀ ਵਜਾਵਣਾ। ਹਿਕਨਾਨ ਕਵੇਦੀ ਖਰੀਪੈ ਦੇਹੋ ਸੀ ਆਏ ਹੁਰਥਾ ਬਉਸਦੇ ਅਗੇ ਵਜਾਵਣਾ
 ਤੁਓਸੇ ਅਗੇ ਵਜਾਵੇ। ਮਰਦਾਨਾ ਇਸਦਾ ਮੁਲ ਅਸਾ ਲੈਣਾ ਨਾਹੀ। ਪਰ ਕੁਈ ਚਲਾਇਖਾ ਓਹ
 ਨਾਨਕ ਪੈ ਕੋ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੈ। ਤੁਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਚਲੋ। ਪਰ ਜੇਹੁ ਕਮ ਹੋਵੈ ਤੁਮੇ ਹੋ ਕਵਾਰੀ ਵ
 ਜਾਇ ਦੇਖ। ਤੁਮ ਫਿਰੰਦੇ ਕਹਿਆ ਕੁਈ ਹੋਰ ਸਾ ਅਗੇ ਹੁਕਮ ਨਾਹੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਨੂੰ
 ਉਸੇ ਨਾਨਕ ਭੋਜੀ ਆਹੈ। ਤੁਮ ਫਿਰੰਦੇ ਕਹਿਆ ਕੁਈ ਤੁਜਾਣਾ। ਨਾਨਕ ਉਸੇ ਭੋਜੀ ਆਹੈ ਤੁਵਜਾ
 ਤੁਮਰਦਾਨੇ ਰਥਾ ਬਾ ਹਥ ਲੈ ਕਹਿ ਬਾਦ ਬਣਾਇ ਕੇ ਜਾਤਾ ਰਵਜਾਈ ਤੁਮ ਅਵਾਜ਼ ਵਿਚੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿ
 ਰੰਕਾਰ ਹੀ ਆਵੈ। ਅਤੇ ਪਿਛੇ ਨਾਨਕ ਦੀ ਅਧੀਨ ਗੀ ਨਿਕਲੇ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਾਈ ਅਵਾਜ਼ ਨਾ ਨਿਕਲੇ
 ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਹੋਰ ਨਹੋਇ ਕਹਿਆ ਆਖਿਓ ਕੁਈ ਫਿਰੰਦਾ ਬੁਝਲਾ। ਫਿਰੰਦਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ
 ਦੇਇਨਾ ਵੈਦਿਨ ਆਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਖਲੋਹੋਇ। ਰਥਾ ਬਾ ਅਗੇ ਰਖਿਆ ਅਤੇ ਦੁਹਾਮ

ਥਾਟੇਕਿਆ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਤੁ ਨਾਚਿਰ ਕਿਉ ਲਾਇਓ। ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੂੰ ਰੀਤੁ ਜਾਣ ਅਸਾਨੁ ਕੁਝ ਆਸੁ ਮਨਹੀ ਹੋਈ। ਕੇਤੰ ਭਗਤ ਹੋ ਕੇ ਓਹ ਨਿਰੰਕ
 ਰ ਹੋ। ਅਸੀ ਤਾ ਵਡੇ ਹੋ ਗਾਨ ਆਹੋ। ਜੈ ਬੈਤੁ ਓ ਅਸਾਨੁ ਭੇਜਿਆ ਤਿਥੈ ਮੈ ਜਾਇ ਢੁਢ ਰਹਿਅ
 ਵਸੇ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਤੀਸਰੇ ਦਿਨ ਮੈ ਚਲਣ ਤੇ ਹੋਇਆ ਤਾਏ ਹਸਾਧ ਆਏ ਮਿਲਿਆ। ਇਸ
 ਆਪੇ ਪੁਛਿਆ ਪੁਛ ਕੇ ਹਕੀ ਕਤਲੀਤੀ ਓਸ। ਤਾਰਥਾ ਬਕਿ ਤੇ ਵਲ ਕਵਿ ਓਸ। ਹੋਰ ਹਕੀ ਕ
 ਤ ਇਸੇ ਪਾਸੇ ਸਵੈ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫਿਰੰ ਦੇਨੁ ਪੁਛਿਆ ਕਹੁ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕਉਂ ਵਧੈ। ਫਿਰੰ ਦੇ
 ਰਥਾ ਬੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਜੀ ਤੂੰ ਨਉ ਹੁਦਿ ਨਵਿ ਸਰਗਾਇਆ ਹੋ। ਪੁਰਾਨ ਨਾਥ ਤੇ ਲੀ ਦੇ ਪਰ
 ਇਕਰੇ ਹੋਇਆ ਹੋ। ਦੇਵੇ ਅਸੀਂ ਭ੍ਰਿਗੁ ਓ ਆਹੋ। ਅਤੇ ਤੀਜੀ ਸਾਡੀ ਭ੍ਰੇਣ ਆਹੀ। ਅਸੀਂ ਦੇਵੇ
 ਨਿਰੰਕਾਰ ਜਪ ਦੇ ਆਹੋ। ਅਤੇ ਭ੍ਰੇਣ ਅਸਾਡੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀ ਆਹੀ। ਅਤੇ ਹਿਕਾਇਨ ਤਉ ਅ
 ਥਿਆ ਦੇਖ ਭਾਈ ਅਸਾਡਾ ਨਿਚਘਰਿ ਜਨਮ ਆਇਆ। ਅਸਾਨੁ ਖੜੀ ਥ੍ਰਮਣ ਆਦਰ
 ਨਾਹੀ ਦੇਵਾ। ਅਤੇ ਭਗਤ ਅਸਾਡੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ਆਹੀ। ਤਾਮੈ ਤੁਹਨੁ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਸਚ ਅ
 ਖਦਾ ਹੋ। ਇਹ ਪ੍ਰਮੇਸਰਾ ਕਿਆ ਕੀਤਾ ਹੋ। ਅਤੇ ਭ੍ਰੇਣ ਅਸਾਡੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਫਿਕਰ ਨਾ ਕਰੋ।
 ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਫਿਰੰ ਦੇਨੁ ਆਖ ਭਾਈ ਤੁਦਤੇ ਗਨਾ ਓਕਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਥ ਕਿ
 ਆਸੀ। ਫੇਰ ਫਿਰੰ ਦੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਭ੍ਰੇਣ ਦਾਨਾ ਓਸੀ ਦ੍ਰੀ ਅਤੇ ਤੇਗਨਾ ਓਸੀ ਸੰਦਾ। ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਨ
 ਓਸੀ ਪ੍ਰੇਮ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫਿਰੰ ਦੇਨੁ ਲੈ ਗਲ ਲਾਇਆ। ਆਖਿ ਓਸ ਭਾਈ ਫਿਰੰ ਦਾ ਏਹੁ
 ਰਥਾ ਬਤੈ ਨੁਕਿ ਬੋਹ ਬਾਇਆ। ਤਾਂ ਫਿਰੰ ਦੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੂੰ ਘਨੀ ਘਨੀ ਜੋ ਪੁਛਦਾ ਹੋ ਤੂੰ ਜ

ਏਦਾਹੈ ਮੈ ਤੈ ਨ ਦੇਖ ਦੇਹੀ ਸਿਵਾਤਾ। ਤੂੰ ਮੈ ਨ ਘੜੀ ਘੜੀ ਕਿਉ ਪੁਛਦਾਹੈ। ਤੁਭਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ ੩੬
 ਹਿ ਆਭਾਈ ਫਿਰੰਦਾ ਮੈ ਤੈ ਨ ਹੋਰ ਵਾਸਤੇ ਪੁਛਦਾਹੈ। ਤੁਭਾ ਫਿਰੰਦੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੈ ਵਾਸਤਾ ਦਸੀ
 ਐਯਾ ਫਿਰੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਫਿਰੰਦਾ ਮੈ ਨ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਦਾਹੈ ਮੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਪੁਛ
 ਦਾਹੈ। ਸੋ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਦੇਹਾ ਆਈ। ਤੁਭਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਮੈ ਸਭਾ ਪੁਛ ਮੁਕਾ ਅਗੇ
 ਪੁਛਦੀ ਰਹੀ ਕਾਈ ਨਾਹੀ। ਤੁਭੇ ਫਿਰੰਦੇ ਨੂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਆਭਾਈ ਫਿਰੰਦਾ ਤੂੰ ਰਬ
 ਬਦੀ ਖਬਰ ਦੇਹ। ਰਬਾਥ ਤੈ ਨ ਕਿ ਬੋਹ ਬਾਇਆ। ਤੁਭਾ ਆਈ ਫਿਰੰਦਾ ਬੋਲਿਆ। ਦੱਖ
 ਜੀਜਦ ਮੈ ਰਬਾਥ ਵਜਾਵਦਾ ਸੀ ਤੁਭਾ ਜਿਤਨੇ ਉਤਮ ਜਨਮ ਆਹੇ ਸਭੇ ਅਸਾਤੁ ਸਾਤੇ ਦੁਖ ਦੇ ਆ
 ਹੇ। ਅਤੇ ਅਸਾਨਾ ਪਤਾ ਆਖੇ ਤੁਸੀ ਅਸਾਨੁ ਸਹ ਰਿਵਿਚ ਰਹਣ ਦੇ ਦੇਹੋ ਕੇ ਨਾਹੀ। ਤਿਸ ਸਹ ਰਿ
 ਦਾਨਾ ਉਸਿਵਾਨ ਪੁਰ ਆਹਾ। ਤਿਸ ਤੇ ਨਿਕਲ ਤਿਉ ਕੋਹ ਤੇ ਅਸੀ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਰਹ ਦੇਹੋ। ਇਕੁ ਰ
 ਤ ਕਰ ਦੇ ਆਹੋ। ਅਤੇ ਰਬਾਥ ਉਥੇ ਹੀ ਰਖ ਆਵ ਦੇ ਆਹੋ। ਤੂੰ ਰੁਗਤ ਕਰਦਾ ਆਹੋ ਅਤੇ ਮੈ ਵ
 ਜਾਵਦਾ ਆਹਾ। ਤੁਭਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਆਭਾਈ ਫਿਰੰਦਾ ਤੁਭੀ ਇਕ ਠੇਰ ਹ ਦੇ ਆਹੋ।
 ਅਤੇ ਹੁਣੁ ਭੀ ਇਕ ਠੇਰ ਹੀ ਐ। ਤੁਭੇ ਫਿਰੰਦੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਹੁਣ ਅਸਾਨੁ ਜਾਹ ਰਕਰਣ ਦਾ ਹੁਕ
 ਮੁ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਤੈ ਨ ਜਾਹ ਰਕਰਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ। ਇਹੁ ਰਬਾਥ ਤੁਸਾਡੀ ਅਮਾਨਤ ਆਹਾ। ਤੁਸੀ
 ਆਪਣੀ ਅਮਾਨਤ ਲਉ। ਫਿਰੰਦਾ ਰਬਾਥ ਦੇ ਕਰ ਵਿਦਾਹੋਇਆ। ਮਰਦਾਨਾ ਆਖਣ ਲਗਾ ਜੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈ ਅਗੋ ਤੈ ਨੀ ਵੇਦਾ ਕਹਿ ਆਵਾ। ਤੁਭਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਜਾਹਿ ਮਰਦਾਨਾ। ਮਰ
 ਦਾਨਾ ਕੋਹ ਅਧ ਕੋਹ ਤੈ ਨੀ ਨਾਲ ਗਇਆ। ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਦੇਖਦਿਆ ਹੀ ਛਲ ਹੋਇ ਗਇਆ।

ਮਰਦਾਨਾ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਮੈਂ ਮਨਾ ਭੀ ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਨੇ ਸਭਾ ਕਿਛੁ ਨ ਦਰਿਆ ਵਦਾ ਪੈ। ਇਹੁ ਕਿਅਹੋਇ।
 ਹੋਗਾ ਨਹੋਇ ਰਹਿਆ। ਹੋਗਾ ਨਹੋਇ ਕੋ ਗੁਰੁ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ
 ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਹਸ ਕਰਿਆ। ਆਖ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿ ਬੇਤੋੜੀ ਵਿਦਾ ਕਰਿਆਇਓ। ਮਰਦਾਨੇ ਕ
 ਹਿਆਜੀ ਓਹਤਾ ਮੈਂ ਬੇਛੁਲ੍ਹ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਮੈਂ ਨੁ ਵਿਸਾਵਾ ਵੇਰਹਿ ਗਇਆ। ਤੁਗੁਰੁ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨੀ ਆਉਹੋਇ ਨਾਗ ਸਾਂਝੇ ਪਾਕ ਫਿਰਦੇ ਹੋਨਾ। ਅਸਾਹੀ ਨੁਕ
 ਰਤਾਰ ਹੀ ਜਾਹਰਿ ਕਰਣਾ ਸੀ। ਪਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ। ਮਰਦਾਨਾ ਲੈ
 ਰਥਾ ਬਤਥਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਹਥ ਰਥਾ ਬਲੀਤਾ। ਲਗਾ ਬਾਟ ਬਣਾਵਣਾ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਸੁਧੋਹੋਗਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਬਾਟ ਬਣਾਇ ਲੈਵਾਨਾ। ਤੁਗੁਰੁ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਆਪੇ ਹੀ ਬਣ ਜਾਇਗਾ। ਸੁਧੋਹੋਗਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ
 ਨਿਆ ਆਪੇ ਹੀ ਬਾਟ ਬਣ ਗਇਆ। ਲਗਾ ਮਰਦਾਨਾ ਤਾਰ ਬਜਾਵਣਾ। ਤੁਰਵਿਚੋਂ ਏਹੁ ਅ
 ਵਜਨਿ ਕਲੇ। ਤੁਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੁਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਾਨਕ ਬੰਦਾ ਤੇਰਾ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ
 ਸਮਾਧ ਲਗ ਗਈ। ਮਰਦਾਨਾ ਦੋ ਖੇਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੈ ਇਹਤਾ ਬਿਦੇਹ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਦੋਇ
 ਰਾਤੀ ਤੇ ਦੋਇ ਦਿਨ ਸਮਾਧ ਲਗੀ ਰਹੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਰਥਾ ਬਵਜਾਵਣੇ ਛੁਡ ਰਿਤਾ। ਤੁਗੁਰੁ ਨ
 ਨਕ ਜੀ ਹੋਇ ਗਇਆ ਨਿਰੰਕਾਰ ਰੂਪ। ਮਰਦਾਨੇ ਨੁ ਲਗੀ ਭੁਖ। ਮਰਦਾਨੇ ਦਾ ਜੀ ਭੁਟਾ ਕਿਆ
 ਅਤੇ ਛੁਡ ਭੀ ਸਕੇ ਨਾ ਹੀ। ਏਹ ਜੀ ਉਵਿਚਾਰ ਕਰੇ ਕਦੀ ਜਾਗੀਤਾ ਮੈਂ ਵਿਦਾ ਲੇਵਾ। ਤੁਤੀ ਸਰਾ
 ਦਿਨ ਹੋਇਆ ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਲਕਾ ਲਾਹੀਆ। ਪੁਛਣ ਲਗਾ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਅਖ

ਬਰਹਈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੇ ਗੀ ਭੁਖ ਮਰਦੁਖ ਕਰਤਾ ਰਦੁਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸਾਡੀ ੩੭
 ਤਾਨੀ ਦਰਹੋਈ। ਤੁਤਾ ਓਹ ਹੋਇ ਓਧਾ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਦਮੀ ਅਸਾਡੀ ਤੇ ਗਾਥੀ ਕਿ ਬੇਰਲੇ। ਤੁ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਕੁਈ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾ ਪਾਸੇ ਹੁਦੁਖ ਭੁਖ ਹਈ। ਜੇਤਾ ਕ ਬੁਲ ਕਰੇਤਾ
 ਅਸਾ ਪਾਸ ਰਹਾ। ਅਤੇ ਨਕ ਬੁਲ ਕਰੇਤਾ ਜਾਹਿ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਇਕੇਤਾ ਆਪ ਜੇਹਾ ਮੇਨੇ
 ਕਰ ਅਤੇ ਹਿਕੇਤਾ ਮੇਰਾ ਇਲਾਜ ਕਰਾ। ਤਾ ਮੇ ਤੇ ਰੇ ਪਾਸ ਕਰੇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੁ ਮਰ
 ਦਾਨਾ ਅਹਿ ਵੇਵੇ ਗਲਾ ਕਰਤਾ ਰਪਾਸ ਹੋਨਾ। ਅਤੇ ਅਸਾ ਤੇ ਪਾਸ ਸੋਹ ਜਹੈ। ਜੇਹੀ ਬਣੈ ਤੇਹੀ ਕਟਈ
 ਅਗੇ ਤੇ ਗੀ ਖਸੀ। ਜੇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤਾਰ ਹੁਨ ਹੀ ਤਜਾਹਿ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਹੀ ਉਜਾਦਾ ਹਾ।
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਇ ਹਰ ਬਾਬੇ ਬੇਜੀ ਨੂੰ ਸਉ ਪਜਾਹਿ। ਮਰਦਾਨਾ ਲੈ ਕਰ ਰਬਾਬ ਬਿ
 ਬੇਨਾਨ ਕੀ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਬੇਬੇਨਾਨ ਕੀ ਦੇ ਮਨ ਪ੍ਰੋਹ ਪਾਇਆ। ਬੇਬੇਨਾਨ ਕੀ ਲਰੀ ਮਰਦਾਨੇ
 ਨੂੰ ਪਛਣਾ। ਕਿਉਂ ਕੁਈ ਮਰਦਾਨਾ ਇਹ ਬਾਬ ਕਿਤਨੇ ਤੋ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਬਹੁਤੇ ਦਿਨ ਆਇਓ
 ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਭਾਈ ਜੀ ਕਿ ਬੇਛੁਡਿਓ। ਮਰਦਾਨਾ ਆਖਣ ਲਗਾ ਬੇਬੇ ਜੀ ਓਹ ਤਾ ਸਾਧ ਫਕੀਰ ਹੈ
 ਉਸਤਾਈ ਦੁਖ ਭੁਖ ਕਾਈ ਨਾ ਹੀ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਬੰਦੇ ਅਸਾ ਤਾਈ ਦੁਖ ਭੁਖ ਲਗੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਸੀਂ
 ਨਾਨਕ ਪਾਸੇ ਵਿਦਾ ਲੈ ਆਇਆ ਹਾ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਸਾ ਨੂੰ ਵਿਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਕਹਿ ਆਹੈ ਸ
 ਰਬਾਬ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਸਉ ਪਜਾਹਾ। ਬੇਬੇਨਾਨ ਕੀ ਦਾ ਬੇਰਾ ਗੰਢੁਟ ਗਾਇਆ। ਕਿਥਾ ਉਥੀ ਮੀ ਮੇਨੇ
 ਹੀ। ਤੁਲਸਾ ਲਓਂ ਤੀ ਬਹੁਤੇਰਾ ਆਖੇ ਅਤੇ ਮੁਹੁ ਪੁਝੈ ਪਰ ਦੇਹ ਦਾ ਮੇਹ ਬਿਆਪ ਗਾਇਆ। ਦਿਨ
 ਬੀਤ ਗਾਇਆ ਸੀ ਪਿਆਪੈ ਗਈ। ਤੁਭੁ ਯਾ ਜੇਹਾ ਮਾਇਆ। ਜੇਹਾ ਮਦੇਖ ਕੇ ਹੋਰਾਨ ਹੋਇਗ

१२
 आसगापहुनकिउनीतुलसाअजघहुनीइतनरुदनकिउकरदीहैकियाहै।तुल
 साकहिआठाकरजीमरदानाबाहीजीहुंरुचलिआहै।इसदामतेयैरागकरदीहै।
 जैगंमकहिआकिउघहुनीअसीतुसातेहकमधीबाहिरनही।जिसदजाजिससुखति
 नानकजीतुसातेपसरेहअतेतुसादामनसतेपविचआहै।सोहीसुखतिदसेअसीसोही
 करीओ।घेघेनानकीघेसीजीमैमतेपविचआहीबुलामरदानानालहैगं।मरदा
 नाबाहीजीनहुंरुचलिआहै।जैगंमघेलिआघहुनीइहकिआहै।इआजैतुसीबुट
 केतुसीताअसाउपरेसदेदेघेअतेहएआपेहीबुटकहलगे।जैगंमघेलिआघहु
 नीनानकमरदानेतेहीनहीरहिआ।नानकआपहैगबापैगतेहै।तुसीजीतेपत
 ठाकैहीनकरे।अतेजिउमरदानानानकजीनलरहदाहै।उरिउरघे।असीताघहु
 तगजीआहै।घेघेनानकीघेसीजीतुसीमरदानेनूकह।जैगंमकहिआमरदान
 किउतेनानकजीनहुंरुजादाहै।तेरनलताउसदाघहुतपिआरहै।मरदाने
 कहिआबुजाजीमैकिआकराउसताहीसमापसगदीहै।तुखलदीनही।अतेकि
 सेसहबिदसदीविचहै।तुअतगानहोहै।अतेउजाहविचपतगारहदाहै।तुजैर
 मकहिआमरदानाजेतेरटीकपतेदेहासतेकहदाहै।तुतेरटीकपल।इधेमउजुद
 है।अतेबुलाकैहीदिननानकनालगुजरानकरा।मरदानाहैगलनजरआह
 दीहै।जैनानकनालपहचकउहसकराहै।परबुलाजिचरकिहुआपयासोहै।

ਆਵੈ ਤਿਚਰਕਿ ਛਕੀ ਜੈ। ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਅਤੇ ਜੈਰਾਮ ਦੇ ਹਾਮਰ ਦਾ ਨੇ ਨਾ ਆਖਿਆ ਜੇ ਤਾਇਸ ੨੮
 ਸਹੁਰਿ ਵਿਚ ਰਹੇ। ਤਾਇ ਬੇਦੇ ਵਿਖਤ ਰਸੇਈ ਖਾਇ ਜਾਵੇ। ਅਤੇ ਗੁਣੀ ਜੀ ਜੇ ਦੁਗਰੇ ਜਾਵੇ ਤ
 ਰੋਕ ਖਰਚੀ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਇਤ ਗਲ ਮਰਦਾਨਾ ਖਸੀ ਹੋਇਆ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਭੁਯ
 ਜੀ ਜੇ ਤੁਸੀ ਆਖੋਗੇ ਸੋ ਕਹੇਗੇ। ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਖਸੀ ਹੋਈ। ਮਰਦਾਨੇ ਨਹਾਤੀ ਰਖਿ
 ਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਵਾਇਆ। ਭੁਲ ਕਹੋਇਆ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਯਾ ਜੀ ਹੋਇ ਜਾਵਾ
 ਹਾਂ। ਜੈਰਾਮ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਰਸੇਈ ਜੇ ਵਜਾਹਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਖਰਚ ਲੈ ਜਾਹਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਨਹ
 ਸੇਈ ਜਿਵਾਈ। ਅਤੇ ਜੈਰਾਮ ਆਪਣੇ ਗਲ ਦਾ ਚੋਲਾ ਬੁਝ ਕੇ ਵਿਚੋਂ ਕਢ ਕੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਗਲ
 ਪਾਇਆ। ਅਤੇ ਆਖਿਓ ਸਬੁ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨਕੁ ਖਰਚੀ ਦੇਵੇ। ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਅ
 ਜੀ ਤੁਸੀ ਕਹੋ ਸੇ ਦੇਵਾ। ਤਾਂ ਜੈਰਾਮ ਕਹਿਆ ਬਹੁ ਜੀ ਜੇ ਤੁਸੀ ਵਿਚ ਆਵੀ ਸੇ ਦੇਵੇ। ਮੈਥ
 ਹੁਤ ਗੀ ਹਾਂ। ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਵੀ ਹਰੁ ਪਈਯੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਹਥ ਵਿਤੇ। ਅਤੇ ਆਖਿਓ ਸੁਭਾਈ ਜੀ
 ਨੀ ਆਖਣਾ ਜੇ ਮੈਨ ਦਰਸਨ ਦੇਵਣਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਗਲ ਚੋਲਾ ਪਾਇ ਕਰ ਅਤੇ ਵੀ ਹਰੁ ਪਈਯੇ
 ਲੈ ਕਰ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਆਇ ਕਰ ਮਥਾ ਟੇਕਿ ਅਸਾ। ਤਾ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
 ਹਿਆ ਅਵੈ ਮਰਦਾਨਾ ਰਬਾ ਬਫੇਰ ਕਿਉ ਲਿਆਇ ਭਿ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ
 ਬਹੁਤ ਧੈਰਾਗ ਕੀਤਾ ਭੁਯਾ ਜੈਰਾਮ ਆਇਆ। ਚਿਨ ਮੇਰਾ ਦਿਲਾ ਸਾਕੀ ਤਾ ਮੈਨ ਆਖਣ ਲਗਾ
 ਜੇ ਤੁ ਨਾਨਕ ਪਾਸ ਹੁਜਾਇਨਾ ਹੀ। ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਰਹਾ। ਮੈ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ। ਮੇਰੇ ਗਲ ਜੈਰ
 ਮ ਆਪਣੇ ਚੋਲਾ ਪਾਇਆ। ਅਤੇ ਵੀ ਹਰੁ ਪਈਯੇ ਖਰਚੀ ਦੇਤਾ। ਅਤੇ ਆਖਣ ਲਗੇ ਜੀ

ਚਰਸਹਰਿ ਵਿਚ ਹੋਵੇ ਦੇਇ ਵਖਤ ਪਰਸਾਦਿ ਜੇ ਵਜਾਹੋ। ਅਤੇ ਦੂਰ ਜਾਵੇ ਤਾਖਰ ਚੀਆਪਣੇ ਪ
 ਸਰਖੋ। ਅਤੇ ਥੇਥੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਮੈਂ ਨਦਰ ਸਨ ਦੇਉ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਵੇ ਮਰ
 ਦਾਨਾਇ ਹੁਕਿਆ ਕੀਤੋ। ਅੰਤ ਰੂਮ ਹੋਇ ਗਇਓ। ਅਗੇ ਹੀ ਉਂਨਾਨ ਸਿਰੀਚ ਦਪਾਲਣਾ ਪ
 ਇਆ ਹੈ ਏਹ ਤੀ ਕਿਆ ਕਹਿਆ ਇਓ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਹੀ ਉਂਨਾਨਾ ਪੇਖ
 ਸੀ ਹੋਇ ਕਹਿ ਦਿਤੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਾਹਿ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਪਈਯੇ ਫੇਰ ਦੇਉ।
 ਅਤੇ ਚੋਲਣ ਤੇ ਨੁਮਾਹਾ। ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਨਜਰ ਕਰਤਾਰ ਉਪਰ ਰਖੀਏ। ਬੰਦੇ ਦੀਆਂ ਸ
 ਵਿਚ ਅਉਗੁਣ ਵਰ੍ਹਾਏ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀਆਂ ਸਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਤੇ ਪਹੋ ਦਾਹੈ। ਜਾਹਿ ਫੇਰ ਦੇਆਉ।
 ਤਾਮਰਦਾਨਾ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੂੰ ਚਲ ਫੇਰ ਦੇਇ। ਅਤੇ ਥੇਥੇ ਜੀ ਨਦਰ ਸਨ ਭੀ ਦੇਹ। ਇਤਨ ਤੇ
 ਰੇਦਰ ਸਨ ਨੁਤਨ ਫਰੀਏ। ਤੂੰ ਇਤਨਾ ਚਿਤ ਕਠੋਰ ਨਕਰ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਕੁਲਾਮਰਦਾਨਾ ਤੇ ਗਾਥਾ ਆਫੇਰ ਨਾ ਭੀ ਨਾਹੀ ਅਸਾ ਤੇ ਰੇਨਾ ਲਕੰਮ ਹੈ। ਮਰਦਾਨਾ
 ਗਰਨਾਨਕ ਜੀ ਨਥੇਥੇ ਨਾਨਕੀ ਪਾਸ ਥੈ ਆਇਆ। ਤੁਲਸਾ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਾ ਆਵਦ
 ਤੂੰ ਠਾਂਦ ਉਤ੍ਰ ਉਪਰ ਚੜੀ। ਆਖਣ ਲਗੀ ਬਹੁ ਜੀ ਤੁਮਾਰਾ ਭਾਈ ਜੀ ਆਇਆ ਹੈ। ਬਹੁ
 ਜੀ ਆਖਿਆ ਤੁਲਸਾ ਸੁਣੀਏ। ਤੁਲਸਾ ਕਹਿਆ ਬਹੁ ਜੀ ਮੇਰੀ ਮਜਾ ਲਹੈ ਜੇ ਮੈਂ ਸੁਰ ਥੋਲੀ
 ਤਿਚਗਾ ਆਇਉ ਪਰਚੋ ਕੇਵੇਵੇ। ਥੇਥੇ ਨਾਨਕੀ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਡਿਗਣ ਲਗੀ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਥੇਥੇ ਨਾਨਕੀ ਦਾ ਮਥਾ ਦੁਹਾਹ ਥਾਤੇ ਲੀਤਾ। ਆਖਣ ਲਗਾ ਥੇਥੇ ਜੀ ਮੈਂ ਇਸੇ ਵ
 ਸਤੇ ਤੇ ਰੇ ਪਾਸ ਨਾਹੀ ਆਵਦਾ। ਜੇ ਤੂੰ ਪੈਰਾਨੁ ਦਓ ਫਰੀਏ ਮੈਂ ਬੋਵਰੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਧਿਆ

ਗੀਰੋ। ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਦੁਆਪੁਰ ਸਨਈ ਧੋਹੇ ਦਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਕਲਜੁਗ ਭੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥
ਜੇਹੇ ਅਸੀ ਤੇ ਹੀ ਤੂੰ ਅਸਾ ਨੁਵਡਾ ਅਭਿਗੁਣ ਹੋ ਦਾ ਹੈ। ਤੂੰ ਜੇ ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਭੀ ਤੇ ਭਿਗਦੀ ਹੈ। ਤੂੰ ਈ
ਦੇ ਜਾਣੇ ਮੈ ਸਚ ਆਖ ਦਾ ਹੈ। ਧੇ ਧੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਭਾਈ ਜੀ ਜਿਉ ਤੇ ਗੀਰਾ ਜੀ
ਤੇ ਵੇਰੀ ਮੈ ਤੇ ਵੇਰਾ ਗੀ। ਪਰ ਤੂੰ ਸੀ ਮੈ ਨ ਦਰਸਨ ਦਿਤਾ ਕਰੋ। ਤੁੰ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
ਆਇਆ ਭਿਮ ਦਾਨਾ ਰੁਪਈ ਯੇ ਬੇ ਬੇ ਜੀ ਨੁ ਦੇਹ। ਤੁੰ ਬੇ ਬੇ ਨਾਨਕੀ ਬੋਲੀ ਭਾਈ ਜੀ ਇਸਤ
ਨਾਹੀ ਮੈ ਰੋ ਅਸਾ ਆਪੇ ਦਿਤੇ ਆਹੇ। ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੇ ਬੇ ਜੀ ਤੂੰ ਸੀ ਅਸਾ ਨੁ ਕਰਤ
ਰਪਾ ਸਸਭਿ ਪਛੋਰੇ। ਤੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਭਗਤ ਤੂੰ ਹੈ ਮਰ ਵਰੀ ਹੈ। ਵਰਿ ਆਦਾ ਆਖਿਆ ਪ੍ਰਮੇਸ
ਰ ਸੁਣ ਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਬੇ ਬੇ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੂੰ ਜਾਣ ਦੇ ਹੋ ਵੇਰੇ ਜੇ ਭਿਗਾਉ ਜਾਣ ਕਰਦੀ
ਹੈ। ਮੈ ਤੇ ਸਾਨੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹੀ ਜਾਣ ਦੀ ਹਾਂ। ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੇ ਬੇ ਜੀ ਮੁਹ ਆਖ ਵਦੀ
ਨਾਹੀ ਇਹ ਰੁਪਈ ਯੇ ਤੂੰ ਸੀ ਲਵੇ। ਅਰੁ ਇਕ ਅਸਾ ਭਾਵ ਚਨ ਮੈ ਨੇ ਤਾ ਅਸੀ ਆਖੀ ਆਹੇ। ਬੇ ਬੇ
ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੂੰ ਸੀ ਨਿਸੰਗ ਆਖਹਾ। ਮੁਲਾਹ ਜਾ ਕੇ ਈ ਨਾਹੀ ਰਾਖਹਾ। ਤੁੰ ਫਿਰ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬੇ ਬੇ ਜੀ ਜੇ ਕਦੀ ਅਰੋ ਪਿਛੋ ਮਰਦਾਨਾ ਆਵੈ ਅਸੀ ਹੋ ਵੀ ਦੇ ਨ ਹੋ ਵੀ
ਇਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁ ਖਾਲੀ ਨਾਹੀ ਛੁਡਣਾ। ਤੂੰ ਕੁਝ ਵੇਦੀ ਆਦੀ ਅੰਸੁ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸਾ ਭਾਇਸ ਨਾ ਲ
ਵਚਨ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਸਤੈ ਨੇ ਅਗੇ ਹੀ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਪਾਇ ਲੀਤਾ। ਅਤੇ ਅਸਾ ਨੁ ਤੂੰ ਹੁਣ ਖ
ਸੀ ਕਰ। ਅਤੇ ਇਥੇ ਅਸੀ ਭੁਲੇ ਨਾਹੀ ਰਮੇ ਸੁਮ ਦੇ ਭੀ ਭੁਲੇ ਅਸਾ। ਤੁੰ ਬੇ ਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ
ਜੇ ਜੀ ਜੇ ਤੂੰ ਇਥੇ ਫਿਰ ਦਾ ਹੈ ਤਾ ਭੀ ਮੈ ਨੁਵਡਾ ਪੀਰਾ ਸਹੈ। ਅਤੇ ਤੂੰ ਭਾਵੇ ਕਦੀ ਦਰਸਨ ਦੇ ਦਾ ਹੈ ਤੇ

ਭੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਓਦਰਿ ਵੀ। ਅਤੇ ਜੇ ਤੂੰ ਦਰਜਾ ਵੈ ਗਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਖਰੀ ਓਦਰਜਾ ਵਾਹੀ। ਅਗੇ ਭਾਈ ਜੀ
 ਜੇ ਤੂੰ ਸਾਡੀ ਰਜਾਇ ਹੋਵੇਂ ਗੀ ਸੋਈ ਕਰੈ ਗੇ ਮੇਰੇ ਕਿਆ ਵਸਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ
 ਜੀ ਤੂੰ ਸੀਖਾਤ ਰਜਾ ਮਾਰਖੋ। ਜਿਤਿ ਵੇਲੇ ਤੂੰ ਸੀਯਾ ਦਕਰੇ ਗੇ ਤਿਤੇ ਵੇਲੇ ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਹਾਜਰ ਮਾਨ
 ਹੋਸਾ। ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਭਾਈ ਜੀ ਤੂੰ ਸੀਖਾਤ ਮੇਰੇ ਤੋੜ ਚਲੇ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ
 ਜੀ ਅਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੇਰੇ ਤੋੜਿਆ ਹੀ ਲੋੜੀ ਦਾਹੈ। ਰਾਖਿਆ ਨਾ ਹੀ ਬਣਦਾ। ਰੁਪਈ ਯੇ ਦੇਕ
 ਰਵਿਦਾਹੇ ਇਗਏ। ਤਾਂ ਬਾਹਰਿ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਪਾਛਿਆ। ਅਖ ਮਰਦ
 ਨਾ ਕਿ ਪਰਚਲਦਾਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਕਿਆ ਜਾਣਾ। ਅਗੇ ਤੇਰੇ ਤੇ ਪਿਛਾ ਮੇਰਾ।
 ਪਰਜਾਇ ਤਿਸਰਚਲਾ। ਫਿਰ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਲ ਮਰਦਾਨਾ ਇਕ ਸਾਧ ਲਾ ਲੋਤਿਖ
 ਨਏ ਮਨਾਵਾ ਦੇ ਪਰਗਨੇ ਹੈ। ਉਂਸ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰ ਦੇ ਜਾਵੀਐ। ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁਗੁ
 ਰ। **ਸਾਧੀ ਪਰਹਾਣੀ।** ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰੋਚਲੇ ਸਤਾ ਦਿਨ ਵਿਚ ਲਾ ਲੋ ਦੇ ਪਾਰਿਆਇ ਵੇਲੇ। ਲ
 ਲੋ ਅਗੇ ਥੈਠਾ ਕਿਲੇ ਪੜਦਾ ਮਾਹਾ। ਦੇਖੇ ਤਾਹਿ ਕਤ ਪਾਜੇਹਾਹੈ। ਅਤੇ ਗਲ ਚੋਲਾਹੈ ਸਾ। ਅ
 ਤੇ ਹਿਕਰ ਮੇਟਾ ਨਾਲਹੈ ਸਾ। ਲਾ ਲੋ ਅਗੇ ਥੈਠਾ ਖੜਾਹੋਇਆ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੇ
 ਠਭਾਈ ਲਾ ਲੋ ਥੈਠਾ ਕਿਰਤ ਕਰਿ। ਲਾ ਲੋ ਥੈਠਾ ਕਰਿ ਪੁਛੁ ਲਗਾ ਜੀ ਮੈਂ ਮਹਰਮਨਾਹੀ। ਤੂੰ ਸੀ
 ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਾਹ ਠਕਰੇ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾ ਲੋ ਅਸੀ ਪਰਦੇ ਸੀ ਹੋ।
 ਤਾਂ ਫਿਰ ਭਾਈ ਲਾ ਲੋ ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਪਰਦੇ ਸੀ ਸਭ ਸੀ ਸਾਰੇਹੈ। ਪਰਤ ਸੀ ਮਲ ਮਾਛੇ ਰੁਦੇਹਾ। ਤੂੰ ਸੀ
 ਲੋ ਲੋ ਕਲਜਰਾ ਵਤੇਹੈ ਜਿਉਰੀ ਤਿਉ ਆਖੋ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾ ਲੋ ਤੂੰ ਜਾ

ਟੁਟਾਹੈ ਗਾ ਕੋਈ ਅਜਾਣ ਹੋਵੈ ਤਾ ਆਖੀ ਐ। ਜਾਣ ਦੇ ਨਾ ਕਿਆ ਆਖੀ ਐ। ਤੁਛ ਫਿਰ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ੪੦
 ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਕਰਤਾਰ ਹੀ ਜਾਣੇ। ਪਰ ਜੀ ਅੰਤੁ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਪਰ ਗਾਵਹੋਇ ੪੦
 ਤੇ ਸੋਝਿਠਾ ਨਾਹੀ ਪਰ ਮੈਂ ਨੂੰ ਤੇ ਹੋ ਨਾ ਜਾਣਿਆ ਵਾਹੋ। ਤੁਛ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ੪੦
 ਲੇ ਪੁਛੁ ਵਾਕਿਉ ਹੈ। ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਜੀ ਅਸਾਡੀ ਕਚੀ ਮਤਿ ਹੈ ਅਸੀਂ ਕਿਆ ਜਾਣ ਦੇ ਸਾ। ਤੁਛ ਫਿਰ ੪੦
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਅਹਿ ਕਚੀ ਵਾਲੇ ਨਾਹੀ ਆਖੇ। ਤੁਛ ਫਿਰ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਪੁਛਿ ੪੦
 ਆਜੀ ਤੁਸਾਡਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ। ਤੁਮਰ ਦਾ ਨਾਉ ਲਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਇਨਾ ਦਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕ ੪੦
 ਰੀ ਹੈ। ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਮੇਰਾ ੪੦
 ਨਾਉ ਮਰਦਾਨਾ ਮਿਹਾ ਸੀ ਹੈ। ਤੁਛ ਫਿਰ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾ ਪੁਣਾ ਨਾਉ ਕਉ ਨੀ ਹੋ ਦਸ ੪੦
 ਨਾ। ਤੁਛ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦਸਿਆ ਨਾ। ਤੁਛ ਫਿਰ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ੪੦
 ਆਜੀ ਆਪਣਾ ਨਾਉ ਦਸਿਆ ਕੋਈ ਪਾਪ ਤਾ ਨਾਹੀ ਲਗਾਨਾ। ਤੁਛ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿਆ ੪੦
 ਹਸਿ ਕਹਿਆ ਆਖਿਉ ਸੁਭਾਈ ਲਾਲੇ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਤੁਛ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਪੈਗਤੇ ਫਹਿ ੪੦
 ਪਇਆ। ਤੁਛ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਜੀ ਤੁਸਾਡਾ ਅਸਾਡਾ ਬਚਨ ਆਹਾ। ਤੁਛ ਫਿਰ ੪੦
 ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਗੇਛੇ ਨਾਹੀ। ਅੰਦਰਿ ਦੀ ਅੰਦਰੇ ਰਖਣੀ। ਜਾਹਰਿ ਨਾਹੀ ਕਰ ੪੦
 ਨੀ। ਤੁਛ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿਆ ਲਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਕਿਉ ਹਸੇ। ਤੁਛ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ੪੦
 ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਕਿਵੇਛੁ ਪੈਠੀ ਠਹੀ ਐ। ਤੁਛ ਪੀਨ ਹੀ ਰਹਣੀ। ਤੁਛ ਫਿਰ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ੪੦
 ਰਜਾਇ ਤੁਸਾਡੀ ਅਸੀਂ ਕੀ ਆਖੀ ਐ। ਇਹ ਗਲ ਕਰ ਕੇ ਲਾਲੇ ਰਸੇਈ ਦੇ ਅਹਰਿ ਹੋਇਆ। ਤੁਛ ਫਿਰ ੪੦

ਚੰਦ

ਗਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁਪੁਛਿ ਆਜੀ ਇਹ ਲਾਲੋ ਕੋਈ ਪੁਰਤਨ ਪੁਰਖ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖੀ ਆਮਰ ਦਾਨ ਏਹੁ ਅਤੇ ਓਹੁ ਅਤੇ ਤੁਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀ ਕਿਤਨੇ ਜਗਾਇ ਕਠੇ ਹੋ
ਦੇ ਆਏ ਆਹਾ। ਤੁਛਿ ਰਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਆਜੀ ਅਸਾ ਤੁਸੁ ਏਹੁ ਆਹੋ ਜੇ ਪੁਰਨ ਪੁਰਖ ਵਤ ਜਨਮ
ਆਵੇ ਨਾਹੀ। ਤੁਛਿ ਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖੀ ਆਮਰ ਦਾਨ ਜੇ ਅਵਤਾਰ ਦੀ ਪੁਜਾ ਕਰਦਾ ਹੋ ਕੁ
ਵੇ ਕੇ ਰਗੁਰੂ ਤੋ ਹੋਵੇ ਤੁਛਿ ਰਜਨਮ ਆਵਦਾ ਹੋ। ਅਤੇ ਜੇ ਨਿਰਗੁਨੀ ਕੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਬਾਛੁ ਨਾ ਕਾਈ ਓ
ਠੇ ਬਿਨਾ ਪੁਸੇ ਸਰਬੀ। ਤੁਛੀ ਬਾਛੁ ਨਾ ਜਨਮ ਲਿਆਵੇ ਦੀ ਹੋ। ਅਤੇ ਜੇ ਹਿਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਬਾਛੁ ਨ
ਕਰਦਾ ਹੋ ਤੇ ਓਹ ਬਾਛੁ ਨਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਸਮਾਵਦਾ ਹੋ। ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਬਾਛੁ
ਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਉ ਨਾ ਅਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਵਿਚ ਭੇਦ ਕਝੁ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਅਵਤਾਰ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੇ ਅ
ਤੇ ਬਾਛੁ ਨਾ ਕਾਈ ਨਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਕੀ ਚਉਰਾ ਸੀ ਭੁਗੋਗਾ। ਮਰਦਾਨਾ ਇਹ ਵਚਨ ਸਤਿ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਾ
ਣਾ। ਤੁਛਾਈ ਲਾਲੋ ਰਸੇਈ ਤੁਛਾ ਰਕਰ ਕੇ ਸਦਾ ਆਇਆ। ਚਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੁਛਾ ਰੋ
ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖੀ ਆਲੇ ਆਵੇ ਕੁਈ ਲਾਲੇ ਇਥੇ ਹੀ ਲੇ ਆਉ। ਕੁਈ ਲਾਲੇ ਆਖੀ ਅ
ਜੀ ਤੁਸਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੋ ਗਾ ਚਉਕੇ ਚਲੇ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਕੁਈ ਲਾਲੇ ਜਿਤ ਨੀ
ਧਰਤੀ ਹੋਇ ਤੁਨਾ ਚਉਕਾ ਹੋ ਲੇ ਆਉ ਇਥੇ ਹੀ। ਕੁਈ ਲਾਲੇ ਕਰ ਅਰੈ ਆਣ ਗਾਖੀ ਆਪਰਸ
ਦਾ ਜਾਮਰਦਾਨਾ ਦੇਖੇ ਤੁਲਹ ਰੂਰੇ ਦੀ ਰੋਟੀ ਅਤੇ ਸਾਗ ਦੀ ਪਿਨੀ ਸਰਹੁ ਦੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਜੀ ਵਿਚ
ਗਿਣਤੀ ਖਾਧੀ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਆਹਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਪੁਛਿ
ਆਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖੀ ਆਸੁ ਖਜੀ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾਨ ਆਵੇ

ਲੇ

ਗਾਤਾ ਜਾਣੇ ਗਾ। ਤੁਮਰ ਦਾ ਨੇ ਵੁਕੁੰਨ ਕਰਿ ਮੁਹ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਸੁਆਦ ਆਇਅੰ ॥ ੪੯ ॥
 ਤੁਮਰ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਦੇ ਹਖ ਬਰਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੀ ਆਕੇਹਾ ਕਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ॥
 ਜੀ ਕੋ ਹਜ਼ਾ ਸੁਆਦ ਲਵੇ ਲਾਵਾ। ਤੁਏ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੂੰ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈਂ ਤੁਸਾ ਪਰਸਾਦਿ
 ਵਲ ਵੇਖਣਾ ਨਾਹੀ। ਤੁਸਾ ਅਮਰ ਵਲ ਦੇਖਣਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਤੁਏ ਲਾਲੇ ਕੋਈ ਅੰ
 ਮ੍ਰਿਤਿ ਜੋ ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਸੋ ਇਸ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵਿਚ ਤੁਏ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਏ ਲਾਲੇ ਮਥਾਟੇ ਕਿਆ ਆਖਿਆ
 ਓਸ ਜੀ ਮੈਂ ਤੁਸਾ ਅਜ ਨਿਹਾਲ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮਲ ਲਾਹੀਆ। ਤੁਏ ਲਾਲੇ
 ਲੋਕ ਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਨਿਹਾਲ ਹੋਇਆ। ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਖ ਮਰਦਾਨਾ
 ਹੁਣ ਕਿਧਰ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜਿਧਰ ਤੁਸਾ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇ। ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਆਖੇ ਸੋ ਕਰੀਏ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਆਖ ਨਾਹੀ ਸਕਦਾ। ਪਰ ਜੀ
 ਇਸ ਧਰਤੀ ਅਸਾਡੀ ਨਿਰਬਹੁਤ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੁਏ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਦੇਖ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ
 ਤਿਨ ਦਿਨ ਤੁਏ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਰ ਰਹੇ ਅਯੋ। ਅਤਮਾ ਸੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਏ ਲਾਲੇ ਬੋਧਿ
 ਦਾ ਲੀਚੈ। ਅਤੇ ਇਥੇ ਦੁਖ ਦੁਖਾਵਣਾ ਪਭਿਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਫਕੀਰ ਅਯੋ। ਅਸਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਪਰੇ
 ਜਨ ਨਾਹੀ। ਅਸਾਡੀ ਜਿਥੇ ਸਾਧ ਮੁਰਤ ਹੋਵੇ ਤਿਥੇ ਅਸਾਡੀ ਰਹਤ ਲੇਵੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ
 ਜੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੀ ਆਬੁਝੀ ਆ। ਜਿਸ ਗਲੀ ਕਰੇ ਆਇਨਿ ਕਲ ਦੇ ਆਹੋ ਸੋਈ ਅਸਾਨੁ ਆਖ ਦੇ ਹੈਂ ਨ
 ਆਇਨੀ ਕਰਾਹੀ। ਤੇਰੀ ਤੁੰ ਜਾਣ ਪਰ ਅਸੀਂ ਤੁਏ ਦੁਖ ਜਾਣੇ ਆਹੋ। ਪਰ ਭਾਤਿ ਹੋਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਤੁਏ ਲਾਲੇ ਨੁ ਆਖਿਆ ਤੁਏ ਲਾਲੇ ਤੂੰ ਨੁ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤ ਅਯੋ। ਅਸਾਨੁ ਤੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰ ਅਸੀਂ

ਹੁਣ ਮਦੇ ਸੁਮਦੇ ਖੇਲੀਏਗੇ। ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸਾ ਵਿਚ ਅਵਗਿਆ
 ਕਿਆ ਪਈ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਤੁਸੀ ਵਿਚ ਅਵਗਿਆ ਕਾਈ ਨਹੀ
 ਪਰ ਅਸਾ ਪਾਸੋ ਸੰਸਾਰ ਦੁਖ ਦਾ ਹੈ। ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਤਾਪੁ ਮੇ ਸਰਦੀ ਜਾਤੋ
 ਤੁਸਾ ਪਾਸੋ ਕਿਉ ਕੋਈ ਦੁਖੇਗਾ। ਤੁਸਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਕਾਈ ਸਾਝੁ ਰਖੀ ਨਹੀ। ਤੁਸਾ ਨੀ ਸਾਂਝੁ
 ਮੇ ਸਰ ਨਾਲ ਅਕੈ ਸੀ ਤੁਸਾ ਪਾ ਨਾਲ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਜੀ ਤੁਸਚ
 ਆਖਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਸੰਸਾਰ ਬਿਕਰਾਲ ਰਪ ਹੈ ਆਪਣੀ ਆਹੀ ਭਾਵਦੀ ਆਕਰਦਾ
 ਹੈ। ਭਾਈ ਮੰਨਦੇ ਨਹੀ। ਤੁਹਾ ਫਿਰ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਕਹਿਆ ਜੀ ਅੰਦਰ ਬੈਠੇ ਰਹੋ। ਜੇ ਹਰੁ ਖਾਅਲ
 ਣਾਟ ਕੜਾ ਆਵੈ ਤੇਹਾ ਤੁਸਾ ਮੇ ਰਹੇ। ਤੁਹਾ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬਦ ਕਹਿਆ। ਇਸ
 ਗਲੀ ਪੰਜ ਕੁੀ ਤੀਓ ਕਿਉ ਕਰਿ ਰਖਾ ਪਤਾ। ਓਠ ਰਹਾ ਤਾ ਆਖੀ ਐ ਛਾਰ ਗਾਇਆ ਸਿਰ ਪਾਤਿ
 ਬੈਠ ਰਹਾ ਤਾ ਆਖੀ ਐ ਬੈਠਾ ਸਬ ਰਪਾਤਿ। ਜਾ ਬੈਲਾ ਤਾ ਆਖੀ ਐ ਬੜਿ ਬੜਿ ਕਰੇ ਬਹੁਤਾ।
 ਰੁਪ ਕਰਾ ਤਾ ਆਖੀ ਐ ਇਸ ਪਾਟਿ ਨਹੀ ਮਾਤਿ। ਜਿ ਕਰ ਨਿਵਾਤਾ ਆਖੀ ਐ ਰੁਰਦਾ ਕਰੇ ਭਗਤਿ
 ਕਾਈ ਗਲੀ ਨ ਮੇਵਈ ਜਿ ਬੈ ਕਢਾ ਝਾਤਿ। ਇਥੈ ਓਥੈ ਨਾਨਕ ਕਰਤਾਰ ਪੈ ਪਾਤਿ॥ ੧॥ ਭਾਈ ਲ
 ਲੋ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਨੇਕਰਤਾਰ ਖੇਤਾਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸਾ ਨ ਵਿਦਾ ਦੇਹ। ਤੁਹਾ ਫਿਰ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਆਖਿਆ
 ਜੀ ਤੁਸੀ ਆਇਹੋ ਕੋਈ ਦਿਨ ਗੁਜਰਾਨ ਕਰੋ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਤੇਰ
 ਹੋਣਾ ਨਹੀ ਪਰ ਅਸਾ ਬੈ ਕੋਈ ਦੁਖੇਗਾ ਅਸੀ ਜਾਣਦੇ ਆਹੇ। ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾ ਮਨ ਭੀ ਉਦਾਸੋ
 ਇਆ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਫਿਰ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹਿਕਮ ਹੀ ਨਾ ਜਿਉ ਤਿਉ ਇਥੇ ਟਿਕੋ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ

ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਈ ਲਾਏ ਵਾਗੁ ਆਖਿਆ ਮੰਨੀਏ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ॥ ੪੨ ॥
 ਜੀਭੁ ਲਾਹੇ ਵੈ। ਗੁਈ ਲਾਏ ਪਾਸ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਟਿਕਿਆ। ਦਿਨ ਦੇ ਇਹ ਜਰੇ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ
 ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਤਾਮ ਹੀ ਨਾ ਟਿਕੋ ਹੋ ਮੈਂ ਨੂਹ ਕੁ ਮਕਰੇ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਤੁਲਵੀ ਭੀ ਫਿਰ ਆਵਾ। ਤਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤੁਓ ਅੰਸਰੇ ਨਾ ਲਰਹਣਾ ਹੈ ਤੀਕਿ ਬੇਜਾਦਾ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ
 ਕਹਿ ਆਜੀ ਬੋਲਿਆ ਦਿਨਾ ਵਿਚ ਆਇ ਜਾਦਾ ਹਾਂ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਜਾਇ ਕੁ
 ਈ ਸੁਧ ਆਇ ਜਾਵੈ। ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿ ਦੋਲ ਕਰਤੁ ਲਵੈ ਭੀ ਗਇਆ। ਤਾ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਿਨ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਕਟੇ ਅਤੇ ਗਤਿ ਨੂ ਗੁਈ ਲਾਏ ਪਾਸ ਰਹੇ। ਜਾ ਦਿਨ ਪਦ ਗਗਨ
 ਰੇ। ਬੈਲਹੁ ਗੁਈ ਜੀਵਾ ਹਗੁਰੂ **ਭਾਗੁ ਪੈਰੁ ਚਲੀ।** ਤਾ ਮਲਕ ਭਗੋ ਖਰੇ ਫਖਰੀ ਸਰੀ
 ਦੁਦਾਸੀ। ਉਸ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਕੀਤਾ ਆਹਾ। ਚਾਰ ਵਰਨ ਨਿਉ ਦੇ। ਬ੍ਰਹਮਣ ਦੀ ਨਜਰ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਪਇਆ। ਬ੍ਰਹਮਣ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂ ਆਖਿਆ ਤੁਪਾਨੇ ਉਦਾਹਈ। ਤਾ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਕਿਆ ਗੁਈ ਬਾਮਣਾ। ਅਰੋ ਆਖਿ ਓਸ ਮਲਕ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਭੇ
 ਨਗਰ ਦੇ ਨਿਉ ਦੇ ਹੋ ਨਤੁ ਭੀ ਅਵੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਪਾਧਾ ਅਸੀ ਫਕੀਰ ਆ
 ਪੈ। ਅਸੀ ਕਿਨਾ ਵਿਚ ਆਹੇ। ਤਾਂ ਬਾਮਣ ਕਹਿ ਆਤੁ ਅਰੋ ਹੀ ਕਰਗੀ ਆਖੀ ਦਾਹੈ। ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮ
 ਭੋਜ ਵਿਚ ਨਾ ਆਵੈ ਗਾਤਾ ਮਲਕ ਰੰਜ ਹੋਵੀ ਗਾਤੁ ਜਾਣਾ। ਜਾ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਹੋਇਆ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਨਗਇਆ ਗੁਈ ਲਾਏ ਦੇ ਗੁਜਰਾਨ ਕੀਤੀ। ਤਾਂ ਬਾਮਣ ਮਲਕ ਪਾਸ ਚੁਗਲੀ ਖਾਧੀ। ਅਤੇ ਬ੍ਰ
 ਹਮਣ ਦੁਸਟੀ ਭੀ ਕਰਦਾ ਆਹਾ। ਬਾਮਣ ਮਲਕ ਨੂ ਕਹਿ ਆਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾਤੁ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋ

ਨਵਿਚਨਾਮਾਇਆ। ਤੁਮਲਕਥਾਮਣਨੁਪੁਛਿਅਪਾਧਾਤਉਨਿਉਦਾਪਾਇਆਮਾਹਾ।
 ਬਾਹਮਣਕਹਿਆਜੀਮੈਬਹੁਤਤਰੀਕੀਕੀਤੀਆਹੀ। ਮਲਕਥਾਹਮਣਨਕਹਿਆਜਾਹਿ
 ੨ ਤੁਉਸਤਾਈਸਦਾਇਆਉ। ਬਾਮਣਭਾਈਲਾਲੇਦੇਘਰਗਇਆ। ਬਾਹਮਣਭਾਈਲਾਲੇਨੁ
 ਪੁਛਿਅਇਥੇਨਾਨਕਤਪਾਹੈ। ਭਾਈਲਾਲੇਆਖਿਆਮਾਹੋਜੀਅਸੇ। ਬਾਮਣਆਖਿਆ
 ਭਾਈਲਾਲੇਬਾਹਰਿਭੇਜਦੇਹ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਾਹਰਿਆਇਆ। ਆਇਕਰਆਖਿਓਸ
 ਕਿਉਪਾਧਾ। ਬਾਹਮਣਆਖਿਆਤੁਹਨੁਮਲਕਸਦਦਾਹੈ। ਤੁਮਲਕਪਾਸਚਲਾ। ਤੁਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਜੀਕਹਿਆਪਾਧਾਮੇਰਾਮਲਕਨਾਲਾਕੇਆਕੰਮਹੈ। ਬਾਹਮਣਜਾਹਿਮਲਕਪਾਸਦੁਈਚ
 ਗਲੀਖਾਧੀ। ਦੇਖਹੁਮਲਕਜੀਹਿਕਤਾਖੜੀਦਾਪਤਹੈਅਤੇਸੁਦੇਘਰਜੁਠਕਰਦਾਹੈ। ਅਤੇ
 ਬ੍ਰਹਮਭੇਜਨੁਨਾਉਰਖਦਾਹੈ। ਤੁਜੇਤੁਸਾਡੇਸਦੇਆਵਦਨਾਹੀ। ਮਲਕਗੁਸੇਹੈਇਕੇਬਾਹ
 ਮਣਨੁਆਖਿਆਜਾਇਪਕੜਲਿਆਉ। ਬਾਹਮਣਜਾਇਤਾਬੀਆਕੀਤਾ। ਚਲਨਾਨਕਮਲ
 ਕਗੁਸੇਹੈਇਆਹੈ। ਤੁਚਲਤਪਾ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਚਲਿਆਗਇਆ। ਪਿਛੇਭਾਈਲਾਲੇਭੀ
 ਰਹਿਨਸਕਿਆਭਾਈਲਾਲੇਭੀਪਿਛੇਗਾਇਆ। ਅਗੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੁਬਾਮਣਸੈਗਇਆ। ਪ
 ਜੇਬਾਮਣਜਾਇਮਲਕਨੁਆਖਿਆਮਲਕਜੀਨਾਨਕਤਪਾਆਇਆਹੈ। ਮਲਕਕਹਿਆਪੀਜਾ
 ਅੰਦਰਲੈਆਉ। ਪੀਜਾਬਾਹਮਣਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੁਅੰਦਰਸਦਿਆ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅੰਦਰਗ
 ਇਆ। ਅੰਦਰਜਾਇਕਰਿਆਖਿਆਕਿਉਮਲਕਮੈਨੁਕਿਉਸਦਿਆਹੈ। ਮਲਕਕਹਿਆਕਿਉ
 ਤਪਾਤੁਬ੍ਰਹਮਭੇਜਵਿਚਕਿਉਨਾਆਇਓ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਸੁਣਮਲਕ

ਅਸੀਫਕੀਰਾਹੋਜਿਥੈਗੁਜਰੀਤਿਥਾਉਹਛੀ॥ ਮਲਕਗੁਸੇਹੋਇਕੇਆਖਿਆਕਿਉਤਪਾ ੪੩
 ਨਾਉਰਖਾਵਣਾਅਤੇਧੁਹਮਭੋਜਨਨਾਉਰਖਣਾ॥ ਅਤੇਸੁਦਤਿਖਾਣਦੇਘਰਿਖਾਵਣਾ॥ ਤਾਂ
 ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਮਲਕਕੁਲੁਹੁਣਖਵਾਇ॥ ਮਲਕਆਖਿਆਅਵੇਪੰਜਾਜਾਇ
 ਏਸਤਪੇਨੁਹੁਣਖਵਾਇ॥ ਜਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਪਿਛੇਫਿਰਕੇਦੇਖੇਤੁਭਾਈਲਾਲੇਖੜਾਹੈ॥
 ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਲਾਲੇਤੁਕੀਟਕਲਿਆਉ॥ ਭਾਈਲਾਲੇਦਉੜਘਰਆਇ
 ਕਰਿਖੰਨੀਰੋਟੀਕੋਧੇਰੀਲੈਗਇਆ॥ ਉਧਰੇਪੰਜਾਬਾਮਣੁਲੁਚੀਅਕਚਉੜੀਆਲੈਆਇਅ॥
 ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਸਜੇਹਥਕੋਧੇਰੀਰੋਟੀਲੀਤੁਭਾਈਲਾਲੇਦੀ॥ ਅਤੇਖਥੇਹਥਲੁਚੀਕਚਉ
 ਝੀਲੀਤੁਭਾਗੇਦੀ॥ ਵੇਵੇਹਥਪੀੜੇਕੋਧੇਰੀਰੋਟੀਵਿਚੋਦੁਪਸਿਮੇ॥ ਅਤੇਲੁਚੀਕਚਉੜੀਵਿ
 ਚੋਲੋਹਸਿਮੇ॥ ਜਿਤਨੀਮਜਲਸਥੈਠੀਆਹੀਤਿਤੁਨੀਬਿਸਮਾਵਹੋਇਗਈ॥ ਤਾਗੁਰਨਾਨ
 ਜੀਕਹਿਆਮਲਕਆਦਮੀਆਵੇਲੋਹਦਾਧੁਹਮਭੋਜਕੀਤਾਹਈ॥ ਇਹੋਰੋਟੀਸੁਦਦੇਘਰਦੀ
 ਹਈ॥ ਧੁਹਮਭੋਜਭਾਈਲਾਲੇਦੇਘਰੋਹਦਾਹੈਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ॥ ਮਲਕਦਾਚਲੇਕੁਲੁਨਾਹੀਮਨਵਿ
 ਚਬਹੁਤੇਰਾਗੁਸਾਖਾਵੈ॥ ਚੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹਗੁਰ॥ ਸਾਪਿਪੁਰੁਤਲੀ॥ ਅਤੇਖਾਂਪਠਾ
 ਏਅਗੋਮੁਸਾਹਿਬਆਹਾ॥ ਅਤੇਖਾਂਪਤਬਹੁਤਦੁਖੀਆਹਾ॥ ਦਾਰੁਬਹੁਤਕਰਿਰਹਿਆਅ॥ ਦਾ
 ਹਾ॥ ਅਤੇਮਲਕਭਾਗੋਨੁਆਖਣਲਗਾ॥ ਐਮਲਕਮੈਕਿਆਕੋਰੇਮੇਰਾਬੇਟਾਜੁਆਨਚੰਗਾ
 ਹੋਦਾਨਾਹੀ॥ ਮਲਕਭਾਗੋਨੁਆਖਿਆਖਾਂਜੀਕੋਈਕਾਮਲਫਕੀਰਪਕੜੋ॥ ਤੁਮਾਗਬੇਟ
 ਚੰਗਾਹੋਵੈ॥ ਤੁਮਾਂਪਠਾਣਕਹਿਆਮਲਕਮੈਕਿਆਜਾਣਤਾਹੋਜੋਕਾਮਲਕਉਣਹੈਅਰਕਾ

ਮਲਨਾਹੀ॥ ਮਲਕ ਕਹਿਆ ਖਾਂਜੀ ਤੁਮ ਫਕੀਰੋ ਸੁਨੋ ਕੋ ਪਕੜੋ ਕੋਈ ਨਿਕਲ ਰਹੇਗਾ॥ ਤੁਖੰ
 ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਫਕੀਰਾ ਕੋ ਪਕੜੋ ਫਕੀਰ ਲਗੇ ਪਕੜੀ ਵਨਾ॥ ਵਿਚੇ ਫਿਰਦਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਭੀ ਪਕ
 ਲਿਆ॥ ਖਬਰ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਤੁਖਾਣੁ ਨਹੇਈ॥ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਜਾਇ ਦੇਖੇ ਤੁਕਿ ਆਵੇ ਖੇਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਭੀ ਬਧਾਏ ਠਾਹੇ॥ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਦੇਖ ਕਰਿ ਬੈਰਾਗ ਵਿਚ ਆਇਆ॥ ਜਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ
 ਖੇਤ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਬੈਰਾਗ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਲਾਲੇ॥ ਭਾਈ ਲਾ
 ਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀਏ ਹੁਕਿ ਆਹੋਇਆ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਿਲੀ ਗਾਰਾ ਵਿਚ ਸਬਦ
 ਜੈਸੀ ਮੈਂ ਮਾਵੈ ਖਸਮ ਕੀ ਬਾਣੀ ਤੈਸਾ ਕਰੀ ਗਿਆ ਨਵੇਲਾ ਲੋ॥ ਪਾਪ ਕੀ ਜੰਦ ਲੈ ਕਾਬਲੇ ਧਾਇ
 ਆਜੇ ਗੀ ਮੰਗੀ ਦਾਨ ਵੇਲਾ ਲੋ॥ ਸੁਮਧਰ ਮੰਦੇ ਛਪਖਲੇ ਦੇ ਕੁੜ ਫਿਰੈ ਪਰਧਾਨ ਵੇਲਾ ਲੋ॥ ਕਾਜੀ
 ਆਬਾ ਮੁਣਾ ਦੀ ਗਲ ਬਕੀ ਅਗਦ ਪੜੈ ਸੇਤਾਨ ਵੇਲਾ ਲੋ॥ ਮਸਲ ਮਾਨੀ ਆਪੜੁ ਹਿਕਤੇ ਬਾਕਸ
 ਟਮੈ ਕਰਹਿ ਖੁਦਾਇ ਵੇਲਾ ਲੋ॥ ਜਾਤੁ ਸਨਾਤੀ ਹੋਰ ਹਿਦਵਾਈ ਆਇਹੁ ਭੀ ਲੇਖੇ ਲਾਇ ਵੇਲਾ ਲੋ
 ਖਨਕੇ ਸੋਹਿਲੇ ਗਾਵੀ ਮੈਨਾਨ ਕਰਤ ਕਾਰੁ ਗੁਪਾਇ ਵੇਲਾ ਲੋ॥ ਫਿਰ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ
 ਮੰਗਲਾਹੀ ਸੀ ਹੋਸੀ॥ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬਦ ਕੀਤਾ ਗਾਗਿ ਤਿਲੀ ਗਵਿਚ॥ ਸਾਹਿਬ ਕੇਗ
 ਏਨਾਨਕ ਆਖੇ ਮਾਸ ਪੁਰੀ ਵਿਚ ਆਖ ਮਸੇਲਾ॥ ਜਿਨ ਉਪਾਈ ਰੰਗ ਰਵਾਈ ਬੈਠਾਵੇ ਖੈਵਖਇਕੇ
 ਲਾ॥ ਸਚਾ ਸੋਸਾਹਿਬ ਸਚਤ ਪਾਵਸੁ ਸਚਨਾਨਿ ਆਉ ਕਰੇ ਗੁਮ ਸੇਲਾ॥ ਕਾਂਇਆ ਕਪੜੁ ਟੁਕਟੁ
 ਕੋਹੇ ਸੀ ਹਿਦਸਤਾਨ ਸਮਾਲ ਸੀ ਬੋਲਾ॥ ਆਵਨਿ ਅਠਤਰੇ ਜਾਨ ਸਤਾਨ ਵੈਰੋ ਰਭੀ ਉਠ ਸੀ ਮਰ
 ਦਕਾਚੇਲਾ॥ ਸਚ ਕੀ ਬਾਣੀ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਸਚੁ ਸੁਣਾਇ ਸੀ ਜਚ ਕੀ ਵੇਲਾ॥ ੨॥ ਤੁਭਾਈ ਲਾਲੇ

ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੁਗਲ ਦੇ ਹੀ ਜੁਲਾਮੀ ਕਰੇਗਾ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗਾਏ ਸਾਹਿਬ ਸਬਦ ੪੪
 ਖੁਰਾਸਾਨ ਖਸਮਾਨ ਕੀ ਆਹਿ ਦਸਤਾਨੁ ਰਾਇਆ ਆਪੇ ਦੇਸਨ ਦੇਈ ਕਰਤ
 ਜਮ ਕਰਿ ਮੁਗਲ ਚੜਾਇਆ। ਇਤੀ ਮਾਰਪਈ ਕਰਲਾਣੇ ਤੇ ਕੀ ਦਰਦਨ ਆਇਆ। ੧॥ ਕਰਤਾ
 ਤੀ ਸਭਨਾ ਕਾਜੇਈ। ਜੇ ਸਕਤਾ ਸਕਤੇ ਕਉ ਮਾਰੇ ਤਾਮ ਨਹੇ ਸੁਨਹੇਈ। ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਕਤਾ ਸੀਹ
 ਮਾਰੇ ਪੈਵੇਗਾ ਖਸਮੇ ਸਾਪੁ ਰਸਾਈ। ਰਤਨ ਵਿਗਾਨੁ ਵਿਗੋਇ ਕੁਤੀ ਮਾਇਆ ਸਾਰਨ ਕਾਈ। ਆ
 ਪੇਜੇ ਨਾ ਵਿਛੋੜੇ ਆਪੇ ਵੇਖਤੇ ਹੀ ਵਿਰਿਆਈ। ੩॥ ਜੇ ਕੋਈ ਨਉ ਧਰਾ ਦੇਵਤਾ ਸਾਦ ਕਰੇ ਮਨ ਭਾਣੇ
 ਖਸਮੇ ਨਦਰੀ ਕੀ ਨਾ ਆਵੈ ਜੇਤੇ ਚੰਗੇ ਦਾਣੇ। ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੀਵੇ ਤਾਕਿ ਛੁਪਾਏ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਵਖਾ
 ਵੇ॥ ੩॥ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਮਾਣੁ ਸਾਹਿਬ ਹਾਨਾ। ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖ ਕਾਰਣ ਬੁਝੈ ਸੋਈ ਸ
 ਹਸੁਲਤ ਨਾ॥ ੪॥ ਬੋਲਹੁ ਕਾਈ ਜੀਵਾਹੁ ਗੁਰੁ ~~ਗੁਰਮੁਖੀ~~। ਆਗੇ ਬਾਲਾ ਸੰਸਾਰੁ ਲਵੈ
 ਹੀ ਗਇਆ ਸੀ। ਪਿਛੇ ਗਇਆ ਮਰਦਾਨਾ। ਆਗੇ ਬਾਲੇ ਨੁਕਾ ਲਵੇਈ ਪੁਛੁਦਾ ਸੀ। ਅਵੇ ਬ
 ਲਾਤੁ ਹਮੇਰਾ ਪੁਤੁ ਚੰਗਾ ਕੁਲਾਖਟ ਦਾ ਕਮਾਵਦਾ ਗਇਆ। ਬੋਲੇ ਆਖਿਆ ਮਹਤਾ ਕਾਲੁ ਤੁ
 ਰਾਪੀ ਜਵਾਈ ਨ ਜਾਇ ਪੁਛੁ ਮੈ ਨ ਕਛੁ ਨ ਆਖਾ। ਅਸਾਹੋ ਬੇ ਆਪਈ ਕਮਾਈ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪਿਛੇ ਗ
 ਵਾਈ ਹਈ। ਤਿਉਵੇ ਮਰਦਾਨਾ ਗਇਆ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਾਲੁ ਨੁਕਲਿਆ ਵਿਦਿਤਾ। ਕਾਲੁ ਆਖਿ
 ਵੇਹਮਰਦਾਨਾ ਨਾਨਕ ਦੀ ਆਖ ਬਰਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਮਹਤਾ ਜੀਤੁ ਸੀ ਗਿਣਤੀ ਕਾਈ ਨ ਕ
 ਰੇ। ਨਾਨਕ ਤੇਰੇ ਪਰ ਕੋਈ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਅਕੈਰਾ ਮਕਿਸਨ ਅਵਤਾਰ ਲੀਤਾ ਹਈ। ਮਹਤਾ ਜੀਤੁ ਸੀ
 ਅਨੰਦ ਗਾਵਹੁ। ਕਾਲੁ ਆਖਿਆ ਸੁਣਦੇ ਹੋਲੇ ਕੋ ਨਾਨਕ ਮੇਰਾ ਨਵ ਰੋਇਆ। ਇਹੁ ਬਿਅਕਲ ਰੂਮ

ਨਾਇ

ਆਖਦਾ ਹੈ ਤੇ ਰੇ ਘਰ ਚੰਦ ਮਰ ਸੂਰਜ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜਜਮਾਨ ਤੈ ਨ ਦੇਹ
 ਖਬਰ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾ ਸਾਰੀ ਪੈਦਾਇਸ ਦੀ ਖਬਰ ਹੈ ॥ ਖਬਰ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੂੰ ਹੋਈ ॥ ਜੋ ਮ
 ਰਦਾਨਾ ਨਾਨਕ ਪਾਸੋਂ ਆਇਆ ਹੈ ॥ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਦੇ ਆਦਮੀ ਭੇਜ ਕਰ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਸਦਿ
 ਆ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਇਕਾ ਲੀ ਆਇਤਾ ॥ ਰਾਇ ਆਖਿਆ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਦੀ ਆਖਬਰਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਸਉਗਾਇ ਜੀ ਨਾਨਕ ਦੀ ਆਖਬਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਪਾਤੁ ਸਾਹਾ ਦਾ ਪਾਤੁ ਸਾਹਾ ॥ ਨਾਨਕ ਪੀਰਾ ਦਾ ਪੀਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫੁਕੀ ਗਾਏ ਸਿਰਫੁਕੀ ਗਾ ॥ ਰਾ
 ਇ ਜੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਤੁਲਕੇ ਦੀ ਨਾਹੀ ॥ ਨਾਨਕ ਦੇ ਉਪਰ ਹਿਕ ਖਦਾਇ ਹੈ ॥ ਨਾਨਕ ਨੁਖਦਾਏ
 ਵਰੁ ਮਰਾਤ ਬਾਇਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਰਾਇਕ ਹਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਬੇਰਦ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਤੂੰ ਕੇਵੇ ਨਾ
 ਕਨੁ ਇਥੇ ਕੁਲੀ ਲਿਆਵੈ ॥ ਉਸਦਾ ਦੀਦਾਰੁ ਕਰੀਏ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਰਾਇ ਜੀ ਭਿਤ ਮੇਰੇ ਹਥ
 ਨਾਹੀ ਮੈ ਉਸ ਦੇ ਹਥ ਹਾਂ ॥ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਵਲੋ ਤੁਖ ਸੀਰ ਨਕਰ ਸਾਂ ॥ ਰਾਇ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ
 ਇਹ ਚੀਰੀ ਆਈ ਅਸਾਨਾ ਲਿਕਰ ਸੀ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਕ ਹੋਰ ਕੰਮ ਕਰੋਗਾ ॥ ਰਾਇ
 ਆਖਿਆ ਆਖ ਜੀ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਨਾ ਲਥਾ ਲਾਸੈ ਪੁਮਿਲੇ ॥ ਰਾਇ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਸਾਦਿਆ ॥ ਲਗ
 ਆਖਣੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਮਰਦਾਨੇ ਨਾ ਲਜਾਇ ॥ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਨੁ ਅਸਾ ਤੇ ਨੀ ਲੈ ਆਉ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਨਾ
 ਆਵੈ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤਾ ਅਜ ਜੀ ਕਰੀ ॥ ਅਤੇ ਆਖਣਾ ਜੋਗਾਇ ਆਖਦਾ ਹੈ ਹਿਕ ਦਾਰੀ ਮੈਂ ਨੀ ਦੀ
 ਦਾਰ ਦੇ ਹਖੁਦਾਇ ਦੇਵਾਸਤੋ ॥ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਨੁ ਲਗਾਇ ਜੀ ਤੁਸੀ ਹਿਕ ਦਾਰੀ ਭੇਜ ਦੇਹੋ ॥ ਮਸੀਤ
 ਸਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਦਸਦਾਰੀ ਜਾਵੀ ਮੇਰੇ ॥ ਰਾਇਕ ਹਿ ਆਕੁਲਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਖਦਾਇ ਤੇ ਰਾਕੁਲਾ ਕਰੇਗਾ
 ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਏ ਮਨਾ ਬਾਦ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਦੇ ਘਰਿ ਆਵੈ ॥

ਆਇਕਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਆਖਣ ਲਗੇਗਾ ਰੰਜੀ ਰਹੇ ਬਲਾਰ ਕੁਟੀ ੪੫
 ਤੁਸਾਰੇ ਦਰਸਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਚਾਹਿਰ ਖਦਾ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਗਾਇਤਾਈ ਦਰਸਨ ਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ
 ਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਗੇ ਕਾਲ੍ਹ ਹੈ ਦੁਖਣਾ ਪਉਂਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀਂ ਭੇਰ
 ਣਾਤਾ ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਗਾਇਕ ਹਿ ਆਮੋਰੀ ਦੇ ਹਵਨੀ ਹੋਈ ਹੈ ਨਾਹੀ ਤੁਸੀਂ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਸਿਰ ਦੇ ਪਰਣੇ
 ਆਵਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਗਾਇਤਾ ਭਾਰ ਅਸਾਠੀ ਗਰਦਨ ਉਤੇ ਹੈ ਚਲੇ
 ਲਾਹਿਆ ਵੀਏ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਲਾ ਸੰਧੂ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਮਿਰਸੀ ਬਹੁਤ ਖਸੀ ਹੋਇ। ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆ
 ਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਾਣੇ ਆਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਨਾਪੁ
 ਰਹੇ ਵਣ ਦੇ ਉ। ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਅਜ ਪੰਥੀ ਵਿਨੋਇ ਹੈ ਨਫਰ ਪੰਥ ਵਿਨ ਆਏ ਰਹੀਏ
 ਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਏਹ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਿਧਰੇ ਆਇ ਪਇਆ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ
 ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਤੁਸੀਂ ਪੇਵਾ ਗੁਰਾਇ ਕੁਝ ਖਰਾਪ ਆਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਸੀਂ
 ਆਨਾ ਲਯੋ ਰਕੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਚਲਦਾ। ਉਥੇ ਹੁਣਿ ਦਲੀਤੀ। ਬੇਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ॥੩੩॥
 ੩੩੩੩ ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਤੇ ਚਲੇ ਦਸਵੇਂ ਦਿਨ ਆਇ ਤੁਸੀਂ ਵੀ
 ਵੜੇ। ਗਾਇਨ ਖਬਰ ਹੋਈ। ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਇ ਹੋਨਾ। ਕਾਲ੍ਹ ਅਤੇ ਲਾਲ੍ਹ
 ਅਤੇ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਤੇ ਇਕਠੇ ਹੋਇ ਬੈਠੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੁਣਿ ਆਜੇ ਨਾਨਕ ਅਸਾ ਰੂਪੁ ਤੁਸੀਂ ਆਇ ਆਹੋ। ਪਰ
 ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੰਦ੍ਰਾਨ ਸੰਧੂ ਦੇ ਖਹ ਉਤੇ ਹੈ। ਚੰਦ੍ਰਾਨ ਬਾਲੇ ਦੇ ਪਿਉ ਦਾ ਨਾਉਂ ਸੀਏਹ ਤੇ ਇਕਠੇ ਹੋਏ ਕੇਰ
 ਏ। ਜਾਵੇ ਦੇਖਨ ਤਾਂ ਕਿ ਆਵੇ ਖਨਿ ਜੇ ਸਿਰ ਤੇ ਗਜ ਚਹੁਦਾ ਅੰਗ ਛਾਹੇ। ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਚਾਹਰ ਉਤੇ ਹੈ

ਹੋਗਇਕਅਗੋਛਾਹਥਹੈਗਜਭੁਫਦਾ। ਅਤੇਹਿਕਅਗੋਛਾਤੇਭੁਭੀਹੈ। ਕਾਲੁਦੇਖਕਰਿਕਉਤੀ
 ਲਹੋਇਗਇਆ। ਤਾਲਾਲੁਸਿਅਾਣਾਸੀ। ਪਰਕਾਲੁਬੋਛੋਟਾਸੀ। ਲਾਲੁਅਥਿਆਭਾਈਕਾ
 ਲੁਅਸੀਸਿਓਗਅਵੇਦੀਦੇਪੁਤਦੇਵੇਆਹੇਅਤੇਹਿਕਸੇਬਨਾਰਸੀਦੇਪੇਟੋਆਹੇਤੇਰੀਅਤੇਮੇਰੀ
 ਸ਼ਰਮਾਹਿਕੋਹੈ। ਤੁੰਇਸਤਾਈਗਇਪਾਸਲੈਚਲਾ। ਕਾਲੁਪਕਰਰਹਿਆ। ਲਾਲੁਅਥਿਆਪੁ
 ਤਨਾਨਕਮੈਤੇਗਚਾਚਾਹਾਂ। ਅਤੇਤਉਵਿਚਅਤੇਮੈਵਿਚਫਰਕਵਰਿਆਵਾਥੇਨਾਈਹੈ। ਕੁਲਾਤੁ
 ਕਾਲੁਵੇਲੇਨਦੇਖਕੁਭੀਬੀਬੀਵੇਲੇਅਤੇਮੇਰੇਵੇਲੇਦੇਖਾ। ਪਿਉਅਤੇਚਾਚੇਵਿਚਫਰਕਕੁਝਨਾਹੀ।
 ਤੁੰਪਰਿਚਲਾ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਆਥਿਆਜੀਅਸਾਪਾਰਿਏਕੋਮਾਇਆਹੈਅਤੇਬਹੁਤੇਪਰ
 ਛੋਰੋਹੈਨਾ। ਤੁਅਮਾਬੀਬੀਪੈਗਤੇਦੁਹਿਪਈ। ਤੁਲਾਲੁਅਥਿਆਪੁਤਨਾਨਕਤੁਸਾਧਹੈਅਤੇ
 ਸਾਧਾਨੰਦਇਆਹੀਲੋਨੀਦੀਹੈ। ਕੁਲਾਤੇਰੀਮਾਉਹੈਅਤੇਮੈਤੇਗਚਾਚਾਹਾਂਅਤੇਭਾਈਕਾਲੁ
 ਪਿਤਾਹੈਦੇਖਮੇਗਭਿਰਾਉਸਰੀਕਹੈ। ਮੈਏਸਅਗੋਹੁਤਨਾਹਿਕਫਸਕਦਾ। ਕਿਉਜੇਮੈਥੋਵੇ
 ਰਾਹੈਅਤੇਤੇਗਤਾਪਿਤਾਹੈ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਗਗਰਮਕਲੀਵਿਚਸੁਬਦਬੋਲਿਆ।
 ਹਮਾਰੀਮਾਤਾਕਹੀਏਸਤੋਖਹਮਾਰਾਪਿਤਾ। ਸਾਤਿਹਮਾਰਾਚਾਚਾਕਹੀਐਜਿਨਸੰਗਮਨਆਜਿ
 ਤੁ। ੧। ਸੁਣਲਾਲੁਗੁਣਐਸਾ। ਸੁਗਲੇਲੇਕਬੀਧਨਕੇਬਾਧੇਸੇਗੁਣਕਹੀਐਕੈਸਾ। ੧। ਰਹਾਉ
 ਕੁਭੀਕੁਈਸੰਗਹਮਾਰੇਪ੍ਰੇਮਪੁਤਸੇਸਾਚਾ। ਧੀਹਮਾਰੀਧੀਰਜਬਨੀਐਸੇਸੰਗਹਮਰਾਚਾ।
 ੩। ਸੀਤੁਹਮਾਰੇਸੰਗਸਹੇਲੀਮਾਤਿਹਮਾਰੀਚੇਲੀ। ਏਹੁਕਟੇਬਹਮਾਰਾਕਹੀਐਸਾਸਿਸਾਸਿਸ
 ਗਥੇਲੀ। ੩। ਏਕੰਕਾਰਹਮਾਰਾਖਾਵਦਾਜਿਨਹਮਬਨਤਬਨਾਏ। ਉਸਕਉਤਿਆਗਅਵਰਕਤ

ਲਾਗੇ ਨਾਨਕ ਸੇ ਦੁਖ ਪਾਇ ॥ ੪॥ ਤਾ ਫਿਰ ਲਾਲ ਕਹਿਆ ਕੁਈ ਕਾਲ ਦੇਹ ਨਾਨਕ ਅਸਾਥੇ ਰਹਿਆ ॥ ੪੬
 ਹੀ ॥ ਪਗਏ ਸਤਾਈ ਹਿ ਕਵਾਰੀ ਗਾਇ ਪਾਸ ਲੈ ਚਲੀ ਐ ॥ ਤਿਰਾ ਅਰਮਾਨ ਕੁੀ ਨਾਰ ਹੋ ਕੁਲਾ ਪੁਤ
 ਗਾਇ ਪਾਸ ਤਾ ਚਲਾ ॥ ਕੁਲਾ ਜੀ ਕੁਲੇ ਲੈ ਚਲੇ ਗਾਇ ਪਾਸ ॥ ਅਗੇ ਗਾਇ ਮੰਜੀ ਉਤੇ ਬੈਠਾ ਆਗਾ ॥
 ਪਰ ਦੇਹ ਵਰ੍ਹਿਆ ਹੀ ॥ ਜਿਉ ਗਾਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂਰੂ ਠਾਤਿ ਉਠੈ ਠਣ ਲਗਾ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਜਾ ਦੇ ਮੰਜੀ ਉਤੇ ਬੈਠੀ ਮਿਆ ॥ ਅਤੇ ਗਾਇ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਹਥ ਰਖੇ ॥ ਤਾ ਗਾਇ ਕਹਿਆ ਤਪਾਵਤੁ ਜਲ ਮਕੀਤੋ
 ਮੈ ਤੇ ਰੇ ਪੈਰ ਪੁਜਣੇ ਦੇ ਵਾਸ ਤੇ ਸਦਾਇਆ ਸੇਤ ਉਮੈ ਨੁ ਮਾਰਿਆ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਗਾਇ
 ਜੀ ਤੁਸੀ ਵੇਰੇ ਹੋ ਅਸੀ ਤੁਸਾਰੇ ਨ ਫਰਹਾਂ ॥ ਫੇਰ ਗਾਇ ਕਹਿਆ ਤਪਾਤੁ ਮੈ ਨੁ ਬਖਸਾ ॥ ਅਤੇ ਕਰਤਾਰ ਬੇ
 ਕੁ ਬਖਸਾਇ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਗਾਇ ਜੀ ਤੁਸੀ ਪੁਰ ਦੇ ਬਖਸੈ ਹੋਇ ॥ ਤਾ ਫੇਰ ਗਾਇ ਕ
 ਹਿਆ ਤਪਾ ਮੈ ਉਤੇ ਕੁਝ ਆਪਣੀ ਵਲੇ ਤੀ ਕੁੀ ਮਿਹਰ ਵਾਨ ਹੀ ਕਹਿ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਗਾਇ ਜੀ ਜਿਥੇ ਅਸੀ ਤਿਥੇ ਤੁਸੀ ॥ ਤਾ ਗਾਇ ਕਹਿਆ ਤਪਾ ਮੈ ਗੀ ਪਰੀਤਾ ਪਵੈ ਜਾਤੀ ਪੈਰ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ ਰ
 ਖੇ ॥ ਗਾਇ ਬਹੁਤ ਅਰਪੀ ਨ ਹੋਇਆ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੰਜੀ ਉਤੇ ਬੈਠਾ ॥ ਤਾ ਗਾਇ ਪੈਰ ਤੇ ਸਿਰ
 ਰਖਿਆ ॥ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਬਿਗਸਿਆ ॥ ਫੇਰ ਗਾਇ ਕਹਿਆ ਵੇ ਉਮੈ ਦਾਸੁ ਪੇਬਾ ਮਣਨੁ ਸਦਾ ਲਿਆਉ
 ਉਮੈ ਦਾਸੁ ਪੇਬਾ ਮਣਨੁ ਸਦਾ ਲਿਆਇਆ ॥ ਸੁਧੇ ਆਇ ਅਸੀ ਰਵਾ ਦਵਿਤਾ ॥ ਅਖਿ ਓਸ ਗਾਇ ਜੀ
 ਸੁਖੀ ਰਹੋ ॥ ਗਾਇ ਕਹਿਆ ਸੁਧਾ ਆਪਣੇ ਪਰ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਲਿਆਉ ॥ ਅਤੇ ਇਥੇ ਰਸੇਈ ਕਹਿਆ ਤੇ ਤਪੇ
 ਨੀ ਮੇਰੇ ਹਜਰ ਜਿਵਾਇ ॥ ਅਤੇ ਤਪਾ ਜੀ ਰਸੇਈ ਕਿਆ ਜੇਵੇ ਹੋ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਗਾਇ ਜੀ
 ਜੇ ਕਛੁ ਕਰਤਾਰ ਭੁਜ ਦਾ ਹੋ ਸੇਈ ਜੇਵੇ ਹੋ ॥ ਤਾ ਗਾਇ ਕਹਿਆ ਤਪਾ ਮੈ ਹੋਰ ਸਵਾਸ ਤੇ ਪਾਛਿਆ ਹੋ

ਜੇ ਆਖੇ ਅਤੇ ਖਾਵੇ ਤਾ ਬਕਰਾ ਸਵਾਰੀ ਐ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਗਾਇ ਜੀ ਉਥੇ ਫਰਮਾਇਸ
 ਦੀ ਜਾਇ ਨਾਹੀ। ਜੇ ਕੁਝ ਆਪਣੀ ਖਸੀ ਭੇਜੇ ਸੋਈ ਅਸਾਨ ਹਛੁ ਪੈ। ਤਾ ਗਾਇ ਕਹਿ ਆਵੇ ਉਮੇ
 ਦਾ ਬਕਰਾ ਬਸ ਉਹ ਉਤਰਤੋ। ਸੰਧਾ ਬਾਅਦ ਭਾਂਡੇ ਲੈ ਅੰਗੇਇਆ। ਗਾਇ ਕਹਿ ਆਭਲਾ ਸੁਧਾ
 ਪਹਿਲੇ ਕਾਝੇ ਮਿਠਾ ਕਰਿ ਲੈ। ਅਤੇ ਪਿਛੇ ਸਲੇਣਾ ਖਾਸਨ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗਗਮਾ ਗੁਣਿ
 ਚ ਸਬਦ **ੴ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਨ ਮਹਿ ਜਾਇ**। ਅੰਗ ਮਰਮ ਸਲੇਣਾ ਸੰਜਮ ਖਟਾ ਖਰਾਧੇ ਆਨ। ਐਸਾ ਭੋਜਨ ਜੋ ਨਰਮ
 ਚਵੇ ਸੋ ਮਾਣਸ ਪਰਧਾਨ। ੧॥ ਗਾਇ ਜੀ ਭੋਜਨ ਐਸਾ ਕਰੀ ਐ। ਅਉਰ ਸਗਲ ਪਰਹਰੀ ਐ।
 ੧॥ ਰਹਾਉ। ਮੇਵਾ ਮਗਨ ਲਗਾ ਸਚੇ ਸੇਤੀ ਜਿਸ ਖਾਧੇ ਰਿਪਤਾਵੈ। ਸਤਿਗੁਰ ਬਿਰਛ ਫਲਿ ਆਸ
 ਟੁਗਲੀ ਸੋ ਫਲੁ ਚੁਣ ਚੁਣ ਖਾਵੈ। ੨॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਰਸਨਾ ਮਧਣੀ ਕਾ ਸੋ ਪੀਵੈ ਜਿਸ ਦੇਵੈ। ਸਫ
 ਲਿ ਓਦਰ ਸਨਅਕਾਲ ਮੁਹਤਿ ਪੈਤਾ ਕੇ ਰਿਦੇ ਸਮੇਵੈ। ੩॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੋ ਖਰਾਸੁ ਆਦੀ ਦੇ ਕੰਕਾ
 ਰੁ ਸੁਲੀਆ। ਅਉਰ ਸੁਆਦ ਸਭ ਫੀਕੇ ਲਾਗੇ ਜਬ ਸਚਨਾਮ ਮੁਖੀਆ। ੪॥ ਤਾ ਫਿਰ
 ਇਕਾ ਲੁਨੁ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਕਾ ਲੁਕਿਉ। ਤਾਲਾ ਲੁਕਾ ਲੁਨੁ ਆਖਿਆ ਗੁਣੀ ਤੇਰਾ ਕੀਮਤਾ ਹੀ ਬੋਲ
 ਟੁਕਾ। ਤੁਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਖੀਧੀ ਪ੍ਰੰਤੂ ਕਠੰ ਗਾਇ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਫਹਿਪੈ। ਅਜੀ ਗਾਇ ਜੀ ਅਸਾਨੀ ਹੋਰ ਜਾ
 ਇਗਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਗਾਇ ਜੀ ਜਿਉ ਜਾਣੇ ਤਿਉ ਨਾਨਕ ਨੁ ਅਪਣੇ ਪਾਸ ਹੀ ਰਖੋ। ਗਾਇ ਕਹਿ ਆ
 ਤੁਪਾ ਆਉ ਤੇਰੀ ਬਹੁਤ ਬਿਲਲਾਟ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਤੈਨੂੰ ਆਖ ਨਾਹੀ ਸਕਦੇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਗਾਇ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਨਿਸੰਗ ਆਖੇ ਜੋ ਕੁਛ ਆਖਣਾ ਹੋਵੈ। ਤਾ ਗਾਇ ਕਹਿ ਆਤਪਾ
 ਜੀ ਇਥੇ ਰਹੋ। ਅਤੇ ਖੇਤੀ ਕਰੋ ਤੁਸਾਰੇ ਆਗੇ ਕਾ ਮੇਲਾਇ ਦੇਵੇ ਆਹੋ। ਅਤੇ ਨਾਹ ਲਾਨਾ ਪਤਾ।

ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਗ ਸੋਰਠ ਵਿਚ ਸਬਦ **ਮਨਹਾਸੀ ਕਿਰਸਾਣੀ ਕਰਣੀ ਸਰਮ** ੪੭
 ਪਾਣੀ ਤਨ ਖੇਤਾ। ਨਾਮ ਧੀ ਜਸੀ ਤੇ ਪਸੁ ਹਾਗਾਰ ਖਗਰੀ ਥੀ ਵੇਸਾ। ਕੁਉ ਕੁਗਤ ਕਰਿ ਜੀ ਮਸੀ
 ਸੇਘਰਿ ਭਾਗ ਠਵੇਖਾ॥ ੧॥ ਭੋਲਿਆ ਮਾਇਆ ਸਾਥ ਨ ਹੋਇ। ਇਨ ਮਾਇਆ ਜਗ ਮੋਹਿਆ
 ਵਿਰਲਾ ਬੁਝੈ ਕੋਇ॥ ੧॥ ਲਾਲ ਕਹਿਆ ਅਜੀ ਜੇਹਾ ਟਿਆ ਖੇਤਾ ਹਟ ਹੀ ਬੋਹੇ॥ ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ॥ ਹੁਣ ਹਟਿ ਕਰਿਆ ਰਜਾ ਸਚ ਨਾਮ ਕਰਵਥਾ। ਸੁਰਤਿ ਸੁਬਦ ਕਰ
 ਗੁਰੂ ਸਾਲਤਿ ਸਾਵਿਚਤਿ ਸੁਨੇ ਰਖਾ। ਸੀਤਾ ਸੇਤੀ ਵਣ ਜ ਕਰ ਲੈ ਲਾਹ ਮਨ ਹਸਾ॥ ੨॥ ਤਾਫੇਰ ਲਾਲ
 ਰਾਇ ਬੋਅਖਵਾਇਆ ਜੀ ਇਸ ਦਾ ਮਨ ਫਿਰ ਨੇਤੇ ਹੈ ਤਾਘੋਲੀ ਆਦੀ ਸੁਭਿਦਾ ਗਰੀ ਕਰੇ॥ ਤੁੰ
 ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ॥ ਸੁਣ ਸਾਸਤ ਸੁਭਿਦਾ ਗਰੀ ਸਤਿਘੋਲੈ ਲੈ ਚਲਾ। ਖਰਚ
 ਬਨ ਚੀਗਿਆਈ ਅਮਤ ਮਨ ਜਾਣੇ ਕਲਾ। ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਦੇਸ ਜਾਇ ਤਾ ਸਖ ਲਹੇ ਮਹਲਾ॥ ੩॥
 ਤਾਕਾ ਲਾ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਚਾਕਰੀ ਕਰੇ॥ ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੋਗ ਦੀ ਪਉੜੀ ਅ
 ਖੀ॥ ਲਾਇ ਚਿਤ ਕਰਿ ਚਾਕਰੀ ਮਨ ਨਾਮ ਕਰਿ ਕੇਆ। ਬਨ ਬੁਦੀ ਆਕਰਿ ਧਾਵਣੀ ਤਾ ਕੇ
 ਖੇਪੀ ਨਾ। ਨਾਨਕ ਦੇਖੈ ਨਦਰ ਕਰਿ ਚੜ੍ਹੇ ਚਵਗਣ ਵੀਨਾ॥ ੪॥ ਤਾਫੇਰ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਆਖਿਆ
 ਜੀ ਤੁਪਾ ਅਸਾਨ ਕੁਝ ਫਰਮਾਇਸ ਕਰਾ ਅਸੀ ਕੁਝ ਸਪ ਵੀਐ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਗ ਸ
 ਰੋਗ ਵਿਚ ਸਬਦ ਬੋਲਿਆ॥ ਹੀ ਕਫਰਮਾਇਸ ਅਖੀਐ ਜੇ ਮਨੇ ਸਾਈ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਜੇਰ ਨਚ
 ਲਈ ਕਰਿ ਜੇਰ ਪਿਦਾਈ॥ ੧॥ ਐਸਾ ਸਾਹਿਬ ਰਾਇ ਜੀ ਕਿਸੇ ਵਸ ਨ ਆਵੈ॥ ਸਾਈ ਕਾਰ ਕਮਾ
 ਵਣੀ ਜੇ ਉਸੇ ਭਾਵੈ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਕਮ ਨ ਚਲਈ ਕੋਈ ਕਰਿ ਦੇਖੇ। ਸੇਖ ਮਸਾਹਿ

ਕਸਿਧਸਾਧਸੁਕੁਲਿਖੀਏਲੇਖੇ॥੩॥ਦਸਅਵਤਾਰੀਆਇਆਜਗਹੁਕਮਚਲਾਇਆ॥
 ਅਤਿਕਾਲਪਰਤੀਪਏਕਿਛਹਾਥਨਾਆਇਆ॥੩॥ਬਰੇਬਰੇਮਹਾਬਲੀਜੇਧੇਅਰਸੁ
 ਰੇ॥ਕਹੁਨਾਨਕਸੁਭਦੇਖੀਆਸੁਭਧਰਤੀਪੂਰੇ॥੪॥ਤਾਫਿਰਗਾਇਕਹਿਆਤਪਾਜੀਤੁ
 ਸੀਲੰਗਰਚਲਾਵੇ॥ਤ੍ਰੈਖੁਹਤੁਸਾਰੇਤੁਲਕਕਰਦੇਨੇਹਾ॥ਨਾਹਾਲਾਨਾਪਤਾ॥ਤੁਸੀਫਕੀ
 ਰਾਨਬੈਰੇਖਵਾਵੇ॥ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਗਾਗਾਸਾਵਿਚਸੁਧਦ ਲੰਗਰ ਲੰਗਰ
 ਏਕੁਖਦਾਕਾਦੁਜਾਲੰਗਰਨਾਹੀ॥ਦੁਸਰੇਲੰਗਰਨਾਚਲੈਥਿਰਜਗਤਨਰਗਈ॥੧॥
 ਗਾਇਬਲਾਰਸੁਣਥੇਨਤੀਯਹਿਅਰਜਹਮਾਰੀ॥ਖਾਲਕਸਚਾਏਕਹੈਜਿਨਖਲਕਸਵ
 ਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਦਾਤਾਆਪਰਹੀਮਹੈਸੁਭਖਲਕਸਭਾਲੋ॥ਦੇਵਨਕੋਆਪੇਧਨੀਸਭ
 ਲਿਆਪ੍ਰਤਪਲੋ॥੩॥ਜੀਉਪਾਨਤਨਪੰਨਦੀਏਦੀਨੇਰਸੁਭੇਗਾ॥ਆਪੇਕਛੁਨਹੋਵਈਪ੍ਰ
 ਕੁਕੀਏਸੁਜੇਗਾ॥੩॥ਸੁਭਨਾਕੇਸਿਰਏਕਸਿਧਸਾਧਧੀਚਾਰੇ॥ਨਾਨਕਮੰਗਤੁਸਭਕੇ
 ਇਕਦਾਤਾਸਿਰਜਨਹਾਰੇ॥੪॥ ਸੰਮਤ ੧੫੫੩॥ ਅਤੀਪੋਹਵਦੀਦੀ॥ ਬੋਲਹੁਭ
 ਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੁ ਗੁਰੂਗੋਬਿੰਦਾਸ ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਤਲਵੰਠੀਚਿਚਲਣਲਗਾ॥ਤ
 ਗਾਇਬਲਾਰਨੁਖਬਰਹੇਈਜੇਨਾਨਕਤਪਾਫਿਰਚਲਿਆਹੈ॥ਕਾਲੁਲਾਲੁਜਾਇਗਾਇ
 ਪਾਸਰੁੰਨੇ॥ਤਾਗਾਇਉਮੇਦੇਨੁਕੇਜਿਆਤਪੇਨੁਸਾਦਿਲਿਆਉ॥ਉਮੈਦਾਰਾਇਦਾਨਫਰ
 ਸਦਿਲਿਆਇਆ॥ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਆਇਗਾਇਨੁਦਆਇਆਖੀ॥ਗਾਇਕਹਿਆਤ
 ਪਾਜੀਮੈਨੁਗੁਸਤਾਕੀਮਾਫਕਰਨੀ॥ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਗਾਇਜੀਤੁਸੀਦਰਗ

ਹੇਠਾ ਫੁੱਲੋਂ। ਰਾਇ ਕਾਹਿ ਆਤੁ ਪਾਜੀ ਤੁਸੀ ਕਰੋ ਕੁਝ ਨਾਹੀ ਤੁਸੀ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹੁ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ੪੮
 ਜੀ ਕਹਿ ਆਗਾਇ ਜੀ ਅਸਾ ਰੋਹ ਬਨਾਹੀ ਜੇ ਅਸੀ ਇਥੇ ਰਹੀਏ। ਜਿਥੇ ਰਖੇ ਗਾਤਿ ਬਾਉਰ ਹੀਏ
 ਰੇ। ਰਾਇ ਬਹੁਤ ਜਤਨ ਕੀਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੋਇ ਆਖ ਲਾਸਾ। ਤੁਰਾਇ ਰਿਠਾ ਜੇ ਰਹਿੰਦਾ ਤਨ
 ਹੀ। ਤੁਰਾਇ ਇਹੁ ਆਖਿ ਆਤੁ ਪਾਜੀ ਕਾਈ ਫੁਰਮਾਇ ਸਕਰੇ। ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਜੀ
 ਫੁਰਮਾਇ ਸਾਸਾ ਰੀ ਹਿਕੋ ਝਲਣ ਵਾਲਾ ਹੋ। ਚੁਣਤੁ ਸੀ ਅਸਾ ਨਰ ਜਾਇ ਦੇਵਹੁ। ਤੁਰਾਇ ਬੋਲਿ
 ਆਰਜਾਇ ਤੁਸਾ ਰੀ ਲੋੜੀ ਦੀ ਹੋ। ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਾਹਰਿ ਪਛਲੇ ਪਹਿਰਿ ਨਾਵੁਣੁ ਰਾਇ ਅ
 ਸੀ। ਰੇਖੇਤਾ ਖਹ ਬਲਦਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਮੁਹਵਚਨ ਹੋ ਜੇ ਇਥੇ ਟੋਕਾ ੬੧
 ਭੀ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਇਹ ਗਲ ਰਾਇ ਸੁਣੀ ਰਾਇ ਖਬਰ ਦਾਰ ਆਹਾ। ਰਾਇ ਆਖਿ ਆਤੁ ਪੇਦੇ
 ਮਹਟੇ ਭਾਨਿ ਕਾ ਲਿਆਹੇ। ਇਥੇ ਟੋਕਾ ਪੁਟੇ ਪਰਤ ਪੇਦੇ ਨਾਵੁਣਾ। ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ੭
 ਈ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਤੇ ਭਾਈ ਲਾਲ ਦੇ ਘਰਿ ਵਤ ਆਏ। ਭਾਈ ਲਾਲ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੈ
 ਨਿਗਲਹੋਇ ਆ। ਤੁਸਾ ਮੈ ਨਵਰਸਨ ਦਿਤਾ। ਪੰਜ ਦਿਨ ਰਹੇ ਫਿਰ ਵਿਦਾਲੀ ਤੀ। ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ
 ਜੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ~~ਪਾਤਿ ਪਾਤਿ~~ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਲੀ ਮੀ ਉਦਾਸੀ ਲੀ ਤੀ। ਧਰਤੀ ਬੀਗਲੇ
 ਫਾਕੇ ਗਏ। ਉਥੇ ਇਕ ਦਿਨ ਦੇ ਇਕ ਦਿਨ ਤੇ ਦਿਨ ਕੁਝ ਨਾ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਉਣ ਅ
 ਹਾਰੀ ਹੋਇ ਰਹਿਆ। ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੈ ਕੁਖਾ ਮਰਦਾਹਾ। ਮੇਰ ਕੋਈ ਇਲਾਜ ਕਰਾ। ਤੁਰਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਏਹੁ ਮਰਦਾਹੋ। ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਕਿ ਉਮਰਦਾਨਾ। ਮਰਦਾਨੇ
 ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੈ ਕੁਖਾਹਾ। ਮੈਨੂੰ ਕੁਖਾਏ ਗਈ ਕਲੇਜੇ ਨੂ। ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਮ

ਮਰਦਾਨਾ ਜਾਇਦਾਸ ਦੀ ਵਿਚਵੜਿਆ ਅਗੇ ਚਾਰ ਰੰਨਾ ਖੜੀਆ ਆਪਣੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਹਸਦੀਆ ੪੯
ਆਹੀਆ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਜੋ ਰਿਠੇ ਨੇ ਲਗੀਆ ਵੰਡੀਆ ਪਾਵਨਾ ਓਹ ਆਖੇ ਮੈਂ ਲੈਂਨੀਆ ਓਹ ਆਖੇ
ਮੈਂ ਲੈਂਨੀਆ ਓਹ ਕਰਨ ਧਾਗਾ ਗਲ ਵਿਚ ਪਾਇ ਗਈ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਛੁੜਾ ਕਰਿ ਧਰਾਇਆ ਓਹ ਕ
ਪਹਿਰਿ ਗੁਜਰ ਗਈਆ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾ ਆਇਆ ਤੁਗਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿਆ ਤੁਗਰੂ ਈਥਾ ਲੇਖ
ਛਿਆਜੀ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾ ਆਇਆ ਤੁਗਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਚਲ ਭਾਈ ਥਾਸਾ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ
ਲੈ ਆਵੀਏ ਤੁਗਰੂ ਈਥਾ ਲੇਖ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਥੇ ਹੈ ਤੁਗਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
ਭਾਈ ਥਾਸਾ ਮਰਦਾਨਾ ਛੁੜਾ ਹੋਇਆ ਬਧਾ ਹੈ ਭਾਈ ਥਾਸੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੁਸੀਂ
ਨੇ ਕਰੋ ਅਤੇ ਓਹ ਰਹੇ ਨਹੀਂ ਭਾਈ ਥਾਸਾ ਚਲਾ ਤੁਗਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਥਾਸਾ ਦੇਵੇ ਚਲੇ
ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਲੈਨਾ ਅਗੇ ਦੇਖਨ ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਛੁੜਾ ਹੋਇਆ ਧੈਂਠਾ ਹੈ ਅਗੇ ਜੋ ਰੰਨਾ ਖੜੀਆ ਆਹੀ
ਆਸੋ ਚਮਕ ਆਈਆ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਕੋ ਓਹ ਧਾਗਾ ਬਾਲੇ ਦੇ ਗਲ ਘੁਤਿਆ ਜਿਸ ਭਾਈ ਥਾਸੇ ਦੇ
ਗਲ ਪਾਇਆ ਸੋ ਛੁੜੀ ਹੋਇ ਗਈ ਜਿਸ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਗਲ ਘੁਤਿਆ ਸੋ ਕੁਤੀ ਹੋਇ ਗਈ ਤੁਗਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਰਿਠੇ ਭਾਈ ਥਾਸਾ ਭਾਈ ਥਾਸੇ ਆਖਿਆ ਰਿਠਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਗਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਥਾਸਾ ਜਾਹਿ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਗਲੇ ਧਾਗਾ ਤੋੜਾ ਭਾਈ ਥਾਸੇ ਜਾਵੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਗ
ਲੇ ਧਾਗਾ ਤੋੜਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਆਵੀ ਹੋਇਆ ਤੁਗਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਛਿਆ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਉਂ
ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਸ ਜੀ ਭੁਲੀਆ ਬਲਾਈ ਆਵਿ ਚਲੀ ਤੇ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਤੁਗਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ
ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਏ ਫੁਥੇ ਨਾ ਅਸਾ ਤੇ ਤੂੰ ਮਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਓਹ ਨਾਵੇ ਗਰਨਾ ਦੇਖ

ਸਮਾਏ। ਦੇਖਨਤਾਛੁੜੀਤੇਕੁਤੀਹੋਈਆਪੈਨਾ। ਤਾਉਨਾਦੇਖਸਮਾਠਿਠਜੋਇਹਕੋਈਕਲਾਵਾਨ
 ਹੋਨੀ। ਓਹਦੇਹਾਦੇਖੈਗਤੇਦੁਰਿਪਏ। ਕੁਈਬਾਲੇਆਖਿਆਭਾਈਉਥੇਹੀਭਿਗੋ। ਓਹਦੇਵੇਸਿਖਹੋ
 ਇਉਨਾਦੁਹਾਦੋਪਿਛੇਸੰਗਤਿਹੋਈ॥ ੩੦॥ ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹਗੁਰੂ॥ **ਸਾਖੀਤੇਹੁਗੁਰੂ॥** ਆ
 ਗੇਸੰਘਲਾਈਪਦਾਸਹਰਿਗਜੇਸਿਉਨਾਭੁਦੀਨਗਰੀਰੇਦੁਮਹੀਨੇਵਿਚਗਏ। ਉਥੇਦਾਗਜਾਸਿ
 ਉਨਾਭੁਆਹਾ। ਕਿਹਾਆਹਜੇਕੋਈਪੁਤਮਰਿਦਾਤਾਪੁਤਦੇਦਾ। ਜੇਕੋਈਮੀਹਮੰਗਦਾਤਾਮੀਹਦੇ
 ਦਾ। ਅਤੇਕਲਾਵਾਨਆਹਾ। ਜਦਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਥੇਜਾਇਥੈਠੇਤਾਕਲਾਉਸਦੀਹਿਰਗਈ॥
 ਜੇਕੋਈਕੁਲਮੰਗੇਸੋਕੁਲਹੋਵੈਨਾਹੀ॥ ਸਿਉਨਾਭੁਕਹਿਆਆਪਣੇਵਜੀਰਨਾ। ਅਰੇਪਰਸਰਾਮਏ
 ਹਕਿਆਹੁਆ। ਹਮਾਰੀਨਗਰੀਮੈਕਿਨੇਪਾਪਕੀਆਪੈ। ਪਰਸਰਾਮਵਜੀਰਕਹਿਆਗਜਾਜੀ
 ਪਾਪਕਿਸੀਨਾਹੀਕੀਆ। ਗਜੇਕਹਿਆਕਿਆਹੁਆ। ਤਾਪਰਸਰਾਮਕਹਿਆਗਜਾਜੀਤੇਹੀਨ
 ਗਰੀਮੈਇਕਅਤੀਤੁਆਇਆਪੈ। ਅਰਉਸਕੇਸਾਥਦੇਇਚੇਲੇਹੋਨਾ। ਯਹਿਕਛੁਹੁਆਪੈ॥ ੩੦॥
 ਜੇਕਹਿਆਪਰਸਰਾਮਉਨਕੀਖਬਰਲੇਹਾ। ਪਰਸਰਾਮਹਛੇਭੋਜਨਬਣਾਇਕੈਏਚਾਲਿਆ॥
 ਜਾਇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਅਗੇਰਖੇਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਕਿਆਹੋਭਾਈ। ਪਰਸਰਾਮ
 ਵਜੀਰਕਹਿਆਸਾਧਜੀਯਹਭੰਗਾਗਤਮਕੋਗਜੇਸਿਉਨਾਭੁਭੋਜਿਆਪੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਗਗਮਾਰਵਿਚਸਬਦਥੋਲਿ॥ **੧॥** ॥ ਰਸਕਸਸੁਆਦਅਨੇਕਹੋਇਖਫਲਿਮੀਠੇਚਾਖਾ॥ ਕਿ
 ਰਪਕਰੇਜੇਸਾਪਈਤਾਕੋਰਖੇਆਪ॥ ੧॥ ਪਰਸਰਾਮਭੋਜਨਫੇਰਲੇਗਾਇਆ। ਜਾਇਰ
 ਜੇਨੁਪਰਸਰਾਮਆਖਿਆਜੀਓਹਭੋਜਨਖਾਤਾਨਾਹੀ। ਗਜੇਕਹਿਆਰੇਪਰਸਰਾਮਓਹਕਿ

ਸਥਾਤਕਾਥੈਪਾਰੀਹੈ॥ ਪਰਸਰਾਮਕਹਿਆਜੀਮੈਕਹਿਨਾਹੀਸਕਤਾ॥ ਜੇਹੁਕਮਹੋਵੈਤੈਅਪ ੫੦
 ਛਗਾਬਣਾਇਕੈਲੇਜਾਈਐ॥ ਰਾਜੇਕਹਿਆਪਰਸਰਾਮਭੁਲੀਧਾਤਾ॥ ਪਰਸਰਾਮਅਪਣੁ
 ਰਾਬਣਾਇਕੈਆਇਆਗੈਖੜਹੋਇਆ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆ॥ ਪਰਸਰਾਮਸੁ
 ਣਬਾਤਹਮਾਰੀ॥ ਕੈਸੋਵਾਪਾਰੀ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਤੇਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਉੜੀਆਖੀ॥ ਏ
 ਥਿਖਭੁਰੀਆਗੈਦਲਾਧਰੀਆਖੰਡਾਇਦਾੜਾ॥ ਸੁੰਦਰੂਪਅਪਾਰਹੈਦੇਤੀਜਨਮਵਿਗਾੜਾ॥ ੨॥
 ਫੇਰਪਰਸਰਾਮਰਾਜੇਪਾਸਜਾਇਕਹਿਆ॥ ਜੀਅਪਛਰਾਨਾਈਆਨਾਅੰਗੀਕਾਰਕੀਆ॥
 ਰਾਜੇਕਹਿਆਪਰਸਰਾਮਸੀਤਕਾਲਹੈਤੂੰਭੁਲੇਬਸਤੁਲੈਜਾਇ॥ ਪਰਸਰਾਮਕਹਿਆਭੁਲਾਜੀ
 ਪਰਸਰਾਮਹਛੇਬਸਤੁਲੈਗਇਆ॥ ਅਨਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਅਗੇਰਖੇ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਪਉੜੀਆਖੀ॥ ਕਾਇਆਕਪੜਸੁਠਹੈਇਨਕਉਦੇਖਨਭੁਲਾ॥ ਸੁਇਨਾਰੂਪਮਾਲਧਨਦੇਈ
 ਨਰਕਕਾਮੁਲਾ॥ ੩॥ ਪਰਸਰਾਮਕਹਿਆਜੀਤੁਮਆਪਣਾਭੇਦਕਹੋਤੁਮਾਰਾਪਰੇਜਨਕਿਅ
 ਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ॥ ਆਪਣਾਹੁਕਮਾਨਿਵਾਰਤੁਅਜਮਤਿਸੁਣੀਢਾਤਾ॥ ਗੁਣਮ
 ਨਕਰਤਾਰਕਾਹਿਰਦੇਉਪਜੀਸਾਂਤਾ॥ ੪॥ ਤਾਫੇਰਪਰਸਰਾਮਕਹਿਆ॥ ਰਾਜਾਜੀਉਹੁਕੁਣਹੋਰ
 ਹੀਬਚਨਕਰਤਾਹੈ॥ ਪਰਸਰਾਮਕੈਸੇ॥ ਰਾਜਾਜੀਤੁਮਾਰੀਅਜਮਤਿਕੀਨਿਦਕਰਤਾਹੈ॥ ਰ ੦ ਰਾਜੇਕਹਾ
 ਜਾਆਗਾਖਬਰਦਾਗ॥ ਰਾਜਾਆਪਹੀਆਇਆ॥ ਰਾਜਾਆਇਕੈਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਗੇਹਥ
 ਜੇਨਕੇਖੜਹੋਇਆ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਭੋਗਦੀਪਉੜੀਆਖੀ॥ ਸੁਣਗਜਾਸਿਉਨਾਭੁ
 ਤੁੰਮਤਿਘੁਧਤੇਰੀਰਾਸਾ॥ ਨਾਨਕਪੜਦਾਦੂਰਿਕਰਿਤਾਹੋਵੈਦਾਸਨਦਾਸਾ॥ ੫॥ ਤਾਗਜਾਸਿਉ

ਨਾਭੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਪੈਰਤੇਫਹਿਪਇਆਆਖਣਲਗਾਜੀਤੁਸੀਮੈਨੂਕਿਰਤਾਰਥਕਰੇ
 ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਹੁਤਰਜੇਤੇਖੁਸੀਹੋਇਆਇਹਹਕੀਕਤਸੁਣਕਰਿਗੁਰੂਅੰਗਦਨੁਰੇ
 ਗਚਰੁਗਇਆਗੁਰੂਅੰਗਦਸਤਾਈਪਹਿਰਿਇਕਰੰਗਹੀਰਹਿਆਅੰਸੀਲਾਲੀਚਰੁ
 ਗਈਕੋਈਓਹਲਾਲੀਸਹੀਨਕਰਿਸੇਘੋਜਾਗੁਰੂਅੰਗਦਪਿਤੁਵਿਚਆਇਆਤਾਫੇਰ
 ਆਖਿਓਸਮਾਖਭਾਈਥਾਲਾਫੇਰਭਾਈਥਾਲਾਸੰਗਲਿਖਾਵਣਾਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਨਗੁਜਾਸਿਉਨਾਭੁਮੰਦਰਵਿਚਲੇਗਇਆਲਗਾਪੁਛਣਜੀਤੁਮਾਰਾਨਾਉਕਿਆਹੈ। ਤੁਮ
 ਜੋਗੀਪੁਰਖਹੋ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਗਾਗਮਾਰੁਵਿਚਸਬਦਬੋਲਿਆ॥ **੧**॥ ਜੋਗੀਜੁਗਤਨਾ
 ਮਨਿਰਮਾਲਿਸਤਾਕੈਮੇਲਨਰਾਤੀ॥ ਪ੍ਰੀਤਮਨਾਬਸਦਾਸਤਿਸੰਗੀਜਨਮਮਰਨਗਤਬੀਤੀ
 ੧॥ ਗੁਸਾਈਤੇਰਾਕਉਨਾਮਕੈਸੇਜਾਤੀ॥ ਜਬਘਟਿਭੀਤੁਰਿਮਹਲਬੁਲਾਇਪੁਛੇਥਾਤਨਿਰੰ
 ਤੀ॥ ੧॥ ਫੇਰਗਜੇਪੁਛਿਆਜੀਤੁਸੀਬ੍ਰਹਮਣਹੋ॥ ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਉੜੀਆਖੀ
 ਬ੍ਰਹਮਣਸੇਜੋਬ੍ਰਹਮਖੀਚਾਰੈਪੂਜੇਹਰਿਗੁਣਪਾਤੀ॥ ਏਕੋਨਾਮਏਕੋਨਗਾਇਣਸਭਮਾਹਿਏ
 ਕਾਜੋਤੀ॥ ੨॥ ਫੇਰਗਜੇਪੁਛਿਆਜੀਤੁਮਖੜਹੋ॥ ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਉੜੀਆ
 ਖੀ॥ ਅਹਿਘਟਿਛਾਥਾਜਿਹਥਾਠੰਡੀਤੋਲਉਨਾਮਅਜਾਚੀ॥ ਸਿਰਸਾਹਸਿਰਸਾਈਏਕੋਣ
 ਣਜਰੇਬਹੁਭਾਤੀ॥ ੩॥ ਫੇਰਗਜੇਪੁਛਿਆਜੀਤੁਮਗੋਰਖਹੋ॥ ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਭੋ
 ਗਈਪਉੜੀਆਖੀ॥ ਪਰਨਪਰਗਗਨਗਗਨਪਰੋਗੋਰਖਤਾਕਾਅਗਮਗੁਰੂਪੁਨਵਾਸੀ
 ਅੰਤਰਿਥਾਹਰਿਏਕੋਜਾਣੈਤਾਨਾਨਕਭਇਆਉਦਾਸੀ॥ ੪॥ ਤਾਗੁਜਾਸਿਉਨਾਭੁਗੁਰੂਨਾ

ਨਕਜੀਦਾ ਸਿਖੋਇਆ ਸਗਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜਪਣਾ ਅਤੇ ਰਯਤੁ ਨ ਜਪਾਵਣਾ ਤਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਮ ੫੧
 ਕਜੀ ਪਾਵਸੀ ਗਲੀ ਉਚਾਰੀ ॥ ਇਕ ਸਉਤੇ ਗਾਇਆ ਉਥੇ ਲੋਕ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹੇ ਵੇਰੇ ਤੇ ਪੰਜਮ ਹੀ ਨੇ ਉਥੇ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਮ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ॥ ਬੋਲਹੁ ਬਾਈ ਜੀਵਾਹ ਗੁਰੂ ॥ ਤਾ ਫੇਰ ਹਿਕ ਵਿਲ
 ਇਤੁ ਅਸਰਾਪ ਨਾਹ ਰਾਜੇ ਦੀਆ ਹੀ ॥ ਉਸ ਵਿਲਾਇਤ ਨੂਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚਾਲਿਆ ॥ ਰਾਜੇ ਨੂੰ
 ਮੰਜੀ ਬੈਠਾਇ ਕਾਰੀ ॥ ਫੇਰ ਅਸਰਾਪ ਨਾਹ ਦੀਵਲਾਇਤ ਨੂੰ ਚਲੇ ॥ ਜੇ ਬੇਬੰਧਾ ਫੀਦੀ ਮੰਜੀ ਹੈ ॥
 ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਟਾਪੂ ਵਿਚ ਹੈ ॥ ਤੁਮਰ ਦਾ ਨਾਵਿਟ ਰਖਨਾ ਹੋਇਆ ॥ ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਰੀਝਤਾਰ ਤੇ
 ਮਰਦਾਨਾ ਆਖੇ ਜੀ ਮੈ ਆਗੇ ਨਾਹੀ ਜਾਵਾ ॥ ਮੈਨੂੰ ਵਿਦਾ ਦੇਹਾ ॥ ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖੇ ਮਰਦਾਨਾ
 ਆਗੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਬਲਾਈ ਹੈ ਨਾ ॥ ਤੁਮ ਦਾਨਾਹੀ ਤੂੰ ਅਸਾਹੀ ਨਾ ਸਰਹਾ ॥ ਮਰਦਾ
 ਨਾਰਹੇ ਨਾਹੀ ॥ ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਰੇ ਆਖੇ ਲਗਦਾ ਨਾ
 ਹੀ ॥ ਮੈ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹਈ ਤੂੰ ਸਮਾਲਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਕੋ
 ਈ ਭੁਤ ਸਗਾ ਸੇ ਮੈ ਨਾਹੀ ਆਖਿ ਰਹੇ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਪਾਸੋ ਵਿਦਾ ਲੀਤੀ ਗਇਆ ॥ ਪਿਛੇ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਪਾਛਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਿ ਆ ਕਰੀ ਮੈ ॥ ਮੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੇ ਸਾਭੇ ਜੀ
 ਆਵੈ ॥ ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਹ ਦਿਨ ਜੀ ਗਲ ਬਾਰ ਵਿਚ ਬੈਠ ਰਹਿਆ ॥ ਅਗੇ ਚਲੇ ਨਾਹੀ ॥ ਜਾਵ
 ਇ ਪਹਿਰ ਗੁਜਰੇ ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਰਾਖ ਸਪਕ ਨਿਆ ਹੈ ਕ
 ਨਾਹਿ ਵਿਚ ਤੁਝ ਦਾ ਹੈ ਸਾ ॥ ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਅਜੀਤ ਲੀਵੇ ਦੇਹਾ ॥ ਖਾਵਣ ਦੇਹਾ
 ਬੇਬੰਧੇ ਜੇ ਨਾਹੀ ॥ ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਹ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ ॥ ਆਖਣ ਲਗਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਨਾਲ ਲੀ

ਜਿਉ

ਤੇਰੀ ਸਰਮ ਭਾਗੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸਾਡੇ ਕੰਮ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਜੀ
ਕੇਰੀ ਕਦਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕੋ ਹਾਂ ਨਵਾਉ ਪਾਰਿ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਫੇਰ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮਾਂ ਜਾਇਆ ਨੀ ਤਾਖਾਇ ਲੈ ਸੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਰਾ ਹਥ ਪ
ਕਾੜ੍ਹੇ ਆਗੇ। ਇਕ ਪਲ ਕਥਾ ਤੁਹੇ ਦੀ ਹੈ ਜਾਪੇ ਨਾ ਹੀ ਜੋਇ ਬੇ ਆਹੇ ਕਉ ਬੇ ਆਹੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
ਕ ਜੀ ਹਸਿਆ ਹਸ ਕੇ ਪੁਛੁ ਏਲ ਗੋ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ। ਮਰਦਾਨਾ ਸਿਰ ਸਿਰਾ ਹੋਇਆ। ਤਾਂ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਇਹ ਕੜਾ ਹੋ ਜੇਤੁ ਪਦਾਹਈ ਸੋ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਤਲ ਦੇ ਦੇਵਾ
ਸੰਤੋ। ਜੇ ਗਾਖ ਸਤੁ ਲਕਰਿ ਖਾਵੇ ਪਰ ਅਸੀਂ ਛਪਰ ਹੀਏ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ
ਜੀ ਜੇਹੇ ਆਇਤੇ ਹੋ ਨ ਆਏ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਦੇਖ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਰਤਾਰ ਕਿ
ਆ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਿਉ ਪੜਾ ਆਹਾ ਤਿਉ ਗੁਰੂ ਸਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਪਕੜ ਕੜਾਹੇ ਵਿਚ ਪਾਤਿਆ ਗੁਸੇ
ਨਾਲਾ ਕੜਾਹਾ ਅਜੇਹਾ ਠੰਡਾ ਹੋਇ ਗਇਆ ਪੋਹ ਮਾਹ ਦਾ ਕੜਾ ਜੰਮਦਾ ਹੈ। ਗਾਖ ਸੋਹੇ ਗਾਨ ਹੋਇ
ਗਇਆ ਹੋਏ ਅਗਨ ਬੁਝ ਗਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਵਾਧਾਨ ਦਿਖਾਈ ਦਿਤੀ। ਗਾਖ ਸੋਥੇ
ਲਿਆ ਸਚ ਆਖਤੁ ਕਉ ਏਹੈ। ਤੇਰੇ ਆਏ ਜੋ ਮੇਰਾ ਕੜਾਹਾ ਤਪਿਆ ਆਹਾ ਸੀ ਤੁਲ ਹੋਇ ਗਇਆ
ਸਚ ਆਖਤੁ ਕਉ ਏਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿਆ ਹਸਿ ਕਰਿ ਆਖਿਆ ਕੜਾ ਗਾਖ ਸਖਾ
ਇਏ ਸਤਾਈ। ਕਿਉ ਨਾ ਹੀ ਖਾਦਾ ਕਿਉ ਰਖਿਆ ਹਈ। ਗਾਖ ਸੋਥੇ ਲਿਆ ਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿਉ ਕਰਿ
ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕਿਧਰੇ ਪੈਦਾ ਹੋਇ ਆਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗਾਗਾ ਮਾਰੁ ਵਿਚ ਸਬਦ ਏਹਾ ਸ
ਫੁਟਾ ਆਗੂ। ਗੁਰਮ ਕਾਮ ਨਹਿ ਭਾਇਓ ਪ੍ਰਗਾਸਾ। ਕਾਟੀ ਬੇਰੀ ਪਗ ਹੋਤੇ ਗੁਰ ਕੀ ਨੀ ਬੰਦ ਖਲਾਸ

ਘਾਹੁ ॥ ਮੇਰਾ ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹਿਓ ॥ ਤੁਪਤ ਕਨਾਹ ਬੁਝ ਗਇਆ ਗੁਰਸੀਤ ਲਨਾਮ ਟੀਓ ॥ ੫੨ ॥
 ੧ ॥ ਰਹਿਓ ॥ ਜਬ ਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗ ਭਾਇਆ ਤਉ ਛੋਰ ਗਇਨਿ ਗੰਗਾ ॥ ਜਿਸ ਕੀ ਅਟਕਤਿ ਸੇਤੇ ਛੁ
 ਟੀਤ ਉਕਹਾ ਕਰੈ ਕੋਟ ਵਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ਚੁਕਾ ਭਾਰਾ ਭਰਮ ਕਾਹਿ ਇਨਿ ਹਕਰਮਾ ॥ ਸਾਗਰ ਤੇ ਕੰਢੈ ਚ
 ਨੈ ਗੁਰ ਕੀ ਨਿਧਰਮਾ ॥ ੩ ॥ ਸਚ ਬਾਨ ਸਚ ਬੈਠ ਕਾ ਸਚ ਸੁਆਉ ਬਣਾਇਆ ॥ ਸਚ ਪੂਜੀ ਸਚ
 ਵਖਰੇ ਨਾਨਕ ਪਰਿਪਾਇੰ ॥ ੪ ॥ ਤੋ ਕੋਰਾ ਰਾਖ ਸਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਦੁਹਿ ਪਾਇਆ ॥ ੫ ॥
 ਉਠੇ ਨਾਹੀ ॥ ਆਖੇ ਜੀ ਮੈ ਵਡੇ ਪਾਪ ਕੀਤੇ ਹੋਨ ਮੈ ਨੁਬਖ ਸੀ ਮੇਜੀ ॥ ਜਿਉ ਤਉ ਮੈ ਨੁਬਖ ਸੀ ਮੇਜੀ
 ਤਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਤੇ ਗਰਮ ਦਾਸ ਮਰਦਾਨਾ ਰਬਾਈ ਇਸਤਾਈ ਮੈ ਨੇਗਾ ਤਾਤੇ ਰੀਗ
 ਤਹੇ ਵੈਰੀ ॥ ਤੁਝੇ ਕੋਰੇ ਰਾਖ ਸਾਖਿਆ ਜੀ ਇਹ ਭੀ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਮਥੇ ਤੇ ॥ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਆਖੇ ਸੋਭੀ
 ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਮਥੇ ਤੇ ॥ ਪਰ ਮੈ ਨੁਸੁਟਿ ਨਾਹੀ ॥ ਤੁਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿ ਕਰਿਆ ਖਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬ
 ਲਾ ॥ ਤੁਮੇ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁਆਖਿਆ ਜੀ ਤੇਰੇ ਤੇ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥ ਤੁਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁਆਖਿਆ ਕੋਰੇ
 ਜੀ ਮੈ ਨੁਕੁਲ ਹੁਕਮ ਕੀਚੈ ॥ ਤੁਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕੋਰੇ ॥ ਆਕੁਲ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇਖਾ ਵਣੁ
 ਲੈ ਆਵੁ ਮਰਦਾਨਾ ਭੁਖਾਹੈ ॥ ਕੋਰਾ ਰਾਖ ਸਜੀ ਗਲ ਵਿਚ ਦਉ ਤ੍ਰਿਯਾ ਜਾਇ ਕਰਿ ਮੈ ਸਾਮੇ ਵਾਲੈ
 ਆਇ ਅਜੇ ਤ੍ਰੈ ਖਸੀ ਹੋਏ ॥ ਆਇ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖਿਓ ਸਾ ॥ ਤੁਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ
 ਆਖਾਉ ਮਰਦਾਨਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਸਭੇ ਕੁਲ ਭਾਧਾਹੈ ॥ ਤੁਮੈ ਨੁਖਸੀ ਕਰਿ ਮੈ ਤੇਰਾ
 ਆਖਿਆ ਨਹੀ ਮੀਨਿਆ ॥ ਤੁਗੁਰ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਤੇਰਾ ਜੀ ਖਸੀ ਹੋ ॥
 ਤੁਮੈ ਸਾਤੇ ਖਸੀ ਰਹੁ ਖਾਉ ਮੇਵਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜੇਹਾ ਥਾਟਾ ਮੈ ਨੁਆਵਦਾਹੈ ਤੇਰੇ ਜੇਹੇ ॥

ਦੇਉ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਤੈਥੋਂ ਖਰੇ ਕਰਿਧਰਾ ਬਰ ਅਤੇ ਵੰਡਾ ਭੁੰ
 ਈ ਬਾਲੇ ਤੈਥੋਂ ਖਰੇ ਕੀਤੇ ਹੋ ਕੰਮ ਰਦਾ ਨੇ ਨੂੰ ਦਿਤੇ ਸੁ। ਅਤੇ ਹਿਕੁ ਅਪਣੀ ਤੇ ਸੁ। ਅਤੇ ਹਿਕੁ ਗੁਰੂ
 ਦੇ ਅਗੇ ਰਖਿਓ ਸੁ। ਤਾਲੇ ਗੋਖਾ ਵਣ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਕਰੇ ਰਾਖ ਸਨ ਦਿ
 ਤਾ। ਕਿਉਂ ਅਗੇ ਕੁਲ ਨਾਹਿ ਨਿਬਰਨਾ ਕੀਤੀ। ਕਿਉਂ ਲੈ ਦੇ ਮਹਵਿਚ ਪਾਇਲੀ ਤਾ। ਕਿਉਂ ਦੇ ਕੰਪਾ
 ਟੁਕਲ ਗਏ ਕੋਰੇ ਹੋਰ ਸਰਪ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਜਾ ਬਾਲਾ ਤੇ ਮਰਦਾਨ ਦੇਖਨ ਤਾ ਕਿਆ ਦੇਖਨ
 ਜੇ ਅਜਗੋਧੀ ਫੁਤੇ ਲੈ ਗਇਆ। ਤੁਗੁਰੂ ਈ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਦੇਹ ਕਿ ਅਹੋਇਆ। ਤੁਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਦੇਖ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਤਮਾਸੇ। ਤੁਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸ
 ਨੇ ਤਾ ਬਡੀ ਹੈਰਾਨ ਲਗੀ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਰਤਾਰ ਅਸਾਨੂੰ ਜੋ
 ਦਿਸ ਪਰਤੀ ਲਿਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਸਤੇ ਦੇਖ ਕਰਿਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਤਮਾਸੇ ਦੇਖ ਦਾਜਾਇ।
 ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੁਲਾਜੀ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਦਿਖਾਏ ਸੋ ਦੇਖਨਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਸਤਵੇ ਦਿਨ ਉਥੋਂ ਚਲੇ। ਕਿਉਂ ਨੂੰ ਮੰਜੀ ਬਹਾਇ ਚਲੇ। ਥੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਹੁ ਗੁਰੂ।
 ਮਾਪੀ ਹੋਰ ਰਹੀ। ਅਗੇ ਸੇਤਾਲੀ ਆਦਿ ਨਾਦਾ ਗੁਆਹਾ। ਇਕ ਦਿਨ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਰਾਢੀ
 ਭੁਖ ਲਗੀ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੋਤੁ ਰਨਾ ਹੀ ਸਕਦਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਚਲ ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਵਡਾ ਸਹਰ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਉਥੇ ਤੂੰ ਆਖੇ ਗਾ ਸੋ ਕਰੀ ਐਰੇ। ਮਰਦਾਨੇ ਅ
 ਖਿਆ ਜੀ ਪਲੇਤਾ ਕੁਲ ਨਾਹੀ। ਫਿਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਨਹ ਬਨ ਪਲੇ ਸਾਈ ਮਾਰੇ ਨਾ। ਸ
 ਹਿਰ ਮਰਦੇ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾ ਸੋ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੈਰਾਨਾ ਲੇਤ ਫਰੇ ਲੀ ਵਿਚੋ ਲਾਲ ਨਿਕਲਾ ਆ

ਇਆ। ਆਖਿਉ ਸਮਰਦਾਨਾ ਚਾਇਲੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਇਸ ਪਥਰਨੇ ਮੈ ਕਿਆ ਕਰ • ੫੩
 ਤੁਛੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਪਲੇ ਬੰਨਣ ਨੂੰ ਦੁਛਾ ਆਹੇ ਲੈ ਪਲੇ ਬੰਨਣਾ। ਮਰਦਾਨੇ
 ਆਖਿ ਆਜੀ ਪਲੇ ਬੰਨੇ ਕੁਖ ਨਾਹੀ ਜਾਈ ਪੈਟ ਪਵੈ ਬਾਝਾ। ਤੁਛੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ
 ਉਹ ਦੇਖ ਸਹਰਿ ਨ ਜਗਿਆ ਵਦਾਹੈ। ਤੁਛੇ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਭੁ ਲਾਜੀ। ਤ੍ਰਿਹੁ ਕੋਹ ਤੇ ਸਹਰਿ ਨ ਜਰ
 ਆਇਆ। ਜਾ ਦੇ ਜਾ ਦੇ ਮਰਦਾਨਾ ਛਿਤ ਹੋਇ ਗਇਆ ਮਸੇ ਮਸੇ ਸਹਰਿ ਆਇਆ ਸਹਰ ਆਇ
 ਵੇਤੇ ਤੁਛੇ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਕਝ ਆਖਾ। ਤੁਛੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਤ ਰਿਜਾਮੀ ਆਹਾ ਆਖਿ ਆ
 ਮਰਦਾਨਾ ਇਸ ਸਹਰਿ ਦਾਨਾ ਉਧੈ ਸੰਕੁਰ ਪੁਰਹਈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਨਾਉ ਭਾਵੇ ਕਝ ਹੋਵੈ
 ਮੈਨੂੰ ਕੁਖ ਖਾਇ ਗਈ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਜਾਹਿ ਮਰਦਾਨਾ ਜਵਾਹਰੀ ਟੋਲ ਕੇ ਏਹੁ
 ਲਾਲੇ ਚਲਿਆਉ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਇਸ ਦਾ ਮੁਲ ਕਿਆ ਹੈ। ਤੁਛੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆ ਮਰਦਾਨਾ ਜੇ ਕੋਈ ਮੁਲ ਆਖੀ ਗਾ ਸੇ ਮੈਨੂੰ ਆਇਆ ਖੋ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਇਹਿ ਕਜਵਾਹਰੀ ਨੂਲ
 ਲਵਿਖਾਇਆ। ਉਸ ਜਵਾਹਰੀ ਆਖਿ ਆਇਸ ਕੇਤੀ ਨਪੈ ਸੇ ਮੁਲ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਵੀਚਾਰ ਕੀਤਾ ਲ
 ਲਦਾ ਮੁਲ ਤੁਛੇ ਹੁਤ ਆਖਦੇ ਹੈ ਨਮੈ ਪੁਛ ਆਵਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਲਾਲੇ ਤੇ ਨਪੈ ਸੇ ਮਿਲ
 ਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਛੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਵੇਰੇ ਜਵਾਹਰੀ ਪਾਸ ਲੈ ਜਾਇ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ
 ਆਜੀ ਮੈ ਤਾ ਵੇਰਾ ਅਤੇ ਛੇਦਾਨਾ ਹੀ ਜਾਣਦਾ। ਤੁਸੀ ਮੈਨੂੰ ਵਸੋ। ਤੁਛੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮ
 ਰਦਾਨਾ ਸਾਲ ਸਗਾਇ ਜਵਾਹਰੀ ਦਾਨਾ ਉਹਈ। ਇਹ ਵੇਤ ਜਾਇ ਕਹਿ ਪੁਛਣੁ ਲਗਾ। ਜਾਰੇ
 ਸਾਲ ਸਗਾਇਨ ਉਹਰੀ ਦਾ ਦੁਕਾਨ ਕੇਹਨਾ ਹੈ। ਤੁਛੇ ਕਾਵ ਸਿਆਭਾਈ ਉਹ ਘਰਿ ਹੋਦਾ ਹੈ।

ਤਾਮਰਦਾਨਾਉਸਦਾਪਰਿਪੁਛਕਰਿਗਇਆ। ਜਾਇਅਵਾਜਕੀਤੇਸੁ। ਅੰਦਰੇਗੁਲਾਮਭੇਜਦਿ
 ਤਾਕਉਣਭਾਈ। ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਭਾਈਕੁਸੁਸਉਦਾਵੇਚਣਾਹੈ। ਗੁਲਾਮਜਾਇਕਰਿਕਹਿਅੰ
 ਜੀਕੋਈਬੰਦਾਸਾਹਿਬਕਾਹੈਕੁਹਤਾਹੈਕੁਸੁਸਉਦਾਵੇਚਣਾਹੈ। ਜਉਹਰੀਕਹਿਆਅੰਦਰਿਲਿ
 ਆਉ। ਮਰਦਾਨੇਨੂੰਅੰਦਰਲੈਗਏ। ਪੁਛਣਲਗੇਭਾਈਕਿਆਸਉਦਾਕਰਨਆਇਆਹੈ।
 ਮਰਦਾਨੇਹਥਲਾਕਢਿਦਿਤਾ। ਜਉਹਰੀਹਥਲੈਕਰਿਦੇਖੈਤਾਕਿਆਵੇਖੈਜੋਇਸਲਾਸਉਪ
 ਰਿਲਿਖਿਆਹੈਜੋਕੋਈਏਹਲਾਲਲਿਆਵੈਤਿਸਨਉਸਉਰੁਪਈਯਾਮਿਹਮਾਨੀਦੇਵਣੀਮੁਲ
 ਵਗਈ। ਭਾਵੈਖਾਵਦਵੇਚੋਭਾਵੈਨਵੇਚੋ। ਜਉਹਰੀਸਉਰੁਪਈਯਾਗਿਣਮਰਦਾਨੇਨਹਬਦਿ
 ਤਾ। ਅਤੇਲਾਲਾਪਣੇਪਾਸਰਖਿਓਸੁ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਮੈਖਾਵਦਪਾਸੇਪੁਛਆਵਾ
 ਜਾਹਿਭਾਈਪੁਛਆਉ। ਮਰਦਾਨੇਸਉਰੁਪਈਯਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਅਗੇਆਨਰਖਿਆ।
 ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਇਹਕਿਆਲਿਖਿਆਇਆਹੈਮੁਲਾ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿ
 ਆਜੀਉਸਦਿਤੇਮੈਲਿਆਇਆਹਾਂ। ਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਜਾਇਜੋਏਹ
 ਉਰੁਪਈਯਾਮੁਲਦਿਤਾਹੈਕੋਕਿਆਦਿਤਾਹੈ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਭਲਾਜੀ। ਮਰਦਾਨੇਫੇਰ
 ਜਾਇਜਉਹਰੀਨਪੁਾਛਿਆ। ਅਜੀਖਾਵਦਆਖਦਾਹੈਏਹਸਉਰੁਪਈਯਾਤੁਸਾਕਿਆਦਿਤਾ
 ਹੋ। ਇਸਦਾਮੁਲਾਦਿਤਾ। ਉਸਜਉਹਰੀਆਖਿਆਭਾਈਇਸਲਾਸਤੇਲਿਖਿਆਹੈਜੋਕੋਈਏ
 ਹਲਾਲਲਿਆਵੈਭਾਵੈਵੇਚੋਭਾਵੈਨਵੇਚੋਉਸਤਾਈਸਉਰੁਪਈਯਾਮਿਹਮਾਨੀਦੇਵਣੀ। ਤੇਰਾ
 ਲਾਮਾਨਤਪਇਆਹੈ। ਖਾਵਦਥੇਪੁਛਆਉ। ਮਰਦਾਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂੰਆਏਆਖਿਅੰ

ਜੀਜਤਿਹਰੀਇਉਆਖਦਾਹੈ। ਜੇਇਸਲਾਲਤੇਲਿਖਿਆਹੈਜੇਕੋਈਇਸਲਾਲਨੂੰਵੇਚਣਲਿਖ ੫੪
 ਆਵੇਤਿਸਨਉਸਉਰੁਪਈਯਾਮਿਹਮਾਨੀਦੇਵਣੀ। ਕੁਛਵੇਚੇਕੁਛਵੇਚੇ। ਤੁਹਰਿਨਾਨਕ
 ਜੀਆਖਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਾਵੇਚਨਾਹੈ। ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਮੈਕਿਆਜਾਣਾਤੁੰਜਾਣਾ। ੩੦
 ਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਮੈਤੈਨੁਕਿਸਵਾਸਤੇਪੁਛਦਾਹੈ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿ
 ਆਜੀਮੈਨਾਹੀਜਾਣਦਾਤੁੰਮੈਨੁਕਿਸਵਾਸਤੇਪੁਛਨਾਹੈ। ਤੁਹਰਿਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰ
 ਦਾਨਾਮੈਤੈਨੁਇਸਵਾਸਤੇਪੁਛਨਾਹੈ। ਏਹਲਾਲਨਾਹੀਇਹਪ੍ਰਮੇਸਰਦਾਨਾਉਹੈ। ਓਹਜਤਿਹਰੀ
 ਤਿਨਪੈਸੇਵੈਦਾਆਹਾ। ਉਸਦੀਉਹਨਜਰਿਆਹੀ। ਅਤੇਓਹਜਤਿਹਰੀਸਉਰੁਪਈਯਾਮਿਹ
 ਮਾਨੀਦੇਵਣਲਗਾ। ਵਿਣਮੁਲਲੀਤੇ। ਇਹਕਰਤਾਰਦਾਨਾਉਲਾਲਹੈ। ਕੁਛਵੇਚੇਕੁਛਵੇ
 ਰਖਾ। ਜੇਕੁਖਨੰਗਕਬਲਕਰੇਤਾਰਖਨਾਹੀਤਾਵੇਚਾ। ਤੁਮਰਦਾਨਾਸਮਾਝਿਗਇਆ। ਮਰ
 ਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਹਉਨਾਹੀਵੇਚਦਾ। ਤੁਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਨਾਹੀਵੇਚ
 ਦਾਤੁਸਉਰੁਪਈਯਾਉਸਦਾਫੇਰਦੇਆਉ। ਅਤੇਲਾਲਆਪਣਾਲੈਆਉ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿ
 ਆਕੁਲਾਜੀ। ਮਰਦਾਨਾਉਸਜਤਿਹਰੀਪਾਸਗਇਆ। ਜਾਇਕਰਿਆਖਣਲਗਾਸਾਹਜੀ
 ਤੁਸੀਸਉਰੁਪਈਯਾਆਪਣਾਲਉ। ਅਰਲਾਲਫੇਰਦੇਉਖਾਂਵਦਨਾਹੀਵੇਚਦਾ। ਜਤਿਹਰੀਕ
 ਹੀਆਕੁਲਾਭਾਈਲੇਹੁਆਪਣਾਲਾਲਾ। ਲਾਲਮਰਦਾਨੇਦੇਹਥਾਵੇਤੇਸੁ। ਮਰਦਾਨੇਆਪਣਾ
 ਲਾਲਲੀਤਾ। ਅਤੇਮਰਦਾਨੇਸਉਰੁਪਈਯਾਜਤਿਹਰੀਦੇਅਗੇਗਥਿਆ। ਆਖਿਓਸਸਾਹਜੀ
 ਇਹੁਆਪਣਾਸਉਰੁਪਈਯਾਗਿਣਲਉ। ਜਤਿਹਰੀਮਰਦਾਨੇਨੂੰਆਖਿਆਭਾਈਇਸਲਾਲਪਰ

ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਦੇਹੁ ਲਾਲ ਲਿਖਿਆ ਵੇਤਿ ਸਕਉ ਸਉਰੁ ਪਈਯਾ ਮਿਹਮਾਨੀ ਦੇਵਣੀ। ਹਮੇਤ
 ਅਪਣਾਧਰਮ ਰਖਣਾ। ਏਹੁ ਪਈਯੇ ਤੁਮਾਰੇ ਹੋਹ ਮਾਰੇ ਨਾਹੀ। ਭਾਵੇ ਲਾਲ ਦੇ ਚ ਭਾਵੇ ਨਾਵੇ
 ਤੁਮਾਰਾ ਨੇ ਲਾਲ ਨਾ ਲੇਹੁ ਪਈਯੇ ਦੇਵੇ ਸਤੁ ਆਨਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖੀਆ। ਤੁਗੁ
 ਰੁਨਾਨ ਕਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਹੁ ਪਈਯੇ ਕਿਉ ਲਿਖਿਆ ਇਉਂ ਤੁਮਾਰਾ ਨੇ ਆਖਿ
 ਆਜੀ ਰੁਪਈਯੇ ਮੈ ਦੇਰਹਿ ਆਓਹ ਲਏ ਨਾਹੀ। ਓਹ ਆਖੇ ਅਰੇ ਭਾਈ ਹਮੇ ਆਪਣਾ ਧਰਮ
 ਖਣਹੋ। ਲਾਲ ਪਰ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਦੇਹੁ ਲਾਲ ਦਿਖਾਵੇ ਤਿਸ ਕਉ ਸਉਰੁ ਪਈਯਾ ਮਿਹ
 ਮਾਨੀ ਦੇਵਣੀ। ਅਥ ਦੇਹੁ ਪਈਯੇ ਤੁਮਾਰੇ ਹੋਹ ਮਾਰੇ ਨਾਹੀ। ਮੈ ਕੀ ਆਕਰਾ ਤੁਛੇ ਰਗੁ ਰੁਨਾ
 ਨ ਕਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਤੁਛੇ ਉਜਾਇ ਕੇ ਆਖ ਸਾਹਜੀ ਜਾਵੇ ਚੀਏ ਤਾਮਿਹ ਮਾਨੀ ਲੇਵੀਏ
 ਅਤੇ ਜੇਵੇ ਚੀਏ ਨਾਹੀ ਤਾਮਿਹ ਮਾਨੀ ਕੋ ਪੀਲੇਵੀਏ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾਜੀ। ਮਰਦਾਨਾ ਉਸ
 ਥੇ ਸਉਰੁ ਪਈਯਾ ਫੇਰ ਲੈ ਗਇਆ। ਜਾਇ ਕਰਿ ਆਖਿ ਓਸ ਸਾਹਜੀ ਅਸੀ ਰੁਪਈਯੇ ਕੇ ਹੋਲਈ
 ਯੋ। ਵੇਚੀਏ ਤਾਮਿਹ ਮਾਨੀ ਭੀ ਲਈਯੋ। ਜੇਨਾ ਵੇਚੀਏ ਤੁਕੋ ਹੀ ਲਈਯੋ। ਏਹੁ ਪਈਯੇ ਆਪਣੇ
 ਫੇਰ ਲਉ ਖਾਵਣ ਨਾਹੀ ਲੈਵਾ। ਜਉ ਹਰੀ ਲੈਨਾਹੀ ਮਰਦਾਨਾ ਫੇਰ ਲੈ ਆਇਆ। ਤੁਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕ
 ਜੀ ਰਖੇ ਨਾਹੀ ਅਤੇ ਜਉ ਹਰੀ ਲੈਨਾਹੀ। ਤੁਸਤਿ ਫੇਰੇ ਮਰਦਾਨੇ ਪਾਏ। ਮਰਦਾਨਾ ਛਿਤੁ ਹੋਇ ਕੇ
 ਰੁਪਈਯੇ ਜਉ ਹਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਿਦਿ ਆਇਆ ਜਉ ਹਰੀ ਆਪਣੇ ਜੀ ਵਿਚ ਵੀਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਭ
 ਈ ਦੇਹੁ ਪਈਯੇ ਮੈ ਨ ਫੇਰ ਲੈਣੇ ਜੋਗ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਇਹੁ ਸਤੁ ਅਜੇਹੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਸਨਕਾ ਦਿਕ
 ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਿਕ ਮੇ ਹੋਹ ਨਾ। ਅਤੇ ਲਾਲ ਭੀ ਅਚੰਭੇ ਦਾ ਠਿਠਾ। ਜਿਸ ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਆਹਾ।

ਇਤਨੀ ਮੇਰੀ ਉਮਰਿ ਹੋਈ ਹੈ ਵਡੇ ਵਡੇ ਮੁਲ ਦੇ ਲਾਲ ਰਿਠੇ ਆਹੋ। ਇਹੁ ਮਿਹਮਾਨੀ ਕਿਸੇ ਤੇ ਲਿਖੀ ॥ ੪ ॥
 ਨਾਹੀ। ਇਹੁ ਕੋਈ ਕਦਰ ਤੀ ਲਾਲ ਰਿਠਾ। ਪਰ ਉਸ ਖਾਵੁ ਦਨੀ ਭੀ ਭਿਠਾ ਚਾਹੀ ਐ। ਇਹੁ ਬੀ ਚਾ
 ਰਕਰ ਕੇ ਉਸ ਆਪਣੇ ਅਧਰ ਕੇ ਗੁਲਾਮ ਨ ਕਹਿਆ ਅਧਰ ਕਾ ਤੁੰਦ ਉਨ। ਮਤ ਕਿਤੇ ਵਲ ਜਾਏਰ
 ਹਨ। ਤਾਂ ਤੂੰ ਉਨ ਨ ਜਾਣਨ ਦੇਵੈ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਭੁੱਖਿਆ ਵਨਾਹਾਂ। ਤੂੰ ਚਲ ਅਧਰ ਕਾ। ਗੁਲਾਮ ਸਹਰੇ ਬਾਹ
 ਰਿਨਿ ਕਲਾਂ ਆਇਆ। ਆਇ ਕਹਿ ਦੇਖੈ ਤਾਂ ਤੈ ਥੈਰੇ ਹੋਨ। ਅਧਰ ਕਾ ਦੂਰ ਥੈਰ ਰਹਿਆ। ਅਤੇ ਮਰ
 ਦਾਨ ਬੋਲ ਨਾਹੀ ਸਕਦਾ। ਭੁਖ ਅਜੇਹੀ ਲਗੀ ਹੈ ਜੋ ਆਖਣੀ ਗਲ ਨਾਹੀ। ਪਰ ਚੁਰਦਾ ਕੁਝ ਮ
 ਹਿਆ ਖਦਾ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਦਰ ਹੀ ਸਦਾ ਹੈ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚੁਪ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ਹੈ। ॥ ੫ ॥
 ਇਕ ਘੜੀ ਗੁਜਰੀ ਤਾਂ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਜਤਿ ਹਰੀ ਭੁਲੀ ਸਾਜ ਸਿਨਾ ਲਿਆਇਆ। ਨਾਲੇ ਰੁਪਈਯੇ ਮ
 ਤੇ ਨਾਲੇ ਮੇਵਾ ਪਕਵਾਨ ਮਿਠਿਆਈ ਬਹੁਤ ਵਸਤ ਲੈ ਆਇਆ। ਨਫਰਾ ਦੇ ਸਿਰੇ ਤੇ। ਆਇ ਕਰ ਰੁ
 ਪਈਯੇ ਵਸਤਿ ਸੁਭਾਨਾ ਮਗਰ ਖੀ। ਰਖਿ ਕਰਿ ਹਥਿ ਜੋੜ ਅਗੇ ਖੜਾ ਹੋਇਆ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਜੀ ਕਿਉਂ। ਤਾਂ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਹ ਸਉ ਰੁਪਈਯਾ ਤੁਮ
 ਰਾਹੋਂ ਏਹ ਆਪਣਾ ਲੇਹਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਜੀ ਜੇ ਵੇਚੀਏ ਤਾਂ ਮਿਹਮਾਨੀ
 ਕੀ ਲਈਏ ਅਤੇ ਜੇ ਨਾ ਵੇਚੀਏ ਤਾਂ ਕੇਹੀ ਲਈਏ। ਫਿਰ ਜਤਿ ਹਰੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਨਾਹੀ ਜਾਣਤਾ ਕਿ
 ਓਹ ਸਾਲ ਥਾ ਕਿਤੁ ਮਲਾ ਲਹੈ। ਮੈਂ ਤੋ ਬਹੁਤ ਧਿਸਮਾਵਹੋਇ ਗਇਆ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਗਗਮਾਹੁ ਵਿਚ ਸਬਦ ਬੋਲਿਆ ॥ ੧ ॥ ਸਾਲੇ ਲਾਲ ਉਪਾਇਆ ਲਾਲੇ ਲਾਲ ਦਿਸਨਾ। ਜਿਨਾ ਲਾ
 ਲੀਨੇ ਤੁਮਹਿ ਦੂਜਾ ਨ ਜਾਣਨਾ ॥ ੧ ॥ ਸੁਣ ਸਾਲ ਸਤੁੰ ਜਤਿ ਹਰੀ ਆਪਣਾ ਲਾਲ ਪਛਾਣਾ। ਕੂੜੇ ਲ

ਲਨਗੀਢਬਨਅਪਣਾਸਾਹੁਜਿਵਾਣਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਕੰਕਰਪਥਰਮੇਲਕੇਨਾਉਸਦਾਇਓ
 ਸਾਹਾ॥ਬਿਨਸਤਿਗੁਰਪੁਰੇਅੰਧਹੈਮੁਲਨਬੁਝੈਰਾਹਾ॥੨॥ਮੇਰਾਮੇਰਾਕਰਿਸੀਜਿਓਗਤੀਅ
 ਤੇਰੇਹਾ॥ਕਾਈਆਸਨਉਪਜੀਆਕਲਰਵੁਠਾਮੇਹਾ॥੩॥ਸੁਣਸਾਲਸਇਕਥੇਨਤੀਜੇਕਰਮ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇ॥ਨਾਨਕਦੇਕਾਮਗਾਧੀਅੰਦੁਖਨਲਾਗੈਕੋਇ॥੪॥ਸਾਲਸਕਹਿਆਜੀਤੁਮ
 ਗਨਾਉਕਿਅਹੈ॥ਅਰਤੁਮਹੋਤੇਕਉਣਹੋ॥ਅਰਤੁਮਾਰਦੇਸਕਉਣਹੋ॥ਅਰਤੁਮਾਰਭੇਖਕ
 ਉਣਹੋ॥ਹਮਕਉਹੋਗਨਗੀਲਗਰਹੀਹੈ॥ਬੰਧਬੰਧਅਤੀਤਖਟਦਰਸਨਦੇਖੈਹੋ॥ਅਰਮ
 ਓਰਕੁਭੇਖਦੇਖੈਹੋ॥ਪਰਤੁਮਾਰਭੇਖਪਾਇਆਨਾਹੀਜਾਤਾ॥ਮੈਤੋਬਿਸਮਾਦਿਹੋਇਰਹਿਆ
 ਹੋ॥ਤੁਮਆਪਹੀਬਤਾਵਹਾਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਸਾਲਸਨਾਉਹਮਾਰਨਾਨਕਾਨਿ
 ਰੰਕਾਰੀਹੈ॥ਹੋਤੇਹੈਨਿਰੰਕਾਰਕੇਨਿਰੰਕਾਰਕੇਦੇਸਕੈਪੈਅਰਭੇਖਕੁਭੀਨਿਰੰਕਾਰੀਹੈ॥ਤਾਸਾਸ
 ਸਕਹਿਆਜੀਤੁਮਨਿਰੰਕਾਰਕਉਜਾਣਤੇਹੋ॥ਤੁਮਨਿਰੰਕਾਰਦੇਖਿਆਹੋ॥ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀ
 ਰਾਗਮਾਰੁਵਿਚਸਧਰ **ਹੋਇਅਸਾ**॥ਬਿਮਲਮਝਾਰਿਬਸਸਾਨਿਰਮਲਜਲਪਦਮਨਜਾਵ
 ਲਹੇ॥ਪਦਮਨਜਾਵਲਜਲਭਿਸਿਸੰਗਤਿਸੰਗਦੇਖਨਹੀਰੇ॥੧॥ਦਾਦਰਤੰਕਥਾਹਿਨਜਾਨ
 ਸਰੇ॥ਕੁਖਸਿਸਿਧਾਲਬਸਸਿਨਿਰਮਲਜਲਅਮ੍ਰਿਤਿਨਲਖਸਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਬਸਜਲ
 ਨਿਤੁਨਵਸਤਿਅਲੀਅਲਮੇਰਚਚਾਗੁਨਰੇ॥ਚੰਦਕੁਮਦਨੀਵਰਹੁਨਿਵਸਸਿਅਨਭਉਕਾ
 ਰਨਰੇ॥੨॥ਅੰਮ੍ਰਿਤਿਖੰਡਦਧਮਧਸਿਚਸਿਤੁਬਨਚਤਰਰੇ॥ਅਪਨਾਅਪਤੰਕਥਾਹਿਨਛੋਰਸਿ
 ਧਿਸਨਪ੍ਰੀਤਜਿਉਰੇ॥੩॥ਪੰਡਤਸੰਗਬਸਹਿਜਨਮੂਰਖਅਗਮਸਾਸਸੁਨਰੇ॥ਅਪਨਾਅਪ

ਤੁੰ ਕਥਾਹਿ ਨ ਛੋੜ ਸਿਸੁਆਨ ਪੁਛੁ ਜਿ ਉਰੇ॥ ੪॥ ਇਕ ਪਾਖੰਡੀ ਨਾਮ ਨਗਾਚਾਹਿ ਇਕ ਹਰਿ ਚਰਿਤ ੨੬
 ਰਈਗੇ॥ ਪਰ ਬਖਿਸਿਆ ਪਾਵ ਸਨਾਨ ਕਰ ਸਨਾਨਾ ਮੁਜ ਪਰੇ॥ ੫॥ ਤਾਂ ਉਸ ਜਤਿ ਹਰੀ ਕਹਿ
 ਅਜੀਮੈ ਨ ਨਿਹਾਲ ਕਰੋ ਏਹ ਪਈਯੇ ਲਭੀ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਕਾਈ ਜਹ ਉਰੀਏ
 ਹਰ ਪਈਯੈ ਤੁਸਾਨੁ ਰਖਣੇ ਮਿਲੈ ਹੋਨਾ॥ ਤੁਸਾਨੇ ਹੀ ਕੰਮ ਦੇਹੈ ਨਾ॥ ਅਸੀਛ ਕੀਰ ਅਤੀਤ ਆਹੇ॥
 ਤਾਜ ਉਹਰੀ ਕਹਿ ਅਜੀਮੇ ਵਾਅਤੇ ਪਕਵਾਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਭੋਜਨ ਕਰੋ ਏਹ ਤਾਅਚ ਵੇ॥ ਤਾਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੈ ਨਾਹੀ॥ ਅਰਦਾਨਾ ਬੋਲੈ ਨਾਹੀ॥ ਅਤੇ ਅੰਦਰੇ ਆਖੈ ਕਿਵੇਂ ਲੈਨਾ
 ਤਾਗੁ ਲਾਹੇ ਵੇ॥ ਮੇਖ ਰਾਬਹੁਤ ਭੁਖਾ ਹਾ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗਾਗਾ ਆਰੁ ਵਿਚ ਸਬਦ ੧॥ ੧॥
 ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਕਵਾਨ ਸੇਭੋ ਜਨ ਕਹੀ ਅੰਗੀਕਾਰੀ ਲੋਚਾ ਪੁਰੀ॥ ਮਿਠਿਆਰ ਸਨਾਰ ਸਕਸ ਬੋਲੇ ਤਾਮਨ
 ਰੋਹ ਜੁਰੀ॥ ੧॥ ਸੁਣ ਸਾਲ ਸਤੰਭਾਈ ਮੇਰੇ॥ ਸਮਝੁ ਪਵੀਤਾ ਹੋਇ ਨ ਬੋਰੇ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਮੇਵਾ ਮਿ
 ਲਣੁ ਤੁਮਾਰਾ ਕਹੀਏ ਸਤਿ ਕੇ ਬਾਗੇ ਜੇਨੇ॥ ਖਾਵਣ ਖਾਇਆ ਘਾਵੈ ਸੋਈ ਜੋ ਬਿਖਤੋ ਮਨੁ ਆਤੇ ਨੇ॥
 ੨॥ ਤਾਅਧਰ ਕਾਗੁ ਲਾਮ ਅਰੋਹੀ ਖਾਵਣ ਪਾਸਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਢਾਹਿ ਪਾਇਆ॥ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਧਰ ਕੇ ਗੁਲਾਮ ਤੇ ਬਹੁਤ ਖਸੀ ਹੋਇਆ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬਦ ਦੀ ਪਉੜੀ ਅ
 ਖੀ॥ ਉਤਮ ਜਨਮ ਸੋ ਸਾਕਤ ਕਹੀਐ ਨੀਚ ਨਗਾਇਣ ਪਾਵੈ॥ ਲੋਭੁ ਲਹਿਤੇ ਛੁਟੇ ਤੇਈ ਸਾਧਸੀ
 ਗਗੁਣ ਗਾਵੈ॥ ਸੁਣ ਸਾਲ ਸਦਿ ਹੋਗਾ ਲਾਤੇਰਾ ਆਪ ਨਗਾਇਣ ਮਾਨਾ॥ ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਮੀਰਸੀ
 ਲਾਇਆ ਉਚੇ ਪਦ ਠਹਿਰਾਨਾ॥ ੪॥ ਤਾਫੇਰ ਸਾਲ ਸਗਾਇ ਜਉ ਹਰੀ ਹਥ ਜੇਨ ਕਰਿਆ ਜਜੀਕੀ
 ਤੀ॥ ਜੀਮੇਰੀ ਗਤ ਕਰੋ ਆਪਣੇ ਸਾਂਈ ਦੇਵਾਸਤੇ॥ ਅਸਾਨੁ ਇਸ ਬਲਾਇ ਵਿਚੋ ਕਢੋ॥ ਤਾਗੁ

ਰਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਤੁਮ ਪਵੈ ਅਧਰ ਕੇ ਗੁਲਾਮ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ ਪਉਤਾ ਤੇਰੀ
 ਗੰਤਰੇ ਵੇ। ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਧਰ ਕਾਤਾ ਸਾਧੁ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਅਧੇਰਾ ਜਗਦੀ ਪੈਰੀ ਪ
 ਵਾ। ਤੁਗਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਪਰਿ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ। ਆਖਿ ਉਸ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਕਰਤ
 ਰ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਾ। ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਜਥੇ ਹਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ ਪਇਆ। ਤੁਗਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਨੁ ਆਪਣੇ ਸਿਰੇ ਲਾਹਿ ਕਰਿ ਅਗੇ ਛਾਇਤਾ। ਆਖਿ ਉਸ ਕੁਈ ਸਾ
 ਲ ਸਿਰ ਤੇ ਬੰਨਾ। ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਕਹਿ ਸਿਰ ਤੇ ਬਧਾ। ਬੰਨਣ ਨਾਲ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਦੇ ਕਪਾਟ ਖੁਲ੍ਹ
 ਏ। ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਦਾਰੀ ਗੰਗੇ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਨੁ ਸਬਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਸਤਿ
 ਗੁਰਦਾਤਾ ਨਾਮ ਕਰਿ ਨੇਖੇ ਲਭ ਪਾਵਾ। ਏਕ ਜੇਵ ਵਜ ਵਣਿ ਜਿੰਨਾ ਬਹੁ ਰਿਨਾ ਆਵੈ ਪ੍ਰਾਵਾ॥੧॥
 ਸਤਿ ਗੁਰਨਾਨਕ ਪੁਰਾ। ਬਚਨ ਕਾ ਸੁਰਾਪੁਰਾ॥੧॥ ਰਹਾਉ। ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਵਿਖਾਵਤਾ ਬੇ
 ਲੇ ਨੇਤ ਅਨੰਤ। ਜਗਤ ਵਣੁ ਜਾਗਾ ਸੁਗੰਧ ਹੈ ਸਾਹੁ ਏਕ ਭਗਵੰਤ॥੨॥ ਵਣੁ ਜਹਮਾਗਾ ਸਚ ਪ੍ਰ
 ਜੀ ਹਮਰੀ ਨਾਮ। ਆਠ ਪੁਰਿ ਧੁਨ ਲਾਗ ਰਹੈ ਸੇਈ ਹਮਾਰੇ ਕੰਮ॥੩॥ ਸਾਲ ਸਾਧਿਨੇ ਵੇਖੇ ਨ
 ਤੀ ਤੁਮ ਸੁਨ ਲੇਹੁ ਕਰਤਾਰ। ਕਾਚੇ ਰੰਗ ਉਤਾਰ ਕੇ ਚਾਨ੍ਹੇ ਰੰਗ ਅਪਾਰ॥੪॥ ਗਾਗ ਬਿਲਾਵ ਲਸ
 ਬਦ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ। ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦ ਨਿਧਾਨ ਹੈ ਮਨ ਮੁਖ ਆਵਾਗਉਨ। ਸਖ ਜੂਨੀ ਭਰ
 ਮਾਈ ਐਫਿਰ ਪਾਵੈ ਗਾਭਉਨ॥੧॥ ਤੇਰਾ ਨਿਰਮਲ ਹੀਰਾ ਨਾਮ ਹੈ ਕੋਈ ਪਰਖੇ ਗਾਪਰਖ ਨਹਾਰ
 ਜੀਉ॥੧॥ ਰਹਾਉ। ਬੇਈ ਅੰਤ ਨ ਜਾਨਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਬੀਚਾਰ। ਬੇਨਾਹਰ ਕਾਨਾਮ ਹੈ ਜਿਸ ਚਨ੍ਹੜ ਉਤਰੇ ਪ
 ਰ॥੩॥ ਅੰਦੁਨ ਪਾਏ ਸਚ ਕੇ ਦੇਖ ਨਿਵਿਚ ਨਿਵਾਣਾ॥ ਜਿਨ ਲੇਇ ਵਹਿਰੇ ਖੀਦੇ ਸੇ ਲੇਇ ਵਪਰਵਾਣਾ॥੪॥

ਕਚਹੁ ਕੰਚਨ ਹੋਇਆ ਮਾਨ ਕਧਰੇ ਅਪਾਰਾਜੀਤੁ ਖੁਲਾ ਕੋਰਨੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ॥ ੪ ॥ ੫੭
 ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਬਿਸੰਤਰ ਪੁਰਵਿਚ ਅਧਰਕੇ ਗੁਲਾਮ ਨੁ ਅਤੇ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਜਥੇ ਹਰੀ ਨੂੰ ਦੁਹਾ
 ਨੁ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕੀਤਾ ॥ ਧਰੀ ਮਿਹਰ ਵਾਨ ਗੀ ਕੀਤੀ ॥ ਉਨਾਨੀ ਮੰਜੀ ਬਹਾਇਆ ॥ ਆਖਿ ਓਸੁ ਸੁਣ ਸਾ
 ਲੋ ਸਰਾਇ ਜਿ ਚਰਤੁ ਜੀਵੈ ਤਿ ਚਰਤੇ ਰੀ ਮੰਜੀ ॥ ਅਤੇ ਜਥੇ ਰੀ ਦੇਹ ਛੁਟੇ ਤਾ ਅਧਰਕਾ ਬੰਹੇ ਗਾ ॥ ਹੋਰ ਤੇ
 ਰੀ ਅਓਲਾ ਦਵਾ ਕੀ ਮੰਨਾ ਹੀ ॥ ਪਹਲੇ ਮੰਜੀ ਇਸਦੀ ਆਹੀ ਪਰ ਅਸਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਉਗਥਿਆ ॥ ਕਿਉ ਜੇਹੀ
 ਕਸੇ ਸਾਗੀ ਸੁਤ ਵਿਚਤੁ ਇਸ ਦਾ ਸਾਹਿਬ ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਦਿਨ ਭੀ ਬੋਲੇ ਆਏ ਰਹੇ ਹੋ ਨ ਵਰੇ ਦੁਏ ਤੇ ਸਤੁ ਮਹੀ ॥
 ਤੇ ਜੀਵਣ ਹੋ ॥ ਫੇਰ ਤੇ ਰੀ ਦੇਹ ਛੁਟੇ ਗੀ ॥ ਇਸ ਦਾ ਸਤੇ ਪਹਿਲੇ ਮੰਜੀ ਤੇ ਨੁ ਬੈਠਾਇਆ ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਅਧ
 ਰਕੇ ਦੇ ਚਿਤ ਕਾਈ ਨਾ ਹੀ ॥ ਪਰਹੁ ਕਮਾਨਿ ਰੰਕਾਰ ਦਾਈਵੇ ਹੋ ॥ ਉਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾਇਵੇ ਰਤੇ ਸਤ
 ਮਹੀ ਨੇ ਰਹਿਆ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਆਖੇ ਜੀਤੁ ਇਥੇ ਰਹਣ ਆਇਆ ਹੋ ॥ ਕਉ ਦਾਸੀ ਹੋਇ ਨਿਕਲਿਆ ਹੋ
 ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਅਰੋਹ ਸੇ ॥ ਅਤੇ ਜੀ ਸੇ ਮੰਨ ਵਿਚ ਗੀ ਵਤੀ ਖਾਵਾਂ ॥ ਦੇ ਬੋਏ ਦੇਹ ਰੂਮਾ ਕੀ ਆਧਾਤੁ
 ਨਾ ਹੀ ਛੁਡਦਾ ॥ ਪਰ ਮੇ ਮੁਹ ਕੁਛ ਆਖਾ ਨਾ ਹੀ ਚਪ ਕਰਿ ਰਹਾਂ ॥ ਜਾ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਜਥੇ ਹਰੀ ਦੀ ਦੇਹ
 ਛੁਟੀ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਅਧਰਕੇ ਗੁਲਾਮ ਨੇ ਮੰਜੀ ਬੈਠਾਇ ਕਰਿ ਚਲਿਆ ॥ ੩੩ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾ
 ਏ ਜੀਵਾ ਹਗਰੁ ॥ ~~ਜਾ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਜਥੇ ਹਰੀ ਦੀ ਦੇਹ~~ ॥ ਬਿਸਹਰ ਦੇ ਸਨੂੰ ਚਲੇ ਸਮੰਦ ਦੇ ਟਾਪੂ ਵਿਚ ਓਹ ਦੇ ਸਾ
 ਹਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਕਿ ਪਰ ਚਲਿਆ ਹੈ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਮਰਦਾ
 ਨਾ ਜਿ ਪਰ ਕਰਤਾਰ ਲੈ ਜਾਦਾ ਹੋ ॥ ਤਿ ਪਰ ਚਲਿਆ ਚਲਾ ॥ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਬਿਸੰਤਰ ਪੁਰਜੇ
 ਰਹਿ ਓਕਿਆ ਕੀਤਾ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਜੇ ਕੁਛ ਅਸਾਨੁ ਹੁਕਮ ਕਰਤਾ

ਰਦਾ ਆਗੇ ਸੋਈ ਅਸਾ ਕੀਤਾ ਅਸਾ ਅਧਰ ਕੇ ਨੀ ਜੀ ਬਹਾਵਣਾ ਸੀ ਚਲ ਮਰਦਾਨਾ ਹੁਣ ਤਾਰ ਹੋ
 ਨਾਹੀ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਤਾ ਅਧਰ ਮੇ ਨੂੰ ਉਸ ਸਹਰਿ ਦਾਨਾ ਉਲੈ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਪਿਸਹ ਰਵੇ ਸਸਮੁੰਦ ਦੇਟ ਪੁੰ ਵਿਚ ਉਥੇ ਹਿਕਸਾ ਧਰੈ ਉਸ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰੀਏ
 ਗੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੇ ਚਲਿਆ ਜਾ ਦੇ ਜਾ ਦੇ ਦੇਖਨ ਤਾ ਕਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਸੀ
 ਕਿਸ ਉਪਰ ਜਾ ਦੇ ਆਹੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀ ਕਿਸ ਉਪਰ ਜਾ ਦੇ ਆਹੇ
 ਤਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੇਰੀ ਆਤਮਾ ਪੈ ਜਾਣਾ ਤੇ ਨੁਸਰਤ ਕੀ ਛੁਨ ਦਰਿਆ ਵਦ ਧੋ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀ ਮਛੀ ਤੇ ਜਾ ਦੇ ਆਹੇ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਏਰੀ ਮਛੀ
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਪੈਤੀ ਕੋਹਲ ਮੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੰਜ ਕੋਹ ਚਉਤੀ ਹੈ ਮਰਦਾਨੇ
 ਜੀ ਵਿਚ ਗਿਣਤੀ ਖਾਧੀ ਪਰਮੁਹ ਕਿਝਨ ਆਖਿਆ ਤਿਨ ਦਿਨ ਅਤੇ ਤਿਨ ਰਾਤੀ ਉਸ ਮਛੀ ਤੇ ਚਲੇ ਗ
 ਏ ਸਹਜ ਨਾਲਾ ਜਾ ਮਛੀ ਦਾ ਚੋਹਰਾਨ ਜਰਾ ਆਇਆ ਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਗਇਆ ਮ
 ਛੀ ਮਹਾ ਅਤਿ ਆਤਮ ਮਰਦਾਨਾ ਕੀ ਥਿਆ ਤਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਅਵੇ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਉ ਕੰਮ
 ਦਾ ਹੈ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜਜਮਾਨ ਇਹ ਮਛੀ ਅਸਾਨੁ ਨਿਗਲ ਜਾ ਦੀ ਹੈ ਤਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆ
 ਖਿਆ ਗੁਸੇ ਹੋਇ ਕੈ ਅਵੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅਜੇ ਤੈਨੂੰ ਪਤੀ ਤਨਾਹੀ ਆਵਦੀ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਿਸਮਾਦ
 ਹੋਇ ਰਹਿ ਆਏ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤ ਤੂੰ ਪੁੰ ਬਣ ਆਵਨਾ ਇਕ ਘੜੀ ਗੁਜਰੀ ਤਾ ਮਛੀ ਉਗਾਸੀ
 ਕੀਤੀ ਮਛੀ ਦੇ ਮੁਹ ਵਿਚੋ ਅਨੇ ਕਪੂ ਕਾਰੇ ਭੁਜਨ ਨਿਕਲੇ ਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਆਪਣੇ ਜੀ ਖਸੀ ਹੋਇ ਅ
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕਉ ਏਹੈ ਅਰੋ ਮਛਨ ਰਾਹ ਬੇਲਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਮਛੁ ਹਾਂ ਤਾ ਗੁ

ਰੁਨਾਨ ਕਜੀਆ ਥਿਆ ਭਾਈ ਜੇਤ੍ਰੇ ਸੋਈ ਆਖਾ ਤਾਮਛੁ ਬੋਲਿਆ ਤੁਨਾਨ ਕਨਿਰ ਕਾਰੀ 4c
ਪੰਨਾ। ਤਾਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੁੰ ਕਿਆ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਮਛੁ ਆਖਿਆ ਜੀਤਿ
ਤੇਜੁ ਗਵਿਚੇ ਤੇ ਅਸਾ ਭਗਤ ਕੀਤੀ ਇਕ ਰੀਪਰ ਮੁਰਤ ਪੁਜੀਆ ਹੀ। ਤਿਸਤੇ ਅਸਾ ਤੇ ਤੁਸਾ
ਨਜਨ ਮਾਮਿਲਿਆ। ਤਾਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕਜੀ ਫੇਰ ਪੁਛਿਆ ਤੁੰ ਮਛੁ ਕਿਉ ਕਹਿਹੋਇਆ। ਤਾਫੇਰ ਮ
ਛੁ ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਇਕ ਦਿਨ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਛ ਕੰਮ ਆਖਿਆ ਮੈਂ ਤਾਗੁ ਫਲੀ ਕੀਤੀ। ਤੁਸਾ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿ
ਆਜਦ ਤੇ ਨੂੰ ਕੰਮ ਆਖਦੇ ਹਾਂ ਤੁਰਤ ਕਰਦਾ ਨਾਹੀ। ਤਾਮੇਰੇ ਮੁਹਿਤ ਨੀ ਨਿਕਲ ਗਈ ਜਾਂ ਕੇਅ
ਮਛੀ ਦੀ ਤੁਰਹਿਤ ਛੁਡਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਬਚਨ ਦਾ ਸਦਕਾ ਮੈਨੂੰ ਮਛੁ ਹੀ ਕਰਦਾ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ
ਤੁੰ ਮਨੁ ਖੋਦੇ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਤਾਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕਜੀ ਹਸਿਆ ਹੋ ਸਕੇ ਆਖਿ ਉਸ ਆਖ ਹੁਇ ਕਿਆ
ਆਖਦਾ ਹੈ। ਤਾਮਛੁ ਕਹਿਆ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਗਹਉ ਡੀ ਕਦਾਸਾ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਇਸ ਗਹਿਆ ਵੈਗ
ਹੁਣ ਤੁੰ ਆਇਆ ਹੈ। ਤਾਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਤੁੰ ਮਨੇਰ ਬਾਪੁ ਆਖਾ। ਮਛੁ
ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਤੇਰਾ ਬਚਨ ਪੁਗਹੋਇ ਮੁਕਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਭੀ ਖੋਲਾ ਸੀ ਹੋਵੈ। ਤਾਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕਜੀ
ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਇਤਨੀ ਤੁੰ ਗਿਆ ਹੀ ਕਲਤੇ ਗੇਵੇ ਹਛੁ ਦੇਗੀ। ਮਛੁ ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਜਿਚਰ ਮੇਰੀ
ਦੇਹ ਛੁਟਦੀ ਨਾਹੀ ਤਿਚਰ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹੋ। ਮਰਦਾਨੇ ਨਨਾ ਲੋਭੇ ਜਨ ਦੀ ਖੁਸਾਲੀ ਅ
ਤੇ ਨਾ ਲੋਆਪਣੀ ਜਿੰਦ ਬਚੀ ਦੀ ਖੁਸਾਲੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਰਹੁਇ ਸਜੀ ਦਾ ਕੁਝ ਭ
ਲਾਹੋਵੈ। ਤਾਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕਜੀ ਹਸਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਧਾਣਾ। ਤਾਭਾਈ ਧਾਣੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਧਾਣੇ
ਦੇ ਆਖਣ ਦੀ ਕਾਈ ਨਹੀ ਰਹੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਬੁਰਾ ਆਖਦਾ ਹਾਂ। ਤਾਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕ

ਜੀ ਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾ ਤੈਨ ਕਦ ਅਥਿਆ ਪੈ ਜੋ ਤੁੰਬਰਾ ਆਖ ਦਾ ਪੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਅ
 ਪਣਾ ਆਪੁ ਸੰਭਾਲਿਆ। ਵੀਚੈ ਰਕਰਿ ਰਿਠਾਏ ਹੁਪ੍ਰੇ ਸੰਰਦੀ ਜਾਤ ਪੈ। ਅਤੇ ਮੈ ਸੰਰਤਰੀ
 ਜਥਾ ਧਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮਰਦਾਨਾ ਗਲ ਵਿਚ ਪਲਾਪਤਿ ਖੜੋਤਾ। ਤੁੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਉ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਇਤਨੀ ਮੁਦਤ ਹੋਈ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਫਿਰਦਿਆ
 ਪਰ ਅਸਾ ਤੈਨ ਜਾਤੇ ਨਹੀ ਅਸੀ ਭੁਲੇ ਆਹੇ। ਤੂੰ ਅਸਾਨੁ ਬਖਸਾ। ਤੁੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿ
 ਅਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾ ਜੇ ਤੈਨ ਨਾਲ ਲੀਤਾ ਪੈ ਸੇ ਅਸਾ ਤੇਰੀ ਆਸ ਭੁਕ ਬੁਲ ਕਰਿ ਲੀਤੀਆ।
 ਤੁਸੀ ਅਸਾ ਤੇ ਜੀ ਅਪਰਾਨ ਹੋ। ਤੂੰ ਦਿਲ ਵਿਚ ਕਾਈ ਗਿਣਤੀ ਨਾ ਕਰੇ। ਗਤੀ ਮਛੁਦੀ ਪਿਠੇ
 ਰਹੇ। ਕੁਲ ਕਹੇ ਦੇ ਸਵਾਪ ਹਰ ਦਿਨ ਚੜੇ ਮਛੁਦੀ ਦੇ ਹਛੁਟੀ। ਤੁੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਕਾਈ ਮਛੁਚਲ ਅਸੀ ਭੀ ਆਇ ਮਿਲਾ ਰੇ। ਇਤਨਾ ਵਚਨ ਆਖ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਗੋਹੇਇਆ। ੨੫॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਗੁਰੂ। **ਸਾਧੁ ਪੋਤ ਰਾਖੀ॥** ਅਗੇ ਸਮੰਦ੍ਰ ਲਹ
 ਰਾਵੇ ਦਾ ਆਹਾ। ਤੁੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਅਗੇ ਤੁਸਾ ਸਮੰਦ੍ਰ ਪੈ ਗਾਹੁ ਨਾਹੀ ਕੋਈ ਜਹ
 ਜਨਾਹੀ ਤੁੰਕਿ ਧਰ ਜਾਵੈਗਾ। ਤੁੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਬੋਲ ਨਾਹੀ। ਤੁੰਗੁ
 ਈ ਬਾਲਾ ਬੋਲਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤੁੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਿਚ ਪਲਾਪਤਿ ਖੜੋਤਾ ਸੀ ਵਤ ਕੀ ਹੋਇਆ। ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜਜਮਾਨ ਅਗੇ ਤੁੰਗੁਰੂ ਨਾਹੀ ਨਾ। ਕਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਵੇਖਤੁ ਮਾਸਾ ਚੁਪ
 ਕਰਿ ਰਹਾ। ਤੁੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਮਰਦਾਨਾ ਪਿਛੇ ਮੇਰੇ ਚਲੇ ਆਵਹਾ। ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਪਿਛੇ ਮੈ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਜਿਉ ਧਰਤੀ ਤੇ ਚਲੇ ਆਵੇ ਅਹੇ। ਤਿਵੇ ਸਮੰਦ੍ਰ ਉਤੇ ਚ

ਲੇਜਾਈਐ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂਲਗਾ ਆਖਣ ਜੀਖੁਦਾਏ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਭੇਦ ਕੋਈ ਨਾ ॥ ੫੯ ॥
 ਹੀ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਚੁਪਕਰਿ ਜਾਹਿ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਹੁਣ ਅਸਾਨੂੰ
 ਕਰਿ ਸਦਾ ਹੋ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਵਡੀ ਬਲਾਇ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆ
 ਜੀ ਵਤਿ ਅਗੇ ਕਿਉ ਜਾਦਾ ਹੈ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਪਿਛੇ ਮੁੜਦੇ ਹਾਤੁ ਭੀ ਆਇ ਮਿਲਦੀ
 ਹੈ। ਪੰਜ ਗਤੀ ਤੇ ਪੰਜ ਦਿਨ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਵਿਚ ਚਲੇ ਗਏ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਕਲਿਆਣੀ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ
 ਕਜੀ ਦੀਨ ਜਰਿ ਇਕ ਰੰਗ ਪਾਇ ਆਗ ਜਸ ਵਾਦਾ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਭਿਰੰਗ
 ਚਾਇ ਲੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਰੰਗ ਚਾਇ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਹਥ ਵਿਤਾ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰੰਗ ਹਥ ਲੈ
 ਤਾ ਕਲ ਵੇਰੇ ਵੰਦ ਅਤੇ ਬਿਕਗਲ ਰੂਪ ਕਰਿ ਕੇ ਆਈ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਸਾਮਣੇ ਦਓਨੀ। ਜਿਉ
 ਨ ਜੀ ਕ ਆਈ ਤਿਉ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਲ ਦੇ ਮੁਹ ਵਿਚ ਰੰਗ ਦਿਤਾ ਕੁ ਕਦੀ ਨ ਠੀ। ਪਿਛੇ ਨਾਰਦ ਆਇ
 ਆ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁੰ ਕਲ ਨਾਲ ਖਬਰਿ ਦਾਰੋ ਅਤੇ ਅਸੀ ਨਾਰਦ ਗੁਸ
 ਈ ਨਾਲ ਖੇਡੀਐ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਸ ਈ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕਲ ਤਾਈ ਕਿ ਆ ਆਖ ਦੇਹੋ। ਕਲ ਤਾ
 ਹੁਕਮ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਕਾਰ ਕਰਦੀ ਫਿਰਦੀ ਹੈ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਨਾਰਦ ਗੁਸ ਈ ਸੈਸ
 ਰਉ ਪਰ ਇਸਦੀ ਕਾਰ ਹੈ ਕੇ ਅਸਾ ਉਪਰ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਸ ਈ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਸੈਸਾਰ ਉਤੇ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ
 ਕਜੀ ਕਹਿ ਆ ਮਸਾ ਪਾਸ ਕਿਉ ਆਈ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਕਹਿ ਆ ਪੁਛੀਐ ਉਸ ਪਾਸੋ। ਨਾਰਦ ਕਲ ਨੀਸਰਿ
 ਆ ਕਲਿ ਅਗੇ ਖੜੀ ਆਇ ਹੋਈ। ਨਾਰਦ ਪੁਛੀ ਆ ਕਲ ਮਾਤਾ ਤੇ ਨੂਤਾ ਜਾਪ ਤੇ ਹੁਕਮ ਨਾਹੀ ਤੁਹਿ ਥੇਕਿ
 ਓ ਆਈ ਤਿ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਕਲ ਕਹਿ ਆਹਿ ਕੇ ਆਪ ਛੁਟੇ ਹਿ ਕੇ ਲੋਕਾਨੂੰ ਛੁਡਾਵੈ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ॥

ਜੇ ਅਸਾ ਰਾਹੋ ਵੈਗਾ ਸੇਸੁ ਭੇਛੁ ਏਗਾ। ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਵੰਦ ਭੁਨੇਗਾ। ਤੇਰੇ ਸਭੇ ਵਾਸ ਪਏਗਾ। ਹੁਣੇ ਤੇਰੇ
 ਕੰਮ ਕਰਿ ਛੁਡੇ ਆਹੋ। ਪਰ ਤੇਰੇ ਕਰਮੇ ਨਾਰਦ ਆਇ ਗਇਆ। ਤੁਕ ਲਿਖੇ ਲੀ ਮੇਤਾ ਹੁਕਮ ਨਾਲ
 ਫਿਰਦੀ ਹਾਂ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਫਿਰਦੀ ਹੈ। ਤੁਕ ਲਿਖਿਆ ਮੈ
 ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਫਿਰਦੀ ਹਾਂ। ਤੁਕ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਹੋ। ਤੁਕ
 ਕਲਿ ਕਹਿਆ ਤੁਸੀਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਹੋ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਨਿਥੇ ਆਵਣ ਜੇਗ ਨਾਹੀ
 ਸੀਸਾਰ ਬੋਲਾ ਪਇਆ ਹੋ। ਤੁਕ ਲਿਖਿਆ ਤੂੰ ਆਪ ਨੂਰਖਾ। ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋ ਕੋਈ ਇਕ ਅਧ
 ਤਿਸ ਨੂਰਖਾ। ਹੋਰ ਸੀਸਾਰ ਨਾਲ ਤੁਕਿ ਆਪੋ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੇ ਕੋਈ ਅਸਾਰ
 ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਮਾਵੇਗਾ ਤਿਸ ਉਪਰ ਤੇਰੇ ਜੇਰ ਨ ਚਲੇਗਾ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਹ ਜੇਰ ਤੂੰ ਕਰੇਗੀ। ਅਸਾ ਆਪ
 ਨਿਰੰਕਾਰ ਬੋਲਿਆ ਇਹੇ ਨਾ। ਤੁਨਾਰਦ ਕਹਿਆ ਸੁਣਿ ਕਲਿ ਮਾਤਾ ਇਹ ਗੁਣ ਹੋ। ਨਾਨਕ ਨਿ
 ਰੰਕਾਰੀ ਹੋ। ੨੫। ਬੋਲ ਹੁਕਮਾਈ ਜੀਵਾ ਹੁਗੁਰੂ। ਸਾਖੀ ਹੋਰ ੨੬। ਉਥਹ ਅਗੇ ਚਲੇ ਪੰ
 ਦਹਿ ਵਿਨ ਅਤੇ ਪੰਦਹਿ ਗਤੀ ਈਵੇ ਪਉਣ ਅਹਾਰੀ ਕਏ ਚਲੇ ਗਏ। ਅਗੇ ਟਾਪੁ ਵਿਚ ਬਿਸਰ
 ਰੇ ਸਾਹਾ ਉਸਦਾ ਗਜ ਸੁਧਰ ਸੈਨ ਆਹਾ। ਬਰਾਹ ਜਕਰ ਦਾ ਆਹਾ। ਉਤ ਸਹਰ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਤਰਿਆ। ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਜਰਿਆ ਦੂਜਾ ਦਿਨ ਗੁਜਰਿਆ। ਤੁਮਰ ਦਾ ਨੇ ਆ
 ਖਿਆ ਜੀ ਜੇ ਹੁਕਮ ਹੋਵੈ ਤੁਮੇ ਸਹਰਿ ਵਿਚ ਹੋਇਆ ਵਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕਿਉ ਮਰ
 ਦਾ ਨਾ ਕਿਉ ਜਸਦਾ ਹੋ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਥਹੁ ਤਾ ਦਿਨਾ ਦਾ ਕੁਖਾ ਹਾਂ। ਸਹਰ ਵਿਚ ਕੁਸੁ ਮੁਹ
 ਪਵੈ ਤੁਪਾਇਆ ਵਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਆ ਆਖਦਾ ਹੈ

ਤਾਭਾਈਧਾਲੇਆਖਿਆਜੀਜਨਮਦਾਸੁਭਾਉਜਾਵਾਨਾਹੀ॥ ਅਤੇਤੁਸੀਨਿਰੰਕਾਰਦੀਜਾਤ ੬੦
 ਹੋ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹਸਿਆਹਸਿਕਰਿਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਕਿਧਰਜਾਸੀ॥ ਮਰਦਾਨੇਆ
 ਖਿਆਜੀਜਿਧਰਹੁਕਮਹੋਵੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਹਿਕਈਛਾਬਾਢੀਤਖ
 ਟੁਰਈ॥ ਉਸਬੇਜਾਵੈਹੋਰਬੇਨਜਾਵੈ॥ ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਉਸਨੁਤਾਮੈਨਾਹੀਜਾਣਦਾਤੁਸੀ
 ਕਾਦੀਨਿਸਾਨੀਦਸੋ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਉਸਦੇਪਿਉਦਾਨਾਉਪਾਖਰਹਈ
 ਤੁਇਉਜਾਇਕਰਿਪੁਛੇਜੇਪਾਖਰਬਾਢੀਦਾਪੁਤਜੇਏਗਾਬਾਢੀਹੋਸੋਕਿਬੇਰਹਦਾਹੋ॥ ਮਰਦਾ
 ਨਕਹਿਆਭੁਲਾਜੀਮੈਜਾਦਾਹਾ॥ ਮਰਦਾਨਾਸਹਰਿਵਿਚਜਾਇਕਰਿਲਗਾਪੁਛਣਿ॥ ਪਾਖਰ
 ਬਾਢੀਦਾਪੁਤਏਗਾਬਾਢੀਕਿਬੇਰਹਦਾਹੋ॥ ਪੁਛਦਾਪੁਛਦਾਕੋਹਤੇਗਇਆ॥ ਤਾਹਿਕਸਆਖਿ
 ਆਤੰਕਉਣਹੋ॥ ਕਿਬੇਆਇਆਹੋ॥ ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਭਾਈਤੁਮੈਨੁਦਸਮੈਨੁਓਹਪੁਛਲ
 ਵੈਗਾ॥ ਤੁਮੈਨੁਉਸਦਾਘਰਦਸਾ॥ ਉਸਆਖਿਆਹੋਉਇਵਨਾਹੀਦਸਦਾ॥ ਤੁਆਪਣਾਨਉ
 ਅਤੇਵਰਨਦਸੋਗਾਤਾਹਉਤੇਨਦਸਾਗਾ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਭਾਈਇਸਨਗਰੀਦੀਗੀਤ
 ਏਹਾਹੋ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਭਾਈਮੇਰਾਨਾਉਮਰਦਾਨਾਹੋ॥ ਅਤੇਮੇਰਾਵਰਨਮਿਰਾਸੀਹੋ॥
 ਤਾਉਸਫੇਰਪੁਛਿਆਭਾਈਮਰਦਾਨਾਤੇਰਾਵਤਨਕਉਣਹੋ॥ ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਭਾਈਜੀਮੇਰਾਵ
 ਤਨਪੰਜਾਬਸਹਰਤੁਸਾਕਦੀਸੁਣਿਆਹੋ॥ ਉਸਪੰਜਾਬਦਾਪਰਗਨਾਗਾਇਕੋਇਦੀਤਲਈ
 ਰੀਹੋਓਹਮੇਰਾਵਤਨਹੋ॥ ਤਾਉਸਫੇਰਪੁਛਿਆਭਾਈਮਰਦਾਨਾਉਥੇਇਕਨਾਨਕਤਪਾ
 ਖੜਿਹੋਉਸਦਾਤੁਮਹਰਮਹੋ॥ ਤਾਮਰਦਾਨਾਹਸਿਆ॥ ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਭਾਈਤੁਆਪ

ਏਨਾਉਦਸਮੈਉਸਦਾਮਿਰਾਸੀਹਾਂ। ਤੂੰਉਸਨੁਕਿਆਜਾਣਦਾਹੈ। ਤੁਓਹਹਸਿਆਹਸਕਰਿਅੰ
 ਖਿਆਮਰਦਾਨਾਓਹਅਸਾਭਾਪੁਰਤੁਨਜਾਰੋਹਈ। ਤੁਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਤੂੰਉਸਨੁਸਿਏ
 ਏਦਾਹੈ। ਤੁਓਨਆਖਿਆਨਜਰਿਆਵੈਤੁਸਿਏਣਲੀਚੈ। ਤੁਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਤੂੰਓ
 ਤੁਥਾਹਿਰਬੈਠਾਹਈ। ਤੁਓਸਆਖਿਆਚਲਦੇਖਾਭਾਈਮੈਨੁਦਿਖਾਇ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆ
 ਜੀਗੁਰਨਾਨਕਮੇਰੇਤੇਰੇਜੋਵੈਗਾ। ਪਹਿਲੇਤੂੰਬੈਥਾਢੀਨੂੰਦਸਾ। ਪਿਛੇਤੈਨੁਗੁਰਨਾਨਕ
 ਜੀਪਾਸਲੈਜਾਵਾਗਾ। ਤੁਓਸਆਖਿਆਚਲਭਾਈਮਰਦਾਨਾ। ਓਹਮਰਦਾਨੇਨੂੰਬੈਥਾਢੀ
 ਦੇਲੈਚਲਿਆ। ਤੁਮਰਦਾਨੇਉਸਨੁਪੁਛਿਆਜੀਤੂੰਆਪਣਾਨਉਦਸਾ। ਉਸਆਖਿਆਭਾ
 ਈਮੇਰਾਨਾਉਨਾਨਕਜਾਣਦਾਹੈ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਨਾਨਕਜਾਣਦਾਹੈਪਰਮੈਤੁਨਾਹੀ
 ਜਾਣਦਾ। ਤੁਓਸਆਖਿਆਭਾਈਮਰਦਾਨਾਮੇਰਾਨਾਉਇਦਸੈਣਹੈ। ਤੁਫੇਰਮਰਦਾਨੇਅ
 ਖਿਆਜੀਤੂੰਹੋਦਾਕਉਣਹੈ। ਤੁਫੇਰਉਦਸੈਣਆਖਿਆਭਾਈਮਰਦਾਨਾਇਬੇਦਜੋਰਾਜਾ
 ਹੇਮੈਉਸਦਾਭਾਣਜਾਹਾਂ। ਤਿਚਰਨੁਜਾਇਬੈਥਾਢੀਦੇਪਰਿਆਇ। ਬੈਥਾਢੀਅਗੈ।
 ਮੰਜੀਥੈਠਾਣਦਾਆਹਾ। ਇਦਸੈਣਨੂੰਬੈਥਾਢੀ। ਬੈਥਾਢੀਅਗੈ। ਤੁਮੰਜਾਵਿਛਾ
 ਇਦਿਤੋਸਾ। ਇਦਸੈਣਮਰਦਾਨੇਨੂੰਆਖਿਆਥੈਠਭਾਈਮਰਦਾਨਾ। ਤੁਇਦਸੈਣਮਰਦਾ
 ਨੇਦਾਹਥਪਕੜਕਰਿਲੈਥੈਠਾਮੰਜੀਤੇ। ਬੈਥਾਢੀਪੁਛਿਆਜੀਇਹਭਾਈਕਿਥੈਹੈ। ਇਦਸੈਣ
 ਆਖਿਆਇਹਤੇਰਾਪੁਛਦਾਫਿਰਦਾਆਹਾ। ਮੈਇਸਤਾਈਲੈਅਇਆਹਾਂ। ਬੈਥਾਢੀ
 ਛਿਆਭਾਈਤੂੰਕਉਣਹੈ। ਅਤੇਤੇਰਾਨਾਉਕਿਆਹੈ। ਤੁਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਮੇਰਾਨਾਉਮ

ਰਦਾਨਾਹੈ॥ ਅਤੇ ਹੋਵਾ ਮਿਰਾਸੀ ਹਾਂ॥ ਆਇਆ ਹਾਂ ਨਾਨਕ ਪਾਸ ਹਾਂ॥ ਤਾਝੰਡੇ ਪਾਛਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ੬੧
 ਨਾਮ ਸਾਨੂੰ ਜੋ ਪੁਛੁਦਾ ਆਹੈ ਤਉ ਅਸਾਨਾ ਲਕਿਆ ਕੀਮਤ ਆਹਾਂ॥ ਅਸਾਨੇ ਤੁਕਿਆ ਜਾਣਦਾ ਆਹੈ
 ਤਾਮਰਦਾਨਾ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀਅ ਸਾਏ ਹੁਤੁ ਸਾਨਾ ਲਕੀਮ ਆਹਾਂ॥ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸਾ ਪਾਸ
 ਕੇ ਜਿਆ ਆਹਾਂ॥ ਤਾਝੰਡੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਨਾਂਹੀ ਜਾਣਦੇ ਨਾਨਕ ਕਥਿ
 ਏਹੋ ਦਾਹੈ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਜੀ ਤੁਸੀ ਤਾਨ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਪਰ ਉਹ ਤੁਸਾਨੁ ਜਾਣਦਾ
 ਹੈ॥ ਤਾਉ ਸੁ ਅਸਾਨੁ ਤੁਸਾ ਪਾਸ ਕੇ ਜਿਆ ਆਹਾਂ॥ ਤੁਸੀ ਉਥੋ ਤੋੜੀ ਚਲੋ॥ ਤਾਝੰਡੇ ਧਾਢੀ ਆਖਿਆ
 ਜੀ ਕੁ ਸਾਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਚਲਦੇ ਆਹੋ॥ ਅਜੀ ਅਸਾਨੁ ਵਣ ਲੈਣਦੇ ਹਾਂ॥ ਚਲਦੇ ਹਾਂ॥ ਜਮ ਜੀਵ
 ਏ ਮੁਕੇ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਚਲੋ॥ ਝੰਡੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਿ ਚਵੀ ਚਾਰ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਕੁਝ ਲੈਭੀ
 ਜਾਈ ਐ॥ ਝੰਡੇ ਪਾਛਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਤੁਸਚ ਆਖਾ॥ ਨਾਨਕ ਦਾ ਸਰੂਪ ਕਿਆ ਹੈ॥ ਜੇਹਾ ਤੇਰ
 ਸੇ ਤੇਹਾ ਏ ਲਾਜ ਕਰੀ ਏ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਨਾਨਕ ਤੁਸਾ ਦੀ ਦਾਹੈ॥ ਤਾਝੰਡੇ ਸੁ
 ਸਾਇਆ ਜੇ ਅਤੀ ਤੁਫਕੀ ਰਹੈ॥ ਕੁਛੁ ਭੋਜਨ ਬਣਾਇ ਲੈ ਚਲੀਏ॥ ਝੰਡੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਸੁਣੁ ਹਛਾ
 ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਤਉ ਆਖਿਆ ਹੈ ਸੈ ਸਮਾਝਿਆ ਹੈ॥ ਪਰ ਤਉ ਤੁਵ ਲਾਨ ਹੋਹੁ॥ ਉਹ ਸਧ ਫਕੀ
 ਰ ਹੈ ਅਸੀ ਉਸ ਪਾਸ ਖਾਣੀ ਕਿਉ ਕਰੋ ਜਾਈ ਐ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਿ ਚਵੀ ਚਾਰ ਕੀਤਾ ਉਹ
 ਤਾਪਉਣ ਅਹਾਰੀ ਹੈ ਨਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨਾ ਲਾਹਣ ਜਾ ਲਵਾਹਾਂ॥ ਹੁਣ ਤੁਭੋਜਨ ਦੀ ਜਾਹਗਾ ਆਈ ਹੈ ਕੁ
 ਲਾਭੋਜਨ ਤਾਖਾਈ ਐ॥ ਮੇਤਾ ਸਹਰਿ ਵਿਚ ਏ ਸੇਵਾ ਸਤੇ ਆਇਆ ਹਾਂ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਝੰਡੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ
 ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਤਉ ਕੁਝ ਸਮਝੀ ਹੈ ਸੋ ਕੁਲੀ ਸਮਝੀ ਹੈ ਪਰ ਸੁਧੋਇ॥ ਵੇਦਿ ਫਕੀਰ ਕੁਝ ਬੈਠੇ ਨੀ॥ ਤੁਕੁਝ

ਕਰਨਾਹੈਸੋਬਕਰਿ। ਤਾਸ੍ਰੰਤ੍ਰੇਬਾਢੀਕਹਿਅਕੁਈਮਰਦਾਨਸੁਬਹੋਦਾਹਾਂ। ਤਾਸ੍ਰੰਤ੍ਰੇਕਿਅਕੀ
 ਤਾਸ੍ਰੰਤ੍ਰੇਬੋਦਾਸੋਪੀਰੀਆਹਾਂ। ਤਾਸ੍ਰੰਤ੍ਰੇਗਜੇਦੇਬਾਗਵਿਚਗਇਆਅਤੇਘਰਆਖਗਇਆਏ
 ਹਜੇਕਟਲਥਫਲਦੇਫਲਸਮੇਆਦੇਸੋ। ਸੋਤੁਸੀਸਲੁਣਾਕਰੇਅਤੇਰੋਟੀਆਪਕਾਵਉ। ਅਤੇਫਲ
 ਦਾਸਾਗਛਮਕੋ। ਏਘਰਿਆਖਗਇਆ। ਅਤੇਆਪਿਬਾਗਹਛਮੇਵਾਲੇਆਇਆ। ਲੈਕਰਿ
 ਮਰਦਾਨੇਨਾਸਾਪਣੇਸਿਰਤੇਪ੍ਰਸਾਦਿਅਤੇਮੇਵਾਆਖਿਓਸੁਚਲਕੁਈਮਰਦਾਨਤੇਰਾਨਾਨਕ
 ਫਕੀਰਕੀਥੈਹੈ। ਮਰਦਾਨਾਣੀਤੇਲੀਤੇਕਿਥੇਆਵੈਜਿਥੇਗੁਰੂਨਾਨਕਅਤੇਮੈਥੈਠੇਆਹੇਉਦਿਅ
 ਨਵਿਚ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਗੁਰਜੀਕਰਿਤਾਰਕਰਤਾਗ। ਤਾਸ੍ਰੰਤ੍ਰੇਭੀਆਖਿਆਸਾਧਜੀਕਰਤਾ
 ਰਕਰਤਾਗ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਤੇਮੈਦੋਹਾਆਖਿਆਆਉਕੁਈਮਰਦਾਨਾਤ੍ਰੰਤ੍ਰੇਸਤਿਕਰਤਾ
 ਗਆਉਥੈਠੇਜੀ। ਤਾਸ੍ਰੰਤ੍ਰੇਬਾਢੀਪਰਸਾਦਿਅਗੇਰਖਿਆਅਤੇਮਥਾਟੇਕਿਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਕਹਿਅਕੁਈਸ੍ਰੰਤ੍ਰੇਇਹਕਿਆਲਿਆਇਆਹੈ। ਤ੍ਰੰਤ੍ਰੇਆਖਿਆਜੀਇਹਤੁਸਾਰੇਵਾਸਤੇਰਸੇ
 ਈਲੈਆਇਆਹਾਂ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅਕੁਈਸ੍ਰੰਤ੍ਰੇਅਸਾਨੁਜਾਣਦਾਹੈ। ਤਾਸ੍ਰੰਤ੍ਰੇਕਹਿ
 ਆਜੀਮੈਨਾਹੀਜਾਣਦਾਤਾਤੁਸੀਤਾਮੈਨੁਜਾਣਦੇਆਹੇ। ਤਾਤੁਸਾਮੈਨੁਯੋਦਕੀਤਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਜੀਫੇਰਗੁਰੂਜੀਪੁਛਿਆਕੁਈਸ੍ਰੰਤ੍ਰੇਹੁਪ੍ਰਸਾਦਿਕਿਥੇਆਦਾਹਈ। ਤਾਸ੍ਰੰਤ੍ਰੇਬੋਲਿਆਜੀਏਹਪ੍ਰਸ
 ਦਿਪ੍ਰਮੇਸਰਭੇਜਿਆਹੈ। ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੁਛਿਆਕੁਈਸ੍ਰੰਤ੍ਰੇਸਚੁਆਖਤ੍ਰੰਤ੍ਰੇਪ੍ਰਮੇਸਰਨੁਜਾ
 ਣਦਾਹੈ। ਤਾਸ੍ਰੰਤ੍ਰੇਆਖਿਆਸੋਜੀਕਉਣਹੈਜੋਪ੍ਰਮੇਸਰਨੁਨਾਹੀਜਾਣਦਾ। ਮੈਤਾਅਦਮੀਹਾਂਜੀਆ
 ਜੋਤਸਭਪਰਪ੍ਰਮੇਸਰਨੁਜਾਣਦੇਹੈਨਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹਸਿਆਆਖਜੀ। ॥

ਤੁਕੋ ਕਣਾਇ ਕਜਾਣਦਾ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕੀ ਕੋਈ ਹੈ॥ ਤੁਸੀਂ ਭੈ ਥਾਵੀ ਆਖਿਆ ਜੀਏ ਹਰ ਸੇਈ ੬੩
 ਅਚ ਵੇ ਬਹੁਤ ਵਿਨਾ ਦੇ ਭੁਖੇ ਹੋ॥ ਹੋਰ ਹਕੀਕਤਾ ਪਿਛੋ ਪਛੁਆਹੋ॥ ਤੁਮਰ ਦਾ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀਏ ਹ
 ਸਿਖ ਸਚ ਆਖਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸਾ ਵਿਤ ਪਾਵਹੁ ਮੁਹ॥ ਹਕੀਕਤਾ ਤੁਨ ਸਨਹੀ ਗਈਆ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਹਸਿਆ ਹਸਿ ਕਰਿਆ ਆਖਿਆ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ॥ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮਰਦਾਨਾ ਸਚ०
 ਹੈ ਮਰਦਾਨਾ ਬਹੁਤਾ ਵਿਨਾ ਦਾ ਭੁਖਾ ਹੈ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਜੋ ਕ
 ਕਿਸ ਦਾ ਹੈ ਇਥੋ॥ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਅਤੇ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਰਾਜੇ ਦਾ ਭਾਣਾ ਜਾਮਾ ਹਾਇ ਦੁਸੈਣਾ॥ ਹਿੰਦੁ ਸੈਣ ਅਤੇ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ ਪਰਚਦੇ ਆਹੋ॥ ਤੁਸੀਂ ਭੈ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਰਸੇਈ ਮੁਹ ਪਾਵਹੁ॥
 ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮੁਹ ਚੇਲ ਦਾ ਤਿਥੇ ਆਹਾ॥ ਜਿਥੇ ਸਾਧ ਹੋਵਾ ਆਹਾ॥ ਪਵਿਤ੍ਰ ਭੋਜਨ ਹੋਵਾ ਹਾਂ॥ ਨਾਹੀ
 ਤੁਪਤਿ ਭਾਮਗਰੀ ਆਹਾ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਪੰਜ ਬਖਰੇ ਕਰਿ॥ ਅਤੇ ਹਿਕ ਬਖ
 ਰ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਕਢਦੇ ਹਾਂ॥ ਸ੍ਰੀ ਭੈ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਤਾੜੇ ਹੋ ਪੰਜ ਬਖਰੇ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹੋ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਆਖਿਆ ਆਚਰਿਥਾ ਤੁਹੈ ਅਤੇ ਪੰਜ ਵੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਪਰਚਣ ਵਾਲਾ ਹਿੰਦੁ ਸੈਣ ਰਾਜਾ ਹਿੰਦੁ ਹੋ ਨਾ॥
 ਉਸਤਾਈ ਲੈ ਆਵ ਸੀਤਾ ਅਸੀਂ ਰਸੇਈ ਅਚ ਫੀ ਅੰਗੇ॥ ਸ੍ਰੀ ਭੈ ਪੰਜ ਬਖਰੇ ਕੀਤੇ॥ ਅਤੇ ਇਕ ਵੰਗ
 ਦਾ ਕਰਿ ਕੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਦੇਵਣ ਲਗਾ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈਨਾ ਹੀ ਖਾਵਾ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅ
 ਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤੁਭੁ ਖਾਹੈ ਤੁਕਿ ਉਨਹੀ ਖਾਵਾ॥ ਤੁਮਰ ਦਾ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਖਾਵੈ ਗੇ ਤੁਮੈ ਭੀ
 ਖਾਵਾਗਾ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤੁਭੁ ਖਾਹੈ ਅਤੇ ਅਸਾਡੇ ਖਿਆਲ ਨ ਪਾਇਆ ਕਰ
 ਅਤੇ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਹਿੰਦੁ ਸੈਣ ਨੂੰ ਲਿਆਵ ਸੀਤਾ ਅਸੀਂ ਚ ਫੀ ਅੰਗੇ॥ ਤੁਮਰ ਦਾਨਾ ਭੁਖਾ ਆਹਾ ਮਰਦਾ

ਨੇਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੁਹ ਪਾਇਆ। ਤਾਝੰਡੇ ਆਖਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੁਹ ਪਾਵੇ ਜੇ ਮੇਰੀ ਸਰਧਾ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਝੰਡੇ ਆਖਦਾ ਹੈ ਜੇ ਮੁਹ ਪਾਇਨ ਮੇਰੀ ਸਰਧਾ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ
 ਅਤੇ ਹੋਏ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਜੇ ਝੰਡੇ ਅਤੇ ਇਵ ਸੈਣੁ ਵਹਾਵੇ ਕਪਾਟ ਖੁਲਨ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਸਰਧਾ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ
 ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਈਐ। ਤਾਝੰਡੇ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਗਿਆਨ ਉਪਜਿਆ ਭਾਈ ਇਹ ਤਾ ਪੂਰਨ ਸਾਧ ਹੈ।
 ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਕੁਇ ਹੋ ਗਿਆਨ ਕਰਦੇ ਆਹੇ। ਸੋਈ ਅਸਾਨ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਤਾਝੰਡੇ ਕਹਿਆ
 ਜੀ ਜੇ ਤੁਸਾਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਸੋ ਪੂਰੀ ਹੋ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੰਚਵੇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ
 ਝੰਡਾ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਾ ਸੈ ਕੋਹਾਂ ਆਏ ਹਾਂ ਸੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ ਆਏ। ਅਸੀਂ ਤੁਸਾਡੇ ਮਿਲਣ ਦੇ ਵਾਸਤੇ
 ਸਤੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਤਾਝੰਡਾ ਉਥਹ ਉਠਿਆ ਆਇਆ। ਸਹਰਿ ਵਿਚ ਆਇ ਕਰ ਇਵ ਸੈਣੁ ਨ ਢੁਢਣੁ
 ਗਾ। ਢੁਢੁਦਿਆ ਢੁਢੁਦਿਆ ਗਤੁ ਪੈ ਗਈ। ਇਵ ਸੈਣੁ ਗਜੇ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿਚ ਲਧਾ। ਝੰਡੇ ਕਹਿ
 ਆਜੀ ਮੈਂ ਤੁਸਾਨ ਕੰਦਾ ਢੁਢੁਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਵ ਸੈਣੁ ਜਨਮ ਦਾ ਉਤਮ ਆਹਾ। ਇਵ ਸੈਣੁ
 ਹੀ ਆਕਿ ਉਭਾਈ ਝੰਡਾ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ। ਝੰਡੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜਿਸ ਵਾਸਤੇ ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨ ਕਰ
 ਦੇ ਆਹੇ ਉਹ ਵਾਸਤਾ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਵ ਸੈਣੁ ਕਹਿਆ ਕਹੁ ਭਾਈ ਕਿ ਬਹੁ। ਤਾਝੰਡੇ
 ਰੁਆਖਿਆ ਜੀ ਜੇ ਤੁਸਾ ਮਰਦਾਨਾ ਮਿਰਾਸੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਆਦਾ ਆਹੇ। ਉਸ ਵਾਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਪਾਜੇ ਹੈ ਸੋ ਇਤ ਗਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਵ ਸੈਣੁ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਮੈਂ ਉਸਤਾਈ ਜਾਣੁ ਦਾ ਹਾਂ।
 ਉਹ ਮੇਰਾ ਪੁਰਤਨ ਅਸਨਾ ਉਹੈ। ਅਸੀਂ ਤੇ ਉਹ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਆਹੇ। ਤਾਝੰਡੇ ਨੂੰ ਹੈ ਗਨਗੀ ਸਗੀ ਝੰਡੇ
 ਆਖਿਆ ਜੀ ਉਹ ਆਖਦਾ ਹੈ ਜੇ ਪੜ੍ਹਾ ਸੈ ਕੋਹਾਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਸੋ ਤੁਸਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਅ

ਗੋਤਾਇ ਬੇਕਟੀਆਇਆਨਾਹੀ॥ ਅਤੇਤੁਸੀਆਖਦੇਹੋਅਸਾਧੁਪੁਰਾਤਨਅਸਨਾਉਹੈ॥ ਇਤਨ॥ ੬੩
 ਸੁਠਤੁਸਾਕਿਉਬੋਲਿਆ॥ ਤਾਇਦੁਸੈਣਕਹਿਆਭਾਈਝੰਡਾਤੈਨੁਆਪੋਖਬਰਹੋਸੀ॥ ਜੇਮਿਲੀਏਗੇ
 ਤਾਂਝੰਡੇਆਖਿਆਜੀਤੁਸੀਚਲੋ॥ ਮੇਜਪ੍ਰਸਾਦਿਲੈਗਾਇਆਹਾਂਸੋਉਨਮੁਹਪਾਇਆਨਾਹੀ॥ ਤੁਸਾਰੇ
 ਵਾਸਤੇਤੁਸੀਚਲੇਤਾਭਲਾਕਰੋ॥ ਤਾਂਇਦੁਸੈਣਵੀਚਾਰਕੀਤਾਅਗੇਅਸਾਨਕੋਈਨਹਜਾਣਦਾਅ
 ਤੇਇਹਅਸਾਨਜਾਹਰਿਕਰਨਾਇਆਹੈ॥ ਇਦੁਸੈਣਝੰਡੇਨੁਆਖਿਆਭਾਈਝੰਡਾਤੈਨੁਜਾਹੀ॥
 ਅਸੀਭਲਕੇਮੈਲੀਮੈਗੇ॥ ਤਾਂਝੰਡੇਕਹਿਆਜੀਤਿਹਭੋਜਨਅਮਾਣਪਾਇਆਹੈ॥ ਮੁਹਪਾਇਦੇਨਾਹੀ
 ਤੁਸੀਆਖਦੇਹੋਅਸੀਭਲਕੇਜਾਈਮੈਗੇ॥ ਇਹਬਣਦੀਨਾਹੀ॥ ਤਾਂਇਦੁਵੀਚਾਰਕਰਕੇਆਖਿਓਸਚ
 ਲਭਾਈਝੰਡਾਛਿਆਪੜੀਆਗਤੁਗੁਜਰਿਆਹੀ॥ ਤਾਂਇਦੁਸੈਣਅਤੇਝੰਡਾਦੋਵੈਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਪਾਸ
 ਆਇ॥ ਦੁਹਾਵੀਚਾਰਕੀਤਾਇਦੁਸੈਣਝੰਡੇਨੁਪੁਛਿਆਭਾਈਝੰਡਾਕੁਝਬੋਲੀਦਾਭੀਮਹਰਮਹੈਕਿਅ
 ਬੋਲੀਬੋਲਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਝੰਡੇਆਖਿਆਜੀਬੋਲੀਕੁਲੀਬੋਲਦਾਹੈ॥ ਆਖਦਾਹੈਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਾਤਾ
 ਇਦੁਸੈਣਅਤੇਝੰਡਾਢੀਇਕਪਹਰਿਗਈਤਦੁਹਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਨੂੰਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਆਖਿਅ॥ ੬੪
 ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਹਸਿਕਰਿਆਖਿਆਆਉਭਾਈਸਤਿਕਰਤਾਰਆਉਪੁਰਾਤਨਯਾਗਾਤਾਝੰਡੇ
 ਕਹਿਆਜੀਤੁਤਾਅਸਾਨੁਹੁਣਮਿਲਿਆਹੈਤੁਤੇਅਸੀਕਦਪੁਰਾਤਮਆਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਆਖਿ
 ਆਪੁਛਭਾਈਇਦੁਸੈਣਨਾ॥ ਤਾਂਝੰਡੇਇਦੁਸੈਣਨੁਆਖਿਆਕਿਉਜੀਏਹੁਸਾਧਕਿਅਆਖਦਾਹੈ॥
 ਤਾਂਇਦੁਸੈਣਆਖਿਆਜੀਮੈਤਾਕੁਝਨਾਹੀਜਾਣਦਾ॥ ਤਾਮਰਦਾਨਾਬੋਲਿਆਤੁਜੇਮੈਨੁਦੇਹਾਆਖਦੇ
 ਸੇਜੇਨਾਨਕਮੇਗਪੁਰਾਤਨਅਸਨਾਉਹੈ॥ ਹੁਣਕਿਉਮੁਕਰਦਾਹੈ॥ ਤਾਇਦੁਸੈਣਕਹਿਆਸੁਣਭਾਈ

ਕਾਈ ਨਿਸਾਨੀ ਦੇਵੈ ਤਾ ਜਾਈ ਐ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣੁ ਕਾਈ ਇਵੈ ਸੈਣ ਇਸੁ ਰੇਨੁ
 ਤਾਖਬਰ ਕਾਈ ਨਾਹੀ ਪਰ ਤੁ ਤਾਖਬਰ ਦਾਰਹੈ ਨਾ। ਤੈਨੁ ਤਾ ਆਪਣੀ ਖਬਰ ਮਲੁ ਮਹੈ ਨਾ। ਤਾਇਨੁ
 ਸੈਣੁ ਮਚਲੇ ਹੋਇ ਕਹਿਆ ਖਬਰ ਆਜੀ ਮੈ ਨਾਹੀ ਜਾਣੁ ਤੁਸੀ ਕੇਹੀ ਮਲੁ ਮੀ ਕਹੈ ਹੋ। ਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ
 ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਾਈ ਇਵੈ ਸੈਣ ਓਹ ਦਿਨ ਜਾਵ ਕਹਿ ਜੋਗ ਜੇਜਨ ਕੇ ਦੇ ਅਸੀ ਸੇਵਕ ਆਹੈ ਤੇ
 ਜਗ ਵਿਚ ਬਾਜੇ ਜਨ ਕਹੈ ਸਨੀ ਬਾਬਤ ਸਾਂਗੁ ਓਠਾਇਆ। ਆਖਿ ਓਸ ਹੀ ਸਨੀ ਮੇਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੀ ਸਨੀ
 ਹੈ ਸਦੀ ਆਹੀ। ਅਸਾਨੁ ਕਾਰਨ ਰੂਪ ਲਾਇਆ ਅਸਾਨੁ ਠੀ ਸਾਹਦੀ ਭਗੀ। ਅਸੀ ਗਜੇ ਦੇ ਬਹੁਤ
 ਨਜੀ ਕੀ ਆਹੋ। ਅਸਾਨੁ ਤਾ ਅਸਾਨੁ ਗੁਰੂ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਰਨ ਪੁਰਖ ਹੈ ਅਸਾਨੁ ਕੇਹਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਅਤੇ ਗਜੇ
 ਛਲ ਕੀ ਤਾ ਆਹਾ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ਤਾ ਗਜੇ ਹੈ ਸਦੀ ਕੀ ਕਰਣੀ ਆਹੀ। ਪਰ ਅਸਾਨੁ ਕਰਤੇ ਭੁਲਾਵਣਾ
 ਆਹਾ ਤਾ ਅਸੀ ਕਿਆ ਕਰੀ ਐ। ਜਾ ਅਸਾਨੁ ਗਜੇ ਆਪਣੇ ਮੁਹ ਥੀ ਕਹਿਆ ਕੈ ਫੇਰ ਤੁਸਾਨੁ ਜਨ
 ਮਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀ ਅਸੀ ਇਕ ਠੇਰ ਹਦੇ ਆਹੋ। ਤੁ ਤੁਸਾ ਕਹਿਆ ਕਾਈ ਕਿਆ ਜਾਪੇ ਇਥੈ ਦੇਵਿ ਛੇ
 ਕਿਥੇ ਜਾਇ ਪਈ ਐ ਰੇ। ਫੇਰ ਤੇਰਾ ਅਸਾਨੁ ਮੇਲੇ ਹੋਵੈ ਗਾ ਕਿਨ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਤੁ ਅਸਾਨੁ ਤੁਸਾਨੁ ਕਹਿ
 ਆਵੇ ਖਬਰਾਈ ਜੀ ਅਸਾਨੁ ਭਗਤ ਪੁਰਨ ਹੋਈ ਆਹੀ। ਪਰ ਅਸਾਨੁ ਵਿਚ ਦੇਇ ਖੇਤੋ ਹੋਏ ਆਹੋ। ਇਕ ਤੋ
 ਅਸੀ ਮੂਰਤ ਪੂਜ ਦੇ ਰਹੇ। ਅਤੇ ਹਿਕ ਸੂਰਬੋਲਿਆ। ਪਰ ਅਸਾਨੁ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰਿ ਰਿਠਾ ਗਾ ਜਨ ਕਮ
 ਹਨੇ ਕਰ ਦਾ ਆਹਾ। ਜਾ ਤੁਸੀ ਮੂਰਤ ਨ ਪੂਜੇ ਅਸੀ ਮੂਰਤ ਪੂਜ ਦੇ ਰਹੀਏ। ਅਤੇ ਅਸਾਨੁ ਲਜੇ ਹੋਰੁ ਅ
 ਗੇਟ ਹਲ ਨੁ ਆਹਾ ਓਹ ਮਛੋਇਆ। ਤੁ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਮੇਲ ਕਹਿ ਗਜੇ ਪਾਸ ਖੜੇ ਹੋਇ। ਅਸਾਨੁ ਆਖਿ
 ਆਰ ਜਾਜੀ ਇਹ ਕਿਆ ਹੋਇਆ। ਅਸਾਨੁ ਤੇਰਾ ਆਖਿਆ ਆਖਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਅਸੀ ਜੋ ਫੇਰ ਜਨ

ਮਸ਼੍ਹਦੇ ਸੇਏ ਹੁਕਿ ਆਤੁ ਸਾਰੇ ਆਤੁ ਮੇ ਆਈ। ਤੁਰਾ ਜੇ ਜਨ ਕ ਕਹਿ ਆਸੁ ਟੁਕਾਈ ਮੈ ਤੁਸਾਨੁ ਸਚ ਦ੍ਰਿੜਾਇ
 ਆ ਆਹਾ। ਮੈ ਤੁਸਾਨੁ ਸੁਠਨਾ ਹੀ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ਆ। ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਆਖੇ ਲਗੇ ਨਾ ਹੀ। ਤੁਮੈ ਕੋ ਆ ਕਰਾ। ਅਤੇ ਮੇ
 ਰੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਫੁਲ ਤੁਸਾਨੁ ਦੇਹੇ ਜੇ ਤੁਸੀ ਮਨ ਖੁਜਨ ਆਵੇਗੇ। ਤੁਮ ਸਾਫੇ ਰਮਿਲ ਕਰਿ ਆਖਿ ਆਜੀ ਆ
 ਸੀ ਜਨ ਮਹੀ ਆਵੇ ਦੇ ਰਹੀ ਏ। ਕੇ ਕਦੀ ਅਸਾਹੀ ਖਲਾਸੀ ਭੀ ਹੋ ਸੀ। ਤੁਰਾ ਜੇ ਜਨ ਕ ਕਹਿ ਆਤੁ ਸਾਨੁ
 ਭੁਗਤੁ ਪੁਰਨ ਹੈ। ਪਰ ਰਹ ਦੇ ਜਨ ਮਭੁਗ ਕਰਿ ਤੁਸੀ ਕਲਜੁ ਗਵਿਚ ਚਿ ਪਰੇਗੇ। ਤੁਸਾਨੁ ਪੁਰਨ ਮਿਲੇਗਾ
 ਤੁਸਾਨੁ ਦੇ ਕੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਦੇਸੇਗਾ। ਹੋਰ ਕੀ ਤੇਰੇ ਏਨੁ ਜਾਣੇ ਗਾਨਾ ਹੀ। ਅਤੇ ਤੁਸਾਨੁ ਲਲੇਗੇ ਕੇ ਬਹੁਤ ਤਰ
 ਨਗੇ। ਪਰ ਕਲਜੁ ਗਵਿਚ ਚਿ ਰੇ ਨਾ ਹੀ। ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਇਵੈ ਸੈਣੁ ਅਤੇ ਜੇ ਕਾਈ ਹੋਰ ਨਿਸਾਨੀ ਮੰਗੇ ਤੁਹੇ ਰਕੀ
 ਦੇਵਾ। ਅਤੇ ਜੇ ਇਸੇ ਨਿਸਾਨੀ ਨਿਸਾਹੇ ਵੀ ਤੁਸਾਨੁ ਜਾਣਾ। ਤੁਇ ਵਸੈਣੁ ਕਹਿ ਆਜੀ ਅਗੇ ਬੋਲੇ ਨਾ ਹੀ। ਪਰ
 ਹਿ ਕਜ ਬਾਬਤੁ ਮੈ ਨ ਦੇਹਾ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਾ ਪੁਤੁਈ ਇਵੈ ਸੈਣਿ ਸੰਗ ਆਖਾ। ਤੁਇ
 ਵਸੈਣੁ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੇਰਾ ਮਨੋਰਥ ਕਿ ਆਹੈ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮੇਰਾ ਮਨੋਰਥ ਦੇਹੁ ਆਹਾ। ਜੇ
 ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਇਕਰੇ ਆਹੇ ਅਤੇ ਭੁਗਤੁ ਭੀ ਇਕਰੀ ਕੀਤੀ ਆਹੀ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਅਸੀ ਤੁਸਾਨੂੰ ਪਾਸ ਆਏਹੁ
 ਜੇ ਹਿ ਕੇਤਾ ਤੁਸੀ ਅਸਾਨੁ ਉਧਾਰੇ। ਹਿ ਕੇ ਅਸੀ ਤੁਸਾਨੁ ਤਿਧਾਰੀਏ। ਅਸਾਨੁ ਤੁਸਾਨੁ ਬਚਨ ਆਹਾਏਹੁ
 ਮਨੋਰਥ ਹਈ। ਤੁਇ ਵਸੈਣੁ ਬੋਲਿ ਆਸੁ ਟੁਕਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈ ਭੀ ਜਾਣਾ ਹਾਂ ਤੇਰੀ ਬਾਤ ਭੀ ਪੁਰਨ ਹੋਈ
 ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਕਰ ਦੇਹੇ ਤੁਸੀ ਦੇ ਕੁਝ ਕਰੇ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿ ਆਭਾਈ ਇਵੈ ਸੈਣੇ ਰੇ ਵਾਸਤੇ ਅਸੀ
 ਆਏਹਾਂ। ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਭੀ ਆਏਹਾਂ। ਪਰ ਤੇਰੇ ਨਾ ਲਾ ਅਸਾਨੁ ਟੁਕਾਈ ਬਚਨ ਆਹਾ। ਤੁਇ ਵਸੈਣੁ ਆਖਿ
 ਆਜੀ ਤੁਵਚਨਾ ਦਾ ਪੁਰਾ ਹੈ। ਪਰ ਵਚਨ ਤਾ ਪੁਰਾ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀ ਚਾਹਿ ਦੇਹੇ ਸੇਤਾ ਅਸਾਨੁ ਖੁਸ
 ਨਾ ਹੀ ਆਵਈ ਅਸਾ ਆਪ ਹੀ ਨਾ ਲਕੰ ਮਹੈ। ਅਸੀ ਟਾ ਅਸਾਨੁ ਖੁਸ ਆਵਈ ਨਹੀ। ਜੇ ਕੁਣ ਕਰ ਦੇਹੇ

ਸੋਝੰਡੇ ਨਾ ਲਕਰੋ॥ ਅਸਾਹੀ ਨਾ ਲਹੇਈ॥ ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀਆਖਿਆਰਜਾਇਤੁ ਸਾਰੀ॥ ਅਸਾਵਚਨੁ
 ਰਨਕਰਨਾ ਆਹਾ॥ ਅਰੈ ਤੁਸਾਕੁ ਵੈਸੋਈ ਥਾਇਪਵੈ॥ ਤਾਇਵ ਸੋਣੁ ਆਖਿਆ ਕੁਈ ਝੰਡਾ ਜੋ ਕੁਛ ਨਾਨਕ
 ਜੀਆਖਦੇਹੈ ਨਸੋਮਨੋ॥ ਤਾਝੰਡਾ ਬੋਲਿਆ ਜੀਮੈਕਿਆ ਜਾਣਾ॥ ਨਾਨਕ ਜੀਕਿਆ ਆਖਦੇਹੈ ਨਾ॥ ਤਾਗੁਰੁ
 ਨਾਨਕ ਜੀਰਾਗਰਾਮ ਕਲੀਵਿਚ ਸਬਦ ਬੋਲਿਆ॥ ਈਧਨ ਤੇ ਬੈਸੰਤਰ ਭਾਰੇ॥ ਆਟੀ ਕੋਲ ਲਵਹਿ ਦਿਸਤਿ
 ਅਗੈ॥ ਓਪਰ ਚਰਨ ਤੁਲੈ ਅਕਾਸਾ ਘਟਿ ਮੈਸਿੰਧ ਕੀਆ ਪ੍ਰਗਾਸਾ॥ ੧॥ ਅੰਸਾ ਸਮਰਥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪਾ॥
 ਨਿਮਖ ਨ ਬਿਸਰੈ ਜੀਅ ਭੁਗਤ ਨ ਕੈਆ ਠਪਹਰਾ ਮਨ ਤਾਕਉ ਜਾਪਾ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਤਾਝੰਡੇ ਕਹਿਆ ਜੀਮੈ
 ਤਾਕੁ ਝੁਨਾਹੀ ਸਮਝਦਾ॥ ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀਅਰਥ ਦਿਤਾ॥ ਈਧਨ ਦੇਹੀ ਵਿਚ ਹਰੀਆਹੈ ਨਾ ਅਤੇ ਬੈਸੰਤਰ
 ਜਠਰ ਦੇਹੀ ਵਿਚ ਅਗਨ ਹੈ॥ ਸਿਟੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਜੋ ਪਾਣੀ ਪੀਵੀ ਹੈ॥ ਬਾਸਕਰੀ ਦੇਹੀ ਕੁਚੀ ਮਿਟੀ ਹੈ॥
 ਤੇ ਇਸਤਾਈ ਪੋਹਿ ਨਾਹੀ ਸਕਦੀ॥ ਕਿਉ ਨਾਹੀ ਪੋਹਦੀ ਜੋ ਉਥੇ ਨਾਮ ਦੀ ਬਿਉਹੇ ਦੀਏ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਨਾਮ ਮੈ
 ਸਹੈ ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜਪਾ॥ ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਲਗੇ ਕੁਝ ਨਾਹੀ॥ ਤਾਝੰਡੇ ਕਹਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀਕਹਦੇਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇ
 ਸਰਜ ਪ੍ਰਮੇਗਾਰੀ ਬਤਖਾਣ ਮੇਰਾ ਕਬੀਲਾ ਕਿਥੋ ਪਾਵੈ॥ ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੂਜੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ॥ ਪਹ
 ਲੇ ਆਖਨ ਪਾਛੇ ਦੂਪਾ॥ ਮੈਲੇ ਕੀਨੇ ਸਾਧਣ ਸੁਧਾ॥ ਭੁੰਤੇ ਨਿਰਭਉ ਭਰਤਾ ਫਿਰੈ॥ ਹੋਨੀ ਕਉ ਅਨਹੋ ਨੀਹਰੈ
 ॥ ਤਾਫੇਰ ਝੰਡੇ ਆਖਿਆ ਜੀਮੈ ਕੁਝ ਸਮਝੈ ਓਨਾਹੀ॥ ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀਅਰਥ ਦਿਤਾ॥ ਜਾਬਾ ਲਕ
 ਗਰਭ ਵਿਚ ਹੋਦਾਹੈ ਤਾਦੁਪ ਨਾਹੀ ਹੋਦਾ॥ ਥਣਾ ਵਿਚ ਮਖਣ ਜਮਰਹਦਾਹੈ॥ ਅਤੇ ਬਾਲ ਕਜਨ ਮਲੈਦਾ
 ਹੈ ਤਾਦੁਪ ਨਿਕਲਦਾਹੈ॥ ਤੁੰਚਿਤਾ ਨਾਕਰਾ॥ ਅਚਿਤ ਹੋਇ ਰਹਾ॥ ਓਸ ਸਾਹਿਬ ਰਿਜ ਕਾ ਅਗੇ ਕੀਤਾਹੈ ਅ
 ਤੇ ਜੀਉ ਪਿਛੇ ਪੈਵੇ ਕੀਤਾਹੈ॥ ਤੁੰਕਿਉ ਭਰਦਾਹੈ ਤੁਤਾ ਨਿਰਭਉ ਹੈ॥ ਭੁੰਤੇ ਰਾਹੈ॥ ਇਹ ਜੋ ਦੇਹ ਤੇ ਰਿਜ ਕਹੈ
 ਸੋ ਅਣਹੋਦੀ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਤੁੰਜੋਹੈ ਸੋ ਸਦਾਹੈ॥ ਹੋਵਾ ਆਇਆਹੈ॥ ਏਹੁ ਤੇਰਾ ਹੀ ਪਸਾਰਾਹੈ॥ ੩॥ ਤਾਫੇਰ

ਭ੍ਰੰਗੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਇਵ ਕਹ ਦੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਓਹ ਗੁਪਤਿ ਗਲ ਹੈ ਮੈ ਕਿਆ ਜਾਣਾ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ੬੫
 ਤੀਜੀ ਬੋਲਿਆ। ੧॥ ਦੇਹੀ ਗੁਪਤਿ ਇਦੇ ਹੀ ਦੀ ਮੈ। ਸਗਲੇ ਸਾਜ ਕਰੈ ਜਗ ਦੀ ਸੈ। ਸਾਧ ਸੰਗਾ ਤਿਮ
 ਲਕਰੇ ਬਾਧਿਆ ਨਾ। ਸਾਸਤਰ ਸਿਮਾਤਿ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨਾ। ੨॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਭ੍ਰੰਗੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਕੁਝ ਨਹੀ ਸਮਝਿ
 ਆ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਰਥ ਦਿਤਾ। ਇਹ ਦੇਹੀ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹੇਗੀ। ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਇਸ ਦੇ ਸੁਫਲ
 ਦੇ ਹੀ ਹੈ ਸੋ ਗੁਪਤਿ ਓਹ ਦੇਹੀ ਨਾਲ ਜਾਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਹੀ ਇਥੇ ਹੀ ਛੁਡ ਜਾਵੇਗਾ। ਓਹ ਦੇਹੀ ਇਸ ਪ੍ਰਾ
 ਈ ਨਹੀ ਸੁਝਦੀ। ਏਸ ਕੁਝ ਸਾਜ ਜਗ ਦੀ ਸਦੇ ਬਣਾਇ ਹੋਇ ਹੈ ਨਾ। ਏਸੇ ਗਲ ਦਾ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰਣਾ ਅ
 ਏ ਆ ਹੈ। ਸਾਧ ਸੰਗਾ ਤਿ ਵਿਚ ਕਰੈ ਭਾਵੈ ਬੇਦਾਸਾ ਸਤਿ ਵਿਚ ਕਰੈ। ਪਰ ਸਾਧ ਸੰਗਾ ਤਿ ਵਿਚੋ ਤੁਰਤ ਲਭੇਗਾ
 ਅਤੇ ਸਾਸਤਰ ਅਤੇ ਵੇਦਾ ਵਿਚੋ ਚਿਰ ਕਾਲ ਭੇਗਾ। ੩॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਭ੍ਰੰਗੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਓਹ ਤੁਹਾ ਦਿਸ ਨਹੀ ਅ
 ਵਦਾ। ਅਤੇ ਇਹ ਤੁਹਾ ਦਿਸ ਆਵਦੀ ਹੈ। ਸੁਭੇ ਸਰੂਪ ਜਿਤ ਨਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੇਗ ਦੀ ਪਉ
 ਤੀ ੧॥ ੧॥ ਇਸ ਟਮਾਨ ਕੇ ਕਹੈ ਅਦਿਸ ਟਮਾਨ ਅਦਿਸ ਟਿ ਦੇਖ ਕੁਲੀ ਸਭਾ ਸਿਸ ਟਿ। ਬ੍ਰਹਮ ਬੀ ਚਾਰ
 ਬੀ ਚਾਰੇ ਕੋਇ। ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੀ ਪਰਮ ਗਾਤਿ ਹੋਇ। ੪॥ ਤਾਂ ਭ੍ਰੰਗੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਕੁਝ ਨਹੀ ਸਮਝਦਾ
 ਤੁਸੀ ਕਿਆ ਆਖ ਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਰਥ ਦਿਤਾ। ਸੁਣ ਕਾਈ ਭ੍ਰੰਗਾ ਜਿਤ ਨੀ ਦਿਸ ਟਿ ਮਾ
 ਨ ਹੈ ਸਭਾ ਅਦਿਸ ਟਿ ਹੈ। ਹੋਇ ਹੋਇ ਕੈ ਛਪ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਕਾ ਬਿਨ ਵਿਚ ਕਈ ਰੰਗ ਤਮਾਸੇ ਕਰ ਦਿਖਾਵਦ
 ਹੈ। ਜਾਹਿਰ ਨਜਰ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਨਾ ਅਦਿਸ ਟਿ ਸੰਸਾਰ ਆਖਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੋ ਦੇਖ ਦਿਆ ਹੀ ਆਖੀ
 ਅਗੇ ਜਾਵਾਂਗਾ ਹੀ ਦਾ ਹੋਤਿ ਸਨੇ ਆਖ ਦੇ ਹੈ ਨਦਿਸ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਦਿਸ ਟਮਾਨ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਅਜੇਹਾ ਬ੍ਰਹਮ
 ਬੀ ਚਾਰੇ ਤਾ ਉਸ ਕੀ ਪਰਮ ਗਤ ਹੋਵੇ। ੫॥ ਤਾਂ ਭ੍ਰੰਗਾ ਬਾਢੀ ਪੈਰ ਤੇ ਛਹਿ ਪਇਆ। ਓਠੇ ਨਹੀ ਦੇ ਹੋ ਅ

ਖੇਜੀਹਿਉਕੁਲਾਹਾ। ਤੂੰਮੈਨੁਬਖਸਾ। ਮੈਤੈਨਾਸਾਇਤਨੀਆਬਾਤਾਕੀ। ਤੀਆਪੈਨਾ। ਤੁੰਇਦੁਸੈਣਕਹਿ
 ਆਉਠਭਾਈਝੰਡਾਝੰਡਕਈਨਾਹੀ। ਨਾਨਕਜੀਤੇਰੇਹਿਵਾਸਤੇਆਇਆਹੈ। ਤਾਝੰਡਾਉਠਖੜ੍ਹਾਹੋਇ
 ਆ। ਫੇਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਲੈਆਇਭਾਈਝੰਡਾਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਅਛਾਈਪਹਰਿਰਾਤਗਈਸੀ।
 ਤਾਝੰਡੇਪ੍ਰਸਾਦਿਅਗੇਰਾਖਿਆਲਗੇਜੇਵਣਾ। ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਅਤੇਭਾਈਬਾਲਾਅਤੇਇਦੁਸੈਣਜਾਅਪ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿਗੁਰਨਾਨਕਜੀਜੇਵਿਆਅਤੇਅਧਾਰਹੋਆਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਲੈਭਾਈਝੰਡਾ।
 ਇਹਪ੍ਰਸਾਦਿਤੂੰਜੇਵਾ। ਤੁੰਇਦੁਸੈਣਆਖਿਆਲੈਭਾਈਝੰਡਾਉਠਾਇਲੈ। ਝੰਡੇਚਾਇਸੀਤਾਲੈਕਰਸ
 ਗਾਜੇਵਣਾ। ਜਿਉਅਧਾਪ੍ਰਸਾਦਿਜੇਵਿਆਆਹਾ। ਤਿਉਝੰਡੇਦੇਕਪਾਟਖਲਗਾਏ। ਝੰਡਾਬਿਦੇਹ
 ਹੋਇਗਇਆ। ਝੰਡੇਨੂੰਸਭੁਕਿਛੁਵਿਸਾਰਿਗਇਆ। ਜਾਇਦੁਸੈਣਦੇਖੈਤਾਝੰਡਾਬਿਦੇਹਹੋਇਗ।
 ਇਆਪੈ। ਤੁੰਇਦੁਸੈਣਗੁਰਨਾਨਕਜੀਨੁਆਖਿਆਜੀਇਹਕਿਆਕੀਤੋ। ਤੁੰਗੁਰਨਾਨਕਜੀ
 ਆਖਿਆਭਾਈਇਦੁਸੈਣਅਸਾਨੁਕਰਤਾਰਏਥੇਲਿਆਏਆਅਹਾ। ਸੋਇਸੇਵਾਸੰਤੋਅਸੀ
 ਕਿਆਕਰੀਐ। ਤੁੰਇਦੁਸੈਣਕਹੀਆਜੇਤੈਕਰਣਾਕਿਆਆਹਾ। ਅਤੇਕੀਤੋਕਿਆ। ਤਾਗੁ
 ਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਭਾਈਇਦੁਸੈਣਜੇਕਛੁਤਸੀਕਹੇਸੋਹੋਵੈ। ਤੁੰਇਦੁਸੈਣਕਹਿਆਤੁਸ
 ਇਸਤਾਈਮੰਜੀਧਰਾਵਣਾਆਹਾ। ਇਸਵਖਤਮੰਜੀਕਿਥੇਧਰੇਗਾ। ਤੁੰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਆਖਿ
 ਆਗਤਾਕਿਤਨੀਕਹੈ। ਤੁੰਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਗਤਪਹਿਰਿਹੈ। ਤੁੰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ
 ਭਾਈਬਾਲਾਜਲਲਿਆਉਇਸਨਾਨਕਰੀਏ। ਅਤੇਝੰਡੇਨੂੰਨਵਾਵਉ। ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਨਾਤਾਅ
 ਤੇਝੰਡੇਨੂੰਨਵਾਇਆ। ਤੁੰਝੰਡੇਦੀਖੁਮਾਰੀਉਤਰੀ। ਝੰਡਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਦੇਪੈਗਤੇਛਹਿਪਇਆ

ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੁਛਿਆਕਿਉਗੁਈਝੰਡਾਕਿਉ। ਝੰਡੇਆਖਿਆਜੀਤੈਨਸਭਕਿਛਮਲਾਹੈ
ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਗੁਈਝੰਡਾਅਸਾਤੈਨਮੰਜੀਬਹਾਵਣਹੈਸੀ। ਝੰਡੇਆਖਿਆਜੀ
ਝਿਓਤੈਰੀਰਜਾਇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਝੰਡੇਬਾਢੀਨੈਮੰਜੀਸੰਭਪੀ। ਤਾਂਗੰਜੇਸੁਧਰਸੈਨਨੁਖਬਰ
ਤੋਈ। ਹੀਕਜੇਮੇਰੇਨਗਰਾਂਵੇਚਤਪਾਆਇਆਹੈ। ਉਸਝੰਡੇਬਾਢੀਨੁਸਤਿਗੁਰਕੀਤਾਹੈ। ਸੁਧਰ
ਸੈਨਗਜੇਕਹਿਆਉਸਤਪੇਨਮੇਰੇਪਾਸਾਇਆਉ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਤੇਗੁਈਬਾਸਾਅਤੇਮਰ
ਦਾਨਾਅਤੇਇਦ੍ਰਸੈਣਅਤੇਝੰਡਾਬਾਢੀਇਹਪੰਜੇਉਦਿਆਨਜੰਗਲਵਿਚਬੈਠੇਆਹੈ। ਜੇਰਜੇਦੇਆ
ਦਮੀਆਇਆਇਕਰਆਖਣਲਰੇਜੇਈਹਤਪਾਕਉਣਹੈ। ਰਾਜੇਜੀਨੇਬੁਲਾਇਆਹੈ। ਤਾਇਦ੍ਰ
ਕਹਿਆਤੁਮਕਉਣਹੈ। ਉਨੇਆਦਮੀਓਨੇਕਹਿਆਹਮਰਾਜੇਨੇਕੁਜੇਹੈ। ਤਾਂਇਦ੍ਰਸੈਣਕਹਿਆਕਿ
ਉਓਨੇਕਹਿਆਜੀਤਪੇਕਉਬੁਲਾਇਆਹੈ। ਤਾਇਦ੍ਰਸੈਣਉਠਿਖੜਾਹੋਇਆਚਲੇਮੈਰਾਜੇਕੀ
ਨਿਸਾਕਰਿਆਵਤਾਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਇਦ੍ਰਸੈਣਕਿਉ। ਤਾਇਦ੍ਰਸੈਣਕਹਿਆਜੀਓਹ
ਤੋਜਾਣਤਾਨਹੀਤੁਮਕਉ। ਅਰਤੁਮਤੋਕਿਸੇਕੇਬਰੇਮੈਨਾਹੀ। ਅਰਮੇਰਾਮਾਮਹੈਉਸਕਾਕਿਛਬਿਘ
ਨਨਹੋਇ। ਮੈਉਸਕੀਨਿਸਾਕਰਿਆਵਤਾਹੈ। ਤੁਮਕਿਆਕਹਤੇਹੈ। ਇਦ੍ਰਸੈਣਗਜੇਸੁਧਰਸੈਣਨੂੰ
ਜਾਇਸਲਾਮਕੀਤਾ। ਸੁਧਰਸੈਣਗਜੇਕਹਿਆਆਉਪੁਤਕਛਕਹੇਗਾ। ਇਦ੍ਰਸੈਣਕਹਿਆਰਜ
ਜੀਮੈਕਹਣੇਹੀਆਇਆਹੈ। ਰਾਜੇਕਹਿਆਕਹਪੁਤਕਹਾ। ਤਾਂਇਦ੍ਰਸੈਣਕਹਿਆਜੀਇਹਆਦਮੀ
ਤੁਮੇਭੇਜੇਥੇਤਪੇਕਉਬੁਲਾਵਣੇ। ਰਾਜੇਕਹਿਆਪੁਤਮੈਭੇਜੇਥੇ। ਇਦ੍ਰਸੈਣਕਹਿਆਕਿਸਵਾਸਤੇ।
ਰਾਜੇਕਹਿਆਪੁਤਮੈਸੁਣਿਆਥਾਜੇਝੰਡੇਬਾਢੀਕਉਪੁਰਨਕੀਆਥਾ। ਮੈਇਸਵਾਸਤੇਬੁਲਾਇਆ

ਥਾਜੇ ਮੈਓ ਸਕਦੇ ਥੋ। ਤੁਹਾਇ ਦ੍ਰੁਸੈ ਏਕਹਿ ਆਗਾਜਾ ਜੀ ਦੇਖਣੇ ਦੇਖਣੇ ਮੈਥੁ ਬਠਾਤ ਫਾਵਤ ਹੋ। ਏਕਦੇ
 ਖਣੇ ਮੈਥੁ ਲਾਹੇ ਤਾਹੈ ਅਰਏ ਕਦੇ ਖਣੇ ਮੈਥੁ ਗਾਹੇ ਤਾਹੈ। ਤੁਹਾਜੇ ਕਹਿ ਆਪੁ ਤਾਜਿ ਤਦੇ ਖਣੇ ਮੈਥੁ ਲਾਹੇ ਏਸੇ
 ਏਮੁ ਸੁਕੁ ਓਕਹੁ। ਮੈਓ ਸੀਤਰਾ ਦੇਖੋ। ਤੁਹਾਇ ਦ੍ਰੁਸੈ ਏਕਹਿ ਆਗਾਜਾ ਜੀ ਓਹ ਤੋ ਪੂਰਨ ਸਾਧ ਹੈ। ਉਸਮੈ
 ਅਰਕਰਤਾਰ ਮੈਥੁ ਦਾਕਿ ਛੁਨਾਹੀ। ਅਰਓਹ ਤੋ ਬੇਤਾ ਮਾਹੈ ਤੁੰ ਕਿਸ ਪਰੇ ਜਨ ਪਰ ਦੇਖਤਾ ਹੋ। ਤੁਹਾਜੇ
 ਕਹਿ ਆਪੁ ਤਮੈ ਸਾਧ ਮਰਤਿ ਕਰਿ ਦੇਖਤਾ ਹੋ। ਤੁਹਾਏ ਗਇ ਦ੍ਰੁਸੈ ਏਕਹਿ ਆਗਾਜਾ ਜੀ ਸਾਧ ਮੁਰਤ ਦੇਖ
 ਏਕਾਯ ਹਿਤ ਰਾਨਾਹੀ। ਜੇਜਾ ਬਤੇ ਸੇਘ ਰਿਬੁ ਲਾਈਐ। ਸਾਧ ਮੁਰਤਿ ਦੇਖਣਾ ਆਪ ਨਿਵਾਰ ਕਰਿ ਦੇ
 ਖੀਤਾ ਹੋ। ਤੁਹਾਜੇ ਕਹਿ ਆਪੁ ਤੁੰ ਭੁਲਾ ਕਤ ਤਹੈ ਜੇ ਤੁੰ ਕਹੇ ਸੇਈ ਮੈਕੋਰੇ। ਤੁਹਾਇ ਦ੍ਰੁਸੈ ਏਕਹਿ ਆਗਾਜਾ
 ਜੀ ਭੁਲੇ ਭੋਜਨ ਲੇਹੁ ਅਰ ਭੁਲਾ ਮੈਵ ਲੇਹੁ। ਅਰ ਅਧੀਨ ਗੀਸੇ ਤੀਜਾਇ ਮਥਾ ਚਰਨੇ ਪਰਗਾਥੋ। ਸ
 ਧ ਮੁਰਤਿ ਦੇਖਣੇ ਕੀਇਹ ਰਓਸ ਹੈ। ਰਾਜਾ ਸੁਧਰ ਸੈਏ ਕਰਮਾ ਦਾ ਬਲੀਆਹਾ। ਰਾਜੇ ਓਹ ਮੰਨ ਲੀਤੀ
 ਭੁਲੇ ਭੋਜਨ ਭੁਲਾ ਮੈਵ ਭੁਲੇ ਬਸੁਨ ਲਲੀਤੇ ਨਾ ਲਇ ਦ੍ਰੁਸੈ ਏਲੀਤਾ। ਅਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇਸ
 ਥਾਟੇ ਕਿਅਾ ਜੇ ਕਛੁ ਲਿਅਾਇ ਆਸੀਸੈ ਅਗੇਰ ਬਿਓਸਾ। ਇਦ੍ਰੁਸੈ ਏਹੋ ਲਿਅਾ ਜੀ ਰਾਜਾ ਕਰਮ ਵੰ
 ਤਹੈ ਇਸਤਿ ਪਰਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੰਠੁ ਥਾਪੀ ਦਿਤੀ। ਅਤੇ ਗਾਗਾ ਬਿਲਾਵ ਲਵਿਚ
 ਸਬਦ **ਏਕੋਰਾਜ ਦੀਆਂ ਸੁਧਰ ਸੈਏ**। ਅੰਜਨ ਗਿਆਨ ਪਾਇਆ ਤਿਹਨੇਣਾ। ਸਿਟੇ ਅੰਧ
 ਆਗਾ ਗੇਬਿ ਕਾਰਾ। ਐਸਾ ਸਾਹਿਬ ਮੀਤ ਹਮਾਰਾ। ੧॥ ਸੁਣੁ ਸੁਧਰ ਸੈਏ ਇਹ ਬਾਤ ਹਮਾਰੀ। ਏਕੋ
 ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਛੁਤ ਪਾਰੀ। ੧॥ ਰਹਾਉ। ਅਠਾਰਹ ਰਾਜੇ ਤੁਮਰ ਯਤ ਕੀਨੇ। ਸੁਭ ਸੇਵ ਕਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਉ ਮਨ
 ਭੀਨੇ। ਐਸੀ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਕਿਰਪਾ ਪਾਰੀ। ਜਬ ਗੁਰਮਤਿ ਉਪਜੀ ਰਿਦੇ ਬੀਚਾਰੀ। ੨॥ ॥

ਸਉਟਾ ਪੁਕਾਰਾ ਜਤੁ ਮਾਰਾ। ਤੀਨ ਦੀਪਤੁ ਮਚਰਨ ਪੁਜਾਰਾ। ਬੁਧਾ ਬਿਸਨ ਮਹੇਸਤੋ ਉਚੇ। ਸੁਧਰਸੈ ੬੩
 ਨਤੁ ਮਨਿਰ ਮਲ ਸੁਚੇ। ੩॥ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣਾਇ ਹਸੰਗਤੁ ਮਾਰਾ। ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਆਪੇ ਕਰਤਾਰਾ। ਕਿਹੁ ਨਾਨ
 ਕ ਜਿਸ ਆਪਦਾਇ ਆਲਾ। ਤਿਸ ਸਰਬ ਸੁਖ ਸਭ ਮਿਟੈ ਜੰਜਾਲਾ। ੪॥ ਰਜੇ ਸੁਧਰਸੈਣ ਨੁ ਸਉਟ
 ਪਦਾਰਾਜਾ ਕੀਆ। ਇਕ ਛੁਰ ਗਜ ਦਿਤਾ। ਅਗੇ ਅਠਾਰਾ ਜੇ ਆਹੇ ਗਜ ਕਰਦੇ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ
 ਕੁਜੀ ਅਤੇ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਤਿਨ ਦੀਪਦਾਰਾਜ ਲਗਾ ਕਰਨਾ। ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੋਇਆ।
 ਗੁਰਨਾਨ ਕੁਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਗਾਜਾ ਸੁਧਰਸੈਣ ਦੇ ਖੇਡੇ ਦੀ ਹੀ ਸਕਰਦਾ ਹੋਵੈ। ਤੰਜਾਣੇ। ਤਾਰਾ ਜੇ ਸੁਧਰਸੈ
 ਏਕਹਿਆ ਅਤੇ ਹਥ ਜੇ ਲਖ ਲਾਹੇਇਆ ਜੀ ਹੁਕਮ ਕਰੇ ਤਾਂ ਮੈਰਾਜ ਭੀ ਇਸੇ ਨੂੰ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਮੈਤ੍ਰ ਸੋ
 ਤੇ ਨਾ ਲਫਿਰਨਾ ਹਾਂ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕੁਜੀ ਕਹਿਆ ਅਸਾਝ੍ਹੰਗਾ ਜੋ ਇਥੇ ਮੰਜੀ ਬਯਾਇਆ ਹੋ ਸੋ ਮੰਜੀ ਭੀ
 ਅਸਾਝ੍ਹੰਗੇ। ਅਤੇ ਤੇਨ ਇਕ ਛੁਰ ਜੇ ਗਜ ਦਿਤਾ ਹੈ ਸੋ ਗਜ ਭੀ ਅਸਾਝ੍ਹੰਗੇ। ਤੇਨੁ ਗਜ ਤੇ ਮੰਜੀ ਦੇਵੇ ਰਿਤੇ
 ਹੈਨ। ਤੇ ਝੰਡਾ ਅਸਾਨ ਕਰਿ ਦੇਖਣਾ। ਤਾਝੰਡੇ ਅਤੇ ਸੁਧਰਸੈਣ ਦੇ ਹਾਮ ਥੇਟੇ ਕੋ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕੁਜੀ
 ਕਹਿਆ ਹੁਣ ਅਸੀ ਖੇਡੀ ਮੈਰੇ। ਤੁਸਾ ਤੇ ਹੀ ਵਾਸਤੇ ਕਰਤਾਰ ਬਿਆਇਆ ਹੈ। ਸੋ ਤਾ ਪੁਰੀ ਹੋਈ।
 ਤਾਰਾ ਜੇ ਸੁਧਰਸੈਣ ਦਾ ਧੈਰਾ ਗਛੁਟਾ ਬਹੁਤਾ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕੁਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਗਜਾ ਕਿਉ ਗਜੇ
 ਕਹਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀ ਗਉਨ ਕਰੇਗੇ ਅਸਾਝੇ ਪ੍ਰਾਨ ਹਿਤੁ ਹੋਵਨਗੇ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕੁਜੀ ਕਹਿਆ ਗਜਾ ਜੀ
 ਅਸੀ ਤੁਸਾ ਤੇ ਪਾਸ ਹੀ ਆਹੇ। ਤੁਸੀ ਅਸੀ ਹਿ ਕਹੀ ਹੋਇ ਜਾਵੀ ਮੈਰੇ। ਤੁਸਾ ਗਿਣਤੀ ਨਾ ਹੀ ਕਰਣੀ।
 ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਰਹਣਾ। ਗਜੇ ਕਹਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀ ਕੋਈ ਦਿਨ ਠਹਿਰੇ ਅਸਾਝਾ ਆਤਮਾ ਠਹਿਰੇਗੇ। ਤਾਂ ਇੰ
 ਦ੍ਰ ਸੈਣ ਆਖਿਆ ਜੀ ਰੁਲਾ ਗਜੇ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਭੀ ਮੰਨੀਏ। ਹਿ ਕਮ ਹੀ ਨਾਰੇਗੇ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕੁਜੀ ਕਹਿ
 ਆ ਰੁਲਾ ਗਜ ਤੇ ਰਾਆ ਬਿਆ ਭੀ ਫੇਰਣਾ ਨਾ ਹੀ। ਹਿ ਕਮ ਹੀ ਨਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕੁਜੀ ਝੰਡੇ ਅਤੇ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈ

ਏਅਤੇਰਾਜੇਸਧਰਸੇਣਪਾਸਰਹੇ। ਚੇਲਹੁਕਾਈਜੀਵਾਹਗੁਰੂ। ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਫਿਰਸਿ
 ਲਸਿਲਾਦੀਪਨੁਚਲੇ। ਸਮੁੰਦਸਮੁੰਦਪਾਣੀਉਤੇਉਤੇਜਿਉਧਰਤੀਉਤੇਜਾਈਦਾਹੈ। ਤਿਵੇਪਾਣੀ
 ਉਤੇਚਲੇਗਏ। ਫੁੱਲਮਹੀਨੇਸਹਜਿਨਾਲਿਜਿਥੇਗੁਰਨਾਨਕਜੀਦੀਖਸੀਆਵੈਤਿਥੇਹੀਬਹਿਜਾ
 ਵੈ। ਅਗੇਸਿਲਸਿਲਾਦੀਪਵਿਚਧੀਮਪਈਆਹੀ। ਜੇਇਕਤਪਾਆਇਆਹੈਰਾਜੇਸਧਰਸੇਣਪ
 ਸਾ। ਸਧਰਸੇਣਨੀਤਿਨਦੀਪਾਦਾਟਚਨਕੀਤਾਹੈਸਾ। ਅਤੇਏਨ੍ਹਾਬਾਢੀਹਿਕਉਥੇਰਹਿਦਾਹੈਤਿਸਨੂ
 ਰਨਮਹਾਂਪੁਰਖਕੀਤਾਹੈਸਾ। ਇਹਜਾਇਤ੍ਰੈਸਹਰਿਦੇਉਦਿਆਨਥੈਠੇ। ਤਾਸਤਿਦਿਨਗੁਜਰੇਤਾਮਰ
 ਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਜੇਹੁਕਮਹੋਵੈਤਾਮੈਸਹਰਿਦੇਖਆਵਾ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਹਸਿਕਰਿਬੋਲਿ
 ਆਕਿਉਮਰਦਾਨਾਭੁਖਲਗੀਹਈ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਤੁਸਾਨਤਾਕਰਤਾਰਏਹੋਜੇਹਾਕੀਤਾ
 ਹੈਮੈਤਾਤੁਸਾਨਾਲਹਠਿਕਰਿਫਿਰਦਾਹੀ। ਹੁਣਤਾਸਹਰਿਆਇਆਹੈਇਥੇਤਾਕੁਲਮੁਹਪਵੈਨਾ
 ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਕੁਲਸੰਤਖਪਕਲਾਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਭੁਲਾਜੀ। ਚੁਪ
 ਕਰਕੇਮਰਦਾਨਾਬਹਿਗਇਆ। ਥੈਠਕਰਿਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਇਸਸਹਰਿਦਾਨਾਉਕਿਅ
 ਹੈ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਇਸਸਹਰਿਦਾਨਾਉਬ੍ਰਹਮਪੁਰਹੈ। ਅਤੇਇਥੇਦਾਰਾ
 ਜਾਬ੍ਰਹਮਪੁਰਹੈਅਤੇਨਾਉਮਧਰਥੈਨਹੈ। ਏਹੋਗਲਾਹੋਦੀਆਸਨਜੇਗਾਜਾਮਧਰਥੈਨਸਿਕਾਰਖੇ
 ਲਣਆਇਨਿਕਲਿਆਸੀ। ਖੇਲਦਾਸਿਕਾਰਇਧਰੇਆਇਆ। ਦਿਖੇਤਾਤ੍ਰੈਮਨੁਖਉਜਾੜਵਿਚ
 ਥੈਠੇਹੈਨਾ। ਗਾਜਦੇਖਕੇਖੜਾਹੋਇਆ। ਲਗਾਪਛੁਣਤਮਕਉਣਹੋਤੇਹੈ। ਉਜਾੜਵਿਚਥੈਠੇਹੈ
 ਮਰਦਾਨਾਬੋਲਿਆਆਦਮੀਹੋਤੇਹੈਅਉਰਕਉਣਹੋਤੇਹੈ। ਗਾਜੇਕਹਿਆਤੁਮਸਾਹਿਰਸਿਉਬਾ
 ਹਰਿਕਿਉਥੈਠੇਹੈ। ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਸਹਰਿਮੈਜਾਇਕਿਸਕੇਦੁਆਰੇਜਾਇਥੈਠੇ। ਤਬਰਾ

ਜੇ ਪੁਛਿਆ ਤੁਮ ਅਤੀਤ ਹੋ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਤੈ ਨੂਕਿਆ ਨਦਰਿ ਆਵਤਾ ਹੋ। ਰਜੇ ਕਹਿ ਆਤੂ ਕਿਸ ਵੰ
 ਰਉ ਸਬੋਲਤਾ ਹੋ। ਤੁਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈ ਜਾਤ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਾ ਬੋਲਦਾ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਭੂਖਨ
 ਲਾਛਣ ਹੋਇਆ ਹੋ। ਤੁਮ ਮੈ ਆਖਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਅਸੀ ਪਰਦੇ ਸੀ ਹਾਂ। ਤੁਗੁਰੂ ਜੇ ਫੇਰ ਪੁਛਿਆ ਹੋ ਭਾਈ
 ਤੁਸੀ ਕਿਸ ਨਗਰ ਸੇ ਆਏ ਹੋ ਤੁਮਾਰੀ ਬੋਲੀ ਸਮਝੀ ਨਹੀ ਜਾਤੀ। ਤੁਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈ ਕਹਿ ਆਜੀ ਹਮ ਪੰ
 ਜਾਬ ਕੀ ਧਰਤੀ ਸੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਕਦੀ ਪੰਜਾਬ ਸੁਣਿਆ ਹੋਗਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਜੇ ਸਮਝਿਆ ਜੇ ਨਾਹੀ ਤਾ ਓਹ
 ਹੋ ਨਾ। ਰਜੇ ਪੁਛਿਆ ਹੋ ਭਾਈ ਤੁਮਾ ਬਿਸਹਰਿ ਦੇ ਸਰਾਜੇ ਸੁਧਰ ਸੈ ਏ ਕਾਹੈ ਤਮੇ ਓਹ ਭੀ ਦੇ ਬਿਆ ਹੋ।
 ਤੁਮ ਮੈ ਆਖਿਆ ਗਾਇ ਜੀ ਉਹਾ ਹੀ ਸੇ ਆਇ ਹੋ। ਤੁਮ ਮੈ ਰਜੇ ਨ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਉ ਕਿ ਆਹੋ।
 ਤੁਮ ਕਉ ਏਹੋ ਤੇ ਹੋ। ਰਜੇ ਕਹਿ ਆਹਮ ਅਪਣਾ ਨਾਉ ਬਤਾਵੈਗਾ। ਪਰਤੀ ਅਪਣਾ ਨਾਉ ਬਤਾਇਆ
 ਰਇ ਸਮਹੰਤ ਕਾ ਨਾਉ ਬਤਾਇਮ ਹੀ ਤੇ ਬੋਲਤਾ ਨਾਹੀ। ਤੁਮ ਮੈ ਕਹਿ ਆਮ ਹੰਤ ਕਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕ
 ਰ ਹੀ। ਅਰਮੇਰਾ ਨਾਉ ਬਾਲਾ ਅਰਇ ਸਕਾਨਾ ਉਮਰਦਾ ਨਾਹੀ। ਰਜੇ ਕਹਿ ਆਸੁਣ ਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
 ਰਜੇ ਸੁਧਰ ਸੈ ਏ ਅਰਝੀ ਰੇ ਬਾਢੀ ਕੋ ਏਹੀ ਮਹੰਤ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦੇ ਆਇਆ ਹੋ ਸਚ ਕਹੀਓ। ਤੁਮ ਮੈ ਕਹਿ ਅ
 ਹਾਂ ਜੀ। ਪਰਤੁਮ ਅਪਣਾ ਨਾਉ ਬਤਾਵਉ। ਅਰ ਅਪਣਾ ਬਰਨ ਬਤਾਵਉ। ਅਰ ਸਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ਬ
 ਤਾਵਉ। ਤੁਗੁਰੂ ਜੇ ਕਹਿ ਆਹਮਾਰਾ ਨਾਉ ਮਧਰ ਬੈਏ ਅਰ ਰਜੇ ਹੋ ਤੇ ਹੋ। ਅਰ ਬਰਨ ਬਹੁ ਮਣਕਾ ਹੋ
 ਅਰ ਸਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ਬਹੁ ਮਪੁਰ ਹੋ। ਤੁਬ ਮੈ ਕਹਿ ਆ ਕੁਲਾਜੀ ਸੁਣਿਆ ਜੀ ਗਾਜਾ ਜੀ ਏਹੁ ਦੀ ਪਕਉ
 ਏਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਜੇ ਮਧਰ ਬੈਏ ਕਹਿ ਆਸੁਣ ਅਤੀਤ ਇਹ ਸਿਲਾ ਸਿਲਾ ਦੀ ਪਹੈ। ਤੁਛਿ ਰਮੈ ਪੁਛਿਆ ਗਾ
 ਜਾਜੀ ਏਹਾ ਕੇਤੇ ਰਜੇ ਰਾਜ ਕਰਤੇ ਹੋ। ਤੁਗੁਰੂ ਜੇ ਬੋਲਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਅਤੀਤ ਏਹਾ ਤੀ ਨਦੀ ਪਮੈ

ਠਾਹਿਰਾਜੇਰਾਜਕਰਤੇਹੈ। ਤਾਫੇਰਮੈਨੇਪੁਛਿਆਰਾਜਾਜੀਉਨਰਾਜਿਓਕਾਕਿਆਨਾਉਹੈ। ਤਾਂ
 ਜੇਮਧਰਥੈਨਕਹਿਆਸੁਣਅਤੀਤਾ। ਕਉਲਨੈਨ॥ ੧॥ ਮਧਰਥੈਨ॥ ੨॥ ਸਧਰਥੈਨ॥ ੩॥ ਸਖਥੈ
 ਨ॥ ੪॥ ਅਸਰਾਪਨਾਹ ੫॥ ਸਗਰਥੈਨ॥ ੬॥ ਧੀਰਥੈਨ॥ ੭॥ ਲਾਲਥੈਨ॥ ੮॥ ਰਾਇਥੈਨ॥ ੯॥
 ਸੁਖਸਾਗਰ॥ ੧੦॥ ਨਾਗਾਪਰਸਰਾਮ॥ ੧੧॥ ਰਾਜਾਮਟਕਾਪਟਕਾ॥ ੧੨॥ ਸੁਧਿਸੰਕੁਲਕਾ॥ ੧੩॥
 ਬੁਧਥੈਕਬਾਲਕਾ॥ ੧੪॥ ਰਾਜਾਨੈਲਜੋਤਿ॥ ੧੫॥ ਰਾਜਾਬਲਸਿੰਘਾਰ॥ ੧੬॥ ਰਾਜਤੁਰਤਰੀਗ
 ੧੭॥ ਰਾਜਾਮਗਨਰਾਇ॥ ੧੮॥ ਤਾਰਾਜੇਮਧਰਥੈਨਮੈਫੇਰਪੁਛਿਆਰਾਜਾਜੀਇਨਾਅਠਰਾ
 ਉਪਰਸਿਰਦਾਰਕਉਨਹੈ। ਤਾਰਾਜੇਕਹਿਆਸੁਣਕੁਈਅਤੀਤਾ। ਸਕੁਨਦੇਉਪਰਕਉਲਨੈਨਹੈ।
 ਰਦਾਰਾ। ਉਸਦੇਸਕੁਸਲਾਮੀਹੈਨਾ। ਤਾਮੈਨੇਕਹਿਆਰਾਜਾਇਹਗਲਣਠਾਕਿਉਬੋਲੀਆ। ਸਕੁ
 ਗਲਾਸਚਬੋਲਕਹਿਏਹਗਲਣਠਾਬੋਲੀਆ। ਤਾਰਾਜੇਮਧਰਥੈਨਕਹਿਆਸੁਣਅਤੀਤਤੈਕਿਆ
 ਸਮਾਝਿਕਹਿਏਹਬਾਤਕਹੀ। ਤਾਂਮੈਫੇਰਕਹਿਆਰਾਜਾਸਕੁਨਾਉਪਰਸੁਧਰਥੈਫੁਪੈ। ਤਾਰਾਜੇਕ
 ਹਿਆਅਤੀਤਤੈਕਿਆਜਾਣਤਾਹੈ। ਤਾਫੇਰਮੈਕਹਿਆਰਾਜਾਇਉਮੈਜਾਣਤਾਹੈਜੇਮੇਰੇਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਜੀਨੇਸੁਧਰਥੈਨਸਕੁਨਾਦੇਉਪਰਿਰਖਿਆਹੈ। ਤਾਰਾਜੇਮਧਰਥੈਨਕਹਿਆਤੈਕਹਤਾ
 ਹੈਕੇਤੇਰਾਮਹੰਤਕਹਤਾਹੈ। ਤਾਂਮੈਕਹਿਆਰਾਜਾਮੇਰਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਤਾਹੈ। ਤਾਰਾਜੇਕਹਿਓਐਤੈਰ
 ਗੁਰੂਤੈਬੋਲਤਾਹੀਨਾਹੀ। ਤਾਫੇਰਮੈਕਹਿਆਮੇਰਾਗੁਰੂਤੈਬੋਲੇਗਾਜਦਕੇਈਬੁਲਾਵੇਵੇਵਾਲਾ
 ਆਵੇਗਾ। ਰਾਜੇਕਹਿਆਅਤੀਤਹਮਬੁਲਾਵੇ। ਤਾਮੈਨੇਕਹਿਆਬੁਲਾਏਸਕਦਾਹੈਤਾਬੁ
 ਲਾਇ। ਤਾਰਾਜਾਘੋੜੇਤੈਉਤਰਿਆ। ਉਤਰਿਕਹਿਨਜੀਕਆਇਕਹਿ॥ ॥

ਮੇਨੁ ਪਾਛਿ ਅਸਾ ਅਰੇ ਭਾਈ ਇਨ ਕੀ ਅਵਾਜ ਕਿਆ ਹੋ। ਤੁਮੈ ਨੈ ਕਹਿਆ ਇਨ ਕੀ ਅਵਾਜ ਕਰਤਾ ੬੯
ਰ ਕਰਤਾ ਰਹੈ। ਤੁਮ ਜੇ ਨੇਨੇ ਆਇ ਕਰ ਆਖਿਆ ਮਹੰਤ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰਾ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਦੀ ਸਾਮਾ ਪੁਲੀ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਜੀ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਭਾਈ। ਤੁਮ ਜੇ
ਬਾਟੇ ਕਿਆ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਉਰਾ ਜਾਮ ਪਰ ਥੈਨਾ। ਰਜੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਨਗਰ ਮੈ ਚ
ਲੇ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਉਰਾ ਜਾਮ ਪਰ ਥੈਨਾ। ਰਜੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਨਗਰ ਮੈ ਚਲੇ। ਤੁਮ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹਮਾਗਾ ਨਗਰ ਦੇ ਹੀ ਹੋ। ਰਜੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਈਹ ਉਜਾੜ ਮੈ ਥੈ ਠਨਾ ਕਿਆ
ਫਾਇਦਾ ਹੋ। ਤੁਮ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਗਾਜਾ ਹਮ ਫਕੀਰ ਅਤੀ ਤਹੈ ਹਮ ਕੋ ਉਜਾੜ ਹੀ ਬਸਤੀ
ਹੈ। ਤੁਮ ਫੇਰ ਗਜੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਸਹਾਰਿ ਮੈ ਕੋਈ ਭੰਡਾਰੇ ਕੀ ਖਬਰ ਲੇਵੈਗਾ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗਾ
ਬਿਲਾਵਲ ਵਿਚ ਸਥਾਵਰ ਬੋਲਿਆ। ਏਕ ਭੰਡਾਰਾ ਨਾਮ ਕਾ ਜਿਨ ਸਭ ਕਿਛੁ ਦੀਆ। ਕੁਖ ਨੰਗ ਸਭ
ਛੀਨ ਕੇ ਅਪਨਾ ਕਰਿ ਲੀਆ। ੧॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਨਾਮ ਨਛੋਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੰਗ ਹਮਾਰੇ। ਲੇਖਾ ਕਬਹੂੰ ਪੁਛ
ਈ ਸਦ ਬਖਸ਼ਨ ਹਾਰੇ। ੨॥ ਰਹਾਉ। ਕੁੰਜ ਨ ਉਤਮ ਹਮ ਕੀ ਆਸੀਤੁ ਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਜਲ ਸੀਤਿ ਲਰਸ
ਨਾਮ ਪੀਆ ਹਿਰਦੈ ਮੈ ਸਾਂਤੁ। ੩॥ ਬਸਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮ ਪਛਾਣਿਆ ਕਾਂਇ ਆ ਕੈ ਸੰਗ। ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ਏਕ
ਹੈ ਹੁਏ ਨਿਰਭੰਗ। ੪॥ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਗੰਢੀ ਦੁਸੁਣ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਰਾ। ਸਵਿਸਟਿ ਮਾਨ ਸਭਾ ਬਿਨ ਸਜਾਇ
ਰਹੈ ਏਕ ਕਾਰਾ। ੫॥ ਤੁਮ ਗਾਜਾਮ ਪਰ ਥੈਨ ਪੈ ਗਤੇ ਦਹਿ ਪਇਆ। ਆਖੈ ਜੀ ਕੁਣ ਮੈਨੁ ਆਗਿਆ
ਕਰੀਐ। ਸੋ ਮੈ ਸੇਵਾ ਕਰਾ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਗਾਜਾਮ ਪਰ ਥੈਨ ਏਹੁ ਅਸੀਤੁ ਸਾਨੁ ਕਹੈ
ਹਾਂ। ਜੇ ਅਸਾ ਸੁਪਰ ਮੈਨੁ ਨੁਇਕ ਛਤਰਾ ਜਾਇ ਤਾਹੈ ਜੇ ਕੋਈ ਮਨੇਗਾ ਉਸ ਦਾ ਭੁਲਾਹੈ ਵੈਗਾ। ਅਤੇ ਜੇ

ਕੋਈ ਨਾਮੀ ਨੇ ਗਾਓ ਜਾਣੇ। ਅਸਾ ਆਪਣੀ ਵਲੋਂ ਆਖਣਾ ਤੁਹਾ ਜੇ ਮਧਰ ਬੈਨ ਕਹਿਆ ਜੀਓ
 ਹ ਅਸਾ ਡਾਪਸੁ ਸਾਹੁ ਅਤੇ ਹਮਾਰਾ ਜਾ ਅਸੀ ਉਸਦੀ ਰਯਤ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਰ
 ਤੁਹਾ ਚਿਤੁ ਆਵੈ ਭਾਈ ਮਧਰ ਬੈਨ। ਇਹ ਗੁਰੂ ਭਾਗ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹਿਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਨਾਲ ਨਾ ਹੀ ਚਲ
 ਦਾ। ਰਾਜੇ ਮਧਰ ਬੈਨ ਕਹਿਆ ਅਸਾ ਤੁਸਾਡੇ ਬਚਨ ਨਾਲਿ ਕੰਮ ਹੈ। ਰਾਜ ਕਿਆ ਵਸਤੁ ਹੈ। ਤੁਹਾ
 ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਬਹੁਤ ਹਦ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇਆ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਮਧਰ ਬੈਨ ਅ
 ਸੀ ਹੁਣ ਰਮਤੇ ਆਹੇ। ਤੁਹਾ ਜੇ ਮਧਰ ਬੈਨ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜੀ ਜਿਸਤੁ ਰਾਹੁ ਕਮ ਹੋਵੈ ਤਿਸੇਤੁ ਗਾ ਸੁਧ
 ਰਸੈ ਨ ਨਾਲ ਮਿਲੀਐ। ਤੁਹਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮਧਰ ਬੈਨ ਜਿਸਤੁ ਗਾ ਅਸਾ ਅਰੇ
 ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਿਸੇਤੁ ਗਾ ਸੁਧ ਰਸੈ ਨ ਅਰੇ। ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵਣਾ। ਤੁਹਾ ਮਧਰ ਬੈਨ ਕਹਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਤੁਸ
 ਬੋ ਕੀ ਬਹੁਤ ਕਰਿ ਜਾਣੀਐ ਰੇ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੀ ਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਉਨੀ ਅਹੀ ਨੇ ਮਧਰ ਬੈਨ ਪਾਸਿ ਰਹਿ ਆ। ਅਗੇ ਵਿਦਲੀ ਤੀਜੀ ਬੁਦੀ ਪਨੁ ਚਲੇ॥ ੨੭॥ ਬੋਲਹੁ
 ਗੁਈ ਜੀ ਵਾਹ ਗੁਰੂ॥ **ੴ ਸਤਿਗੁਰੁ ॥** ਜਾਵੇ ਜਾਵੇ ਕਿਥਾ ਓ ਪਰਤੀ ਕਿਥਾ ਓ ਸਮੁੰਦ ਈ ਵੇਚਲੇ
 ਗਏ। ਇਕ ਸਰਬ ਪਹਾੜ ਦੇ ਉਪਰਿ ਆਹਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਇਸ ਪਹਾੜ ਉਪਰਤਾ ਕੋਈ
 ਸਹਾਰਿ ਨ ਜਰਿਆ ਵਤੁ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿਆ ਆਖਿ ਓਸ ਮਰਦਾਨੇ ਤੇ ਗਜੀ ਵਸਹਰ ਵਿ
 ਚ ਵਸਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੁਧਨੁ ਦਯਦਾਤਰ ਸਨਾਹੀ ਸੈਤੀ ਦਿਨ ਅਤੇ ਸੈਤੀ ਰਾਤੀ ਈ ਵੇ
 ਚਲੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਹੁਣਿ ਸਹਾਰਿਆ ਈ ਆਹੈ ਤੁਮੇ ਹੁਣੇ ਦੇਵੇ ਹੋ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣੁ ਭਾ
 ਈ ਬਾਲਾ। ਅਰੇ ਮੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮਰਦਾਨਾ ਸਚਾ ਹੈ ਇਕ ਤਾਭੁ ਖਾਹੈ। ਅਤੇ ਜਨਮ ਦਾ ਸੁਭਾ ਓ ਨਾਹੀ

ਜਾਵਾ। ਤੁਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਸੁਣਿਜਿਜਮਾਨਤੈਨੁਤਾਗੁਰੁਸਵਾਰਿਆਪਰਮੈਨੁਤਾਨਾਸਵਾਰਸੰ ੧੦
 ਘਿਓਸਾਫੇਰਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆਏਹੁਓਹਜੇਹਾਹੀਜਿਥੇਕੜਾਹੋਵਿਚਤੁਲੀਦਾਆਹੈ। ਮਰ
 ਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਪਇਆਕੁਠਾਤੁਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਚਲਮਰਦਾਨਾਤੈਨੁਇਸਸਹਰਿ
 ਦਾਤਮਾਸਾਦਿਖਾਈਏ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਹੰਉਨਾਹੀਦੇਖਦਾ। ਤੁਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆ ੦
 ਮਰਦਾਨਾਜਰੁਰਦੇਖਣਹੈ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਤੂੰਜਾਣਾਕੋਹਾਵੇਗਉਪਰਆਹਾਉਥਹੁਚਲ
 ਕਰਿਪਹਾੜੀਦੈਹੇਡਜਾਇਥੈਰੇ। ਤੁਮਰਦਾਨੇਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਨੁਪੁਛਿਆਜੀਇਸਸਹਰਦਾਨਾਉ
 ਕਿਆਹੈ। ਤੁਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਇਸਸਹਰਦਾਨਾਉਦੇਵਗੀਧਾਰਹੈ। ਅਤੇਇਥੇ
 ਦਾਗਜਾਦੇਵਲੂਤਹੈ। ਏਹੁਦੇਵਾਦਾਵਡਾਰਾਜਕਰਦਾਹੈ। ਸਤਾਰਹਲਖਦੇਉਇਸਦੇਸਲਾਮੀਹੈਨਾ।
 ਤੁਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਇਸਸਹਰਿਵਿਚਵਡਨਾਭੀਭੁਲਾਨਾਹੀ। ਤੁਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮ
 ਰਦਾਨਾਮਸਾਇਸਸਹਰਿਵਿਚਜਾਣਹੈ। ਦੇਵਲੂਤਗਜਾਦੇਵਾਦਾਸਿਕਾਰਖੇਡਣਾਇਆਸੀ। ਦੇ
 ਖੈਤਾੜੈਮਨੁਖਥੈਰੇਹੈਨਾ। ਤੁੰਦੇਵਲੂਤਕਹਿਆਇਕਸਦੇਵਨੁਇਹਜੇੜੈਮਾਨੁਖਥੈਰੇਹੈਨਾਸੇਅਸਾਡੀਖ
 ਗਕਹੈਨਤੁਇਨਾਨਪਕੜਾਇਆਉ। ਏਹਸਿਕਾਰਮੈਨੁਬਹੁਤਮੁਦਤਪਿਛੋਰਥਆਇਆਹੈ। ਤੂੰਦੇਵਉ
 ਤਰੇਮਰਦਾਨੇਦਾਰੰਗਜਰਦਹੋਇਗਇਆ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਹੁਣਤੁਆਏਦੇਵਾਤੁਗੁਰੁਨਾਨ
 ਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਦੇਖਕਰਤਾਰਦੇਰੰਗਤਮਾਸੇ। ਦੇਖਥੈਠਾ। ਤੁਮਰਦਾਨਾਚਪਕਰਿਰਹਿਆ
 ਤੂੰਦੇਉਨੇਨੇਆਏਤਾਮੀਧੋਹੋਇਗਏ। ਹੋਰਸਭਕਿਛੁਉਨਾਨੁੰਨਜਰਿਆਵੈਪਰਅਸੀਨਜਰਿਨਾਅ ੦
 ਟੀਏ। ਤੁੰਓਹਦੇਉਫਿਰਗਏ। ਉਨਗਜੇਥੇਜਾਇਕਹਿਆਜੀਓਹਤਾਅਸਾਨੁੰਨਜਰਿਨਹੀਆਵੇ

ਤਾਦੇਵਲਤਕਹਿਆਅਰੇਅਉਰਜਾਹੁ। ਤਾੜੈਦੇਉਰੋਰਗਏ। ਓਹਭੀਅੰਧੋਹੋਇਗਏ। ਹੋਰਆਏਓਹ
 ਭੀਅੰਧੋਹੋਏਗਏ। ਸਤਿਵਾਰੀਦੇਵਆਏਸਭੇਅੰਧੋਹੋਇਜਾਵਨਾ। ਰਾਜੇਦੇਵਲਤਕਹਿਆਅਰੇਦੇ
 ਵਦੁਤਵਜੀਰਯਹਿਕਿਆਹੋਤਾਹੈ। ਜੇਜਾਤਾਹੈਸੋਈਅੰਧੋਹੋਇਜਾਤਾਹੈ। ਤਾਦੇਵਦੁਤਕਹਿਆ
 ਰਾਜਾਜੀਮੈਅਰਜਕਰਤਾਹੈ। ਜੇਤੁਮਸੁਣੋ। ਰਾਜੇਕਹਿਆਕਹੁਦੇਵਦੁਤ। ਦੇਵਦੁਤਕਹਿਆਰ
 ਜਾਏਹਕੋਈਕਲਾਵਾਨਪੁਰਖਹੈਏਕਮੇਰੇਜੀਮੈਮਸਲਤਆਈਹੈਜੇਤੁਮਾਰੇਜੀਲਗੈਤੁਮੈਕ
 ਹੋ। ਰਾਜੇਕਹਿਆਕਹੁਵਜੀਰਜੇਤੁਕਹੋਗਾਸੋਕੁਲੀਹੀਕਹੋਗਾ। ਵਜੀਰਕਹਿਆਮੈਉਨਕੀਸੇ
 ਵਾਕੇਨਮਿਤਜਾਤਾਹੈ। ਜੇਮੈਅੰਧਾਨਹੁਆਤੋਤੁਮਇਨਕੀਸੇਵਾਹੀਕਰੀਓਅਰਬੁਰਾਨਾਮਾਰੋਗਾ। ਅ
 ਰਜੇਮੈਭੀਅੰਧਾਹੁਆਤੁਉਜੋਕਛਤੁਮਾਰੇਜੀਆਵੈਸੋਕਰੀਓ। ਤੁਬਰਾਜੇਦੇਵਲਤਕਹਿਆਕੁਲਾ
 ਵਜੀਰਕੁਲਾਕਹਿਆ। ਤੁਬਦੇਵਦੁਤਵਜੀਰਆਤਮਾਸੁਧਕਰਕੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਾਸਆਇਆ
 ਆਇਕਰਿਮਥਾਟੇਕਿਓਸਾ। ਵਜੀਰਆਪਣੇਮਨਵਿਚਵੀਚਾਰਕੀਤਾਭਾਈਮੇਤਾਅੰਧਾਨਾਹੁ
 ਆਇਹੁਕੋਈਕਲਾਵਾਨਪੁਰਖਹੈਨ। ਵਜੀਰਪੁਛਿਆਜੀਤੁਮਾਕਿਸਨਗਰਸਿਉਆਏ।
 ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹਮਅਮਰਾਪੁਰਨਗਰਸੇਆਏ। ਵਜੀਰਪੁਛਿਆਜੀਅਮਰਾਨਗਰ
 ਕਿਸਤਰਫਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਿਵਜੀਰਅਮਰਾਨਗਰਤਰਫਤੇਨਿਆਰਹੈ। ਵ
 ਜੀਰਪੁਛਿਆਜੀਤੁਮਾਰਾਨਉਕਿਆਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹਮਾਗਨਾਉਨਾਨਕਨਿਰੰ
 ਕਾਰੀਹੈ। ਤਾਫੇਰਵਜੀਰਪੁਛਿਆਜੀਤੁਮਹੋਤੇਕਉਣਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹਮਹੋਤੇਹੈਨਿ
 ਰੰਕਾਰੀ। ਤਾਵਜੀਰਕਹਿਆਜੀਤੁਮਚਸੇਸਹਰਿਮੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹਮਫਕੀਰਅਤੀ

ਤੇ ਜੇਹਾ ਥੋੜੇ ਤਹਾ ਹੀ। ਤੁਹਾ ਵਜੀਰ ਜਾਇ ਗਜੇ ਦੇ ਵਲੁ ਤਨੁ ਖਬਰ ਕੀਤੀ। ਰਾਜਾ ਜੀ ਤੇ ਰੇ ਸਹਾਰਿ ਮੈ 91
 ਵਡਾ ਕਲਾਵਾਨ ਪੁਰਖ ਆਇ ਆਹੈ। ਤੁਹਾ ਵਜੀਰ ਜਾ ਜੇ ਕਉ ਕਹਿਆ ਤੁੰ ਚਲ ਜੇ ਕਾਈ ਤੇ ਰੇ ਮਨ ਮੈ ਆ
 ਵੈ ਸੋਈ ਧਾਰ ਕਰਿ ਚਲ ਜੇ ਤੇਰੀ ਪੁਰੀ ਹੋਵੈ ਜਾਨ ਜੇ ਕਲਾਵਾਨ ਪੁਰਖ ਹੋ। ਅਰਜੇ ਨ ਪੁਰੀ ਹੋਵੈ ਤੇ ਜਾਣ
 ਜੇ ਕਲਾਵਾਨ ਨਾਹੀ। ਤੁਬਰਾ ਜੇ ਕਹਿਆ ਕੁਲਾਵਜੀ ਰਾਗਾ ਜੇ ਅਪਨੇ ਮਨ ਮੈ ਮੈ ਸੀ ਧਾਰੀ ਜੇ ਮੇਰੀ ਤੇ
 ਖਰਾ ਕਹੈ ਮੈ ਤਉ ਇਨਾ ਕਉ ਖਵੇ ਗਾ। ਅਰ ਮੈ ਭੀ ਅੰਧਾ ਹੁਆ ਤਉ ਮੈ ਇਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਗਾ। ਏਹ
 ਧਾਰ ਕਰਿ ਚਲਿਆ ਨਾਲੇ ਵਜੀਰ ਨਾਲੇ ਲਸਕਰਿ ਦੇਵਾ ਦਾ। ਜਿ ਤੇ ਨੇਗ ਜੇ ਸਣੇ ਆਹੋ। ਬਿਨਾ ਵਜੀਰ
 ਸਕੁ ਅੰਧੇ ਹੋਇ ਗਏ। ਹਿ ਕੋ ਵਜੀਰ ਸੁਜਾ ਖਾਰਹਿਆ। ਵਜੀਰ ਰਾਜੇ ਕਉ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਗਜਾ ਜੀ ਕੀ
 ਖਬਰ ਹੈ ਆਤ ਮੇਰੀ ਕਹੋ। ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਵਜੀਰ ਜੇ ਤੂੰ ਕਹਿਤਾ ਥਾ ਸੋ ਸੁਚੀ ਕਹਿਤਾ ਥਾ। ਤੁਹਾ ਵੇਰ
 ਵਜੀਰ ਕਹਿਆ ਗਜਾ ਜੀ ਅਬ ਤੁਮਾਰੇ ਮਨ ਮੈ ਕਿਆ ਆਵਤੀ ਹੈ। ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਵਜੀਰ ਅਬ ਮੁਸਕੇ
 ਨਜਰਿਆ ਵੈ ਤੂੰ ਮੈ ਚਹਨ ਪਕੜੇ। ਤੁਹਾ ਵਜੀਰ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਸਾਤਿ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਕੇ ਮੁਹ ਸੋ ਲਿਬਾ ਸਕਰਤਾ ਹੈ।
 ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਵਜੀਰ ਮੈ ਸਾਤਿ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਮੈ ਕੁਛੁ ਦੇਖਣਾ ਥਾ ਸੋ ਮੈ ਦੇਖਿਆ। ਤੁਹਾ ਵਜੀਰ ਕਹਿਆ ਏਨਾ
 ਕਨਿਰੰਗਾਰੀ ਤੇ ਪੁਰਨ ਕਲਾਵਾਨ ਹੋਤੁ ਮਹਾ ਜੇ ਕੋ ਦਰਸਨ ਦੇਹੋ। ਅਬ ਰਾਜੇ ਕਉ ਪੁਤੀਤੁ ਆਈ ਹੈ।
 ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਕਿਉ ਗਜਾ ਦੇ ਵਲੁ ਤਨੁ ਅਖੀਆ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਖੁ। ਰਾਜੇ ਦੀਆ ਅਖੀਆ ਖੁਲ੍ਹ
 ਗਈਆ। ਰਾਜਾ ਦੇ ਵਲੁ ਤਚਰਨੀ ਲਗਾ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਰਾਜਾ ਕਰਤਾਰ ਤੇ ਨੀ ਚਿਤ ਆਵੈ
 ਅਤੇ ਤੀ ਅਪਣਾ ਕੁਖ ਛਡੇ। ਰਾਜਾ ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਅਬ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਤੇ ਛੁਟਾ। ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਹੀ ਵਾਸ ਤੇ ਇਸਨ ਗਰ
 ਮੈ ਆਇਓ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਰਾਜਾ ਤੇ ਰੇ ਨਾਲਾ ਸਾਹੁ ਵੇਚਨ ਆਹਾ। ਅਸੀ ਤੇ ਰੇ ਵਾਸ ਤੇ ਅ

ਏਪੈ॥ ਤੁਰਾਜੇ ਕਹਿ ਆਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲੋ ਉਪਰ ਮੰਦਰ ਮੇ ਅਰ ਰਸੋਈ ਭੋਜਨ ਕਰੋ॥ ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਹਸਿ ਕਰਿ ਆਖਿ ਆਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਰਾਖਾ ਜਮ ਸਾਹੁ ਕੰਮ ਨਾਹੀ॥ ਤੁਰਾਜੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੁਮ ਅਪਣਾ ਹੀ
 ਖਾਜ ਖਾਈ॥ ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਠ ਕਰਿ ਰਾਜੇ ਨਾ ਲਭ ਲਿਆ॥ ਜਾਸਹ ਰਿਵਿਚ ਆਇ ਤੁਰਾ
 ਜਾਵੇ ਵਲਤ ਲੈ ਮਹਲਾ ਅੰਦਰਿ ਵਲਿਆ॥ ਰਾਜੇ ਦੇਵਾਨੁ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਹਛੇ ਮੇਵੇ ਚੁਣ ਲੈ ਆਉ ਬਹੁ
 ਤੇ॥ ਸਤਿ ਦੇਵ ਮੇਵੇ ਦੇਵਾ ਸਤੇ ਵਿਦਾ ਕੀਤੇ॥ ਅਤੇ ਸਤਿ ਦੇਵ ਹੋਰ ਸੀਧੇ ਦੇਵਾ ਸਤੇ ਵਿਦਾ ਕੀਤੇ॥ ਚਉਦਹ
 ਦੇਵ ਸਭ ਸਮਿ ਗਿਲੇ ਆਏ॥ ਆਏ ਕਰਿ ਰਾਜੇ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖੇ॥ ਰਾਜੇ ਕਹਿ ਆਸਾ ਪਜੀ ਇਹ ਮੇਵਾ ਖਾ
 ਵੇ॥ ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੁ ਰਾਜਾ ਅਸੀਏ ਹਮੇਵਾ ਤੁਖਾ ਸੀਏ ਨਾ ਤੁਆ ਪਣਾ ਖਾਜ ਛੁਣੇ
 ਗਾ॥ ਰਾਜੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਜੇ ਤੁਛ ਭਾਵੈ ਗਾ ਤੁਛ ਰੂਇ ਗਾ॥ ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਪਰ
 ਸੈਣ ਨੀ ਜਾਣਦਾ ਹੋ॥ ਰਾਜੇ ਦੇਵ ਲਤ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੇਜਾਣਦਾ ਹਾਂ॥ ਓਹ ਤੁਮੇ ਹੀ ਖੁਰਾਕ ਹੈ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੁ ਰਾਜਾ ਦੇਵ ਲਤ ਜੇ ਤੁਓ ਸਨੁ ਅਸਾ ਜੇਹਾ ਕਰਿ ਦੇਖੀ ਤੁਅਸੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜੇਵੀਏ॥
 ਰਾਜੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੁਮ ਸਤਿ ਕਰਿ ਜਾਣੇ ਤੁਮਾਰਾ ਬਚਨ ਪੁਰਨ ਹੋਇ ਰਹੈ ਗਾ॥ ਹਮ ਤੁਮ ਤੇ ਭੀ ਅਧਕ
 ਕਰ ਜਾਣੈ ਗਾ॥ ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਵਾ ਅਚ ਵਿਆ॥ ਅਤੇ ਮੈਨੁ ਆਖਿ ਆਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਣੀ ਤੁਰ ਸੋਈ ਤੁ
 ਯਾਰ ਕਰਿ ਲੈ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਭੁਖਾ ਹੈ ਬਹੁਤਿਆ ਵਿਨਾਦਾ॥ ਗਤ ਛੁਛੁ ਪਹਿਰ ਗਈ ਆਹੀ ਜਾ ਪ੍ਰਸਾਦ
 ਤੁਯਾਰ ਹੋਇਆ॥ ਤੁਰਾਜੇ ਅਤੇ ਵਜੀਰ ਦੁਹਾਮਤਾ ਆਪਿ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਹਥ ਜੇਨੁ ਖੜੇ ਹੋਇ॥ ਆਖਣ
 ਲਗੇ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੁਯਾਰ ਹੋ॥ ਤੁਸੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਇ ਕਰਿ ਅਚ ਵੇ॥ ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਕਿਉ
 ਮਰਦਾਨਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਚਲੋ॥ ਜਾਇ ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜੇਵੁ ਲਗੇ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਭੀ ਜੇ

ਵਿਆਮਤੇਮੈਂਕੀਜੇਵਿਆਮਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਜੇਵੇਦੀਸਮਾਧਲਗਗਈ।ਸਵਾਪਹਿਰਲ ੭੩
 ਗੀਰਹੀ।ਜਸਮਾਧਖਲੀਤਾਮਪਣਾਜੋਰਹਿਆਪ੍ਰਸਾਦਿਸੋਗਜੇਅਤੇਵਜੀਰਵਹਾਨੁਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਜੀਦਿਤਾ।ਤਾਉਨਾਵੇਹਾਖਾਧਾਤਾਵਹਾਨੁਅਰਾਮਨਿਗਮਦੀਸੋਝੀਹੋਈ।ਦੋਵੇਮਸਤਹੋਇਗ
 ਏ।ਤਾਮੈਨੇਆਖਿਆਜੀਏਹਤਾਬਿਦੇਹਹੋਇਗਏ।ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਭਾਈਬਾਲਾ
 ਤੁੰਦੇਖਕਰਤਾਰਦੇਤਮਾਸੋ।ਜਾਚਾਰਘੜੀਆਗੁਜਰੀਆਤਾਵਹਾਦੀਖੁਮਾਰੀਉਤਰੀ।ਪਰਪੂਰਨ
 ਮਹਾਪੁਰਖਹੋਏ।ਲਗੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੁਆਖਣਜੋਜੀਅਸੀਤਾਖਾਕਕੰਨੇਭੀਕੁਝਨਾਹੀ।ਖਾਕ
 ਕੀਮਾਵਦੀਹੈਪਰਅਸੀਕੀਮਨਹੀਆਵਦੇ।ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਦੇਵਲੁਤਤੇਨੁਅਸਾਇਬੇ
 ਮਸੰਦਕੀਤਾ।ਅਤੇਤੇਗਵਜੀਰਤੇਗਟਹਲੀਆਕੀਤਾ।ਤੂੰਨਿਰੰਕਾਰਹੀਜਪੁਅੰਤੋਕਿਸੇਜੀਦਾਬੁਰਾ
 ਨਮੰਗਾ।ਕਿਸੇਜੀਆਦਾਘਾਤਨਕਰਿਤੁਸਿਧਾਖਾਜਹੀਖਾਹੁ।ਤਾਉਨਾਵੇਹਾਆਖਿਆਜੀਅਸਾਨੁ
 ਕਖਤੇਨਨਦੀਸਕਤਨਾਹੀਰਹੀ।ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਥੇਦੇਵਾਦੀਸੰਗਤਕੀਤੀਦੇਵਨਿਰੰਕਾਰਹੀ
 ਪਦੇਹੈ।ਨਉਮਹੀਨੇਉਥੇਰਹੇ।ਬੇਲਚੁਭਾਈਜੀਵਾਹਗੁਰੂ ੩੮॥ **ਸਾਖੀਹੋਰਹੀ। ਉਥੇਅਗੇ**
ਪਸਰਨਾਸਹਰਿਹੈਉਸਸਹਰਿਜਾਦੇੜੈਮਹੀਨੇਲਗੇ।ਉਥੇਦਾਰਜਾਤੀਖਨਤੇਨਵਣਮਾਣਅੰ
ਦਾਰਜਾਅਹਾ।ਅਤੇਆਪਭੀਵਣਮਾਣਅਹਾ।ਜਾਉਸਸਹਰਿਵਿਚਗਏਤਾਵਣਮਾਣਅਦੀਨ
ਜਰਿਪਏ।ਵਣਮਾਣਇਨਾਥੇਰਹੇ।ਅਤੇਮਰਦਾਨਾਉਨਥੇਰਹੇਆ।ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਕਿ
ਉਭਾਈਬਾਲਾਤਾਮੈਆਖਿਆਸੁਖਜੀ।ਫੇਰਮਰਦਾਨੇਨੁਪੁਛਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਾਮਰਦਾਨੇਅੰ
ਖਿਆਜੀਇਹੁਕਿਆਬਲਾਇਹੈਨਾ।ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਇਹਵਣਮਾਣਹੈਨਾ।ਅ

ਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀਵਣ ਮਾਣੁ ਦੇਹੈ ਹੈਨਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਵਣ ਮਾਣੁ ਦੇਹੈ
 ਹੈਨਾ। ਬਹੁਤ ਨਸਰਾਏ ਅਤੇ ਹਿਕਮਤ ਰਹਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਪੁਛਿਆ ਕੁਈ ਤੁਕੁਤਿ ਹੈ। ਵ
 ਣ ਮਾਣੁ ਅਗੇ ਚੀਕਮਾਰੀ। ਜਿਉ ਕਰਿ ਜੀਗਲ ਦੇ ਪਸੁ ਚੀਕਮਾਰ ਦੇ ਹੈਨਾ। ਤੁਮੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ
 ਜੀਏਹੁ ਤੁਥੇ ਲਵੇਨਾ ਹੀ। ਚੀਕਮਾਰ ਦੇ ਹੈਨਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕੁਈ ਬਾਲਾਇ ਨਾ
 ਦੀ ਬੋਲੀਏ ਪੁਰੈ। ਓਹ ਜੇ ਚੀਕਮਾਰ ਕਰਿ ਨ ਠਾਮਾ ਹਾਸੈ ਈ ਜੀਗਲ ਦਾ ਮੇਵਾ ਲੈ ਆਇਆ। ਦੂਰੇ ਅਰੇ
 ਰਖ ਕਰਿਆ ਪਿਦਰ ਹਟਿਖ ਜੋਤਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਚਾਇਲੈ। ਤੁਮੈ ਆ
 ਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਤੁਜੇ ਹਾਕੇ ਹਾਪਰ ਸਾਦਿ ਮੁਹ ਨਾ ਹੀ ਪਾਵੇ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕੁਈ ਬਾ
 ਲਾਇ ਪੁਪਰ ਸਾਦਿ ਪਵਿਰੈ। ਏਹ ਵਣ ਮਾਣੁ ਕੰਦ ਮੁਲ ਦਾ ਮਹਾਰ ਕਰ ਦੇ ਹੈਨਾ। ਅਤੇ ਜੀ ਅਜ ਤੋ ਕੋਥੇ
 ਬਹੁਤ ਰੁਕ ਦੇ ਹੈਨਾ। ਉਥੇ ਜੀਗਲ ਵਿਚ ਹਿਕਮਤੀ ਨਾਰੈ। ੩੮। ਬੋਲ ਪੁਕਾਈ ਜੀਵਾਹੁ ਗੁਰੂ
 ਜੀ **ਪੁਕਾਈ**। ਤੁਮੈ ਗੋਚ ਲੇਜਾ ਦੇ ਜਾ ਦੇ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਏ ਤਿਥੇ ਬੈਠੇ ਹੀ
 ਰਹੀਏ। ਚਾਰ ਦਿਨ ਪੰਜ ਦਿਨ ਕਦੀ ਸਤਿ ਦਿਨ ਕਦੀ ਦੁਇ ਦਿਨ ਈਵੇ ਸਤਿ ਮਹਿਨੇ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਦਿਨਾ
 ਵਿਚਟਾ ਪੁਅਤੇ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਵਿਚ ਚਲੇ ਜਾਵੀਏ। ਅਗੇ ਹਿਕਮਤ ਹਰਿ ਕੁਦਰਤੀ ਦਾ ਆਇਆ ਕੋਹਾ ਚ
 ਹੁਤੇ ਨਦਰਿ ਆਵਣ ਲਗਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੋਈ ਸਹਰਤੀ ਆਵਸੀ। ਕਿਅਸੀ ਉਜਾ
 ਕੁ ਵਿਚ ਹੀ ਚਲੇ ਜਾ ਸੀਏ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨੀ ਆਕੁ ਹਕੁ ਖਲਗੀ ਹਈ।
 ਤੁਮੈ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੁ ਖਲਗੀ ਹੈ ਤੁਕਿ ਸੇ ਕੁਝਾਇ ਥੇ ਅਗੇ ਆਵਰ ਬਿਆਹੈ ਸੋ ਖਾਈਏ।
 ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਜੇ ਮਰਦਾਨਾ ਓਹ ਦਰਿ ਨਾ ਹੀ ਓਹ ਦੇਖ ਸਹਰਿ ਨਦਰਿ ਆਵਦਾ ਹਈ।

ਜੇ ਤੇਰੀ ਖੁਸੀ ਹੋਵੇ ਸੋ ਖਾਵੇ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਈ ਵੇ ਜਿੰਦ ਨਿਕਲ ਜਾਸੀ। ਤੁਛਾ ੭੩
 ਰੂਨਾ ਨਕਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਜਿੰਦ ਭੀ ਨਿਕਲਣੀ ਹੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਖ ਨਾਲ ਨਿਕਲੇਗੀ ਤਾਂ
 ਅਸੀਂ ਫੇਰ ਪਾਇਲਈ ਦੇਗੇ। ਤੂੰ ਰੂਨਾ ਹੀ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੂੰ ਸਚਾ ਹੈ। ਤੂੰ ਨੂਤਮਾ ਕਿਸੇ ਗਲ
 ਦੀ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਕਿ ਜਾਪੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਕਰ ਜੀ ਵੇ ਦੇ ਫਿਰ ਦੇ ਅਹੋ। ਤੁਛਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਈ ਵੇ ਜਾਣੇ ਜੀ ਵੇ ਦੇ ਫਿਰ ਦੇ ਹਾਂ ਸੋ ਅਸਾਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਹੀ ਜੀ ਵਾਇਦਾ ਹੈ। ਚਲ ਅਗੇ ਦਿ
 ਖਾ ਕਰਤਾਰ ਕਿ ਆ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਕੁਲਾ ਜੀ। ਆਸ ਤੇ ਆਸ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਵਿਲਾ
 ਵੇ ਦੇ ਵਿਲਾ ਵੇ ਦੇ ਚਹੁ ਕੋਹ ਤੇ ਲੈ ਗਏ ਸਹਰ ਦੇ ਗੁਇਰੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ। ਤੁਛਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਚਨ ਕੀਤਾ ਮ
 ਰਦਾਨਾ ਆਇਆ ਹੀ ਸਹਰਿ ਜਾਇ ਕੁਝ ਖਾਇ ਆਉ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪਲੇਤਾ ਕੁਝ
 ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਕਿਥੋਂ ਖਾਵਾਂ। ਤੁਛਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਚਨ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸ ਤੂੰ ਨੂਤਮਾ ਸਹਰਿ ਸਉਧਿ
 ਆਪੈ ਕੁਝ ਵੇ ਕਿਥੋਂ ਖਾਹਿ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜੇ ਕੋਈ ਚੋਰ ਕਰ ਪਕੜੇ ਤਾਂ ਕਿ ਆ ਕਰਾ। ਫੇਰ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਚਨ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਜੇ ਕੋਈ ਤੂੰ ਪਕੜੇਗਾ ਤਾਂ ਤੂੰ ਅਸਾਨੂੰ ਨਾ ਉਲਟੀ ਤੂੰ ਨ
 ਪਕੜ ਕਰਿ ਛੁਡਿ ਦੇਵਨਗੇ। ਕੁਝ ਵੇ ਕਿਥੋਂ ਖਾਘ ਤੇ। ਮਰਦਾਨੇ ਜੀ ਵਿਚ ਜਾਤਾ ਜੇ ਇਸ ਦੇ ਜਿਥੇ ਕਿ
 ਥੇ ਪੁਰਸੁ ਨਯਾਰ ਹੈ ਨਾ। ਮਰਦਾਨਾ ਜਾਇ ਸਹਰ ਵਿਚ ਵੜਿਆ। ਦੇਖੇ ਕਿ ਆਜੇ ਸਭੇ ਸਵਰਨ ਦੀ
 ਰਤੀ ਹੈ। ਜਿਥੇ ਕਿਥੇ ਸੁਰਨ ਨਜਰਿਆ ਵਦਾ ਹੈ। ਮਰਦਾਨਾ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਖਕੇ ਹੈ ਗਨ ਹੋਇ ਰਹਿ
 ਆ। ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਕੁਖ ਦੂਰ ਹੋਇ ਗਈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਇਕ ਸਨੂਪਾ ਛੁਆ ਜੀ ਇਸ ਸਹਰਿ ਦਾ ਨ
 ਉਂਕਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਅਗੇ ਪੁਛਿਆ ਅਰੇ ਕੁਈ ਤੂੰ ਕਹਾ ਸੋ ਆਇਆ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ

ਹਮਦੁਗਸਿਉ ਆਇ ਹੈ। ਪਰ ਜੀ ਇਸ ਨਗਰ ਕਿਨਾਉ ਮੈਂ ਨਦਸਾ। ਤਾਉ ਨਕਹਿਆ ਤੁੰ ਅਪਣਾ
 ਉਬਤਾਇ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਮਰਦਾਨ ਹੈ। ਤੁੰ ਮੈਂ ਨਗਰੀ ਦਾ ਨਾਉ ਦਸਾ। ਤਾ
 ਧਰਮ ਸਿੱਕਹਿਆ ਅਰੇ ਮਰਦਾਨ ਨਗਰੀ ਦਾ ਨਾਉ ਸੁਵਰਨ ਪੁਰ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਰੇ ਭਾਈ ਈ
 ਹਾਕਾ ਰਾਜਾ ਕਉ ਨਹੈ। ਤਾਉ ਨਕਹਿਆ ਈ ਹਾਕੇ ਰਾਜੇ ਕਾ ਨਾਉ ਕਉ ਲੈ ਨਹੈ ਸੁਰਸਿਧ ਕਾ ਬੇਟਾ
 ਹੈ। ਜਿਸ ਕੇ ਸਲਾਮੀ ਸੁਭਹੀ ਰਾਜੇ ਹੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਰੇ ਭਾਈ ਈ ਹਾਕਾ ਚਲਣ ਕਿਆ ਹੈ।
 ਈ ਹਾਤੇ ਸੋ ਨੇ ਕੀ ਧਰਤੀ ਹੈ। ਅਰਤੇ ਰਾਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਕਹਿਆ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਹੈ।
 ਅਰਕੋਈ ਆਵੈ ਜੋ ਚਾਹੀਏ ਸੋ ਕੋਈ ਲੇਖਾਵੈ। ਈ ਹਾਧਰਮ ਕੀ ਚਾਲੀ ਹੈ। ਮਰਦਾਨਾ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ
 ਹੋਇਆ। ਆਖਿਓ ਸੁਵਰਾਈ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੈਂ ਨੂਖਲ ਰਹਿ ਹੈ। ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਸੁ
 ਵਰਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਈ ਹਾਕੀ ਸੀ ਕਉ ਮਨੇ ਨਾਹੀ ਜਿਸ ਦੁਕਾਨ ਪਰ ਜਾਵੈ ਕਿਸੀ ਉਪਰ ਸੋ ਉਠਾਇ ਲੈ
 ਜੋ ਕਿਛੁ ਚਾਹੀਏ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਤੋ ਯਹਿ ਕਾਮ ਹੋਤਾ ਨਾਹੀ। ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਹਾਥ
 ਦੇਵੈ ਤੁੰ ਹਮ ਲੇਵੈ। ਫੇਰ ਉਸ ਪੁਛਿਆ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਕੋਈ ਅਉਰ ਭੀ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਦੁਇ ਅ
 ਉਰ ਭੀ ਹੈ। ਤਾਉ ਸਕਹਿਆ ਉਨ ਕੀ ਭੀ ਲੈ ਆਉ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤਿਏ ਇਉ ਨਾਹੀ ਆਵ
 ਤੇ ਭਾਇਬ ਤੇ ਸੰਤੋਖੀ ਹੈ। ਉਸ ਕਹਿਆ ਚਲ ਭਾਈ ਤੁੰ ਤਉ ਖਾਇ। ਮਰਦਾਨੇ ਨਹਿ ਕਸ ਦਕਾਨ ਪਰ
 ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਕਹੁ ਭਾਈ ਕਿਆ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜੋ ਕੋਈ ਕੁਝ ਦੇਵੈ ਸੋ ਹਮ ਲੇਤੇ ਹੈ। ਧ
 ਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੁੰ ਅਪਣਾ ਅਹਾਰ ਲੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾ ਅਹਾਰ ਛਾਈ ਸੇਰ
 ਹੈ। ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਰੇ ਅਛਾਈ ਸੇਰ ਤੇ ਲਵੇਗਾ ਮਿਠੀ ਆਈ ਲੁਚੀ ਆ। ਜਾਉ ਸਵ

ਏਧਿ ਛੋਪਾਏ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਡਿਠੇ ਸੋਇ ਨੇ ਦੇਵ ਦੇ ਹੋਨਾ ਸੁਇ ਨੇ ਦੀਡੁ ਰੀਹੋ ਸੁਇ ਨੇ ਦੇਛਾ ਧੇ ਹੋਨਾ ਨਾ ॥ ੧੪ ॥
 ਕੋਈ ਮੁਲ ਲੈਦਾ ਹੋ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਪਣਾ ਮਹਾਰਲੈ ਕਰਿ ਖਾਧਾ ਖਾਇ ਕਰਿ ਆਖਿ ਓਸ ਧਰਮ ਸਿ
 ਘਜੀਤੁ ਸੀਮੇ ਗੀਨਿ ਸਾਕਰੇ ॥ ਸੁਇ ਨੇ ਦੀਧਰਤੀ ਹੋ ਸਭੁ ਸੋਇ ਨਾਹੀ ਸੋਨਾ ਹੋ ॥ ਨਕੋਈ ਮੁਲ ਲੈਦਾ
 ਹੋਇ ਖਾਇ ਥੋਇ ਉਕੰਮ ਕਿਉ ਕਰਚ ਲਦਾ ਹੋ ॥ ਤੁਧਰਮ ਸਿਘ ਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਜਤਨ
 ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥ ਇਥੇ ਜਤਨ ਹਿਕੋ ਹਈ ॥ ਪੀਰੁ ਪਕਾਵਣ ਦਾ ਅੰਨ ਕੁਦਰਤਿ ਨਾਲ ਜਮਦਾਹਈ ॥ ਰਾ
 ਜੇ ਦਾ ਹੁਕਮ ਏਹੋ ਹੈ ਜੋਗ ਹੀਏ ਸੋਬਾ ਹਰਿਤੁ ਲੇ ਆਉ ॥ ਅਰਤੁ ਯਾਰ ਕਰਿ ਰਖੋ ਆਪ ਕੁੰਧਾ ਵੇਜੋ ਆ
 ਵੈਸੇ ਆਪਣਾ ਮਹਾਰਲੇ ਜਾਵੇ ॥ ਅਰਮ ਉਰਜੇ ਤੇ ਕਾਰਖਾਨੇ ਹੋਨ ਅਰਕਾਰੀ ਗਰਹੋਨ ਕੋਈ ਕੰਮ
 ਕਰਾਇ ਲੇ ਜਾਵੇ ॥ ਓਹ ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਿ ਦੇਤੇ ਹੋਨ ਨਕੋਈ ਮੁਲ ਨਮਜੂਰੀ ਕੁਝ ਨਾਹੀ ਮੰਗਦੇ ॥ ਰਾਜੇ ਕ
 ਹੁਕਮ ਹੋਧਰਮ ਨਗਰਹੋ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਇਉ ਕੰਮ ਚਲਦਾ ਹੋ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਗਲ ਸੁਣਕੈ ਬਹੁ
 ਤੁਖੀ ਹੋਇਆ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਜੀਵਿ ਚਾਨਾਇ ਆਜੇ ਇਸੇ ਸਹਰਿ ਰਹੀਏ ॥ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨਾ ਆ
 ਪਣਾ ਤੋਖ ਕਰਿ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਦੇਹ
 ਸਹਰਿ ਦੀਆ ਗਲਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਲਉ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਹਰਿ ਦੀਆ ਗਲਾ ॥ ਸਹਰਿ ਵਿਚ ਪੁ
 ਰਤੀ ਸੁਇ ਨੇ ਦੀਹੋ ॥ ਜੇ ਸਮਗੀ ਸਕੁ ਸੋਨੇ ਦੀ ਅਤੇ ਕੁਲੇ ਕੁਲੇ ਕੋ ਜਨਤ ਯਾਰ ਕੀਤੇ ਹੋਇ ਹੋਨਾ ॥ ਨਕੋ
 ਈ ਮੁਲ ਲੈਦਾ ਹੋਨਾ ਮਜੂਰੀ ਮੰਗਦਾ ਹੋ ॥ ਕੋਈ ਕੁਝ ਲੈ ॥ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤਿ ਨਾਲ ਦਾਣਾ ਪੈਦਾ ਹੋਦ
 ਹੋ ॥ ਜਤਨ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥ ਨਕੋਈ ਪੁਹਹੋ ॥ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਮੀਰਦਾ ਅਤੇ ਪਗਾ ਵਿਚ ਟੋਭਿ ਆਦਾ
 ਜਲ ਬਹੁਤ ਹੋ ॥ ਅਜੀ ਇਜੇ ਹੀ ਆਇਸ ਸਹਰਿ ਦੀਆ ਗਲਾ ਹੋਨਾ ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ

ਅਮਰਦਾਨਾ ਕੁਝ ਖਾਧੇ ਭੀ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਨੂੰ ਇਕ ਸਾਧ ਜੇਹਾ ਮਿਲ ਗਇ
 ਆ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਗਲ ਪੁਛੀ ਆਉ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਸੁਭੇ ਦਸੀ ਆ। ਅਤੇ ਉਸ ਮੇਂ ਨਾ ਅਢਾਈ ਸੇਰ ਮਿਠਿਆਈ
 ਅਤੇ ਲੁਚੀਆਂ ਖਵਾਈਆਂ। ਹਿਕ ਸਦਕਾ ਨਦਾਰ ਨੂੰ ਆਖਿਓ ਸਾਇਜ਼ ਨਾ ਅਹਾਰ ਅਢਾਈ ਸੇਰ ਤੇ
 ਲਵੇਹਾ। ਤੁਕੜੀ ਵਟੇ ਸਭ ਸੁਇਨੇ ਦੇ। ਅਤੇ ਜੀ ਉਸ ਹੋਰ ਗਲ ਕੁਝ ਆਖੀ ਜੀ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਭੀ
 ਹੈ। ਮੇਂ ਆਖਿਆ ਜੀ ਦੁਇ ਅਤੀ ਤਹੈ ਨ ਉਦਿਆ ਨ ਵਿਚ ਥੇ ਛੇਹੈ ਨ। ਉਸ ਆਖਿਆ ਉਨ ਕੋ ਭੀ ਲੈ
 ਜਾਇ। ਫੇਰ ਮੇਂ ਆਖਿਆ ਜੀ ਓਇ ਨਾਹੀ ਲੈ ਤੇ ਓਇ ਬਰੇ ਸਤੋ ਖੀ ਹੈ ਨਾ। ਅਹਿ ਗਲ ਕੁਝ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੁ
 ਗਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤੈਨ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤ ਆਵੈ। ਤੁ ਉਕਲੀ ਗਲ ਆਖੀ ਹੈ ਮੈਂ ਬਹੁਤਰ
 ਜੀ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਤੁਹੈ ਹੋਇ ਆਹਾ। ਅਤੇ ਜੇ ਲੈ ਆਵੈ ਹਾ ਤੁ ਮੈਂ ਰੰਜ ਹੋਵਾਹਾ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ
 ਆ ਜੀ ਇਥੇ ਤਾ ਅਜਬ ਤਮਾਸਾ ਬਿਠਾ। ਇਥੇ ਕੀ ਮਕਿਓ ਕਰਚ ਲਵਾਹੈ। ਤੁ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
 ਰਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਧਰਮ ਕਲਾਹੈ। ਇਥੇ ਪਾਪ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਕਰਦਾ। ਸਚ ਅਤੇ ਸਤੋ ਖਵਰੁ
 ਦਾਹੈ। ਅਤੇ ਇਥੇ ਤੁਰਕ ਦੀ ਜਾਤ ਹੀ ਨਾਹੀ। ਦੇਖੇ ਮਤ ਮੁਹ ਆਖ ਬਹਿ ਦਾਹੈ ਵੈ ਜੇ ਮੈਂ ਮਿਰਾਸੀ ਤੁਰਕ ਹਾਇ
 ਥੇ ਤੁਰਕ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦੇ ਭੀ ਨਾਹੀ। ਨਇਥੇ ਮੁਰਤ ਜਾਣ ਦੇ ਨੀ। ਇਹੋ ਸੋ ਧਰਮ ਨਗਰੀ ਇਥੇ ਹੀ ਹਈ। ਤੁ ਅਰ
 ਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਸੇ ਨਗਰੀ ਰਹੀਏ। ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ
 ਆਪਣੇ ਹਥ ਨਹੀ ਹਥ ਕਰਤਾਰ ਦੇਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਮੁਛਿਆ ਜੀ ਇਥੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰ
 ਥਮ ਥਨ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨ ਕੇ ਨਾਹੀ ਕਰਦੇ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ। ਮਰਦਾਨਾ
 ਇਥੇ ਮਥ ਨ ਨਾਹੀ ਕਰਦੇ। ਦਿਸਾਇ ਕੇ ਗਹੇ ਦਾਹੈ।

ਤਾਧਰਮਕਲਾਵਰਤਦੀਹੈ॥ਜਿਥੇਮਥਨਹੋਦਾਹੈਤਿਥੇਧਰਮਉਠਜਾਦਾਹੈ॥ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁ ੭੫
 ਛਿਆਏਹਤਾਮਚਰਜਸੁਣਾਇਓ॥ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਕਰਤਾਰਦੀਆ
 ਧਾਤਾਮਚਰਜਹੈਨਾ॥ਕਿਤਨੀਆਕੁਕੋਈਦੇਖੇਗਾ॥ਜਿਤਨੀਆਕਿਸੇਨਦਿਖਾਈਹੈਸਤਿਤਨੀ
 ਆਕੁਕਿਨੇਤ੍ਰਿਠੀਆਹੈਓਹਥਿਅੰਤਹੈ॥ਜੇਕੋਈਹਿਕਰਾਈਸਮਾਨਦੇਖਦਾਹੈਤਾਇਹੁਬੰਦਾਅ
 ਫਰਜਾਦਾਹੈ॥ਜਰਨਾਹੀਸਕਦਾ॥ਅਤੇਓਹਕਰਤਾਰਕੈਸਾਹੈਜੇਦਿਖਾਵੈਹੋਰਅਤੇਕਰੇਹੋਰ॥ਫਿਰ
 ਮਰਦਾਨੇਗੁਰਨਾਨਕਜੀਨੁਪੁਛਿਆਜੀਇਸਰਾਜੇਦੀਹਦਕਿਥੋਤੋੜੀਹੈ॥ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅ
 ਜਿਥੋਅਸੀਚਲੇਆਹੋ॥ਤਿਥੇਸਿਟੀਅਤੇਪਾਣੀਤੋਚਲੇਆਹੋ॥ਅਤੇਮਰਦਾਨਾਅੰਨਜੀਮਣਦੇਵਾਸ
 ਤੇਕਰਤਾਰਜੀਆਨੂੰਅੰਨਰਿਜਕਪਹੁਚਾਇਅਲੋੜੇ॥ਸੁਇਨਾਤਾਕਿਸੇਖਾਵਣਾਨਾਹੀਨਾ॥ਅਤੇਓਹ
 ਉਚਾਪਹਾੜਜੇਦੇਖਦਾਹੈਉਸਦੇਪਰੇਸਕੁਸੁਇਨੇਦੀਧਰਤੀਹੋਈ॥ਅਤੇਪਹਾੜਸੁਇਨੇਦੇਹੋਈ॥ਤਾਮ
 ਰਦਾਨੇਗੁਰਨਾਨਕਜੀਨੁਪੁਛਿਆਜੀਇਸਰਾਜੇਦੀਹਦਕਿਥੋਤੋੜੀਹੈ॥ਤਾਫੇਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅ
 ਮਰਦਾਨਾਇਸਦੀਹਦਨਉਹਜਾਰਸੁਤਮੈਜੋਜਨਹੈ॥ਏਗੁਰਾਜਾਕਲਜੁਗਵਿਚਕੋਈਨਾਹੀ॥ਇਹਕ
 ਲੀਕਲਵਿਚਵਡਾਗਾਜਾਹੈਇਸਦੇਤੁਲਕੋਈਨਾਹੀ॥ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਸੁਧਰਮੈਣਨਾਏਭੀ
 ਵਡਾਹੈ॥ਤਾਫੇਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਸੁਧਰਮੈਣਨੁਅਸਾਕਰਤਾਰਥੇਵਡਾਕਰਾਇਆਹੈ
 ਨਾਹੀਤਾਓਹਭੀਇਸਦਾਸਲਾਮੀਆਹਾ॥ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਹਉਆਖਨਸੱਕਦਾ॥ਪਰ ੭੬
 ਤੁਸੀਤਾਪਉਣਅਹਾਰੀਹੋਪਰਹੁਇਤਾਸਹਗਿਵਿਚਆਇਹੋਹੁਣਤਾਕੁਝਅਹਾਰਅਖੋਤਾਮੈਲੈਆਵ
 ਤੁਸੀਤਾਸਹਗਿਵਿਚਜਾਦੇਨਾਹੀ॥ਤਾਫੇਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਦੇਖਕਰਤਾਰਦੇਰੰਗਤ
 ਮਾਸੇ॥ਚੁਪਕਰਿਜਾਇ॥ਮਰਦਾਨਾਚੁਪਕਰਕੇਬਹਿਗਇਆ॥ਸਤਿਦਿਨਗੁਜਰਗਏ॥ਅਤੇਮਰ

ਦਾ ਨਾਜਾਇਕੇ ਖਾਇ ਖਾਇ ਆਵੈ। ਜਾ ਅਠਵਾਦਿ ਨਹੋਇਆ ਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਆਇਆ ਅਹਾ ਅਹਾਰਨਾ।
 ਤਾਉ ਸੇਧਰਮ ਸਿੰਘ ਦੀ ਨਜਰਿ ਪਏ ਆ। ਤਾਉ ਸਮਰਦਾਨੇ ਨਕਹਿਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਤੁੰ ਜੋ ਕਹਿਤਾ ਥਾ।
 ਜੇਵੇ ਅਤੀਤ ਅਵਰ ਹੈ ਨ ਓਹ ਤੇ ਹਮੇ ਯੋ ਦੇ ਬੇ ਨਹੀ। ਵਹੁ ਕਹਾਹੈ। ਅਕੈ ਤੁਹੀ ਸੁਰਬੈ ਲਤਾ ਥਾ।
 ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈ ਨਾਹੀ ਸੁਠ ਬੈ ਲਤਾ ਓਹ ਦੇ ਨੇ ਅਤੀਤ ਉਦਿਆ ਨ ਮੈ ਬੈ ਠਹੈ। ਅਰਥ ਹੁਤ
 ਸੀਤੋ ਖੀ ਹੈ ਨਾ। ਕਿਸੀ ਕੇ ਦੁਆਰ ਪਰ ਨਾਹੀ ਜਾਤੇ। ਤੁਧ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਜੋ ਕੋਈ ਓਨ ਕੋਲੇ
 ਜਾਵੈ ਤੁਓ ਖਾਵੇ ਕੇ ਨਾ ਖਾਵੈ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਓਨ ਕੀ ਖੁਸੀ ਆਵੈ ਤੁਓ ਖਾਵੇ ਨਾਹੀ ਤੇ ਨਾ ਖਾ
 ਵੈ। ਤਾਉ ਸਫੇਰ ਕਹਿਆ ਯਹ ਕਿ ਆ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਓਹ ਪਉਣ ਅਹਾਰੀ ਹੈ। ਜੋ ਕਹੀ
 ਪਵਿਤ੍ਰ ਦੇ ਖਤੇ ਹੈ ਤੁਓ ਅਚਵਤੇ ਹੈ ਨਾਹੀ ਤੁਓ ਨਾਹੀ ਅਚਵਤੇ। ਤੁਧ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਤੇਈ ਹਾਕ
 ਪਾਇ ਨ ਕਿ ਆਵੇ ਥਾ ਆਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈ ਤਾ ਕੁ ਪਾਵ ਨ ਕੁਛ ਨਹੀ ਦੇਖਿਆ ਫੇਰ ਉਸ
 ਕਹਿਆ ਤੇਏ ਹੁਥਾ ਤੁਕਿ ਉਕਹੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਮ ਲੇਚਲੇ। ਤੁਧ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਪੰਜ ਸੇਰਵ
 ਸਤ ਆਪਲੀ ਤੀ ਅਤੇ ਆਚੁਈ ਸੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਨ ਖਵਾਇ। ਲੋਕ ਰਿਵਸਤਿ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮਰ
 ਦਾਨਾ ਕੋ ਥੇ ਆਇ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਮੈ ਦੇ ਨੇ ਬੈਰੇ ਆਹੈ। ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਪੁਛਿ
 ਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਇਨ ਕੀ ਅਵਾਜ ਕਿ ਆਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਨ ਕੀ ਅਵਾਜ ਕਰਤਾਰ ਕਰ
 ਤਾਰ ਹੈ। ਤੁਧ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਗੇ ਰਖ ਕਾਰਿ ਮੁਹ ਬਚਨ ਕੀ ਤੇ ਸੁਸਾਧ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ
 ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖੀ ਆਖੋਲੀ ਆ ਅਤੇ ਮੈ ਭੀ ਅਖੀ ਖੋਲੀ ਆ। ਦੁਹਾਵਚਨ ਕੀ ਤੇ ਆਖਿਆ
 ਆਉ ਭਾਈ ਸਤਿ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਜੀ ਸਤਿ ਕਰਿਤਾਰ ਬੈ ਠਹੈ ਜੀ। ਤੁਧ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਬੈ ਠਕੇ ਅਗੇ ਰਖਿਆ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਦੇਹੁ ਕੁਛ ਕਿ ਆਹੈ ਭਾਈ। ਤੁਧ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ

ਜੀਤਮਾਰੇਵਾਸਤੇਗੋਬਿੰਦਪਰਸਾਦਿਕੁਜਿਆਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਤੇਰਾਨਾਉਕਿ ੩੬
 ਆਹੈ। ਅਤੇਤੇਰੀਜਾਤਦਰਨਕਿਆਹੈ। ਤਾਉਸਕਹਿਆਜੀਨਾਉਤੇਧਰਮਸਿੰਘਹੈ। ਅਰਈਹਾਜਾਤ
 ਬਰਨਸਭਨੇਕਾਏਕਹੀਹੈ। ਈਹਾਘਾਟੇਥਾਧੇਕੋਈਨਹੀ। ਈਹਾਤੇਸਭਨੇਪਾਸਤੇਏਕੋਗੋਬਿੰਦਧਾ
 ਧੇਹੈ। ਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਧਰਮਸਿੰਘਈਹਾਕਾਰਾਜਾਕਉਣਹੈ। ਤਾਧਰਮਸਿੰਘਕਹਿ
 ਆਜੀਈਹਾਕਾਰਾਜਾਕਉਲਨੈਨਹੈ। ਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੁਛਿਆਭਾਈਰਾਜਾਜੇਰਾਜਕਰਤਾ
 ਹੈਸੋਤਾਵਾਧੇਹੈ। ਤਾਫੇਰਧਰਮਸਿੰਘਕਹਿਆਜੀਉਸਕੇਸਿਰਉਪਰਛੜਕਰਤਾਰਦੀਆਹੈ। ਪ
 ਰਾਓਹਕਿਸੀਪਾਸੇਸਲਾਮਨਾਹੀਕਰਾਵਤਾ। ਆਪੇਤੀਜੀਅਸੇਸਲਾਮੀਸਭਰਯਤਰਹਤੀਹੈ
 ਅਰਸਤਾਰਾਜੇਇਸਕੀਆਨਮਾਨਤੇਹੈ। ਪਰਏਹੁਆਪਕਿਸੀਪਰਨਾਹੀਜਾਪਤਾਕਰਤਾ। ਏ
 ਹੁਏਹੀਸਮਝਤਾਹੈਜੇਗੋਬਿੰਦਕੇਸਭਬੰਦੇਹੈ। ਜੇਸੇਸਭਹੀਹੈਤੇਸਾਏਕਮੈਭੀਬੰਦਾਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਜੀਵਿਚਧਾਰੀਜੇਉਸਕੇਦੁਆਰੇਗੁੰਨਾਹੀਜਾਵਣਾ। ਅਤੇਉਸਦਾਦਰਸਨਭੀਜਰੂਰਕਰਣਾਹੈ।
 ਜਿਸਗਾਜਵਿਚਅਭੁਮਾਨਜੀਤਿਆਹੈ। ਅਤੇਅਸਾਤਾਸੁਧਰਸੈਣਨੂੰਇਸਦੇਉਪਰਿਕੀਤਾਹੈ। ਫੇ
 ਰਾਕਰਤਾਰਕਿਆਕਰੇ। ਏਹੁਵੀਚਾਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਜੀਵਸੀ। ਤਿਚਰਾਨੁਧਰਮਸਿੰਘਕ
 ਹਿਆਜੀਪਰਸਾਦਿਧਰਮਸਿੰਘਅਚਵੀਏ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਧਰਮਸਿੰਘਅਸੀ
 ਪਰਸਾਦਿਨਾਹੀਅਚਵਦੇ। ਤਾਧਰਮਸਿੰਘਕਹਿਆਜੀਭਾਈਜੀਸਾਧਜੀਤੁਸੀਜੇਨਾਹੀਅਚਵਦੇ
 ਸੋਕਿਉਨਾਹੀਅਚਵਦੇ। ਇਸਵਿਚਦੇਖਤੁਸਾਕਿਆਰਾਖਿਆਹੈ। ਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿ
 ਆਭਾਈਧਰਮਸਿੰਘਦੇਖਪਰਸਾਦਿਵਿਚਕੋਈਨਾਹੀਪਰਰਾਜੇਬੀਚਦੇਖਹੈ। ਤਾਧਰਮਸਿੰਘਕ
 ਹਿਆਜੀਤੁਮਗਾਜੇਕੋਦੇਖਕਿਉਲਗਾਇਆ। ਰਾਜਾਤੇਧਰਮਸਿੰਘਹੈ। ਅਰਜੇਕੋਈਰਾਜੇਕਾਦੇ

ਖਨਜਰਿਆਇਆਹੈਤਾਤੁਹਮਕੋਕਹੋ। ਤੁਹਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਜਿਸਮੈਦੇਖਹੋਤਾਹੈਸੋਈ
 ਜਾਣਤਾਹੈ। ਅਰਮਉਰਕਿਆਜਾਣਤਾਹੈ। ਅਰਮਉਰਸੀਸਾਰਪਉਨਭੁਛੀਹੈ। ਤੁਧਰਮਸਿੰਘ
 ਕਹਿਆਜੀਇਹੁਨਿਰਵੇਰਾਕਿਉਕਹਿਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਹੋਇਰਹੇਗਾ।
 ਤੁਫੇਰਧਰਮਸਿੰਘਕਹਿਆਜੀਇਹੁਪਰਸਾਦਿਉਹੀਪਇਆਰਹੇ। ਤੁਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ
 ਤੁਮਰਜੇਕੋਖਬਰਕਰੇਗਤੁਬਰਾਜਾਹਮਸੇਸਮਝੈਗਾਤੁਬਪ੍ਰਸਾਦਿਹਮਅਚਵੇਗਾ। ਤੁਬਧਰਮਸਿੰਘ
 ਵੀਚਾਰਕੀਤਾ। ਭਾਈਏਹੁਅਚਰਜਹੋਇਆਜੇਗਜੇਨੁਇਨਕਿਆਵੇਖਲਗਾਇਆਹੈ। ਧਰਮਸਿੰ
 ਘਨਹੈਗਨਗੀਲਰੀ। ਤੁਧਰਮਸਿੰਘਰਾਜੇਕਉਲਨੈਨਨਜਾਇਕਹਿਆ। ਰਾਜਾਜੀਤੇਰੇਨਗਰ
 ਮੈਤੀਨਅਤੀਤਾਇਉਤਰੈਹੈ। ਏਕਤੇਆਇਕੋਸਹਰਿਸੈਅਹਾਰਕਰਿਜਾਤਾਹੈ। ਅਰਦੇਆਵ
 ਤੇਨਾਹੀ। ਤਿਨਕੋਮੈਉਹਾਅਹਾਰਲੇਗਇਆਬਾ। ਓਹਅਚਵਤੇਨਾਹੀ। ਮੈਤੋਉਨਕੋਕਹਿਆਹੈਸ
 ਧਜੀਯਹਤੇਧਰਮਨਗਰੀਹੈਤੁਮਅਚਵਤੇਕਉਨਾਹੀ। ਤੁਮਅਹਾਰਕਉਕਿਆਵੇਖਲਗਾਇ
 ਆਹੈ। ਜੋਉਨਕਮਹੰਤਹੈਸੋਉਨਕਹਿਆਪਰਸਾਦਿਕਉਦੇਖਕੋਈਨਾਹੀ। ਦੇਖਗਾਜੇਮੈਹੈ।
 ਰਾਜੇਕਹਿਆਧਰਮਸਿੰਘਤੁਮਉਨਪਾਸਤੇਪੁਛਤੇਚੇਰਾਜੇਮੈਕਿਆਵੇਖਹੈ। ਤੁਬਫੇਰਧਰਮ
 ਸਿੰਘਕਹਿਆਜੀਮੈਏਹਬਾਤੁਕਹੀਥੀ। ਪਰਉਸਨੇਕਹਿਆਭਾਈਜਿਸਕਉਦੇਖਹੋਤਾਹੈਸੋਈ
 ਜਾਣਤਾਹੈ। ਅਰਮਾਨਤਾਹੈ। ਤੁਬਰਾਜੇਕਹਿਆਧਰਮਸਿੰਘਤੁਮਹਮਰਾਵੇਖਥੀਚਾਰਵੇਖੋਉਨੇ
 ਹਮਕੋਕਿਆਵੇਖਲਗਾਇਆਹੈ। ਧਰਮਸਿੰਘਕਹਿਆਜੀਤੁਮਚਲਕਰਪੁਛਾ। ਤੁਬਰਾਜੇਕ
 ਉਲਨੈਨਕਹਿਆਧਰਮਸਿੰਘਓਇਕਹਾਥੈਠੇਹੈ। ਤੁਧਰਮਸਿੰਘਕਹਿਆਗਾਜਾਜੀਓਇਸਿ
 ਲਸਿਲਾਪਹਾੜਕੀਦਾਵਨੀਥੈਠੇਹੈ। ਰਾਜੇਕਹਿਆਅਰੇਘੋੜਾਲਿਆਵੇ। ਰਾਜੇਘੋੜਾਮੰਗ

ਇਆਮਾਰਿਜੀ। ਵਿਚ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ ਸੁਜੇਮੇਰੇ ਸਹਰਿ ਵਿਚ ਭੰਡਾਰੇ ਦੀ ਅਟਕਾਉਤਾ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਾਹੀ ॥ ੧੧ ॥
 ਅਤੇ ਜੇਮੇਰੇ ਭੈ ਜਾਤਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਓਹ ਕਬੂਲ ਨ ਕਰਨਾ ਇਹ ਭੀ ਕੁਝ ਨਾਹੀ। ਭੁਲਾਹੁਣ ਤਾਈ ਵੇਹੀ
 ਚਲਾ। ਸਾਇਤ ਨਾਹੁ ਜਰੀ ਜੇਘੋ ਨਾ ਆਇ ਖੜ੍ਹ ਹੋਇਆ। ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਚਲੇ ਤੇ ਓਇ
 ਅਤੀਤ ਕਹਾਹੈ। ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਰਾਜੇ ਕਉ ਲੈ ਨੈਨ ਨੁਲੈ ਆਇਆ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੈਠਾ ਆਹ
 ਅਠੇ ਮਰਦਾਨਾ ਤਾਰ ਵਜਾਇ ਦਾਹੈ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਮੈਂਦੇ ਨੇ ਮਸਤ ਮਗਨ ਸਾਮਾਧਿ ਲਗੀ
 ਹੋਈ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਤਾਗ ਜਾਘੇ ਨੇ ਤੇ ਉਤਰ ਖੜ੍ਹ ਹੋਇਆ। ਮਰਦਾਨਾ ਤਾਰ ਵਜਾਇ ਦਾਸੀ ਪਰਤ ਚ ਵਿਚਮ
 ਰਦਾਨਾ ਭੀ ਮਸਤ ਹੋਇਆ। ਮਰਦਾਨਾ ਭੀ ਜਾਣਦਾ ਜੇ ਕੋਈ ਆਇਆ ਹੋਵੇ ਕਿ ਨਾਹੀ ਆਇਆ।
 ਤਾਗ ਜੇ ਕਉ ਲੈ ਨੈਨ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਨੁਪੁਛਿਆ ਦੇਖ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਇਨ ਕੀਰਟੀ ਸਾਕਿਆਹੈ। ਧਰਮ ਸਿੰਘ
 ਘਰਹਿਆ ਜੀ ਇਹ ਪੂਰਨ ਸਾਧੋਹੈ। ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਹਮ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਾਣੈ। ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਜੀ
 ਤੁਮਾਇਨ ਕੋ ਬੁਲਾਵੈ। ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਹਮ ਕਿਉ ਕਰਿ ਬੁਲਾਵੈ। ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਜੀ ਇਨ ਕੋ ਕਹੈ
 ਸਾਧ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ। ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਇਉਂ ਕਹੀਯੋ। ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਇਉਂ ਕਹੀਯੋ।
 ਰਾਜੇ ਨੇ ਤੇ ਹੋਇ ਕਰ ਆਖਿਆ ਸਾਧ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਸਾਧ ਖੁਲੀ। ॥ ੧੨ ॥
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਜੀ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ। ਪਿਛੋਂ ਮੈਂ ਭੀ ਪਲਕਾ ਬੋਲੀਆ। ਮੁਹ ਆ
 ਖਿਆ ਭਾਈ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਭਾਈ ਜੀ ਆਵੇ ਧੋਠੈ। ਤਾਗ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਮਹੰਤ ਜੀ
 ਤੁਮ ਜੇ ਭੰਡਾਰ ਨਾ ਅਚ ਵਿਆ ਮਰਹਮ ਕੋ ਦੇਖ ਲਗਾਇਆ ਸੁੰ ਤੇ ਤੁਮ ਬਤਾਵਉ ਹਮ ਕਉ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਦੇਖ ਤੁਮ ਕਉ ਇਹ ਲਗਾਹੈ। ਜੇ ਤੁਮ ਕਹਤੇ ਹੋ ਜੇ ਸਭੀ ਗੋਵਿੰਦ ਕੇ ਕੀਏ ਹੋ ਅੰਸੇ

ਏਕਹਮਭੀਕੀਏਹੈ। ਜੇਤੁਮਯਹਿਬਾਤਜਾਣਤੇਹੈਤੋਅਵਰਾਪਾਸਤੇਆਨਕਿਉਮਨਾਵਤੇਹੈ। ਤਾਗਜੇ
 ਕਹਿਆਹਮਕਿਸੀਪਾਸਤੇਨਹੀਮਨਾਉਤੇ। ਓਹਆਪੇਹੀਮਾਨਤੇਹੈ। ਹਮਤੋਕਿਸੀਕਉਕੁਛਫੁਰਮਾਇ
 ਸਨਾਹੀਕਰਤੇ। ਕਿਸੀਪਰਜਾਬਤਾਨਾਹੀਕਰਤੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਚਨਕੀਤਾਸੁਣਗਜਾਕਉ
 ਲਨੈਨਾਸਾਸੁਧਰਮੈਣਨੂਤੁਸਾਸਭਨਾਉਪਰਸਿਰਦਾਰਕੀਤਾਹੈਅਤੇਹੋਰਜਿਤਨੇਗਜੇਹੈਨਸਭ
 ਉਸਦੇਸਲਾਮੀਕੀਤੇਹੈਨ। ਤੁਸਾਡੇਜੀਵਿਚਕਿਆਆਵਦੀਹੈ। ਗਜੇਕਉਲਨੈਨਕਹਿਆਜੀਈ
 ਹਾਪਰਮਸੁਖਹੈ। ਹਮੇਤੁਮਾਗਕਹਿਆਕੀਆਅਰਸਿਰਪਰਮਾਨਿਆ। ਪਰਹਮਾਗਦੇਖਦੂਰਕਰੋ
 ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਚਨਕੀਤਾਗਜਾਤੇਗਦੇਖਦੂਰਕਰਨਦੇਵਾਸਤੇਸਤਿਹਜਾਰਜੇਜਨਆਇਹਾ।
 ਤੁਅਸਾਨੂਨੀਹੇਜਾਣਦਾਪਰਅਸੀਤੁਸਾਨਜਾਣਦੇਹੈ। ਪਰਗਜੇਸੁਧਰਮੈਣਦਾਸਲਾਮੀਹੈਗਾਤੁੰਭ
 ਲਾਹੇਵੀਗਾ। ਇਹਸਾਰੀਧਰਮਸਾਮਿਗਰੀਥਾਇਪਵੈਗੀ। ਨਾਹੀਤਾਤੇਗੀਖਸੀਜੀਆਵੀਸੋਕਰੀ।
 ਗਜੇਕਉਲਨੈਨਕਹਿਆਜੀਜੇਤੁਮਕਹਿਆਸੋਮੈਉਸਕਾਹੁਕਮਨਫੇਰੇਗਾ। ਪਰਜੀਮੇਰੇਆਤਮੇਕ
 ਕੁਰਮਦੂਰਕਰੋ। ਤੁਮਜੇਕਹਿਆਤੁਹਮਕੋਨਹੀਜਾਣਤਾਅਰਹਮਤੁਮਕੋਜਾਣਤੇਹੈ। ਅਜੀਓਹਕਦ
 ਕੀਅਸਨਾਈਹੈਅਰਕਦਕੀਪ੍ਰੀਤਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਿਗਜਾਕਉਲਨੈਨਜਬਗਜੇ
 ਜਨਕਬਿਦੇਹੀਥਾਤਬਤੁਰਜੇਕਾਖਾਸਾਇਸਨਾਨੀਥਾ। ਸਵਾਪਹਰਿਗਤੁਰਹਤੀਇਸਨਾਨਤੁਹੀਕਰਾ
 ਵਤਾਥਾ। ਗਜੇਕੀਤੇਰੇਪਰਿਬਹੁਤਮਿਹਰਵਾਨਗੀਬੀ। ਪਰਤੁੰਯਾਦਕਰਏਕਦਿਨਗਜੇਨੈਤੁਮਕੋ
 ਕਹਿਆਰੇਮਘਰਾਤੁਹਮਕੋਜਲਸੀਤਲਪਿਲਾਉ। ਪਰਕਾਹਕਾਜਗਕਾਮੈਕਹਤਾਹੈ। ਤਾਤੈਨੈਕਹਿ
 ਆਗਜਾਜੀਕਹੀਏਜੀ। ਗਜੇਜਨਕਕਹਿਆਰੇਮਘਰਾਜਗਾਹਿਮਚਲਜਲੁਹੈ। ਨਬਤੁੰਗਇਆ

ਤਾਤੇਰੇਆਤਮੇਏਹੀਥਾਸੁਨਾਉਪਜੀਜੇਹਮਰਜੇਨਾਹੁਏ।ਜਬਤੈਜਲਰਾਜੇਕੇਆਗੇਰਾਖਿਆਤਬਰਾ ੭੮
 ਨੇਜਲਪੀਆਤਾਤੇਰੇਉਪਰਗਾਂਜਾਬਹੁਤਪ੍ਰਸੰਨਹੁਆ।ਅਰਤੁਕਉਰਾਜੇਨੇਕਹਿਆਅਰੇਅਪਰਾਤੁ
 ਕੁਲਮਾਂਗਾ।ਤੈਕਹਿਆਜੀਮੈਕੁਛਨਾਹੀਮਾਗਤਾ।ਤਾਰਾਜਾਨਨਕਅੰਤਰਿਜਾਮੀਥਾਰਾਜੇਨੇਕਹਿ
 ਆਰੇਅਪਰਾਮਾਗਤੋਚੁਕਾਹੈਅਬਕਿਉਮੁਕਰਤਾਹੈ।ਜੇਤੈਮਾਥਿਆਸੋਹਮਤੁਮਕਉਦੀਆਹੈ।ਫਿ
 ਰਤੈਕਹਿਆਜੀਮੈਤੋਕੁਛਨਾਹੀਮਾਗਿਆ।ਤਾਫੇਰਰਾਜੇਨੇਤੁਮਕੋਕਹਿਆਰੇਅਪਰਾਜਬਤੁੰਜਲਕੋ
 ਗਇਆਥਾਤਬਤੈਆਪਣੇਆਤਮੇਕਹਿਆਥਾਜੇਹਮਰਜੇਨਾਹੁਏ।ਅਬਹਮਤੁਮਕਉਰਾਜਦੀਆ
 ਪਰਹਮਸੋਕੁਥੀਬਰਾਰਾਜਕਰੋਰੇ।ਹਮਾਰੀਤੁਮਾਰੀਉਹਾਕੀਅਸਨਾਈਪ੍ਰੀਤਹੈ।ਤਾਰਾਜੇਕਉਲਨੈ
 ਨਕਹਿਆਸੁਣਿਤੇਜੀਤਬਤੇਰਾਨਾਉਕਿਆਥਾਅਰਮੈਰਾਨਾਉਕਿਆਥਾ।ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਕਹਿਆਸੁਣਗਾਜਾਕਉਲਨੈਨਤੇਰਾਨਾਉਸਫਾਚੰਦਥਾਅਰਮੇਰਾਨਾਉਗੋਵਰਧਨਥਾ।ਤਾਰਾਜੇਕ
 ਉਲਨੈਨਕਹਿਆਜੀਤੁੰਉਹੀਗੋਵਰਧਨਹੈ।ਅਬਤੇਰਾਨਾਉਕਿਆਹੈ।ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕ
 ਹਿਆਮੇਰਾਨਾਉਨਾਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀਹੈ।ਤਾਫੇਰਰਾਜੇਕਉਲਨੈਨਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵੇਪੈਗਤੇਹ
 ਥਿਰਖਕਰਆਪਣੇਮਥੇਤੇਰਥੇ।ਅਹਬਚਨਕੀਤਾਜੀਤੁਮਭਲੇਬਚਨਾਕੇਸੁਰੇਹੈ।ਅਬਚਲੇਸ
 ਹਰਮੰਦਰੇਮੈਗਜਰਾਨਕਰੇ।ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਗਾਜਾਹਮਅਤੀਤਫਕੀਰਹੈਤੁ
 ਮਰਾਜੇਹੇਤੁਮਮੰਦਰੇਮੈਸੋਹਿਤੇਹੈ।ਹਮਉਂਦਿਆਨਮੈਸੋਹਤੇਹੈ।ਤਾਰਾਜੇਕਹਿਆਤੁਪਾਜੀਏਹੁਰਾ
 ਜਤੁਮਾਰਾਹੈਬੈਠਕਰਿਰਾਜਕਰੇ।ਅਰਹਮਤੁਮਾਰੇਆਗੇਵਹਲਕਰਤੇਹੈ।ਜੇਤੁਮਕਹੋਸੋਹਮਤੁਮ
 ਰੇਆਗੇਕਾਰਕਰੇ।ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਗਾਜਾਤੁੰਗਾਜਕਰਤਾਹੈਸੋਹਮਹੀਰਾਜਕਰ

ਤੇ ਹੋ। ਤੁਮ ਅਰਹਮ ਦੇ ਨੇ ਗੁਰ ਭਾਈ ਬੇਰੇ ਦ ਕਛ ਨਾ ਹੀ। ਪਰ ਏ ਕੁਹ ਮਾਗ ਬਚਨ ਮਾਨੇ। ਗਜੇ ਕ
 ਹਿ ਆਜੀ ਏ ਕ ਬਚਨ ਕਿਆ ਤੁਮ ਕਹੋ ਸੋਈ ਕਰੇ। ਤੁਮ ਹਮਾਰੇ ਬੇਰੇ ਗੁਰ ਭਾਈ ਹੋ। ਗਜੇ ਜਨ ਕ
 ਕੀ ਬਰੇ ਬਰੇ ਹੋ। ਤੁਮ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਤੁਮ ਗਜੇ ਸੁਧਰ ਸੈ ਏ ਕੇ ਸਲਾਮੀ ਰਹੇ। ਤੁਮ ਗਜੇ ਕਉ
 ਲਨੈ ਨ ਕਹਿ ਆਜੀ ਏ ਕ ਸੁਧਰ ਸੈ ਏ ਕਿਆ ਜੋ ਕਹੋ ਤੇ ਗਜੇ ਸੁਧਰ ਸੈ ਏ ਕੇ ਸਰੋ ਕੇ ਸਲਾਮੀ ਹੋਵੇ।
 ਯਹ ਕਿਆ ਬਾਤ ਹੋ। ਤੁਮ ਗੁਰ ਜੀ ਮੈ ਨੇ ਕਹਿ ਆਗੁ ਰੁਜੀ ਜੇਤੁ ਸੀ ਆਖ ਦੇ ਹੋ ਸੇ ਤੁਮ ਗਜਾ ਮਨ ਦਾ ਹੈ
 ਫੇਰ ਅਗੇ ਬਾਤ ਕਿਆ ਜੋ ਗਜਾ ਕਹਿ ਦਾ ਹੈ ਸੇ ਤੁਮ ਸੀ ਭੀ ਮਨੇ। ਤੁਮ ਫੇਰ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਕ
 ਹੁ ਗਜਾ ਤੁ ਕਿਆ ਆਖ ਦਾ ਹੈ। ਤੁਮ ਗਜੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੰਦਰ ਪਵਿਤ ਕਰੇ। ਤੁਮ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆਕੁ ਲਾਗਾ ਜਚ ਲੋ। ਗਜਾ ਅਤੇ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈ ਨੁ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁ ਲੈ ਕਰਿ ਮੰਦਰ ਵਿ
 ਰ ਆਇਆ। ਤੁਮ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਖੇ ਤੁਮ ਗਜੇ ਜਨ ਕ ਪਾਸੇ ਭੀ ਵਡੀ ਸਮਿਰਾਇ ਹੋ। ਅਤੇ ਗਜ
 ਭੀ ਸਤਿ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਗਜੇ ਜਨ ਕ ਦਾ ਬਚਨ ਪੂਰਨ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਗਜਾ ਜਨ ਕ ਅਸਾ ਰਾ
 ਪੂਰਨ ਗੁਰ ਆਹਾ ਪਧਰਾ ਮਹੀ ਨੇ ਗਜੇ ਕਉ ਲਨੈ ਨ ਪਾਸਿ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਹਿ ਆਗੁ ਜਗਨ
 ਕੀ ਤੀ ਫੇਰ ਵੈ ਦਾ ਹੋਇ। ਗਜੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਏ ਹੁ ਗਜਾ ਕਿਸੀ ਕਉ ਅਪਣੇ ਹਥ ਕਰ ਕੇ ਦੇਹੁ ਅਰ ਮੈ
 ਤੁਮਾਰੇ ਸਾਥ ਹੀ ਚਲਤਾ ਹੋ। ਤੁਮ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੁ ਏ ਗਜਾ ਗੁਰ ਜਨ ਕ ਕਾਦੀ ਆਰਾ
 ਜ ਹੈ ਤੁਮ ਕਉ ਅਉਰ ਹਮ ਕਿਸ ਕਉ ਦੇਵੈ। ਗਜਾ ਤੁਮ ਹੀ ਕਉ ਹੁਕਮ ਹੈ। ਤੁਮ ਗਜੇ ਕਉ ਲਨੈ ਨ
 ਖੜੇ ਹੋਇ ਕੇਤੁ ਜੀ ਮ ਕੀ ਤੀ। ਤੁਮ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਾਹਿਰ ਨਿਕਲ ਖੜੇ ਹੋਇਆ। ਫੇਰ ਸੁਮੇਰ ਪਰ
 ਬਤ ਨ ਚਲੇ। ਤੁਮ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਇਹ ਜੇ ਮ ਕਾ ਆਖ ਦੇ ਹੈ ਨ ਸੋ ਕਿਧਰੇ ਹੋ। ੩॥

੧੬ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ **ਸਾਖੀ ਮਕੇ ਕੀ ਤਥਾ ਮਦੀ ਨੇ ਕੀ॥** ਨਸੀਹਤ ਨਾਮਾ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ੭੬
 ਜੀ ਕੀ ਤਾ॥ ਸਾਹੁ ਸਰਫ ਨਾਲਿ ਤਥਾ ਰੁਕ ਨਦੀ ਨਨਾ ਲਮਕੇ ਮਦੀ ਨੇ ਦੇਗ ਹੋਇ॥ **ਗੁਰਮਤਿ॥**
ਗੁਰਮਤਿ॥ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਤਮਾਮ ਆਲਮ ਤਾਰਨੇ ਕੇ ਨ ਮਿਤ ਭੁਖ ਉਦਾਸੀ ਕਾ ਧਾਰ ਕਾਰੇ ਸਭੁ ਪ
 ਰਤੀ ਕਾ ਸੇ ਲਕੀ ਤਾ॥ ਅਤੇ ਸਭੁ ਠਉ ਤਾ ਵਿਖੈ ਆਪਣੇ ਅਸਥਾਨ ਮੁਕਾਮ ਥਾਪੇ॥ ਇਕਾ ਦਿਨ ਸਹਰਿ
 ਬਿਦਰ ਵਖਣ ਦੇ ਸਾ ਅੰਦਰਿ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਬੈਠਾ ਸੀ ਤਾਹਾ ਜੀ ਮਕੇ ਕੀ ਹਜ ਕਉ ਚਲੇ ਸੇ॥ ਤਾਮਰ ਦਾ
 ਰਬਾ ਥੀ ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤੁ ਸਹਜੀ ਹਾਜੀ ਮਕੇ ਮਦੀ ਨੇ ਕੀ ਹਜ ਕਰਨ ਚਲੇ ਹੋਨਾ॥ ਕਿਉ
 ਜੇ ਮਕਾਮ ਦੀ ਨਾ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਘਰ ਹੈ॥ ਜੇ ਕੋਈ ਮਕੇ ਮਦੀ ਨੇ ਕੀ ਹਜ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਖੁਦਾਇ ਦੁਸ ਆਵ
 ਦਾ ਹੈ॥ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤਾ ਠਉ ਭੀ ਹਜ ਕਰਾ ਮਕੇ ਮਦੀ ਨੇ ਕੀ॥ ਤਾਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ॥ ਜੇ ਮਰਦਾ ਨਿਆ ਮਕ
 ਮਦੀ ਨਾਇ ਸਦੇ ਅੰਦਰਿ ਮਿਹਰਿ ਹੈ॥ ਜੇ ਮਿਹਰਿ ਆਵਦੀ ਹੈ ਤਾ ਘਰ ਬੈਠਾ ਮਕੇ ਮਦੀ ਨੇ ਕੀ ਹਜ ਕ
 ਰਦਾ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਬੁਜਰਗ ਵਰਦਾਨ ਸਵੈ ਦਸਦੀ ਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਬਾਬਾ ਸੋਲੇ ਕੋ ਬੋਲਿਆ॥ **ਗੁਰਮਤਿ॥** ਮੁਖ
 ਮਕਾਮ ਨ ਮਦੀ ਨਾ॥ ਸਿਰਮੁ ਸਲਾਮ ਸਤ ਕਮ ਸੀਤਾ॥ ਨਕ ਕਬਰ ਬਾਜ਼ੁ ਵਰਨਾਇ ਮਾਮਾ ਕੁਲਮਾ
 ਅਲਹੁ ਕਰਾਨ ਜਬਾਨਾ॥ ਤਮਾਮਿ ਅੰਗ ਸੀ ਹਰਫ ਕਾਇਦਾ ਅਲਫ ਬੇ ਪਛਾਨਾ॥ ਰਹ ਅਜਾਦ ਸਿਰਮ
 ਬਗਦਾਇ॥ ਨੈਨ ਨ ਧੀ ਕਰਨਿ ਕਾਬਾ ਹਥਿ ਹਜਰ ਤਿ ਪੈਰ ਰਸੂਲਾ॥ ਨਾਨਕ ਐਸੈ ਮਮਲ ਜੋ ਕਰੈ
 ਸੇਵਰ ਗਾਹਿ ਪਵੈ ਕਬੂਲਾ॥ ਜਾਇਹ ਬਾਬਾ ਧਰਨ ਬੋਲਿਆ॥ ਤਾਮਰ ਦਾਨਾ ਵਿਸਮਾਇ ਹੋਇ ਕੈ
 ਚੁਪ ਕਰਿ ਰਹਿਆ॥ ਤਾਫੇਰ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਜੋਇਹੁ ਆਦਮੀ ਅਪਣਾ ਅੰਦਰਿ ਸੋਧੇ
 ਜੇ ਆਪ ਨ੍ਰਪਛਾਣੇ॥ ਤਾਇਹੋ ਹੈ ਸਭੇ ਕੁਛ ਪਰਏ ਹੁਦਨੀ ਆਦੇ ਲਾਲ ਚਕੁਲਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ॥ ਅਪਣਾ

ਪੁਰੁਲਾਇਤਾਹੈਸਾ॥ਮਿਰਗਕੀਨਿਆਈ॥ਮਿਰਗਕੀਨਾਭਾਵਿਚਕੁਸਤੁਰੀਹੈ॥ਅਤੇਸ੍ਰਾਂਕੁਸੁ
 ਪਵਾਫਿਰਦਾਹੈ॥ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀ॥ਸਚੇਪਾਤਸਾਹੁਜੇਤੇਰੇਵਿਲਾਅਵਦੀਹੈਸੇ
 ਈਕਰਹੁਜੀ॥ਤਾਫੇਰਥਾਥਾਥੋਲਿਆ॥ਮਰਦਾਨਿਆਤੁੰਸਚਆਖਦਾਹੈ॥ਜੇਫਕੀਰਾਨੁਦੇਸਪ
 ਰਦੇਸਦੇਖਏਭਲਾਹੈ॥ਅਸੀਭੀਮਕਾਮਦੀਨਾਦੇਖਾਰੇ॥ਅਤੇਇਕਦੁਇਸੁਖਨਮਕੇਦੇਕਾਜੀਰ
 ਕਨਦੀਨਨਾਲਭੀਕਰਨੇਹੈਨਾ॥ਤਾਇਕਦਿਨਥਾਥਾਨਾਨਕਤੇਮਰਦਾਨਾਉਠਚਲੇਮਕੇਕੀਹਜਕਓ
 ਤਾਦੁਜੀਮਜਲਗਏਤਾਚਾਰਹਾਜੀਅਰਦੇਕਸਾਹੁਸਰਫ ਫਕੀਰਗਾਹਿਵਿਚਦੇਖਕਾਰਿਫਕੀਰੀ
 ਵਿਆਪੇਵਦਾਵਲੇਹੈਗਾਨਹੋਇਰਹਿਆ॥ਹਾਜੀਆਨੁਕਹੇਲਗਾਜੇਤੁਸੀਖਤੇਹੋਵਹੁਤਾਇਸਫ
 ਕੀਰਪਾਸੇਫਕੀਰੀਦਜਥਾਥਕਹਦੇਹਾ॥ਜੇਇਸਫਕੀਰਫਕੀਰੀਦਾਜਥਾਥਦੁਰਸਤਿਤਿਤਾ
 ਤਾਕਾਮਲਫਕੀਰਹੈ॥ਅਤੇਜੇਇਸਫਕੀਰੀਦਾਜਥਾਥਨਵਿਤਾਤਾਇਸਦੇਬਸਤਾਕਿਸਥਤਫਕੀ
 ਰੀਸਭਖੇਹਿਲਾਹਗੇ॥ਤਾਸਾਹੁਸਰਫਥਾਥੇਪਾਸਆਇਆ॥ਕਹਿਣੇਲਗਾਅਰੇਭਾਈਤੁਮਕਓਣ
 ਹੋਤੇਹੋ॥ਤਾਥਾਥਾਥੋਲਿਆ॥ਹੋਅਲਾਦਰੇਵਸੁਅਵਲਪੁਛਣਾਫਕੀਰਕਓਤਕਸੀਰਹੈ॥ਕਿਸਵਾ
 ਸਤੇਜੇਫਕੀਰਦੁਨੀਆਕੋਲੋਨਾਉਮੇਦਹੈ॥ਤਾਸਾਹੁਸਰਫਹੈਗਾਨਹੋਇਕਰਚਪਕਾਰਿਰਹਿਆ
 ਤਾਸਾਹੁਸਰਫਮਨਵਿਚਕਾਹਿਆਕਿਭਾਈਇਹਫਕੀਰਫਕੀਰੀਦੇਫਿਰਕੇਵਿਚਕੁਸਲਹੈ॥ਜਿ
 ਸਐਸਾਜਥਾਥਫਕੀਰੀਕਾਦਿਤਹੈ॥ਪਰਭੀਪੁਛਦੇਧਾਂਦੇਖਾਕਿਆਕਹੈਗਾ॥ਸੁਆਲਸਾਹੁਸਰ
 ਫ॥ਹੋਅਹਿਲਫਕੀਰਅਵਲਮਾਸਪੁਰਸਮਸੁਆਲਈਸੁਖਨਰਾਜਦੁਬਧਿਦਹਦਰਵੇਸਾਹੁ॥
 ਅਵਲਫਕੀਰੀਚੀਸਤਿ॥ਆਖਰਫਕੀਰੀਚੀਸਤਿ॥ਖਾਨਾਫਕੀਰੀਚੀਸਤਿ॥ਕੁਲਫਕੀਰੀਚੀਸਤਿ॥

20

ਵਮਲਾਨਾਨੁਕਮੇਫਕੀਰਾਮਸਤਿ॥ ਫਕੀਰੀਰਾਚਦਾਨਾਫਕੀਰੀਗੁਮਕਰਦਾਅਸਤਿ॥ ਤਾਫੇਰ
 ਸਾਹੁਸਰਫਪੁਛਿਆ॥ ਸੁਆਲਸਾਹੁਸਰਫ॥ ਕੁਜਾਮੀਨੀ॥ ਕੁਜਾਮੀਨੀ॥ ਜਥਾਬਥਾਥੇਨਾਨਕ
 ਕਹਿਆ॥ ਯਾਮੀਨੀਯਾਮੀਨੀ॥ ਫਿਰਸਾਹੁਸਰਫਪੁਛਿਆ॥ ਚਿਹਸਤਿਮੀਨੀ॥ ਚਿਹਸਤਿਮੀਨੀ॥
 ਥਾਥੇਆਖਿਆ॥ ਧੁਰੋਨਾਨਕਏਕਧੀਨੀਏਕਧੀਨੀ॥ ਫੇਰਸਾਹੁਸਰਫਪੁਛਿਆ॥ ਜਥਾਬਥਾਮਗ
 ਰਸੁਆਲਤੁਰਾਮੇਅਸਤਿਪੁਰਸਾਮਅਹਿਲਜਥਾਬਥਾਥੇਦਰਵੇਸਾ॥ ਕੁਲਾਹਸੁਮਾਚਮਜਥਾਅਸ
 ਤਾ॥ ਥਾਥੇਆਖਿਆਜੇਮਨੁਆਮੂਰੇਤਥਾਮੂਰੁਮੂਰਵੈ॥ ਥਾਥਿਨਮਨਮੂਰੇਜਗਤਿਨਪਾਵੈ॥ ਮਰੁਕਾਟ
 ਗੁਰਆਗੇਧਰੇ॥ ਮਨਮਤਾਂਤੀਆਗਗਰਮਤਲੋਤਰੇ॥ ਮੂਰੁਮੂਰਵੈ॥ ਹੋਇਸਕੁਕੀਰੇਨਾ॥ ਸੋਥੈਰ
 ਰਪਿਪਰਥੈਗੁਰਥੈਨਾ॥ ਮੂਰੁਮੂਰਾਇਕੀਇਹਗਤਿਭਾਈ॥ ਕੋਗੁਰਮਾਖਿਥਿਰਲਾਮੂਰੁਮੂਰਾਈ॥
 ਸੁਆਦਸਨੇਹਮਮਤਾਸਭੁਤਜੀਯੀ॥ ਤੁਝਿਨਾਨਕਏਹੁਕੁਲਹਪਹਿਰਯੀ॥ ੧॥ ਫਿਰਸਾਹੁਸਰਫ
 ਪੁਛਿਆ॥ ਜਥਾਬਥਾਮਗਰਤੁਰਾਸੁਆਲਮੇਪੁਰਸਾਮਅਹਿਲਜਥਾਬਥਾਥੇਦਰਵੇਸਾਹਥਿਰ
 ਕਾਸੁਮਾਚਮਜਥਾਅਸਤਾ॥ ਥਾਥੇਆਖਿਆਪਰਮਤਿਮੂਰੀਦਹਰੰਨਕਫਨੀਟੋਪੀਮਨਸਬਦ
 ਗਹਨੀ॥ ਥਾਹਿਤਾਦਰੀਆਉਕੀਆਬਰੇਤੀ॥ ਸਹਜਿਘਰਿਥੈਠਤੁਹਾਸਿਥਿਆਚੇਤੀ॥ ਹਰਖ
 ਸੋਗਕੀਨੀਅਹਰਨੀ॥ ਪਹਰਿਕਫਨੀਦੁਸਟਿਥਿਰਾਰਨੀ॥ ਸੁਨਿਘਰਿਬਸਤੀਬਸਾਈ॥ ਤੁਝਿ
 ਕਫਨੀਕੀਜਗਤਿਪਾਈ॥ ਕੁਟੰਬਛੇਦਹੁਆਇਕੇਲਾ॥ ਪਹਿਰਕਫਨੀਨਾਨਕਭਾਈਆਸੁਹੇਲਾ
 ੨॥ ਫਿਰਸਾਹੁਸਰਫਪੁਛਿਆ॥ ਜਥਾਬਥਾਸੁਆਲਮਗਤੁਰਾਮੇਪੁਰਸਾਮਅਹਲਜਥਾਬਥਾਥੇਦਰ
 ਵੇਸਾ॥ ਕੁਪੀਨਸੁਮਾਚਮਜਥਾਅਸਤਿ॥ ਤਾਥਾਥੇਆਖਿਆ॥ ਗੁਰਸਬਦਦੀਖਿਆਪੰ

ਚਇਵਾਵੇਨੁ ਅਟਲ ਰਹਨੀ। ਅਨਸਹਜਗਹਨੀ। ਚਿਸਟਧਾਂਧਕੁਮੰਤਾਠਹਿਰਨੀ। ਦਸਵੇਦੁਆ ੮੧
 ਰਤਾਸਚਰਨੀ। ਅਠਿਸਠਹਾਟਤਾਨਲਈਜਗੋਟੀ। ਜਗਨਮਰਨਾਪਹਰਿਬੋਲੋਗੋਟੀ। ਕਾਮਥੰਧ
 ਪ੍ਰਗਟੇਨਿਤਕੁਸਾ। ਉਲਟਿਲੰਪਕਾਪੀਵੈਜਲਾ। ਗਰਬੁਲੰਦਮਾਤਿਹਿਰੀਛੋਟੀ। ਏਹੁਜਗਤਨਾਨਕ
 ਪਹਰਬੋਲੋਗੋਟੀ। ੩॥ ਫੇਰਸਾਹਸਰਫਪੁਛਿਆ। ਜਬਾਬਤੁਰਾਸੁਆਸਮੇਪੁਰਸਮਾਅਹਿਲਜ
 ਬਾਬਬੁਗੋਦਰਵੇਸਹਾ। ਪਾਪੋਸਸੁਮਾਚਮਜਬਅਸਤਾ। ਸਰਬਗਿਆਨਅਹਨਗੀਤੀ। ਪਾਵਕ
 ਪਵਨਜਾਤਮਨਕੀਤੀ। ਧਰਨਿਤਰਵਰਕੀਰਹਤਰਹਨੀ। ਕਾਟਨਾਖੋਦਨਾਮਨਮਾਹਿਸਹਨੀ। ਦਰੀ
 ਆਉਮੈਲਾਗੀਤੁਬਕਰੀਆਛੀ। ਕੁਊਭੁਗਤਿਕਰਿਲੀਉਸਾਖੀ। ਏਹੁਮਤਿਮਾਥਿਕਰਿਹੋਪਿਨਹਿਨੀ
 ਤੁਜਪਾਪੋਸੁਹੋਇਬੁਹਮਰਹਨੀ। ਬਿਨਬੁਹਮਚੀਨੇਪਾਪੋਸਤਿਆਰੇਗ। ਕਹੈਨਾਨਕਉਹਪਾਟਿਨਲਾਗੇ
 ੪॥ ਫਕਰਕਹਾਵੈਬੰਧੇਦੁਆਰਾ। ਮਾਇਆਸੰਗਕਰੇਬਿਉਹਾਰਾ। ਫਕਰਕਹਾਵੈਪਕੜੇਲਾਠੀ। ਫ
 ਕਰਨਾਹੀਉਹਅਮਰਕਾਸਾਥੀ। ਪਕਰਕਹਾਵੈਪਗਪੈਜਾਗ। ਓਹਕੀਆਜਾਵੈਫਕੀਰੀਕੀਸਾਗ।
 ਫਕਰਕਹਾਵੈਪਕੜੇਕਾਸਾ। ਟਕਪਵਨਕੀਧਾਧੋਮਾਸਾ। ਫਕਰਕਹਾਵੈਕਪੜੇਹੀਛਾਵੈ। ਓਹਫਕੀ
 ਰਗੁਸਤਿਮਾਹਿਸਮਾਵੈ। ਫਕਰਕਹਾਵੈਕਮਰਤਲਵਾਰਾ। ਫਕਰਨਾਹੀਉਹਮੁਨਸਬਦਾਰਾ। ਫਕ
 ਰਹੋਇਸਖਆਸਨਚੜੇ। ਤੁਭਿਕਿਉਅਕਾਸਦੁਟਨਹਿਪੜੈ। ਫਕਰਕਹਾਵੈਸਿਰਦਸਤਾਰਾ। ਓਹਫ
 ਕਰਿਹਰਿਹਰਫਮੈਖੁਆਗ। ਫਕਰਕਹਾਵੈਚੜੇਤੁਰੰਗਾ। ਸਰਿਗਰਦਾਨਮਾਇਆਕੇਸੰਗਾ। ਫਕਰ
 ਕਹਾਵੈਸੁਆਲਾ। ਮਹਾਜੰਜਾਈਸਦਾਜਵਾਲਾ। ਫਕਰਮੁਸਾਫਰਪਾਣੀਪਉਣਾ। ਚਲਤਾਰਮਤਾਅ ੮੨
 ਵਾਗਉਣਾ। ਇਤਨਿਆਫਕੀਰਾਈਗੁਹਿਹੀਭਲਾ। ਨਾਨਕਖੈਰਕਮਾਵੈਸੁਫਲਿਓਫਲਾ। ਪਾਤਾ

ਫਿਰ ਸਾਹੁ ਸਰਫ ਪੁਛਿਆ ਸੁਆਲ ਕੀਤਾ। ਕਹਿ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਯਾਹਿ ਜੇ ਫਕੀਰੀ ਕੇ ਬਸਤੁ ਪਹ
 ਰਤੇ ਹੋਨਾ। ਅਰਫ ਫਕੀਰੀ ਕਾ ਕੁਝ ਕਰ ਕੇ ਆਪ ਕੋ ਬਝਾ ਕਰਾਵੇ ਤੇ ਹੋਨਾ। ਸੋ ਤੇ ਇਸਤਰਹਿ ਫਕੀਰੀ ਹਾਸ
 ਲਨ ਹੋਈ। ਨਗੁ ਹੀ ਨਾਉ ਦਾ ਸੀ ਕੋ ਗਹੀਰਹਿ ਆ। ਏਕ ਅਵਰ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੈ ਬਾਤ ਰਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਜੇ
 ਤੇ ਬਸਤੁ ਫਕੀਰੀ ਕੇ ਹੋਨਾ। ਤਿਨ ਕੀ ਆਸ ਭੁਖ ਸੀ ਅਤਾ ਕਹੀ ਐ ਜੀ। ਜੇ ਹਮਾਰੀ ਨਿਸਾਹੇ ਵੈ ਗਤਾ ਬ
 ਖੇ ਆਖਿਆ ਸੁਣਹੋ ਸਾਹੁ ਸਰਫ ਫਕੀਰੀ। ਪਹਲੇ ਫਕੀਰੀ ਅੰਦਰ ਚਹੀ ਐ। ਫਕੀਰੀ ਮੈ ਸੀਹਿੰਦੇ
 ਵੈ ਗੁਹਸਤਿ ਮੈ ਰਹੈ। ਭਾਵੈ ਉਦਾਸ ਮਾਹਿ ਹੋਵੈ। ਅਰਫ ਫਕੀਰੀ ਰਹੇ ਵੈ ਅਤੇ ਅਮਲ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਆ ਕੇ ਕਰੇ।
 ਅਰਥਿ ਬਾਸ ਫਕੀਰੀ ਕਾ ਕਰੈ ਮੁੰਡ ਮੁੰਡਾ ਵਣਾ। ਅਰਟੇ ਪੀਖ ਫਨੀ ਲੀਗੋ ਟੀਪਹਰੈ। ਤੁਧੇ ਹੁਸਤੁ
 ਬਸਤੁ ਫਕੀਰੀ ਕੇ ਤੇ ਬਹਿਤੇ ਬਕਰਿਓ ਠਤੇ ਹੋਨਾ। ਕਹਤੇ ਹੋ ਜੇ ਹੋਵਾਨ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਬੰਦੇ ਤੂੰ ਜੇ ਅਸਾਨ ਪ
 ਹਰਿਦਾ ਹੋ ਸੋ ਕਿਉ ਪਹਿਰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਸਕੇ ਅਸੀ ਬਸਤੁ ਗਜੇ ਉਨਾ ਹੀ ਜੈ ਸਾਹੇ ਵੈ। ਤੁੰ ਤੂੰ ਅਸਾਨ ਪਹ
 ਰਿ। ਅਤੇ ਜੇ ਕਾਈ ਹਿਰਸ ਵਨੀ ਆਵੀ ਮਨ ਵਿਚ ਰਹੀ ਹਈ ਤਾਨ ਪਹਰਿ। ਪਹਿਲੇ ਟੇਪੀ ਬੋਲੀ। ਸੁ
 ਫਿਰ ਹੋਵੈ ਵਾਨ ਬੰਦੇ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਟੇਪੀ ਪਹਰਣੀ ਅਰੁ ਸਿਰ ਮੁੰਡਾ ਵਣਾ ਜੇ ਹੋ ਸੋ ਬਾਲ ਕਕਾ ਹੈ। ਜੇ ਬਾਲ ਕਕੀ
 ਭੁੰਤ ਮਨ ਹੋਈ ਤੁਮੈ ਨ ਪਹਰਿ। ਅਤੇ ਜੇ ਸਿਆਣਾ ਹੋਵੈ ਤਾਨ ਪਹਰਿ। ਸਿਰ ਅਜਾਬ ਚੜੀ ਗਾ। ਬਹੁਤ
 ਖਫਨੀ ਬੋਲੀ। ਸੁਣਹੋ ਹੋਵਾਨ ਬੰਦੇ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਤੂੰ ਜੇ ਮੈਨ ਪਹਰਦਾ ਹੈ। ਮੈ ਜੇ ਖਫਨੀ ਹਾਂ ਸੋ ਮਰਦੇ ਦਾ ਪ
 ਹਰਨਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਜੀਵਦਿ ਆਮੁਰਦਾ ਹੋਇ ਠਹੈ ਤਾਪ ਹਰਿ। ਅਤੇ ਜੇ ਕਾਈ ਵਨੀ ਆਵੀ ਹਿਰਸ ਮਨ ਵਿਚ
 ਹਈ ਤਾਨ ਪਹਰਿ। ਗੁਹਸਤਿ ਵਿਚ ਰਹਾ। ਬਹੁਤ ਫਹੋੜੀ ਬੋਲੀ। ਸੁਣਵੇ ਬੰਦੇ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਤੂੰ ਜੇ ਮੈਨ
 ਹਥ ਲੈਦਾ ਹੋ ਸੋ ਕਿਉ ਲੈਦਾ ਹੈ। ਮੈ ਜੇ ਫਹੋੜੀ ਹਾਂ ਸੋ ਮਿਸਲ ਗੁਦੜ ਦੀ ਹਾਂ। ਜੇ ਗੁਦੜ ਦੀ ਭੁੰਤ ਹੋਇ ਰ

ਹੇਅਤੇਧਏਦੀਸਾਹਿਨਾਲਰਲਰਹੈਬੁਰਾਭੁਲਾਸਭਹੁਸੁਦੇਤਾਤੁਮੈਨੁਹਥਫਨਾ।ਨਾਹੀਤਾਮਤਿ ੮੨
 ਫਨਾ।ਤੁਫੇਰਧੁਆਬੋਲਿਆਵੇਬੰਦੇਖੁਦਾਇਦੇਆਤੁਮੈਨੁਮਤਜਲਾਇ।ਜੇਤੁਪਹਿਲੇਆਪੁ
 ਏਪੰਜਹਵਾਸਜਲਾਏ।ਤੁਮੈਨੁਪੁਖਾਇਨਾਹੀਤਾਮਤਿਧੁਖਾਇ।ਜਿਉਕਰਿਮੈਪੁਖਦਾਰਹਦਾ।
 ਰਤੁਦਿਹਜੇਏਵੇਵਾਫੁਪੁਖੇਅਤੇਖੁਦਾਇਵਲਹੋਵੇਤੁਮੈਨੁਪੁਖਾਇ।ਨਾਹੀਤਾਮਤਿਧੁਖਾਇ।ਮੇਰੇ
 ਹੀਵਾਫੁਸਆਹਾਦੀਫੁਰੀਹੋਇਰਹਾ।ਤੁਫੇਰਭੁਬੀਬੋਲੀਜੇਵੇਮੀਆਬੰਦੇਖੁਦਾਏਦੇਮੈਨੋਜੇਹਥ
 ਲੇਦਾਹੈਸੋਕਿਉਲੇਦਾਹੈ।ਹੋਰਨਾਭੁਭੁਆਦੇਮਹਸਿਧੇਹੈਨਅਤੇਮੇਰਾਮੁਹਅਪੁਠਾਹਈ।ਜੇਲੋਕ
 ਜਗਨਦੇਸਨਾਲੇਮਹਅਪੁਠਾਕਰਿਰਖੇਤਾਮੈਨੋਹਥਿਲੇ।ਨਾਹੀਤਾਮਤਿਮੇਰੇਨਜੀਕਆਵੇ।ਫੇਰ
 ਸੇਲੀਬੋਲੀਅਵੇਬੰਦੇਖੁਦਾਇਦੇਆਮੈਹਾਈਬੰਧਨਬਰਦੇਦਾ।ਜੇਮੈਨੋਗਲਰਖਦਾਹੈਤਾਪਹਿ
 ਲੇਮਰਸਦਿਅਗੈਬਰਦਾਹੋਇਰਹਾ।ਜਿਧਰਧੈਚੀਤਿਧਰਹੀਜਾਹਿ।ਉਜਰਿਨਾਆਣਾ।ਤੁੰਤੁਮੈ
 ਨਗਲਪਾਇਨਾਹੀਤਾਮਤਿਗਲਪਾਇ।ਫੇਰਪਉਦੇਬੋਲੇਵੇਬੰਦੇਖੁਦਾਇਦੇਆਮਸੀਸੀਗਲ
 ਬੰਦੀਵਾਨਾਦੇਹਾਂਜੇਅਸਾਨੋਪੈਰੀਪਾਇਆਲੇਨ੍ਹਹਿਤਾਆਪਣੀਦਉਨ੍ਹਦਲੀਲਦੁਨੀਆਦੀ
 ਵਰਜਰਖਾ।ਵਰਬਦਰਿਖੁਆਰਨਹੋਦਾਫਿਰਖੁਦਾਇਵਲਆਉ।ਆਸਣ੍ਹਨ੍ਹਕਰਾਇਹੁਤ।
 ਫਕੀਰੀਦੇਬਸਤ੍ਰਬੋਲੇ।ਬਹੁਨ੍ਹਫਕੀਰੀਕਾਕਿਆਹਾਹੈ।ਜੇਇਕਧਾਰਘਰਤਿਆਗਨਿਕਲੇਫਿ
 ਰਘਰਿਘਰਜਾਇਕਰਿਹਥਿਤਨ੍ਹਨਾਹੀ।ਸਧਰਕਰਿਕੋਰੋਸਾਪਕਨ੍ਹਕੇਬਹਰੇ।ਰਬਵਲਾਧਿਆ
 ਨਲਾਇਕਰਾਇਕੇਤਦਮਨਿਕਲਗਾਇਆ।ਇਕੇਤਾਖੁਦਾਇਆਇਮਿਲਿਆ।ਇਕਧਾਰਦੁਨੀਆ
 ਨ੍ਹਤਰਕਨਿਕਲੇਫੇਰਉਸੇਦੁਨੀਦਿਆਲੇਕਾਅਗੈਟਕਨ੍ਹੇਮਗਿਣਲਗਾਤਾਖੁਦਾਇਨਾਲੇਫਿਰਿਆ

ਜਰਦਰਹੋਹਿਹੋਇਆ। ਬੇਮੁਖਹੋਆ। ਕਿਸੇਮਜਲਨਪਹੁਤਾ। ਅਵੇਹੀਫਕੀਰੀਕਮਵੈਤਾਪਰ
ਹੀਰੁਲਾਹੈ। ਖਦਾਇਦੇਗਹਿਭੀਚਲੇਅਤੇਦੁਨੀਆਨਾਲੇਕੁੀਸਰਖਰਹੈਵੈ। ਜਰਦਕਦਖਦ
ਇਦੇਫਕੀਰੀਆਖਗਏਹੈਨਾ। ਜਿਸਅੰਦਰਫਕੀਰੀਕੀਤੀਸੇਫਕੀਰਹੋਆਖਦਾਇਨਪਹੁਤਾ।
ਅਤੇਜਿਸਨਕੀਤੀਸੇਸੁਵਾਗੀਹੋਆ। ਜੇਸੇਭਾਡੁਭਗਤੀਆਸਅੰਗਪਾਵਤੁਹੈਜੇਗੀਦਾਓਹ
ਜਾਣੀਤਾਹੈਜੇਜੇਗੀਹੈ। ਪਰਜੇਉਸਦੇਲਛਣਜਾਹਰਿਹੋਦੇਹੈਨਤਾਸਕੁਕੇਈਆਖਦਾਹੈਜੇਭੀ
ਰੁਭਗਤੀਆਹੈ। ਭੁਖਜੇਗੀਦਾਕੀਤਾਹੈਸਾ। ਤਿਉਸਿਧਹੋਵੈਪੀਰਹੋਵੈਸੰਤੁਹੋਵੈਮਹਾਪੁਰਖਹੋਵੈ
ਭਗਤਹੋਵੈਸਾਧੁਹੋਵੈ। ਜੇਫਕੀਰਹੀਹੋਵੈਸੇਹੋਇਰਹੋਤਾਸਚੀਫਕੀਰੀ। ਨਾਹੀਤਾਝੁਠੀਫ
ਕੀਰੀ। ਦੀਨਦੁਨੀਆਦੁਹਾਵਲੇਗਇਆ। ਪਰਬੰਦੇਦੇਹਥਕਿਛੁਨਾਹੀ। ਜਿਸੇਦੇਵੈਤਿਸੇਮ
ਉਸਾ। ਸਲੋਕਾ। ਗਲਾਵਤਨਜੇਗੀਆਪੈਰੀਜੇਗਨਪੀਧਾ। ਤਿਸੇਅਕਲਨਅਪੜੇਜਿਥੇ
ਪਿਰੀਆਦੀਸੀਧਾ। ੧। ਤਾਸਾਹੁਸਰਫਆਖਿਆਵਾਹੁਦਾਹੁਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਵਾਹੁਦਾਹੁਤੇਰੀ
ਫਕੀਰੀਨਵਾਹੁਦਾਹੁਖਦਾਇਨੀਜਿਸਦੀਏਕੁਏਤੀਆਈਆਹੈਨਾ। ਅਤੇਏਦੁਰਜਾਈਹੈਨਾ।
ਫਕੀਰੀਉਸਦਾਨਾਉਹੈਜੇਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਤੁਧਕੀਤੀਹੈ। ਅਤੇਗਰਆਈਕੁੀਤੇਰੇਲਾਇਕਹੈ।
ਜੇਹਧੀਉਸਦਾਨਾਉਹੈਜੇਸੇਖਫਰੀਦਕੀਤੀਹੈ। ਪੀਰੀਉਹੀਹੈਜੇਖਆਜਮੇਨਦੀਜਿਸਦੀਕੀਤੀ
ਹੈ। ਪਾਤਸਾਹੀਉਹੀਹੈਜੇਰਸਾਲਤਿਪਨਾਹਿਕੀਤੀਹੈ। ਅਦਲਉਸਦਾਨਾਉਹੈਜੇਉਸਰਖਿਤਾਬਕੀਤਾ
ਹੈ। ਭਗਤਉਹੀਹੈਜੇਕਬੀਰਕੀਤੀ। ਜੇਗਓਹੀਹੈਜੇਠਾਰਖਨਾਬਕੀਤਾਹੈ। ਤਿਆਉਹੀਹੈਜੇਗਜੇਭੁਰਥਰੀਗੋ
ਪੰਚਦਕੀਆਹੈ। ਤਪਉਹੀਹੈਜੇਗਜੇਜਨਕਕੀਆਹੈ। ਸੀਲਿਆਸਉਹੀਹੈਜੇਦੇਵਦਤਕੀਆਹੈ। ਤਪਉਹੀਹੈਜੇ

ਜੇਲਛਮਣਕੀਆਹੈ। ਜੇਰਓਹੀਹੈਜੇਹਵਣਤਕੀਆਹੈ। ਜੁਧਓਹੀਹੈਜੇਦਹਸਰਕੀਆਹੈ। ੮੩
 ਏਓਗਓਹੀਹੈਜੇਗਜੇਰਮਚੰਦਕੀਆਹੈ। ਸਤਿਓਹੀਹੈਜੇਸੀਤਾਕੀਆਹੈ। ਗੁਰਸਤਿਓਹੀ
 ਹੈਜੇਬਾਬੇਆਦਮਕੀਆਹੈ। ਜਾਂਇਤਈਸਿਫਤਸਾਹਸਰਫਕੀਤੀਤਾਫਿਰਥੈਗਾਗਵਿਚਹੋਇਗ
 ਇਆ। ਤਾਸਬਦਧੋਲਿਆ। **ਫਾਦਾਧਨਾਹੀ॥ ਜਕਈ॥** ਨਿਤਪੁਛੋਪੰਤੁਜੇਇਸੀ। ਪੀਆ
 ਕਬਹੁਮਿਲਾਵਹੋਇਸੀ। ਮਿਲਦਰਦਵਿਛੋਨਾਖੋਇਸੀ। ੧॥ ਤੁਧਿਰਹੀਆਸੁਮਾਇਜੀਉਬ
 ਲੋ। ਮੈਕੰਤਨਦੇਖਿਆਨੈਨਭੁਗੇ। ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਨਿਤਕਾਗਓਰੁਰੇਖਨਰਹੇ। ਨਿਸਤੁਰੇਗਣਤੀਨ
 ਸੋਹੇ। ਜਿਉਲਵੈਬਖੀਹਾਤਿਵੈਲਹੇ। ਮੋਹਿਤਰਿਪੀਆਬਿਨਪਲਨਬਿਹਾਵਈ। ਜਿਉਜਲਬਿ
 ਨਮੀਨਤਨਛਾਵਈ। ਜਿਉਵਿਛੜੀਕੂਜਕੁਰਸਾਵਈ। ੩॥ ਸਾਹਸਰਫਨਾਥੀਉਤਾਵਲਾ। ਇਕ
 ਚੋਟਨਥੀਵਨਚਾਵਲਾ। ਕਿਆਦਰਸੈਨਕੁਲਾਬਾਵਲਾ। ੪॥ **ਜਬਾਬ॥ ਧਨਾਸਹੀ॥ ਜਕਈ॥**
 ਕਰਿਸਹਿਜਸੀਗਾਰਬਣਾਈਐ। ਕਰਿਕਰਈਕਜਲਾਪਾਈਐ। ਮਨਮਾਰਨਮਾਗਭੁਗਈਐ
 ੧॥ ਏਉਕੰਤਮਿਲਾਵਹੋਇਸੀ। ਪੁਛਪੰਤੁਤਿਸਿਆਵੈਜੇਇਸੀ। ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਹੁਮਿਲਿਆ
 ਤਪਤਬੁਝਾਈਐ। ਦੇਖਦਰਸਨੈਨਾਪਾਈਐ। ਸਹੁਮਿਲੈਤਾਸਭਕਿਛਪਾਈਐ। ਜਾਭੁਣ
 ਤਾਗਲਲਾਈਐ। ੨॥ ਕਿਉਕਾਗਓਰੁਰੇਖਨਰਹੇ। ਕਿਉਤੁਰੇਗਣਤੇਦੁਖਸਹੁ। ਪੀਉਬੀਦਬ
 ਬੀਹਾਚੁਪਗਹੇ। ਜੇਵਿਛੜਿਆਹੋਵੈਤਾਗਮਦਹੇ। ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਣਤੁਬਾਵਲਾ। ਸਾਹਸਰਫ
 ਨਾਥੀਉਤਾਵਲਾ। ਇਕਸੈਚੋਟਨਥੀਵੈਚਾਵਲਾ। ਸੁਆਲਕਾਜਬਾਬਬਾਬੇਨਾਨਕਦਿਤਾ
 ਤਾਸਾਹਸਰਫਕੇਮਨਸੰਤੋਖੁਹੋਆ। ਨਿਸਾਹੋਈ। ਫਹਿਪੈਰੀਪਾਇਆ। ਬਾਬੇਕੋਲੋਸਾਹਸਰਫ

ਵਿਦਾਹੋਇ ਕੈਗਜੀਆਦੀਮਜਲਸਵਿਭਆਇਆ। ਤਾਹਾਜੀਆਸਾਹੁਸਰਫਨੁਪਾਛਿਆ।
 ਕਹੋਸਾਹਜੀਫਕੀਰਪਾਸੇਫਕਰਿਕਜਥਾਬਪੁਛਿਆ। ਕਹੋਜੀਫਕੀਰੀਵਿਚਬਹੁਤਕਾਮਲਹੈ
 ਇਤਣੇਨੋਬਾਬਾਭੀਹਾਜੀਆਵਿਚਆਇਆ। ਆਇਇਕਰੋਤੇਇਚਲੇ। ਤਾਹਾਜੀਆਆਪ
 ਵਿਚਕਹਿਆਜੋਏਹੁਫਕੀਰਹਿਦੁਹੈਕੇਮੁਸਲਮਾਨਹੈ। ਤਾਬਾਬੇਆਖਿਆਮਸੀਹਿਦੁਫਕੀਰ
 ਹਾ। ਤਾਹਾਜੀਆਕਹਿਆਜੋਏਹੁਗੁਰੂਹਿਦੁਆਕਾਨਾਹੀ। ਹਿਦੁਕੀਰਦੁਆਰਕਾਤਕਹੈ। ਅ
 ਹੈਤੁਰਕਸਤਾਨਹੈ। ਤਾਕਿਤੁਨੀਕਮੁਦਤਿਪਿਛੇਦੁਆਰਕਾਜਾਇਪਹੁਚੇਜਾਅਗੈਚਲੈਤਾਫੇਰ
 ਹਾਜੀਆਕਹਿਆਜੋਜੀਤੁਹਿਦੁਫਕੀਰਹੋਇਕੈਅਗੈਕਿਉਚਲਿਆਹੈ। ਆਗੈਜੋਇਕਜਾਗਾ
 ਆਵੈਗੀਉਥੇਹਿਦੁਆਨਮਾਰਛੇਡੀਦਾਹੈ। ਅਤੇਜਿਨਾਮੁਸਲਮਾਨਾਨਾਸਹਿਦੂਜਾਦੇਹੈਨਾ। ਓਨ
 ਨੂਭੀਉਥਹੁਦੇਹਾਜੀਬਜੇਗਾਰਕਰਦੇਹੈਨਾ। ਤਾਫਿਰਬਾਬਾਬੇਲਿਆਜੋਜੀਜਿਥੇਓਹਜਾਹਿਗਾਆਵੈ
 ਗੀਤਿਥੇਅਸਾਨੇਛੇਡੁਜਾਇਆਹੋ। ਅਸੀਆਪਣਾਆਪਬਚਾਇਲਾਹਾਰੇ। ਤਾਫੇਰਹਾਜੀਅ
 ਕਹਿਆਜੋਜੀਅਸਾਡੇਨਾਸਆਵੈਨਾਹੀ। ਤਾਬਾਬਾਉਥਾਈਬਹਿਰਹਿਆ। ਕਹਿਣੇਲਗਾਮ
 ਰਦਾਨਾਇਨਾਹਾਜੀਆਤਾਈਜਾਣੇਦੇਹਾ। ਜੋਅਸਾਡੇਨਸੀਬਪੈਹਜਮਕੇਦੀਤਾਅਸੀਕੀਜਾਹਿ
 ਹੈ। ਮਰਦਾਨਿਆਏਹੁਗੁਰੂਮੈਸਾਹੈਜੋਮਿਹਰਮੁਹਬਤਕਰਦਿਆਜਾਈਐ। ਤਾਫੇਜਪਹੁਚੀ
 ਐ। ਅਤੇਜੇਹੁਜਤਹਾਸਾਮਸਕਰੀਕਰਦਿਆਜਾਈਐਤਾਹਾਜੀਨਾਹੀਹੋਦਾ। ਤਾਫਿਰਹਾਜੀਅ
 ਕਹਿਆਜੀਹਾਜੀਕਿਉਕਰਿਹੋਵੀਦਾਹੈ। ਅਤੇਮਿਹਰਿਕਿਉਕਰਿਕਰੀਐ। ਓਹਕਉਣਾਮਸੇ
 ਨਜਿਨਾਅਮਲਾਕਰਿਹਜਦੁਰਸਤੁਹੋਵੈ। ਤਾਫਿਰਬਾਬੇਨਾਨਕਹਾਜਰ ਨਾਨਕੀਤਾ। ਹਾਜਰ

ਕੁਓਮਿਹਰਹੈ। ਗੋਰਹਾਜਰਕਉਬੇਮੇਹਰਿਹੈ। ਈਮਾਨਦੇਸਤਿਹੈ। ਬੇਈਮਾਨਕਾਫਰਹੈ। ਗੁਮ ੮੪
 ਨਲਾਨਤੀਹੈ। ਪਸਰੈਬਤਦਾਮੁਹਕਾਸਾਹੈ। ਦਿਆਨਤਦਾਰਸੁਰਖਰਹੈ। ਬੇਦਿਆਨਤਰੇਇਸਿਅੰ
 ਹੁਹੈ। ਅਕਿਰਤਘਣਜਰਦਰੇਇਹੈ। ਦਰੋਗਦੇਜਕਹੈ। ਸਚਭਿਸਤਹੈ। ਹਿਰਸੀਫਿਰੂਨਹੈ। ਬੇਹਿਰ
 ਸੀਅਉਲੀਆਹੈ। ਇਸਮਹਲੀਮੀਹੈ। ਤੁਵਜਿਆਬੁਲੀਹੈ। ਫਕੀਰੀਸਬਰੀਹੈ। ਨਸਬਰੀਮ
 ਕਰੂਰੀਹੈ। ਜੋਰੁਜਲਮੁਹੈ। ਦੁਆਇਦਉਲਤਿਹੈ। ਬਦਦੁਆਇਕਹਿਰਹੈ। ਇਨਸਾਫੁਸਾਫੁਹੈ। ਚੇ
 ਰੀਲਾਲਚਹੈ। ਜਾਰੀਪਲੀਤੀਹੈ। ਸਿਫਤਿਉਜੂਹੈ। ਬਾਗਬਲੇਲਹੈ। ਕਰਾਮਾਤਕਹਰਹੈ। ਠਾਹੁ
 ਪੀਰਹੈ। ਬੇਗਹੁਧੇਪੀਰਹੈ। ਦਰਦਵਦਰਦੇਸਹੈ। ਬੇਦਰਦਕਸਾਈਹੈ। ਰੋਜੀਬਖਸਰਹੀਮ
 ਤੇਗਮਰਦਾਹੈ। ਅਦਲਪਾਤਸਾਹੁਹੈ। ਇਤਨਿਆਟੇਲਿਆਜੇਜਾਣਜਣਾਵੈ। ਤੁਉਨਾਨਕਦਾਨਸ
 ਵੰਦਕਹਾਵੈ। ੧॥ ਇਤਨਾਹਾਜਰਨਾਮਾਬਾਬੇਕੀਤਾ। ਤੁਉਹੁਗੰਜੀਹੈਗਨਹੋਇਰਹੈ। ਆਖਣਸ
 ਹੈ। ਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਅਸੀਖਦਾਈਕੋਲੋਰੁਰਦੇਗਾ। ਕਿਉਜੋਭਹੁਜਤੀਹੈਨਖੋਜੀਨਾਹੀਬਾਦੀਹੈ
 ਨਾ। ਮੁਸਲਮਾਨੀਅਸਾਜਾਤਾਅਸਾਨੀਹੈ। ਪਰਅਮਲਕਰਨੇਇਸਦੇਬਹੁਤਮਸਕਲਹੈਨਾ। ਤਾ
 ਬਾਬਾਬਹਿਰਹਿਆ। ਆਖਣਲਗਾਜੇਮਰਦਾਨਿਆਇਨਾਹਾਜੀਆਨੁਜਾਣੇਦੇਇ। ਜੇਅਸਾਭੇ
 ਨਸੀਬਹੈਤਾਅਸੀਭੀਜਾਹਗੇ। ਤੂੰਸਬਦਗਾਉ। ਸਬਦਕੇਭੇਗਪਉਦਿਆਨੇਮਕੇਜਾਇਪਹੁਚੰ
 ਗੇ। ਤਾਮਰਦਾਨਾਲਗਾਸਬਦਗਾਵਣਾ। ਅਤੇਹਾਜੀਰਵਦੇਰਹੇ। ਤੁਜੀਗਲਵਿਚਸੀਹਕ੍ਰਿਪਿਆੰ
 ਨਸੀਹਇਕਠੇਆਇਹੋਇ। ਤਾਮਰਦਾਨਾਰੁਰਗਇਆ। ਕਹਣੇਲਗਾਜੀਉਜਾਕੁਵਿਚਥੈਰੇਗਾਅਸੰ
 ਨੇਕੋਈਹੁਣੇਸੀਹੁਕ੍ਰਿਪਿਆਨੁਖਾਇਜਾਸੀਤਾਅਸੀਕੀਕਰਸਾਹਾ। ਤਫੇਰਬਾਬਾਬੋਲਿਆ।

ਤੇਨੇਉਧਿਆਨਖਾਇਜਾਸੀਤਾਅਸੀਸੇਸਾਰਕਿਉਕਰਿਰਖਾਰੇਅਸੀਤੇਰੀਹਰਿਕਿਤੇਰਖਿਆ
 ਕਰਦੇਹਾਂ। ਤੇਨੇਅਸਾਰੀਪ੍ਰਤੀਤਆਵਦੀਨਾਹੀ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੇਜੀਅਸਾਨੇਤੁਸਾ
 ਰੀਪ੍ਰਤੀਤਆਵੇਨਾਹੀਤਾਤੁਸਾਰੇਨਾਲਕਿਉਫਿਰਹਾਂ। ਜੇਤੁਸਾਰੀਪ੍ਰਤੀਤਹੈਤਾਤੁਸਾਰੇਨਾਲਪਿਛੈਲਗਾ
 ਫਿਰਦਾਹਾਂ। ਤਾਮਰਦਾਨਾਸਬਦਗਾਵਣਲਗਾ। ਗਾਵਦਿਆਗਾਵਦਿਆਤੀਸਰਾਪਹੁਰਿਹੈਆ।
 ਤਾਮਰਦਾਨੇਭੋਗਸਬਦਕਾਪਾਇਆ। ਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੇਸਚੇਪਾਤੁਸਾਹਵਚਨਸਾਜੇਸਬਦਕੇਭੋਗ
 ਪਉਦੇਹੀਮਕੇਜਾਇਪਹੁਚਾਰੇ। ਹੁਕਮਹੋਇਆਮਰਦਾਨਿਆਵੇਖਾਉਠਕਰਿਲਹਦੇਧਿਰਦੇਖਖੰ
 ਕੀਹੈ। ਤਾਮਰਦਾਨਾਉਠਕਰਿਦੇਖੇਜੇਮਕੇਦੇਬਰਜਅਤੇਮੁਨਾਰੇਦਿਸਣਲਗੇਹੈਨਾ। ਮਕੇਦੇਨਜੀ
 ਕਆਇਪਹੁਚੇਹਾਂ। ਨਿਸਾਨੀਆਮਕੇਦੀਆਂਦਿਸਆਈਆ। ਤਾਮਰਦਾਨਾਬੋਲਿਆਜੀਸਚੇ
 ਪਾਤੁਸਾਹਅਸੀਮਕੇਆਇਪਹੁਚੇਹਾਂ। ਤਾਮਰਦਾਨਾਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਇਆ। ਆਖਿਉਸਗਰੀਬ
 ਨਵਾਜਾਜੇਬੇਅਸੀਬੈਠੇਹਾਂ। ਉ। ਉਬਹੁਮਕਾਵਰਹੁਦਿਹਾਕਾਰਾਹੁਸੀ। ਅਤੇਤੇਰੀਕੁਦਰਤਿਨ
 ਲਬੈਠਿਆਬੈਠਿਆਕਿਹੁਪਹਗਵਿਚਅਇਪਹੁਚੇਹਾਂ। ਪਾਤੁਸਾਹਤੇਰੀਕੁਦਰਤਿਗਤਿਮਤਿਤੁ
 ਹੈਜਾਣੈ। ਅਸੀਮਲਮੁਤਦੇਕੀਵਹਾਂ। ਤਾਬਾਬਾਬੋਲਿਆ। ਅਸਾਸੁਖਨਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਕਾਜੀ
 ਮਕੇਦੇਨਾਲਕਰਨੇਅਸਨਾ। ਅਤੇਇਕਦੁਇਨਸੀਹਤਾਕਾਰੁਹਮੀਦਪਾਤੁਸਾਹਮਦੀਨੇਹਹਿਦਾਹੈ
 ਉਸਨਾਲਕਰਨੇਹੈਨਾ। ਮਤਿਖੁਦਾਇਵਲਆਵਦਾਹੋਵੈ। ਬਹੁਤਜਾਲਮਹੈ। ਜੇਕੋਈਉਸਦੀਬੰਦ
 ਵਿਚਆਵਦਾਹੈਸੋਵਿਚੇਮਰਦਹੈ। ਤਾਬਾਬਾਨਾਨਕਮਕੇਦੇਨਜੀਕਆਇਕੇਹਾਜੀਆਬਾਣੀਕੀਤਾ
 ਨੀਲਾ ਹਥਮਾਹਿਆਸਾਈਆਅਰਇਕਹਥਕੂਜਾਲੀਆ। ਸਿਰਪਰਮੁਸਲਾਪਹਰਿਆ। ਤਾਬਚਨ

੨੬

ਹੋਇਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਅਸਾ ਤਿਹੁ ਕੁੰਟਾ ਦਾ ਸੇਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਸਭ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰੇ ਆਸਨ। ਪੁਰਬ ਦਖ ੬੫
 ਫੁੱਟ ਤਗ। ਚਉਥੀ ਕੁੰਟ ਪਛਮ ਕੀ ਰਹੀ ਸੀ। ਤਿਲੰਗ ਦੇ ਸਾ। ਮਕੇ ਮਦੀ ਨੇ ਦੀ ਹਜਿ ਸੇਖ ਦਾਇਲੈ ਆ
 ਇਆ ਹੈ। ਹਜਿ ਕਰਨ ਕਉ ਅਤੇ ਇਕ ਦੁਇ ਸੁਖ ਨ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਆਲਮੁ ਨਾਲ ਭੀ ਕਰਨੇ ਹੋਨ। ਤਾ
 ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੁਲ ਹੋਵੈ ਜੀ। ਅਸਾ ਤੇ ਦਿਲ ਦੀ ਮੁਰਾਦ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਰਦਾਸ ਨਾ ਸੇ ਕਰ ਸਕ
 ਦੇ। ਮਕੇ ਦੀ ਹਜ ਦਾ ਸਤੇ। ਸਿਤੇਰੀ ਕੁੰਟ ਰਤ ਨਾਲ ਮਕੇ ਆਇ ਪਹੁਤੇ ਹੋ। ਸਾਖੀ ਸਾਹ ਸਰਫ ਕੀਤ ਥਾਹ
 ਜੀ ਆਕੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ। ਅਗੇ ਮਕੇ ਦੀ ਆਖੀ ਰਲੀ। ਤੁਬ ਥਾਥਾ ਨ ਕਹਾ ਜੀ ਦਰਵੇਸ ਬਣਿ ਕਰਿ ਜ
 ਇਮ ਕੇ ਕੀ ਹਜਿ ਕਉ ਹਜ ਰਹੁ ਦੇ। ਮਕੇ ਦੀ ਮਸੀਤ ਵਿਚ ਜਾਇ ਬੈਠੇ। ਲਗੇ ਸਰੇ ਕਲਾਮ ਗਬੀ ਦੀ ਸਿ
 ਫਤਿ ਕਰਨ ਗਾਵਨ ਲਗੇ। ਦਿਨ ਗੁਜਰਾਨ ਕੀਤੀ। ਰਾਤ ਕਉ ਉਸੀ ਮਸੀਤ ਵਿਚ ਪੈ ਸੁਤੇ। ਪੈਰ ਮਕੇ
 ਦੇ ਮਹਿਰਾਬ ਵਲ ਕਰਿ ਕੇ। ਅਤੇ ਸਿਰ ਪੁਰਬ ਦਿਸਾ ਵਲ ਕੀਤਾ। ਜਾਪ ਹੁਰ ਰੇ ਦਾਇਕ ਰਾਤ ਰਹੀਤਾ ਮੁਲਾ
 ਜੀ ਵਣੁ ਮਸੀਤੀ ਕਾਵਾ ਕੁਕਸ ਆਇਆ। ਤੁਚ ਗਾਥਾ ਲਕਰਿ ਹਾਜੀ ਆਪਿ ਰੇ ਦੇਖਣ ਲਗਾ। ਜਾ
 ਦੇਖੇ ਤਾ ਕੀ ਦੇਖੇ ਹੋਰ ਹਜ ਸੇ ਕਉ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਮਕਾਮੀ ਵਲ ਪਏ ਹੋਨ। ਕਲ ਜੇ ਨਵਾ ਹਾਜੀ ਦਰਵੇਸ ਆ
 ਇਆ ਹੈ। ਸੇ ਬੇਤਰਾਹ ਕਿ ਬਲੇਗੇ ਇਲਤਾ ਕਰ ਕੇ ਸੁਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਜੀ ਵਣੁ ਮਨ ਵਿਚ ਗੁਸਾ ਖਾਧਾ। ਜੇ ਏਮੇ ਮ
 ਨ ਕੇ ਮੁਨਾ ਫਕ ਜੇ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਘਰ ਵਲ ਪੈਰ ਕਰਿ ਸੁਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਜੀ ਵਣੁ ਗੁਸਾ ਖਾਇ ਕਰਿ ਬਾਧੇ ਦੇ ਮਗਰ ਵਿ
 ਚ ਇਕ ਲਤ ਦੀ ਆਰੀ ਭਿਸਾ। ਆਖਣ ਲਗਾ। ਮਵੇ ਬੀ ਦੇ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਆਤੂ ਕਉਣ ਹੈ। ਹਿੰਦੂ ਹੈ ਕੇ ਮੁਸਲ
 ਮਾਨ। ਜੇ ਤੂੰ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਘਰ ਵਲ ਪੈਰ ਕਰਿ ਸੁਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਬਾਧੇ ਆਖਿਆ ਮੁਲਾ ਜੀ ਵਣੁ ਜੀ ਅਸੀ ਕੁਲੇਹ
 ਤਾਂ ਤੂੰ ਅਸਾ ਤੇ ਪੈਰਾ ਸਿਧੇ ਕਰਿ। ਤਾ ਮੁਲਾ ਜੀ ਵਣੁ ਬਾਧੇ ਦੀ ਆਟੀ ਗਾਪ ਕਨ ਕੇ ਫੇਰੀਆ। ਤਾ ਨਾਲੇ ਮ

ਕੇਦਾਰੁ ਖਡਿਰਿ ਆਮਰੋ ਮਸੀਤਾ ਦਾਰੁ ਖਡਿਰੁ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜਾ ਪੁਰਬ ਸਉਹਾ ਸੀ। ਫੇਰ ਫਿਰ ਕਰਿ ਉਤਰੁ
 ਖੋਹੇ ਇਖੜੇ ਤਾ। ਤਾਮੁ ਲਾਜੀ ਵਣ ਅਤੇ ਹੋਰ ਹਾਜੀ ਜੋ ਮਸੀਤੀ ਵਿਚ ਆਸੇ ਸੇ ਸਭੇ ਹੋਰ ਨਹੋ ਇਗਏ।
 ਆਖਣੁ ਲਗੇ। ਯਾਰੋ ਹੁਣ ਕਿ ਆਮਤਿ ਕਾ ਦਉਰ ਨਜੀ ਕਮਾਇ ਆਹੈ। ਯਾਰੋ ਇਹੁ ਕੋਈ ਅਉਲੀ ਆਮ
 ਲਹੁ ਕਹੈ। ਇਸਰੀ ਕੀ ਅਤਿ ਕੋਇ ਪਾਇ ਨਹੀ ਸਕਦਾ। ਇਹੁ ਇਸ ਜਮਾਨੇ ਦਾ ਕੋਈ ਵਲੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਆਹੈ
 ਤਾਬਾਬਾ ਉਠਿ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇ ਆ। ਉਜਰ ਕਰਕੇ ਕਿ ਬਲੇ ਰੋਇ ਖੜ੍ਹਾ ਇਕਰਿ ਸਬਦ ਗੁਬ ਸੰਤ ਵਿਚ ਅ
 ਲਾਪਿ ਆ। ਤੁਦਹੁ ਚੇਤ ਕੋਇ ਨ ਅਸਨਿ। ਜਿਤੁ ਮਉਸਮ ਬਾਬਾ ਹਜਿ ਕਾ ਬੇਕੀ ਕਉ ਜਾਇ ਪਉਤਾ
 ਈਦ ਕੋਇ ਨ ਮਕੇ ਕੀ ਹਜ ਹੋਈ ਹੋ। ਤਾਬਾਬੇ ਸਬਦ ਗੁਬ ਸੰਤ ਵਿਚ ਬੋਲਿ ਆ। ਚਰਿਦੀ ਦੇ ਚਹੁ ਹਥ ਦੀਏ ਏਕ
੧੦੧ ਨਉ ਸਤਿ ਚਉਦਹਿ ਤੀਨ ਚਾਰ ਕਰਿ ਮੁਹਲਤਿ ਰਾਸਿ ਬਹਾਲੀ। ਚਰਿਦੀ ਦੇ ਚਹੁ ਹਥ ਦੀਏ ਏਕ
 ਏਕੀ ਵਾਰੀ। ੧। ਮਿਹਰਿ ਵਾਨ ਮਧ ਸੁਦਨ ਮਾਧੈ ਐਸੀ ਸਕਤ ਤੁਮਾਰੀ। ੧। ਰਹਾਉ। ਘਰ ਘਰਿ ਲਸਕ
 ਰਪਾਵ ਕਤੇ ਗਧਰ ਮਕਰੇ ਸਿਕਦਾਰੀ। ਧਰਤੀ ਦੇ ਗਮਿ ਲੇਇ ਕਵੇਰ ਕੁਗਤਿ ਰਭ੍ਰੀ। ਨਾਸਾ ਬੁਰਹ
 ਵੈਫਿਰ ਮੰਗੈ ਨਾਰਦ ਕਰੇ ਖਆਰੀ। ਲਬ ਅੰਧੇ ਗਬੰਦੀ ਖਾਨਾ ਅਉਗਣੁ ਪੈਰ ਲੁਹਾਰੀ। ੨। ਪੁਜੀ ਆਰ
 ਪਵੈ ਨਿਤ ਮੁਗਧ ਪਾਪ ਕਰੈ ਕੁਟਵਾਰੀ। ਕੁਵੈ ਚੰਗਾ ਭਵੈ ਮੰਦਾ ਜੈਸੀ ਨਦਰ ਤੁਮਾਰੀ। ੪। ਆਦਪੁਰ
 ਖਕੇ ਅਲਹੁ ਕਹੀ ਐਸੇ ਖਾਆਈ ਵਾਰੀ। ਦੇਵ ਲਦੇਵਤਿ ਆਕਰਿ ਲਾਗਾ ਐਸੀ ਕੀਰਤ ਚਾਲੀ। ੫। ਕ
 ਜਾਬਾਂ ਗਨਿ ਵਜਮੁ ਲਾਨੀ ਲਹੁ ਪਬਨ ਵਾਰੀ। ਘਰ ਘਰਿ ਮੀਆ ਸਭੁ ਨਾਜੀ ਆਬੋਲੀ ਅਵਰਤੁ ਮਾਰੀ।
 ੬। ਜੇਤੀ ਮੀਰ ਮਹੀ ਪਤਿਸਾਹਿ ਬਕੁ ਦਰਤ ਕਉ ਵਹਮਾਰੀ। ਚਰੇ ਕੰਟ ਸਲਾਮ ਕਰਹਿ ਗਘਰ ਘਰ ਸਿਫ
 ਤਤੁ ਮਾਰੀ। ੭। ਤੀਰਥ ਸਿਮੁਤ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਕਿਛੁ ਲਾਹਿ ਲੇਵਹਾਰੀ। ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਮਿਲੇਵਤਿ ਆਈ

ਮੇਕਾਪਫੀਸਮਾਲੀ॥੮॥ **ਉਸਤਾਦਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥਸਾਹਿਬ** ਜਾਏਹੁਅਸਦਿਪਦੀਬਾਬੇਨਾਨਕਮਕੇਅਗੇ ੮੬
 ਖਲੇਇਕਰਿਗਾਵੀ॥ਤਾਹਾਜੀਆਪੁਛਿਆ॥ਹਾਜੀਦਰਵੇਸਜੀਏਹਸਰੋਦੁਜੇਤੁਸਾਆਪਈ
 ਹਿੰਦੀਜਥਾਨਵਿਚਆਖਿਆ॥ਸੋਤੁਸਾਮਕੇਅਗੇਕੀਜਾਣਕਰਿਸਿਫਤਕੀਤੀ॥ਅਸਾਕੁਤਾਕਛ
 ਮਲੁਮਨਹੋਆ॥ਤਾਬਾਬੇਆਖਿਆਮੁਲਾਜੀਵੁਣਜੀਏਸਾਸਿਰਰਦਾਮਹਰਮੁਖਦਾਇਹੋ॥ਅਕੇ
 ਬੇਨਾਬਹੁਤਾਚਾਰਕਤੇਬਾਹੋਨਾ॥ਇਹੁਮਕਾਮਦੀਨਾਆਦਜਗਾਦਕਾਤੀਰਥਹੋ॥ਮਹਾਂਦੇਵਕਾਇ
 ਸਵਿਖੇਲਿਫੁਹੋ॥ਚਹੁਕੰਟਾਵਿਚਬ੍ਰਹਮਾਵਿਸਨਮਹਾਂਦੇਵਕੋਮਕਾਮਹੋਨਾਅਤੇਮਹਾਂਦੇਵਕਉਬ
 ਬਾਆਦਮਭੀਕਹਿਦੇਹੋਨਾ॥ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਦੁਹਾਕਾਬਨ੍ਹਾਹੋ॥ਹਿੰਦੂਆਕੇਅਠਸਠਤੀਰਥਤਦ
 ਪਾਕਪਵਿਤ੍ਰਹੋਵਨਜੇਚਾਰੇਕੰਟਾਕਉਪਰਦਖਣਾਕਰਨਾ॥ਉਤਰਪੂਰਬਦਖਣਪਛਮਚਾਰੇਤਰਫਾ
 ਕੋਮਕਾਮਾਤੀਰਥਲਿਫੁਕੀਹਜਦਰਸਨਕਰਨਾ॥ਅਤੇਇਸੀਤਰਹਿਮੁਸਲਮਾਨੇਕੀਭੀਕਹਦੇਹੋਨ
 ਜਿਚਰਸਮੇਰਕੁਮੇਰਕੋਗਿਰਦਨਾਹੀਫਿਰਦੇਤਿਚਰਪਾਕਕੋਈਨਾਹੀਹੋਦਾ॥ਅਤੇਤੀਰਥਹਜਥਾ
 ਇਕਿਸੇਦਾਨਾਹੀਪਉਦਾ॥ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਾਕੋਮਕਾਮਰਦਕਰਦੇਹੋਨਾ॥ਅਤੇਮੁਸਲਮਾਨਹਿੰ
 ਦੂਆਕੇਮੁਕਾਮਰਦਕਰਦੇਹੋਨਾ॥ਵੈਵੈਫਿਰਕੇਖੁਦਾਇਦੇਮੁਕਾਮਾਦਾਬ੍ਰਹਮਚਿਤਵੈਦੇਹੋਨਾ॥ਤਾਜੀ
 ਵੁਣਬੋਲਿਆ॥ਜੀਓਹਸਰੋਦਤੁਸਾਕਹਿਆਸੀਉਸਕਾਭੀਬਿਆਨਮੈਕੂਸਮਝਾਈਐਜੀ॥ਤਾ
 ਬਾਬਾਬੋਲਿਆ॥ਹੁਕਮਹੋਆਮੁਲਾਜੀਵੁਣਜੀ॥ਅਵਲਾਅਵਲਖੁਦਾਇਤਾਲਾਆਪਣੀਕਦਰ
 ਤਕਰਕੇਨਉਖੰਡਾਜੇਮੀਨਸਾਜੀ॥ਨਉਮਕਾਮਆਦਮੀਆਕੀਠਉਤ੍ਰਕੀਤੀ॥ਤਿਨਾਕੋਉਪਰ
 ਅੰਬਰਕੀਤਾਅਸਮਾਨਾ॥ਸਤਿਸਿਤਾਰੇਤੁਮਾਮਾਲਮਕੇਸਾਹਦਿਕੀਤੇਹੋਨਾ॥ਨੇਕੀਬਦੀਕੇਗਾਮ

ਹਾਇਹੁਸਾਉਸਿਤਾਰੇਅਸਮਾਨਵਿਚਫਿਰਤੇਹੈਨਾ। ਚਉਦਾਹਤਬਕਾਹੈਨਾ ੧੪॥ ਅਤਿ ੭ ਤਬਕਉ
 ਪਰਿ। ਅਰਸਤਿ ੭ ਤਬਕਿਜੀਮੀਨਕੇਤਲੇਹੈਨਾ। ਬਾਦ ਆਬ ਆਤਸਿ ਖਾਕਾਇਹੁਅਰਥਾਨਾ
 ਸਰਖੁਦਾਇਤਾਲਾਨੇਸਾਜੀਹੈ। ਅਰਥਾਨਾਸਰਕੀਸਿਫਤਿਚਉਹਾਕਿਤੇਬਾਵਿਚਕੀਤੀਹੈ। ਚਾਰੇ
 ਕਿਤੇਬਾਚਉਹਾਜਮਾਨਿਆਅੰਦਰਿਸਿਰਦਾਰਹੈਨਾ। ਚਉਹਾਹਬਧੁਹਮੇਕੋਦਿਆਵਿਚਹੈਨਾ। ਬ੍ਰਹਮ
 ਮੇਕਉਜਬਗਈਲਭੀਕਹਿਤੇਹੈਨਾ। ਤੀਨਕਉਮਥਾਥੇਆਦਮਆਪਣੇਜੁਸੇਤੇਪੈਦੇਕੀਤੀਹੈ। ਦੋ
 ਵੇਤੇਆਦਮੀਗਾਖਸਤਿਨਾਕਉਤੀਨਲੇਕਬਾਂਟਦੀਏਹੈਨਾ। ਚਉਜਗਾਕੀਮਹਲਉਚਉਹਾਕਤੇ
 ਬਵਿਚਬੰਨਬਹਾਲੀਹੈ। ਸੇਈਚਰੇਦੀਵੈਹੈਨਾ। ਆਪੋਆਪਣੇਸਮੇਜਾਗਾਵੈਹੈਨਾ। ਚਾਰੇਕਤੇਬਾ
 ਚਉਹਾਕੰਟਾਵਲਕਿਸਮਤਿਕਰਾਵਿਆਹੈਨਾ। ਜਗਾਜੁਰੀਤੁਰਿਚਾਰੇਚਗਾਗਧੁਹਮਾਰੇਸਨਕਰਦਾ
 ਹੈ। ਐਸੀਸਕਤਮਧਸੁਦਨਮਾਧੋਕੀਹੈ। ਜੋਗਾਰੇਜਮਾਨੇਆਏਇਕਰੇਹੋਦੇਹੈਨਾ। ਚਾਰੇਮਜਬ
 ਆਪਿਵਿਚਖੁਦੀਬਖੀਲੀਕਾਰਿਮਰਦੇਹੈਨਾ। ਦੋਵੈਫਰਜੰਦਬਾਥੇਆਦਮਕਿਗੁਸੇਹਰਾਮਵਿਚਲ
 ਨ੍ਹਮਰਦੇਹੈਨਾ। ਬੇਸਕਿਦੋਵੈਤਰਫਾਦੋਜਕਚਲੀਆਜਾਦੀਆਹੈਨਾ। ਦੁਨੀਆਹਰਾਮਖਰਦਨੀ
 ਵਾਸਤੇ। ਹੁਣ੍ਹਿਹੁਕਿਤਾਬਾਕਾਅਮਲਬੰਦਹੋਆਹੈ। ਮਸਰਕ ਜਨੁਬ ਗਰੁਬ ਤਿਨਾਕੀਆਕਿ
 ਤਾਬਾ। ਰਿਗਉਰਫਤਉਰੇਤਮਸਰਕੀਜੁਜਉਰਫੁਅੰਜੀਲਜਨੁਬੀ। ਸਿਆਮਥੇਦਉਰਫਜੰਬੂਰ
 ਮਗਰਬੀ। ਸੇਧੁਹਮਨਕਹੀਐਅਤੇਜੇਹੜੇਜਨੁਬੀਹੈਨਸੇਵੈਸਕਹੀਅਹਿ। ਅਰਜੇਹੜੇਜਨੁਬੀ
 ਹੈਨਾ। ਹੁਣਅਮਲਅਥਰਬਏਉਰਫਫਰਕਾਨਕਾਹੈ। ਸਮਾਲੀਰੋਇਸਕਤੇਬਕਾਹੁਕਮਹੈ
 ਸੋਭੀਸੇਖਾਲਇਆਹੈ। ਹੁਣਸੇਖਾਕੀਵਾਰੀਆਈ। ਤਾਸੇਖਾਦੇਵਤਿਦੇਵਤਿਆ॥

ਅਰਤੀਰਥਜੋਹਿਦੁਆਕੇਆਸਨਾ। ਤਿਨਾਕਉਕਰਲਗਾਇਆਹੈ। ਹਾਸਲਲਾਗੇਲੇਣਾ। ਐਸੀ ੮੭
 ਕੀਰਤੁਚਲਾਈਸੇਖਾਨੇ। ਅਰਥਪਣੇਮਕਾਮਜਾਹਰਿਕੀਤੇਲਾਗੇਗੇਰਸਤਾਨਾਕੀਪੂਜਾਕਰਨੇ।
 ਅਰਹਿਦੁਆਕੇਮਕਾਮਮਨੀਮਾਇਗਿਨਾਇਦੀਏਮਨਸੁਖਕੀਤੇ। ਤਿਸਕਰਕੇਜਿਵਉਠਖਨੀਹਿ
 ਈ। ਸਚਅਵਲਭੁਲਗਾਇਆ। ਤੁਬਦਰਗਾਹਮੈਦੇਵਤਿਆਫਿਰਿਆਵਕੀਤੀ। ਕਿਹੋਪ੍ਰਮੇਸਰ
 ਜੀਅਬਹਮਾਰਤੇਜਕਲਜਗਾਇਖੇਘਟਿਗਾਇਆਹੈ। ਜਗਹੋਮਬਲਵੈਸਪੁਰਬਹਿਦੁਆਕਉ
 ਸੇਖਜੇਤੁਸਾਸੀਸਾਹਵਿਚਭੇਜੇਹੈਨਾ। ਪਰਸਤਸਨਾਹੀਕਰਨੇਦੇਤੇ। ਇਤਨੀਅਰਦਾਸਦੇਵਤਿਆਕੀ
 ਨਿਰੰਕਾਰਸੁਣੀਕੋਪਅੰਦਰਿਆਏ। ਤੁਬਦਰਗਾਹਅਗੇਸਭਪੀਰਪੈਕੰਬਰਅਤੁਲੀਏ। ਸਾਲਕਸਾ
 ਦਕਸਿਧਜੋਕੋਈਉਸਮਕਾਮਕਉਪਹੁਤਾਸੀਕੀਹਿਦੁਕੀਮਸਲਮਾਨਸਭੁਹਜੂਰਅਸਨਿ। ਤੁਸਾ
 ਚੇਸਾਹਿਬਕੀਨਿਗਾਹਿਨਾਨਕਦਰਵੇਸਉਪਰਪਈ। ਹੁਕਮਹੋਆਬਾਰਖਦਾਇਦਾਜੋਏਨਾਨਕ
 ਦਰਵੇਸਆਗੇਆਉ। ਤੇਰੇਕਉਮੈਆਪਣਾਹੁਕਮਦੀਆਹੈ। ਤੁਮਜਾਹੁਸੀਸਾਹਵਿਖੇਸਚੁਕਾਰਾਹੁ
 ਦਰਸਤਿਕਰਿ। ਦਰੇਗਉਠਾਇਦੇਇ। ਤੁਅਗੇਤੇਨਾਨਕਦਰਵੇਸਅਰਜਕੀਤੀ। ਕਿਹੋਸਚੇਪਾਤਸਾ
 ਹਅਗੇਤੁਧਖਤਮਪੈਕੰਬਰਕਪੈਕੰਬਰਮਹਮਦਮੁਸਤਿਫਾਭੇਜਿਆਹੈ। ਸੀਸਾਹਵਿਖੇਅਜੇਹੁਣ
 ਤਕਉਸਕਾਅਮਲਸੇਖਲਈਜਾਦੇਹੈਨਾ। ਹੋਰਸਕਿਸੇਕਾਹੁਕਮਨਾਹੀਛਲਣਦੇਦੇ। ਅਸਾਨੁਹੁ
 ਮਕਦਰਲਣਦੇਹਗੇ। ਤੁਹੁਕਮਬਾਰਖਦਾਇਕਾਹੋਆ। ਏਨਾਨਕਦਰਵੇਸਹਉਅਬਰਬਣਧੇਰਕ
 ਹੁਕਮਮਹੀਮਦਕਉਦੀਆਸੀ। ਜੇਤੂੰਏਕੋਏਕਖਦਾਇਕਾਨਾਮੁਜਪਾਇ। ਹੋਰਸਕਾਨਾਮਕੋਈਨਾ
 ਜਪੈ। ਬਿਨਾਪਰਵਰਦਿਗਾਹਾਅਤੇਤ੍ਰੀਹਸਿਪਾਰੇਫੁਰਕਾਨਕਉਪਰਅਮਟਕਰਾ। ਸੋਤਾਭਿਇਦੁ

33 ਨੀਆਵਿਚ ਜਾਇ ਕੈ ਪਾਤਸਾਹੀ ਲਾਗਾ ਕਰਨੇ ਜੋ ਰਜੁ ਲਮਗਾਉ ਗਰੀਬਾਉ ਲਾਗਾਤ ਕਬੀਰ ਕ
 ਰਨੇ। ਤਿਸ ਤੇ ਉਸ ਕੀ ਉਮਰ ਕਾ ਨਾਸੰਤਾਇਆ ਫੁਨੀ ਹੋਆ। ਅਬ ਨਾਨਕ ਦਰਵੇਸਤ ਮ ਕਉ ਹੁਕਮ
 ਹੈ। ਛੁਤੀ ਸਮਿ ਪਾਰੇ ਕੀ ਕਿਤਾਬ ਤੁਮ ਕਰੋ। ਤੀਸ ਸਮਿ ਪਾਰੇ ਫੁਰਕਾਨ ਕਾ ਮਤਾ। ਅਗਾਛੁ ਆਜਿ ਪਾਰੇ
 ਅਸਾਡੀ ਤਰਫੋਂ ਛੁਤੀ ਸਰਾਗ ਕਾ ਗਰੰਥ ਬਾਪ ਕਰਿ ਦੇਵੈ ਚਾਰ ਕੁਟ ਕਉ ਵਰਤਾਇ ਦੇਇ। ਅਰ
 ਏਕ ਹੀ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰੋ। ਦਸ ਗਾਏ ਗਾ ਸਰੀ ਕ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਤਿਸ ਕਉ ਜਪੀਐ। ਸੋਹੁ ਵਿਹੁਕ
 ਮਨਾਨ ਕਦਰਵੇ ਸਕਉ ਹੋ ਆਪੈ। ਜੋ ਜਾਇ ਕਰਿ ਜਗਤ ਵਿਚ ਖੇਰ ਕਾ ਦਉਰ ਫੇਰਾ। ਅਗੇ ਤ੍ਰਿਹੁ ਜ
 ਆਨਿਆਵਿਚ ਤ੍ਰੈ ਨਾਮ ਰਬ ਦੇ ਅਸਨਿ। ਅਵਲ ਆਇ ਪੁਰਖ ਸਚਾ। ਫੇਰ ਰਾਮ ਫੇਰ ਕ੍ਰਿਸਨ ਨੀ
 ਲਾਪੇਸ ਮਗਰ ਧੀ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਤੁਰਕ ਅਲਹੁ ਕੀ ਕਹਦੇ ਹੈਨ। ਹੁਣੁ ਰਬ ਕਾ ਨਾਮ ਸਚੁ ਹੈ। ਸਤਿ
 ਨਾਮ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜਪ ਆਦ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ਹੈ। ਉਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋ ਸੀ ਕੀ ਸਚਾ। ੧॥ ਜੋ ਕੋਈ
 ਹਕ ਰਾਸਤੀ ਉਪਰਖ ਨਾ ਹੋਵੈ ਗਾ ਸੋਈ ਪਾਕ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਅਤੇ ਮੀਆ ਜੀ ਵਣਜੀ ਹੁਣੁ ਤੁਸਾਡਾ ਰਾਜਪ
 ਤੁਸਾਹੀ ਕੀ ਤੁਸਾਡੀ ਹੈ। ਅਰ ਤੁਸਾਡੇ ਹੀ ਲਸਕਰ ਹੋਨਾ। ਅਤੇ ਪਾਰਿ ਪਾਰਿ ਮੀਆ ਸਭੁ ਨਾਜੀਆ ਕਾ
 ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਹੋ ਸੋ ਕੀ ਤੁਸੀ ਹੀ ਹੋ। ਅਰ ਬੋਲੀ ਕੀ ਤੁਮਾਰੀ ਅਉਰ ਹੈ। ਪਰ ਬੋਲੀ ਤੁਮਾਰੀ ਕੋਲੋਂ ਹੋਵੁਖ
 ਸਕਰੁ ਰਹੀ ਹੈ ਸਮਝਦੀ ਨਾਹੀ। ਰਬ ਫੁਰਮਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਧਰਮ ਕੀ ਕੁਟਵਾਰੀ ਕਰੇ ਗਾ। ਤਿਸ
 ਕੀ ਧਰਤੀ ਅਰਤਿ ਸਕੀ ਦੇਗ। ਜੋ ਏਕ ਵਾਰੀ ਪਕਵੀ ਹੈ ਜਹਾਂ ਤੁਕਨਿਆ ਮਤਾ ਹੈ। ਸਭੁ ਇਕ ਤੇ ਵਾਰੀ
 ਪਕਵੀ ਆਪੈਨਾ। ਅਰ ਭਾਗ ਭੰਡਾਰੀ ਹੈ। ਜੇ ਹੀ ਜੇ ਹੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਬਾਬ ਕਲਮ ਵਰੀ ਹੈ। ਤਿਹਾ ਹੀ ਭਾਉ
 ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਜੋ ਸਚ ਕੀ ਕੁਟਵਾਰੀ ਕਰੇ ਤਿਸੀ ਭਾਗ ਭੰਡਾਰੀ। ਜਿਸ ਕਉ ਏਕ ਬਾਬ ਸੋਹੇਵੈ ਸਚੇ

ਸਾਹਿਬ ਕਾ। ਅਤੇ ਫੇਰ ਕਛੁ ਹੋਰ ਮੰਗੇ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਹਿਰਸ ਕਰੇ ਅਤੇ ਹਥ ਖੜੇ ਕਰਿ ਕੋਰ ਬਕੋਲੇ ਕ ੮੮
 ਛੁਹੇ ਗੰਗਿਆ ਤਿਸ ਕਾ ਕੀ ਹੋਲ ਹੋਗਾ। ਸੇ ਤਾਨ ਕਾ ਹੁਕਮ ਤਿਸ ਪਰਿਗਾਲ ਬੋਧੇ ਵੇਗਾ। ਅਰ ਲਥ
 ਅੰਧੇ ਰੋਕੇ ਥੀ ਖਾਨੇ ਪਾਈ ਅਹਿਗੇ। ਅਰ ਲਾਲ ਚ ਅਤੇ ਲਾਨਤ ਕਾਤ ਵਕ ਉਸ ਕੇ ਗਲੇ ਪੜੇਗਾ।
 ਅਰ ਬਦ ਕਾਰੀ ਕੇ ਜੰਜੀਰ ਤਿਸ ਕੇ ਪਾਉ ਵਿਖੇ ਪੜੇਗਾ। ਅਰ ਲਾਹਾ ਉਸ ਕਉ ਸਜਾਇ ਮਿਲੇਗਾ ਕ
 ਅਰ ਨਾਰਦ ਸੇ ਤਾਨ ਕੇ ਹ ਦਾ ਲੇ ਕਰੀ ਮੈਗਾ। ਖੁਆਰ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਕਰ ਸਗਾ। ਅਰ
 ਸੇਖ ਜੀਵਣ ਜੀਭਾ ਵੇ ਮੰਦਾ ਕਰੇ ਭਾਵੇ ਚੰਗਾ। ਜੇ ਸੀਤੁ ਮਾਰੀ ਨਦਰਿ ਹੋ ਤੇ ਸਾਹੀ ਕਰੇ। ਜੇ ਸਾ ਕਰੇਗੇ
 ਤੇ ਸਾਹੀ ਪਾਵਹੁਗੇ। ਦਰਗਾਹਿ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਕੀ। ਅਬ ਤੁਮ ਆਦਪੁਰ ਖਕ ਉਸ ਲਹੁਕ ਹਤੇ ਹੋ।
 ਅਰ ਬਠਿਆਈ ਤੁਮਾਰੇ ਕਉ ਸੇਖਾ ਕੀ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਅਰ ਦੇਵ ਲ ਅਰ ਦੇਵ ਤੇ ਪੁਰਾਤਨ ਤੀਰਥ ਜੋ ਥੇ
 ਖਵਾਇ ਕੇ ਹੋ ਦੁਆ ਕਉ ਦੀਏ ਹੋਏ। ਸੇ ਤੁਮ ਹਨੇ ਮਨ ਸੁਖ ਕਰਿ ਕੋ ਤਿਨਾ ਕਉ ਕਰਿ ਲਗਾਇਆ
 ਹੈ। ਅੰਧੇ ਸੀ ਕੀ ਰੰਤੁ ਤੁਮਾਰੀ ਕਲਜੁਗ ਵਿਖੇ ਚਲੀ ਹੈ। ਕੁਜਾ ਅਰ ਧਾਂਗਾ ਅਰ ਮਸਲਾ ਜੋ ਨੀਲ ਰੂਪ
 ਬਨਵਾਰੀ ਕਾ ਭੁਖ ਥਾ ਸੇ ਤੁਮਾਰੇ ਪਰਿਪਰਿ ਮੀਆ ਸਤੁ ਨਾਜੀ ਅਵਿਖੇ ਵਰਿਤਿ ਆਏ। ਅਰ ਚਾ
 ਰੇ ਕੰਟਾ ਤੁਮਾਰੇ ਆਗੇ ਸਲਾਮ ਕਰਹਿ ਰੀਆ। ਅਰ ਕਰਤੀ ਆਏ ਸ। ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਜੇ ਹੁਕਮ ਰਬ
 ਦਾ ਅਜੇ ਤੁਮਾਰੇ ਹਥ ਹੋ। ਅਰ ਬੋਲੀ ਕੀ ਤੁਮਾਰੀ ਅਉਰ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਣ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਪੈਸੇ ਡਰ
 ਵੇ ਹੈ। ਤੁਸੀ ਮੀਰਮ ਹੀ ਪਤਿ ਸਾਹਿਬ ਹੋ। ਅਰਿ ਪਰ ਪਰ ਤੁਮਾਰੀ ਸਿਫ ਤਿਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰ ਨਾਨਕ ਦ
 ਰਵੇ ਸਜੇ ਚਾਰੇ ਕੰਟਾ ਕੇ ਤੀਰਥ ਕਾ ਦੀਦਾਰ ਕਰਿ ਆਇਆ। ਕਛੁ ਲਾਹਾ ਵਡਿਆਈ ਆਖਰੀ ਜਮਾਨੇ
 ਦੇ ਹਾਮੰਗ ਦਾ ਹੋ ਜੇ ਰਬ ਨੇ ਮੈ ਇਕਾ ਪਨੀ ਯਾਦ ਕਰੀ ਰਬ ਮੈ ਕੀ ਨੇ ਵਿਸਰੇ ਨਾ ਹੀ। ਜਾਇਤੁ ਟੀਗਲ

ਬਾਬੇ ਆਖੀ ਤਾ ਫੇਰ ਮੁਲਾਜੀ ਵਣ ਕਹਿਆ । ਨਾਨਕ ਦਰ ਵੇਸ ਜੀ ਉਸਾ ਹਜਮਾ ਫਕਿਰ ਉਹਾ ਕਤੇਬਾ
 ਦੇ ਦਰਸਤਿ ਕੀਤੀ ਹੈ । ਅਸਾ ਕਤਾਇ ਕਸੇ ਮਗਰ ਬੀ ਹੀ ਦੀਖ ਬਰਹੈ । ਏਹ ਕੀ ਸਿਰਹੈ । ਤਾਬਾ
 ਬੇ ਆਖਿਆ ਮੁਲਾਜੀ ਇਸ ਹੱਕੀ ਕਤੇਬੇ ਕੋਇ ਨਾ ਹੀ ਪਾਇ ਸਕਦਾ । ਏਹੋ ਜੇ ਲੋਇਖ ਲਕਾਜੀ
 ਮੀਨ ਜਮਾਨ ਪੜਾਹੈ ਬਾਬੇ ਆਦਮ ਕਾਜੁ ਸਾਏਹੋ ਹੈ । ਖਾਕੀ ਪੁਤਰੋ ਜਸਾ ਬਿਚਾਰੇ ਕੰਟਾ ਕੋ ਸਿਜ
 ਦੇ ਕਰਦਾ ਹੈ । ਅਛਤਾ ਬਮਹਤਾ ਬਾਇਸ ਕੀ ਆਚ ਸਮਾਹੈ ਨਾ । ਚਾਰੇ ਤਰਫ ਖੁਦਾਇ ਹੈ । ਏਸੀ
 ਆਲਮ ਕਬੀਰ ਤੇ ਕਈ ਆਲਮ ਸਗੀਰ ਪੈਦਾਹੋਇ ਕਰਮ ਰਿਮ ਰਿਨ ਪੈਦਾਹੋਇ ਗਏਹੈ ਨਾ । ਚਾਰੇ
 ਕਤੇਬਾ ਚਾਰੇ ਜੁਗਾ ਵਿਖੈ ਏਹੀ ਪੜਤਾਬਾ । ਤੁਮ ਆਵਿਨ ਅਰਗਤ ਸਿਜ ਦੇ ਕਰਦਾ ਹੈ । ਚਾਰੇ ਤਰਫ
 ਕਉ । ਬਾਬਾ ਆਦਮ ਐਸੇ ਅਮਲ ਕਰੇ । ਅਰਉ ਸਕੀ ਉਮਤਿ ਹਿੰਦੁ ਮੁਸਲਮਾਨ ਗਾਹਿ ਸੈਤਾਨ ਪ
 ਛਲੇ । ਹੁਣ ਹੁਕਮ ਪਾਕ ਖੁਦਾਇ ਕਾ ਦਰ ਵੇਸ ਨਾਨਕ ਕਉ ਆਇਆ ਹੈ । ਜੇ ਅਗੇ ਸੇਖਾ ਕਉਹ
 ਉਹੁ ਕਮਦੀ ਆਸਾ । ਜੇ ਤੁਸੀ ਸਚ ਅਦਲ ਪਰਚਲਹੁ । ਸਬੁ ਣਾਫਿਰ ਕਿਆ ਅੰਦਰਾਇ ਕੋ ਜਾਣ
 ਹੁਰਬਾ । ਸੋਤਾ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਬੀਰਾ ਕਰ ਕੈਲਾਸੇ ਸੀਸਾਰ ਕਉ ਅਜਾਰ ਦੇਣੇ । ਹਰਾਮ ਹਲਾਲ
 ਪਣੇ ਇਖਤਿਆਰ ਵਿਚ ਗਥਿਆ ਹਿਨੇ । ਕਿਤੇ ਬਕੇਗਾ ਹਿਤੇ ਭੁਲ ਗਏਹੈ ਨਾ । ਕਿਤੇ ਬਕਛ ਅਵਰਿ
 ਕਹਤੀ ਹੈ । ਵਹੁ ਕਛ ਅਵਰ ਅਮਲ ਕਰਤੇਹੈ ਨਾ । ਅਬਉ ਨਹੁ ਕਾ ਅਮਲ ਮਨ ਸੁਖ ਹੁਆ ਹੈ । ਅ
 ਮਲ ਨਾਨਕ ਦਰ ਵੇਸ ਤੁਮਾ ਗਾਚਲਿਆ ਹੈ । ਤੁਮ ਆਪ ਸਕੋ ਸੰਭਾਲੋ । ਜੇ ਤੁੰਦੁ ਨੀ ਆ ਅੰਦਰਿ ਜਾਹਿ
 ਸਬੁ ਨਾਥਾਨਾ ਮੁਕਾਮ ਜੇਤੇ ਨਉ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਉਪਰਹੈ ਨਾ । ਤਿਨਾ ਕੀ ਜਾਰੋਤ ਕਰ ਕੇਹ ਜਰਤ ਮਕੇ
 ਮਦੀ ਨੇ ਕੀਹ ਜਕਰਾ । ਅਰਉ ਮਤੀ ਜੇਹੈ ਨਤੁ ਮਾਮ ਆਲਮ ਹਜੀਦਾ ਹਜਾਰ ਕੀ ਆਤਿਨਾ ਕੀਰ

ਖਿਆਕਗ ਕੀਹਿ ਦੁਕੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੀ। ਵੇ ਵਕੀ ਦਾਨੇ ਕੀ ਹੋਰ ਆਲਮ ਬਹੁਤੀ ਆਭਾਂਤਾ ਕਾਹੈ। ੮੬
 ਤਿਨਾ ਕੀ ਖਬਰ ਲਹਾ ਕਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਸਤ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਾ। ਮੁਲਾਜੀ ਵੇਣੀ ਅਸੀ ਇਸ ਆਲਮ ਕਾਮੁ
 ਸਾਹਦਾ ਦੇਖ ਕਰਿ ਅਜਬ ਹੋਰਾਨ ਹੋਇ ਗਏ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਅਜਬ ਹੋਰਾਨ ਗਮਨ ਵਿਚ ਵਰਤ ਰਹੀ ਹੈ।
 ਜੇ ਦਰਗਾਹਿ ਵਿਚ ਤਰੀਖ ਪੈ ਕੀ ਬਰਾ ਅਉਤਾ ਗਾ ਕਉ ਦੇਹੈ ਹੋਰੀ ਹੈ। ਜੇ ਖਲਕ ਸਭ ਖਾਲ ਕ ਕੇਜੇ
 ਤੇ ਹੋਈ ਹੈ। ਜੇ ਖਾਲ ਕ ਕਉ ਖਲਕ ਯਾਦ ਕਰੇ ਤੇ ਫੇਰ ਖਾਲ ਕ ਕੇ ਮਿਲੇ। ਆਦਮ ਜਾਤ ਹੋਇ ਕਰ
 ਦੁਨੀਆ ਹਰਾਮ ਬਦ ਕਰੈ ਸੇ ਤਾਨ ਕੀ ਪ੍ਰਸਤ ਸਕਰੈ। ਸੇ ਫੇਰ ਕਿਆ ਅਤਿ ਕੇਵੁ ਖਤ ਨੁ ਸਾਸੈ ਤਾਨ
 ਕਾ ਪਰੈ ਗਾ। ਅਰਫੇਰ ਖਗ ਬਹੋ ਵੇਗਾ। ਚਉਰਾ ਸੀਲ ਖਜੀ ਅਤੇ ਨਮਹਿ ਫੇਰੀ ਐ ਗਾ। ਕੀਹਿ ਦੁ
 ਕੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਅਮਲ ਪ੍ਰਦਾਨ। ਹੁਕਮ ਨਾਨਕ ਫਕੀਰ ਹਿਦੁ ਜੇ ਕੋਈ ਰਵਸੁਣੀ ਦਾ
 ਸੇ। ਸੇ ਤਿਸ ਨੇ ਹੁਕਮ ਹੋ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਕਾ। ਜੇ ਤੁੰ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਜਾਇਆ ਪਣਾ ਇਲਮ ਨਸੀ ਹਤਿ ਜਾਹ
 ਰਿਕਗਿ। ਨਾਉ ਪਾਕ ਖੁਦਾਇ ਕਾ ਜਾਹ ਰਿਕਗਿ। ਅਗਿ ਇਕਲਖ ਅਸੀ ਹਜਾਰ ਪੈ ਕੀ ਬਰ ਅਤੇ ਹੋਰ
 ਵਤਾਗ। ਕੁਗਤਾ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਵਲੀ ਅਉਲੀਏ। ਗਉ ਸਕਤ ਬਸਲਾਰ ਮੁਲਾਪੰਡਤਾ ਜੇ ਦੁਨੀਆ
 ਵਿਚ ਕੇਜੇ ਹੋਨਾ। ਸੇ ਆਲਮ ਕਉ ਗਹੁ ਕੇਕਾ ਦਿਜਾਇ ਕਾਰਿ ਤਮਾਮ ਉਮਤੀ ਕਉ ਉਸਤਦਾ ਖਲ
 ਕਰੀ। ਸੇ ਨਾਨਕ ਉਹ ਸਗੋ ਆਪਣੇ ਰੀਕ ਪੜੇਵਾਸ ਤੇ ਲਲਚ ਵਿਚ ਫਸੇ ਹੋਨਾ। ਸਚ ਕਾਰਾ ਹੁਛਰੀ
 ਆਪੈ ਨੇ। ਚਾਰ ਕਤੇਬੀ ਹੋ ਦੇ ਅੰਧੇ। ਗੁਆਲਾ ਵਿਚ ਹੋਏ ਰਹਿ ਆਹੈ। ਹੁਕਮ ਪਾਕਰ ਬਦਲ ਦੇ ਸਨਾ
 ਨ ਕੋ ਕੇਹੋ ਹੋਰ ਆਹੈ। ਜੇ ਚਾਰੇ ਚਗਾ ਕਲਜਗ ਵਿਚ ਰੋਸ ਨਕਰਾ। ਚਾਰੇ ਕਵਮ ਸਦਾ ਬਦੇ ਦਰਸਤਿਕ
 ਰਨਾ ਹੀਤਾਇ ਹੁਜੀ ਨਗਰ ਕੋਹੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਤਰੀਕੀ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਕਲ

ਜਗਦਿਚਬੀਜਾਚਾਇਗਾਇਆਹੈ। ਸੋਈਆਪਣੀਤੁਪਮਾਵਤਿਆਈਵਿਚਖੁਆਰਗੇਇਸਿਆਹ
ਕਰਕੇਆਪਣਾਇਥੇਆਇਆਹੈ। ਅਗੇਦੋਜਕਅਤੇਲਾਨਤਕਾਤਵਕਦਰਗਾਹਿਵਿਚਤਯਾਰਹੈ
ਫੇਰਹੁਕਮਰਬਦਾਇਸਰਓਸਹੋਆਹੈ। ਜੇਸਭਪੈਕੰਬਗਕਾਖਾਤਮਮਹੀਮਦਮਸਤਫਾਦੁਨੀਆਇ
ਚਬੀਜਾਚਾਇਗਾਇਆਹੈ। ਅਤਿਸਭੀਬਹਤਰਿ॥ ੫੩॥ ਫਿਰਕੇਆਪਣਿਮਜਬਕੋਬਧੇਹੈਨਾ। ਅਤੇ
ਹੋਰਜੇਦਸਨਾਮਸੰਨਿਆਸੀਧਾਰਹਿਪੰਥਕੰਨਫਟੇਰਾਵਲਾ। ਧਾਰਹਿਪੰਥਗਮਾਨੰਦਬੈਰਾਗੀਕੇ
ਸੰਸਾਰਵਿਚਵਰਤੇਹੈ। ਹੋਰਫਿਰਕਿਆਕੀਗਣਤੀਕਛੁਨਾਹੀ। ਜੇਆਪੋਧਾਪੀਹੋਇਫਿਰੈਹੈਨ
ਤਿਨਕੀਪੁਮਧਰਦਰਗਾਹਿਸਚੇਸਾਹਿਬਕੀਵਿਚਸੁਣੀਹੈ। ਬਾਬੇਜੀਵਚਨਕੀਤਮੁਲਾਜੀ
ਵਣਜੀਅਸੀਸੁਠਨਰਹਣਦੇਹਾਰੇ। ਹੰਉਕਲਜਗਦਿਚਕਈਜੁਸੇਬਕਾਈਰਖਾਗਾ। ਜੇਕ
ਛਕਰਾਮਾਤਸਿਫਤਦਰਗਾਹੋਤੋਸਾਅਸਾਜੇਗਾਮਿਲਿਆਹੈ। ਸੋਈਸਭੁਣਾਮਹਲਾਜਸਿਆ
ਮੇਰਿਆਵਿਚਆਦਿਜਗਾਦਿਵਰਤੇਗਾ। ਅਤੇਸਦਾਸਰਬਦਾਇਕੋਵਰਨਖੁਦਾਇਤਾਲਾਪ
ਰਦਾਆਇਆਹੈ। ਹੁਣਤਕਕਲੀਕਾ ਲਕਲਜਗਦਿਚਨਾਸਕੇਹਿਦਹੋਇਮਕੇਨਾਸਕੇ
ਮੁਸਲਮਾਨਹੋਇਮਕੇ। ਆਪੋਆਪਣੀਸੈਤਾਨੀਮੋਰਚੇਸਭਾਬਨਬੈਂਠੀਹੈ। ਰੋਟੀਕਪ
ਨੇਕਾਰਨਾਵੇਖਾਅਗੇਜੇਰਬਭਾਵਸੀਸੋਈਹੋਇਗਾ। ਅਸਾਨੀਗਲਕਾਈਨਾਹੀਚਲ
ਵੀ। ਕਲਜਗਦਿਚਖੁਦਾਇਆਪੋਆਪਣਿਨਿਆਉਤਪਾਵਸਕਰੇਗਾ। ਜੇਹੇਅਮਲਕੋ
ਈਕਰੇਗੇਤੇਵੇਹੇਗੀਪਾਵੈਗਾ। ਜਾਦਿਇਤਵੀਗਲਮੁਲਾਜੀਵਣਸੁਣੀਤਾਤਮਾਕੀਵਿਚਆਇ
ਹਾ। ਲੈਦੋਤਾਜੀਆਨੂ ਜਿਤਵੇਹਾਜੀਸੁਤੇਪਇਮਸਨਮਕੇਦੀਮਸੀਤਵਿਚਬੇਖਬਰਿ

ਤਿਨਾ ਕਉ ਦੇਹਿ ਦੇਹਿ ਮਾਰਨ ਜਟਗਾਇਆ ਆਖਣ ਲਗਾ ਯਾਰੇ ਸੁਣਹੁ ਨਾਨਕ ਦਰਵੇ ਸਹਿਦ ਕੀਨ ੮੦
 ਸੀਹਤਾ ਅਤੇ ਸਾਇਤ ਹੀ ਅਸਾ ਤੇ ਰੁਖ ਵਲੋ ਮਕਾਫਿਰ ਖੜੇ ਤਾਹੈ। ਅਤੇ ਮਲਾ ਜੀ ਵਣੁ ਬਾਧੇ ਨੈਕ ਹ
 ਵਲਗਾ ਦਰਵੇ ਸਜੀ ਦੇਹੁ ਤੇ ਰੇਹਿ ਦਕੇ ਹਾਜੀ ਦਰੇ ਗੋਗਾਇਆ ਇਕੈ ਕਾਬੇ ਦੇ ਲੋਗ ਭੀ ਖਗਾ ਬਕੀਤਿ
 ਹੋਨਾ। ਇਤੁ ਵੇਨੇ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀਲ ਅਉਲੀਆ ਨਿਮਾਜ ਉਪਰ ਆਇ ਖੜੇ ਤਾ ਕਾਜੀ ਮਕੇ ਦਾ। ਬਾ
 ਬੇਦੀ ਅਤੇ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਲਾਲਮ ਦੀ ਸਲਾਮ ਲੇ ਕੀ ਹੋਈ। ਬਾਧੇ ਆਖਿਆ ਕਾਜੀ ਜੀ ਅਸੀ ਤੁਸਾ
 ਤੁਦੀ ਦਰਕੀ ਹਜਵਾਸ ਤੇ ਹਜਾਰ ਕੋਹ ਤੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਅਸਾ ਰੁਮ ਕਾਬ ਲਹੋਰ ਸਭ ਨਾ ਕਉ ਮਾਨ ਲਹੋਇ
 ਆਹੈ। ਅਤੇ ਰਦ ਬਦਲ ਕਰ ਮਨ ਸੁਖ ਕੀਤੀ ਆਹੈ। ਬਾਕੀ ਹਿਕ ਫਿਰ ਕਹਿ ਦੁਕਤੁ ਮੁਸਲਮਾਨਾ
 ਕਾਰਹਿ ਆਹੈ। ਦੋਵੇ ਗਾਹੇ ਰਹੈ ਮੁਸਲਮਾਨ ਆਖਦੇ ਹੋਨ ਹਿਦੁ ਮਨ ਸੁਖ ਹੋਨਾ। ਅਤੇ ਹਿਦੁ ਆਖਦੇ ਹੋ
 ਨ ਮੁਸਲਮਾਨ ਮਨ ਸੁਖ ਹੋਨਾ। ਅਤੇ ਅਸਾਨੇ ਹੁਕੁ ਖਦਾਇ ਕਹੈ ਆਹੈ। ਜੇ ਚਾਰੇ ਕਤੇਬ ਉਪਰ ਅਮਲ ੨
 ਕਰੇ। ਅਬ ਪੜੇ ਗੁਨੇ ਸਵਾਬ ਨਹੀ। ਅਮਲ ਕਰਨਾ ਸਵਾਬ ਹੋ। ਹੋਰ ਪੜਨਾ ਗੁਨਾ ਸਵਾਬ ਨਹੀ।
 ਖੁਦਾਇ ਫਰਮਾਇ ਆਹੈ। ਇਸ ਆਖਰੀ ਜਮਾਨੇ ਅੰਦਰ ਬਗੈਰ ਬੰਦਗੀ ਅਤੇ ਨੇਕ ਅਮਲ ਬਾਬੁਖ
 ਲਾਸੀ ਕਿਵੇ ਨਹੀ। ਕਾਜੀ ਜੀ ਇਕ ਦੁਇ ਸੁਖ ਨਹ ਕਰਾਸਤੀ ਕੇ ਕਰਨੇ ਆਸਨਾ। ਸੋ ਜੀ ਵੇਦਿ ਆਮੇਲ ੦
 ਅਸਾ ਰੁਤੁ ਸਾ ਰੁਖਦਾਇਤ ਲਾਕੀਤਾਹੈ। ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਦੋਇ ਫਿਰ ਕੇਤ ਹਕੀਕ ਕੀਤੇ ਹੋਨਾ। ਅਤੇ
 ਤਿਨਾ ਵਿਚ ਸਕਹੈ ਕਾ ਫਰਮੁ ਲਹਦਾ ਕਾ। ਜੋ ਸਚ ਹੋਸੇ ਇਸ ਪਾਕ ਜਾਮੇ ਵਿਚ ਦਰਜ ਕੀਚੇ। ਅਤੇ ਜੋ
 ਦਰੇ ਗਰਾਮ ਰਾਹਿ ਹੋਨ ਤਿਨਾ ਕਉ ਰਦ ਕਰੀਐ। ਤੁਸਾ ਰੇਦੀ ਨਕਾ ਪਰਿਮ ਕਾਮ ਦੀ ਨਾਹੈ। ਜੋ ਇਥੇ ਕਜਾ
 ਇਹੋ ਇਨਿ ਬੜੇ ਸੋਸਹੀ। ਆਪੋ ਅਪਣੇ ਅਮਲ ਜਾਹਰਿ ਕੀਚਨ ਸਚ ਰਖੀਐ। ਦਰੇ ਗੁਮਨ ਸੁਖ ਕਰੀ

ਐ। ਜਦੁ ਬਸੁ ਅਲਹ ਕਰਾਸਤੀ ਕਾ ਚਲਿਆ। ਇਕ ਵਲ ਸਾਰੇ ਮਕੇ ਦੇ ਗਜੀ ਅਤੇ ਇਕ ਵਲ
 ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਬੇਦੀ। ਹਕਰਾਸਤੀ ਕੀ ਗੁਫਤ ਸੁਨੀ ਦੋਹੇਈ। ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਉਪਰਿ ਨਿਬੇੜਾ ਹਿੰਦੁ
 ਤੁਰਕ ਦਾ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕੀਤਾ। ਹਿੰਦੁ ਹਿੰਦੁ ਕਰਿ ਖਲਾਰੇ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋਏ
 ਖੜੋਤੇ। ਚਾਰੇ ਮਜਬ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਗਾਹਿ ਉਪਰ ਕਾਇਮ ਕੀਤੇ। ਘੁਹਮਣ ਖੜੀ ਵੈਸ ਸੁਦਾ
 ਪੋਆਪਣੀ ਕਤੇਬ ਉਪਰਿ ਚਾਰੇ ਮਜਬ ਚਲਨਿ। ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਕੋਰ ਦੇ ਨਾਹੀ। ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਜਮ
 ਨੇ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਸਿਰ ਦਾਰ ਹੋਨਾ। ਘਟਿ ਵਧ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਜਿਸਈ ਮਾਨ ਅੰਦਰਿ ਕੋਈ ਖੜਾ ਹੋ।
 ਤਿਸ ਕਉ ਉਹੀ ਈਮਾਨ ਪਾਰ ਪੁਰਸਲਾਤਿ ਕੇ ਕਰੇ ਗਾ। ਦਰਗਾਹ ਰਬ ਦੀ ਵਿਚ ਜਾਤਿ ਸਫਾਤ
 ਮਜਬ ਕੋਈ ਪਛੁਦਾ ਨਾਹੀ। ਨੇਕੀ ਬਦੀ ਪੁਛੀ ਐਗਾ। ਪਾਤਸਾਹਿ ਉਮਰਾਇ ਕਜੀ ਮੁਫਤੀ ਮਲ
 ਇਨਾ ਕੋਲੇ ਅਦਾਲਤਿ ਕਾਹਿ ਸਾਬ ਪੁਛੀ ਐਗਾ। ਜੇਤੁ ਮਹੁਫਰ ਮਾਨ ਰਬ ਦਾ ਲੋਕ ਰਿਕਿ ਸਕਉ ਹ
 ਕਪਹੁ ਚਾਇਆ ਹੋ। ਜੇਨੇ ਅਦਲ ਨਾਹੀ ਕੀਆ ਤੇਨੇ ਕੋਹ ਰੁਝੇ ਜਕ ਗਈ। ਐਸੇ ਅੰਦਰਿ ਪਦੇ ਸੜੇ
 ਹੋਨਾ। ਤੇਬ ਹੋਤੇ ਬਹੁ ਕਰ ਦੇ ਹੋਨਾ। ਕਬੂਲ ਕਾਈ ਨਾਹੀ ਪਉਦੀ ਜਾਇਤੁ ਈਨ ਸੀਹਤਿ ਬਾਬੇ ਨਾਨ
 ਕਜੀ ਮੁਖੀਤਾ ਮੁਲਾਜੀ ਵਣਗੁ ਸਾਕ ਰਕੇ ਅਵਾਜ ਕੀਤਾ। ਸੁਰੇਕਲ ਮਾਰ ਬਦੇ ਲਗਾ ਪੜ
 ਨਾ। **ਸੁਮਾਲ ਮੁਲਾਜੀ ਵਣਗੁ**। ਹਮਦ ਸਨਾਈ ਰਬ ਨੇ ਦੇਇ ਮਨ ਬੀਰ ਸੁਲਾ। ਸੇਇ ਮਚਾਰੇ
 ਰਹੈ ਨ ਪੜਕਲ ਮਾਪੇ ਕਬੂਲਾ। ਲਿਖਿਆ ਦਰਦ ਰਗਾਹ ਦੇ ਦੇ ਕੋ ਪਾਕ ਅਲਾਹਿ। ਉਪਰ ਕਲ
 ਮਾਨ ਬੀਦਾ ਪੜਹਿ ਹੋਇ ਪਾਕ ਐਗਾਹਿ। ਇਸ ਗਈ ਲਫਰੇ ਸਤਾਜ ਦਫ ਕੇ ਸੀ ਕਰਨਾਇ।
 ਤਿਸ ਰੋਜ ਮੁਆਸਰ ਰੋਹ ਰੇ ਪਉ ਸੀ ਗਲ ਕਹਾਇ। ਉਹੁ ਸੀ ਦੁਨੀਆ ਐਤੁ ਭਾਂਤਾ ਜਿਉ ਪੇਵੇਦੀ

ਕਪਾਹਿ। ਤਪਸਨਜਿਮੀਅਸਮਾਨਦੁਇਰੁਖਾਸਨਵਰੇਤਾਇ। ਤਦਕਾਜੀਹੋਸੀਆਪਰਬਪਾਸਮੁ ੯੧
 ਫਤੀਨਬੀਰਸੁਲਾ। ਪੁਛਸਨਖੋਲਕਿਤਾਬਨੇਨੇਕਬਦਸਭੁਲਾ। ਸੁਭਸਤਿਪੁਛੀਅਸਨਉਮ
 ਤੀਜਿਨਾਹਕੀਤੇਸਵਾਧਅਜਾਧਾ। ਹਜਰਤਿਕਾਫਰਗਮਾਇਆਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਧਾ। ਤਿਸ
 ਰੋਜਮੁਹਸਰਫੇਹਫੇਹੋਸਨਸੇਈਖਰਾਧਾ। ਜੋਰਿਤੀਧਾਂਗਨਜਾਗਦੇਸੁਤੇਪਦੇਨਪਾਕਾ। ਮੁਤਨਬੀਏਰ
 ਬਤੇਦਰਤੇਮਿਲੀਤੁਲਾਕਾ। ਬੇਨਿਮਾਜਤੇਸਗਭੁਲੇਜੇਰਹਦੇਰਾਤੀਜਾਗਾ। ਓਇਕਰਨਅਲਹਦੀ
 ਧੰਦਗੀਵਰੇਤਿਨਾਫੇਕੁਗਾ। ਹਠਿਪਲੀਤੀਕਾਫਰਾਪਰਅਭਿਰਤਿਨਾਲਮੁਹਾਧਾ। ਓਹਵੇਲਾਵਖ
 ਤਨਜਾਣਦੇਨਾਕਿਛੁਭਿਮਰਥਿਤਾਧਾ। ਦੇਜਕਸੜਦੇਪਾਈਅਨਤਨਤੇਸਹਨਅਜਾਧਾ। ਅਜਰਾਈ
 ਲਫਰੇਸਤਾਆਖਰਕੋਰੇਖਰਾਧਾ। ਸੂਰਸਗਬਹਰਾਮੁਹੈਬੇਜਾਭੁੰਗਗਨਾਹਾਜੀਵਣਸਾਮਤਿਨਫ
 ਸਿਕੀਪਾਸਨਕਲਸਜਾਇ। ੧॥ ਜਵਾਬਧਾਧਾਨਾਨਕਸਾਹਸੂਰਾ। ਹਮਦਸਨਾਈਰਬਨੇ
 ਵਾਹਦਿਲਾਸਰੀਕਾ। ਅਵਤਾਰਾਪੈਕੀਬਗਾਇਕਸਕਿਆਨਕਰਿਤਹਕੀਕਾ। ਲਖਚਉਗਸੀਆ
 ਲਮਾਕਾਨਹੈਵਾਨੁਨਬਾਤਾ। ਵਾਹਦਿਲਾਸਰੀਕਹੈਮੁਖਹੁਅਲਾਵਨਜਾਪਿ। ਵਾਹਦਿਲਾਸਰੀਕ
 ਹੈਇਕਕਾਦਰਪਾਕਵਿਲਾਹਿ। ਕੁਦਰਤਿਲਖਰਸੁਲਹੈਨਸਚਦਰਗਹਿਪਾਨਨਗਹਿ। ਕਲਮ
 ਇਕਖੁਦਾਇਹੈਕੁਦਰਤਕਈਰਸੁਲਾ। ਜੀਵਣਨੀਯਤਿਰਾਸਕਰਿਦਰਗਹਿਪਵਹਿਕਬੂਲਾ।
 ਸਿਖਿਆਦਰਦਰਗਹਿਦੇਏਕੋਪਾਕਖੁਦਾਇ। ਦੋਇਮਹੋਆਨਹੈਇਗਾਜੇਤੋਆਬੀਆਫਨਾਹਿ
 ਇਸਗਈਲਫਰੇਸਤਾਜਦਿਫਕੇਸੀਕਿਰਨਾਇ। ਜਿਮੀਅਸਮਾਨਇਉਉਰਸਨਜਿਉਪੇਵਾਹਿ
 ਵੇਕਪਾਹਿ। ਮੁਫਤੀਕੋਈਨਰਬਦਾਜੇਖੋਲੇਪਾਸਕਿਤਾਧਾ। ਯਾਰਨਕੋਈਅਲਹਦਾਜੇਕੋਰੇਸੁਆ

ਲਜਵਾਬਾ। ਵਾਹਾਇ ਲਾਸਰੀਕਹੈ ਕਾਜੀਮੁਫਤੀਆਪਾ। ਆਪੇਖੋਲਕਿਤਾਬਨੇਆਪੇਕਰੇਹਿਸਾ
 ਬਾ। ਆਪੇਬਖਸਮਿਲਾਇਦਾਦੇਇਸਜਾਈਆਪਾ। ਇਕੋਇਕਖੁਦਾਇਹੈਜਿਸਦਾਮਾਇਨ
 ਬਾਪਾਗੰਦੀਪਵੈਸੁਨਿਆਗਜੇਉਖੋਟੇਖਰੇਮਿਲਾਇ। ਸਿਕਾਸਚੰਡਲਾਇਕੋਖੋਟੇਕਢੇਜਲਾ
 ਇ। ਹਰੀਚਾਰ੍ਹਜਲਾਇਸੀਆਪਸੁਨਿਆਗਰਬਾ। ਖੋਟੇਬੀਸਨਪਾਕੜੀਕਾਇਮਖਰੇਕੁਤਬਾ।
 ਜਰਬਾਲਗਸਨਖਰਿਆਪਰਖੋਟੇਕਿਤੇਨਕੀਆਸਾਹਿਬਏਵੈਪਰਖਸੀਜਿਵੈਸਰਾਫਾਵੈਮਾਖ
 ਰੇਖਜਾਨੇਪਉਸਨੀਖੋਟੇਤਿਚਸਨਭਾਲਾ। ਖੋਟੇਮਿਲਸਨਖਾਕਨਾਲਖਾਮੀਜਾਇਰਵਾਸਿ। ਨ
 ਨਕਆਖੀਜੀਵਣਾਮੁਖਤੇਸਚਅਲਾਇ। ਰੋਜੁਮੁਆਸਰਰੇਹਨੇਪਉਸੀਗੁਲਕਹਾਇ। ਹੋਸੀਉ
 ਆਮਤਿਦੁਨੀਪਰਿਕਛਅੰਤਨਓੜਕਤਾਹਿ। ਤੁਦਿਕਾਜੀਮੁਫਤੀਕੋਨਹੀਕਾਜੀਆਪਿਅਲਾਹਿ
 ਹੈਰਹਿਸਾਬਨਹੋਸੀਆਰਬਾਨੀਦਰਗਾਹਿ। ਤੁਲਬਾਪਉਸਨਆਕੀਆਕੀਤੇਜਿਨਾਗੁਨਾਹਿ। ਉ
 ਇਪਉਸਨਦੇਜਕਹਾਵੀਐਗਲਸੰਗਲਰੇਇਸਿਆਹਿ। ਨੇਕਅਮਲਾਵਲੇਰੇਖਸਨਹੋਸਨਪਾਕਅ
 ਉਗਾਹਿ। ਬਦਿਅਮਲੀਬਦਅਮਲੀਸੋਹੋਸਨਅੰਤਨਾਹਿ। ਅਮਲੀਸੋਫੀਉਸਦਿਹਮਿਲਕਰਸਨਏ
 ਠਸਲਾਹਿ। ਹੋਰਨਹੋਸੀਪਾਸਕੋਇਕਅਲਹਆਪਗੁਆਹਿ। ਅਮਰਹਯਾਤੀਉਸਤੁਦਿਚਪਾਸਨਸਚ
 ਅਲਾਹਿ। ਛੁਟਨਸੋਈਨਾਨਕਾਮੁਰਸਦਿਜਿਨਾਪਨਾਹਿ। ੩॥ **ਤਾਵੀਨਾ** ਮੁਸਲਮਾਨਕਹਾਵਨਮੁਸ
 ਕਲਜੇਹੋਏਤਾਮੁਸਲਮਾਨਕਹਾਵੈ। ਅਵਲਾਅਵਲੁਦੀਨਕਰਿਮਿਠਾਮੁਸਲਮਾਨਮਾਲਮੁਸਾਵੈਰਬਕੀਰਜਾਇਮ
 ਨੇਸਿਰਉਪਰਕਰਤਾਮਨੇਆਪਗਵਾਵੈ। ਹੋਇਮੁਸਲਮਦੀਨਮੁਹਾਏਮਰਣਜੀਵਣਕਾਭਗਮਚੁਕਾਵੈ। ਨਾਨਕਸਰ
 ਬਜੀਅਮਹਿਰਮਤਹੋਵੈਤਮੁਸਲਮਾਨਕਹਾਵੈ। ੩॥ **ਅਵੀਤੁ** ਮਿਹਰਮਸੀਤੁਸਿਦਕਮੁਸਲਾਹਕਤਲਾਸਕੁਰਾਨ

ਸਰਮਸੁਨਤਸੀਲੋਰੋਜੋਹਮੁਸਲਮਾਨਾਕਰਨੀਕਾਬਾਸਚਪੀਰਕਲਮਾਕਰਮਨਿਮਾਜਾ। ੩ ੬੨
 ਸਈਸਾਤਿਸਕੁਵਸੀਨਾਨਕਰਖੇਲਾਜਾ। ੩॥ ਮੁਸਲਮਾਨਮੁਸਾਵੈਆਪਾਸਿਦਕਸਬੁਰੀਕਲ
 ਮੇਪਾਕਾਪ੍ਰੀਨਛੇਪ੍ਰੀਨਚਾਇ। ਸੋਮੁਸਲਮਾਨਭਿਸਤਕੋਜਾਇ। ੪॥ ਸੁਰਾ। ਹੱਕਪਰਾਇ
 ਆਨਾਨਕਾਉਸਸੁਰਉਸਗਾਇ। ਗੁਰਪੀਰਹਾਮਾਤਾਕੁਰੇਜਾਮਰਦਾਰਨਖਾਇ। ਗਲੀਭਿਸ
 ਤਨਜਾਈਐਛੁਟੀਐਸਚਕਮਾਇ। ਮਾਰਨਪਾਇਹਰਾਮਮੈਹੋਇਹਲਾਲਨਜਾਇ। ਨਾਨਕਗਲੀ
 ਕੁੜੀਐਕੁੜੇਪਲੇਪਾਇ। ਦੁਨੀਆਜੇਤੀਕੁੜੀਐਕੁੜੇਪਲੇਪਾਇ। ਦੁਨੀਆਜੇਤੀਕੁੜੀਆਰਦਰ
 ਗਹਿਲਹਨਿਨਜਾਇ। ਦੇਨਸਜਾਈਜੀਆਕਉਸੇਈਲਹਨਸਜਾਇ। ਨਾਨਕਬਾਜੀਕੁੜਦੀ
 ਕੁੜੇਚਲੇਗਾਇ। ੬॥ ਹਦੀਸ। ਪਰਹਰਿਕਾਮਕ੍ਰੋਧਥੁਠਨਿੰਦਾਤਜਮਾਇਆਅਹਿਕਾਰਚੋਕਾਵੈ
 ਤੁਜਕਾਮਕਾਮਨੀਮੋਹਤਜੈਤਾਅੰਜਨਮਾਹਿਨਿਰੰਜਨਪਾਵੈ। ਤਜਮਾਨਅਪਮਾਨਪ੍ਰੀਤਸੁਤਦਾਰ
 ਤਜਪਿਆਸਆਸਰਾਮਾਲਿਵਲਾਵੈ। ਨਾਨਕਸਾਚਾਮਨਵਸੈਸਚਸਬਦਹਰਿਨਾਮਸਮਾਵੈ। ੭॥
 ੧ ਸੁਰ। ਜਿਨਾਸਚੁਪਛਾਣਿਆਪਾਸੁਨਭਿਸਤੀਜਾਇ। ਹਕਹਲਾਲੀਖਾਵਣਾਸਚਤਿਨਾਹਕੋਭਾ
 ਜੇਰਨਕੀਚੈਕਿਸੇਪਰਉਤਮਮਧਮਕੋਇ। ਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨਨੇਵਹਾਨਸੀਹਤਹੋਇ। ੮॥ ਨਸੀ
 ਹਤੁਹਿੰਦੁਆਸੁਰਾ। ਦਇਆਕਪਾਹਿਸੰਤੋਖਸੁਤਜਤਗੰਢੀਸਤਿਵਟਾਇਹੁਜਨੇਉਜੀਆਕਾਹਈ
 ਤਾਪਾਂਝੇਘਤਿ। ਨਾਏਹੁਤੁਟੈਨਮਲਸਗੈਨਾਏਹੁਜਲੇਨਜਾਇ। ਧਨਸਿਹਿੰਦੁਨਾਨਕਾਜੋਗਲਚਲੇ
 ਪਾਇ। ੯॥ ਹਦੀਸਿ। ਚਉਕੜਮੁਲਅਣਾਇਆਬਹਿਚਉਕੇਪਾਇਆ। ਸਿਖਕੰਨਚੜਾਈਆ
 ਗੁਰਬਹਮਣਥੀਆ। ਓਹਮੁਆਓਹਬੁਨਪਾਇਆਵੇਤਗਾਗਾਇਆ। ੧॥ ਆਇਤ। ਲਖਚੋਰੀਆ

ਆਲਖਜਾਗੀਆਲਖਕੁੜੀਆਲਖਗਾਲਾ। ਲਖਠਗੀਆਪਹਿਨਾਮੀਆਗਤੁਦਿਨਸਜੀਆ
 ਨਾਲਾ। ਤੁਗਕਪਾਹੁਕਤੀਐਥਾਹਮਣਵਦੇਆਇ। ਕੁਹਿਬਕਰਹਿਨਖਾਇਆਸਭਕੋਆਖੇ
 ਪਾਇ। ਹੋਇਪੁਗਣਾਸੁਟੀਐਭੀਫਿਰਪਾਈਐਹੋਗ। ਨਾਨਕਤਗਨਤੁਟਈਜੇਤੁਗੋਹੋਵੈਜੋਗ।
 ਨਾਇਮੀਨੀਐਪਤਿਉਪਜੈਸਾਲਾਹੀਸਚਸੂਤਾ। ਦਰਗਹਿਅੰਦਰਪਾਈਐਤੁਗਨਤੁਟਸਪੁਤਾ।
 ੧੧॥ **ਹਦੀਜਾ**॥ ਤੁਗਨੀਦੀਤੁਗਨਨਾਥੀ। ਚੁਲਕੇਬਕਪਵੈਨਿਤਦਾੜੀ। ਤੁਗਨਪੈਰੀਤੁਗਨਹ
 ਥੀ। ਤੁਗਨਜਿਹਵਾਤੁਗਨਅਖੀ। ਵੇਤੁਗਾਆਪੇਵਤੈ। ਵਟਧਾਗੇਅਵਗਾਪਤੈ। ਲੈਭਾੜਕਰੇ
 ਵੀਆਹੁ। ਕਢਕਾਗਲਦਸੈਰਾਹੁ। ਸੁਣਵੇਖਹੁਲੇਕਾਇਹੁਵਿਗਾਣਾ। ਮਨਅੰਧਾਨਾਉਸੁਜਾਣਾ। ੧੨॥
ਆਇਤਾ॥ ਗਉਬ੍ਰਾਹਮਣਕਉਕਰਣਵਹੁਗੋਬਰਤਰਣਨਜਾਈ। ਪੋਤੀਟਿਕਾਤੇਜਪਮਾਲੀਧਾ
 ਪਾ। ਨਮਲੇਢੁਖਾਈ। ਅੰਤਰਿਪੁਜਾਪੁਜਹਿਕਤੇਬਾਸੰਜਮਤੁਰਕਾਭਾਈ। ਛੋਡੀਲੈਖੰਡਾਨਾਮਲਇਐ
 ਜਾਹਿਤਰੰਦਾ। ੧੩॥ ਆਣਸਥਾਣੇਕਰੇਨਿਵਯਾ। ਛੁਰੀਵਗਾਇਨਤਿਨਗਲਤਾਰਾ। ਤਿਨਪਾਰਿਬ੍ਰ
 ਹਮਣਪੂਰੇਨਾਦ। ਤਿਨਾਭਿਆਵਹਿਓਈਸਾਦ। ਕੁੜੀਗਸਕੁੜਾਵਾਪਾਗ। ਕੁੜਬੋਲਕਰਹਿਅਹ
 ਗ। ਸਰਮਧਰਮਕਾਤੇਰਾਵਗਾਨਾਨਕਕੁੜਹਿਅੰਗੁਰਪੂਗ। ੧੪॥ ਮਥੈਟਿਕਾਤੇਜਪੋਤੀਕਪਾਈ
 ਹਥਛੁਰੀਜਗਤਕਸਾਈ। ਨੀਲਬਸਤ੍ਰਪਹਿਰੇਵਹਿਪਰਵਾਣਾ। ਮਲੇਢੁਧਾਨਲੇਪੁਜਹਿਪੁਗਣ
 ਆਕੁਥਿਆਕਾਕੁਠਾਬਕਰਾਖਾਣਾ। ਚਉਕੇਉਪਰਕਿਸੇਨਜਾਣਾ। ਵੇਕੇਚਉਕਾਕੁਠੀਕਾਗ। ਉਪ
 ਰਆਇਏਥੈਕੁੜਿਆਗ। ਮਤਿਕਿਟੈਵੇਮਤਿਕਿਟੈ। ਇਹਅੰਨਅਸਸੁਫਿਟੈ। ਤੁਨਫਿਟੈਛੋੜਕਰੇ
 ਨਾ। ਮਨਜੁਠੇਚੁਲੀਭਰੇਨਾ। ਕਹੁਨਾਨਕਸਚਧਿਆਈਐ। ਸੁਚਹੋਵੈਤਸਚਪਾਈਐ। ੧੫॥

ਜੇ ਮੰਗ ਕਾ ਘਰਿ ਮੁਹੈ ਘਰਿ ਮਹਿ ਪਿਤਰੀ ਦੇਇ। ਅਗੈ ਵਸਤ ਸਿਵਾਈ ਐ ਪਿਤਰੀ ਚੇਰ ਕਰੇਇ। ੮੩
 ਅਹਿ ਹਥ ਦਲਾਲ ਕੇ ਮੁਸਟੀ ਏ ਹਕ ਰੇਇ। ਨਾਨਕ ਅਗੈ ਸੇ ਮਿਲੈ ਜੇ ਖਟੇ ਘਾਲੇ ਦੇਇ। ੧੬। ਜਿਉ ਜੇ
 ਰੁਸਿ ਨ ਵਣੀ ਆਵੈ ਵਾਰੇ ਵਾਰ। ਜੁਠੇ ਜੁਠਾ ਮੁਖ ਵਸੈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਇ ਖਆਗ। ਸੁਚੇ ਇਹ ਨ ਆਖੀ ਅ
 ਹਿ ਬਹਾਨਿ ਜਿ ਪਿਰਾਧੋਇ। ਸੁਚੇ ਸੇਈ ਨਾਨਕਾ ਜਿ ਨ ਮਨ ਵਸਿਆ ਸੋਇ। ੧੭। ਜੇ ਕਰਿ ਸੂਤ ਕੁਮਨੀ
 ਐ ਸਭ ਤੈ ਸੂਤ ਕਹੋਇ। ਗੋਹਿ ਅਤੇ ਲਕੜੀ ਅੰਦਰਿ ਕੀਨਾ ਹੋਇ। ਜੇ ਤੇ ਦਾਣੇ ਅੰਨ ਕੇ ਜੀ ਆਧਾ ਸੁਨ ਕੋ
 ਇ। ਪਹਿਲਾ ਘਾਣੀ ਜੀਉ ਹੋ ਜਿਤ ਹਰਿ ਆਸਭੁ ਕੋਇ। ਸੂਤ ਕ ਕਿਉ ਕਰ ਰਖੀ ਐ ਸੂਤ ਕ ਪਵੈ ਰਸੋਏ
 ਨਾਨਕ ਸੂਤ ਕ ਏਵ ਨ ਭੁਤ ਹੋਰੀ ਆਨ ਉਤਾਰੈ ਧੋਇ। ੧੮। ਮਨ ਕਾ ਸੂਤ ਕ ਲੋਕੁ ਹੋ ਜਿ ਹਵਾ ਸੂਤ
 ਕ ਕੁਨਾ ਅਖੀ ਸੂਤ ਕ ਵੇਖਣਾ ਪਰਤਿਆ ਪਰਧਨ ਰੂਪ। ਕੰਨੀ ਸੂਤ ਕ ਕੰਨ ਪੈਲਾ ਇਤ ਬਾਰੀ ਖਾਹਿ।
 ਨਾਨਕ ਹੀ ਸਾਅਦਾ ਮੀਥ ਧੋਜ ਮਪੁਰ ਜਾਹਿ। ੧੯। ਸਭੇ ਸੂਤ ਕ ਭੁਰ ਮਹੈ ਦੂਜੇ ਸਗੋ ਜਾਇ। ਜੀਮਣ
 ਮਰਣ ਹੁਕਮ ਹੋ ਭਾਣੈ ਆਵੈ ਜਾਇ। ਖੀਣਾ ਪੀਣਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇ ਤੇ ਨ ਰਿਜ ਕ ਸੇਧਾਹਿ। ਨਾਨਕ ਜਿਨੀ
 ਗਰਮ ਖਬੁ ਭਿਆਤਿ ਨਾ ਸੂਤ ਕੁ ਨਾਹਿ। ੨੦। ਭੰਡੁ ਜੀਮੀ ਐ ਭੰਡੁ ਨਿਮੀ ਐ ਭੰਡੁ ਮੰਗਣ ਵੀ ਆਹ। ਭੰਡੁ
 ਹੋਵੈ ਦੇਸਤੀ ਭੰਡੁ ਚਲੈ ਰਾਹ। ਭੰਡੁ ਮੁਆ ਭੰਡੁ ਭਾਲੀ ਐ ਭੰਡੁ ਹੋਵੈ ਧੰਧਾਨ। ਸੋ ਕਿਉ ਮੰਦਾ ਆਖੀ ਐ
 ਜਿਤ ਜੀਮਹਿ ਗਜਾਨ। ਭੰਡੁ ਹੁਹੀ ਭੰਡੁ ਉਪਜੈ ਭੰਡੁ ਧਾਸੁਨ ਕੋਇ। ਨਾਨਕ ਭੰਡੁ ਬਾਹਰ ਏ ਕੋ ਸਭਾ ਸੋ
 ਇ। ੨੧। ਜਿਤੁ ਮੁਖ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀ ਐ ਭਾਗ ਚਤੀ ਚਾਗ। ਨਾਨਕ ਤੇ ਮਖ ਉਜਲੇ ਤਿਤ ਸਚੇ ਦਰਬਾਰ
 ਮ। ਪਹਲਾ ਸੁਚਾ ਆਪਿ ਹੋਇ ਸੁਚੈ ਬੈਠਾ ਆਇ। ਸੁਚੈ ਅਗੈ ਰਾਖਿ ਓਨ ਕੋਇ ਨ ਭਿਟਿਓ ਜਾਇ। ਸੁਚਾ ਹੋ
 ਏ ਕੋ ਜੇ ਵਿਆਲ ਗਾਪੜ ਨਿਸਲੇ ਕਾ। ਕੁਹ ਬੀਜਾਈ ਸੁਟਿ ਆਕਿ ਸਏ ਹੁਲ ਗਾਏ ਖਾ। ੨੨। ਅਨਿਏ

ਵਤਾਪਾਈ ਦੇ ਵਤਾਬੇ ਸੰਤਰ ਦੇ ਵਤਾ ਲੁਣ ਪੰਜਵਾਂ ਪਾਇਆ ਘਿਤਾ। ਤਾਂ ਹੋ ਆਪਾ ਕਪਵਿਤਾ। ਪਾਪੀ ਸਿ
 ਉਤਨ ਗਾਇਆ ਥੁਕਾ ਪਈ ਆਤਿਤਾ। ਜੇਤੁ ਮੁਖ ਨਾਮ ਨ ਉਚਰਾਇ ਬਿਨ ਨਾ ਵੈਰ ਸਖਾਹਿ। ਨਾਨਕ
 ਏਵੇ ਜਾਣੀ ਐਤਿਤੁ ਮੁਖ ਥੁਕਾ ਪਾਹਿ। ੨੪। ਤੁਗਨ ਹਿੰਦੂ ਪਾਇਆ ਤੁਗਨ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਦੋਵੇਂ ਰੁ
 ਲੇ ਗਾਇਤੇ ਗਾਲ ਬਕਾਇਆ ਸੇਤਾਨ। ਹਿੰਦੂ ਸੰਗਲ ਸੁਤ ਦਾਤਿ ਸਕ ਉਭਉ ਨ ਹੀ ਕੋਇ। ਕੁਏ
 ਬੈਠੇ ਚਉ ਕੇਵਿ ਚਕਾ ਵੈਧਾਹਿ ਰਿਹੋਇ। ਹਿੰਦੂ ਬਪਾ ਸੁਤ ਸਿਉ ਤਿਨ ਕਉ ਛੁਟਣ ਅਸਾਨ। ਤ੍ਰਿਕ
 ਲਸੰਗਲ ਸਰੇ ਦਾਛ ਦੇ ਨ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਕੀਧੀ ਜਿਉ ਦਰੀਆ ਉਦੀ ਵੀਨ ਕਿਨਾਰੇ ਦੋਇ। ਆਪੋ ਅ
 ਪਣੇ ਦੀਨ ਵਿਚ ਬਧੇ ਰਿਸ ਨ ਲੋਇ। ਹਿੰਦੂ ਬੰਧਨ ਜੇ ਕਟੇ ਕੋਇ ਨਾ ਸਕੈ ਹੋਨ। ਬੰਧਨ ਕਟੇ ਤੁਰਕ ਜੇ
 ਮਾਰ ਨਿਧਿ ਡਾਅਧੋਨ। ਬੰਧਨ ਚੰਗਾ ਸੁਤ ਦਾਤੁ ਪਾਈ ਐਹੋ ਗ। ਜੇ ਬੰਧਨ ਤੁਟੇ ਤੁਰਕ ਦਾਤਾ ਕਾਫਰ
 ਹੋਇ ਨਿਕੋਰ। ਕਰਮੀ ਬਧੇ ਜੇ ਮਰਨਿ ਮਰ ਫਿਰ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ। ਖਲੇ ਬੰਧਨ ਜੇ ਫਿਰ ਨਿਸਨ ਮਨ ਮਰ
 ਤਾਹਿ। ਸੁਨਤਿ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦੀ ਕੰਨੋ ਸੁਣੀ ਐਵੇਇ। ਸੁਨਤ ਬਾਝੇ ਜੀ ਵਣਾ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਨ ਹੋਇ। ਆਲ
 ਤਕਟੀ ਤੁਰਕ ਦੀ ਹਿੰਦੂ ਗੋਰਾ ਛਿਦਾਇ। ਜਰਬ ਸਗਾ ਵਨ ਆਪਣੀ ਨਿਆਰਾਹਿ ਆਖੁ ਦਾਇ। ਹਿੰ
 ਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੋਇ ਦੋਰ ਗਹਿਲ ਹਨਿ ਨ ਜਾਇ। ਫੈਲਫ ਕੜਜ ਹਨ ਵਿਚ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਤੀਜਾ
 ਦੀਨ ਚਲਾਇਆ ਮੁਸਲਮਾਨ ਆਸਾਨ। ੨੫॥ **ਸੁਆਸਤੁ ਕਨ ਦੀਨ ਕਾ ਜੀ ਸੁਰਾ। ਆਖੇ ਕ**
ਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀ ਸੁਣਨ ਨ ਕਰਵੇ ਸਾ। ਜੇ ਐ ਬੇਕਲ ਸੇ ਪਾਕ ਹੋਨ ਸੇ ਅਲਹ ਦੇ ਦਰ ਪੇਸਾ। ੨।
 ਅਵਲਨਾ ਉਖੁ ਦਾਇ ਦਾ ਦੋਇ ਮਨ ਬੀਰ ਸੁਲਾ। ਨਾਨਕ ਕਲਮਾ ਯਾਦ ਕਰਿ ਦਰਗਾਹਿ
 ਪਵਹਿ ਕਬੂਲਾ। ਲਿਖਿ ਆਦਰ ਦਰਗਾਹ ਦੇ

ਇਕਸਥਾਝਨਕੋਇ। ਰਹੈਮਹੀਮਦਓਮਤੀਕਲਮਾਪਾਕਥਗੋਇ। ਸਾਹਿਬਕਾਫਰਮਾਇਆਲਿ ੬੪
 ਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਾ। ਦੇਜਕਜਲਦੇਨਪਵਨਿਜੋਪਕੂਦੇਕਲਮਾਪਾਕਾ। ਤੀਹੇਰਖਨਰੋਜਨੇਪਜੇ
 ਵਕਤਿਨਿਮਾਜਾ। ਰਿਸਤਤਿਨਾਕਉਰੋਜਨੀਲਥੇਸਭਅਜਾਬਾ। ਆਤਮਦੇਜਕਹਾਵੀਐਕਾਫ
 ਰਨਿਤਜਲੰਨਾ। ਮੁਸਲਮਾਨਮੁਸਲਮੀਜੋਖਾਕੁਸੰਗਮਿਲੰਨਾ। ਕਾਇਮਹੋਇਕਿਆਮਤੀਵਤਨ
 ਆਵਨਜਾਨਾ। ਰੁਕਨਲਰੂਹਅਮਾਨਤੀਜੇਸਾਬਤਰਖੇਈਮਾਨ। ੩੬॥ **ਜਦਾਬਨਾਨਕਸਾਹਿਬ**
ਗਾ। ਸੁਣਹੋਕਾਜੀਰੁਕਨਵੀਆਖੀਨਾਨਕਸਾਹ। ਜਿਨਾਈਮਾਨਸਲਾਮਤੀਸੇਦਰਗਾਹਿਪਾਇਨ
 ਗਾ। ਅਵਲਨਾਉਖੁਦਾਇਦਾਕੇਤੇਨਬੀਰਸੁਲਾ। ਰੁਕਨਲਨੀਯਤਿਰਾਸਕਰਿਦਰਗਾਹਿਪਵਹਿ
 ਕਬੁਲਾ। ਲਿਖਿਆਦਰਦਾਰਿਗਾਹਦੇਹਿਕਸਥਾਝਨਕੋਇ। ਦੁਜੀਕੁਦਰਤਿਸਾਜਕੈਰੰਗਾਉਖਾਏਦੇਏ
 ਇਕੁਦੁਕੁਦਰਤਿਲਖਕਰਿਲਖਹੁਲਾਖਿਅਸੀਖ। ਨਾਨਕਕੀਮਤਿਨਾਪਵੈਸਾਹਿਬਅਗਮਾਥਿਅੰਤ
 ਆਦਮਹਵਾਸਿਰਜਿਆਕੁਦਰਤਿਬੰਦੇਦੋਇ। ਦੁਹਥੀਉਪਜੀਮੇਦਨੀਜੀਆਜੀਤਅਲੋਇ। ੩੭॥
 ਸੇਪੈਕੈਬਰੀਆਇਆਇਸਦੁਨੀਆਕੇਮਾਹਿ। ਨਾਉਮਹੰਮਦਮਸਤਫਾਹੋਆਥੇਪਰਵਾਹਿ। ਤਿਥੀ
 ਅਸਚਾਰਕਿਤਾਬਸੇਧਹਿਕਸਥਾਝਨਕੋਇ। ਵਾਹਿਦੇਲਾਸਰੀਕਹੈਦੁਜਾਹੋਆਨਹੋਇ। ਢੁਢਸ
 ਚਉਦਹਤਬਕਫਿਰਸੂਰਤਨਾਹਿਖੁਦਾਇ। ਸੁਣਸਅਵਜਾਜਰਸਦਾਗੈਬੀਪਰਦੇਮਾਹਿ। ਪਰਦੇ
 ਅੰਦਰਿਨਰਹੈਬਿਅੰਤਅਫਤਾਬਮਹਤਾਬ। ਨਾਹਿਨਮੁਨਾਰਬਦਾਨਾਹੀਜਾਤਸਫਾਤਕਿਤਾਬ।
 ਫਿਰਸੇਪਿਓਸਅੰਦਰਿਆਪਣਾਆਪੇਆਪਖੁਦਾਇ। ਪਾਕਪਸ਼ਿਓਸਕਲਮਾਹਿਕਸਦਾਮਹੰਮਦਨ
 ਲਮਿਲਾਇ। ਹੋਆਮਸੂਕਖੁਦਾਇਦਹੋਆਤੁਲਾਇਲਾਇ। ਅਲਹਥੇਨਮੂਨਹੈਬੇਚਗੂਨਕਹਾ

ਇਹ ਅਲਹ ਆਸਕ ਸਚ ਦਾ ਹੋਰ ਮਸੂਕ ਨ ਕੋਇ ਰਹਿ ਦਾ ਬੇਪਰਵਾਹਿ ਹੈ ਇਕੋ ਕਰਤਾ ਸੇਇ ॥
 ਇਕ ਦਿਹਾ ਫੇਜਾ ਦਿਆਸਾਂ ਮੈਰਾ ਜੇ ਮਾਹਿ ॥ ਮਨ ਵਿਚ ਖੁਦੀ ਬਿਚਾਰੀ ਅਸਮੇਰੇ ਤੁਲ ਕੋ ਨਾਹਿ
 ਅੰਦਰ ਸਬ ਮੈਰਾ ਜਨ ਦੇ ਕੀਤੀ ਅਸਖੁ ਦੀ ਬਿਕਾਰਾ ਜਬ ਰਾਈ ਲਾਇ ਖਾਈ ਅਨ ਕੁ ਦਰਤਿ ਸੁਤਰ
 ਕੀਤਾ ਗਾਹਿ ਕਸੇ ਹਿ ਕਸੇ ਸੁਤਰ ਪਰ ਤੈ ਤੈ ਸੰਦੂਕਾ ॥ ਹਿਕ ਹਿਕ ਹੋ ਸਰਵਾਨ ਸੰਗ ਪੁਤ੍ਰੀ ਜਾਈ
 ਕਕਾ ਅਵਲ ਮਾਖਰ ਦੇ ਖਕਰ ਹੋਇ ਰਹਿ ਆਹੰਗ ਨਾ ॥ ਕਦ ਹੀ ਗਾਹੁ ਨ ਖਲਈ ਚੁਕੇ ਸਾਨ ਅ
 ਸਾਨਾ ॥ ਪੁਛਿਓ ਸਜਬ ਰਾਈ ਲੋਨੇ ਕਦ ਖਲੇ ਗਾਗਾ ॥ ਜਬ ਰਾਈ ਲਪੁਕਾਰੀ ਆਹੰ ਨਾ ਬਿਅ
 ਤ ਅਥਾਹੁ ॥ ਹਿੰਉ ਭੀ ਪੈ ਦੇ ਨਹੇ ਆ ਅਗੇ ਹੀ ਦਾਖੇ ਲਾ ॥ ਆਮ ਦਰਫਤ ਕਦੀ ਮਹੈ ਕਦੀ ਨ ਰਹਦੇ
 ਮੇਲਾ ॥ ਆਖਿ ਆ ਜਬ ਰਾਈ ਲਤ ਬਖੋਲ ਸੰਦੂਕਾ ਦੇਖਾ ॥ ਆਖਿ ਆ ਜਬ ਰਾਈ ਲਤ ਬਖੋਲ ਸੰ
 ਦੂਕਾ ਦੇਖਾ ॥ ਇਕ ਲੀਤ ਸਸੁਤਰ ਕਤਾਰ ਤੇ ਸਚ ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਬਖੇ ਕਾ ॥ ਡਿਠ ਸਖੋਲ ਸੰਦੂਕ ਹਿਕ
 ਅੰਤ੍ਰਿ ਭਰੇ ਮਿਆਨਾ ਗੈਬ ਅਜ ਗੈਬੀ ਤਿਸ ਮਾਤ ਕਰਤੇ ਰਚੀ ਚਉਗਾਨਾ ॥ ਹਿਕ ਅੰਤ੍ਰਿ ਫੇਨ ਕੋ ਹੋ ਆ
 ਅੰਧ ਗੁਬਾਰਾ ॥ ਚਾਨਣ ਫੇਰ ਦਿਖਾਇ ਭਿਨ ਵਿਚ ਵਸ ਦੇ ਤਬ ਕਾ ਪਾਗਾ ॥ ਹਿਕ ਸੇ ਹਿਕ ਸੇ ਤਬ ਕਵਿਚ
 ਕਈ ਅਸੀਖ ਅਭਿਤਾਰਾ ਕਈ ਮਹਿ ਮਦਮੁ ਸਤਫਾ ਕਛ ਅੰਤ ਨ ਪਾਗਾ ਵਾਗਾ ॥ ਪੁਛਿ ਮਹਿ ਮਦਮੁ ਸਤਿਫਾਇ
 ਬੇਪੈ ਕੰਬ ਰੁਕੋਇ ॥ ਅਗੇ ਕਹਨ ਪੈ ਕੰਬ ਰਾ ਕਈ ਅਸੀਖ ਲੋਇ ॥ ਡਿਠ ਸਸਪਤ ਪਤਾਲ ਫਿਰ ਡਿਠ ਸ
 ਸਪਤ ਅਕਾਸਾ ॥ ਹਿਕ ਸੇ ਹਿਕ ਸੇ ਤਬ ਕਵਿਚ ਕਈ ਰਸੁ ਲਖ ਵਾਸਾ ॥ ਫਿਰ ਆਖੀ ਸੁਮੁਹ ਕਲਾਮ ਇ
 ਹ ਵਾਹ ਦਿਲਾ ਸਹੀਕਾ ॥ ਅਸੀਖ ਅਭਿਤਾਰ ਪੈ ਕੰਬ ਰਾ ਕੋ ਸੇ ਨ ਲਪੀਲੀਕਾ ॥ ਕੋ ਤੇ ਨ ਰਮਹਿ ਮਦੀ ਡਿਠੇ
 ਨ ਧੀਰ ਸੁਲਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕੁ ਦਰਤਿ ਦੇ ਖਕਾਰਿ ਗਈ ਖੁਦੀ ਸਭ ਭੂਲਾ ॥ ਲੋਵਾਲੀ ਦਰਗਾਹ ਦਾ ਅੰਤ ਨ ਪਾਗਾ

ਕਈ ਅਸੀਖਾਤ ਬਕਰਿ ਬੇਅੰਤ ਬੇਸੁਮਾਰਾ। ਇਕੋ ਦਰਦ ਰਗਾਹ ਇਕਾਇਕੋ ਪਾਕ ਪੁਦਾਇ। ਵਜੀਕੁ ਦਪ
 ਦਰਤ ਸਾਜ ਕੈ ਹੋਆ ਬੇਪਰਵਾਹ। ਇਕੋ ਆਸ ਕਾ ਪਹੈ ਹੋਰ ਮਸ਼ੁਕ ਨ ਕੋਇ। ਕੁਦਰਤ ਕਈ ਮਸ਼ੁਕ
 ਹੋਵਾ ਵਾਕਰ ਦੇਸੇਇ। ਸਾਹਿਬ ਕਿਸੇ ਨ ਦੇਖਿਆ ਸੁਭ ਕੁਦਰਤਿ ਨੁ ਲਪਟਾਇ। ਕੁਦਰਤਿ ਅੰਤ ਨ ਪਾ
 ਵਨੀ। ਫਿਰ ਫਿਰ ਪਕੇ ਖਾਹਿ। ਖਾਕੂ ਤੇ ਫਿਰ ਉਪਜੀ ਕਈ ਅਸੀਖਾ ਲੋਇ। ੩੭॥ ਜਿਤ ਦਰਲਖ ਮਹ
 ਮਦਾ ਲਾਖਿ ਬ੍ਰਹਮੋ ਬਿਸਨ ਮਹੇਸ਼। ਲਖਿ ਲਖ ਗਾਮ ਵਡੀ ਰੀਅਹਿ ਲਖ ਗਾਹੀ ਲਖ ਵੇਸ। ਲਖ ਲਖ
 ਉਬੇ ਜਤੀ ਹੈ ਸਤੀ ਤੇ ਸੀਨਿਆਸ। ਲਖਿ ਲਖਿ ਉਬੇ ਗੋਰ ਖਾਲਖ ਲਖਿ ਨਾਥਾਨਾਥ। ਲਖਿ ਲਖਿ ਉ
 ਬੇ ਆਸਨਾ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਰਹਿ ਗਾਸਿ। ਲਖਿ ਲਖਿ ਵੇਵੇ ਵੇਵੇ ਵੇਵੇ ਨੇ ਲਖਿ ਨਿਵਾਸ। ਲਖਿ ਪੀਰ ਪੈ ਕੀਬ
 ਰ ਅਉਲੀਏ ਲਖ ਕਾਜੀ ਮੁਲਾਸੇ ਖਾ। ਕਿਸੇ ਸਾਂਤ ਨ ਆਈਆ। ਬਿਨਸਤਿ ਗੁਰ ਕੈ ਉਪਦੇਸ਼। ਸਾਧਿਕ
 ਸਿਧ ਅਗਨ ਤਹੈ ਕੇਤੇ ਲਖ ਅਪਾਗ। ਇਤਨਿਆ ਅਪਵਿਤਰੈ ਬਿਨਸਤਿ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦ ਬੀਚਾਰ।
 ਸਿਰਨਾਥ ਕੈ ਏਕ ਨਾਥ ਸਤਿ ਨਾਮ ਕਰਤਾਗ। ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤ ਨਾਪਵੈ ਬੇਅੰਤ ਬੇਸੁਮਾਰਾ। ੩੮॥
 ਲਖ ਲਖਿ ਧਰਤ ਅਕਾਸ ਹੈ ਨਿਪੁਰੀਆ ਲਖ ਅਨੰਤ। ਲਖਿ ਲਖਿ ਨਿਤ ਅਵਤਾਰ ਪਰਿਕਰ ਦੇ ਚਰਤ
 ਬੀਅੰਤ। ਲਖਿ ਲਖਿ ਕੁਰਮ ਮਛਿ ਕਛਿ ਲਖ ਲਖਿ ਭੁਏ ਬੇਰਾਹਿ। ਲਖਿ ਲਖਿ ਉਬੇ ਨਗ ਸਿੰਘ ਬਾਹ
 ਨ ਲਖ ਅਥਾਹਿ। ਗਾਮ ਕ੍ਰਿਸਨ ਅਗਨ ਤਹੈ ਬੇਪਕਲੀ ਕੀ ਲਾਖਿ। ਆਵਨ ਜਾਵਨਿ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਕਰਤੇ
 ਅਖ ਫਰਕ। ਕੇਤਨਿਆ ਅਵਤਾਰ ਲਖਿ ਬੀਤੇ ਅੰਤ ਨ ਪਾਗ। ਕੇਤੀ ਆਹੋਈ ਆਉ ਮਤੀ ਕਛੁ ਅੰਤ ਨ
 ਪਾਗ ਵਾਗ। ਲਖ ਪੀਰ ਪੈ ਕੀਬਰ ਅਉਲੀਏ ਗਉ ਸਿਕਤ ਬਲਖਿ ਪੀਰ। ਤੁਰਸਨ ਖੜੇ ਦੀਦਾਰ ਨੇਉ
 ਸਨ ਖਰੇਜ ਹੀਗ। ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਪਾਤਸਾਹ ਸਿਰਸਾਹ ਪਾਤਸਾਹ। ਕਾਇਮ ਦਾਇਮ ਕੁਦਰਤੀ ਕਾਦ

ਰਬੇ ਪਰਵਾਹ ॥ ੩੦ ॥ ਘੁੰਮੇ ਆਇਨਾ ਆਖ ਦੇ ਬੇਦ ਪੜਨ ਮੁਖ ਚਾਹਾ ॥ ਬਿਸਨ ਕਿਸਨ ਕਦੀ ਬਪਨੇ
 ਹੁਕਮੀ ਧਰਮ ਅਉਤਾਰਾ ॥ ਸਿਵ ਪੁਕਾਰਨ ਵਰਖੇ ਦੇ ਵੀ ਦੇਵ ਅਸੀਖਾ ਅਪੁਰੇ ਹੋਇ ਕੇ ਸੁਰਮਰਨ
 ਸਚ ਸਦਾ ਬਖਸਿਦਾ ॥ ੩੧ ॥ ਚਾਰ ਕੁਤੇ ਘਾਸੇ ਧੀਆ ਸੇਧੇ ਚਾਰੇ ਧੇ ॥ ਦਾਸੇ ਧੀਨ ਉਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ
 ਬਹੁ ਬਿਧ ਹੋਇ ਕੇ ਦਾ ॥ ਸਾਹਿਬ ਇਕੋ ਗਾਹਿ ਦੇਇ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ॥ ਦਾਵੇ ਉਤੇ ਲੜ ਮਰਹਿ ਰਹਿਅ
 ਖਵਾਇਆ ਮਾਨ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾ ਵਾਛੁ ਰਿਆਜ ਗਵਿਚ ਵਰਤੈ ਖੈਰਾ ॥ ਨਾਕਾ ਹੂ ਸਿਉ ਦੇ ਸਤੀ ਨਾਕਾ ਹੂ
 ਸਿਉ ਵੈਰਾ ॥ ੩੨ ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਰੁਕਨ ਦੀ ਸਚੇ ਸੁਣ ਹੁਜ ਵਾਧਾ ॥ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਫੁਰਮਾਇਆ ਸਿਖ
 ਯਾਦਿ ਚਕਿਤਾ ਬਾ ॥ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਜ ਕੋ ਜੇ ਸਨ ਸੇ ਕਿਉ ਕਰ ਕਲਮੇ ਪਾਕਾ ॥ ਮਕਰੂ ਤੀਹੋ ਰੋਜੇ ਪੰਜ
 ਨਿਮਜਤ ਲਾਕਾ ॥ ਲੁਕ ਮੇਖਾ ਹਿਹ ਰਾਮ ਦਾ ਸਿਰ ਤੇ ਚੜਨ ਅਜਾਬਾ ॥ ਜੇ ਰਾਹਿ ਸੈਤਾਨੀ ਗੁਮ ਬੀਏ ਸੇ
 ਕਿਉ ਕਰਿ ਕਰਨਿ ਨਿਮਾਜਾ ॥ ਆਤਮ ਦੇ ਜ ਕੁਹਾ ਵੀ ਐ ਆਇਆ ਤਿਨਾਨ ਸੀਧਾ ॥ ਭਿਸਤ ਹਲਾਈ
 ਖਾਵਣਾ ਕੀਤਾ ਜਿਨਾ ਪਲੀਤਾ ॥ ਮੁਸਲਮਾਨ ਮੁਸਲਮੀ ਜੇ ਜੁਸੇ ਵਿਚ ਮਰਨਿ ॥ ਕਾਇਮ ਹੋਇ ਕਿਆ
 ਮਤੀ ਫੇਰਨ ਜਨਮ ਪਰਨਿ ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੀ ਰੁਕਨ ਦੀ ਕਲਮਾ ਸਚ ਪਛਾਨਾ ॥ ਹਿਕੋ ਰੂਹ ਅਮਾਨਤੀ
 ਜੇ ਸਾਬਤ ਰਖੇਈ ਮਾਨਾ ॥ ੩੩ ॥ ਮੁਸਲਮਾਨ ਖਵਾਇ ਦੇ ਹਿੰਦੂ ਆਖਨ ਰਾਮਾ ॥ ਦੁਹਾ ਦਾ ਵਾਪ ਕਰਿ
 ਆਗਾ ਲਬ ਭਾਇਆ ਸੈਤਾਨਾ ॥ ਹਿੰਦੂ ਮਰਤਿ ਨਿਰਮਲੀ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਪਾਕਾ ॥ ਅਮਲਾ ਉਤੇ ਨਿਬੰਧੇ
 ਸੁਹੇ ਨਿਮਾਣੀ ਖਾਕਾ ॥ ਅਰਬਾਨਾ ਸਰਮੈ ਲਕੈ ਜੁਸੇ ਰਚੇ ਖਵਾਇ ॥ ਆਪੇ ਸਾਜਨਿ ਵਾਜਦਾ ਆਪੇ ਕਰੇ
 ਫੁਨਾਹਿ ॥ ਕਾਇਮ ਦਾਇਮ ਕੁਦਰਤੀ ਸਚਾ ਬੇ ਪਰਵਾਹ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਇਕੋ ਹੋਰ ਸੈਤਾਨੀ ਗਾਹ
 ਸਦਾ ਲਖ ਖੈਰ ਬਰਾ ਆਇ ਦੁਨੀਆ ਮਾਹਿ ॥ ਆਪੇ ਅਪਨੀ ਨਉ ਬਤੀ ਆਪ ਚਲਾਏ ਰਾਹਿ ॥ ਐ

ਥੇਓਥੇਏਕਹੈਦੁਜਾਨਾਹੀਕੋਇ। ਦੁਜਾਆਪਜਣਾਇਕੋਗਏਸਭੇਹੀਰੋਇ। ਨੀਚਾਅੰਦਰਿਨੀਚਜਾ ੬੬
 ਤਨੀਚੀਹੁਅਤੁਨੀਚਾ। ਜਿਥੇਨੀਚੈਸਮਾਈਅਨਉਥੇਨਦਰਿਤੇਰੀਬਖਸੀਸਾ। ਬਾਦਪੀਰਆਬੀਪ
 ਦਰਿਖਾਕਸਿਮਾਦਰਿਜਾਨਾ। ਦਾਈਦਾਇਆਰੋਜਸਬਖੇਲੇਸਗਲਜਗਨਾ। ਨੇਕੀਬਦੀਵਖਾਣੀਏ
 ਮਲਕਲਮਉਤਿਤੁਜਗਾਅਮਲੀਆਪੋਆਪਣੀਕੋਨੇਕੋਕੇਦੂਗਾ। ਜਿਨਾਹਕੁਪਛਾਇਆਸੇਚਲੇਮ
 ਸਕਤਿਘਾਲਾ। ਨਾਨਕਤੇਮੁਹਸੁਰਖਰੋਹੋਰਚੰਦੀਲਘੀਨਾਲਾ। ੩੪॥ ਸੁਆਲਰੁਕਨਦੀਨਸੁਰਾ
 ਆਖੇਰੁਕਨਲਨਾਨਕਾਕਹੈਰਸੁਲਖੁਦਾਇ। ਜੇਈਕਰੈਬੁਰਿਆਈਆਸੇਈਲਹੈਸਜਾਇ। ਨਾਮ
 ਏਨਾਥਾਪੜੇਨਾਭਾਈਨਬੀਰਾ। ਜੇਬਦਅਮਲਕਮਾਵਦੇਤਿਨਾਗਲੀਜੰਜੀਰਾ। ਤਿਨਾਉਪਰਿਮੁਸਤ
 ਫਾਇਭੁਰੇਨਾਹੀਸਫਾਤਾ। ਦੇਜਕੀਆਤਸੀਘਤੀਅਨਤੇਬਹਿਕਰਨਨਾਪਾਕਾ। ਤੇਬਹਿਪੁਕਾਰੇਲਖਵ
 ਰਪਵੈਨਕਾਇਕਬੁਲਾ। ਮਿਲਨਸਜਾਈਰੁਹਨੇਪੁਛੀਮੇਭੂਲਅਭੂਲਾ। ੩੫॥ **ਜਵਾਬਨਾਨਕਾ**
ਹਸਰਾ॥ ਨਾਨਕਆਖੇਰੁਕਨਦੀਇਕੋਪਾਕਖੁਦਾਇ। ਆਪੇਬੁਰਾਕਰਾਇਦਾਆਪੇਭੁਲਾਕਰਾ
 ਇ। ਆਪੇਬਖਸਮਿਲਾਇਦਾਆਪੇਦੋਇਸਜਾਇ। ਇਕੋਇਕਵਰਤਦਾਹੋਰੁਕਿਸਨੇਪੁਛਾਜਾਇ
 ਹੁਕਮਪਛਾਣੈਖਸਮਕਾਆਇਆਸੇਪਰਵਾਨਾ। ਨਾਨਕਤਾਕੋਤਾਕਹੈਇਕੋਰੁਹਅਮਾਨਾ। ਬੇਨੀ
 ਜਿਉਦਰੀਆਵਦੀਰਹਨਮੁਹਾਣੇਪੀਰਾ। ਬਨਨਪੰਡਜਗਾਤਿਕੀਬਹੁਤਮੁਰੀਦਬੋਪੀਰਾ। ਪੁਛਨ
 ਖੇਲਜਗਾਤੀਦੇਮੰਗਨਮਾਲਜਗਾਤਾ। ਦੇਣੀਆਈਤਿਨਾਕੁੰਜਿਨਾਕਮਾਇਪਾਪਾ। ਬੀਨਨਿਪੁਲ
 ਦਰੀਆਵਤੇਪਾਤਸਾਹਪਾਤਸਾਹ। ਲਘੇਅਗਣਤੀਮੇਦਨੀਪੁਛਨਸਕੇਕਾਇ। ਲਘੇਬਹੁਤੀਓਮ
 ਤੀਲਖਅਸੀਖਾਪੂਰਾ। ਅਮਲੀਆਪੋਆਪਣੀਕੋਨੇਕੋਕੇਦੂਗਾ। ਜਿਨੀਨਾਮਧਿਆਇਆਸੇਜਗ

ਵਿਚਪਾਤਸਾਹ। ਅਮਲੀਆਪੋਆਪੁਣੀਲੇਖੇਮਿਲੈਸਜਾਇ॥ ੩੬॥ ਕੁਟਕਗਇਘਰਆਪਣੇਪਾ
 ਤੁਸਾਹਗਇਆਦਰਬਾਰ। ਚੇਰਮਿਲੈਵਿਚਬੰਦੀਏਰਯਤਿਗਏ ਘਰਿਬਾਰ। ਬਾਜਾਰੀਬਾਜਾਰ
 ਵਿਚਉਨਲਾਇਆਏਬਜਾਰ। ਕਰਨਿਕਿਸਬਕਿਸਬਾਤੀਏਕਿਸੇਖਾਨੀਜਾਇ॥ ਨਚਨਭੰਡਅਤਾਈ
 ਆਤਾਇਫੇਸੰਗਬਣਾਇ॥ ਵਾਚਨਪੰਡਤਿਪੋਥੀਆਗੀਤਾਭਗਵਤਿਗਾਇ॥ ਮੁਲਾਪੜਨਰਿਸਾਲੜੇ
 ਕਰਨਸਰੋਦਹੁਗਾਇ॥ ਆਪੋਆਪੁਣੀਕਾਰਬਾਰਲਗੀਸਭਾਜਾਇ॥ ਪੁਰੇਗੁਰਮੁਖਭਉਜਲੋਲਾਇ
 ਚਰਨੀਘਤੀਲੀਘਾਇ॥ ੩੭॥ ਸੁਣਹੁਨਿਸਾਨੀਪੁਰਸਲਾਤਵਾਲਹੁਨਿਕੀਕਹਾਇ॥ ਖੰਡੇਕੋਲੋਰਿ
 ਖੜੀਅਗਲੇਹੋਜਿਉਤਪਤਾਇ॥ ਤੁਲੇਵੇਨਦੀਪੁਰਤਦੀਉਬਲੇਤੇਗਰਜਾਇ॥ ਸੁਰਪਿਅਰੁਹੇਵਿਚ
 ਫਿਰਹਿਜੇਕਟਿਕਟਿਪਾਪੀਆਖਾਹਿ॥ ਪੀਰਖੜੇਲੋਬੋੜੀਅਸਦਿਲੈਜਿਮੁਰੀਦਬੈਠਾਇ॥ ਚੋਰਉਚ
 ਕੇਲਾਲਚੀਹਰਾਮਖੋਰਬਦਰਾਹਿ॥ ਠਗਬਟਪਾੜੇਗਹਿਜਨਲਾਇਤਧਾਰੀਖਾਹਿ॥ ਬੋਝਿਸਤਾਰ
 ਬੋਮੁਰਸਦਾਇਨਾਮਿਲਦੀਬਹੁਤਸਜਾਇ॥ ਲੋਝਹਰਾਮਅਕਿਰਤਘਣਤਾਓਹਲਗੇਕਰਨਕਹਾ
 ਇ॥ ਕੁਟਣੀਆਅਤੇਲੋਲੀਆਇਨਾਰੂਹਾਵਡੀਸਜਾਇ॥ ਕੁਰਕੇਜੇਰਗਰੀਬਪਰਿਮਾਇਆਲੈਨ
 ਛਿਨਾਇ॥ ਰਖਪਗਈਅਮਾਨਤੀਜਦਮੰਗਮੁਕਰਿਪਾਇ॥ ਖਸਲੈਨਪਗਈਜਿਮੀਨੋਦੇਵਦੀਸ
 ਚਕਗਾਇ॥ ਕਾਛੇਕੋਲੇਖਾਕੂੜਦਾਲੈਦੇਵਰਬਭੁਲਾਇ॥ ਇਨਕੋਮਾਜਾਮਨਕੋਨਹੀਭਾਰਉਠਾ
 ਦੇਨਚੜਾਇ॥ ਕਟਿਉਤਾਰੇਪੁਰਸਲਾਤਬਹੁਕੇਕਰੇਕਹਾਇ॥ ਕਟਿਕੇਫੇਰਸਵਾਰੀਅਨਗਾਹਿਵਤ
 ਉਥੇਹੀਪਾਹਿ॥ ਕੇਤੇਹੀਅਸੀਖਜਗਾਵਿਚਭਉਜਲਲਹਨਸਜਾਇ॥ ਬੀਤੇਅਸੀਖਾਚਉਕੜੀਫਿਰਸ
 ਟੀਅਨਧਰਤੀਪਾਇ॥ ਲਖਚਉਗਸੀਜੇਨਵਿਚਭੰਡਲਭੁਸੇਖਾਇ॥ ਮਾਨਸਦੇਹੀਪਾਇਕੇਫਿਰ

ਸਾਹਿਬ ਕਰੇ ਨਯਾਦਾ ਅੰਦਰੋ ਕਪਟੀ ਭਾਉ ਮੁਖ ਨਿਉ ਦਾਜਿ ਵੈ ਕਮਾਨਾ ਤੋ ਪਚੀ ਨਿਵੈ ਬੰਦੁ ਕਲੈ ਲੈ ॥ ੬੭ ॥
 ਮਿਰਗੇ ਮਾਗਾ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਿਠੁ ਰਿਗ ਬਨੀ ਨਿਵ ਬੇ ਮੁਖ ਕਰਨ ਸੰਘਾਰਾ ਅੰਦਰੋ ਵੇ ਸਸਚ ਜਿਭਾ ਵੈ
 ਨਿਵੈ ਕਿਨਾਹਿ। ਓਇ ਦਰਗਹਿ ਅੰਦਰ ਸੁਰਖਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਚੁਣ ਖਾਹਿ। ਕੋਵਿ ਰਲਾ ਮਾਰਗ ਸਚ ਦੇ
 ਕੋਟੀ ਮਧੀ ਹੋਇ। ਸੋਈ ਹਜਾਰੀ ਨਾਲਾਹ ਲਖੀ ਨ ਪਾਈ। ਸੋਈ ਜਿਉ ਪਾਰਸ ਅੰਦਰਿ ਪਥਗਾ ਜਿਉ
 ਪਾਰਜਤੁ ਬਨ ਮਾਹਿ। ਜਿਉ ਗਊ ਆ ਅੰਦਰ ਕਾਂ ਮਧੇਨ ਤਿਉ ਸਾਧ ਮਨੁ ਖਾਹਿ। ਕੋਈ ਲਖਨ ਹੰਘ
 ਈ ਸਾਧੂ ਚਲਤਿ ਅਪਾਰਾ। ਕੋਈ ਸੋਵਾਣੇ ਇਕ ਕੋਤਾ ਓਹੁ ਭੀ ਸਾਧੂ ਵੀ ਚਾਹਾ। ਨਾਤਰ ਸਭਾ ਵਗਾ ਬਾਜ
 ਹੈ ਬੈਠੇ ਜਾਲ ਵਿਛਾਇ। ਮਾਇਆ ਮੁਲਾਂ ਹੁਇ ਛਾਇ ਕੋਟਿ ਰਮਾਇ। ਆਲੈ ਨ ਫਹਾਇ। ਸਭ ਬੈਠੇ ਜਾਲ
 ਵਿਛਾਇ ਕੋਟੇ ਫਾਸੇ ਇਥੇ ਆਇ। ਇਕ ਮੁਰਗ ਅਵੇਹੇ ਆਵੇ ਦੇ ਲੈ ਜਾ ਦੇ ਜਾਲ ਉਗਾਇ। ਬਚਕ ਚਮ
 ਪਣੇ ਵਾਸਤੇ ਸਿਰ ਪਾਪ ਉਠਾਵਨ ਅਫਾਰਾ। ਬਜਰ ਪਾਪ ਨਉ ਤਰਨਿ ਨਿਰਸਾਤ ਲਖ ਨਨ ਪਤਾਰਾ।
 ਕਉ ਭੀ ਤੁਲਹ ਲਾਲ ਦੀ ਨਹੀ ਦਮਨਾ ਕੋਟਿ ਹਰਾ। ਕਉ ਭੀ ਅਖੁਟ ਭੰਡਾਰ ਹੈ ਕੋਟਿ ਦਰਬਨ ਕਿਨ ਹੁਕ
 ਮਾ ਜੋ ਸੀਚਿ ਵਗਾ ਅੰਗਾਰ ਕੀ ਵਣੁ ਖੰਡੁ ਸਕਲ ਜਲਾਇ। ਰੰਚਕ ਸਿਮਰਨ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋਟਿ ਪਾਪ ਜਲ
 ਜਾਇ। ਪਾਪ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੋਉਤ ਮਧ ਮੁਜਾਨਾ। ਹਤਿ ਆਖਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ ਮਨ ਮੈ ਲੇਹੁ ਪਛਾਨਾ। ਗ
 ਓ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮਾਰੀ ਐ ਗੋਰੀ ਹਤ ਕਰਾਇ। ਗਣਿ ਹਤਿ ਆ ਕੰਨਿ ਆਹਤਿ ਆਵਿ ਸਾਸਿ ਪਾਤ ਅਧਕਾਇ।
 ਕੋਟਿ ਛਿਨ ਵੈ ਪਾਪ ਸਮਿ ਹਤਿ ਆਏ ਕਕਹਾਇ। ਖਟਿ ਹਤਿ ਆਕੇ ਤੁਲ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਤੇ ਸਿਖ ਛਿਰ ਜਾਇ। ਵਿਸ
 ਸਪਾਤ ਇਕ ਕੋਟ ਸਮ ਹਤੇ ਮਾਇ ਅਰਬਾਪਾ। ਅਉਰ ਹਤਿ ਆ ਸਭ ਉਤਰੇ ਹੁਹਿ ਆਨਹਿ ਜਾਤਿ। ਕੋ
 ਟ ਪਾਪ ਕੇ ਤੁਲ ਹੈ ਅਕਿਰਤ ਪਛਾਨ ਰਹੇਇ। ਮਹਾ ਪਾਤਕੀ ਜਾਣੀ ਐ ਜੋ ਰਵੈ ਪਗਾਈ ਜੋਇ। ਏ ਸਭੁ ਪ

ਪਾਇਕਤਕਾਰਿਜੇਤੇਵਰਤਨਲੋਇ। ਆਦਿਸਟਿਥਿਚਾਰੇਦੇਖਕੋਸਭਪਾਪਚਨੈਸਿਰਸੇਇ। ਸੰ
 ਈਆਨਿਦਕਨਾਮਰੈਜੀਵੈਬਰਸਅਪਾਰ। ਸਭਪਾਪੀਦਾਫੇਨਿਆਨਿਦਕਕੋਸਿਰਭਾਰਾਪ
 ਨਨਪਰਾਨਕਰਾਨਬਹੁਭੇਦਨਪਾਵੈਕੋਇ। ਚਾਰਕਤੇਬਾਬੇਦਚਾਰਪੜਗੁਨਚਲੇਰੋਇ। ਮੁਲਾਂ
 ਬੰਧਾਨਿਮਾਜਕਾਰਿਆਹੀਨਿਸਕਰਹਿਪੁਕਾਰਾ। ਖਲਕਤਿਕੂਕੁਸੁਣਾਇਆਲਹੇਨਅਪਣੀਸੰ
 ਗ। ੪੦॥ ਪਤਿਆਨਪਾਵੈਭੇਦਕਹੁਬਾਝੀਆਸੋਝੀਪਾਇ। ਜਿਨਬੁਝਿਆਤਿਨਸੁਝਿਆਸਚਾ
 ਇਕਖੁਦਾਇ। ਮੇਟੀਪਗਨੀਬੰਨਕੈਲੀਮਾਸੀਮਲਾਖੋਲਾ। ਲੁਕਮਾਖਾਵਨਰਿਸਵਤੀਕਹਣਦਰੇ
 ਗੀਥੇਲਾ। ਛੁਡਨਗਹੁਕਿਤਾਬਦਾਪਕਨਨਰਾਹੁਸੈਤਾਨ। ਦੁਨੀਆਦੋਜਕਜਲਮਰਨਕਿਆਮ
 ਤਹੋਇਹੰਗਮ। ਲਖਚਉਰਾਸੀਉਮਤੀ। ਸਿਰਜੀਆਪਅਲਾਹਿ। ਗੁਨਾਗੁਨਓਪਾਇਕੈਕੀਤੀ
 ਅਸਫੇਰਸਲਾਹਿ। ਇਕੋਪਾਕਖੁਦਾਇਹੈਸਿਰਸਾਹਪਾਤਸਾਹ। ਬਿਨਾਵਜੀਰੇਰਾਜਹੈਅਗ
 ਮਾਥਿਅੰਤਅਥਾਹਿ। ਦੁਜੀਕੁਦਰਤਿਸਾਜਕੈਕੀਤਾਆਤਮੁਰੂਹ। ਕਾਨਹੈਵਾਨਨਬਾਤਤੈਸਿਰਤੀ
 ਨੈਕੋਭਯਾ। ਖਾਸੇਬੰਦੇਕੁਦਰਤੀ। ਸਿਰਜੇਖੁਦਕਰਤਾਗ। ਸਿਫਤਿਕਰੇਨਕਤੇਬਪਤਿਸਭਉਪਰਿਸਿ
 ਰਦਾਗ। ਇਕਦੁਆਦਮਲਖਕਰਿਲਖੋਲਖਅਸੀਖ। ਇਕੋਜੁਸਾਰੂਹਇਕਗਹਿਸੈਤਾਨੀਬਿਅੰ
 ਤ। ਸਭਨੀਗਹੀਇਕਰਬਕੁਦਰਤਿਕਈਰਸੂਲਾ। ਚਾਰਕਤੇਬਾਕੁਦਰਤੀਮਨੈਪਵੈਕਬੁਲਾ।
 ੪੧॥ ਬੰਦੇਇਕਖੁਦਾਇਦੇਹਿਦੁਮੁਸਲਮਾਨ। ਦਾਵਾਰਾਮਰਸੂਲਕਰਿਲਜਮਰਦੇਬੇਈਮਾਨ।
 ਜੋਗਕਫਰਹਰਮਹੈਕਿਸੈਨਕਰਹੁਰੰਜਲਾ। ਜੇਤੀਦੁਨੀਆਬੰਦਗੀਦਰਗਹਿਪਵੈਕਬੁਲਾਖਾ
 ਸਾਜੁਸਾਅਦਮੀਚੁਣਿਆਸਭਨਾਮਾਹਿ। ਦੇਵੈਖਬਰਖੁਦਾਇਦੀਬੇਦਕਤੇਬਸੁਣਾਇ। ਦਾਵ

ਛੁਰੇ ਮੇ ਮਨੇ ਦਰਗਹਿ ਪਵਹੁ ਕਬੂਲਾ ॥ ਚਾਰ ਕਤੇਬਾ ਸੋਧ ਕੈ ਆਖੈ ਪਾਕਰ ਸੁਲਾ ॥ ਇਕੋ ਨੂਰ ਖਵ ० ੮੮
 ॥ ਇਹੋ ਇਕੋ ਆਦਮ ਰੂਹਾ ॥ ਜਾਨ ਬੁਝੁ ਦਾਵਾ ਕਰਹਿ ਪਵਹਿ ਕੁਛ ਰਕੇ ਖੁਹਾ ॥ ਇਕੋ ਪਾਕ ਖੁਦਾ ਇਹੋ ਇ
 ਕਾਤੁ ਸਬੀ ਹਥਾ ॥ ਮਣੁ ਕੇ ਇਕੋ ਸੇਰੀ ਗਦੇ ਕੁਦਰਤਿ ਰਿਖਾਇ ਲਾਖੀ ॥ ਜੀ ਵਤੁ ਮਾਰਹਿ ਜੀ ਆਤਾ ਪਰਿ ੨
 ਛੁਰੀ ਹਰਾਮਾ ॥ ਮਰਦਿਆ ਪਾਕ ਹਲਾ ਲਹੈ ਕਠੀ ਰਵਾ ਕਲਾਮਾ ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਕੋਈ ਮਾਰਸੀ ਸੋ ਕੁਰੀ
 ਮਾਰਨ ਤਾਰਾ ॥ ਕਿਆ ਮਾਤੁ ਲੇਖਾ ਨਿਬੜੈ ਛੁਟੈ ਕਿਵੈ ਨਯਾਰਾ ॥ ਇਕੁ ਸਾਦਮ ਬਾਹਰੀ ਸਭੇ ਸ
 ਈ ਹਲਾ ਲਾ ॥ ਰਬ ਰਜਾਈ ਜੋ ਮਰੈ ਤਿਨ ਪਰ ਛੁਰੀ ਕਮਾਲਾ ॥ ਜਿਤੁ ਟੀਉ ਮਾਤਿ ਰਬ ਦੀ ਅਰਬਾ
 ਨਾ ਸਰਮਾਹਿ ॥ ਜਿਤੁ ਟੀਉ ਮਾਤਿ ਰਬ ਦੀ ਅਰਬਾ ਨਾ ਸਰਮਾਹਿ ॥ ਕਾਨਹੋ ਵਾਨ ਨਬਾਤ ਤੇਰ ਉਥਾ
 ਇਨ ਸਕਹਾਇ ॥ ਸਭੁ ਨਾ ਇਕੋ ਰੂਹ ਹੋ ਪੰਚਤਨ ਪਾਕ ਖੁਦਾਇ ॥ ਬਾਸੁ ਅਲਹ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਪਹਰੇਖ ०
 ਇਗੁਨਾਹਿ ॥ ਕਾਇਮ ਦਾਇਮ ਕੁਦਰਤੀ ਇਕੋ ਪਾਕ ਅਸਾਹਾ ॥ ਚਉ ਪੜਸਾਜੀ ਖਲਕ ਦੀ ਫਿਰ
 ਫਿਰ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ੪੨ ॥ ਸੁਆਲ ਰੁਕਨ ਦੀ ਕਾਜੀ **ਰੂਹਾ ॥ ਰੁਕਨ ਲਾਖੈ ਨਾਨਕਾ ਸਚ ਕਤੇ**
ਬਕੁਰਾਨਾ ॥ ਤੈ ਕਤੇਬਾ ਮਨ ਸੁਖ ਕਰ ਚਉਥਾ ਮਨ ਫੁਰਕਾਨਾ ॥ ਹੁਕਮ ਨ ਚਲੇ ਤ੍ਰਿਹਾਦਾ ਮਨੇ ਨਮ
ਸਲਮਾਨਾ ॥ ਇਕਾਏ ਕੀ ਹੋਇ ਰਹੈ ਸਾਬਤਿ ਰਖਈ ਮਾਨਾ ॥ ੪੩ ॥ **ਨਾਨਕਾ ਸਾਹਿਬ**
 ਨਾਨਕ ਆਖੈ ਰੁਕਨ ਦੀ ਪੜ ਕੇ ਦੇਖਾ ਕਿਤਾਧਾ ॥ ਚਾਰ ਕਤੇਬਾ ਚਾਰ ਜੁਗ ਚਹੁ ਮਜਬਾ ਵਿਚ ਆਪਿ ॥
 ਚਾਰ ਕਤੇਬਾ ਚਹੁ ਜੁਗੀ ਵਰਤਹਿ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ॥ ਤੈਰ ਦੀ ਆਤੋ ਹਿਰੁਕਨ ਦੀ ਤਿਸ ਤੇ ਲਗਾਹਿ ਅਜਾ
 ਥਾ ॥ ਮਨ ਅਲਹ ਦੇ ਕਉ ਲਨੇ ਮਨ ਕਤੇਬਾ ਚਾਰਾ ॥ ਅਰਬਾਨਾ ਸਰਮਨ ਤੈ ਜੋ ਚਾਰ ਅਲਹਿ ਦੇ ਯਾਗਿ ॥
 ਚਾਰੇ ਕਉ ਲਖੁ ਦਾਇ ਦੇ ਚਾਰੇ ਮਜਬ ਏਕਾ ॥ ਚਉਗਾ ਵਿਚ ਖੁਦਾਇ ਹੋਏ ਕਾਏ ਕੀ ਵੇਖਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮਣ ਛੁ

ਤੀਵੈ ਸਸੁ ਦੁਚਾਰੇ ਵਰਨ ਪਛਾਨਾ। ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਨਉ ਬਤੀ ਚਲੇ ਨੀਸਾਨ ਬਜਾਇ। ਚਾਰੇ ਜਾ
 ਰੇ। ਚਹੁ ਜੁਗੀ ਚਉਹ ਬਲਾ ਦੇ ਗਾਹਿ। ਚਾਰੇ ਵੇਖ ਜਹਾ ਨ ਵਿਚਰ ਖਈ ਮਾਨ ਖੁਦਾਇ। ਖੁਦੀ ਨ ਕਿ
 ਸੇ ਮੇਟੀ ਆਕਰ ਦੇਖੈ ਚੋਤਾਣ। ਆਜ਼ਾਰੋ ਤੀ ਨਿਤ ਕਰਹਿ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਕਾਦਰ ਕਿਨੇ ਨ ਦੇ
 ਖਿਆ ਕਦਰ ਤਿਗਰ ਬਹੁ ਮਾਨ। ਦਾਵੈ ਉਤੇ ਲੜ ਮਰਨਿ ਪੜ੍ਹਨਿ ਪੁਰਾਨ ਕਰਾਨ। ਕੇਤੇ ਲਖ ਪੈ
 ਕੰਬਰ ਉਮਤਿ ਲਖ ਅਲੋਇ। ਕੁਲ ਮਾਇ ਕੁਖੁ ਦਾਇ ਹੈ ਦੁਈ ਦਰੋਗ ਬਰੋਇ। ਵਾਹ ਵਿਲਾਸ ਗੀਕ
 ਹੋ ਪੰਚਤਨ ਪਾ ਕੁਖੁ ਦਾਇ। ਨਾਹਿ ਨ ਮਨਾ ਜਿਸ ਦਾ ਬੇਚਗੁ ਨ ਕਹਾਇ। ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨ ਬੋਲ ਦਾਦ
 ਆਹੋ ਇਨ ਹੋਇ। ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਰੁਕਨ ਦੀ ਅਲਹ ਯਾਰ ਨ ਕੋਇ। ਚਾਰੇ ਯਾਰ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਅਰ
 ਬਾਨਾ ਸਰ ਕੁਲਾ। ਬਾਦੀ ਆਬੀ ਆਤੁ ਸੀਖਾ ਕਨਿ ਮਾਣੀ ਨ ਲਾ। ਪੰਜ ਦਾਰੂ ਹਮੇ ਲਾਇ ਕੈ ਹੋਇ
 ਪੰਚਤਨ ਪਾਕ। ਚਹੁ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਜੋਰ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕਹੇ ਨ ਪਾਕਾ। ਇਕ ਨਾਮ ਸਰ ਕਥਾ ਧਿਆਇਕ
 ਨਾਮ ਨਿ ਆਗਰੁ ਬਾ। ਇਕ ਜਨੁ ਬਾਮਨਾਇ ਦੇ ਇਕ ਸਮਾਲ ਦਰੁਦਾ। ਤਾਏ ਕੁੰਟਾ ਭਾਲੀ ਆਤਾਏ ਸੇ
 ਕੇ ਧੇਧੇਦਾ। ਤਉ ਰੋਤ ਅੰਜੀਲ ਜੰਬੂਰ ਤੈ ਪੜ੍ਹਿ ਤਿਥੇ ਬੋਦਾ। ੪੪। ਰਹਿ ਆਫਰ ਕਾਨ ਕਤੇ ਬੜੇ ਕਲ
 ਜੁਗਮਹਿ ਪਰਵਾਨ। ਮਤੁ ਲਬ ਦੁਹਾਨਾ ਪਾਇ ਆਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਜਿਸ ਗੁਣ ਦੇ ਹਿਸੇ ਪਾਇ
 ਸੀ ਜਿਸ ਕਉ ਕੁਇ ਆਨ ਸੀ ਬਾ। ਨਾਨਕ ਕਲ ਜੁਗਤਾਰ ਨੇ ਪਰਗਟਿ ਭਾਇ ਆਰ ਸੀ ਦਾ। ਬੇਦ ਅ
 ਬਰ ਬਣ ਬਾਹਰੇ ਜੇ ਕੋ ਕਰਮ ਕਰੇਇ। ਤਿਸ ਪਰਗਤ ਬਸੈ ਤਾਨ ਦਾਰ ਬਨ ਦੋਈ ਦੇਇ। ਨਾਹਿ ਸੇ
 ਰੋਤੀ ਤਰਪਣੇ ਰੋਜਾ ਨਾਹਿ ਨਿਮਾਜ। ਅਮਲਾ ਬਾਝੇ ਮੇਮਨੇ ਜਗਤੁ ਨੀ ਅਜਾਬਾ। ਦੇਜ ਕਦੁ ਨੀ
 ਆਕਾਰ ਨੇ ਅਹਿਨਿ ਸਾਫਿ ਰਹਿ ਰੰਜੂਲਾ। ਕਰਮ ਨਿਮਾਜਾ ਬਹੁ ਕਰਹਿ ਪਵਹਿ ਨ ਕਾਇਕ ਬੁਲਾ।

ਦੁਖੀ ਦੁਨੀ ਸੁਹੇਨੀ ਏ ਜਾਇ ਤਲ ਗਹਿ ਦੁਖਾ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮਾ ਬਿਨ ਕਰੇ ਨ ਲਥੀ ਕੁਖਾ ॥ ਦੁਨੀ ਦੁਨੀ ੨੬
 ਆ ਕੁਛ ਰਹੈ ਅੰਦਰ ਰਖਹਿ ਛੁਪਾਇ ॥ ਸਚ ਇਸਲਾਮ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਕੁਕਨ ਬਾਂਗ ਅਲਾਇ ॥ ਕੁਕਨ
 ਦੇ ਲਵ ਜਾਇ ਕੈ ਰਧਾ ਬਿਰਦ ਗਾਨਾਲਾ ॥ ਨਚਿ ਨਚਿ ਨਾਮ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਦੇ ਪੁਰਹਤਾਲਿ ॥ ਕੁਕਨ
 ਲੀਹ ਪਾਇ ਕੈ ਹੋ ਦੁਮੁ ਸਲਾਮਾਨਾ ॥ ਰਬਨ ਸੁਣਦਾਇ ਕਰਾਲ ਬੁਖਿ ਬੁਖਿ ਮੋਏ ਅਜਾਨਾ ॥ ੪੫ ॥ ਦੇਕ
 ਫਗਣੁ ਠੀਘੰਦਗੀ ਬੰਗੀ ਆ ਕਰਨਿ ਨਿਮਾਜਾ ॥ ਸਚੇ ਆਰਹਿ ਬੂਰ ਪੜਹਿ ਕਾਜੀ ਕਰਹਿ ਅਕਾਜਾ ॥ ਵੀ
 ਨ ਗਵਾਇ ਆ ਦੁਨੀ ਸਿਉ ਦੁਨੀ ਨ ਚਲੀ ਸਾਥਾ ॥ ਦੁਨੀ ਅਨੇ ਜਕੁ ਜਲਮੁ ਈ ਕੁਈ ਅਸੀਖਨ ਪਾਕਾ ॥ ਸ
 ਰਸਰੀ ਅਤਿ ਸੋਧ ਕੈ ਹਰਮ ਹਲਾ ਲਪਛਾਨਾ ॥ ਕਰੋ ਅਦਾਲਤਿ ਸਚ ਕੀ ਗਹੁ ਸਰੀ ਅਤਿ ਮਾਨਾ ॥ ਪਾਈ
 ਐ ਗਹੁ ਸਰੀ ਅਤੇ ਤੁਰਕੇ ਅਮਲ ਬਿਕਾਰਾ ॥ ਪਹੁਚੇ ਹਕ ਹਕੀ ਕਤੇ ਮਾਰਫਤੀ ਮਨ ਮਾਰਾ ॥ ਮਨਮੁਖ
 ਆਲਮ ਮੁਆਚਾ ਹਮਚਾ ਹਮਰਜਾਇ ॥ ਹੁਕਮ ਪਛਣੇ ਰਬ ਦਾ ਸਚੇ ਮਹਲ ਸਮਾਇ ॥ ਸਚੁ ਪੁਰ
 ਣਾਨਾ ਥੀ ਐ ਨਾਮ ਨ ਐ ਲਾਹੇਇ ॥ ਸਚੇ ਰੇ ਸੁਭ ਕੋ ਬਕ ਬਕਿਰਹੀ ਖਲੇਇ ॥ ਸੁਣੀ ਐ ਕਾਜੀ ਕੁਕ
 ਨ ਦੀ ਪੜ ਕੇ ਵੇਖ ਕਰਾਨਾ ॥ ਇਕੋ ਰੁਹ ਅਮਾਨਤੀ ਸਾਬਤ ਰਖੇ ਈ ਮਾਨਾ ॥ ੪੬ ॥ ਐ ਬੇਉਥੇ ਵਹੀ ਜਗ
 ਥਾਪੇ ਦੇਇ ਜਹਾਨਾ ॥ ਐ ਬੇਦੇਇ ਉਥੇ ਲੇਹੇ ਰਗਲਾ ਸੈਤਾਨਾ ॥ ਜੇਹਾ ਥੀ ਜੈ ਸੋ ਲਣੇ ਜੈ ਖਟੇ ਸੋ ਖਾਇ ॥
 ਅਮਲੀ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਲੇਖੇ ਮੇਲੇ ਸਜਾਇ ॥ ਮਿਟੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੀ ਪੇੜੇ ਪਈ ਕੁੰਭਾਰਾ ॥ ਪਤਿਭੰ
 ਤੇ ਇਦਾ ਕੀ ਆਜਲ ਦੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰਾ ॥ ਜਲਿ ਜਲਿ ਰੋਵੈ ਬਪਨੀ ਬੁਝਿ ਬੁਝਿ ਪਵਹਿ ਅੰਗਿਆਰਾ ॥ ਨਾਨ
 ਕ ਜਿ ਨ ਕਰਤੇ ਕਾਰਣੁ ਕੀ ਅਸੋ ਜਾਇ ਕਰਤਾਰਾ ॥ ੪੭ ॥ ਅਵਲ ਦੁਸਮਨ ਨਫਸ ਹੋ ਦੁਜਾਹੈ ਸੈਤਾਨ
 ਤੀ ਜਾ ਦੁਸਮਨ ਨ ਥੀ ਹੋ ਕਰ ਦੀ ਗਾਰਬ ਗੁਮਾਨਾ ॥ ਚਉਥਾ ਦੁਸਮਨ ਖਾਬ ਹੋ ਜਪਣ ਨ ਦੇ ਦੀ ਨਾਮਾ ॥

ਪੰਜਵਾ ਦੁਸਮਨ ਕੋੜਮਾਜਿ ਸੁਸੇਤੀ ਗਲਤਾਨਾ ਛੇਵਾ ਦੁਸਮਨ ਤਾਮਹੈ ਜਿਸ ਥਾਏ ਪੈਰਾਨਾ ਨਾਨਕ
 ਏਤੇ ਵੈਰੀ ਰੂਹ ਦੇ ਸੋ ਕਿਉ ਕਠਿ ਰਹੈ ਈਆਨਾ ਸਾਬਤ ਰਖਨ ਰਹੈ ਤਉ ਸਾਬਤਿ ਈਆਨਾ ਓਇਹੋ
 ਮੁਸਲਮਾਨਿ ਆਮਤੀ ਤਉ ਹੀ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ॥ ੪੮ ॥ ਪੰਜਵਾ ਸਿਖ ਵੀਸਹੈ ਨ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਨ ਦੀਨ
 ਰੂਹਨ ਕਾਇਮ ਲੇਉ ਰੂਨ ਅਮਲਾ ਬਾਝੁ ਹੀਨਾ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਫਰਮਾਇਆ ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕੁਰਾਨਾ
 ਬਿਨਾਇ ਬਾਦਤ ਬੰਦਗੀ ਹੋਰ ਅਮਲ ਸੇਤਾਨਾ ਨਾਨਕ ਨਾਉ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਦਿਲ ਹਛੇ ਮੁਖ ਲੇਇ
 ਅਵਗਦਿ ਵਾਜੇ ਦੁਨੀ ਕੇ ਸੂਠੇ ਅਮਲ ਕਰੇਇ ॥ ਖਾਕੀ ਬਤ ਬਣਾਇਆ ਖਾਕੇ ਮਿਲ ਸੀ ਜਾਇ ॥ ਜੀ
 ਵਤ ਖਾਕੀ ਹੋਇ ਰਹੈ ਫਿਰ ਖਾਕਨ ਤਿਸੇ ਖਾਇ ॥ ਕੇਲੈ ਆਇ ਓਮੋ ਮਨੋ ਫਿਰਤੁ ਕੇਲੈ ਜਾਇ ॥ ਬੋਲੈ
 ਜੀਵਣ ਕਾਰਨੇ ਧੁਰੇਨ ਅਮਲ ਕਮਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਦੁਨੀ ਆਭੁ ਸਰੀਰਾ ਭੁਸੁ ਭੁਸੁ ਖੋਹਿ ॥ ਭੁਸੁ ਭੁ
 ਸੁ ਕਮਾਵਣੀ ਭੀ ਭੁਸੁ ਭੁਰੀ ਐਵੇਹਾ ॥ ਜਾ ਰੂਹ ਵਿਚੋ ਕਦੀ ਐ ਭੁਸੁ ਭੁਰੀ ਆਜਾਇ ॥ ਅਗੇਲੇ ਖਾਮ
 ਗੀ ਐ ਹੋਰ ਦਸੁਣੀ ਪਾਇ ॥ ੪੯ ॥ ਸੁਆਲੁ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀ ॥ ੫੦ ॥ ਆਖੇ ਰੁਕਨ ਲਨਾਨ ਕਾ ਲਿ
 ਖਿਆ ਮੰਤ੍ਰ ਕੁਰਾਨਾ ਆਇਆ ਮਹੰਤ ਮੁਸਤਫਾ ਖਾਸਾ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ॥ ਜੁਸਾਧਿ ਰਿਓ ਸਪਾਕ ਦਾ
 ਸਾਇਆ ਉਸਨ ਮੁਲਾ ॥ ਸਾਇਆ ਜੁਸਾਧ ਭਈ ਬਾਝੇ ਪਾਕਰ ਮੁਲਾ ॥ ਨੂਰੀ ਜੁਸਾਧੀ ਦਾ ਮਖੀਧ
 ਹੋਨ ਮੁਲਾ ॥ ਕਾਇਮ ਰਹ ਸੀ ਕਿਆਮਤੀ ਸਾਹਿਬ ਨ ਧੀ ਰਸੁ ਲਾ ॥ ਦੁਨੀ ਆਮੰਦਰ ਆਇਆ ਦਊਰ
 ਕਿਆਮਤੀ ਮਾਹਿ ॥ ਕਲਮਾ ਪਾਕ ਸੁਣਾਇਆ ਉਮਤਿ ਭਿਸਤ ਕਰਾਇ ॥ ੫੧ ॥ **ਜਾਬਾਬ ਨਾਨਕ**
ਹੁਰਾ ॥ ਆਖੇ ਨਨਕ ਰੁਕਨ ਦੀ ਨੂਰੀ ਇਕ ਖੁਦਾਇ ॥ ਜੁਸਾਧਿ ਸਦਾ ਆਤਮੀ ਮਖੀਧ ਹੋਨ ਕਾਇ ॥
 ਖਾਕੀ ਜੁਸਾਧਾ ਦਮੀ ਸਾਇ ਬਿਨਾ ਨ ਹੀ ਕੇਇ ॥ ਤਿਨਾ ਸਾਇ ਆਰਥ ਦਾਰੋ ਨਿਮਾਣੇ ਹੋਇ ॥ ਕਾਇ

ਮਨਾਉਕਿਅਮਤੀਜੁਸਾਹੁਲਸੀ ਖਾਕਾ। ਨਾਨਕਆਇਆਦੁਨੀਵਿਚਮੁਖਹੁਅਲਾਇਤਾਕਾ। ਕਲਾਂ ੧੦੦
 ਮਾਇਕੋਰਥਹੈਦੁਜਾਰਹਿਆਨਕੋਇ। ਸਿਫਤੀਕਈਮਹੀਮਦਾਚਲੇਸਭਹੀਰੋਇ। ਕਾਇਮਦੇਹਨ
 ਰਖੀਆਜਗਵਿਚਕਿਸੇਨਮੂਲਾ। ਨਾਉਇਬਾਦਤਬੰਦਗੀਰਾਖਿਆਨਧੀਰਸੂਲਾ। ਜਿਚਰਜੁਸਾ
 ਨਧੀਦਾਕਰੇਨਉਮਤਿਪਾਪਾ। ਕੀਤੁਸੁਸਫਰਰਸੂਲਜਬਰਹਿਆਸੁਅਲਹਿਪਾਕਾ। ਬੋਲਨਕੂੜ
 ਅਮਿਤਿਆਦੁਨੀਆਲਾਖਚਕੂਲਾ। ਵਰਜਨਸੁਕਨਉਮਤੀਬਾਣੁਨਧੀਰਸੂਲਾ। ਰਹੀਕਿਤਾਬ
 ਅਮਾਨਤੀਸਚਕਤੇਬਕੁਰਾਨਾ। ਨਫਸੇਮਾਰੀਆਉਮਤੀਲਗਦੇਜਕਦੁਨੀਹਰਾਮਾ। ਪੜਨਾਗੁ
 ਰੂਨਾਗਹਿਗਾਇਆਘੇਰੇਦੁਨੀਨਪਾਕਾ। ਰੁਹਵਿਚਦੇਜਕਜਲਮੁਆਜਲਤਪੁਕਾਰੇਖਾਕਾ। ਜੀਵਤਰ
 ਦੇਆਤਸੇਦੇਜਕਧਰਿਆਨਾਉ। ਦੇਜਕਦੁਨੀਆਬੰਦਗੀਜਿਉਅਗਨਬੂਝਠੇਕਾਉ। ਰਖਨਜੁਸਾ
 ਖਾਕਬਹੁਅੰਦਰੇਮੈਲਨਜਾਇ। ਵਾਤਤਿਨਾਹਨੇਕਿਰਬਤੀਬਾਣੁਇਬਾਦਤਨਾਇ। ਚਾਰਕਤੇਬੀਖ
 ਕਹੈਚਾਰੇਕਉਲਖੁਦਾਇ। ਚਾਰੇਕਦਮਸਵਾਬਦੇਕਜੀਵਿਲਵਿਚਲਾਇ। ੫੦। ਅਵਲਦੀਨਮੁ
 ਸਲਾਮੀਦੁਜੀਖਿਗਇਤਜਾਨ। ਤੀਜੀਨੀਯਤਗਸਕਰਿਹਰਾਮਹਲਾਲਪਛਾਨਾ। ਚਉਥਾਹੋਇਮਿ
 ਹਮਾਨਰਹੁਜਨਮਮਰਨਭਉਗੁਰਾਹੋਇਸਵਾਬਮੁਸਲਾਮੀਜੁਮਲੀਉਮਤਿਤਾਰਾ। ਚਾਰਵਰਨਚਾਰਮ
 ਜਬਾਇਕੋਨਰਖੁਦਾਇ। ਦੁਜਾਹੋਇਨਹੋਇਗਾਨਾਨਕਸਚਅਲਾਇ। ਨਾਨਕਆਖੇਰੁਕਨਦੀਸ
 ਚੇਸੁਣਹੁਜਦੁਬਾ। ਚਾਰੇਕੋਟਸਲਾਮਕਰਿਤਾਂਤੁੰਹੋਇਸਵਾਬਾ। ਮਾਲਕਆਦਮਸਿਰਜਿਆਆਲ
 ਮਵਡਕਧੀਰਾ। ਕਾਇਮਦਾਇਮਕਦਰਤੀਸਿਰਪੀਰਾਦੇਪੀਰਾ। ਤਿਸਮੈਆਲਮਬਹੁਤਹੋਆਵੈਜਾਇ
 ਅਨੰਤ। ਆਲਤਵਡਾਸਲਾਮਤੀਕੋਇਨਜਾਣੈਮਤੁ। ਅਫਤਾਬਮਹਿਤਾਬਦੁਇਇਹਆਦਮਕੋਨੇ

ਤਾ॥ ਇਨਾਧਾਣਨਸੁਝਸੀਨਾਨਕਕਹੋਬਥੇਕਾ॥ ਚਰਖਾਫਿਰੋਅਸਮਾਨਵਿਚਰੋਨਾਦਿਵਸਕੇਮਾਹਾ॥
 ਸੁਭੇਫਿਰਦੀਆਉਮਤੀਲਖਚਉਰਾਸੀਆਹਾ॥ ਸਿਜਦੇਕਰੋਖਦਾਇਨੁਆਸਮਵਡਾਕਈਰਾ॥
 ਨਿਉਦਾਚਾਰੋਕੰਦਕਓਜਾਣਨਪੀਰਫਕੀਰਾ॥ ਕਾਇਮਕੁਰਸੀਅਰਸਪੈਕੁਤਬਸਿਤਾਰਾਏਕਾ॥ ਤੁਭੀ
 ਕਾਇਮਰਕਨਦੀਜੇਸੁਭਮਹਿਜਾਣਹਿਏਕਾ॥ ਕਬਨਨਫਸਸੈਤਾਨਦੇਕਸਮਾਕਰਹਿਜਾਗਾ॥ ਰੋਜੋਏ
 ਆਮਤਿਭੋਹਨੇਕਰਸਨਅਮਲਖਆਗਾ॥ ਦੇਖਤਉਰੇਤਅੰਜੀਲਨੇਜੀਬੁਰੇਫਰਕਾਨਾ॥ ਏਹੋਚਾਰਕਤੇ
 ਬਹੋਨਲਲਪੁਰਾਨਕੁਰਾਨਾ॥ ਸੁਣੋਕਸਮਕਤੇਬਦੀਕਰਹੁਨਕੋਇਕਬੁਲਾ॥ ਅਮੈਸੀਰਹਣੀਜੋਰਹੇ
 ਸੋਈਪਾਕਰਸੁਲਾ॥ ਖਾਵਨਿਕੋਸਮਕੁਰਾਨਦੀਕਾਰਨਦੁਨੀਹਰਾਮਾ॥ ਆਤਸਮੰਦਰਿਸਾਤੀਅਨਿ
 ਆਖੇਨਬੀਕਲਾਮਾ॥ ੫੧॥ ਸੁਆਲਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀ ਸੁਣਹੋਨਾਨਕਹਿਦੁਆਆਖੀ
 ਰੁਕਨਲਦੀਨਾ॥ ਆਇਆਮਹੰਮਦਮੁਸਤਫਾਸਾਬਤਕਰਨਯਕੀਨਾ॥ ਸਾਬਤਕੀਤੋਸਦੀਨਨੇਪ
 ਜਹਿਕਕਲਮਾਪਾਕਾ॥ ਕਾਫਰਸਾਬਤਨਬੀਏਵਿਚਆਤਸਜਲਨਿਨਪਾਕਾ॥ ਹੁਰਾਪਰੀਆਸਭ
 ਤੇਹੋਇਰਾਮਹਿਰਾਮਾ॥ ਪਉਸਨਦੇਜਕਹਾਵੀਅੈਸੁਣਸੀਨਬੀਨਪੁਮਾ॥ ਮੁਸਲਮਾਨੀਪਾਕਹੈਪੜਨ
 ਕਤੇਬਕੁਰਾਨਾ॥ ਕਰਨਨਿਮਾਜਾਰੋਜਨੇਦੇਜਕਤਿਨਾਹਰਾਮਾ॥ ੫੨॥ ਸੁਆਲਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀ
 ਆਖੀਨਾਨਕਰੁਕਨਦੀਸੁਣਹੁਸਚਜਵਾਬਾ॥ ਕਈਮਹੰਮਦਮੁਸਤਫਾਮੋਇਵਿਚਅਜਾਬਾ॥ ਸ
 ਬਤਦੀਨਨਕਰਿਸਾਕਿਆਮਰਿਮਰਿਹੋਇਖਾਕਾ॥ ਖਾਕਫੇਰਜਲਾਈਅੈਘੜਿਘੜਿਭਾਂਡੇਪਾਕ
 ਇਕਨਾਦੁਪਸਮਾਈਅੈਇਕਨਾਵਿਚਪਿਸਾਬਾ॥ ਗੁਨਾਗੁਨਨਿਅਮਤੀਕਈਇਨਾਮਤਿਸਾਜਾ॥
 ਸਿਟੀਮੁਸਲਮਾਨਦੀਵਿਚਆਤਸਲਹੈਅਜਾਬਾ॥ ਕਲਮਾਰਹਿਆਕਿਨਾਰਨੇਜਲਿਬਲਿਹੋਇਖਾਕ

ਆਤਸਥਾਸ਼ੁਨਸੁਧਰੇਕੇਤੇਨਧੀਰਸੁਲਾ। ਜਲਦੇਦੇਜਕਹਾਵੀਮੈਤੇਬਾਨਪਵੈਕਬੁਲਾ॥ਕਿਥੇਨਿਮ०੧੧
 ਜਾਰੇਜਨੇਕਿਥੇਸੇਭਿਸਤਾਪੁੰਗਾ॥ਕਿਥੇਸੇਪੜਨਕਰਾਨੜੇਜਲਬਲਿਹੋਇਧੂਨਾ॥ਅਥਨਤਮੁਸਲ
 ਮਾਨੜੀਕਾਫਰਿਨਾਹਿਭਿਸੰਨਾ। ਜਲਦੇਭਿਸਨਰੂਵੜੇਖਾਕੁਵਿਚਮਿਲੰਨਾ॥ਖੁਦੀਤਕਬਰੀਕਰਿ
 ਮੁਏਸਾਬਤਭਇਆਨਦੀਨਾ। ਦੁਨੀਆਂਦੇਜਕਜਲਮਰਨਿਸੈਕਿਭਿਕਰਿਰਹੇਯਕੀਨਾ॥ਲਿਖਿਆ
 ਵਰਦਰਿਗਾਹਤੇਇਕਸਥਾਸ਼ੁਨਕੋਇ। ਕੇਤੇਲਖਮਹੰਮਦਾਢੇਈਲਹਨਿਨਸੋਇ॥੫੩॥ਰੋਦੀਰੂਠੀ
 ਏਮਨਾਵਾਇਮਹੰਮਦਵਾਹਿ। ਥਾਸ਼ੁਮਹੰਮਦਮੁਸਤਫਾਰੈਵੈਕਰੇਗਾਇਹਾਇ॥ਆਈਅੰਦਰਿਖਾਬ
 ਦੇਭਿਠੀਅਸਦਰਗਹਿਨੁਗਾ॥ਭਿਸਨਾਆਭਿਸਮੁਸਤਿਫਾਇਰੋਇਰੋਇਭੁਈਮਨੁਗਾ। ਕੀਤਸਫੇ
 ਰਅਵਾਜੜਾਗਾਇਮਹੰਮਦੁਗਾਇ। ਮੈਨੂਦੋਹਜਵਾਬਪੁੜਰੈਵੈਕਰੈਕਹਾਇ। ਕੇਤੇਲਖਮਹੰਮਦ
 ਅਰੋਭਿਠੇਪੁਕਾਰਾ। ਕੇਹੜਾਪੁਛਦੀਏਮੁਸਤਿਫਾਫਿਰਹਿਅਸੰਖਅਪਾਰਾ। ਕਛਭਿੜਕਅੰਤਨਪਾ
 ਈਮੈਕੇਤੇਜਬਰਾਈਲਾ। ਸੁਭੇਅੰਦਰਿਹੁਕਮਦੇਕੇਤੇਮੇਕਾਈਲਾ। ਕਈਅਸੰਖਫਰੇਸਤੇਮਲਕ
 ਲਮਉਤਾਧਿਅੰਤਾ। ਤੁਰਸਨਸਚਅਲਾਹਿਦੇਗਕਸਾਜਿਨਅਸੰਖਾ। ਭਿਠਸੁਏਹੁਮਸਾਹਦਹੋਇ
 ਰਹੀਹੋਗਨਾ॥ਇਥੇਕੋਇਨਜਾਣਦਾਫਾਨੀਦੁਨੀਜਹਾਨਾ। ਰੁਹਾਭਿਸਤਨਭਿਸਨੀਵੈਜਕਭਿਸੇਨ
 ਕੋਇ। ਜੀਵਦਿਆਦੀਸਾਹਿਬੀਮੁਇਆਖਬਰਨਹੋਇ। ਮੋਇਖਾਕੁਸੀਗਮਿਲੇਅਰਥਾਨਾਸਰ
 ਮਾਹਿ। ਸੋਭੀਫੇਰਜਮਾਈਅਨਗੁਨਾਗੁਨਰੂਆਹਿ। ਕੁੜਾਦਵਾਰਹਿਗਾਇਆਬਾਦਮਰੇਸੀਸਾਰਾ॥
 ਹਿਦੁਮੁਸਲਮਾਨਦੇਇਜਲਬਲਹੋਇਛੁਗਾ। ਦੁਜਾਆਖਣਸਕਰੇਨਾਕੋਹੋਆਨਹੋਇ। ਏਕੋਪਾਕ
 ਖੁਦਾਇਹੋਰਵਰਹਿਆਸੁਭਲੇਇ॥੫੪॥ਨਾਹੀਮਹੰਮਦਮੁਸਤਫਾਨਾਹੀਕਿਅਵਤਾਰਾ। ਨਾਤੀਪੀਰਪੋ

ਕੰਬਰ ਅਉਲੀਏ ਨਾਹੀ ਕੁਤਬ ਸਲਾਹਾ ਜੀਵਦਿਆ ਸਭ ਰਿਸਨੀ ਮੁਇਆ ਨਾ ਰਿਸੇ ਨ ਕੋਇ। ਨਾ
 ਨ ਕਬਾਜੀ ਕੜਦੀ ਆਖਰ ਕੜੀ ਹੋਇ। ਇਸ ਭੁਜੁ ਸੇ ਪਾਕ ਦੇ ਧਰਤੀ ਤੇ ਅਸਮਾਨ। ਚਉਦਹ ਤਬ
 ਕਨਰ ਹਸਨੈ ਆਖਰ ਫਾਨੀ ਜਾਨ। ਬਾਦੀ ਆਈਆ ਤੁਸੀ ਚਉਥੀ ਪਾਕੀ ਨਾਲਾ ਮਗਮਰ ਫਿਰ
 ਫਿਰ ਉਪਜਾਹਿ ਜੀਆ ਜੰਤ ਵਸ ਕਾਲਿ। ਇਸ ਭੁਬੰ ਦੇ ਮਉਤ ਦੇ ਹੁਕਮੀ ਆਵਨ ਜਾਨ। ਹੁਕਮ ਨ ਬੁਝ
 ਨ ਨਾਨਕਾਖਿ ਪਿਖਿ ਮਗਨਿ ਅਜਾਨ। ੫੫॥ ਸੁਆਲ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀ **ਸੁਤਾ**॥ ਆਖੀ ਰੁਕਨ ਲ
 ਨਾਨਕਾ ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕਰਾਨ। ਚਉਦਹ ਤਬ ਕੁਜ ਹਾਨ ਵਿਚ ਨਿਮੀਤਿ ਅਸਮਾਨ। ਤਿਸ ਵਿ
 ਚ ਨਰਮ ਹੀ ਮਦੀ ਰੋਸ ਨ ਬਲ ਚਰਾਗਾ। ਜਿਤੀ ਉਮਤ ਨ ਧੀਵੀ ਤਿਨ ਦੇ ਜਕਾਂ ਚ ਨ ਲਾਗਾ। ਰਹੇ
 ਕੁਗੈ ਨੋ ਬਾਹਰੇ ਤਿਨ ਨ ਧੀ ਭਰੇ ਨ ਸਫਾਤ। ਓਇ ਪਾਕ ਵਿਚ ਨ ਰਖੀ ਅਨਿਰਹ ਦੇ ਸਦਾ ਨ ਪਾਕਾ॥ ੫੬॥
ਜਬਦੁ ਨਾਨਕ ਸਾਹੁ ਸੁਤਾ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਰੁਕਨ ਦੀ ਸਚੇ ਸੁਣਹੁ ਸੁਆਲਾ। ਅਸਮਾਨ ਅਸਮਾਨ
 ਲਖਿ ਲਖਿ ਪਾਤਾਲ ਪਾਤਾਲ। ਕਿਤੇ ਨੁਰਮ ਹੀ ਮਦੀ ਰੋਸ ਨ ਬਲ ਨ ਚਰਾਗਾ। ਜੇ ਲੜ ਦੇ ਦੁਨੀਆ
 ਦਾ ਵੜੇ ਵਿਚ ਸੜ ਦੇ ਦੇ ਜਕ ਆਗਾ। ਗੁਨਾ ਗੁਨ ਕਰਾਨੇ ਗੁਨਾ ਗੁਨ ਰਸਾਲਾ। ਗੁਨਾ ਗੁਨੀ ਉਮਤ
 ਬਹਿ ਬਹਿ ਕਰਨ ਮਸੂਲਾ। ਨੁਰਮ ਹੀ ਮਦੇ ਕੇਤੜੇ ਪੀਰ ਮਹੀ ਮਦ ਲਖ। ਲਖਿ ਮਹੀ ਮਦ ਮਸਤ ਫਾਵਿ
 ਚਹੋਇ ਅਖ ਫਰਕਾ। ਨਾਵਾਂ ਬਾਵਨ ਗਿਣ ਸਕੈ ਰਿਰੇ ਨ ਧੀ ਰਸੂਲਾ। ਅਜਬ ਕਈ ਅਸੀਖ ਲਖਿ ਗਿ
 ਟੇ ਨ ਜਾਈ ਮਲਾ। ਮਕੇ ਤਿਠੇ ਕਈ ਲਖ ਲਖਿ ਮਦੀ ਨੇ ਨਾਲਿ। ਹਾਜੀ ਕਾਜੀ ਅਸੀਖ ਲਖਿ ਗੁਨਾ ਗੁਨ ਸੀ
 ਭਾਲਾ॥ ੫੭॥ ਬੇਚ ਬਿਆਸਿ ਅਸੀਖ ਲਖਿ ਕਰ ਦੇ ਬੇਦ ਬੀਚਾਗਾ। ਇਕ ਸੇ ਇਕ ਸੇ ਤਬ ਕਵਿ ਚੋਲਖ
 ਅਸੀਖ ਅਉਤਾਗ। ਪੀਰ ਪੈ ਕੰਬਰ ਕੇਤੜੇ ਗਉ ਸਕੁਤ ਬਸਲਾਗਾ। ਫਿਰ ਨਿਤ ਬਕਿ ਅਸਮਾਨ ਵਿਚ

੧੦੩
 ਚਸਮੀ ਦੇਖ ਪਸਾਰਾ। ਉਥੇ ਪੈ ਕੇ ਬਰਿ ਕਈ ਲਾਖਿ ਕਈ ਅਸੀਖ ਅਉਤਾਰਾ। ਫਿਰ ਦੇਹ ਦੇ ਰੋਜ ਸਬ
 ਹੁਕਮ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਨਾਲਿ। ਅਸੀਖ ਅਉਤਾਰ ਪੈ ਕੇ ਬਰਾ ਫਿਰ ਦੇਹੇ ਰਪਾਤਾਲਾ। ਰੁਕਨ ਲਕਾਜੀ ਕੇ ਤੇ
 ਮੋਨ ਦੀ ਨਮਦਾਰਾ। ਹਜਿਰਤਿ ਮੀਰਾ ਕੇ ਤੇ ਪੀਰ ਜਾ ਦੇ ਸਿਰ ਦਾਰਾ। ਸਾਹਜ ਹੀ ਦਾ ਕੇ ਤੇ ਸਰਵਰ ਅੰ
 ਤਨ ਪਾਰਾ। ਉਮਰਿ ਬਿਤਾ ਬਖਸ਼ਿ ਕਰਿ ਸੇਰ ਅਲੀ ਅਪਾਰਾ। ਭਿਰੇ ਲਖ ਅਸਮਾਨ ਮੈ ਚਾਰ ਯਾਰ ਅ
 ਸੀਖ। ਨਾਨਕ ਅੰਤ ਨ ਜਾਪ ਨੀ ਅਲਾਖਿ ਅਪਾਰਾ ਬੀ ਅੰਤ। ਕਈ ਅਸੀਖ ਇਮਾਮ ਹੋਨ ਸਹਿ ਸਹਾਬਾ ਅ
 ਨੇਕ। ਸਭ ਨਾ ਦੇ ਸਿਰਾ ਇਕ ਰਬ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਅਲੇਖ। ੪੮॥ ਨਾਰਦ ਸਾਰਦ ਕੇ ਤੇ ਵਿਸਵਾ ਮਿਤ
 ਬਸਿ ਸਟਾ। ਕਈ ਮਛਿ ਦੁਰੋਰ ਕਾ ਕਈ ਅਸੀਖਾ ਸਿਸਟਿ। ਚਰਪਟ ਭਰਬਰ ਕੇ ਤੇ ਈਸਰ ਗੋਪੀ ਚੰਦ
 ਦਤਾਰੇ ਵ ਅਸੀਖ ਹੈ ਕੇ ਤੇ ਰਾਮਾਨੰਦ। ਸਿਧ ਚਉਗਾਸੀ ਮੰਤ੍ਰ ਲੀਆ ਫਿਰ ਦੀਆ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ। ਇਹੁ
 ਸਭੇ ਮਨ ਸੁਖ ਹੈ ਨ ਬਾਝੁ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ। ਬੇਦ ਕੇ ਤੇ ਬਾਕੇ ਤੇ ਬਹਿ ਬਹਿ ਕਰਨ ਧੀ ਚਾਗਾ ਗੁਨਾ
 ਗਾਨ ਨ ਸੀ ਹੁਤਾ ਗੁਨਾ ਗਾਨ ਕਰਾਰਿ। ਗੁਨਾ ਗੁਨ ਰਿਸ ਲੜੇ ਗੁਨਾ ਗੁਨ ਕਲਾਮਾ। ਕਲ ਜਗਨਾਨਕ
 ਨਿਰਮਲਾ ਪੰਥ ਚਲਾਇਆ ਆਇ। ਬੇਦ ਕੇ ਤੇ ਬਾਬਾ ਹਿਰਾਇ ਕੇ ਜਪਿਆ ਖਦਾਇ। ਟਿਥੇ ਟੇਇ ਦੁ
 ਨੀ ਦੇ ਕੀਤੇ ਢਾਹਿ ਮੈਦਾਨਾ। ਕੀਤੇ ਹੈ ਮਨ ਸੁਖ ਸਭ ਸਚੀਰ ਚਚਉਗਾਨਾ। ੬੦॥ ਸੁਆਲ ਕਾਜੀ ਰੁਕ
 ਨ ਦੀ ਸੁਗਾ। ਆਖੀ ਰੁਕਨ ਲਨਾਨ ਕਾਤੁ ਪਵਿਚਰ ਵਡੀ ਕਰਾਮਾਤਿ। ਕੀਤੇ ਨੀ ਮਨ ਸੁਖ ਸਭ ਬਾਝੁ
 ਸਾਹਿਬ ਪਾਕਾ। ਜਿਤੀ ਪਰ ਦੇਦੁ ਨੀ ਕੇ ਰੂਤੇ ਨੀ ਸਕਉ ਠਾਇ। ਕੋਇ ਨ ਕਿਸੇ ਜਾਣ ਸੀ ਬਾਝੁ ਪਾਕ ਖੁਦ
 ਇ। ਉਮਤਿ ਬਾਉਨ ਪਵਈ ਧਿਨਾਰ ਸੁਲਖ ਦਾਇ। ਬਿਨਾ ਖਲੀ ਫੇਰ ਸਦੇ ਕੋਇ ਨ ਪਵੈ ਕ ਬੁਲ
 ਬਿਨਾਇਆ ਮਪੈ ਕੇ ਬਰਾ ਬਾਝੁ ਯਾਰ ਰਸੁਲ। ਲਿਖਿਆ ਫਿਰ ਕੁਰਾਨ ਦੇ ਜਬਰਾਈਲ ਗੁਆਹਿ।

ਜਥਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸਰ ਆਖੀਨਾਨਕਰੁਕਨਲਦੀਇਕੋਪਾਕਖੁਦਾਇ। ਦੁਜੀਕੁਦਰਤਕੁੜ
 ਹੈਸਾਹਿਬਆਪਗੁਆਇ। ਜਿਚਰਕੁੜਨਬਾਇਆਮੁਰਸਦਸਿਰਪਰਿਥਾਪ। ਮਹਰਮਹੋਏਕੁਲ
 ਮਦਾਖੁਦੀਉਠਾਵੁਤਾਪਿ। ਕੁਰੋਪਨਾਹਿਖੁਦਾਇਦੀਉਮਤਦੀਛੁਡਆਸਾ। ਅਮਲੀਆਪੋਆਪ
 ਟੀਨੇਕੀਬਦੀਕਿਸਾਸਾ। ਅਮਲੀਆਪੋਆਪਈਸਿਰਸਿਰਤੇਇਨਿਬੇਨਾ। ਆਪੋਨਬੀਰਸੁਲਹੈਆਪੋ
 ਲਏਹਿਸਾਬ। ਸੁਕੁਵਡਿਆਈਆਰਬਹਥਿਦੇਇਕਰਫਿਰਖਸਲੇਇ। ਦੁਨੀਆਕਾਰਨਉਮਤੀਬ
 ਹਿਬਹਿਮੇਲਕਰੇਇ। ਦੁਨੀਦਰੋਗੀਵਾਹਮੈਖਾਤਰਤੇਕਰਿਦੁਗ। ਮਥਾਰਖਜਿਮੀਨਪਰਖਾਤਰਰਖਹੁ
 ਗ। ਏਕਾਏਕੀਹੋਇਰਹੁਦੁਜਾਸੀਗਨਿਵਾਗ। ਦੁਜਾਸੀਗਕੁਸੈਗਹੈਫਾਨੀਇਹੁਸੀਸਾਗ। ਦੁਨੀਆਵਲੇ
 ਵੇਕਾਰਨੇਹਾਰਿਆਆਪਣਾਦੀਨ। ਛੋਡਤਿਕਬਰਖੁਦੀਕਉਪਕੜਹੁਪਾਕਜਿਮੀਨ। ਪੰਦਨਸੀਹਤ
 ਹਾਜੀਆਨਾਨਕਕਹੇਫੁਕੀਰ। ਗਾਹਿਸੈਤਾਨੀਜੋਗਮਥੀਏਤਿਨਾਗਲੀਜੀਜੀਗ। ਆਵਹਿਜਾ
 ਹਿਕੁਵਾਈਹਿਦੋਜਕਲਹੈਸੁਨਾਇ। ਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਦੇਆਪੋਪਾਕਖੁਦਾਇ। ੬੩॥ ਨਉਸੈਨ
 ਦੀਨਨਿਨਵੈਮਿਲਨਸਮੁੰਦੇਜਾਇ। ਸਾਤੁਸਮੁੰਦਅਵੇਹਿਆਨਦੀਆਅੰਤਨਪਾਇ। ਪਉਦੇਵਿਚਗੜ
 ਜ਼ਦੇਥੀਦਤਵੈਤਪਤਾਇ। ਬਲਨਤਲੇਤਿਨਾਦੀਹਰੀਆਜੋਘੇਅਦਲੀਪਾਤਸਾਹ। ਕਾਜੀਮੁਫਤੀਕਾਰਕ
 ਨਫਉਜਦਾਰਕੁਟਵਾਲ। ਉਮਰੇਤੇਈਦੁਨੀਏਵਜੀਰਅਮੀਰਨਾਲਿ। ਬਖਸੀਤੇਬੁਤਾਦੀਦੇਨਾਲੇਪੋ
 ਤੇਦਾਗ। ਦਾਰੋਗੋਤੇਮਸਤੇਟੀਆਕਰੇਕੁੜਵਪਾਗ। ਜੋਨਨਬਹੁਤਜਮਾਇਤਾਹੋਹਿਜਮਾਇਤਦਾਗ।
 ਖਫ਼ਨਗਰੀਬਾਲਟਕੈਕਰੇਜੋਰਅਫਾਰ। ਵਾਟਪਛੇਤੇਚਉਧਰੀਮਹਰਮੁਕਦਮਕੜਾ। ਚਉਕੀਦਾ
 ਰਪਿਆਦਿਆਜਲਿਬਲਿਹੋਇਪੂਨਾ। ਕੁਟਈਆਤੇਹਰਾਮਨੀਆਜੋਧਰੀਬਿਗਾਨੀਜਾਨਾ। ਵੇਸਵਾਅਤੇ

ਗਸਤੀਆਅਹਿਨਿਸਕਰਨਹਰਾਮ। ਚੇਗਜਾਗਚੁਗਲਾਖਾਵਨਲਾਇਤਥਾਗ। ਲੁਣਹਰਾਮੀਵਿ ੧੦੩
 ਸਾਸਘਾਤੁਦਰਗਾਹਿਹੋਇਖੁਆਗ। ਜੇਹਨਪਰਾਈਆਵੇਲਕੀਕੰਡੇਸੇਜਵਿਛਾਇ। ਸਰਪਰਦੇਜ
 ਕਵੈਸਨੀਲਹਸਨਬਹੁਤਸਜਾਇ। ਰਾਹਿਦਾਰਜਗਾਤੀਆਲੇਖਾਇਖਣਆਹਿ। ਦੁਇਦੁਇਜੋਗ
 ਵਾਲਿਆਪਰਿਘਾਰਿਉਂਦੁਇਆਹਿ। ਸਰਪਰਦੇਜਕਵੈਦੁਣਾਟੇਲਾਇਤਾਇਆਹਿ। ਚੰਮੇਦੇਦੋਇਛੁ
 ਬਨੇਪਥਰਦਾਕਰਿਸੇਗ। ਅੰਗਾਕਰਿਬਹਾਲੀਐਮੁਹਿਪਰਾਇਦੇਗ। ਕਰਨਹਰਾਮਹਰਾਮਖੋਰਤਿ
 ਨਾਭੀਉਂਜਲਾਇ। ਕਾਵਨਖਾਵਨਮਾਸਤਿਹਖਸਮਾਸਬਿਗਾਨਾਖਾਹਿ। ਜਲਦੇਦੋਜਕਗਈਏ
 ਜੇਦੇਨਗਾਮੀਹੀਕੁੜਾ। ਘੁਟਸਘਾਨਿਦੁਖਤਰਜਸਦੇਉਠੇਪੁਗ। ਸੁਣਹੋਕਾਜੀਰਕਨਦੀਪੰਦ
 ਨਸੰਤੁਸੇਇ। ਛੁਡਹੁਗਹੁਸੇਤਾਨਦਾਸਚਹਕੀਕਤਏਇ। ੬੩। ਬਾਝਅਲਹਦੀਬੰਦਗੀਛੁਡ
 ਹੁਅਮਲਾਬਿਕਾਰਾ। ਦਰਗਾਹਿਗਇਆਜਾਣੀਐਨਾਨਕਦੇਹਅਸਾਰਾ। ਕਰਹੁਮਸਕਤਿਜੁਧ
 ਤੀਸੀਸਭਿਠਾਵਹੁਕਾਰਾ। ਨਖਸਿਖਪਵੈਪਸੀਨੜਾਸੇਈਕਰਹੁਅਹਾਰਾ। ਦਸਵਾਹਿਸਾਵੰਡਕੋਰਾ
 ਹਿਖਦਾਈਦੇਇ। ਪਾਵਹੁਗਜਬਿਹੁਤਦਾਰਾਹੁਕੀਕਤਿਏਹ। ਪਾਣੀਪਖਾਪੀਹਣਾਧੋਵਹੁਕਦਮ
 ਪਖਾਹਿ। ਕਰਹੁਵਿਛਾਈਦੁਕਦੀਬਜਤਿਸਭਾਵਿਸਾਰਾ। ਸਭੇਸਜਤਾਰੇਗਹੋਦੇਹੀਨਪੀੜੇਨਾ। ਇ
 ਖਜਿਵੈਰਸਨਿਕਲੇਬਹੁਤਸਜਾਈਦੇਨ। ਜਵਾਈਖਾਹਿਰੋਟਕੀਲੋਣਨਨਾਲਰਲਾਇ। ਠੰਡਾਪਾਣੀ
 ਪੀਅਕੇਸਚਾਰਬਧਿਆਇ। ਛੁਡਹੁਸਭੇਨਿਆਮਤੀਕਿਆਮਤਿਨੋਕਰਿਯਾਦਾ। ਜੁਸਾਉਰੁਸੀਰੁ
 ਜੀਉਪਲਿਆਮਿਠੇਸੁਵਾਦਿ। ਖਾਧਾਪੀਤਾਨਿਕਲੇਜਿਉਤਿਲਘਾਣੀਤੇਲਾ। ਰਸਕਾਸਿਖਾਧੇਬਹੁ
 ਘੁਣੇਸੰਗਕੁਟਬੇਸੇਸਾ। ਓੜਨਿਬਾਹੁਕੋਨਹੀਨੀਵਦਿਆਮਰਿਮਾਰਾ। ਦੁਨੀਆਖੋਟੀਗਸਤੀਮਨ

ਹੁਚਿਤਹੁਵਿਸਾਰਾ। ਸੁਖਾਨੁਦੁਢੇਦਿਆਰੁਖਨੇਹਰੁਪਏ। ਰੁਖੇਰੁਖਵਿਹਾਵਹਾਸੁਖਨੇਨਸਗਏ। ਏ
 ਸੁਆਲਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀ **ਰੁਕਨ** ਰੁਕਨਲਾਥੇਨਾਨਕਾਇਆਵਿਚਕਰਨਾ। ਵਾਲਹੁਨਿਕੀ
 ਪਰਸਲਾਤਿਖਨਿਅਹੁਰਿਖੀਜਾਨਾ। ਉਥੇਦਿਕੇਨਭੁਣਭੁਣਾਠਹਿਰਨਸਕੈਪੈਗਾ। ਮੁਸਕਲਤਿਨ
 ਲੰਘਣਾਜਿਨਾਕਮਾਏਵੈਰਿ। ਸਾਇਰਲੇਹੁਪੁਵਿਦਾਅਗਨਿਜਲੈਭੁਣਭੁਣਾਇ। ਕੀਧੀਵਿਸਨਆਵ
 ਈਧਾਈਪਵੈਕਹਾਇ। ਉਥੇਥੇਲੀਕੋਨਹੀਪਾਰਨਕੋਇਲੰਘਾਇ। ਗੁਨਹਗਾਰਪਾਰਨਜਾਇਨੀ
 ਤਪਨਿਤੇਵਿਲਲਾਇ। ਜਿਨਾਕਲਮਾਨਜਾਵਿਆਸੇਖਨੇਪੁਕਾਰਨਿਹਾਇ। ਤਿਨਾਥੇਲੀਤੋਵੈਮੁਸ
 ਤਫਲਏਨਫੇਰਛੁਡਾਇ। ਭਰੇਸਫਾਤਨਤਿਨਾਦੀਦਰਗਹਿਦੇਹਜੂਗਾ। ਥੇਈਮਾਨਕਸੁਮਤੀਨਿਤ
 ਕਮਾਇਨਕੂੜਾ। ਏ॥ **ਜਥਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੁਰਾ**॥ ਨਾਨਕਆਖੇਰੁਕਨਦੀਮੁਖਤੇਜਮਣਮਲ
 ਇ। ਜਿਥੇਸਾਇਰਾਅਤਸੀਥੇਨੇਧੁਤਮਲਾਹਿ। ਕਈਮਹੀਮਦਮੁਸਤਫਾਇਖਰੇਲੰਘਾਇਨਪੁਰ
 ਗਨਾਗਾਨੀਉਮਤੀਕਈਸਚਕਈਕੂੜਾ। ਪੁਛਨਤਿਨਾਜਗਾਤੀਏਜਿਨਾਕੀਤੇਧਹੁਤਮਜਾਬਾਕ
 ਈਮੁਹਾਏਮੁਸਤਫਾਇਸਕਹਿਨਦੇਇਜਬਾਬਾ। ਨੇਕੀਬਦੀਬੀਚਾਰੀਏਮਲਕਲਮਉਤਹਜੂਗਾ। ਕ
 ਟਉਤਾਰੇਪੁਲਸਲਾਤਿਜਲਬਲਹੋਵਨਪੂੜਾ। ਮੁਹਤੇਕਲਮਾਆਖਕੋਨਾਲਦੁਈਦਰੇਗਮੇਲਾਇ
 ਅਗੇਮਹੀਮਦਮੁਸਤਫਾਸਕੈਨਤਿਨਾਛੁਡਾਇ। ਸਾਇਰਦੇਮਰਜੀਵਨੇਥੇਰਿਖਾਏਮਲਾਹਿ। ਜਲ
 ਨਉਨਾਦੀਆਉਮਤੀਵਿਚਸਾਇਰਅਗਨਅਥਾਹਿ। ਥੇਪੀਰਾਥੇਮੁਰਸਦਾਢੇਈਕੋਇਨਦੇਇ।
 ਰਾਹੇਵਿਚਫਰੇਸਤੇਮਾਲਜਗਾਤੀਲੇਇ। ਬਦੀਆਤੇਤੁਲਨੇਕੀਆਮੀਜਾਕਰਨਹਿਸਾਧਾ। ਬਾਕੀਸਿ
 ਨਾਨੇਵਣੀਹੋਸਨਸੇਈਖਰਾਬਾ॥ ਏ॥ ਓਇਫਿਰਖਾਕੂਧੀਗਿਮਿਲਾਈਅਨਜਮਨਹੋਇਕਪਾਰਿ

ਚੁਣਿ ਚੁਣਿ ਕੁਢੀ ਅਨਫੁਟੀ ਆਖੁ ਢੀ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ। ਵੇਲਹੇ ਵੇਲਹਿ ਲਾਈ ਐਫਿਰ ਧਿਵੁ ਪੀੜਾਪਾ ੧੦੪
 ਇ। ਕਤਣ ਕਤ ਕਤਾਈ ਐਤੰਦੁ ਖੋਚ ਕਢਾਇ। ਫਿਰ ਅਗਨੀ ਕੁੰਭ ਚੁਨਾਈ ਐਮਗਲੀ ਦਥਿ ਕੁਵਾਇ।
 ਕਤਨ ਕੋਚੀ ਕਟੀ ਐਸੁਈ ਜੇਤੁ ਸੀਵਾਇ। ਪਹਰਨਹੋ ਇਕਜਾਈ ਐਫਿਰ ਤਿਸਮੈ ਲੁਖਾਇ ਹੋਏ ਪੁਗਣੁ।
 ਸੁਟੀ ਐਅਫੁਨ ਮੁਲਵਿ ਕਾਇ। ਕੁਰਨ ਮੁਸਾਲ ਮਿਸਾਲ ਚੀਆਤੁ ਸਨ ਲਜਲਾਇ। ਸਦਹੁ ਮਹੀਮਦ
 ਮੁਸਤਫਾ ਲਏ ਕਪਾਹਿ ਛੁਡਾਇ। ਏਕ ਕਪਾਹਿ ਦੀਜੇ ਨਾਵਿ ਚੋਟੀ ਮਿਲੀ ਸਜਾਇ। ੬੧॥ ਫਿਰ ਪੇਵੇਪੁ
 ਇਪਿਨਾਈ ਐਕਢੀ ਐਘਾਣੀ ਤੇਲਾ। ਵਟੀ ਵਟ ਕਪਾਹਿ ਦੀਰੀ ਵੇਮੰਦਰ ਮੇਲਾ। ਇਕਮਿਟੀ ਤ੍ਰਿਹਾਦੀ ਇ
 ਓਜਲ ਦੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ਜਲਿ ਬਲਿ ਰੋਵਨ ਬਪੜੇ ਫਿਰ ਕੋਇਨਾ ਪੁਛੇ ਆਨ। ਫਿਰ ਇਸਜੇ ਨਾਤੇ ਕਢਿਅ
 ਉਲਹੇ ਇਜਾਮਿ ਆਸੋਇ। ਤੇਲੀ ਪੀੜੇ ਘਾਣੀ ਐਦੇ ਦੇਵ ਬਾਰੋਇ। ਰੀਵੇ ਪਾਇ ਜਲਾਇ ਐਜਲਿ ਬਲਿ
 ਮਾਟੀ ਹੋਇ। ਸਦਹੁ ਮਹੀਮਦ ਮੁਸਤਫਾ ਤਿਸੈ ਸੁਣਾਇ ਰੋਇ। ੬੨॥ ਤਿਲਾਦੀ ਜੇਨਹੁ ਕਢਿਅ ਫਿਰ ਜ
 ਮਿਆਹੋਇ ਕਮਾਇ। ਏਟੇ ਕੁੰਨ ਪਿਨਾਈ ਐਲਹਦਾ ਬਹੁਤ ਅਜਾਬਾ। ਇਖਾਜੇ ਵੈਰ ਸਕਢੀ ਐਪਵੈ ਕ
 ਤ੍ਰਾਹਿ ਮਾਹਿ। ਵੇਦੇਤਾ ਉਪਕਾਈ ਐਗੁੜ ਸਕਰ ਬੰਡ ਕਰਾਹਿ। ਖਾਧਿ ਆਹੋਇ ਕਿਰਬਤੀ ਫਿਰਨ ਛੋਹਦਾ
 ਕੋਇ। ਸਦਹੁ ਮਹੀਮਦ ਮੁਸਤਫਾ ਇਤਿ ਸਹਿ ਸੁਣਾਇ ਰੋਇ। ਕੇਤੀ ਜੇਨ ਅਵੇਹੀ ਆਗਿਣਤੀ ਗਈ ਨਜਾਇ
 ਫਿਰ ਹਿਚ ਉਗਸੀ ਹੁਕੁ ਦੀਆ ਬਹੁਤੀ ਲਹੇ ਸਜਾਇ। ਮਰਿ ਮਰਿ ਜਨ ਮਹਿ ਫਿਰ ਫਿਰ ਜੇਨ ਭੁਧਹਿ ਅਸੀ
 ਖਾ। ਵੁਖ ਸੁਖ ਬਹੁਤ ਕਮਾਵੇ ਗਣੁ ਨ ਗਣੇ ਬਿਅੰਤ। ਸੁਣੇ ਨਗਮਰ ਸੁਲਕੋਇਨਾ ਰੂਹਾਦੀ ਫਿਰ ਯਾਦ।
 ਵਨੀ ਆਅੰਦਰ ਆਇ ਕੋਉ ਮਰਗਵਾਈ ਆਬਾਦ। ਕੁੜੀ ਮਜਲ ਸਬੈ ਠਕਰਿ ਕੀਤ ਸਕੁੜ ਵਪਾਰੀ। ਜਾ
 ਫਿਰ ਉਠੀ ਚਲਿ ਆਲਰੁ ਅਬਰ ਬਣਕਾਰ। ਘੀਨ ਛੁਲਾਇ ਆਅਜਗਾਈ ਲਸਾਖੀ ਸੰਗਨ ਕੋਇ। ਲਹੇ

ਸਜਾਈ ਅਗਲੀ ਆਕਿ ਸੇ ਸੁਣਾਇ ਰੋਇ ॥ ਮਿਲਨ ਸਜਾਈ ਬਹੁਤੀ ਆਮ ਲਿਕ ਲਿਖ ਉਤਹ ਜਗ ਲੇਖ
ਮੰਗਨ ਚਿਤ ਗੁਪਤਿ ਜੋ ਛਪ ਕਮਾਇ ਕੂਨਾ ॥ ਨਾਸਾ ਲੇਇ ਏ ਮੁਕਰੇ ਤੇ ਬਹਿ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰਾ ॥ ਦੇਵਨ ਕੀ ਨਿ
ਉਗਾਹੀ ਆਮ ਪਾਰੁ ਹਥਿ ਕਾਰਾ ॥ ਆਲਤ ਜਿਹ ਬਾਮੁ ਕਰੇ ਚਖ ਚਖ ਸਾਦ ਬਿਕਾਰਾ ॥ ਹਥ ਪੈਰ ਚਾਕਰੀ
ਪੁਕਮ ਕਮਾਵਨ ਕਾਰਾ ॥ ਪੰਜ ਹਵਾ ਸਬ ਖੀਲ ਸੰਗ ਤੇ ਬਹਿ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰਾ ॥ ਅਸੀ ਬੰਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਹੁਕਮ
ਕਮਾਵਹਿ ਕਾਰਾ ॥ ਰੁਹ ਕਰੇ ਬਦ ਫੈਲ ਬਹੁ ਰਖ ਪਨਾਹ ਰਸੁਲਾ ॥ ਲਾਗੀ ਮਿਲਣ ਸਜਾਇ ਬਹੁ ਗਾਇ ਸੇ ਸਰੋਤੁ
ਲਿ ॥ ਰਾਮ ਰ ਸੁਲਨ ਰਿਸ ਨੀਲੈ ਸਨ ਰੁਹ ਛੁਡਾਇ ॥ ਸਚ ਜੋ ਸਾਖੀ ਸੁਕੁ ਸਦਾ ਮੂਲਨ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥ ਸਚੁ
ਸਿਰੰਦਾ ਪਾਤਸਾਹੀ ਆਇ ਜੁਗਾਦੀ ਸੋਇ ॥ ਹੋ ਕੁੰਤੋ ਸੀ ਸਚ ਹੋ ਅਵਰਨ ਦਜ ਕੋਇ ॥ ਦੁਜੀ ਕਾਰਾ ਬਿਕ
ਰਹੈ ਪੁਰੀ ਕਿਸੇ ਨ ਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਰਕਨ ਦੀ ਸਚਾਇ ਕਖ ਦਾਇ ॥ ਵੰਦ ॥ ਮੋਇ ਆਜੀਤ ਦਿਆਸੀ
ਗਸਦਾ ਸਾਂਈ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥ ਸਚੇ ਬਾਹਰਿ ਜੋ ਰਹੈ ਸੇ ਅੰਤੋ ਚਲੇ ਰੋਇ ॥ ਦਰਗਹਿ ਜਾਤੁ ਨ ਜੋ ਰਹੈ ਅਬੈ ਤ
ਬੈਨ ਹੀ ਹੋਇ ॥ ਸਚੇ ਸਚ ਨਿਆਉ ਹੈ ਕਰਤਾ ਕਰੈ ਸੋ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਮੁਰਸਦ ਸਚੁ ਹੈ ਦੇਵੈ ਸਚੁ ਮਿਲਾਇ
ਸਚੇ ਮੁਰਸਦ ਬਾਹਿਰਾ ਭੰਡੁ ਲਭੁ ਸੇਖਾਇ ॥ ਮਰਦੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋਇ ਰਖਨ ਕਬਰਿ ਬਣਾਇ ॥ ਸੇਵਹਿ
ਆਹੋਇ ਖਾਕ ਨੀਖਾ ਕੁਸੇ ਮਿਲ ਜਾਇ ॥ ਫਿਰ ਪਉਦੀ ਵਸ ਕਲਾਲ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਪੜੇ ਬਣਾਇ ॥ ਇਟਾ ਪੜੇ
ਬਣਾਇ ਕੈ ਆਵੀ ਦੇ ਨ ਚੜਾਇ ॥ ਖਾਵਨ ਅਗਨ ਅਗਣਤ ਦੀ ਜਲ ਬਲ ਕਰਨ ਕਹਾਇ ॥ ਜਲਿ ਬਲਿ ਰੋ
ਵਨ ਬਪੜੇ ਲੋਕਾ ਕਿ ਆਪੁ ਵਾਹਿ ॥ ੭੦ ॥ ਮਰੇ ਵਿਚਾਰਾ ਹਿਰਦੁ ਵਿਚ ਅਗਨੀ ਦੇ ਨ ਜਲਾਇ ॥ ਜਲਿ ਬਲ
ਹੋਵੈ ਭਸਮ ਨੀਪ ਉਣ ਖੜੇ ਉਡਾਇ ॥ ਪੜ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰਾਨ ਵਿਚ ਕਿਸਨੇ ਵਹੀ ਸਜਾਇ ॥ ਸੇਈ ਕਾਫਰ ਦੇ
ਜ ਕੀ ਜੋ ਬਹੁਤੇ ਖਾਦਾ ਤਾਇ ॥ ਪਹਲੇ ਆਤਸਾ ਸਿਉ ਜਲੇ ਫਿਰ ਤਿਨ ਜਲਾਇ ਕਉਣਾ ॥ ਖਾਕ ਸਮਾਈ

ਧਾਕਸਿਉਪਉਤਸਮਾਣੀਪਉਤਾ। ਆਬਸਮਾਣਾਆਬਸਿਉਅਰਥਾਨਾਸਰਪਾਕਾ। ਕਿਆਮ ੧੦੫
 ਤਫੇਰਉਠਾਈਅੰਠਹਨਿਮਾਣੀਯਾਕਾ। ਜੇਤੀਕੀਤੀਆਖਾਹਸਾਫਿਰਲੈਉਠਿਆਨਾਣਾ। ਕੀਤਾ
 ਆਪਣਾਕੋਗਣਾਫਿਰਪਇਆਵਸਜੰਜਾਲਾ। ਖੇਲੈਲਖਚਉਗਸੀਆਪਰਿਧਰਿਰੂਪਅਨੇਕਾ।
 ਰੰਗਤਮਾਸੇਖੇਲਕੈਅੰਤਏਕਕਾਏਕਾ। ੭੧॥ ਮਿਟੀਵਿਚਥੈਠਾਈਅਨਖਸੇਮੁਸਲਮਾਨਾ। ਜੋਗੀਤੇ
 ਸੰਨਿਆਸੀਆਖਟਦਰਸਨਹਿਦਵਾਨਾ। ਪਹਲੇਖਾਕੇਸੰਗਾਮਿਲਨਫਿਰਰੀਦੇਹੋਇਖਬੀਰਾ। ਪਰ
 ਤੀਵਿਚਸੁਪੀੜੀਅਨਹੋਵਨਧਹੁਤਜਹੀਰਾ। ਇਕਦੁਰਹਲਖਹੋਨਧਰਧਰਕੀਨੇਰੂਪਾ। ਮਰਿਮਰਿਖ
 ਕਸੰਗਾਮਿਲਨਕਰਿਕਰਿਰੂਪਕਰੂਪਾ। ਸੈਵਰਿਅਵਿਚਖਾਕਹੋਇਸਹਿਸਹਿਬਡੇਅਜਾਬਾ। ਫਿਰ
 ਪੈਉਦੇਵਸਕੁਲਾਲਦੇਭੁੰਡੇਘਨੇਸਿਤਾਬਾ। ਭਾਨੂੰਇਟਾਬਹੁਤਬਿਧਜਲਨਪਿਜਾਵੀਸਾਲਾ। ਜਲਬਸ
 ਕਰਦੇਹਾਇਗਾਇਕੋਇਨਪੁਛੇਗਲਾ। ਪਰਮਹੰਮਦੀਜੇਤਕੇਫਾਤਿਆਦੇਨਦੁਆਇ। ਜਲਤੇਵਿਚ
 ਪਿਜਾਵਿਆਕੋਇਨਕਢੇਜਾਇ। ਦੁਨੀਆਦੀਆਵਰਿਆਈਆਰਹੀਆਵਨੀਆਮਾਹਿ। ਬਹਿਬ
 ਹਿਯਾਰਮਹੰਮਦੀਤਰਿਤਰਿਲੁਕਮੇਖਾਹਿ। ਜੀਵਿਦਿਆਭੇਜਨਭਿਸਤਿਵਿਚਫਿਰਮੋਇਆਲਹਨ
 ਨਸਾਰਾ। ਜਲਦੇਵਿਚਪਿਜਾਵਿਆਜਲਬਸਹੋਨਅੰਗਿਆਰਾ। ਭਾਨੂੰਇਟਾਪਕਾਇਕੋਕਢੇਫੇ
 ਰਕੁਲਾਲਾ। ਗੁਨਗੁਨੀਭੁੰਡੇਪਕਨਕਾਲੇਲਾਲਾ। ਫਿਰਉਤਰਨਜਾਇਬਜਾਰਵਿਚਪਵੈਕਸੀ
 ਰਾਮਲਾ। ਅਮਲੀਆਪੋਆਪਣੀਪਏਸੇਗਲੀਏਰੂਲਾ। ਇਕਨਾਪਵਨਨਿਆਮਤੀ। ਇਕਨਾਪਵੈ
 ਪਿਸਾਬਾ। ਅਮਲੀਆਪੋਆਪਣੀਲਹਨਿਅਜਾਬਸਥਾਬਾ। ਸੁਣਹੋਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਨਨਾਨਕਕਹੇ
 ਜਬਾਬਾ। ੭੨॥ ਸੁਆਲਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਸੁਰਾ। ਆਖੇਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਸੁਣਹੋਨਾਨਕਪੀਰਾ।

ਅਰਥਾਨਾਸਰਕੈਤੁਭਾਂਤਉਪਜੀਕਰਿਤਦਬੀਰ। ਕਿਉਕਰਿਉਪਜੀਆਨਿਆਮਤਾਇਹਭਿਦੇਹਥ
 ਤਾਇ। ਇਕੇਤਾਜਾਣਨਫਕਰਕਛਇਕੇਥੁਝੈਆਪਖੁਦਾਇ। ਹੋਰਨਕੋਈਜਾਣਦਾਗੈਬੀਸਿਰ
 ਰਖਦਾਇ। ਪੁਛੈਪੰਡਤਿਜੋਇਸੀਕਾਜੀਤੇਭਲਮਾਇ। ਖਾਤਰਨਿਸਾਨਕੋਕਰੈਕਰਥਕੇਥੁਤਦ
 ਬੀਰ। ਬਿਨਾਫਕੀਰੇਸਾਦਕੋਕੋਇਨਕਦੇਜੀਜੀਗ। ੭੩॥ **ਜ**ਥਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੁਗਾ। ਸੁਣ
 ਹੋਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਕਹਦੇਅਵਲਫਕੀਗ। ਸੁਣੀਐਸਚਸੰਦੇਸਨਾਜੇਥੁਨਸਭੇਪੀਰਾਮਲਾਥੁਸ
 ਨਸਕਨੀਪਨਹਿਕੁਗਨਕਤੇਥਾ। ਪੰਡਤਿਭੁਦਨਪਾਇਨੀਪਨਿਸੁਣਿਚਾਰੇਥੇਦਾ। ਬੇਦਕਤੇਥਹਥ
 ਹਰਕਹਨਫਕੀਰਸੁਣਾਇ। ਇਹਹਕੀਕਤਿਗੈਬਦੀਜਾਣੈਆਪਖੁਦਾਇ। ਰਖੀਪੁਸੀਦਾਗੇਸਫੇਕੋ
 ਇਨਪਾਵੈਭੇਦਾ। ਪਦੇਵਿਰੇਲਪਾਣੀਐਕਥਿਸੁਣਬੇਦਕਤੇਥਾ। ਓਤਪੋਤਪਰਲੇਖਲਕਦੀਨਾਨਕ
 ਕਹੈਫਕੀਰ। ਸੁਣਹੁਕੀਕਤਿਸਚਦੀਕਰਿਕੋਥੁਤਦਬੀਰ। ਖਾਣੀਚਾਰਉਪਾਈਐਚਾਰੇਥਾ
 ਣੀਨਾਲਾ। ਸੇਤਜਅੰਗੁਜਉਤਕੁਜਾਚਉਬੀਜੇਰਜਨਾਇ। ਪਾਣੀਉਪਜਿਆਸੇਤਜੇਸਕੁਜੀਆਕਾ
 ੩ ਜੀਉ। ਸੇਤਜਅੰਗੁਜਭੁਈਅੰਰਿਓਪਰਤੀਕੀਉ। ਭੁਈਪੈਦਾਇਸਧਰਤੀਓਅੰਰੇਕੁਦੇਗਲੀਜਾ।
 ਤਤੇਉਪਜੇਅੰਨਥਹੁਅੰਨਜੇਰਜਕੀਜਾ। ਉਪਜੀਚਾਰੇਖਾਣਤੁਬਲਖਚਉਗਸੀਫੇਗਾਗਨਾ
 ਗਨਪੈਦਾਇਸੀਜੀਆਜਨੀਫੇਗਾ। ਸਭੁਣਦੇਸਿਰਤਾਜਕਰਿਸਾਜਿਆਆਦਮਆਪਿ। ਸੁਭੇਸ
 ਈਪਛਾਣਦਾਜਾਣੈਪਾਕਨਪਾਕਾ। ਜਾਣੇਜੀਆਜਾਤਸਕੁਲਖੇਥੇਦਕਤੇਥਾ। ਇਕਆਦਮਤੇਲਖਹੋ
 ਇਥਹੁਬਿਧਕੀਤੇਭੇਦਾ। ਜਾਤੀਜਿਨਸੀਥਹੁਬਿਧੀਥਹੁਬਿਧਰਖੇਨਾਦਾ। ਥਹੁਬਿਧਥੇਦਕਤੇਥੁਭੇਦੇਅ
 ਸੰਖਭੁਵਾ। ਦਾਨੇਦੇਵੀਨਾਸਕਰਿਗਖਸਕੁਤਪਿਸਾਚਾ। ਸਿਵਸਕਤੀਅਸੀਖਕਰਿਖਲਕਿਜ ਤੇਪੈਤ

ਹਜਾਪਾ॥੭੪॥ਏਸਕੁਖਾਕੂਤੇਕੁਏਫਿਰਖਾਕੁਮਾਹਿਸਮਾਹਿ॥ਖਾਕਸੁਬੀਰਜਖਲਕਦਾਉਪਜੇਤੇ ੧੭੬
 ਖਪਜਾਹਿ॥ਦਾਣਾਏਕਗਗਾਈਮੈਖਾਕੁਨਾਲਮਲਾਇ॥ਹੋਇਨਪੈਦਾਖਾਕਵਿਚਨਾਵਨਿਸਾਨਨਕਾਇ
 ਇਕਤੇਦਾਵੇਲਖਹੋਇਆਬਖਾਕਦੇਜੀਆ॥ਐਸੀਕਦਰਤਰਬਦੀਅਜਰੈ॥ਬਪਦਾਇਸਕੀਆ॥ਖ
 ਲਕਖਪਾਵਨਕਾਰਨੇਫਿਰਕੇਰਚੇਅਨੇਕਾਦਾਵਾਕੁਰਿਕੈਲੜਮਰਹਿਭੁਲੇਅਥੇਕਬਿਥੇਕਾ॥ਸਾਹਿਬ
 ਦਾਵੈਬਾਹਿਰਾਸਕੁਣਾਦੇਸਿਰਪੀਰਾ॥ਦਾਵੈਅੰਦਰਜੇਰਹੈਸੇਹੋਇਅੰਤੁਜਹੀਰਾ॥ਦਾਵਾਛੁਡੇਮੋਮਨੇਮਿਲ
 ਹੁਸੇਖਾਕੇਨਾਲਾ॥ਕਾਇਮਹੋਵੈਜੁਸਨਾਛੁਟਨਕਾਲਜੰਜਾਲਾ॥ਜੀਦਿਆਖਾਕੁਸੰਗਮਿਲੇਫਿਰਖਾਕ
 ਨਾਤਿਸੈਖਾਇ॥ਕਾਇਮਾਤਿਸਦਾਜੁਸਨਾਮਰੈਨਆਵੈਜਾਇ॥ਬਾਸੁਕਾਇਮੰਜੁਸਨੇਹੋਇਨਮੁਸਲਮਾ
 ਨਾ॥ਫਿਰਫਿਰਅਗਨਜਲਾਵਈਪਾਇਆਵਸਸੈਤਾਨਾ॥ਕਾਇਮਜੁਸਾਨਜਲੈਹੋਇਜੇਕਾਇਮਧਾਤਿ
 ਸਕੈਨਅਗਨਜਲਾਇਤਿਸਾਨਿਤਨਿਤਵਧਤੀਜਾਤਾ॥ਸੋਨਾਕਾਇਮਧਾਤਿਵਿਚਸਕੈਨਅਗਨਜਲਾ
 ਇ॥ਧਰਤੀਵਿਚਦਬਾਈਐਫਿਰਖਾਕਨਸਕੈਖਾਇ॥ਧਾਤੁਸੋਇਨੇਬਾਹਰੀਜਾਵੈਧਰਤੀਖਾਇ॥ਜ
 ਲਿਖਲਿਖੋਵਨਖਾਕੜੀਫਿਰਖਾਕਸੰਗਮਿਲਜਾਇ॥ਮਰਿਮਰਿਜਮਨਮੁਨਾਫਕਾਕੁਫਰਜਿਨਾਦੇ
 ਚਿਤਾ॥ਜੇਨੇਜੇਨਰੁਵਾਈਅਨਿਮਰਿਮਰਿਜਨਮਹਿਨਿਤਾ॥ਸੁਣਹੋਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਪਤ੍ਰਿਕੈਦੇਖਕਿਤਾ
 ਬਾ॥ਬੁਝੇਬਿਨਾਬਥੇਕੜੇਲਗਾਨਿਬਹੁਤਅਜਾਬਾ॥੭੫॥ ਸੁਆਲਕਰੁਕਨਦੀ **ਸੁਰਾ**॥ ਰੁਕਨਲ
 ਆਖੇਨਾਨਕਾਦੇਵਹੁਸਚੁਨੀਸਾਨਾ॥ਰਹਿਸੁਰਦੀਹਦਹੈਵਿਚਹਿਦੁਮੁਸਲਮਾਨਾ॥ਹਿਦੁਗਭੀਨਖਾ
 ਵਨੀਤੁਰਕਨਖਾਵਨੀਸੁਰਾ॥ਦੇਹਾਦਾਵਾਪਕੜੀਆਸਚਲਿਖਿਆਕੇਕੜਾ॥ਇਹਕਿਓਰਦੇਆਪਵਿਚ
 ਹੋਈਚੇੜਜਾਨਾ॥ਰੁਕਨਲਆਖੇਨਾਨਕਾਮੁਸਕਲਕਰਹੁਅਸਾਨਾ॥੭੬॥ **ਜਥਾਬਨਾਨਕਸਾਹਿਬ**

॥ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਰੁਕਨ ਲਾਇ ਖਿਆਵੈ ਚਤੁਰਾਸ੍ਰਾ ॥ ਗਉ ਸੂਰਨੇ ਮਾਰਿਆ ਲਗਨ ਬਹੁਤ ਅਜਾ
 ਧਾ ॥ ਗਉ ਚਉ ਵਫਾਰ ਤਨ ਪੈ ਕੰਮ ਪੈ ਨ ਤਿਹ ਨਾਮਾ ॥ ਪੁਜਨ ਸਭੁ ਅਉਤਾਰ ਤਿਹ ਕਰ ਕੇ ਮਥੁ ਸਮਾਨਾ ॥
 ਸੀਰਜਿ ਨਾਦ ਪੀਵੀ ਐ ਤਿਸ ਮਾਰਿਆ ਬਹੁਤ ਗੁਨਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਰੁਕਨ ਦੀ ਬਹੁ ਭੁਖਿਆਹੇ
 ਇਪਨਾਹਿ ॥ ਸੂਰ ਬੈਰਾਹੁ ਉਪਜਿਆ ਤਿਸ ਪੁਜਨ ਕਰਿ ਅਉਤਾਰਾ ॥ ਸਭੁ ਪੈ ਕੰਬਰ ਛੁਰਿਆ ਕਰਿ ਹ
 ਰਾਮ ਅਹਾਰਾ ॥ ਝਟੀ ਆਰੇ ਮਾਗਉ ਦੀਆ ਦੁਪ ਸੋ ਮੇਲੀ ਆਜੁ ਖਾਇ ॥ ਜਾਇ ਰਸਾਤਲ ਵਾਸ ਲੈ ਜੋ
 ਨ ਸਰਪ ਕੀ ਪਾਇ ॥ ਪੁਣੇ ਬਿਨ ਗਉ ਦੁਪ ਦਾਖਾ ਪਿਆਗਾਇਆ ਪਾਤਾਲਾ ॥ ਜੋ ਗਉ ਸੂਰ ਦਾ ਮਾਸ ਖਾਨ
 ਤਿਨਾ ਵੇਰੇ ਜੀ ਜਾਲਾ ॥ ਜੋ ਜੀ ਮਾਰ ਜੀਵਾਈ ਅਨ ਤਿਨ ਕੇ ਮਾਸ ਹਲਾਲਾ ॥ ਜੋ ਮੇਇ ਫਿਰ ਜੀਵਨ ਨਹੀ ਫਿ
 ਰਾਗਿ ਨ ਮਾਸ ਸੰਭਾਲਾ ॥ ਗਉ ਆਸੂਰ ਹਰਾਮ ਕਰਿ ਦੋਨੇ ਦੀਏ ਉਗਾਇ ॥ ਇਨ ਕਾ ਦੁਪ ਹਲਾਲ ਹੈ
 ਮਾਸ ਨ ਪਕ ਕਗਾਇ ॥ ਮਹਰਾਮ ਰਾਹ ਦੁਹਾਦਾ ਵਰਗਾ ਹਿਸਿਏ ਸੋਇ ॥ ਕਾਫਰ ਜਲ ਦੇ ਕੁਫਰ ਵਿਚ
 ਜੀਨਾ ਪਛਾਤੇ ਵੇਇ ॥ ੭੭ ॥ ਸੁਆਲ ਰੁਕਨ ਦੀ ॥ ਰੁਕਨ ਲਾਖੇ ਨਾਨਕਾ ਸਚਾ ਰੇਹੁ ਜ
 ਥਾਧਾ ॥ ਵਰਗਾਹਿ ਤਿਨਾ ਕਉ ਵਹਾਲ ਹੋਇ ਜੋ ਪੀਵੇ ਭੰਗ ਸਰਾਧਾ ॥ ਪੀਵਨ ਪਿਆਲੇ ਬਦ ਅਮਲ
 ਦੇ ਖਾਵਨਿ ਨਾਲਿ ਕਥਾਧਾ ॥ ਭੰਗੀ ਧੰਗਣੀ ਪੋਸਤੀ ਛਿਕਨ ਚਿਲ ਮਨ ਪਾਕਾ ॥ ਖਾਨ ਮਜੂਰਾ ਕਤ
 ਲੀ ਆਨ ਲਹਰੀ ਮਸਿਲਾਇ ॥ ਕਰ ਦੇਇ ਸਕਹ ਰਾਮ ਪਰ ਨਾਰੀ ਕੰਰ ਲਗਾਇ ॥ ਮੁਹਿ ਨ ਬਿਗਾ
 ਨੇ ਮਾਸ ਨੇਤਾਇ ਫੇਰੈ ਭੁਨਚਾਇ ॥ ਦਮੜਾ ਲੈਨ ਹਰਾਮ ਦਾ ਦੇਨ ਹਰਾਮੇ ਜਾਇ ॥ ਜੁਏ ਖੇਲ ਨ ਕੀ ਮਾਰ
 ਬਲ ਕਰ ਕੇ ਦਮੜੇ ਫੇਗਾ ॥ ਪੰਜੇ ਮੈ ਬਜੁ ਆਰੀ ਮੈ ਚਿਤ ਨ ਫਿਰ ਦਾਫੇਗਾ ॥ ਜੇ ਸਾਵੈ ਹੁਣ ਸਮੰਦਰ ਦਾਗ
 ਇਆਨ ਆਵੈ ਵਤਾਰੁ ਰੁਕਨ ਲਾਖੇ ਨਾਨਕਾਇ ਹਫਿਰ ਕੇ ਕਿਤੁ ਭੁਤਿ ॥ ਸੁਝਨੇ ਨਾਹੀ ਅਜਗਾਈ ਲ

ਦੇਵਾਬਹੁਤਸਜਾਇ। ਰਿਹੁਖਬਰਦਰਗਾਹਿਦੀਸਚੀਮੁਖਹੁਅਲਾਇ। ਹਾਲਤਿਨਾਕੀਹੋਇਗਾਜੇ ੧੦੭
 ਪੀਵਨਾਮਲਾਥਿਕਾਰਾ। ਸਚਸਨੇਹਸੇਫੀਆਇਹੁਤੀਕੋਹੋਧੀਚਾਰਾ। ਤਾਹਉਮਨੀਨਾਨਕਾਕਲ
 ਵਿਚਅਵਲਫਕੀਰਾ। ਤੁਰਕੇਅਮਲਾਥਿਕਾਰਜੇਕਰਸਚੀਤਦਧੀਰਾ। ਸਿਫਤਸੁਣਹੋਸੇਫੀਆਜੇਪੀ
 ਅਨਪਿਆਲੇਸਚਾ। ਰਹਨਖੁਮਾਰੀਗਤਭਿਹਮਨਹੁਤਿਆਗਨਕਚਾ। ਆਖੈਰੁਕਨਲਨਾਨਕਾਸ
 ਚਗੁਆਹੀਰੇਇ। ਅਮਲੀਰਦਨਿਸੇਫੀਆਸੇਫੀਅਮਲਰਦੇਇ। ਸੁਗਤਨਿਬਨੇਰੁਹਾਰਾਇਕਕੁ
 ਨਾਕਰਖਲਗਾਇ। ਲਿਖਿਆਜੇਕਿਤਾਬਵਿਚਸੇਈਮੁਖਹੁਅਲਾਇ। ੭੮॥ **ਨਾਨਕਾਨਾਨਕਾ**
ਗੁਰੂ॥ ਨਾਨਕਆਖੇਰੁਕਨਦੀ। ਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਾ। ਦਰਗਾਹਿਅੰਦਰਮਾਰੀਅਨਜੇਪੀਦੇਭੀਗਸ
 ਗਾਥਾ। ਚਰਸਹਫੀਮੀਪੋਸਤੀ। ਚਿਲਮਾਛੁਕਨਪਿਸਾਥਾ। ਖਾਨਮਜੂਨਾਕਤਲੀਆਸੀਖੀਲਾਇਕਬ
 ਥਾ। ਪੀਦੇਬੀਗਣੀਤੁਕਾਇਕੇਜਹਰੀਨਾਲਰਲਾਇ। ਦੁਨੀਆਮਾਣਨਮਸਤੀਆਦਰਗਾਹਿਲਹਨਿ
 ਸਜਾਇ। ਜੇਭੁਤਿਲਪਾਈਪੀੜੀਅਨਦੁਹਾਜਹਾਨਾਮਾਹਿ। ਗਾਵਨਪਗਈਆਅਉਰਤਾਤਪਤਥੀ
 ਮਗਲਲਾਇ। ਸਿਕਾਗਲਸਹਸੁਮਣਮੁਹੀਤਿਨਾਦੀਪਾਹਾ। ਜੇਅਮਲਾਥਿਕਾਰੀਸੰਗਰਚੇਤਿਨਾਸਿ
 ਸੇਸਜਾਇ। ਦੁਹੀਜਹਾਨੀਜਰਦੇਰੇਇਹਰਹਦੇਸਚਾਖੁਆਗ। ਸੇਫੀਖਾਸੇਮਜਲਸੀਉਨਾਸਚਖੁ
 ਮਾਰਾਚੇਰਹਰਾਮੀਕਿਆਰਬਾਜਇਨਾਪੀੜੇਘਾਣੀ। ਪਾਇਆਮੁਖਹੁਪਕਾਰਨਹਾਇਹਾਇਅਗੇਸੁ
 ਫਿਮੈਨਾਹੀਕਾਇ। ਬਾਝੇਰੇਟੀਪਾਣੀਐਹੋਰਨਖਾਣੇਖਾਨੀ। ਕਰਨਅਲਹਾਰੀਬੰਦਗੀਸਾਬਤਰ
 ਖਈਮਾਨਾ। ਪੀਅਨਥਿਕਾਰੀਅਮਲਜੇਦਰਗਾਹਿਲਹਨਨਦੇਇ। ਮੁਖਤਿਨਦੇਕਿਰਬਤੀਥਾਤਨ
 ਪੁਛੇਕੋਇ। ਨਾਨਕਆਖੇਰੁਕਨਦੀਸਚਾਇਹੁਜਥਾਥਾ। ਜੇਦਰਗਾਹਅੰਦਰਵਰਤਦਾ। ਲਿਖਿਆਵਿ

ਚਕਿਤਾਬਾ। ਬਾਬਾ ਅਲਾਹ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਗਲਾਹੋਰ ਸੈਤਾਨ। ਸੋਫੀ ਖਾਸੇ ਮਜਲਸੀ ਦਰਗਾਹਿ ਪੈਧੇ ਜਾਨਾ।
 ੭੯॥ ਸੁਆਲ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀ **੨੩॥** ਰੁਕਨ ਲਾਖੇ ਨਾਨਕਾ ਸਚ ਸੁਣਾਵੁ ਬਾਤਾ। ਕਿਥੋ ਆਵਨਿ
 ਆਦਮੀ ਕਾਨਹੋਵਾਨ ਨਬਾਤਾ। ਫਿਰ ਮਰਮਿਲ ਦੇਖਾ ਕਨਾ ਲਰੂਹ ਕਿਥੇ ਜਾਇ ਸਮਾਇ। ਗੈਬੀ ਖਬਰ
 ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਰੋਵਨ ਫਕਰ ਸੁਨਾਇ। ਕਰਤ ਦਈ ਗਲਿ ਖਿਆਇ ਦਕਤੋ ਧਰਣਾਇ। ਗੈਬੀ ਖਬਰ ਖੁ
 ਦਾਇ ਦੀ ਕੋਇ ਨ ਮੁਖ ਹੁ ਅਲਾਇ। ੮੦॥ ਤਿਜੰਜੀ ਗਮਾਰ ਦੇ ਕਾਜੀ ਤੇਉ ਲਮਾਇ। ਜੇ ਕੋ ਸਚੁ ਅਲਾਇ
 ਤਿਸਨ ਆਤਮ ਸੇਵੇ ਨ ਜਲਾਇ। ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦਇਸਚ ਨ ਕਹੀ ਸੁਣਾਇ। ਚੁੰਦੈ ਵੇਜ ਕਪ ਓਸਨ
 ਲਹ ਸੋਨ ਬਹੁਤ ਸਜਾਇ। ਵੇਜ ਕੋ ਭ੍ਰਿਸਤ ਕਿਤਾ ਬਵਿਚ ਪੜ ਕਰ ਖੰਭ ਕਸੁਣਾਇ। ਮੋਇਆ ਫੇਰ
 ਨ ਆਇ ਮਾਜੇ ਖਬਰਾ ਚੁੰਦੈ ਅਗਾਇ। ਪੀਰ ਪੈ ਕੰਬਰ ਅਉਲੀਏ ਤਿਨਾ ਸਿਰ ਕੀ ਗਲੁ ਵਿਹਾਇ। ਵੇ
 ਪਏ ਜਿਮੀਨ ਵਿਚ ਕਈ ਲਖ ਜੁਗ ਧੀਤਾਇ। ਫੇਰ ਨ ਸੁਰਤਿ ਤਿਨਾ ਦੀ ਚੁੰਠੀ ਕਿਸੇ ਨ ਮੁਲਾਈ ਸਾ
 ਮੁਸਾਇ ਬਰਾਹੀ ਮਹੋਰ ਕੇਤੇ ਨ ਧੀਰ ਸੁਲਾ। ਫੇਰ ਨ ਚਿੰਤੀ ਆਸੁਰ ਤਾਰਹੇ ਤਿਨਾ ਦੇ ਨਾਵਾ। ਰਹੇ ਨ ਉਮ
 ਰ ਪਾਤਸਾਹ ਜਿਨਾ ਵਸਾਇ ਗਾਵਾ। ਖਾਕੁ ਸੇਤੀ ਮਿਲ ਗਾਏ ਕਈ ਵਜੀਰ ਪਾਤਸਾਹ। ਰਯਤ ਅੰਤ
 ਨ ਪਾਈ ਐਸਾ ਗਮਾਥੀ ਅੰਤ ਅਥਾਹਿ। ਇਕ ਪੈਰ ਪਾਤਸਾਹ ਦੇ ਸਿਰ ਇਕ ਵਜੀਰ ਸਿਰ ਹੋਇ। ਓ
 ਤੁਣੀ ਆਹੋਈ ਆਉ ਮਤੀ ਪੈ ਕੰਬਰ ਅੰਤ ਨ ਕੋਇ। ਖਤਰਾ ਮਨ ਹੁਨ ਉਤਰੇ ਬਿਨਾ ਫਕੀਰ ਅਲਾਹਿ। ਖ
 ਬਰ ਸੁਣਾਇ ਅਜ ਗੈਬ ਦੀ ਸੰਸਾ ਮਨ ਹੁ ਚੁਕਾਇ। ੮੧॥ **ਜ ਦਾਖ ਨਾਨਕ ਹੁ ਸੁਹਾ।** ਨਾਨਕ ਆਖੇ
 ਰੁਕਨ ਦੀ ਸਚ ਸੁਣਾਵੁ ਬਾਤਾ। ਅਰਥਾਨਾ ਸਰ ਆਦਮੀ ਕਾਨਹੋਵਾਨ ਨਬਾਤਾ। ਮਰਮਰਿ ਮਿਲ ਦੇਖਾ
 ਕਨਾ ਲਿਫਿਰ ਹੋਇ ਜਮ ਦੇ ਪਾਹ। ਗੁਨਾ ਗੁਨੀ ਬੂਟੀ ਆਸੁਰ ਖੀਸ ਬਜਾ ਸਿਆਹਿ। ਨੀਲੀ ਆਪੀ

ਲੀਆ ਚਿਟੀਆ ਹੋਰ ਗੁਲਾਬੀ ਵੰਨਾ। ਕੁਰਾ ਅਰਾਹਿਬ ਨਾਸਪਤਿ ਬਹੁਮੇਵੇ ਬਹੁਮੰਨਾ। ਖਾਨ ਹੈ ੧੦੮
 ਵਾਨਾ ਆਦਮੀ ਪਾਇ ਪਰੰਦੇ ਲਖਾ। ਹੋਵਨ ਨੁਤ ਫੇਬੂਟੀ ਓਮਹਿ ਮਹਿਜ ਮਨ ਵਤਿ। ਆਵਾਗਉਣਨਾ
 ਮਿਟਈ ਜਿਉ ਵਹਦੇ ਦਰੀਆਇ। ਇਤਈ ਖਬਰ ਅਜਗੈ ਬਦੀ ਦੇਨ ਫਕੀਰ ਸੁਣਾਇ। ਇਹ ਬੁਨਿਆ
 ਦੇਖ ਲਕੁ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵਧਾਇ ਨਵੇਗ। ਦਾਣਾ ਪਾਣੀ ਖਾਇ ਕੋਰ ਖਨ ਡਿਗੇ ਪੈਗ। ਖਾਕੁ ਦੇਸੁ ਭੁਪੁਤਲੇ
 ਖਸਮੇ ਦੇਹ ਥਕਾਲਾ। ਮਰਣਾ ਚਿਤ ਨਾ ਆਵਈ ਚਸੇ ਮਰੇ ਕੇ ਪਾਲਾ। ਜੀਆ ਖਾਵਨ ਜੀਆ ਕਉਤੀ
 ਆਜੀਆ ਅਹਾਰਾ। ਆਪੇ ਆਪਣੇ ਖੇਲ ਕਰਿ ਇਹ ਤਾਂ ਕੇ ਬਿਉਗਾਰ। ਸੁਣੀਐ ਕਾਜੀ ਕੁਕਨ ਦੀ
 ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਫਕੀਰਾ। ਇਕੋ ਗੁਰਮੁਰੀ ਦਵਾਇ ਕੋ ਸਿਰ ਪਾਰਿ ਪੀਰਾ। ੮੧। ਇਕ ਪੈ ਕੀ ਬਰਦੁਨੀ ਵਿਚ
 ਫਿਰ ਕਾਭੀ ਇਕ ਹੋਇ। ਇਥੇ ਦੀਨ ਅਗਣਤ ਹੋਨ ਪਾਰ ਲੰਘਾਏ ਕੋਇ। ਗੁਜਰਿ ਨਾਦਾਨੀ ਵਿਚ ਸਿ
 ਕਾਤਿ ਨਾਦਾ ਹੋਇ। ਜਰਥਾ ਲਗਨ ਅਨੇਕ ਧਿਧੁਕ ਮਨ ਮਾਨੇ ਕੋਇ। ਇਕੋ ਗੁਰਦਰਗਾਹੁ ਇਕੁਇ
 ਕੋਛੁਤ ਅਟੱਲਾ। ਇਕਾ ਜਰਥਾ ਜਹਾਨ ਪਰਿ ਨਾਨਕ ਰਾਜ ਅਚਲਾ। ਮਸਰਕ ਅਤੇ ਮਗਰ ਬਹੁ ਅਉਰ
 ਜਨ ਬਸਮਾਲਾ। ਦਰਸਨ ਦੇਵਣ ਅਉਰੀ ਉਮਤਿ ਅੰਤ ਨ ਭਾਲਾ। ਸੁਤਹਿ ਜਾਮੇਦੁਨੀ ਵਿਚ ਰਖੇ ਬਕਾ
 ਈ ਫੇਰਾ। ਮਜਬ ਨ ਜਾਣੈ ਰੋਸ ਨੀਰਖ ਸਨ ਉਮਤਿ ਘੇਰਾ। ਨਾਨਕ ਦਰਸਨ ਕਲੀ ਵਿਚ ਹੋਰ ਨ ਦਰਸ
 ਨ ਭਾਲਾ। ਜੁਗ ਜੁਗ ਦਰਸਨ ਨ ਉਤਨਾ ਨਾਨਕ ਸਾਹਕਤਾਲਾ। ਚਾਵਰ ਪਾਈ ਦਰਗਾਹਿ ਤੇ ਨਾਨਕ ਸਾ
 ਹ ਫਕੀਰਾ। ਸੁਲੇਬ ਹੋਘ ਗਣੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਦੇ ਨ ਹੋਇ ਜਹੀਰਾ। ਜੇਕੋ ਆਵੈ ਚਲਿ ਕੇ ਬਹੇ ਜੇਚਾ ਦਰਹੋਠੀ।
 ਕਲੀ ਕਾਲ ਬੇਤਾਸ ਦੀ ਤਿਸੇ ਨ ਲਾਗੇ ਫੇਟੀ। ਘਿਉ ਮੈ ਦਾਖੰਡੁ ਸਕਰਾ ਮਾਖਿਤਿ ਮਾਝੇ ਵਧਾ। ਘੀਰ ਖੰਡ
 ਮਿਠੀਆਈ ਆਰਥ ਸਕੁ ਕਿਛੁ ਡਿਤਾ ਮੁਝਾ। ਕਰਸਨ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ ਬਹੁ ਗੁਨਾ ਗੁਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਜੇਸ

ਕਨਪਏਗੁਰਦੇਵਦੀਸੇਭੋਗਨਆਇਜੁਗਾਇ॥੮੩॥ਸੁਗਤਛੁਕਾਵਣਕਾਰਣੇਆਏਦੁਨੀਫਕੀਰ
 ਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨਦਇਤ੍ਰਿਥੇਖਰੇਜਹੀਗ॥ਹਿੰਦੁਜਾਤਿਅਰੁਹਿਆਤੁਰਕਸੇਕਾਲੇਨਾਗਾ॥ਹਿੰਦੁਦੇ
 ਕਮਾਵਦੇਤੁਰਕਜੇਰਜਬਾਧਾ॥ਹਿੰਦੁਨਭਾਵੈਹਿੰਦੁਆਜੇਕੋਵਧਾਕਹਾਇ॥ਤੁਰਕਸਲਧੇਤੁਰਕਨੇਕ
 ਰਵਭਾਦੀਨਸਲਾਹਿ॥ਹਿੰਦੁਨਚਾਹਿਨਹਿੰਦੁਆਤੁਰਕਾਰਦਕਰੇਨਾ॥ਦੋਵੈਅਖੀਮੀਟਕੇਸਗਲੇਧ
 ਰਮਰਦੇਨਿ॥ਤੁਰਕਰਦੇਰਾਹਿੰਦੁਆਅਪਣਾਦੀਨਸਲਾਹਿ॥ਹੋਵੈਕਾਣਾਦੇਜਕੀਦੇਜਕਲਪੈਸਜ
 ਏ॥ਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨਦਇਕਹਿਮਨਸੁਖਉਠਾਇ॥ਅੰਧੇਕਾਣੇਦੇਜਕੀਦੇਜਕਪਵਨਜਾਇ॥ਕਾ
 ਏਆਦਾਛਤ੍ਰਸੰਗਤੁਅੰਧਿਆਨਾਸਨਚਲਿ॥ਦੁਹੀਚਸਮੀਵੇਖਤੁਤਾਸਚਲਹੋਮਹਲਾ॥ਨਾਨਕਕ
 ਲਵਿਚਨਿਰਮਲੀਗੁਰਸਿਖੀਪਰਵਾਨਾ॥ਅਗਣਤਿਲੰਘਾਇਉਮੰਤ੍ਰੀਸਤਿਨਾਮਪ੍ਰਧਾਨਾ॥ਸਚੇਉ
 ਰੇਸਭੁਖਨੀਦਰਗਾਹਿਲਹਨਨਦੇਇ॥ਰੇਟੀਕਪੜੇਕਾਰਨੇਕੁਨਕਮਾਵਨਲੇਇ॥ਖਾਵਣਪਹਰਨ
 ਰਬਦਾਕਰਮੀਪਲੈਪਾਇ॥ਆਸਥਿਰਾਨੀਜੇਕਰਨਸੇਦਰਗਾਹਿਲਹਿਨਨਜਾਇ॥ਫਿਟਤਿਨਾਦ
 ਜੀਵੁਆਜੇਪਰਕੀਆਸਕਰੇਨਾ॥ਰੇਟੀਕਪੜੇਕਾਰਨੇਮੁਖਹੁਧੁਰਥਲੇਲਿ॥ਸੁਣਹੋਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀ
 ਸਚਾਏਹੁਜਵਾਬਾ॥ਸਾਹਿਬਦਾਛਰਮਾਇਆਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਾ॥੮੩॥ਇਥੇਦੇਖਸਿਵਾਣਲੈ
 ਅਗੇਜਾਇਪਛਾਣਾ॥ਵਿਚਵਿਚਛੁਕਨੀਖਸਕਦੀਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨਾ॥ਨਿਕਲੀਜਰਸਰਕਾਰਤੇਅ
 ਈਸੁਨਿਆਰੇਹਥਾ॥ਕਿਸੇਬਣਾਏਛਲੜੇਕਿਸੇਬਣਾਈਨਥਾ॥ਕਿਸੇਨੁਨਉੜੇਵਾਲੀਆਕੰਢਣਘੜੇਸ
 ਵਾਗਾ॥ਸੁਨਾਇਕਸੇਜਾਤਦਾਜੇਵਰਬਹੁਪ੍ਰਕਾਰਾ॥ਮਾਨਸਾਇਕਸੇਜਾਤਦੇਦਾਨੇਭਿੰਨਭਿੰਨਹੋਇ॥ਕਿ
 ਇਕਰਾਏਸੁਨਤੀਜਾਗਦਿਰਖਾਏਕੋਇ॥ਦੁਹਾਬਧੋਮੇਰਚੇਰੈਬਾਰਾਸੈਤਾਨਾ॥ਦਾਵਾਰਾਮਰਸੁਲਕਰ

ਸਤਮਰਦੇਬੇਈਮਾਨਾ ਦੁਵਾਛੇਰੇਮੇਮਨੇਬਾਦਿਮਿਟਾਵਹੁਕੁਤਿ। ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਜੇਕਰਿਦੇਵੈਮਨ ੧੦੮
 ਸੁਖਾ। ਪਕੜਹੁਗਾਹੁਖੁਦਾਇਦਾਰਗਾਹਿਪਵਹਿਕਬੂਲਿ। ਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਦੇਸ਼ਗਨਾਗ
 ਮਰਸੁਲਾ। ਵਿਚਵਿਚਗਲਾਕੁਨੀਆਸੋਪਹੁਬੇਦਕਤੇਬਾਪੜਦੇਪਏਕੁਰਮਦੇਬਹੁਬਿਪਕੀਨੇਕੇਦਾ।
 ੮੪॥ ਬਾਰਹੁਬਰਜਮਸਮਾਨਵਿਚਨਾਲਸਿਤਾਰੇਸਤਿ। ਪੰਦਹਿਬਿਤਮਹੂਰਤਾਸਤਾਈਨਿਛਕਾ। ਭ
 ਵੰਪਦਕਿਜੋਗਣੀਚਮੇਪਲਧੀਚਾਰਾ। ਇਹਗਾਬਾਣੀਲੇਹੋਲਿਖੇਖਦਕਰਤਾਗ। ਜਿਉਸੁਰਜਬਾਰ
 ਹਬਰਜਵਿਚਤਿਉਇਕੋਇਕਖੁਦਾਇ। ਦੁਸਰਾਹੋਆਨਹੋਇਗਾਮਨਵਿਚਦੇਖਲਗਾਇ। ਚੰਗਾਮ
 ਦਾਲੇਖਸਭਾ ਨਉਗਹਿਧਾਰੇਬੁਰਜਵਿਚਇਕੋਸਚਾਸੋਇ। ਗਲਾਹੋਰਸੈਤਾਨਦੀਵਰਤਵਿਕਉਸੈ
 ਸਾਰਾ। ਬਾਵਾਬਿਬਾਦੀਸ਼ਗਨਾਜਮਣਤੇਸੰਘਾਰਾ। ਸਿਰਸਿਰਲੇਖਅਲੇਖਦਉਤਮਮਧਮਜਾਨਾ।
 ਕਰਮੀਆਪੋਆਪਣੀਮਸਤਕਭੁਦੇਨੀਸਾਨਾ। ਫਿਰਨਚੰਦਾਸਿਰਉਪਰੇਰੈਨਦਿਵਸਕੇਮਾਹਾ। ਕਾਰ
 ਜਸਭਸੰਸਾਰਦੇਹਕਮੇਵਿਚਹੋਦਾਹਿ। ਕਲਾਰਖੀਅਸਮਾਨਵਿਚਚਾਰੋਤਤਿਪਤਾਲਿ। ਜਿਉਜਿਉ
 ਕਲਾਫਿਰਾਈਅੰਤਿਉਤਿਉਫਿਰੈਸੰਸਾਰਾ। ਉਲਟਾਖੇਲਖਲਕਦਾਸਿਰਉਪਰਤਾਲਿਪਾਇ। ਸਿਰ
 ਤਲਵਹੋਜੀਮਦੇਨਿਹਚਲਕਿਉਕਰਿਜਾਹਿ। ਸਿਰਤਲਵਹਸਿਕਮਵਿਚਬਾਹਰਿਕੀਤਲਹੋਇ। ਉਮ
 ਰਹਯਾਤੀਪਾਇਨੀਨਾਨਕਸਚਬਗੋਇ। ਅਥਾਧਰਕੋਜਿਮੀਪਰਿਖਾਤਰਰਖਹਜੂਗਾ। ਮਿਲਿਆਰਹੋ
 ਖੁਦਾਇਨਾਲਹੋਇਨਕਬਹੁਦੁਗਾ। ੮੫॥ ਸੁਆਲਰੁਕਨਦੀਕਾਜੀ ੨੨ ਰੁਕਨਲਆਖੇਨਾਨਕ
 ਦਰਗਾਹਿਦੀਖਬਰਸੁਣਾਇ। ਕੇਹਾਰੰਗਮਹਲਦਾਜਿਥੈਰਹੋਖੁਦਾਇ। ਕੇਹੋਬੁਰਜਮਹਲਦੇਛੁਜੇਤੇਚ
 ਉਕਾਰਾ। ਕੇਹੀਆਭਿਠੀਓਥੈਰਕਾਕਿਸਨਾਲਕੀਤੇਰਾਸਾ। ਕੇਹਾਗਾਰਾਚੂਨੜਾਕਉਣਬਣਾਵਣਹਾਰ

ਸੁਰਤ ਕਉ ਏਮਹ ਲਈ ਕਉ ਕਉ ਹੋਇ ਦੀਦਾਰਾ ਦਰਤੇ ਲਿਖਿਆ ਕਉ ਕਉ ਏਹ ਭੀ ਰੋਇ ਬਤਾਇ।
 ਕੋਹ ਨਾਯਾਰੁ ਦਾਇਦਾ ਜਿਸਨੇ ਠਾਕਨ ਪਾਇ। ਪਹੁਚੇ ਕੋਹ ਨੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰ ਕੋ ਕਉ ਏਨਿ ਮਾਜਾ। ਕਉ
 ਉਣ ਸਰੀ ਅਤਿ ਪਾਈ ਮੈ ਅਲਾਹਿ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜਾ। ਕੋਹ ਨੀ ਸੁਨਤਿ ਪਾਈ ਮੈ ਜਾਹੋਇ ਦੀਦਾਰੁ ਖੁਦ
 ਏ। ਕਉ ਏਹ ਸੁਲ ਪਹੁਚਾਇ ਦਾਦਰ ਗਹਿ ਸਚੀ ਜਾਇ। ਸੁਕੁਨਿ ਸਾਨੀ ਆਦੇਹਿ ਖਾਂਤਾਂ ਤੁਅਵਲਫ
 ਕੀਰਾ। ਪੀਰਾ ਅੰਦਰਿ ਪੀਰਤੁ ਮੀਰਾ ਅੰਦਰਿ ਮੀਰਾ। ੮੬॥ **ਜਦੁ ਬਨਾਨ ਕਸਾਹ ਸੁਰਾ।** ਨਾਨਕ ਆ
 ਖੈਰ ਕਨ ਦੀਦਰ ਗਹਿ ਦੀ ਸੁਧ ਲੇਇ। ਰੰਗ ਅਜਾਇ ਬਮਹਲ ਦਾਹੀ ਰੇ ਲਾਲ ਜੜੇਇ। ਮੇਤੀ ਤੇਯ
 ਕਤੀ ਆਮਈ ਜਿ ਮਦਾਨਾ ਲਿ। ਸੁਖਿ ਅਫਤਾ ਬਮਹਤਾ ਬਲਖਰੇ ਸਨ ਬਲਨਿ ਮਸਾਲਿ। ਰੰਗ ਮਹ
 ਲੈ ਹੈ ਕੁਦਰਤੀ ਜਿ ਸਵਿਚਤ ਖਤ ਸੁਭਾਨਿ। ਘੈ ਠਾਸ ਚਾਪਾਤ ਸਾਹਾ ਸੁਲਤਾਨਾ ਸੁਲਤਾਨਿ। ਬਾਰ
 ਹਬਰ ਜਮਹਲ ਦੇਨ ਉਦਰ ਵਾਜੇ ਨਾਲਿ। ਪੰਜ ਖਵਾਸ ਹੈ ਪਾਹਰ ਚਉਕੀ ਦੇਨ ਸੈਭਾਲਾ। ਬਰਜ
 ਸਵਾਰੇ ਜਰੀ ਦੇ ਮੀਨਾ ਕਾਰੀ ਗਸਾ। ਬਣੇ ਚਉਕਾ ਠਛ ਜੜੇ ਬਾਵਨ ਚੰਦਨ ਕਾਠਾ। ਪਥਰ ਪਾਰਸ
 ਲਾਈ ਮੈ ਪਾਰ ਜਾਤੁ ਸੰਗ ਬਾਰਾ। ਕਾਮਧੇਨ ਲਖ ਲਛਮੀ ਆਹੋਇ ਗੋਲੀ ਕਰਨ ਅਰਦਾਸਾ। ਲੇਖ
 ਨ ਮੇਦ ਕਥਰੀ ਆਚੇਇ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰਾ। ਰੰਗ ਅਜਾਇ ਬਘੈ ਠਕਾਰਾ ਰੇ ਮੁਸਕਾਪਾਰਾ। ਨਉਦਰ ਵਾਜੇ
 ਕੋਟ ਦੇਦ ਸਵਾਨੁ ਰਮਹਲਾ। ਹਉ ਜਹ ਯਾਤੀ ਪੁਰ ਭੁਗੇਤਿ ਸਵਿਚ ਕਉ ਲਅਚਲਾ। ਗਿਰਦ ਮਹਲ ਕੋ ਕੋਟ ਹੈ
 ਬਾਵਨ ਕੀ ਗਰੇਤਿ ਸਾ। ਕੀ ਗਰੇ ਕੀ ਗਰੇ ਤੋ ਪਚੀ ਵੜਨ ਨ ਦੇਵਨ ਕਿਸਾ। ਸਤਿ ਸਮੁੰਦ ਪਾਈ ਆਨ ਦੀਆ
 ਅਤਿ ਨ ਪਾਗ। ਕਈ ਰਖਵਾਲੇ ਸੁਰਮੇ ਪਿਆਰੇ ਹਸਵਾਰਾ। ਇਕ ਮਹਲ ਦੇ ਏਥਾ ਹੀ ਆਸਿ ਵਸ ਕਤੀ ਸੁਲਤਾਨਾ।
 ਖਿਨ ਕੀ ਖੋਲ ਦੀਦਾਰ ਦੇਨਿ ਬਹੁਤਿ ਵਧਾਇਨ ਮਾਨਾ। ਰੋਈ ਵਜਨਿ ਨਉ ਬਤੀ ਸੰਖਨ
 ਗਾਰੇ ਕੁੰਦਰਾ। ਸੁਰਨਾਈ ਤੇ ਮੁਰਲੀ ਆਨਾ ਦਅਨ ਹਦ ਦੇਗਾ॥ ॥ ॥ ॥

ਬਾਗਾਬਰਗਾਸਿੰਦੀਆਸਾਰਗੀਆਰਬਾਬਾ। ਵਜਨਿਜਰਸਾਕੋਸੀਆਜੇਤੇਰੰਗਾਸਾਜਾ। ਗਾਵ ੧੧੦
 ਹਿਛਤੀਸੋਗਾਗਨੀਸੰਗਾਖਟਿਅਲਾਪਹਿਗਾਗਾ। ਸੰਗਅਲਾਪਹਿਨਾਇਕਾਵਰੇਵਾਗੀਜਾਗਾ। ੮੩
 ਪਹਿਲੇਭੈਰਉਗਾਵੇਹੋਪੰਚਗਾਗਨੀਸੰਗਾ। ਭੈਰਵਤੇਬਿਲਾਵਲਿਨਲਬੰਗਾਈਚੰਗਾ। ਪਿਨਾਰੀਅ
 ਸਲੇਖਮੀਪਾਚੋਨਾਰਬੀਚਾਗਾ। ਮਾਲਕਉਸਫੁਨਗਾਵੇਹੋਪੰਚਸੰਗਲੇਬਾਗਾ। ਗੋਰੂਕਰੀਅਲਾਪੇ
 ਦੇਵਗੰਧਾਰੀਨਾਲਿ। ਸੋਰਠਾਅਪਿਆਈਕੋਹੋਪਨਾਸਰੀਸੰਗਭਾਲਾ। ਗਾਵੈਪੁਨਹਿਤੋਲਗਾਗਪੰਚ
 ਗਾਗਨੀਸਾਬਾ। ਤੇਲੰਗੀਦੇਵਕਰੀਕਹੁਬਸੰਤੀਸੰਧੂਗਾ। ਸੁਰਸਮਹੀਰੀਭਾਰਜਾਗਾਵਹਿਠਾਗਚੰ
 ਰੂਗਾਗਾਵੈਦੀਪਕਗਾਗਫੁਨਿਪਾਚੋਗਾਗਨੀਸਾਬਾ। ਕਛੇਲੀਪਟਮੰਜਰੀਟੋਰੀਸਾਵਅਲਾਪਾਕਾਐ
 ਵੀਅਰਗੁਜਰੀਸੰਗਦੀਪਕਕੇਲਾਇ। ਗਾਵਨਉਚੀਸੁਰਥੇਬੈਠਾਸੁਣੇਖੁਦਾਇ। ਪੰਚਮੁਗਾਵੈ
 ਸਿਰੀਗਾਗਪੰਚਗਾਗਨੀਕੇਲਾ। ਬੈਠਾਕੀਕਰਿਨਾਟਕੀਗਉਨੀਆਸਾਬੋਲਾ। ਪੰਚਮਗਾਵੈਸਿੰਧਵੀ
 ਸਿਰੀਗਾਗਕੀਨਾਰਿ। ਵਾਰੀਆਪੋਆਪਣੀਗਾਵਹਿਗਾਗਉਚਾਗਾ। ਮੇਘਗਾਗਖਸਟਮਕੋਹੋਨਾਲ
 ਗਾਗਨੀਪਾਂਚਾ। ਸੋਰਠਿਗਉਰਿਮਲਾਰਿਧੁਨਆਸਾਵਰੀਸੁਸਾਂਚਾ। ਉਚੀਸੁਰਸੁਹਵਕਰੇਗਾਵੈਗਾਗ
 ਉਚਾਗਾਮੇਘਗਾਗਸੰਗਪਾਂਚਹੋਪਾਵੈਗੁਨੀਬੀਚਾਗਾ। ਤੀਸਰਾਗਨੀਗਾਵੇਹੋਖੰਟੋਹੀਗਾਗਾਜੇਜਾ
 ਗੋਸੋਈਸੁਣੇਜਾਗਾਨਿਤਿਸਦੇਭਾਗਾ। ਗਾਗਾਵਿਚਕਈਗਾਗਹੋਕਾਦਹਿਸੁਘਾਰਿਬਨਾਇ। ਤੀਸਰਾਗ
 ਨੀਖਟੇਗਾਗਸਦਾਸਰਬਦਏਆਇ। ਗਾਵਹਿਤਾਰਮਿਲਾਇਕੈਸਮੇਸਮੇਕਰਿਗਾਗਾ। ਸਾਜਬਾਜ
 ਸਭਵਗਹਿਹੋਵਹਿਅਨਹਦਨਾਚ। ੮੪। ਉਪਰਖਾਸੇਮਹਲਮਹਿਦੇਵੈਬਾਂਗਾਖਵਾਇ। ਸੁਤੇਬਾਂਗਾ
 ਨਸੁਣਸਕਨਿਰਹਿਆਖੁਦਾਇਜਗਾਇ। ਸੁਤੀਪਈਨਿਭਾਗਸਭਸੁਣੇਨਬਾਂਗਾਕੋਇ। ਜੇਜਾਗੇ

ਸੋਈ ਸੁਣੇ ਸਾਂਈ ਸੰਦੀ ਸੋਇ। ਗਾਹੁ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਭੀੜ ਵਾਵਾ ਲਹੁ ਦਸ ਵੇਂ ਭਾਇ। ਗਾਥੀ ਜਾਇ ਨ ਸਕ
 ਨੀ ਹਉ ਮੈਰ ਥੈ ਅਜਾਇ। ਕੁਦਰਤਿ ਰੰਗ ਮਹਲ ਦੀ ਮਨ ਪਰ ਰਖਹੁ ਲਾਇ। ਦਰ ਤੇ ਉਪਗਲਿਖਿ
 ਆਇ ਕੋ ਪਾਕਿ ਖੁਦਾਇ। ਕੁਦਰਤਿ ਕਈ ਰਸੁ ਲਹੈ ਯਾਗ ਅੰਤ ਨ ਕੋਇ। ਜਿਸ ਦੀ ਯਾਰੀ ਪੁਰਚ
 ਕੇ ਪਹੁਤਾ ਜਾਣਹੁ ਸੋਇ। ਆਵਨਿ ਜਾਨਿ ਫੁਰਮਾਨ ਲੈ ਕਈ ਇਜਾਰੇ ਚਾਇ। ਕੇਤੇ ਲਾਖ ਮੁਰੀਦ
 ਕਰਿ ਹਉ ਮੈਰ ਥੈ ਪਾਇ। ਰਹੀ ਆਉ ਰੇ ਉਮਤੀ ਨ ਲੇਨ ਬੀਰ ਸੁਲਾ। ਨਿਗੁਰੇ ਰਾਹੁ ਨ ਪਾਇ ਨ
 ਮਈ ਗਯਾਨੇ ਕੁਲਾ। ਸਚੁ ਸਰੀ ਅਤ ਬੰਦਗੀ ਸਚੀ ਸੁਨਤਿ ਇਹ। ਸਚ ਦੀ ਦਾਰ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਸਚੁ
 ਨਿਮਾਜ ਕਰੇਇ। ਸਚ ਬਗ ਬਰਨ ਯਾਰ ਕੇ ਜੇ ਦੇਵੈ ਖੁਦਾਇ ਮਿਲਾਇ। ਹਿੰਦੁ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦਾ
 ਵਾਦੇ ਇਉ ਠਾਇ। ਨਨਕ ਲੇਖੋ ਇਕ ਗਲ ਹੋਰ ਗਲ ਸੇ ਤਾਨੀ। ਅਮ ਲਾਉ ਤੇ ਨਿਬੜੇ ਸਾਬਤ ਰਖਈ
 ਮਾਨ। ੮੯॥ ਜਾਇ ਤੁਨੀ ਨ ਸੀ ਹਤਿ ਸੁਰਾ ਕਲਾਮਾ ਕਾ ਜੀਰ ਕਨ ਦੀ ਨਾ ਲਿਹੋਈ। ਤੁਹੋਰ ਜੇਹਾ ਜੀ
 ਥੈ ਅਵਰਿ ਦੇਸੇ ਕੇ ਨਏ ਮੁਲਾਹਾ ਜੀ ਜੇ ਨੇਨ ਸੀ ਹਤੁ ਨ ਮੇਕਾ ਮਗ ਜਨ ਪਾਇ ਆਥਾ ਸੇ ਬੋਲੇ। ਸੁਆ
 ਲਹ ਜੀ ਆਤਥਾ ਮਉਲਾਨਿਆ **ਸੁਰਮਾ**। ਹਜੀ ਆਖਨ ਨਾਨਕਾ ਸੁਣਤੀ ਸਚੁ ਜਵਾਬਾ। ਹਿੰਦੁ ਜਲਨਿ
 ਵਿਚ ਆਤੁ ਸੀ ਸਹ ਦੇ ਬਹੁਤ ਅਜਾਬਾ। ਵਡਾ ਦੇ ਜਕ ਆਤੁ ਸੀ ਸਹ ਦੇ ਬਹੁਤ ਅਜਾਬਾ। ਵਡਾ ਦੇ ਜਕ ਆ
 ਤੁ ਸੀ ਨਿਜੇ ਜਾਇ ਨ ਕੋਇ। ਹਿੰਦੁ ਜਲ ਦੇ ਤਿਸ ਵਿਚ ਦੇ ਜਕ ਪਹੁਤੇ ਸੋਇ। ਉਮਤਿ ਪਾਕ ਮਹੀਮ ਦੀ ਮਿਲੇ
 ਸੁਖਾ ਕੁਸਾਬਾ। ਕਿਆ ਮਤਿ ਫੇਰ ਉਠਾਇ ਸੀ ਕਾਜੀ ਮਹੀਮ ਦਾ ਆਪਾ। ਨੇਕੀ ਬਦੀ ਕਸੀ ਸਜੇ ਉਰੇ ਪੁਰ
 ਸਨ ਹੋਇ। ਕਿਆ ਮਤਿ ਹੋਇ ਹਿਸਾਬ ਸਭੁ ਮੁਸਲਮਾਨ ਜੇ ਕੋਇ। ਜਿਸ ਦਾ ਜੁਸਾਤਿ ਸਕਰੂ ਜਾ ਮਿਲੇ
 ਨ ਹੋਗ। ਦੇ ਜਕ ਕਿਆ ਮਤਿ ਰੇ ਹਰੇ ਪਉ ਸਨ ਵਰੇ ਸੋਗ। ਇਸ ਰਾਈ ਲਫਰੇ ਸਤਾ ਜਦ ਫੂਕੇ ਸੀ ਕਰ

ਨਾਇ। ਉਠਸਨਹਭੇਉਮਤੀਜੇਖਾਕੂਸੰਗਸਮਾਇ। ਆਪਮਹੀਮਦਮੁਸਤਫਾਮੀਜਾਕਰੇਹਿਸਾ
 ਥਾ। ਨੇਕੀਬਦੀਬੀਚਾਰਕੇਰੇਸੀਅਜਾਬਸਵਥਾ। ਕੁਲਮਾਜਿਨਾਪਛਾਨਿਆਸਹਨਨਵੇਰੇਤਾ
 ਇ। ਲਿਖਿਆਵਿਚਕੁਗਨਦੇਕਹੇਰਸੁਲਖਦਾਇ। ੮੦॥ ~~ਜਵਾਬਥਾਥਾਨਾਨਕਜਾਹਸੁਰਾ। ਨਾ~~
 ਨਕਆਖੇਹਾਜੀਆਸੁਣੀਐਸਚੁਸੁਆਲਾ। ਹਿੰਦੁਜਲਦੇਇਕਵਾਰਤੁਰਕਾਵੇਰੇਜੀਜਲਾ। ਮਿ
 ਟੀਮਸਲਮਾਨਦੀਜਮੇਹੇਇਨਬਾਤ। ਜਲਨਿਨਬਾਤੀਹੇਜਮਾਵਿਚਆਤਸਸਹਨਿਕਸਾਸਿ।
 ਜਲਿਬਲਕੇਲੇਹੇਇਕੋਫਿਰਮਿਲਹਿਸਿਖਾਕੁਨਾਲਾ। ਕਿਥੇਮਹੀਮਦਮੁਸਤਫਾਮੀਜਾਕਰੇਸੰਕੁਲ
 ਕਿਆਮਤਿਚਸਮੀਦੇਖੀਐਅੰਦਰਿਇਸੇਜਹਾਨਾ। ਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨਦੁਇਜਲਨਿਇਕਠੇਆਨਿ
 ਮਹੀਮਦਮਹੀਮਦਕਿਆਕਹੇਘਰਿਘਰਿਮਹੀਮਦਹੇਇ। ਏਕਮਹੀਮਦਮੁਸਤਫਾਕਈਮਹੀਮਦਲੋਇ
 ਪੜਦਾਕੁਲਾਸਕੇਰਾਖਿਆਸਚਛਪਾਇ। ਭਿਨਕਸਚਸਲਾਮਤੀਰੇਸੀਕੁਲਉਠਾਇ। ਇਕੋਸਚ
 ਪਛਾਣਕੈਇਕੋਜਾਗੋਇ। ਆਮਦਰਫਤਿਨਹਹਸਕੇਰਾਖਨਸਕੇਕੋਇ। ਕੁਵੈਆਪਖੁਦਾਇਜ
 ਬਇਕਤੇਕਰੇਅਨੇਕਾ। ਫਿਰਅਨੇਕੋਏਕਕਰੇਨਾਨਕਕਹੇਬਬੇਕਾ। ਜਿਸਦੇਮਰਗਨਸੀਬਹੈਕਿ
 ਆਮਤਿਤਿਸਦੇਭਾਇ। ਇਸਗਈਲਫਰੇਸਤਾਜਦਿਫੁਕੇਸੀਕਰਨਾਇ। ਉਠੇਜੁਸਾਤਿਸਦਾ
 ਜਿਸਦੇਮਰਗਨਸੀਬਾ। ਇਕਦੁਜਸੇਅਸੀਖਹੇਇਨਾਨਕਕਹੇਰਸੀਦਾ। ਆਪੇਇਕਖੁਦਾਇਹੈਕ
 ਈਮਹੀਮਦਲੋਇ। ਵਾਰੇਆਪੋਆਪਣੀਉਠੀਚਲੇਰੋਇ। ਕੁਲਾਝਗਲਾਹਾਜੀਭਿਮਨਤੇਰਖਹੁਨਮੁਲ
 ਇਕੋਪਾਕਖੁਦਾਇਹੈਹੋਰਕੇਤੇਨਬੀਰਸੁਲਾ। ਭਿਨਕਾਭਿਗਾਹਾਜੀਆਰਹੇਸਕੁਮਰਛਾਇ। ਹੁਜਤਿ
 ਹਾਜਤਿਸਰੋਦੀਸਕਨਨਮੁਖਹੁਅਲਾਇ। ੮੧॥ ਸਰਾਸਰੀਅਤਿਸੇਧਕੇਸਚਨਸੀਹਤਿਕੀਨਾ।

ਪਕੜਹੁਗਾਹੁਤਰੀਕਤੇਕਰਿਕੇਸਾਬਤਿਦੀਨਾ। ਪਾਵਹੁਗਾਹੁਤਰੀਕਤੇਤਕਹਸਾਲਗੁਆਗਹਿ। ॥੪॥
 ਪਛਾਣਹੁਮਾਰਫਤਿਆਪੇਆਪੀਅਸਾਹਿ। ਨਾਨਕਆਖੇਗਾਜੀਆਸਾਬਤਚਾਰਈਮਾਨਾਰ।
 ਹੁਪਛਾਣੇਮਾਰਫਤਿਆਪੇਆਪੀਪਛਾਣਾ। ਵਜਾਨਜਾਰਿਨਾਵਈਆਪੇਆਪਅਸਾਹਿ। ਨਾਨਕ
 ਆਖੇਗਾਜੀਆਚਾਰਕਤੇਬਗੁਆਹਿ। ॥੫॥ ਸਤਾਭਿਸਤਾਕਿਆਕਹੋਵੇਜਕਦੇਹੋਦੇਖਾਇ। ਜਲ
 ਦੇਰਿਸਨਰੋਹਕੇਕਪਕਾਰਨਗਾਇ। ਮੁਸਲਮਾਨੀਹੋਜਮਾਕਹੋਨਬਾਤੀਜੇਸੁ। ਅੰਦਰੋਬਾਹਰੋਆ
 ਤਸੀਆਖਸੁਣਾਇਨਾਕਿਸਾ। ਅੰਦਰੋਬਾਹਰੋਆਤਸੀਭੇਦਨਪਾਵੈਕੋਇ। ਨਾਨਕਆਖੇਗਾਜੀਆ
 ਜਲਦੇਰਿਸਨਦੇਇ। ॥੬॥ ਭਿਸਤਾਭਿਸਨਜਲਦੀਆਹਾਵੀਐਦੇਜਕਨਾਸਿ। ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਦਾਕੋ
 ਇਨਪੁਛੈਗਲਾਦੁਨੀਆਦੇਜਕਿਆਤਸੀਸਭੁਘਤੇਦੀਨਜਲਾਇ। ਪੇਟਨਪਵਨਿਰੋਟੀਆਇ
 ਸਰਜਾਇਖੁਦਾਇ। ਜੇਤੇਫਿਰਕੇਦੁਨੀਵਿਚਖਾਣੇਨਾਲਪੈਵੈਦਾ। ਏਕੋਫਿਰਕਾਰਬਦਾਤਿਸਵਿ
 ਚਬਹੁਤੇਬੀਦਾ। ਆਬੀਖਾਕੀਆਤਸੀਬਾਦੀਚਉਥਾਨਲਾ। ਚਾਰੋਜਲਦੇਰਿਸਨੀਕਿਸਨੁਆਖ
 ਨਿਹਾਸਾ। ਜਲਨਸਿਰਹਨਿਮਾਨਕੇਵਡੀਆਤਸਕੇਸੀਗਾ। ਦਿਸਨਿਦੇਜਕਭਿਸਤਾਵਿਚਜਲਦੇ
 ਬਲਦੇਨੰਗਾ। ॥੭॥ ਸੁਆਲਗਾਜੀਆਸੁਰਾ। ਗਾਜੀਆਖਨਨਾਨਕਾਕਹੇਮ
 ਜੀਦਕਲਾਮਾਰਖੇਰੁਹਅਮਾਨਤੀਖਾਲਕਵਿਚਅਸਮਾਨ। ਜੁਸੇਰਖੇਖਾਕਵਿਚਰੋਜਕਿ
 ਆਮਤਿਹਦਿ। ॥੮॥ ਕਿਆਮਤਿਫੇਰਉਠਾਈਅਨਪੁਛੀਐਨੇਕਅਰਬਦਾ। ਮੁਸਲਮਾਨਮਸ
 ਲਮੀਪੁਛੇਰਸੁਲਖਦਾਇ। ਕਾਫਰਕੋਇਨਪੁਛਸੀਰਹਿਸੈਤਾਨੀਪਾਇ। ਜਲਸਾਨਿ
 ਦੇਜਕਗਾਵੀਐਕੋਇਨਸੁਣੈਪਕਾਰਾ। ਅਜਗਈਲਫਰੇਸਤਾਕਰਸੀਅੰਤਖੁਆਰਾ। ॥੯॥

ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਹਜੀ ਆਸੁਣ ਹੁਕੀ ਕਤਿ ਪਾਕਾ ਅਰਥਾਨਾ ਸਰ ਮੇਲ ੧੧੩
 ਕਰਿ ਨਾਉ ਪਗਯੋ ਖਾਕਾ ਰੂਹ ਸਮਾਣੇ ਖਾਕ ਵਿਚ ਖਾਲ ਕਰੀ ਏ ਬਨਾਇ। ਦੇਵੇ ਆਬ ਉਠਾਈ ਅਨਿ
 ਗੁਨਾ ਗੁਨ ਅਉਗਾਹਿ। ਲਖ ਚਉਗਾਸੀ ਮੇਦ ਨੀ ਹੋਈ ਥੀ ਜਜਹਾਨ। ਕਾਨ ਹੋਵਾਨ ਨਥਾਤ ਤੈ ਚਉ
 ਬਾਹੋਂ ਏ ਨਸਾਨਾ। ਉਪਜ ਨਿਚਾਰੋ ਕਾਨ ਤੇ ਫਿਰ ਚਾਰੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ। ਨਾ ਕੋ ਦੇਹਿ ਹਿਸਾਬ ਕੋ ਲੈਣੇ ਹੋ
 ਗਉਨਾ ਹੋ। ਜੀਵਾਇ ਆਹੋ ਇਨਿ ਬੜੇ ਨੇ ਕੀ ਬਦੀ ਹਿਸਾਬ। ਮੋਇਆ ਕੋਇ ਨ ਪੁਛੁ ਸੀਗਾਇ ਸ
 ਵਾਬ ਅਜਾਬ। ਨੇ ਕੀ ਬਦੀ ਹਿਸਾਬ ਸਭੁ ਕਿਆ ਮਤਿ ਹੀ ਦਿਨ ਹੋਇ। ਉਠੈ ਪਰੈ ਨ ਪੁਛੀ ਅਨਿਖਾ
 ਕਸਮਾਣੈ ਜੋਇ। ਏ ਕਸੇ ਇਕੁ ਸੇਤੁ ਖਮ ਵਿਚ ਜਿ ਮੀਤੇ ਅਸਮਾਨ। ਅਤੁਰਿ ਬਾਹਿਰ ਇਕ ਹੋ ਨਾਨਕ
 ਸਚੀ ਜਾਨ। ਅਰਥਾਨਾ ਸਰ ਚਾਰ ਮਿਲ ਪੰਜ ਵਧੋ ਲਾਅ ਕਾਸ। ਤਿਸ ਤੇ ਕੁਇਆ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਉ ਪ
 ਗਾਇਆ ਸਾਸਾ। ਗੁਨਾ ਗੁਨੀ ਰੰਗ ਰੇਜੀ ਆਜੰਤੁ ਅਪਾਰ। ਸਭੁ ਏ ਅਗਨਿ ਜਲਾਇ ਸੀ ਕਿਆ ਮਤਿ
 ਏਹੁ ਅਸਾਗ। ਦੇ ਜੋ ਕਿਉਂ ਸਤ ਵਖਾਣੀ ਅਨਿ ਦੇਵੈ ਇਸੇ ਜਹਾਨ। ਏ ਕਰ ਜੁਲ ਦੇ ਪਾਲ ਕੀ ਇਕ ਪੈਰ
 ਪਿਆ ਦੇ ਜਾਨ। ਏ ਕਨਾ ਗਲੀ ਜੀ ਜੀਰੀ ਆਬ ਧੋ ਕਰ ਨਿਸਲਾਮ। ਮਿਲਨ ਸਜਾਈ ਸੀ ਧਵਿਚ ਸੁਣੇ
 ਨ ਕੋਇ ਕਲਾਮ। ਰਾਮ ਰਸੁ ਲਾਬ ਹੁਕ ਹਹਿ ਤੋ ਬਕਰ ਹਿਫਿਰ ਆਦਿ। ਜਾਮਨ ਕੋਇ ਨ ਬੁਰੇ ਦਾ ਮਾਰਨ
 ਦੇਇ ਅਜਾਬ। ਚੋਰ ਉਚ ਕੇ ਲਾਲ ਚੀ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਕੀਤੀ ਆਬ ਹੁਤ ਗੁਨ ਹੜੇ ਸਭ ਕੋ ਕਹੈ ਸੈ
 ਤਾਨ। ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦਾਰਹਿਆ ਸੁਦਾਵਾ ਦੂਰਿ। ਪਕੜਿਆ ਗੁਨਾ ਹਿੰਦੂ ਕੋ ਖੜਾ ਹਜ਼ੂਰ। ਕ
 ਰਦੇ ਤਾਕ ਮਹੁਕ ਮਥਹੁ ਮਾਰਹੁ ਗਰਦਨ ਜਾਇ। ਚੋਰੀ ਜੁਰੀ ਜੋ ਕਰ ਨਿੰਦੇ ਹੁਤਿ ਨ ਸਜਾਇ। ਸਚਿਆ
 ਕੋਇ ਨ ਪੁਛੀ ਜੋ ਰਤੇ ਸਚਨਾ ਲਾ। ਜਿਨਾ ਕੂੜ ਕਮਾਇਆ ਤਿਨਾ ਵਡੇ ਜੰਜਾਲਾ। ਜਿਨਾ ਪੰਡਾ ਪਾਪ ਕੀ

ਆਸੀ ਸਉਗਾਇ ਕੁਰਾਗਾ। ਰਿਸਨ ਵਿਚ ਜਹਾਨ ਦੇ ਹੋ ਦੇ ਸੇਈ ਖੁਆਗਾ। ਅਗੈ ਦੀਗਾਲਿ ਕੋ ਰਿਠੀ ਇਥੇ
ਹੀ ਹੋਇ ਨਿਬੇੜਾ। ਅਖੀਰਿ ਸੇ ਸੋ ਕਹੀ ਐਪਨੁ ਹੁਮਲਾਬ ਹੁਤ ਨ ਬੇੜਾ। ਨਾਨਕ ਬੁਗੜ ਚਕਾਇਆ
ਅੰਦਰਾਇ ਸੇ ਜਹਾਨਾ। ਦਸਹਿ ਸੇਇ ਸਦੁਨੀ ਵਿਚ ਸਤ ਰਕਿਆ ਮਾਤਿ ਜਾਨਾ। ਸੁਤਿਆ ਮੋਇਆ ਜੋ
ਰਿਸੇ ਸੇਈ ਕੀਚੇ ਬਾਤ। ਮੋਇਆ ਸੁਤਾ ਸੁਨਹੈ ਜੈ ਸੀ ਰਿਸੇ ਖਾਕਾ। ਮੁਲਾਛੋਰ ਤਕ ਬਰੀਰਾਹਿ ਮਾਰਫ
ਤਚਲਾ। ਭਿਸਤਾ ਦੇ ਜਕਿ ਦੁਨੀ ਵਿਚ ਅਕੈ ਭੀ ਕਛੁ ਭਲਾ। ਦੁਖ ਸੁਖ ਭੋਗੇ ਦੁਨੀ ਵਿਚ ਦੇ ਜਕ ਭਿਸ
ਤਕਹਾਇ। ਕੋਇ ਨ ਸਕੈ ਤਿਨਾ ਕੁ ਰੁਖਾ ਕੈ ਨਛੁਡਾਇ। ਸੁਖੀ ਏਰਹ ਦੇ ਸੁਖਾ ਵਿਚ ਭਿਸਤਾ ਤਿਨਾ ਝੇਰੁ
ਇ। ਭੁਖੇ ਦੁਖੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਕਰ ਦੇ ਹੋਇ ਜਾਇ। ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਹਾਜੀ ਆਸੁਣੀ ਐ ਸਚ ਕਲਾਮ। ਜਿ
ਤਈ ਖਾਕਿ ਜਿਮੀਨ ਪਰਿ ਸਭਾ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਦੰਪ। ਖਾਕੋ ਹੋ ਨਿਰੁਹਾਨੀ ਏ ਕਨਹੈ ਵਾਨ ਨ ਬਾਤ। ਲ
ਖ ਚਉਗਾ ਸੀ ਮੇਦਨੀ ਸਭ ਪੈਦਾਇ ਸਖਾਕਾ। ਖਾਕੋ ਉਪਜਾਹਿ ਹਿੰਦੂ ਆਕਾਫ ਰਤੇ ਮੁਲਹਾਇ। ਈ
ਸਾਈ ਮੁਸਾਈ ਆਬਹੁਤ ਜਹੂਦਾਹਾਇ। ਰੂਮੀ ਜੰਗੀ ਇਰਮਨੀ ਹੋ ਬਸੀ ਤੇ ਕਿਲਮਾਕਾ। ਈਰਾਨੀ
ਤੁਰਾਨੀ ਆਸਭਣਾਇ ਕੋ ਖਾਕਾ। ਫਿਰ ਦੇ ਲਖ ਚਉਗਾ ਸੀ ਆਗਣੀ ਨਜਾਈ ਜਾਤਿ। ਖਾਕੁ ਹੀ ਤੇ ਉ
ਪਜਾਹਿ ਫਿਰ ਹੋ ਦੇ ਆਖਰ ਖਾਕਾ। ਫਿਰ ਦੇ ਲਖ ਚਉਗਾ ਸੀ ਆਸਭ ਖਾਕੁ ਤੇ ਬੀਆ। ਜੀ ਆਵੈ ਰੀਜੀ
ਆਵੇ ਕੁਦਰਤਿ ਕਰਤੇ ਕੀਆ। ਜੇ ਤੇ ਖਾਕੀ ਰੁਹਹੈ ਨਜਲਿ ਬਲਿ ਹੋ ਦੇ ਖਾਕਾ। ਸਦਹੁ ਮਹੀਮਦ ਮੁਸਤ
ਫਾ ਰੁਹਾ ਭਰੇ ਸਫਾਤ। ਜਲ ਦੇ ਰੁਹ ਪੁਕਾਰੇ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਸੜ ਦੇ ਵਿਚ ਪਿਜਾਇ ਆਵੇ ਖੇ
ਸਭ ਜਹਾਨ। ਕਿਆ ਮਾਤਿ ਕੁਈ ਰੁਹਾਨੀ ਆਜੀ ਦਿਆ ਕਿ ਆਪਰ ਵਾਹਿ। ਜੀ ਦੇ ਖੁਸੀ ਆਮਾਣ ਦੇ
ਮਰ ਦੇ ਕਰਨ ਕਹਾਇ। ਰਾਮਰਸੁ ਲਨ ਰੇਖਾ ਨੀ ਰੁਹਾ ਲੈ ਨਛੁਡਾਇ। ਏਹ ਵਿਚਾਰੇ ਕਿਆ ਕਰਨ ਅਗੈ

ਨਾਹਿ। ਰਿਸੇਨਾਹੀਮੁਸਤਫਾਲਏਸੁਖਬਰੀਆਇ। ਚਾਰੇਯਾਰਨਰਿਸਨੀਉਮਤਿਲੈਨਛ ੧੧੩
 ॥ ਕੂੜੀਬਾਜੀਉਮਤੀਵੇਖਨਬੁਝੇਮੁਲਾ। ਦੁਨੀਵਲੇਵੇਕਾਰਨੇਕਲਮਾਪੜਨਿਰਸੁਲਾ। ਕਲਮੇ
 ਕਾਰਿਆਦੁਜਾਨਾਹੀਕੋਇ। ਦੁਜੀਕੁਦਰਤਿਦੇਖਕਰਿਉਮਾਤਿਭਿਤਾਰੇਇ। ੯੬॥ ਕਹਾਸੁਰਾ
 ਮਹੇਕਹਾਸੇਕਾਂਨਗੁਆਲਾ। ਕਹਾਸੁਤਿਨਾਦੀਆਉਮਤੀਜਲਬਲਿਥੀਆਰਵਾਲਾ। ਕਹਾਮਹੰਮ
 ਤਿਛਾਕਹਾਸਿਚਾਰੇਯਾਰਾ। ਚਉਦਹਕਹਾਧੰਨਵਦੜੇਇਮਾਮਸਹਾਬਸਲਾਰਾ। ਕਹਾਸੇਸੇਖਮ
 ਕਾਗਉਸਕੁਤਬਵਰੁਪੀਗ। ਰਹਿਆਨਜੁਸਾਤਿਨਾਦਾਮੋਇਹੋਇਜਹੀਗ। ਨਾਉਨਿਸਾਨੀਰਹ
 ਆਖਗਇਹਭੀਬਾਦਾ। ਆਖਰਨਾਉਭੀਜਾਇਸੀਕਿਸਨੁਰਹਸੀਯਾਦਾ। ਆਖਰਿਰਲਸਨਿਖ
 ਲਜਲਿਬਲਿਹੋਸਨਿਸੁਆਹਿ। ਨਾਨਕਬਾਜੀਕੂੜਦੀਹੋਸੀਅਤਿਛਨਾਹਿ। ਦੁਰੀਆਪੋਆਪਈ
 ਮਲਕਿਸੁਲਤਾਨੀ। ਪੀਰਪੋਕੰਬਰਅਉਲੀਏਗਏਦੁਜਾਇਨੀਸਾਨ॥ ੯੭॥ ਸੁਆਲਹਾਜੀਅ
 ॥ ਆਖਨਿਹਾਜੀਨਾਨਕਾਸਿਖਿਆਵਿਚਕੁਰਾਨਾ। ਫਿਰਤਵਲਵਿਨਾਥੀਏਜੋਹੋਇਮੁਸਲਮਾ
 ਕਾਇਮਹੋਇਕਿਆਮਤੀਸਾਬਤਰਖਈਮਾਨਾ। ਰਹਸਨਿਰੂਹਅਮਾਨਤੀਵਤਿਨਾਆਵਨਿਜਾਨ
 ਰਜਲਦੇਆਤਸੀਬਹੁਤੇਲਹਨਿਅਜਾਬਾ। ਕੂਕਨਪਏਮਸਾਣਵਿਚਆਤਸਲਏਹਿਸਾਬਾ।
 ਮਹੰਮਦਮੁਸਤਿਛਾਕੋਇਨਲਏਛਹੁਾਇ। ਜਿਨਾਕਲਮਾਆਖਿਆਵਗਰੇਭਿਸਤੀਜਾਇ। ਹੁ
 ਿਆਭਿਸਤਿਵਿਚਹੋਈਆਤਿਨਾਨਸੀਧਾ। ਰਾਹੁਸੈਤਾਨੀਕੁਫਰਦਾਕੀਤਾਜੀਨਾਪਲੀਤੀ। ੯੮
 ॥ **ਬਨਨਕੁਸਾਰੁਗੁਰੂ॥** ਨਾਨਕਆਖੇਹਾਜੀਆਸਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਾਜੋਹੋਈਆਅਰਬਾਨ
 ਲਹਸੀਸਕੁਅਜਾਬਾ। ਨਾਕੇਮੁਸਲਮਾਨਹੋਕਾਇਮਕਿਉਕਰਿਹੋਇ। ਕਾਇਮਰਹੈਨਪੋਕੰਬਰ

ਹੇਏ

ਲਖਿਸਵਾਈਸੋਇ। ਸਵਾਲਾਖਿਪੈਕੰਬਗਾਕਿਥੋਤਿਨਾਮੁਕਾਮਾਉਮਤਅੰਤਨਪਾਈਐਜਲਿ
ਬੀਏਮਸਾਨਿ। ਕੇਤਕਿਆਅਵਤਾਰਲਖਜਲਿਥਾਲਿਹੋਇਖਾਕਾਸਣੇਅਉਤਾਰਪੈਕੰਬਗਾ
ਜਮੈਨੁਬਾਤ। ਬਸਨਿਨਥੋਤੀਹੋਜਮਾਜਲਿਥਲਿਬੀਹੋਏਅੰਗਿਆਰਾ। ਕਿਥੇਮਹੰਮਦਮੁਸਤ
ਏਉਮਤਦੀਸਾਗ। ਲਖਮਹੰਮਦਮੁਸਤਫਾਉਮਾਤਿਅੰਤਨਪਾਰਾਖਾਕੁਸੇਤੀਮਿਲਗਏਲ
ਅਪਣੀਸਾਗ। ਜੇਤੀਭਿਤੇਧਰਤਰੀਸਭਾਭਈਮਸਾਣ। ਪਹਿਲਾਵੇਜੋਕਿਸ਼ਿਕਮਹੈਰਹਣ
ਇਈਮਾਨ। ਲਾਲਚਦੁਨੀਪਲੇਟਿਆਕੋਇਮਹੋਆਨਕੋਇ। ਕਾਇਮਾਇਕਖਦਾਇਹੈਅ
ਦੁਜਾਕੋਇ। ਰਹਦੇਰੂਹਅਮਾਨਤੀਲਖਿਚਉਗਸੀਮਾਹਿ। ਲਾਖਿਚਉਗਸੀਹਮੇਦਨੀਪਟੇ
ਓਤਾਹਿ। ਏਹੋਕਾਇਮਦੁਨੀਵਿਚਹੋਰਨਕਾਇਮਕੋਇ। ਜਿਨਾਨਾਮਧਰਾਇਆਰਪੈਨਕਾਇਮ
ਬਧਾਜੁਸਾਜੇਖੁਲੈਫਿਰੈਚਉਗਸੀਅੰਗਾਮੁਲਾਬੁਹਮਣਨਬੁਲਹਿਬੁਲਨਫਕਰਨਿਹੰਗਾ। ਏ
ਸੁਆਲਹਾਜੀਆਸਰਾ। ਆਖਨਹਾਜੀਨਾਨਕਾਸਚੀਖਬਰਿਸੁਣਾਇ। ਕਿਥਹੁਆਨਰੂਹ
ਫਿਰਕਿਥੇਜਾਇਸਮਾਇ। ਮੂਰਤਿਸੂਰਤਿਨਾਕਛਕਿਸਬਣਾਇਖੇਲਾ। ਕਿਸਜਗਾਇਆਨੁ
ਸਾਮਿਲਾਇਆਤੇਲਾ। ਜੇਇਸਦੀਕਰਹਿਤਸਸਕੀਤਾਤੀਅਵਲਫਕੀਗਾਮੀਰਾਅੰਦਰਿਮੀਰੰਤ
ਅੰਦਰਿਪੀਰਾ। ਰੂਹਾਦੀਕੀਜਾਤਿਹੈਰੂਹਾਦਾਕੀਰੰਗਾ। ਅਸਾਕੁਲਨਸੁਲਈਕੋਈਬਝੈਫਕਰ
ਗਾ। ਏਦੀ। **ਜਨਾਨਕਾਜੁਗਾ**। ਨਾਨਕਾਖੇਹਾਜੀਆਸਚੇਸੁਣਹੁਨੀਸਾਨਾ। ਦ
ਪਾਣੀਰੂਹਹੈਨਤਿਸਬੀਨੁਤਫੇਜਾਨਾ। ਅਉਰਤਿਖਸਮਾਮਿਲਾਪਤੋਮਿਲਹਿਸੇਨੁਤਫੇਵੋਇ।
ਦੀਮਿਲੀਜਿਦਨੀਇਕਦਿਖਾਇਸੋਇ। ਲਾਖਿਚਉਗਸੀਰੂਹਮਿਲਤਿਨਾਬਣਾਇਆਰੂਪਾਜੁਗੇ

ਇਰੁਹਮਿਲਲਖਚਉਰਾਸੀਸੁਤਾ। ਤੈਸਾਹੀਇਕਆਦਮੀਹੋਰੁਅਸੀਖਾਜਾਤਿ। ਠੀਏਪਾਣੀਤੇ ੧੧੪
 ਈਗੁਨਾਗੁਨਸਫਾਤਿ। ਜਿਨਾਸੋਈਤੇਉਪਜਹਿਫਿਹਤਿਬਹੀਜਾਇਸਮਾਹਿ। ਆਵਾਗਓਣੁ
 ਖਲਕਦਾਰਹੇਨਕਬਹੁਤਾਹਿ। ਲਖਚਉਰਾਸੀਉਪਜਹਿਮਰਿਮਿਲਹਿਸੇਖਾਕੁਨਾਲਿ। ਹੋਇ
 ਖੀਰੀਰਜੋਵਿਖਰਨਸੁਕਸੁਨਹੋਇਰਵਾਲਾਹੋਗੀਤੋ। ਹੋਇਹੋਰਕਹਿਆਪੇਰੁਪਥੰਣਾਇ। ਜੈਸੇਸੁ
 ਆਗੀਸੁਆਗਕਹਿਮਚਰਜਖੇਲਦਿਖਾਇ। ਰੁਹਾਜਾਤਿਨਪਤਿਹੋਹਿਦੁਨਮਸਲਮਾਨ। ਜੇਹੀਮ
 ਜਲਸਮਾਵੇਹੋਪਰਹਿਸੇਤੇਹਾਨਾਮ। ਮਿਸਰਪੰਡਤਿਅੰਧਲੇਕਾਜੀਮੁਲਾਕੋਗ। ਹੋਰੋਕਹੁਸਮਝਾ
 ਈਐਅਗੋਸਮਝਾਨਿਹੋਰਿ। ਜੇਸਉਪੰਦਸੁਣਾਈਐ। ਕੁਜਹਿਨਚਿਤਕੋਰੇਗ। ਤਿਨਾਨਾਲਨਲੁਈ
 ਐਜੋਸਬਦੇਦੋਰੇਗ। ਪੰਦਕਿਤਾਬਾਨਮਨਹਿਨਹਿਫਕਰਾਦੀਗਲਾ। ਖਦੀਤਿਕਬਰੀਕਹਿਮੁਏ
 ਵਤਨਹਿਸਨਕਲਿ। ੧੦੦॥ ਸੁਆਲਇਮਾਮਕਰੀਮਦੀ **ਸੂਤਾ** ਕਹੋਇਮਾਮਕਰੀਮਦੀਸੁਇਹੋ
 ਨਾਨਕਸਾਹਾ। ਜਿਨਾਉਮੇਦਨਰਬਦੀਤਿਨਾਕਉਣਪਨਾਹਿ। ਪੂਜਨਸੰਗਮੁਨਾਫਕਾਦਿਲਜਿਨਾ
 ਦੇਸੰਗਾ। ਵਿਚਜਲਦੇਆਤਸਹਾਈਐਚਨਾਹੋਇਨਿਪੰਗਾ। ਪਾਇਨਰੁਖਮਸਾਣਵਿਚਜਲਿਬ
 ਲਿਹੋਨਿਸੁਆਹਿ। ਜਲਦੇਪਦੇਪੁਕਾਰਨੀਕੋਇਨਸੁਣਦਾਆਹਿ। ਬਾਝਨਬੀਰਸੁਲਦੇਪਾਨਨ
 ਕਬਹੀਬਾਇਜਲਚਾਲਿਥੀਵਨਕੇਲੜੇਜਿਵੇਸੁਥੇਕਾਇ। ਕੋਇਨਪਛੇਬਾਤਨੀਲੇਨਕੋਇਫ
 ਰਾਇ। ਭਿਸਤੀਵਾਸਨਪਾਇਨੀਬਾਝਰਸੁਲਖਦਾਇ। ਕੁਫਰਕਿਤਾਬਾਵਾਚਦੇਕਾਫਰਵਰੁਹਿਦਵ
 ਨਾ। ਆਖਨਿਵਾਚਕਿਤਾਬਕੁਮੋਇਫਿਹਫਿਹਆਨਾ। ਮੋਏਫੋਰਨਾਆਵਨੀਕੋਹਮਜੀਦਕਲਾਮਾ।
 ਮਰਿਮਰਿਮਿਲਦੇਖਾਕਸੋ। ਕਿਆਮਤਿਥੀਏਕਿਆਮਾ। ਜੇਹਨੀਸੂਰਤਿਭੁਜਈਫੋਰਨਹੋਵੇਗਾਸਾ।

ਕਾਇਮ ਥੀਏ ਕਿ ਆਮਤੀ ਕਰੇ ਕਰੀ ਮਸਦਾਤਿ। ਰਹੇ ਅਮਾਨਤਿ ਖਾਲ ਕੀ ਰੋਜ ਕਿ ਆਮਤਿ ਹਰਦਿ॥
 ਮੋਇ ਫੇਰਨ ਉਪਜਹਿ ਹਿੰਦੁ ਕਿਤਾ ਬਾਰਦਿ॥ ਰਵਤੁ ਉਰੇਤੁ ਅੰਜੀਲ ਕੁਤੀ ਜਾਰਦਿ ਜੀ ਬੁਗਾਏ ਤੈ ਮਨ
 ਸੁਖ ਹੋਨ ਥੀ ਆਫੁਰਕਾਨ ਮਨ ਜਗਾ॥ ਇਸ ਜਮਾਨੇ ਦਾ ਪਾਤਸਾਹ ਕਲਾਮ ਅਜੀਦ ਕਰੀ ਨਾ॥ ਰਹੇ ਕਰ
 ਨੂੰ ਬਾਹਰੇ ਥੀ ਸਨ ਅੰਤ ਸੈਤਾਨਾ॥ ਜੈ ਸਜਮਾਨੇ ਦਾ ਅਮਲ ਹੋਇ ਕਰੇ ਨ ਕੋਈ ਮੂਲਾ॥ ਓਹ ਦਰਗਾਹਿ ਦੋ
 ਈਨ ਲਹੇ ਭਰੇਨ ਸਫਾਤਿ ਰਸੂਲਾ॥ ੧੦੧॥ **ਜਦਾ ਧਨਾਨ ਕਰੁ ਕੀ ਤਸੁ ਰਾ॥** ਸੁਣਿ ਹੋ ਸਯਾਦਿ ਕਰੀ
 ਮਦੀ ਚਾਰੇ ਮਨ ਕਿਤਾ ਬਾ॥ ਚਾਰੇ ਕਉ ਲਖ ਦਾਇ ਦੇ ਗਦਿ ਆਚ ਛਨ ਅਜਾਧੀ॥ ਮੋਇ ਫੇਰਨ ਆ
 ਵਨੀ ਰਹੇ ਅਮਾਨਤਿ ਨਾਵਾ॥ ਨਾਉ ਮਉਤ ਨੂੰ ਵਈ ਲਖ ਆਵਹਿ ਲਖ ਜਾਹਿ॥ ਰਾਮਾ ਕ੍ਰਿਸਨ ਹੋਏ
 ਅਸੀਖ ਲਖ ਲਾਖ ਮਹੰਮਦ ਨਾਵਾ॥ ਓਹ ਫੇਰਨ ਆਇ ਆਰਹੇ ਮਗਤ ਬਥਾਵਾ॥ ਖਾਨਖ ਵੀਨ ਨਾਅ
 ਵਨੀ ਮੀਰ ਵਜੀਰ ਪਾਤਸਾਹਾ॥ ਜੁਸੇ ਨਰ ਹਦੇ ਬਿਰ ਕਿਸੇ ਰਹਨਿ ਮਗਤ ਬਥਾਇ॥ ਜਿਤੁ ਏ ਰੂਹ ਅਮ
 ਨਤੀ ਤਿਨ ਹਿ ਮਗਤ ਬਨਾਇ॥ ਉਤਮ ਮਧਮ ਲਖ ਮਿਲੇ ਹਿੰਦੁ ਤੁਰਕ ਚੰਡਾ ਲਾ॥ ਇਕ ਆਵਨਿ ਇ
 ਕ ਜਾਹਿ ਉਠ ਆਵਾਗ ਉਠ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਅਲਹ ਆਇਨ ਜਾਵਈ ਸਚੇ ਏਹ ਅਸਾਰੀ॥ ਜੈ ਸੇਬ ਰਗਿ
 ਨ ਬਾਤ ਦੇ ਤੁਟਿ ਤੁਟਿ ਪਰਤੀ ਪਾਨਾ॥ ਓਹ ਜੇਹੀ ਆਸੂਰਤਾ ਹੋ ਰਹੇ ਠੇਨਿ ਕਲ ਆਨੀ॥ ਅਜ ਬਤ ਮਾਸਾਰ
 ਬਦਾਖਾਲੀ ਰਹੇ ਨ ਜਗਾ॥ ਆਵਾਗ ਉਠ ਲਖ ਕਦਾਵਹ ਦਾਰਹੇ ਨ ਮਗਾ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਅਲਾਵੇ ਸੁ
 ਏਹੁ ਕਰੀ ਮਸਦਾਤਾ॥ ਜਿਨਾ ਉਮੇਦ ਨ ਰਬ ਦੀ ਰਹਦੇ ਸਦਾ ਲਪਾਕਾ॥ ਓਇ ਕਬਰਾ ਵਿਚ ਸੁ ਪੀੜੀ ਅ
 ਨਿਜ ਲਵੇ ਕਰਨੈ ਕਹਾਇ॥ ਅਜ ਗਈ ਲਫਰੇ ਸਤਾਵੇ ਦਾ ਬਹੁਤ ਅਜਾਇ॥ ਕਬਰਾ ਤਿਨਾ ਜਲਾਇ
 ਨੀ ਜੋ ਹੋਇ ਮੁਸਲਮਾਨਾ॥ ਜਿਨਾ ਈਮਾਨ ਨ ਰਬ ਆਲਗ ਦੇ ਜਕ ਦੁਨੀ ਹਰਾਮਾ॥ ਮਿਟੀ ਮੁਸਲਮਾਨ

ਦੀ ਭੁਈ ਮੁਨਾਫਕ ਸੀਰੀ। ਆਤਸ ਸੇਤੀ ਦਾ ਪਿਆ ਚੁਨਾ ਹੋਇ ਨਿਪੈਗਾ। ਕਬ ਸੁਪਾਰੀ ਚੁਨੇ ਚਉਥੇ ੧੧੫
 ਮਿਲ ਨਿਜਿ ਪਾਨਾ। ਹੋਵਨ ਲਾਲ ਗੁਲਾ ਲਬ ਹਿਸਾ ਤਿਬ ਜਾ ਦੇਖਨਾ। ਹੋਵਨ ਨਤ ਫੇਸੀ ਗਥੀ ਉਪ
 ਜਨਿ ਸਿਧ ਅਰਪੀਗਾ। ਇਹ ਮਗਤ ਬਪਾਇਆ ਦਧੇ। ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇ ਜਾਸਨ ਜਸੇ ਦੇਇ।
 ਹੋਵਨ ਰੂਪ ਕਰੂਪ ਨੇਛੇ ਈਲੇ ਹੋਨ ਸੋਇ। ਪਹਲੇ ਆਤਸ ਜੇ ਦਧਾ ਜਾਲਿ ਬਲਿ ਹੋਆ ਸੁਆਹ। ਫਿਰ
 ਨਾ ਆਤਸ ਤਿਸ ਦੇ ਹੋਅ ਲਹਿ ਆਪਗੁ ਆਹਿ। ਮਿਲਨ ਜੇਖਾ ਕੁਸੰਗ ਜੇ ਸਹ ਦੇ ਬਹੁਤ ਕਸਾਸਾ। ਸ
 ਨ੍ਰਦੇਵਿ ਚਪਿ ਜਾਇਆ ਤਿਸੇ ਹੋਛੁ ਆਮਾਸਾ। ੧੦੩॥ ਸੁਆਲਾਇ ਮਾਮ ਕਰੀ ਮਦੀ **ਗੁਰੂ** ਕਰੇ ਕਰੀ
 ਮਦੀ ਨਾਨਕਾਰ ਹਾਦਾ ਕੀ ਤੋਲਾ। ਕੇਤ ਕਹਲ ਕੇਰੂ ਹੋਨ ਕੇਤ ਕਭਾਰਾ ਬੋਲਾ। ਕੇਤ ਕਰਦ ਬਰੀ ਕਹੇ
 ਮੇਰਾ ਕੇਤ ਕਹੇਇ। ਕਉਣੁ ਹਕੀਮ ਬਣਾਇ ਦਾਜ ਸੇਗੁ ਨਾਗੁਨਾ। ਇਹੁ ਹਕੀਮ ਕਤਿ ਜੋ ਕਹੇ ਸੋਈ ਵਡਾ
 ਅਖੁਨਾ। ਰਹੇ ਕੇਹੀ ਜਾਇ ਹੈਨ ਇਹ ਭੀ ਕਹੇ ਬਿਆਨਾ। ਰੂਹ ਦੇ ਕੇ ਕੇ ਬਹੁਤ ਹੈਨਿ ਮੁਸਕਲਿ ਕਰੂ
 ਅਸਾਨਾ। ੧੦੩॥ **ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ**। ਨਾਨਕ ਅਖੇ ਗਹੁ ਏਹੁ ਸੁਣੁ ਹਕੀਮ ਸਦਾ ਤਿ।
 ਬਾਦੇ ਕਾ ਕੀ ਤੋਲ ਹੈ ਆਬੇ ਦੀ ਕੀ ਜਾਤਿ। ਧਰਤੀ ਦਾ ਕੀ ਮੇਪ ਹੈ ਆਤਸ ਦਾ ਕੀ ਤੋਲਾ। ਕੇਤ ਕਦਰ ਅਕਾ
 ਸ ਹੈ ਕੇਤ ਕਾ ਖਾਪੇਲਾ। ਬਾਦੀ ਸੂਰਤਿ ਰੂਹ ਦੀ ਤਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਨਰੇਖਾ। ਆਤਸ ਨੂਰ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਕਛ
 ਮੰਤ੍ਰ ਪਾਰਾ ਮੇਪ। ਰਖਨ ਚਰਾਗ ਮਹਲ ਵਿਚ ਚਾਨਣ ਸਬ ਹੀ ਜਾਇ। ਫਿਰ ਰਖ ਨਿਅੰਦ ਗਟਿ ਰੂਏ
 ਲਏ ਸਭੁ ਜੋਤਿ ਛੁਪਾਇ। ਆਬੀ ਜਾਤ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਤਿਸ ਥੀ ਨੁਤ ਫੇਹੋਹਿ। ਆਬੀ ਖਾਕੀ ਦੇਇ ਮਿਲ
 ਜਸੇ ਹੋਹਿ ਅਲੋਇ। ਹਿਕਮ ਤਿਲਖ ਹਕੀਮ ਮਿਲ ਸਾਹਿਬ ਤੁਲਨ ਕੋਇ। ਵਡਾ ਹਕੀਮ ਖੁਦਾਇ ਹੈਰ
 ਚੋ ਚਉਰਾਸੀ ਲੋਇ। ਇਕ ਸੇ ਇਕ ਸੇ ਰੂਹ ਵਿਚ ਰਚੇ ਚਉਰਾਸੀ ਅੰਗ। ਇਕ ਸੇ ਇਕ ਸੇ ਅੰਗ ਵਿਚ

ਗਨਗਨੀਰੰਗਾ। ਕੁਇਆਪੁਲਾਜ਼ਅਕਾਸਤੇਕਰਹਿਅਵਜਾਕੁਹਿ। ਕਾਇਮਕਦਰਤਿਰਬਦੀਮਿ
 ਲੋਰਹੁਪੁਕਾਰਹਿਹਰਿ। ਲਖਚਉਰਾਸੀਤੁਖਮਹੈਤੁਖਮਾਅੰਤਨਕੋਇ। ਆਇਕਸੋਇਕਸੇਤੁਖਮਇ
 ਚਕੁਈਚਉਰਾਸੀਲੋਇ। ਆਵਨਿਅਗਣਤੀਰੁਹਨੇਜਾਵਨਿਅੰਤਨਕੋਇ। ਆਇਕਦੂਰੁਹਲਖਹੋ
 ਇਲਖੇਲਖਅਲੋਇ। ਕੀਪੈਮਾਨਾਰੁਹਦਾਕੇਤੁਕਕਹਾਬਿਥਾਰਾਪਸਰਿਆਜੀਮੀਅਸਮਾਨ
 ਵਿਚਰਹਿਅਸਚਾਨਣਪਾਰਿ। ਆਇਕਰੁਹਨਕਿਸੇਦਾਲਖਚਉਰਾਸੀਬੰਦਾ। ਫਿਰਲਖਚਉਰਾਸੀ
 ਹਇਕਹੋਇਖੋਲੇਬਹਾਬਿਧਫੰਦਾ। ਕਉਣਤੁਮਿਲਰੁਹਹੈਨਰੁਹਹੈਆਪਿਖੁਦਾਇ। ਅਰਬਾ
 ਨਸਰਮੇਲਕੈਕਰਿਵੈਰਵਿਰੋਧਦਾਇ। ਆਪੇਮਾਰੇਮਰੇਆਪੇਕੁਦਰਤਿਚਲਤਿਦਿਖਾਇ।
 ਪਰਦੇਰਾਸੇਕੁਰਮਦੇਤੁਤੀਉਸਸਕੁਰੁਲਾਇ। ਨਰਨਾਰੀਦੁਇਸਿਰਜਕਰਿਖਾਈਬਾਣਉਪਾਇ
 ਜੋਇਨਜਾਤੀਬਸੁਸੀਆਪੇਆਪਿਖੁਦਾਇ। ੧੦੪॥ ਸੁਆਲਕਰੀਮਦੀਸਦਾਤਿ **ਸੁਰਮਕ**
 ਹੋਇਮਾਮਕਰੀਮਦੀਸੁਣਹੋਨਾਨਕਸਾਹਾ। ਕਿਥੇਆਲਮਉਪਜਦਾਫਿਰਕਿਥੇਜਾਇਸਮਾਇ।
 ਇਹੁਹਕੀਕਤਿਜੋਕਹੈਸੋਈਰਸੁਲਖਦਾਇ। ਇਕਾਏਕੀਹੋਇਰਹੈਦੁਜੀਰਹੋਨਜਾਇ। ਦੁਜਾ
 ਆਖੁਣਸਕਹੈਜਮੇਤੇਮਰਜਾਇ। ਸੋਕਿਉਮਨੀਐਨਾਨਕਾਜੋਕਾਇਮਰਹੋਨਬਾਇ। ੧੦੫॥
ਦੁਖਨਾਨਕਸਾਹਾਹੁ। ਆਖੇਨਾਨਕਹਿਦਗੀਸੁਣਹੁਕਰੀਮਸਦਾਤਿ। ਉਪਜੇਆਲਮਖਾਕ
 ਤੇਫਿਰਖਾਕੋਹੋਇਨਬਾਤਿ। ਹੋਇਨਿਬਾਤੇਨਿਆਮਤੀਮੇਵੇਗਨਾਗੁਨਾ। ਖਾਨਹੈਵਾਨਾਆਦਮੀਨ
 ਤਫੋਹੋਇਮਜਮਨੀ। ਨਤੁਫਿਓਮਾਸਉਪਜਾਈਐਮਾਸੇਜੁਸੇਪਾਕੈ। ਰਹਿਐਸੋਗੀਦਾਹੋਇਆ
 ਪਰਿਆਨਉਨਪਾਕਾਨਿਆਮਤਿਤੇਵਿਸਟਾਕੁਇਆਮਿਲਿਐਜੋਆਦਮਸੰਗਾ। ਖਾਧਾਕਾਣ

ਕੁਕਰਾਅਵਰਿਅਗਣਤੀਠੰਗਾ॥ਵਿਸਟੇਤੇਕਈਉਪਜਹਿਜੀਆਜੀਤੁਆਪਾਗਾਮਿਟੀਮੁਸਲ ੧੧੬
 ਦੀਫਿਰਫਿਰਧਰੇਅਵਤਾਰਾ॥ਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਦੇਖੋਲੇਨਨਕਸਾਹਾ॥ਜਿਨਾਪਛਾਵਾਰ
 ਬਦਾਫਿਰਰਬਹੀਮਾਹਿਸਮਾਹਿ॥ਸਿਰਪੁਸੀਦਾਰਾਖਿਆਅਰਬਾਨਾਸਰਆਹਿ॥ਜੋਜਾਹਿ
 ਰਕਰੈਜਗਨਵਿਚਭਿਸਤਿਨਾਦੇਜਕਤਾਹਿ॥ਰੂਹਾਨੇਰੂਹਖਾਵਨੀਫਿਰਰੂਹਾਤੇਰੂਹਹੋਇ॥ਆ
 ਵਾਗਉਣਜਗਨਦਾਵਰਜਨਸਕੈਕੋਇ॥ਭੇਖਪੈਦਾਇਸਰਬਦੀਘਟਿਵਧਿਕਿਸੈਨਆਖ
 ਵੁਜਾਹੋਆਨਹੋਸੀਆਵਰਤੇਤਾਕੋਤਾਕਾ॥ਲਖਮਹੰਮਦਮੁਸਤਫਾਰਾਮਕ੍ਰਿਸਨਲਖਹੋਇ॥ਇ
 ਕੁਆਵਨਇਕਜਾਹਿਉਰਗਣਤੀਗਣੇਨਕੋਇ॥ਲਖਅੰਤੁਤਾਰਪੈਕਬਗਉਮਤਅੰਤੁਨਪਾਰ
 ਮਰਿਮਾਰਿਮਿਲਦੇਖਾਕਸੋਫਿਰਫਿਰਹੋਇਅਵਤਾਰਾ॥ਲਖਕਿਤਾਬਾਲਿਖਗਏਕੁਏਸੇਖਾਕ
 ਫੇਰਾ॥ਲਖਾਲਿਖਾਗਉਪਜਹਿਓਇਫਿਰਲਿਖਗਾਖਹਿਫੇਰਾ॥ਕਾਜੀਮੁਲਾਹਾਜੀਆਮਿਸ
 ਰਪਾਂਪੇਲਖਾ॥ਬ੍ਰਹਮੇਬਿਸਨਮਹੇਸਲਖਮਰਿਜੀਵਨਿਲਿਖਨਵਿੰਤਾ॥ਲਿਖਨਬੇਦਬੀਚਾਰਕ
 ਰਿਉਕ੍ਰਤਿਸਿਆਣਾਪਿਨਾਲਿ॥ਮਰਿਫਿਰਜਮਨਬਪਨੇਫਿਰਸੈਦੇਬੇਦਸੰਭਾਲਾ॥ਬੇਦਹੁਫੇਰ
 ਕਤੇਬਕਰਿਵੈਰਵਿਰੋਧਕਰਾਹਿ॥ਲਾਖਿਲਾਖਿਦਾਨੇਦੇਵਤੇਕਤਲਹੋਇਮਰਾਹਿ॥ਸਿਵਸਕ
 ਤੀਦੁਇਸਾਜੀਆਉਤਮਮਾਪਿਮਲੋਇ॥ਮਰਦੇਵੈਰਵਿਰੋਧਕਰਿਮਰਿਫਿਰਮਾਟੀਹੋਇ॥੧੦੮
 ਸੁਆਲਕਾਜੀਕਰੀਮਦੀਇਮਾਮ **ਮੁਹੰਮਦ**॥ਕਹੋਇਮਾਮਕਰੀਮਦੀਪੁਛੇਸਚੁਸੁਆਲਾ॥ਹਕ
 ਬਿਕਾਨਾਜੋਰਖਨਿਤਿਨਹੋਸੀਕਵਣੁਹਵਾਲਾ॥ਮੋਇਖਾਕੁਸੋਮਿਲੈਵਤਿਨਆਦਮਹੋਇ॥ਲੈ
 ਣਾਦੇਣਾਵਨੀਦਾਫੈਸਲਕਿਉਕਹਿਹੋਇ॥ਕਰਨਿਗਾਰੀਬਾਉਪਰੇਜਾਲਮਬਹੁਤੇਜੋਗਾਕੂਕਨ

ਖੇਨ੍ਹੇਯਤੀਮਬਹੁਸੁਣਨਕੋਈਜੋਗਾਅਵਲਨਹਾਕਮਕਰਸਨੀਲੁਟਿਲੈਸਨਿਘਾਰਿਥਾਰਿ
 ਏਹੁਹਕੀਕਤਿਸੋਧਕਰਿਭੇਹੋਸਚਧੀਚਗਾਰੈਬਮਕਾਮਖੁਦਾਇਦੇਜਿਥੇਲੈਨਹਿਸਾਧਕਿ
 ਤਾਬਾਲੈਣਾਭੇਣਾਦੁਨੀਦਾਕਰਨਸੁਆਲਜਵਾਬਾਕਿਉਕਰਿਲੈਣਾਲਈਦਾਕਿਸਥਿਪਰੇਣ
 ਦੇਨਾਕਹੋਇਆਮਕਰੀਮਦੀਇਹੁਫਿਰਮਿਲਕਰਿਕਿਉਲੇਨਿ॥ ੧੦੭ **ਜਨਾਨਕਸਾਹਿਬ**
ਜੁਗਾ ਸੁਣਹੁਇਆਮਕਰੀਮਦੀਨਾਨਕਕਹੇਫਕੀਗਾਰਕਥਿਗਾਨਜੋਰਪੁਨਸੋਹੋਜਨਬਹੁ
 ਤੁਜਹੀਗਾਰਿਏਧਰਸਨਿਜੋਨਚਉਪਾਇਆਨਕਤਿਨਦੇਰੋਗਾਲੈਣਾਦੇਣਾਨਛਟੈਸਰੁਲਰੁ
 ਲੈਸਨਿਬੋਗਦੇਦੇਬਹੁਤਸਜਾਇਕੋਲੈਨਗੇਸਭੇਹਿਸਾਧਾਜਿਨਾਜੁਲਮਕਾਮਾਇਆਦੁਨੀਵਿਚ
 ਤਿਨਾਕਿਆਮਤਿਇਹਅਜਾਬਾਬਾਂਦਰਹਿਛਮਉਤਾਰਧਰਕਲੈਦਰਦੇਨਸਜਾਇਘਰਿਘਰ
 ਫਿਰਸਨਨਚਦੇਕੀਤਾਪਾਸਨਆਇਦਰਿਦਰਿਤੇਸਨਿਮੰਗਕੋਜੋਖਾਨਬਿਗਾਨਮਾਲਾਨ
 ਨਕਕਹੇਕਰੀਮਦੀਬੁਗਤਿਨਾਦਾਹਾਸਾਫਿਟਅਵੇਹਾਖਾਇਆਦੇਣਾਪਵੈਜੋਫੇਗਾਦੇਣਾਲੈਣ
 ਨਾਛਟੈਸਹੋਸਜਾਈਢੇਗਾਹਾਥੀਘੋੜੇਓਠਖਰਭੇਸੇਧੈਲਅਉਤਾਰਾਜਿਨਾਦੇਸਿਰਬਹੁਜੁਲ
 ਮਸੇਫਿਰਲੈਸਨਮਾਰਾਹੋਹਿਪਰੰਦੇਜਨਵਰਫਾਸਨਫਾਹੀਆਇਲੈਣੇਹਾਰੇਨਛਰਹਿਲੈਸਨ
 ਮਾਸਵਿਚਾਇਜੈਸਾਕੋਈਬੀਜਦੇਲੁਣੇਸੋਤੇਸਾਸੋਇਕਿਆਮਤਿਹੀਕੋਦਿਵਸਹੀਸਭੋਨਿ
 ਬੇਨ੍ਹੋਹੋਇਆਖਾਹਸਿਫੇਰਲਿਆਵਈਦੁਨੀਆਅੰਦਰਿਫੇਰਾਲਹਣਾਦੇਣਾਨੇਕਬਦਹੋਸੀ
 ਸਕੁਨਿਬੇਨ੍ਹਾਖਾਹਸਅੰਦਰਿਜੋਮਰੇਫੇਰਲੈਉਠੇਨਾਲਾਦੇਣਾਲੈਣਾਨਛਟੈਲਈਏਗੁਸਭੋ
 ਸੰਤਾਲਾਜੈਸੀਖੇਲਚਉਸਾਰਦੀਤੈਸਾਇਹੁਸੀਸਾਗਪਕਾਫੇਰਨਆਵਈਗਾਇਆਜੁਅ

ਦਰਿਵਾਰਾ ॥ ਪਹੁਤਾ ਜਾਇ ਖੁਦਾਇ ਨੂ ਫੇਰ ਨ ਜੀ ਮੈਂ ਜੋਏ ॥ ਕਾਇਮ ਸਿਟੀ ਤਿਸ ਦੀ ਕੰਚਨ ਵੰਨੀ ਹੋਇ ॥ ੧੧੭
 ੧੦੮ ॥ ਸੁਆਲ ਇਸਾ ਮਕਰੀ ਮਦੀ **ਮੁਹੁ** ॥ ਸੁਣਹੋ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦੀ ਆਕੁ ਹੀ ਕਰੀ ਮਾਇਵਾ ॥ ਹਿੰਦੀ ਚ
 ਰਫਰੇ ਸਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਮਹਾ ਦੇਵਾ ॥ ਚਉਥੀ ਸਕਤ ਫਰੇ ਸਤਾ ਕਹੇ ਭਵਾਨੀ ਜਾਹਿ ॥ ਚੌਰੇ ਖਾਲਕ
 ਖਲਕ ਦੇ ਹਿੰਦੂ ਕਹਨਿ ਸਨਾਹਿ ॥ ਤੁਧੇ ਹੀ ਕੁਝ ਬੁਝਿ ਆਵਹਾ ਫਿਰਕਿ ਆਦਾਰਾਹੁ ॥ ਇਹੁ ਹਕੀਕਤ
 ਸਭ ਦੀ ਸਭ ਭੇਡ ਹਿ ਬੁਝਾਇ ॥ ਲਿਖਿ ਆਵਿ ਚਕੁਰਾਨ ਦੇਇ ਕੋ ਪਾਕ ਅਲਾਹਿ ॥ ਦੂਜਾ ਨੂਰ ਮਹੀ ਮਦੀ
 ਕਾਇਆਰ ਸੁਲ ਖੁਦਾਇ ॥ ਬਿਨਾ ਰਸੂਲ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਤੀਜਾ ਹੋ ਆਨ ਕੋਇ ॥ ਹੋਇ ਜੋ ਮੁਸਲਮਾਨ
 ਕੋ ਕਹੇ ਨਸੀ ਹੁਤਿ ਸੋਇ ॥ ੧੦੯ ॥ **ਜਹਾ ਬੰਨਾਨ ਕਸਾਹ ਮੁਹੁ** ॥ ਸੁਣਹੁ ਸੇ ਦਕਰੀ ਮਦੀ ਜਾਣਹੁ ਸਚੁ ਸ
 ਨਾਹਿ ॥ ਨੂਰੀ ਚਾਰ ਫਰੇ ਸਤੇ ਚਾਰ ਕਿਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾਹਿ ॥ ਅਵਲ ਨੂਰ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਜਾਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰ
 ਨਰੋ ਬਲਿ ਆਚਰਾਗਾ ਇਕ ਸਕਤੀ ਕਾ ਅਉਤਾਰਾ ॥ ਸਕਤ ਤੀਨ ਫਰੇ ਸਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਮਹਾ ਦੇਵ
 ਆਬੀ ਬਾਦੀ ਆਤੁ ਸੀ ਸਚੁ ਹਕੀਕਤਿ ਦੇਵਾ ॥ ਤੀਨੋ ਆਪ ਪਛਾਣਿ ਆਹਮ ਸਰ ਅਵਰਿ ਨ ਕੋਇ ॥ ਆ
 ਪੋ ਆਪ ਖੁਦਾਇ ਕਹੈ ਭਰਮ ਭੁਲਾਣੇ ਸੋਇ ॥ ਤੀਨੋ ਕੀ ਆਗਮਾਨ ਬਹੁ ਹਮ ਹੀ ਕਹੇ ਖੁਦਾਇ ॥ ਆਤੁ
 ਸਮਿ ਸਲਚਰਾਗ ਦੀ ਇਕ ਬੀ ਲੇਖ ਜਗਾਇ ॥ ਆਤੁ ਸਹਿ ਤਿਉ ਪਜਹਿ ਦੇ ਤੀਨੋ ਹੀ ਦੇਵਾ ॥ ਲਿਖਿ ਅੰ
 ਤੀਨ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਮਹਾ ਦੇਵਾ ॥ ਹੋਆ ਅਵਾਜਾ ਰੋ ਬਦਾ ਸੁਣਿ ਆਤੀਨੋ ਦੇਵਾ ॥ ਹਮ ਤੋ
 ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਦੇ ਹੋਰ ਅਵਾਜਾ ਕੇਵਾ ॥ ਤੀਨੋ ਇਕ ਠੇਹੇ ਇਕ ਰਿਗਾਏ ਸਕਤਿ ਕੇਵਾ ਆਗਾ ॥ ਜਾਇ ਖੜੋ ਤੇ
 ਵਰ ਸਚੇ ਲਾਗੇ ਕਰਨ ਜੁਗਾਗਾ ॥ ਪੁਛ ਨਤੀਨ ਫਰੇ ਸਤੇ ਹਮ ਪਰਿਭੀ ਹੋ ਹੋਰਾ ॥ ਹੋਆ ਅਵਾਜਾ ਰੋ ਬਦਾ
 ਹੋਰ ਕੇਤੇ ਅੰਤੁ ਸਚਿਨਾ ॥ ਕਵਨ ਪੁਰੀ ਕੇਵੇ ਵਤੁ ਮਕਹਾ ਬਸਹੁ ਕਿਹ ਲੋਇ ॥ ਸੁਣਕਰਾਇ ਸੁਆਵਾ ਜੋ

ਰਹੇਸਮਾਧੀਹੋਇ।ਹੋਆਹੁਕਮਖੁਦਾਇਦਾਕੁਦਗਤਿਭੁਈਜਹੂਗ।ਨੂਰੇਸਿਲਿਆਜਾਇਨੂਰਨੋਹੋਇਰ
 ਹਿਆਭੁਰਪੁਰਾ।ਤਿਖਨਿਰੰਗਮਹਲਨੇਪੁਰਹੋਅੰਰੀਆਨਾਲਾਅਗਿਆਹੋਈਸਕਤਿਨੋਇਕਮੰਡਾਤਿ
 ਤਾਤਿਖਾਲਾ।ਰੇਖਾਨਿਅੰਡਾਫੇਨਕਰਿਵਿਚਤਬਕਵਸਹਿਕਈਲੋਇ।ਬਹੁਮੋਬਿਸਨਮਹੋਸਲਥਿਗਣਤੀ
 ਅੰਤਨਕੋਇ।ਰਾਅਕ੍ਰਿਸਨਪਰਸਰਾਮਲਾਥਕਛਮਛਅਵਤਾਰਾ।ਨਰਸਿੰਘਬਾਵਨਿਧੋਧਲਖਕਈਥੇ
 ਗਹਿਨਪਾਰਾ।ਕੋਤੇਲਖਮਹੰਮਦਾਅੰਤਨਲੋਆਲੋਇ।ਇਕਤੇਹੀਧਹਿਮੰਦਾਅੰਤਨਪਾਇਕੋਇ।ਬ
 ਲਨਿਚਗਗਾਥਿਅੰਤਲਾਥੀਥਿਸਮੇਹੋਇਥਿਅੰਤਾ।ਵਡਾਨੂਰਸਲਾਹੀਮੋਜਿਸਥੀਕੁਏਅਨੰਤਾ।ਨੂਰੇਬ
 ਲਿਆਚਰਗਾਇਕਇਕਚਰਗੋਲਾਥੀ।ਅਫਤਾਬਮਹਿਤਾਬਲਾਥਿਉਤਪਤਿਅਖਫਰਕੀ।ਏਕਪਲ
 ਕਕੇਅੰਤਰੇਉਤਪਤਿਖਪਤਿਅਪਾਰਾ।ਲਾਵਾਲੀਦਰਗਾਹਿਦਾਕੋਤਾਕੋਹੋਸਮਾਹੁ।ਕੋਹੋਮਹੰਮਦਾਇਕ
 ਤੁਮਦਰਗਾਹਿਕਈਅਪਾਰਾ।ਉਪਜਹਿਨੂਰਖੁਦਾਇਤੇਖਪਤਿਨਲਾਗੇਵਾਰਾ।ਸਕੁਖਾਕੁਤੇਉਪਜ
 ਹਿਕਾਨਹੈਵਾਨਨਬਾਤਾ।ਨਾਨਕਆਖੇਰਾਹੁਸਚਸੁਣਹੁਕਰੀਮਸਦਾਤਿ।ਮੋਮਨਹੋਵੈਮੋਮਾਦਿਲਮਹਿ
 ਫਿਰਹੋਵੈਖਾਕਾ।ਖਾਕੋਹੋਇਨਬਾਤਫਿਰਬਹੁਤਿਨਿਆਮਤਿਪਾਕਾ।ਕਾਨਹੈਵਾਨੋਆਦਮੀਤਾਤੇਨੁਤਫੇ
 ਸਾਫਾ।ਨੁਤਫਿਓਹੋਵਨਆਦਮੀਅਵਰਿਹੈਵਾਨੀਜਾਤਿ।ਕਾਨਹੈਵਾਨੋਆਦਮੀਮਰਫਿਰਿਮਾਦ
 ਮਹੋਇ।ਪਾਨਮਗਤਬਕ੍ਰਿਸਮਤੀਜੇਹੀਕਹੀਅਹਿਮੋਮਾ।ਹੋਹਿਮਨਾਫਕਸੀਗਦਿਲਮਹਿਫਿਰਹੋ
 ਵਨਖਾਕਾ।ਖਾਕੋਪਰਬਤਿਪਥਰਾਪਥਰਤੇਫਿਰਧਾਤਾ।ਚੁਨਹੋਵੈਪਥਰਹੁਦਇਆਆਤਸਸੀਗ
 ਚੁਨੇਪਾਣੀਮੋਲੀਆਹੋਵੈਮੋਮਨਪੰਗਾ।ਪਥਰਬਾਝਹੁਦਇਆਦਿਨਦਿਨਬਛਤਾਜਾਇ।ਰਹੇਸਰੀ
 ਸ੍ਰੰਜਗਲਗਪਥਰਨਾਮਕਹਾਇ।ਮਿਟੀਮੁਸਲਮਾਨਦੀਲਹੇਮਗਤਬਏਹਿ।ਹੋਵਨਪਥਰਖਾਕੇਤੇ

ਮਹੇ ਮੁਨਾਫ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਹੋਇ ਨਿਅਮ ਤਾਤਾ ਕੇ ਸੁਣਤੀ ਨਾਇ। ਰੀਦਮ ਮੋਰਾ ਬਿਰਜ ਮੰਗਨ ਖਾਇ ਮਾਹ ੧੧੮
 ਮੰਗਾਰ ਵਾਹਿ। ਮਿਸਰੀ ਖੰਡ ਨ ਬਾਤ ਗੁਰਮੇ ਵੇ ਗੁਨਾ ਗੁਨਾ। ਰੋਗ ਨ ਕਪੜੇ ਤੇ ਲਵਧ ਹੋਇ ਨ ਬਾਤੇ ਮੁਖ
 ਆਤਸ਼ ਬਿਨਾ ਨ ਮੋ ਮਹੋਇ ਰਹੇ ਜੇਧਰ ਤੀਆਹਿ। ਸੁਨਹੁ ਕਰੀਆ ਸਯਦਾ ਆਖੀ ਨਾਨਕ ਸਾਹ। ੧੧੦
 ਸੁਆਲ ਕਰੀ ਮਦੀ ਸਦਾ ਤਿਸੁ ਰਾ। ਕਹੇਇ ਮਾਮ ਕਰੀ ਮਦੀ ਨ ਪੈ ਕੈ ਬਰਦੀ ਜਾਇ। ਅਗੇਇ ਕਪੜਾ ਦੇ
 ਹੋਇ ਬੋਕਿ ਉਦੇਹਦਿ। ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇ ਦੁਹ ਵਿਚ ਕੇਹੜੇ ਰਹਿ। ਰਖਿਹੁ ਸਚ ਸਲਾਮਤੀ ਕੁਲਾਸ
 ਮਤਿ ਛੁਡਿ। ਰਵਹੁ ਜਿਸ ਨੇ ਰਵਣਾ ਵਤਿ ਨ ਲੀਜੈ ਨਾਮੁ। ਕੁੰਨੀ ਦੁਨੀਆ ਕਾਰਨੇ ਮਰੀ ਮੋਹੋਇ ਹੋਗਾ।
 ਜੇਹੜੀ ਸਭੀ ਗਲ ਹੈ ਦੁਹ ਵਿਚ ਕਢਹੁ ਰੋਇ। ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਤੇ ਦੁਹ ਵਿਚ ਚੰਗਾ ਕੋਇ। ੧੧੧
ਸੁਆਲ ਨ ਕਸਾਹ ਸੁਹਾ। ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਕਰੀ ਮਦੀ ਇਕ ਸਾਹਿਬ ਦੇਹਦਾ। ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁਇ
 ਇਹਾ ਫਿਰ ਕੇਤੁੰ ਰਦਾ। ਦਾਇਮ ਸਚ ਸਲਾਮਤੀ ਸੁਠਨ ਰਹ ਸੀ ਮੁਲਾ। ਜੋ ਕਰੇਇ ਧਾਵਤਿ ਰਬ ਦੀ ਸੋਦਰ
 ਗਹਿ ਪਵਹਿ ਕਬੂਲਾ। ਅਗੇ ਨਾਉ ਨ ਜਾਤਿ ਹੈ ਅਮਲਾ ਉਪਰ ਨਿਬੇਨਾ। ਅਮਲਾ ਬਾਸ਼ੁ ਮੋ ਮਨੇ ਉਸਨੇ ਦੇਜ
 ਕਏਗ। ੧੧੨। ਸੁਆਲ ਕਰੀ ਮਦੀ ਸੁਹਾ। ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਕਹੇਇ ਮਾਮ ਕਰੀ ਮਦੀ ਸੁਣਹੋ ਨਾਨ
 ਕ ਸਾਹ। ਵਿਚ ਕਿਤਾਬਾ ਦੇ ਲਿਖਿਆ ਆਖਿਆ ਆਪਿ ਅਲਾਹਿ। ਵਿਚ ਜਮਾਨੇ ਆਖਰੀ ਖਾਤਮ ਨ
 ਧੀਰ ਸੁਲਾਪਿ ਛਲੇ ਸਭ ਮਨ ਸੁਖ ਹੈ ਨਤਿ ਨਾਮ ਨਹੁ ਨ ਮੁਲਾ। ਸਭਾ ਹੋਸੀ ਇਕ ਰੰਗ ਦੂਜਾ ਰੰਗ ਨ ਕੋਇ
 ਹਿੰਦੂ ਬਾਵਹੁ ਭੀ ਕੁਲਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਜਿਹੋਇ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਮੁਸਲਮੀ ਰਹਨ ਕਿਆ ਮਤੁ ਤਕਿ। ਹਿੰਦੂ ਰ
 ਹਣ ਨ ਪਾਇ ਨੀਲ ਦੇ ਜੀ ਆਤਸ਼ ਭਾਖਿ। ਨਾਉ ਨਿਸਾਨੀ ਨਾਰਹੀ ਰਹਿਆ ਹਨੁ ਮਾਸਾ। ਸਬੇ ਜਲਾਏ ਆਤ
 ਸੀ ਉਠੀ ਗਇਆ ਨਿਰਾਸ਼ਾ। ਰੋਜ ਕਿਆ ਮਤਿ ਰੋਹੜੇ ਜਲੀ ਉਠੇ ਨਾਹੀ ਖਾਕਿ। ਆਤਸ਼ ਅੰਦਰਿ ਸਨਮ

ਦੇਹਿ ਦੂਵੇ ਨਪਾਕਿ॥ ੧੧੩॥ ਜਦਾ ਧਰਮ ਨ ਕਸਾਹ ਸੁਖਾ ਸਣਹੋ ਸੈ ਦਕਰੀ ਮਟੀ ਆਖੀ ਨਾਨਕ
 ਸਾਹ॥ ਵਿਚ ਕਿਤਾ ਧਾਇ ਲਿਖਿਆ ਆਖਿਆ ਆਪ ਅਲਾਹਿ॥ ਵਿਚ ਜਮਾਨੇ ਆਖਰੀ ਖਾਤਮ ਦੇ
 ਇਰਸੁ ਲਾ॥ ਇਕ ਨਾਨਕ ਇਕ ਮੁਸਤਫਾ ਇਜਾਸ ਨ ਦੇਇ ਨ ਮੁਲਾ ਰਹ ਸੀ ਖਾਤਮ ਜਮਾਨ ਵਿਚ ਨਾ
 ਨਕ ਸਾਹੁ ਫਕੀਰਾ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇ ਦੇਹ ਦੇ ਸਿਰ ਪੀਰਾ॥ ਦੇਵੇ ਫਿਰ ਕੇ ਫੇਰ ਸੀ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾ
 ਨ॥ ਆਸ ਨ ਤੀਜੇ ਗਹਿ ਵਿਚ ਦੇਵੇ ਫਾਨੀ ਜਾਨ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦਇਏ ਮਨ ਸੁਖੀ ਜਾਨ॥ ਦੀਨ
 ਗਵਾਇਆ ਦੁਨੀ ਪਾਰਿ ਤੇਵਹਿ ਬੇਈ ਮਾਨ॥ ਆਪ ਹਿੰਦੂ ਛਡ ਜਾਹਿ ਗੋਤੋ ਧਾਰਿ ਕਰ ਕੇ ਦੀਨਾ॥ ਹਿੰਦੂ
 ਧਰਮ ਨ ਰਖ ਸਾਨੀ ਹੋਸਨ ਅੰਤ ਬਿਦੀਨਾ॥ ਜੇ ਖਾਤਮ ਰਹੇ ਜਮਾਨ ਵਿਚ ਲਹੇ ਦੁਹਾ ਦੀ ਸਾਰਾ ਧਾ
 ਣੀਏ ਹੁਮਕਾਸ ਦੀ ਜਾਣ ਗਅੰਤ ਸੀ ਸਾਰਾ॥ ਦੁਨੀ ਗੁਲਾਮ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਰਹੇ ਕਦਾ ਮਾਦੇ ਨਾ ਲਾ ਪੀਰ ਫ
 ਕੀਰ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਸੂਰਤ ਰਬ ਸੰਭਾਲਾ॥ ਫਕਰ ਖੁਦਾਇ ਦੁਇ ਇਕ ਹੋ ਦੁਜਾ ਬੇਦ ਨ ਜਾਨ॥ ਇਹ ਨ ਸੀ
 ਹਤਿ ਮਾਲੀ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ॥ ਪਿਛਲੇ ਸਭ ਮਨ ਸੁਖ ਹੋ ਨ ਰਹੈ ਤਿਨਾ ਦੇ ਨਾਵਾ॥ ਅਮਲ ਤਿਨਾ ਦਾ
 ਦੇਵ ਚਲੈ ਜੀਉ ਸਿਅ ਵਗਾ ਗਾਵਾ॥ ਮਨੇ ਨ ਰਾਮ ਰਸੁ ਲੈ ਕੇ ਮਨੇ ਲਕਿਸਨ ਕਰੀ ਮਾ॥ ਦੁਨੀ ਆਕਾਰ ਨ
 ਉਮਤੀ ਕਰ ਸਨ ਕੁਫਰ ਰਹੀ ਮਾ॥ ਲਾਲਚ ਦੁਨੀ ਹਰਾਮ ਦੇ ਲੈਨ ਖੁਦਾਈ ਨਾਇ॥ ਅਗੋ ਕੋਇ ਨ ਮ
 ਨ ਦਾ ਕਹੈ ਰਸੁ ਲਖਾਇ॥ ਕਉ ਭੀ ਮੁਲ ਨ ਪਾਇ ਦੇ ਗਾਮ ਰਸੁ ਲਖਾਇ॥ ਪਾਰਿ ਪਾਰਿ ਫਿਰ ਸਾਨਿ
 ਦੇ ਚਰੇ ਮੁਲ ਨ ਲੈ ਸੀ ਕੋਇ॥ ਅਜ ਬਜਮਾਨਾ ਆਇ ਆਰਥ ਨ ਮਾਨੇ ਕੋਇ॥ ਅਤ ਨ ਨਾਉ ਖੁਦਾ
 ਉਦਾ ਕੁਝ ਆਰੇ ਦੀ ਦੇਇ॥ ਮਨ ਨਾ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰ ਕੇ ਦੇਇ ਕੁਲੀ ਨਿਸਾਨੀ ਦੇਹ॥ ਹੀਰੇ ਜੋ ਸੀ ਵਸਤੁ ਹੋ ਕ
 ਉਠੀ ਮੁਲ ਨ ਪਾਇ॥ ਕਉ ਭੀ ਮੁਲ ਨ ਪਾਇ ਦੇ ਗਾਮ ਰਸੁ ਲਖਾਇ॥ ਨਹੀ ਖੁਦਾਇ ਰਸੁ ਲੈ ਕੇ ਰਾਮ

ਨਕਿਸਨ ਅਉਤਾਰਾ। ਕੁਲੀ ਕਲਾ ਕੁਵਾਇ ਕੋ ਰੂਤੀ ਉਸ ਸਭ ਭਰਮਾਇ। ਤੇ ਹੁਰੇ ਦੇਵੈ ਨਰਹ ਸਨੀ ੧੧੯
 ਨਾਹੀ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨਿ ਕੁਰਾਨੀ। ਮੁਲਾ ਅਸੀਤਾ ਨਰਹ ਨਿਨ ਚਿਹਿਤ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਜਾਤ ਸਫਾਤ ਨਰ
 ਹਸਨੀ ਸਭੁ ਹੋਸਨ ਦੇ ਕਸਮਾਨ। ਨਿਹਚਲਾਇ ਕੁਖੁ ਦਾਇ ਹੋਰ ਫਾਨੀ ਸਭੁ ਜਹਾਨ। ਉਡਸਨ
 ਹਰਫ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਸਚੁ ਨ ਕਹਾਈ ਕੋਇ। ਹਿੰਦੁ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇ ਮਜਬ ਨਰਹਸਨ ਦੇਇ। ਬੇਦ ਪੁਰਾ
 ਨ ਕਤੇਬਾ ਮਤਿ ਅਉਰ ਕੁਰਾਨ ਕਤੇਬਾ ਹਟੇ ਹਟੈ ਵਿਕਾਸਨੀ ਹੋਸਨੀ ਅੰਤ ਨਿਖੇਦਾ। ਪਰਿਪਰਿਨਾਮ
 ਵਿਕਾਵ ਸੀ ਕਿੰਗਾ ਮਿਦਗ ਵਜਾਇ। ਅਗੈ ਕਉ ਰੀ ਮੁਲਨ ਪਉ ਸੀ ਆਈ ਵੈ ਆਬਿਰਥਾ ਜਾਇ। ਸੁਣ
 ਹੁਇ ਮਾਮ ਕਰੀ ਮਦੀ ਸਚੀ ਰਬ ਕਲਾਮ। ਦੇਜ ਕਦਨੀ ਆਕਾਰ ਨੇਰੇ ਟੀਨੇ ਹੋਗਨ। ੧੧੪॥ ਸੁਆਲ
 ਇਮਾਮ ਕਰੀ ਮਦੀ ਨ **ਸੁਆਲ**। ਕਹੇ ਇਮਾਮ ਕਰੀ ਮਦੀ ਸਚਾ ਰੋਇਸਨਾ ਹੁ। ਜਿਸਾ ਬਿਧ ਕਾਇਮ ਹੋਏ
 ਤਨੁ ਸੇਈ ਅਮਲ ਕਰੇ ਹੁ। ਕਾਇਮ ਹੋਇ ਕਿਅਮਤੀ ਜੁ ਸੇਖਾ ਕਨਥਾਇ। ਖਲੇ ਨ ਜੁ ਸਾਤਿ ਸਦਾ ਫਿਰਨ
 ਆਵੈ ਜਾਇ। ਕਉ ਏਇ ਬਾਦਤਗ ਬੀਵੀ ਜਿਤ ਕਾਇਮ ਹੋਵੈ ਰੂਹ। ਫੇਰ ਫਿਰੇ ਚਉਰਾਸੀ ਦੇ ਬਹੁਤੀ
 ਹੋਇਨ ਪੁਹ। ਕੇਹੀ ਸੁਰਤਿ ਰਬ ਦੀ ਕਿਸਾ ਬਿਧ ਲਾਈ ਮੈਧਿਆਨ। ਕਿਸਾ ਬਿਧ ਚਿਲੇ ਸਾਪੀ ਅਨ ਸਚ
 ਰੋਇ ਬਿਆਨ। ਖਾਤੁ ਮਇਸਜਮਾਨੇ ਦਾਤੁ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਫਕੀਰ। ਮੀਰਾ ਅੰਦਰਿ ਮੀਰ ਹੋ ਪੀਰਾ ਅੰਦਰ
 ਪੀਰਾ। ਮੁਰਸ਼ਦ ਹਿੰਦੁ ਤੁਰਕ ਦਾ ਰੂਹ ਸਾਏ ਰਾਹਿ। ਸਚ ਹਕੀਕਤ ਸੇਧ ਕੇ ਰੋਹ ਕਸਨਾਹਿ। ੧੧੫॥
ਜਾਵਾਨਾਨ ਕਾਨਾਨ। ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਗੁਸਤੁ ਸੁਣਹੁ ਇਮਾਮ ਕਰੀਆ। ਜੀਵਦਿਆਤੁ ਹੋਇ ਰਹ
 ਦੁਨੀ ਆਵਿਚ ਯਤੀਆ। ਚਾਰੋਇਸ ਕੁਖੁ ਦਾਇ ਦੇ ਮਨ ਅੰਦਰਿ ਸੁਣ ਲਾਇ। ਇਕ ਹਕਾਨੀ ਇਸਕ ਹੈਹ
 ਕੋਹ ਕਕਮਾਇ। ਰੋਸਨ ਸੀਨੀ ਹੋਇ ਰਹੁ ਪਰਤੀਸੀ ਸਟਿਕਾਇ। ਕਰਹੁ ਇਬਾਦਤ ਰਬ ਦੀ ਚਿਲੇ ਬੈ

ਠੇਜਾਇ। ਦੁਜਾਇ ਸਕਸਚ ਬੰਦਗੀ ਬੁਰੇ ਕੁਲੇ ਸਭਾਤਿ ਆਗਾ। ਇਕਾਏ ਕੀ ਹੋਇ ਰਹੇ ਇਰਹੇ ਤੁਜਾਗ।
 ਨਤੈ ਰੇਭਾਗਾਂ। ਤੀਜਾਇ ਸਕਜਹੀ ਰਹੇ ਖਾਣਪੀਣ ਸਭ ਛਾਡਾ। ਬੈਠਹੁ ਆਸਣ ਮਾਰਕਾਰਿ ਜੋਗਾਧਿਆ
 ਨਲਾਗਾ। ਅਹਰਮਿਹਰਿ ਇਕਘਰਿ ਰਖਿਓ ਨਤਿ ਨਰਹ ਨਿਨਦੋਇ। ਆਵਾਗਓ ਨਹੋਇ ਫਿਰ
 ਜੇ ਨਿਤ ਨਿਤ ਸਾਧੇ ਕੋਇ। ਚਉਥਾਇ ਸਕਮਿ ਜਾਜਹੈ ਜਿਉ ਰੀਵੇ ਜਲਹਿ ਪਤੰਗ। ਗੁਣੀ ਆਤਸਇ
 ਸਕਦੀਇ ਸਕਮ ਸੁਕਾਸੰਗ। ਚਰੇਇ ਸਕਮ ਹਬ ਬਦੇਰ ਬਜਿਸ ਨੇ ਆਣੇ ਰਾਸ। ਜੋਗੀ ਭੋਗੀਆ
 ਸਕਾ ਪੁਰਨਹੈ ਵੈਆਸ। ਬਾਬੁਲਗੇਇ ਸਕਦੇ ਕੋਇ ਨਪਵੈ ਕਬੂਲਾ। ਇਸਕਲਗਾਇ ਆਰਥਸੇ
 ਜਾਹ ਰੱਖੀਏ ਰਸੁਲਾ। ਜੇਹਾਇ ਸਕਕਮਾਈਐ ਤੇਹਾ ਆਵੈ ਰਾਸ। ਲਗਾਰਹੈ ਰੋਜ ਸਬ ਪੁਰਨਹੈ
 ਵੈਆਸ। ਹਾਜੀ ਕਾਜੀ ਸੋਵ ਸਭ ਪੁਛਨ ਕਰਿਤ ਕਰਾਰਾ। ਜਿਸਦੇ ਵਲ ਖੁਦਾਇਹੈ ਸੋਕਦੀਨਾਅ
 ਵੈਹਾਰਾ। ਹਾਜੀ ਕਾਜੀ ਹਾਰ ਕਰਿ ਨਿਵਨਿਵ ਕਰਨਿ ਸਲਾਮ। ਕੁਸੁਨ ਚਲੇ ਕੂੜਦਾ ਉਪਰਿ ਸਚੁ ਕ
 ਲਾਮ। ਹੁਜਤਿ ਤਾਜਤਿ ਸਰੇ ਦੀਆਇ ਨਸਕੈ ਨੇਜਾ। ਜਿਤੀ ਫਿਰ ਕੇਦੁਨੀ ਦੇ ਨਾਨਕ ਕੀਤੇ ਜੇਗਾ ਸਕੁ
 ਮਜਬਮਨ ਸੁਖ ਕਰਿ ਸਚਾ ਅਮਰ ਚਲਾਇ। ਸਤਿਨਾਮ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਚਹੁ ਕੁਟੀਤ ਬਲਵਜਾਇ॥੧੯॥
 ਕੋਕੁਤ ਬਾਤ ਖੰਤ ਇਕਾਇਕਾ ਮੁਹਰਿ ਚਲਾਇ॥ ਇਕੋਹੀ ਪਾਤਸਾਹਿ ਜਗ ਕੂੜਨ ਰਹ ਸੀਜਾਇ। ਰਹਨ
 ਨਥਾਨ ਮੁਕਾਮ ਫੋਗੋਰੀ ਮੜੀਫਨਾਇ। ਕਲਾਵਿਚ ਨਾਨਕ ਨਿਰਮਲਾ ਸਚਾਇਕ ਪੁਦਾਇ॥੧੯॥
 ਸੁਆਲ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀ **ਸੁਹਾ**॥ ਪਾਸ ਬੈਠਾ ਸੀ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਸਿਰੇ ਪੀਰਾ ਦੇ ਪੀਰਾ। ਸੁਣਗਲਾ
 ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਹੋਇ ਰਹੀ ਆਵਲ ਗੀਰਾ। ਰੁਕਨ ਲਕਹੇ ਮਖਤੂਮ ਜੀਸਣ ਨਾਨਕ ਕੀਤ ਦਬੀਗਾ ਕੀ
 ਤੇ ਸੁਮਨ ਸੁਖ ਸਭ ਅਵਤਾਰ ਪੈ ਕੈ ਬਰ ਪੀਰਾ। ਰਾਮ ਰਹੀ ਮਨ ਮਨੇਈ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕਰੀ ਮਾਦੋਇ। ਮਨੇਨ

ਚਾਰੇਯਾਰਨੇਖਨਵਾਦੇਚਉਦਹਿਸੋਇ। ਚਾਰਕਤੇਬਾਨਮਨਈਬ੍ਰਹਮਾਧਿਸਨਮਹੇਸਾਮੇਰਮ १੨੦
 ਪਾਣਨਮਨਈਮਨੇਨਾਬਾਸਕਸੇਸਾ। ਰਾਮੁਰਹੀਆਇਕਹੈਕ੍ਰਿਸਨਕਰੀਮਾਇਕੁ। ਇਕਹੈਖਨ
 ਵਾਦੇਚਉਦਹਿਬਲਨਿਚਗਗਾ। ਦੁਜਾਆਖਣਸਕਹੈਆਖਿਆਚੜਨਿਅਜਾਧਾ। ਪਛਹੁਖ
 ਤਦਬੀਰਕਰਿਕ੍ਰਿਸਨੁਕਰੇਕਬੂਲਾ। ਥਕੇਨਸੀਹਤਦੇਦਿਆਗਈਆਸਿਸਭੇਬੂਲਾ। ੧੧੭॥
ਜਵਾਹਰਨਾਨਕਜੀ। ਨਾਨਕਆਖੇਮਖਤੁਮਜੀਸਚਾਸਬਦਪਛਾਣਾ। ਆਪੇਹੀਤੁਮਦੁ
 ਏਕਹੈਆਪੇਇਕਧਿਖਿਆਨ। ਜੇਦੁਜਾਆਖਣਸਕਹੈਤੁਸਾਕਿਉਜਾਤੇਦੋਇ। ਹਿਦੁਕਹੈਨਪਾਕ
 ਹੋਦੋਜਕਜਾਦੇਸੋਇ। ਨਾਮਨਲੈਦੇਗਾਮਦਾਕ੍ਰਿਸਨਕਹੈਫਿਰਨਾ। ਕਹਦੇਅਸਾਹਾਰਸੁਲਹੈਹੋਰਨ
 ਪੂਜਹੁਮੁਲਾ। ਤੁਰਕਨਜਪਦੇਰਾਮਕੋਹਿਦੁਨਜਪਹਿਰਸੁਲਾ। ਫਿਰਕਾਹਿਦੁਤੁਰਕਦਾਇਸਥਿਧਮ
 ਨਹੁਨਮੁਲਾ। ਆਖੇਨਾਨਕਸਚਸੁਣਮਖਤੁਮਬਹਾਵਦੀਸਾਹਾ। ਕੀਤੇਹੈਉਮਨਸੁਖਸਭਸਚੀਰ
 ਖਪਨਾਹਾ। ਰਾਮਹਸੁਲਾਕੇਤਫੇਕ੍ਰਿਸਨਕਰੀਮਾਅਲੋਇ। ਅਵਤਾਰਾਪੈਕੰਬਰਾਪੀਰਾਅੰਤਨਕੇ
 ਇ। ਯਾਰਿਇਸਹਾਬਖਨਵਾਦੇਥੇਦਕਤੇਬਬੀਚਾਰਾ। ਮੇਰਮਧਾਣੇਬਾਸਕਾਸੇਸਾਅੰਤਨਪਾਰ
 ਮਹਿਮਰਿਜਮਨਿਕਚੜੇਬ੍ਰਹਮਾਧਿਸਨਮਹਾਦੇਵਾ। ਇਕਸਚੁਖਦਾਇਹੈਹੋਰਦਰੇਗੀਭੇਵਾ। ਗਉ
 ਸੁਰਦਾਇਕਕਰਿਇਕਪਛਾਣੇਸੋਇ। ਹਿਦੁਮੁਸਲਮਾਨਦੇਮਜਬਉਠਾਵੈਦੋਇ। ਵਾਦਾਹਿਦੁਤੁ
 ਰਕਦਾਮਨਤੇਰਖਹੁਨਮੁਲਾ। ਸਚਸਨੀਹਤਿਯਾਵਕਰਿਦਰਗਾਹਿਪਵਹਿਕਬੂਲਾ। ਸੁਧਹਿਬਖਦ
 ਫੁਰਮਾਇਆਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਾਮਰਿਜਮਨਮਨਸੁਖਹੈਨਮਨਿਆਚੜਨਅਜਾਧਾ। ਕੁਦਰ
 ਤਕਈਅਸੀਖਹੈਇਕਕਾਦਰਨਿਆਗਾਆਪਾ। ਕਾਦਰਕੁਦਰਤਬਾਹਰਾਸਕੁਜਪਦੀਤਿਸਦੇਜਾਪ

ਕਰਤਿ ਬੀਦੇ ਰਬ ਦੇ ਹੁਕਮੀ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ। ਬਰਗਾਜਿ ਵੈ ਨ ਧਾਤ ਦੇ ਤ੍ਰੁਟਿ ਤ੍ਰੁਟਿ ਫੇਰ ਜਮਾਹਿ। ਓ
 ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਆਸੂਰ ਤਾਓ ਹਜੇ ਦੇ ਨਾਇ। ਕੂਨ੍ਹ ਪਸਾਰਾ ਖਲਕ ਦਾ ਓ ਜਨ ਵਸਾਏ ਗਾਵਾ। ਓਹ ਫੇਰ ਨਾਮ
 ਵਨੀ ਸਭੁ ਜਪਹਿ ਤਿਨ ਦੇ ਨਾਇ। ਭੁਰਮ ਭੁਲੇ ਆਦਮੀ ਮਰ ਜਮਨ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ। ਜੈ ਸਾਮੇ ਤੀਉ ਸ
 ਦਾ ਤੈ ਸਾ ਆਸ ਮਜਾਣਾ। ਸੋ ਆਕੀ ਮਨ ਆਵੈ ਵੀ ਦਾ ਬੀ ਆਗੇ ਰੀ ਸੁਹਿ ਮਸਾਣਾ। ਮਿਟੀ ਗੇ ਰਮ ਸਾਣ
 ਦੀ ਫਿਰ ਆਵੈ ਹਥ ਕੁਭਾਗ। ਭੁੰਗੇ ਦਿਟਾ ਬਹੁ ਬਿਧੀ ਘਨ੍ਹ ਘਨ੍ਹਿ ਪਰਹਿ ਸਵਾਹਿ। ਫਿਰਿ ਖਾਵਨ ਅਗ
 ਨ ਅਗਣਤਿ ਦੀ ਜਾ ਲਿਖ ਲਿਕਰ ਨਿਪਕਾਰਾ। ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁਇ ਫਿਰ ਲਹੇ ਨਤਿ ਨਾਦੀ ਸਾਗ।
 ੧੧੮॥ ਸੁਆਸ ਪੀਰਗ ਉਸ ਬਹਾਵ ਦੀ **ਜੁਗੁਗ** ਆਖੇ ਗਉਸ ਬਹਾਵ ਦੀ ਸੁਣਹੋ ਨਾਨਕ ਸਾਹਾ। ਕ
 ਉਣ ਨਮੁਨਾ ਰੂਹ ਦਾਰਹ ਦਾ ਕੇਹਨੀ ਜਾਇ। ਰੂਹ ਦੀ ਕੀ ਜਾਤਿ ਹੈ ਕਉਣ ਸਫਾਤਿ ਕਹਾਇ। ਆ
 ਇ ਆਕਿਸ ਮਕਾਮ ਤੇ ਗਇ ਆਕਿ ਬੇਜਾਇ ਸਮਾਇ। ਜੈ ਸਾਕਿ ਉਤਾਰੇ ਦਿਲੇ ਦਾ ਸੋਈ ਅਵਲਫੁਕੀ
 ਗ। ਸਚੇ ਗਹਿਜੁ ਲੀਦਿਆ ਕਦੇ ਨਹੋਇ ਜੰਹੀ ਗ। ਹਉ ਜੇ ਦਾਇਕ ਸਚ ਦਾਰਿਤ ਮਕੂਨ ਉਠਾਇ। ਪ
 ਰ ਕਹੈ ਸੁਣਨਾਨਕਾ ਮਨ ਕਾ ਸਕ ਚੁਕਾਇ। ੧੧੯॥ **ਜਦਾ ਬਨਾਨਕ ਸਾਹਾ ਜੁਗੁਗ** ਸੁਣਹੋ ਪੀਰ ਬ
 ਹਾਵ ਦੀ ਆਖੀ ਨਾਨਕ ਸਾਹਾ। ਨਾਹਿ ਨਮੁਨਾ ਰੂਹ ਦਾਰਹ ਨ ਕਿਸ ਹੀ ਜਾਇ। ਜਾਤ ਸਫਾਤਿ ਬਾਹ
 ਗਰੰਗ ਰੂਪ ਨਹੀ ਕੋਇ। ਕਰੈ ਅਵਾਜਾ ਗੈ ਬਦਾਨ ਦਰੀ ਪਵੈ ਨ ਜੋਇ। ਆਇ ਆਗੈ ਬਮਕਾਮ ਤੇ
 ਫਿਰ ਗੈ ਬੀਜਾਇ ਸਮਾਇ। ਲਖ ਚੁਓ ਗਸੀਜੁ ਸਕੇ ਕਈ ਅਸੀਖਾਰੁਹਿ। ਹੋਇ ਇਕ ਰੋਆਪ ਵਿਚ
 ਕਰਨਿ ਅਵਾਜਾਹੁਹਿ। ਰੂਹ ਖਦਾਇ ਨ ਭੁਦਕ ਹਾਇ ਕਾਜਾਤਿ ਸਫਾਤਿ। ਪੰਜੇ ਮਿਲਖ ਸੀਅਤੁ ਸਾ
 ਜਾਇ ਖਾਈ ਜਾਤਿ। ਜਾਤਿ ਸਫਾਤਿ ਕਹਾਇ ਕੋ ਪਾਈ ਪਨੇ ਜੰਨੀ ਗ। ਜੁਸਾਪ ਕਹਿ ਆਜੁ ਸਿਆ

ਖਾਪਿਖਾਪਿਹੋਇਜੀਗਾਰੁਹੰਬੀਧਾਇਆਆਪਿਕੁੰਕੁੰਨੀਵਨੀਆਲਗਾਜਾਤਿਸਫਾਤਿਖੁਦਾਇਦੀ ੧੩੧
 ਨਾਉਧਗਾਇਆਠਗਾਠਗਰੇਸਿਮਿਲਠਗਨੇਵਜਾਨਾਉਰਖਾਇ। ਦੁਜੀਕੁਦਰਤਿਕੁੰਨਹੈਸਚੰ
 ਇਕਖੁਦਾਇ। ਆਪਿਭੁਲਾਇਆਦੁਨੀਲਗਾਹਮਾਸੁਮਾਧਰਨਾਹਿ। ਜਦਰੁਹੰਜੁਦਹੋਇਤੁਨਤੇਨਾ
 ਉਠਾਉਕਛੁਨਾਹਿ। ਸੁਭਾਕੁਦਰਤਰਬਦੀਅਰਬਾਨਾਸਰਮਾਹਿ। ਅਰਬਾਨਾਸਰਬਾਹਗਾਇਕੋਅੰ
 ਪਅਲਾਹਿ। ਕਰੇਰਿਅਜਤਿਬੰਦਗੀਜਾਣੇਅਪਣਾਆਪਿ। ਜਿਨਾਆਪਪਛਾਣਿਆਤਿਨਾਪੁੰ
 ਨਨਪਾਪਾ। ਆਖੇਨਾਨਕਹਿਦਗੀਸੁਣਹੁਬਹਾਵਦੀਪੀਰਾ। ਪਾਵਹੁਗਾਹੁਖੁਦਾਇਦਾਕਦੇਨਹੋਹੁਜਹੀ
 ਗੁ। ੧੩੦॥ ਸੁਆਲਮਖਤੁਮਬਹਾਵਦੀ **ਸੁਭਾ**। ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਣਹੋਨਾਨਕਪੀਰਾ। ਆਦ
 ਮਹਵਾਰਬਸਿਰਜਿਆਕਹੁਸਚੀਤੁਦਬੀਰਾ। ਪਾਕਨਿਮਾਣੀਅੰਧਲੀਕਿਉਕਰਿਭਈਖੰਧੀਗਾ। ਸੁ
 ਰਤਹੋਈਖਾਕਤੇਕਰੇਅਵਾਜਕਧੀਰਾ। ਸਹੀਸੁਅਠਾਰਹਿਆਲਮਾਗੁਨਾਗੁਨਸਰੀਰਾ। ਇਹੁਹਕੀਕ
 ਤਗੋਬਦੀਕੁਹੈਸੋਅਵਲਫਕੀਰਾ। ੧੩੧॥ **ਜਾਗੁਰਾਗੁਰਾਗੁਰਾ**। ਸੁਣਮਖਤੁਮਬਹਾਵਦੀਨਾ
 ਨਕਕਹੇਫਕੀਰਾ। ਅਰਬਾਨਾਸਰਮੇਲਕਰਿਖਾਲਕਕੀਆਖੰਧੀਰਾ। ਦਾਣਾਭੁਇਆਖੰਧੀਰਤੇਸੁ
 ਟੁਸਚੀਤੁਦਬੀਰਾ। ਇਕਦੁਦਾਣੇਲਖਹੋਇਗੁਨਾਗੁਨਸਰੀਰਾ। ਅੰਨੇਭੁਇਆਖੰਧੀਰਫਿਰਨੁਤਫੇਭ
 ਏਬਹੁਰੰਗਾ। ਇਕਦਾਣੇਕੀਮਤਿਨਪਵੈਰੰਗਾਰੰਗੀਅਨਿ। ਸਹੀਸੁਅਠਾਰਹਿਆਲਮਾਨੁਤਫੇਹੀਤੇ
 ਕੀਨਾ। ਸੁਭਕੇਉਪਾਰਿਆਦਮੀਜਾਣੇਦੀਨਬਿਦੀਨਾ। ਅਰਬਾਨਾਸਰਹੋਇਫਿਰਜੇਮਰਥੀਵੈਖਾਕਾ।
 ਖਾਕੀਆਬੀਨਪਾਕੁਹੋਇਬਾਦੀਨਾਰੀਪਾਕਾ। ਜਾਹੋਨਾਇਲਾਹਦਾਆਪਤੇਕਰਹਿਨਫੇਰਾਮਵਾਜ
 ਤਾਗਾਂਫਿਲੀਆਜੇਥੀਵਨਫਿਰਸਬਦਨਕਰੇਰਬਾਬਾ। ਕਲਾਬਣਾਈਗੋਬਦੀਗੋਬੀਹੋਇਸੋਪਾਇ

ਇਕੋਤਜਾਣੈਕੁਤਬਗਉਸਇਕੋਜਾਣੈਆਪਖੁਦਾਇ। ਸੁਣਮਖਤੁਮਬਹਾਵਦੀਇਹਆਲਮਦੀਬੇਲਾ।
 ਆਪੋਆਪਵਿਛੋੜਦਾਫਿਰਆਪਕਰਾਏਮੇਲਾ। ੧੩੩॥ ਸੁਆਲਪੀਰਬਹਾਵਦੀ **ਸੁਰਾ।** ਆਖੋਪੀ
 ੬ ਰਬਹਾਵਦੀਜੁਸਾਕੋਤੇਰਾਹੀ। ਕਿਉਕਰਿਥੀਆਮਵਾਜੜਾਮਿਲਰੂਪਕਾਰਨਹੁਹੀ। ਕਿਥਹਉਪ
 ਜੀਆਦਾਨਸੀਫਿਰਕੋਥੇਜਾਇਸਮਾਇ। ਬੋਲਣਹਾਰਾਕਉਣਸੀਇਹਗੋਬੀਸਿਰਝਡਿਸਾਇ। ਅ
 ਬਸੀਕੋਖਾਕਸੀਬਾਦਸੀਕੋਨਾਗਾਚਉਗਾਵਿਚੋਕਉਣਸੀਤੋਹੇਸਚਵੀਚਾਰ। ਜੇਸੁਰਤਬਨਦਿਖ
 ਇਦਾਕਰਦਾਬਹੁਤਿਸੁਮਾਰਾਹੋਦਾਜਬਨਪੈਦਰੂਹਕਛੁਡਿਸੇਨਾਮਸਰਅਸਾਰ। ਕੁਲੁਸੀਕੁਲੁ
 ਹਸੀਇਸਦਾਡੇਇਥਿਆਨਾ। ਇਹਹਕੀਕਤਸਚਦੀਕੀਜੇਪ੍ਰਗਟਿਜਹਾਨ। ੧੩੩॥ **ਜਵਾਹਰ**
ਧਾਨਨਕਸੁਰਾ। ਸੁਣਹੋਪੀਰਬਹਾਵਦੀਪੰਜਖਸੀਹਤਿਰਾਹੀ। ਪੰਜੇਪਾਂਜੇਪੰਜਵੀਸਰਮਿਸਪੁ
 ਕਾਰਨਹੁਹੀ। ਪੰਜਮਿਲਉਪਜੀਆਦਾਨਸੀਫਿਰਪੰਜਮਾਹਿਸਮਾਹੀ। ਬੋਲਣਹਾਰਾਜਗਤਿ
 ਗਰਸੁਰਤਿਬਾਦਹਵਾਇ। ਗੋਬੀਪੰਜਫਰੇਸਤੇਮਿਲਕਰਿਕਰਨਿਅਵਾਜ਼। ਮਝਿਆਪਖਾਵ
 ਜੋਚੋਮੰਦਾ। ਇਹੁਰਬਬਣਾਇਆਸਾਜਾ। ਆਪੋਇਕੋਰਮਰਹਿਆਜੀਆਜੰਤੁਸਰਮਾਤਿ। ਹੋ
 ਰਸਰੀਕਨਦੂਸਰਾਇਕੋਇਕੁਅੰਲਾਹੀ। ਚਾਰੇਯਾਰਮੁਸਲਮੀਰਹੇਅਲਾਹਦੇਨਾਲਿ। ਰੁਲੇਦੁ
 ਜੀਖੁਦੀਲਗਾਨਾਲਖਰਾਬਿਜਵਾਲਿ। ਖਾਕੀਆਬੀਆਤਸੀਬਾਦੀਚਾਰਕੁਤਬਾ। ਇਹੇਯਾਰਖੁਦਾਇ
 ਦੇਆਪਿਪੈਕੰਬਰੁਬਾ। ਕਾਇਮਚੋਰੇਤਰਫਦੇਕੀਤੇਚਾਰਕੁਤਬਾ। ਚਾਰੇਥੰਮੇਹਅਰਸਦੇਹਲਦੇਮੁ
 ਸਨਕਦਾ। ਕਾਇਮਕੁਰਸੀਅਰਸਹੈਕਾਇਮਾਇਕਖੁਦਾਇ। ਪੰਜੇਕਾਇਮਹੈਸਦਾਹੋਰਨਕਾਇਮ
 ਜਾਇ। ਜੋਆਇਆਸੋਜਾਇਸੀਜੋਗਾਇਆਫਿਰਆਇ। ਅਗਲਾਂਸਾਗਉਤਾਰਕੈਫਿਰਆਵੈਹੋਰਬ

ਭਾਇ॥ ਕਿਸਕੀਮਾਈਬਾਪਕਿਸਕਿਸਕਾਪੁਤਕਹਾਇ॥ ਕਿਸਕੀਜੇਰਧੀਅਕਿਸਸਭਕੁਤੇਕੀਏ ੧੩੩
 ਪਸਾਇ॥ ਜੀਵਦਿਆਸਭੁਤਿਸਨੀਮੋਇਆਨਾਤਿਸੇਕੋਇ॥ ਨਾਨਕਬਜੀਕੁਨਦੀਆਖਰੋਕੁਨੀ
 ਹੋਇ॥ ੧੩੪॥ ਸੁਆਲਪੀਰਬਹਾਵਦੀ **ਸੁਹਾ**॥ ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਹਾਹੋਨਾਨਕਸਾਹਾਕੋਹੀ
 ਸਰਤਰਬਦੀਰਹਦਾਕੇਹਜੀਜਾਇ॥ ਖਾਝਕਉਣਖੁਦਾਇਦਾਪਹਰੇਕਉਣਪਸਾਕਾਕਉਣਸਰੀਕ
 ਖੁਦਾਇਦਾਸਚੁਹਕੀਕਉਣਆਖਿ॥ ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਿਵਿਚਕਉਣਨਜੀਕਖੁਦਾਇ॥ ਦੇਨੋਮਜ
 ਥਸੇਧਕੋਸਚਾਇਕਉਣਖਾਇ॥ ੧੩੫॥ **ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਿਬ**॥ ਸੁਹਾਹੋਪੀਰਬਹਾਵਦੀਆ
 ਖੀਨਾਨਕਸਾਹਾ॥ ਸਚੀਸਰਤਰਬਦੀਰਹਦਾਸਚੀਜਾਇ॥ ਸਚਾਖਾਣਰਬਦਾਪਹਰੇਸਚਪਸਾਕ
 ਏਕੋਇਕਖੁਦਾਇਹੋਹੋਰਸਰੀਕਨਸਾਕਾ॥ ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਦੁਇਦਰਗਹਿਲਹਨਿਨਜਾਇ॥ ਮ
 ਜਬਦੁਇਮੋਨਸੁਖਹੋਨਤਿਸੀਦੇਗੁਮਗਾਹਿ॥ ਸੋਈਸਰੀਕਖੁਦਾਇਦਾਜਾਕਾਜਨਮਨਜਾਤਿ॥ ਬੇਦ
 ਕਤੇਬਹੁਬਾਹਗਾਮਨਹਦਸਬਦਅਲਾਪ॥ ੧੩੬॥ ਸੁਆਲਪੀਰਬਹਾਵਦੀ **ਸੁਹਾ**॥ ਆਖੇਪੀਰ
 ਬਹਾਵਦੀਸੁਹਾਹੋਨਾਨਕਸਾਹਾ॥ ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਦੁਇਤਿਤੇਨੀਮੁਢੋਉਗਾਇ॥ ਤੀਜਾਮਜਬਕਉਣ
 ਹੋਜੇਤਹਿਕੀਤਾਤਹਕੀਕਾ॥ ਏਹੁਹਕੀਕਉਣਸਚਕਹਨਾਹਿਤਲਹੀਲੀਕਾ॥ ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਦੁਇਧ
 ਬੇਆਦਮਦੇਫਰਜੀਦਾ॥ ਤੇਹਿਕਉਣਰੇਨਾਨਕਾਸਚਕਹੋਇਹਪੰਦਾ॥ ਹਾਰਿਆਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਹਾਰਿ
 ਆਸਾਹਿਕਰੀਮਾ॥ ਹਾਰਿਆਹਾਜੀਆਹਾਜੀਕਰਿਪਨਗੁਨਭਏਯਾਤੀਮਾ॥ ਹਿੰਦੂਪਛਦਾਪੀਰਬਹਾਵਦੀ
 ਮੁਲਤਨੇਦਾਪੀਰਾ॥ ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਦੀਕਹੁਸਚੀਤਦਬੀਰ॥ ੧੩੭॥ **ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਿਬ**
 ਆਖੀਨਾਨਕਸਾਹੁਸਚਸੁਹਾਬਹਾਵਦੀਪੀਰਾ॥ ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਦੁਇਸਿਰਗੁਮਥੀਏਜਹੀਰਪਤੀ

ਜਾਮਜਬਪਾਕਹੈਨੇਕਬਦਤੇਦੁਰਾਭੁਲੇਬੁਰੇਦਰਗਾਹਿਵਿਚਵੜਨਨਮਿਲਦੇਮੂਰਾਭੁਲਾਭੁਲੇ
 ਆਈਗਰਬਿਆਮੈਸਮਅਵਰਨਕੋਇਆਬੁਰਾਬੁਰਿਆਈਸਹਮਿਆਨੀਚਕਰਮਬਹਿਰੇਇਆ
 ਦੇਵੇਰਹੇਜਹਾਨਵਿਚਧਰਨਪਹੁਤੇਜਾਇਆਨਾਨਕਕਹੈਬਹਾਵਦੀਹਉਮੈਰਖੈਅਜਾਇਆਤੀਜਾਮਜ
 ਬਜਚਹੈਮਾਰਫਤੀਮਨਮਾਰਾਨੇਕਬਦਦੁਇਗਾਹਿਛੁਰੁਹਰਿਦਮੁਖਾਲਕੁਸਾਗਿਨੇਕਬਦਦੁਇਕ
 ਰੁੜੇਚਲਦੇਗਾਰੀਗਾਹਿਲੀਹੇਲੀਹੇਗਾਰੀਚਲੇਲੀਹੇਚਲਨਕਪੁਤਾਤੀਨੇਲੀਹੇਨਮਾਨਹੀ
 ਸੁਰੇਫਕਰਸਪੁਤਾਹੀਦੁਮੁਸਲਮਾਨਦੁਇਬਾਬੇਆਦਮਦੇਫਰਜਦਾਸਲ੍ਹਦੇਹਦਾਬੰਨਕਾਰਿਸਚ
 ਕੁਲਾਇਨਪੰਦਾਦਰਗਾਹਿਠਉੜਨਪਾਇਨੀਜੋਕਰਦੇਦਾਵੇਕੁਲਾਦਾਵਾਰਾਮਰਹੀਮਕੇਲੜਮਰ
 ਦੇਹਦੇਧੁਲਾਜਿਚਰਰਹਮਕਲਤੇਜੁਸਾਸਾਬਤਿਨਾਲਿ।ਤਦਬੀਰਾਬਹੁਬਿਧਕਰੇਮਰਦਿਆਚਲ
 ਹਿਨਨਾਲਿ।ਫਿਰੇਚਭੈਗਸੀਕੁਰਮਦਾਹੋਇਨਿਮਾਣਾਰੂਹਾਕੋਇਨਪੁਛੇਧਾਤਨੀਵਾਰਾਪਿਵੰਦੀਰੂ
 ਈ।ਜਿਤਏਯਾਰਮੁਹਬਤੀਖਾਣਪੀਣਦੇਮਿਤਾਮੁਆਰੇਖਨਰੁਹਕੋਫਿਰਫੇਰਨਲਾਇਨਚਿਤ
 ਮਿਲਦੇਆਇਮੁਹਬਤੀਦਾਮਕਾਮਦੇਯਾਰਾਕੁਈਸਕੇਪ੍ਰੀਤਮੀਕੁਾਇਕੁਤੀਜਹਜਾਗਿਆਪਿ
 ਉਨਾਨੇਨਾਨੀਆਚਾਚੇਤਾਇਮਿਤਾਮਾਮੇਤੋਮਮਾਣੀਆਫੁਫੀਫੁਫੜਕਿਤਾਕੁਡੀਕੁਡੇਕੁਡੇਰੇਜਿ
 ਰਾਣਕੁਰਾਣਾਪਾਗਿ।ਅੰਤਨਸਾਥੀਕੋਇਹੈਬਿਨਕੁਜਨਹੋਇਆਬਿਜਾਗਾਕੁਨਮਿਧੁਨਪਬਯੁ
 ਤੀਆਬਹਿਬਹਿਕਰਨਧੀਚਾਗਾਕਚੇਸਾਕਕੁਸੰਗਨੀਮੋਇਆਸਹਨਿਨਸਾਗਿ।ਦੁਨੀਆਵੇਕੁਸ
 ਗਸੁਤੁਤਜਹੁਬਹਾਵਦੀਪੀਰਾਜਿਨਾਪਨਾਹਖੁਦਾਇਦੀਸੇਕਦੇਨਹੋਹੀਜਹੀਗਿ।ਦੁਨੀਆਵੀਸੁਕੁ
 ਸਾਬਿਬੀਰਹੀਸੁਦੁਨੀਆਮਾਹਿ।ਚਾਲਿਆਰੂਹਿਇਕਲੜਾਜੁਲੇਪੁਛੇਦਾਗਾਹਿ।ਫਿਰਵਿਚਚਉਗ

ਸੀਏ ਕਰਿ ਕੇ ਰੂਪ ਅਨੇਕਾ। ਲਖਿ ਅਸੀਖਾਰੂਪ ਕਰਿ ਲਖਿ ਅਸੀਖਾਰੇਖਾ॥ ਜਿਚਰ ਰੂਪ ਨ ਕਾਇਮੇ १੩੩
 ਚਰਟਿ ਕੇ ਨ ਰਹਿੰਨਾ। ਜੇਹੇ ਵੈ ਕਾਇਮ ਜੁਸ ਛਾਮਿ ਦੇ ਚਉਗ ਸੀ ਦਉਨਾ। ਹਾਰਿ ਆਦਾਨ ਸਮੰਦ ਸਭ
 ਰਹਿ ਰਿਖਾ ਬਹਾਵਦੀ ਪੀਰਾ॥ ਜਿਤੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿ ਸਭ ਕਰਿ ਸਚ ਸਬਦ ਪਰ ਪੀਰਾ॥ ਆਖਰੀ ਇਸ
 ਜਮਾਨੇ ਦਾਨਾਨ ਕਸਾਹ ਫਕੀਰਾ॥ ਮਾਰਿ ਆਸਿ ਕਾਸਚ ਦਸਿਰ ਪੀਰਾ ਦੇ ਪੀਰਾ॥ ੧੨੫॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ
 ਰਬਹਾਵਦੀ ਸੁਗਾ॥ **॥ ਆਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਨਾਨਕ ਸਚ ਅਲਾਇ। ਖਤਰਾ ਰਹਦਾ ਗਤਿ ਦਿਹੁ ਕਰ**
ਮਸਲਾ ਸਚ ਸੁਣਾਇ। ਕਉਣੁ ਨ ਬੁਦ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਪਹਯਲ ਕਸਇ ਮਕਉਨਾ। ਜੇਹੇ ਹੁਕੀ ਕਤਿ
 ਰੂਸ ਦੇਹਿ ਹਉ ਸੀਸ ਨਿਵਾਵਾਤਉਨਾ। ਏਹੁ ਹਕੀ ਕਤਿ ਹਕ ਦੀ ਰੂੰਹੇ ਸਭ ਬੁਝਾਇ। ਕਾਦਰ ਮੁਲ ਨਹਿ
 ਈਸ਼ ਕੁਦਰਤਿ ਭਰਮ ਭੁਲਾਇ। ਕਾਇਮ ਕਉਣੁ ਇਬਾਦਤੀ ਹੋਵਹਿ ਜੁਸਾਪਉਨਾ। ਹਉ ਮੁਰੀਦਤਿ
 ਸਦਾ ਸਚ ਬਹਰ ਸੁਣਾਏ ਕਉਣੁ॥ ੧੨੬॥ **ਜਵਾਬ ਨਾਨਕਾ ਹੁਸ਼ਾਰਾ।** ਸੁਣਹੋ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਆ
 ਖੀ ਨਾਨਕ ਸਾਹ। ਰਖਿ ਆਸਿ ਰੂਪ ਸੀਦਨਾ ਸੁਣੀ ਐਸਚ ਸਨਾਹਾ। ਜੁਸੇ ਨ ਬੁਦ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਪਹਯਲ
 ਕਾਇਮ ਰੂਹਾ। ਰਹਿਛੁਰੇ ਜਬ ਜੁਸਿਆ ਮਿਟੇ ਅਵਾਜਾਹੂਹਿ। ਦੇਇ ਨ ਬੁਦ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਪਹਯਲ ਕਾਇ
 ਮ ਦੇਇ। ਜੇਕਰ ਨਿਇ ਬਾਦਤ ਬੰਦਗੀ ਸਚ ਬਹਰ ਬਤਾਵਨਿ ਸੋਇ। ਜੁਸੇ ਬਾਣੁ ਨ ਰੂਹੁ ਹੈ ਰੂਹਾ ਬਿ
 ਨ ਜੁਸਾਨ ਹੋਇ। ਨਾਨਕ ਲੇਖੇ ਮੰਗਿ ਅਰੇ ਦੇਰਿ ਠੇ ਦੇਇ। ਮਿਲਨਿ ਸਜਾਈ ਜੁਸਿਆ ਰੂਪੁ ਕਾਰ
 ਨਿਹਾਇ। ਨਿਕੀ ਬਦੀ ਬੀਚਾਰ ਕੇ ਮਿਲ ਅਜਾਇ ਸਜਾਇ। ਆਪੇ ਰੂਹੁ ਕਹਾਇ ਦਾ ਆਪੇ ਜੁਸਾ
 ਹੋਇ। ਏਹੁ ਤਮਾਸਾ ਦੇਖ ਕੈ ਨਾਨਕ ਭਿਤਰੇਇ। ਰੋਇ ਨ ਕੋਈ ਆਇ ਆਹ ਸਨ ਚਲਿ ਆਕੋਇ। ਅਗ
 ਪਿਛਾ ਸੇਖ ਕੈ ਨਾਨਕ ਰਹਿ ਆਖੋਇ॥ ੧੩੦॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ **ਹੁਸ਼ਾਰਾ।** ਆਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾ

ਦੀ ਸੁਣਹੋ ਨਾਨਕ ਸਾਹਾ। ਇਕ ਖੁਦਾ ਇਹ ਸੁਲਹੈ ਕਿਉ ਦੁਨੀਆ ਬਹੁ ਤੇ ਰਾਹਾ। ਮਲੁਮ ਕੁਸੁ ਨਹੈ
 ਵਈ ਵਾਣੀ ਕੀ ਬਲਾਇ। ਰਾਹੁ ਸਚਾ ਵਾਛੁ ਕੈ ਬਹੁ ਤੇ ਹੋਈ ਗੁਮ ਰਾਹਾ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਛੁਡਿ ਆਖ
 ਛਾਹ ਕਹਲਾਸਾ। ਹਿੰਦੂ ਖਾਨਦੋਰ ਗੁਰਿ ਤਿਨਹੋ ਸੀ ਕੀ ਹਵਾਲਾ। ਦੋਇ ਭੁਲੇਗਾ ਹਿਤੇ ਸੁਚਨ ਜਾਣ
 ਨ ਮੁਲਾ। ਆਲਬੀਗਾ ਨਾਖ ਸੁਖਾਨ ਕਰ ਕਸਮਾ ਰਾਮ ਸੁਲਾ। ਦਰਗਾਹਿ ਇਨਾ ਕੀ ਹਾਲਹੋ ਇਸੁ
 ਤੇ ਹੋਖ ਬਰਬਤਾਇ। ਪੀਰ ਕਹੇ ਸੁਣਨ ਨ ਕਾਖਤ ਰਾਮ ਨਹੁ ਚੁਕਾਇ। ੧੩੧॥ **ਜਦਾ ਨਾਨਕ**
ਪੁਰਾ ਸੁਣਹੋ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਆਖੀ ਨਾਨਕ ਸਾਹਾ। ਲਬੇ ਕਾਰਨ ਪੀਰ ਜੀ ਦੁਨੀਆ ਬਹੁ ਤੇ ਰਾਹਿ।
 ਕਾਰਨ ਕਪੜੇ ਤਾਮ ਦੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗੁਮ ਰਾਹਿ। ਖਾਨਕਸੀ ਸਾਐ ਤੁਭਾ ਤਜਿ ਉਧਿਰ ਥੀ ਆਕ ਪਾਹਿ
 ਚਾਣਿ ਆਦੀ ਵਣੁ ਵਾੜੀ ਚ ਚੁਖ ਚੁਖ ਲਈ ਖੁਹਾਇ। ਕੁਕੇ ਇਹ ਕਪਾਹਿ ਨਿਮਾਨ ਨੀ ਖੁਸਦੀ ਕ
 ਰੈ ਕਹਾਇ। ਪਹਲੇ ਬਾਬੇ ਬੁਝੀ ਐ ਮੰਜੇ ਉਤੇ ਪਾਤਿ। ਕੁਕੇ ਇਹ ਕਪਾਹਿ ਨੀ ਹੋਉ ਦੁਨੀਆ ਵਾਟੁ
 ਫੇਰ ਮੁਹਿ ਰਿਤੀ ਵੇਲਣੇ ਖਾਵੈ ਸਕਤੀ ਭੀਨਾ। ਕੀਤੇ ਕਾਰਨ ਮਾਰੀ ਐ ਕਿਸ ਆਗੇ ਕੁਕੇ ਪੀਨਾ। ਫਿਰ
 ਖੜ ਸਉ ਪੀਪੇਂ ਵਿਆਪਤਿ ਨੁਨਾੜੀ ਬੰਦਾ। ਚੁਖਿ ਚੁਖਿ ਹੋਇ ਪਿੰਦੁ ਦੜੀ ਕਾਰਨ ਕਤ ਨਿਤੰਦਾ। ਫਿਰ
 ਸਉ ਪੀ ਚੁੜੇ ਲੀ ਆਕ ਤਨਿ ਬਾਹਿ ਉਲਾਰਿ। ਕੁਕੇ ਇਹ ਕਪਾਹ ਨੀ ਹੋਉ ਕਿਉ ਆਈ ਸੀ ਸਾਹਾ। ਫਿਰ
 ਰਸਉ ਪੀ ਜੋ ਲਾਹਿ ਆਤਾ ਵੀਤੁ ਦੇਰੇ ਕਾ। ਛਿਕਾ ਛਿਕਾ ਦੇਨ ਮਰੈ ਵੀ ਆ ਅੰਧਾ ਗਰਬੇ ਲੋਕਾ। ਫਿਰ
 ਸਉ ਪੀ ਚੜੇ ਹਿ ਆਸਿਰ ਨਿਸਾਨੀ ਪਾਇ। ਸੁਲੇ ਤੁਲੇ ਰਨ ਸਿਰ ਮੁਗਲੀ ਕਟਨ ਦੇਤਾਇ। ਫਿਰ ਸਉ ਪੀ
 ਤਿਨਾ ਦਰਜੀ ਆਜਿ ਉਧਿਰਿ ਖਸਮ ਕਹਨਿ। ਪਹਰਨ ਕਪੜ ਮਨ ਭਾਵੈ ਜਿਤ ਪੈਂਦੇ ਸੋ ਹੋ ਜੀਵਾ। ਸਭ
 ਕੋ ਹਸੇ ਹੜ ਹੜਾਇ ਕਰਤ ਕਰੈ ਸੋ ਹੋਗਾ। ਇਹੁ ਸਿਰ ਥੀ ਆਕ ਪਾਹਿ ਦੇ ਨਾਨਕ ਇਨਾ ਜੀਤਾ ਕੀ ਸਿਰ

੨

ਹੋਗਾ॥੧੩੩॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵ ਦੀ **ਸੁਰਾ**॥ ਆਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵ ਦੀ ਸੁਣ ਹੋ ਨਾਨਕ ਸਾਹਾਜ ੧੩੪
 ਸਾਕਿ ਉਕਰਿ ਸਿਰਜਿਆ ਸਚਾ ਤੇ ਹੁਸਨਾਹ॥ ਕਉਣ ਮੁਕਦਮ ਪਿਰਦਾ ਕਿ ਸਵਸਾਇ ਲੋਗਾ॥ ਖਾਵੈ
 ਕਉਣ ਨਿਆਮ ਤੀਰਿ ਸਨੇ ਕੋ ਗਾਜੇਗਾ॥ ਕਰਦਾ ਕਉਣ ਅਵਾਜ਼ ਨਾ ਸੁਣੇ ਨਾ ਗਾ ਕਉਣਾ॥ ਜੁਸੇ
 ਰਖਦਾ ਕਉਣ ਹੋ ਸੁਪਨੇ ਜਾਦਾ ਕਉਣਾ॥ ਏਹੁ ਹਕੀਕਤਿ ਜੇ ਰੁਸੇ ਸੇਈ ਅਵਲਫ ਕੀਰਾ॥ ਪੀਰ ਅੰਦਰ
 ਰਪੀਰ ਹੋ ਮੀਰ ਅੰਦਰਿ ਮੀਰ॥੧੩੩॥ **ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹਾਜੁ ਹਾ**॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸਚਾ
 ਏਹੁ ਬਹਾਵ ਦੀ ਸਾਹ॥ ਜੁਸਾ ਸਾਜਿਆ ਨਿਆਮ ਤੀਰਿ ਸਚੇ ਸੁਣ ਹੁਸਨਾਹਿ॥ ਰੁਹ ਮੁਕਦਮ ਪਿਰਦਾ
 ਕਰਮ ਵਸਾਏ ਲੋਗਾ॥ ਖਾਵੈ ਅਗਨ ਨਿਆਮ ਤਾਰੂ ਹਾਭੇ ਗਾਜੇਗਾ॥ ਕਰਦੀ ਬਾਦ ਅਵਾਜ਼ ਨਾ ਸੁਣ
 ਨੇ ਗਾਰੂ ਹਾ॥ ਜੁਸੇ ਰਖਦੀ ਅਗਨ ਹੋ ਰੁਹ ਫਿਰੈ ਪਰਜੂਹ॥ ਰੁਹ ਛੁਡੇ ਜਥ ਜੁਸ ਨਾ ਫਿਰੇ ਹੋ ਵਨ ਰੂਹ
 ਅਪਾਰਾ॥ ਫਿਰ ਲਗਾਵਨ ਜੁਸ ਨਾ ਕਰਿ ਭਾਰ ਹਿਤਿ ਸਛਾਰਾ॥ ਮੁਏ ਕੀਰਾ ਏਤੀ ਨਾਹੀ ਜੀਵਤ ਦੇਖ
 ਪ੍ਰਤਖਾ॥ ਜੇਤੇ ਦਾਣੇ ਅਨਿਦੇ ਜੀਆ ਜੀਤਤੁ ਲਖਾ॥ ਗੋਧੀ ਸਿਰ ਰਖਦਾ ਇਦਾ ਬ੍ਰਹਮ ਸਕੈ ਕੋਇ॥ ਪੀਰ ਪੈ
 ਕੰਬਰਿ ਅਉਲੀਏ ਥਕ ਬਕਿਰ ਹੋਖ ਲੋਇ॥ ਰੁਹ ਨ ਆਵਦਾ ਭਿਸਈ ਜਾਦਾ ਲਖੇ ਨ ਕੋਇ॥ ਏਹੁ ਇਸਾ
 ਰਤਿ ਜੇ ਬੁਝੈ ਪੀਰਾ ਦੇ ਸਿਰ ਹੋਇ॥੧੩੪॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵ ਦੀ **ਸੁਰਾ**॥ ਆਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵ ਦੀ
 ਸੁਣ ਹੋ ਨਾਨਕ ਸਾਹਾ॥ ਚਾਰੇ ਰੁਹ ਅਮਾਨਤੀ ਰਹਦੇ ਕਉਣ ਪਨਾਹਾ॥ ਚਾਰੇ ਰਾਹ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਮੈ ਕਉਣ
 ਹੋਭੀ ਖੋਲਾ ਭਿਖਾਇ॥ ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਕਹਿ ਆਰਸੂ ਲਖਾਇ॥ ਬਾਸੂ ਗਾਹਿ ਸਰੀ ਅਤੇ
 ਬੰਦੇ ਪਾਕ ਨ ਹੋਇ॥ ਬਾਸੂ ਸੁਨਤ ਆਦਮੀ ਦਰੁ ਗਹਿਲ ਹਨ ਨ ਦੋਇ॥ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਅਸਾਨ ਨੀਵਤ
 ਨ ਪੁਛ ਸੀ ਕੋਇ॥ ਬਾਸੂ ਰੁਸੁ ਲਮਹੀ ਮਦੇ ਰੂਜਾ ਹੋਰ ਨ ਕੋਇ॥ ਵੇਇ ਮਗਾਹਿ ਤਰੀਕ ਤੇ ਸੇਇ ਮਹਕੀਕਤ

ਰਾਹਿ। ਰਾਹੁ ਮਾਰਫਤ ਆਖੀ ਐ ਚਾਰੇ ਰਾਹਿ ਖੁਦਾਇ। ਜੁ ਸਾਚਾਰ ਖਸੀ ਅਤਾ ਕਿ ਉਕਰਿ ਥੀ ਆ
 ਨ ਪਾਕਾ। ੧੩੫॥ ~~ਜੁ ਸਾਚਾਰ ਖਸੀ ਅਤਾ ਕਿ ਉਕਰਿ ਥੀ ਆ~~ ਸੁਣਹੋ ਪੀਰ ਬਹਾਵ ਦੀ ਆਖੀ ਨਾਨਕ ਸਾਹਾ।
 ਚਾਰੇ ਰਾਹਿ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਸੁਣ ਕਰਿ ਮਨ ਮੈ ਲਾਇ। ਅਵਲ ਗੁਰੂ ਸਰੀ ਅਤੇ ਗੁਜਲ ਖਗਾਇ ਤੁਨਾ ਮਾਂ।
 ਕੁਲਾ ਮਨ ਵਣ ਸਭੁ ਸਦਾ ਬੁਗਨ ਸੁਣਈ ਕਾਨਾਰੇ ਜਨਿਆ ਅਤੁ ਬੰਦਗੀ ਅਵਰਿ ਰਿਆ ਜਤੁ ਸਾਰਿ।
 ਤੁਰਕੇ ਅਮਲਾ ਧਿਕਾਰ ਸਭੁ ਗੁਰੂ ਤਰੀਕ ਤਿਧਾਗਾ ਜਾਣੇ ਹਕੁ ਹਕੀ ਕਤੇ ਬੁਝੈ ਹਕੀ ਮਖੁਦਾਇ। ਆਪੇ
 ਆਪ ਅਲਾਹਿ ਪੈ ਹੋਰ ਦੁਜਾ ਕੋਈ ਨਾਹਿ। ਜੀਵਦਿ ਆਜੇ ਮਰਹੈ ਮਾਰਫਤੀ ਮਨ ਮਾਰਾ ਮਿਲਿਆਰ
 ਹੋ ਖੁਦਾਇ ਨਾਲ ਤਉ ਹੀ ਉਤਰੇ ਪਾਰਾ ਮੁਸਕਲ ਮੁਸਲ ਮਾਨ ਵੀ ਜੇ ਉਤ੍ਰਿ ਖੀਤ ਲਵਾਰ। ਕੁਲੇ
 ਗਾਹਿ ਸਰੀ ਅਤੇ ਬੇਨਾਸ ਜਾਈ ਮਾਰਾ ਰੋਨੈ ਸਜਾਈ ਮਾਰ ਬਹੁ ਮਾਰ ਨ ਕਖੀ ਸਾਨ੍ਹਾ। ਕੁਲੇ ਜੇ ਮੁਸ
 ਲਮਾਨ ਹੋਇ ਤਿਸ ਤੇ ਏਹੁ ਅਸਾਗ। ਮਾਰਨ ਸਾਨ੍ਹ ਜਹੀਰ ਕਰਿ ਕੁਲੇ ਜੇ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਕਲਮੇ
 ਰੋਇ ਨੇ ਸਾਨ੍ਹਿ ਆਕਰ ਕੇ ਬੇਈ ਮਾਨ। ਬਿਸਤਿ ਨ ਪਹੁਤਾ ਬਪੜਾ ਸਾਨ੍ਹਿ ਆਨੁ ਕਖਾ ਮਾਹਿ। ਖਾ
 ਪਾਕਾ ਵਾਕੁ ਤਿਆ ਮਿਲਿਆ ਨ ਪਾਕਾ ਜਾਹਿ। ਕਲਮਾ ਪਾਕਰ ਸੁਲਪ ਨਿਸਾਨਿ ਆਏ ਗੁਨਾਹਿ
 ਕਲਮੇ ਪਾਨ੍ਹਿ ਆਮ ਜਾ ਬਹੈ ਦੀ ਨਦਨੀ ਤੇ ਜਾਹਿ। ਜਿਸ ਨੇ ਕਲਮਾ ਆਖੀ ਆਫਿਰ ਤਾ ਕੋ ਮਿਲੇ
 ਸਜਾਇ। ਪੀਰ ਜੀਏ ਵੈ ਜਾਣੀ ਐ। ਉਹੁ ਬਿਸਤੀਠ ਉਨ੍ਹ ਨ ਪਾਇ। ਜਿਸ ਦਾ ਕਲਮਾ ਆ
 ਖੀ ਐ ਓਹੁ ਦੇਵੈ ਫੇਰ ਸਜਾਇ। ਕਲਮੇ ਪਾਨ੍ਹਿ ਆਨ ਪਾਕਹੋਇ ਬਿਸਤ ਨਤਾ ਕੇ ਕੁਇ। ਕਲ
 ਮੇ ਆਖੀ ਆਏ ਹੁਗੁਣ ਹੋਇ ਗੁਨਾਹ ਪਾਕਾ ਅਗੇ ਕਰੇ ਗੁਨਾਹਿ ਫਿਰ ਤਿਸਾ ਬਿਸਤੋ ਮਿਲੇ ਤਲਾਕੀ।
 ਭੁਨਾ ਭਾਂਡਾ ਕੁਟ ਦਾਫਿਰ ਲਏ ਅਢੁਵੈ ਦੀ ਮਾਜੇ ਭਾਂਡਾ ਭੁਜੇ ਖਾਕ ਦਾਫਿਰ ਆਵੇ ਕਿਤੇ ਨ ਕੀਮੀ।

ਤਾਰੇ ਪਰਬਤਿ ਰਾਮ ਚੰਦ ਸਤਿ ਨਾਮਾ ਸਿਖ ਨਾਮਾ ਬਧੀ ਪੁਲਸ ਸਮੁੰਦ ਪਰਿ ਝੁਟੀ ਲੰਕਾ ਨਿਦਾਨਾ ਕ
 ਲਮੇ ਰੋਧੀਆ ਉਮਤੀ ਚਲੇ ਰਸਾਤਲ ਜਾਨਾ ਆਗੇ ਅਗਮ ਅਥਾਹੁ ਹੈ ਬਾਹੁ ਨ ਕਾਹੁ ਪਾਨਾ ਵਿ
 ਚ ਜਮੀ ਨੇ ਦਬੀ ਅਨ ਚਲੇ ਰਸਾਤਲ ਜਾਹਿ ਜੀਵਨ ਬਹੁ ਤੇ ਬਰਖਲਗ ਫਿਰ ਆਤ ਸਵਿਚ ਜ
 ਲਾਹਿ ਫਿਰ ਹੋਵਨ ਗਯਦਮ ਮਾਹੀਆ ਬੁਲਹਣਿ ਜੋ ਕਿ ਸੀਸਾਰਿ ਇਕ ਵੀਲ ਖਜ ਲਜੇ ਨਹੈ
 ਜੋ ਦਬੇ ਸੇ ਕੁਏ ਅਉਤਾਗਾ ਖਾਨਜਨਾ ਵਰਿਆਦ ਮੀ ਬਹੁ ਨਿਆਮ ਤਿ ਦੇ ਨਾਲਾ ਫਿਰ ਹੋਵਨ ਤਿ
 ਨੁਤ ਫੇਜੀ ਆਜੰਤ ਸਭਾ ਲਾ ਰੂਚੇ ਦਸ ਜਲਾਇ ਕੈ ਜਲ ਧਲਿ ਹੋਵਨਿ ਖਾਕਾ ਮਣਦੀ ਸੇਰ ਨ ਨਿਕ
 ਸੇ ਹੋਇ ਮਿਟੀ ਪਾਕਾ ਗਇਆ ਰੂਹੁ ਅਸਮਾਨ ਨੋ ਆਬਤ ਯਾਤੀ ਨਾਲਿ ਰਹੀ ਜੋ ਖਾਕ ਨਿਮਾਨ ਨੀ
 ਅਰਥਾਨਾ ਸਰਿ ਭਾਲਾ ਰਹੀ ਜੋ ਮੁਸਟੀ ਖਾਕ ਦੀ ਹੋਈ ਫੇਰਨ ਧਾਤਾ ਖਾਨਜਨਾ ਵਰ ਆਦਮੀ ਫਿ
 ਰ ਹੋਵਨ ਨੁਤ ਫੇ ਖਾਕਾ ਨੁਤ ਫੇ ਹੋਇ ਜੀ ਆਜੰਤ ਲਖ ਚਉ ਰਾਸੀ ਲੋਇ ਇਕੇ ਤਾਜਾਣੇ ਆਪਰਬ
 ਇਕੇ ਖਾਸਾ ਧੰਦਾ ਹੋਇ ਜੇ ਹੋ ਅਮਲ ਕਮਾਈ ਅਨ ਫਿਰ ਕਿਆ ਮਤਿ ਪਾਵੈ ਦੇਹਾ ਕਿਆ ਮਤਾ
 ਈ ਰੂਹ ਨੋ ਮਰ ਫਿਰ ਜੰਮੇ ਖੇਹਾ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇ ਇਨ ਰਬਲ ਗਾਵਨ ਦੇਇ ਸਾਹਬ ਜਰ
 ਬੋ ਬਾਹਰ ਗਰਮ ਰਹਿ ਆਵਿ ਚਲੇਇ ਰਿਸਦਾ ਆਪ ਖੁਦਾਇ ਹੋ ਮਣਕੇ ਸਗਲੀ ਲੋਇ ਜਿਵੈ
 ਫਿਰਾਇ ਤਿਉ ਫਿਰ ਨਿਵਿਰ ਲਾਜਾਨੇ ਕੋਇ ਸਚੀ ਸੁਰਤਿ ਰਬ ਦੀ ਮੋਇ ਲੈ ਆਇਆ ਨਾਲਾ ਜੋਰ
 ਖੋਮੋਇ ਸਲਾਮਤੀ ਸੇ ਖਾਸਾ ਧੰਦਾ ਭਾਲਾ ਫਿਰ ਗਾਇਆ + ਵਰਗ ਹੋਈ ਨਾਲ ਹਨਿ ਜੋ ਗਾਣੇ
 ਸੈਤਾਨਾ ਅਲਸੁ ਨਤਿ ਮੋਇ ਹੈ ਸਿਰ ਪਰਿ ਰਖੇ ਜੋਇ ਪਵੈ ਮਰਾਤ ਬਸ ਯਦੀ ਬਗਾਰਿ ਖੀ ਸੁਰ ਹੋਇ
 ਰਖੇ ਮੋਇ ਹਲਾ ਲਖਾਇ ਨਿਕਟ ਹਰਾਮ ਨ ਜਾਇ ਸਭੁ ਜਹਾਨ ਦੀ ਕੀਚ ਲੀਤਿ ਸਤੇ ਰੂਹ ਖੁਦਾਇ ਮੁ

ਖਸੁਚਾਇਵੀਜਤੀਸੁਪਨੇਮਨੀਨਜਾਇ। ਐਸੀਰਹਣੀਜੇਰਹੈਤਿਸਕਏਕੁਸੁਖਾਇ। ਜੇਮੁਖ
ਆਖੇਸੋਥੀਵੈਬੋਥੀਦੈਸੇਫੁਜਥਾਨਾ। ਪਹਿਲੇਗਥਿਆਏਹੁਗੁਣਚੇਸਾਸਗਸੰਜਹਾਨਾ। ਕਿ
ਸੇਕਟਾਇਆਲੰਡਿਕਉਕਿਸੇਛਿਦਾਇਕਾਨਾ। ਸਾਬਤਸੁਨਤਿਰਬਦੀਭੰਨਨਥੇਈਮਾਨਾ।
ਬੁਰੇਦੁਹਾਦੇਪੀਥਨੇਬੁਰਾਦੁਹਾਦੇਮੇਲਾ। ਜੇਕੋਸਚੁਅਲਾਇਦਾਪਤਿਮਾਰਨਿਤਿਹਜੇਲਾ।
ਸਚੀਕੁਦਰਤਿਰਬਦੀਕੋਇਨਪਾਵੈਭੁਦਾ। ਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨਦਇਪੜਿਲੜਦੇਥੇਦਕਤੇਬਾ।
ਬੇਦਕਤੇਬਹੁਬਾਹਰਾਲਾਇਸਰੀਕੁਅਲਾਹਿ। ਕੁਈਅਸੀਖਮਹੰਮਦਾਬੁਹਮੋਬਿਸਨਕਹਾਇ।
ਕੁਈਅਸੀਖਾਕੁਦਰਤੀਸਾਜੀਕੁਦਕਰਤਾਗ। ਆਪੇਮਾਰਜੀਵਾਇਦਾਆਪੇਕਰੇਸੁਮਾਗ। ਇ
ਕੋਸਿਕਾਤਖਤਇਕਜਰਬਭੀਇਕਾਹੋਇ। ਜਾਣੇਖੁਦਖੁਦਾਇਹੈਪਾਵੈਸਚਾਸੋਇ। ਕਾਖਿਛਿ
ਨਾਇਨਅਗਨੇਛਪੇਨਅਗਨਕਦਾਹਿ। ਅਖਾਰਿਜਾਹਿਰਸਚਹੈਜਿਉਕਾਖਿਜਲਨਿਸੀਗਭੁ
ਹਿ। ਆਦਿਸਚਜਗਦਸਚਹੈਭੀਸਚਨਾਨਕਹੋਸੀਭੀਸਚਾ। ਜੇਮਰਕੋਛਿਰਜੀਮਿਆਜੇ
ਈਕਚਨਿਕਚਾ। ਮਰਿਮਰਿਜਮਨਕਚੜੇਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨ। ਕਾਇਮਤੀਜਾਰਾਹੁਹੈਮੁਸਕ
ਸਥੀਆਮਸਾਨ। ਨੇਕੀਬਦੀਦੁਇਰਦਕਰਿ। ਆਉਅਲਾਹਦੇਪਾਸਾ। ਜੇਮਨਾਨਿਅਲਹਿਦੇ
ਹੁਕਮਨੇਸੋਈਬੰਦਾਖਾਸਿ। ਨਾਰਿਕਤੇਬਾਸੋਪਕੇਦੇਖਹੁਦਿਲਲਗਾਇ। ਰਬਨਵਿਚਕਤੇਬ
ਦੇਰਹੋਇਲਾਹਦਿਜਾਇ। ਰਹੋਇਲਾਹਦਸਭਦੇਵਿਚਸਭਨਾਦੇਜਾਨਾ। ਜੇਸੀਸੁਰਤਿਧਿਆ
ਈਅੰਤੈਸਾਲਾਈਐਮਾਨ। ਸੁਣਹੁਮਾਰਫਤਪੀਰਜੀਮਿਲਤੁਮਜਬਛਾਹੁ। ਪਹੁਜੁਸਾਆ
ਪਣਾਰਿਆਰਬਧਣਾਇਆਸਾਜਾ। ਕਾਇਮਚਾਰੇਰੂਹਹੈਚਾਰੇਜੁਸੇਸਾਬਾ। ਪੰਜਵੀਕੁਦਰਤੁਰ

ਬਦੀ ਮਿਲਹੋਇ ਪੰਜਤਨ ਪਾਕਾ ਅਵਲ ਬਾਦੀ ਰੂਹ ਹੈ ਨਾਮ ਫਰੇਸਤਾ ਜਾਨਾ। ਆਤਮਿ ਦੁਜਾਰੂ ੧੩੬
 ਹੈ ਮਾਨੋ ਸੁਰਤਿ ਦੇਉ। ਖਾਕੀ ਚਉਥਾ ਰੂਹ ਹੈ ਕੁਇ ਆਖਵੀ ਸਮਝੇਉ। ਪੰਜਵਾਰੂ ਹਖਵਾਇ ਹੈ
 ਮਿਲਿਆ ਚਉਥੀ ਗੋਸ਼ੇਇ। ਨਾਲਿ ਬਰਕਤਿ ਰਬਦੀ ਚਾਰੇ ਕਾਇਮ ਹੋਇ। ਦੁਇ ਨੇਕ ਦੁਇ ਬਦ
 ਹੈ ਵੇਰੀ ਮੀਤ ਕਹਾਹਿ। ਦਹ ਦਿਸਨਾ ਲਖੁ ਦਾਇਰੀ ਚਲਦੇ ਸਿਧੇ ਗਾਹਿ। ਜੇਕਰੋਇ ਬਾਦਤਰ
 ਬਦੀ ਬੰਦਗੀ ਸੁਰਤਿ ਜਾਇਖੁ ਦਾਇ। ਕਾਇਮ ਚਾਰੇ ਫਰੇਸਤੇ ਚਲਨਿਤਿ ਸਹਿ ਰਜਾਇ। ਜੇ ਮਹਰੂ
 ਮਖੁ ਦਾਇ ਦੇ ਕਰਨਿ ਇਬਾਦਤਿ ਨਾਹਿ। ਫਿਰਦੇ ਸਿਰਗਿਰਦਾਨ ਉਹਰੇ ਜਸੁ ਬਨਾਇ ਕਾਹਿ।
 ਨੇਕ ਬਸੀਅਤਿ ਪਾਕਹੈ ਬਾਦ ਫਰੇਸਤੇ ਆਹਿ। ਬਾਦ ਪੈਵੇ ਦਖੁ ਦਾਇਨਾ ਲਖਾ ਸਾਯਾਰ ਕਹਾਇ। ਅ
 ਤਸਕਵਤਿ ਬਾਦਦੀ ਬਿਨ ਬਾਦਨ ਆਤਮ ਹੋਇ। ਆਬੀ ਕੁਵਤਿ ਨਾਰਦੀ ਬਿਨ ਨਾਰਨ ਆਬੀ ਹੋਇ।
 ਖਾਕੀ ਕੁਵਤਿ ਆਬਦੀ ਬਿਨ ਆਬਿਨ ਹੋਵੇ ਖਾਕਾ। ਜਿਚਰ ਪੰਜਨ ਮਿਲਨੀ ਹੋਹਿ ਨ ਪੰਜਤਨ ਪਾਕਾ
 ਬਾਦੀ ਹੋਇ ਗਲੀ ਜਜਬ ਆਵੇ ਬਹੁ ਬਦ ਹੋਇ। ਹੋਵੇ ਨਾਰਗਲੀ ਜਜਬ ਕਿਸੇ ਕੀ ਮਨ ਹੋਇ। ਆ
 ਬਗਿਲਾ ਜਤਿ ਜੇਕਰੋ ਗੀਦੀ ਹੋਇ ਸਿਆਹਾ। ਬਾਇਬਾਇਖ ਲਕਤਿ ਸੁਭ ਕਰੇਹਾ ਬਿਨ ਕੋਈ ਲਾਇ। ਅ
 ਕਗਲੀ ਜਤਿ ਜੇਕਰੇ ਨੇੜੇ ਛੁਪੇ ਨ ਕੋਇ। ਚਾਰੇ ਮਿਲ ਗਲੀ ਜਹੋਇ ਨੇੜਨ ਦੁਕਨਿ ਕੋਇ। ਬਿਨਾ ਬ
 ਰਕਤਿ ਰਬਦੀ ਚਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨ ਕਾਮਾ। ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਪੀਰ ਜੀਸਚੀ ਰਬ ਕਲਾਮਾ। ੧੩੭॥ ਸੁ
 ਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵੁਤੀ ਸੁਰਾ। ਆਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵੁਤੀ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਸਾਹਸ ਚੁਸੁ ਆਲਾ। ਗੁਸੇ ਅੰਦ
 ਰ ਜੇ ਮਰਨਿ ਫਿਰੇ ਕਉ ਛੁਹਵਾ ਲਾ। ਕਉਣੁ ਮਰਾਤ ਬਤਿਨਾ ਦਾ ਪਾਸ ਨ ਕੋਹ ਫੀਜਾਇ। ਦੋਜ ਕਜ
 ਹੋ ਕਿਉ ਸਤ ਜਾਇ ਇਹ ਭੀ ਸਚ ਰਸਾਇ। ਗੁਸਾ ਕਰਕੇ ਜੇ ਮਰੇਵ ਰਾਮ ਰਾਤ ਬਪਾਇ। ਲਿਖਿਆ

ਗਰਕਤੇਬਵਿਚਸੋਮਿਲੇਸਹੀਦੀਜਾਇ। ਕਾਏਮਰਹੋਕਿਆਮਤੀਮਰੈਨਜੀਮੈਸੋਇ। ਰਣਵਿਚ
 ਮਰੈਸਹੀਦਹੋਇਤਿਸਦੇਹਮਗਤਬਹੋਇ। ੧੩੭॥ **ਜਵਾਹਰਨਾਮ** ਆਖੇਨਾਨਕ
 ਸਾਹੁਸਚਸੁਣਹੁਬਹਾਵਦੀਪੀਰ। ਗੁਸਾਕਰਿਕੇਜੇਮਰਨਿਸੋਹੋਸਨਿਬਹੁਤਜਹੀਗ। ਲਿਖਿ
 ਆਚਾਰਕਿਤਾਬਵਿਚਗੁਸਾਕਰੇਹਰਾਮ। ਦੁਨੀਆਕਾਰਨਲਖਿਮਰਨਿਸੋਮੋਆਕਿਸੇਨਕਾ
 ਮ। ਭਿਉਹੋਹਿਜੰਬੁਰੇਕੀਯਦਮਾਜਹਚਿਲਧੇਟੇਮਾਰਿ। ਗਣਵਿਚਗੁਸਾਕਰਿਮੁਦੇਲੈਨੇਸਾਕੁ
 ਏਅਉਤਾਗ। ਗੁਸਾਆਤੁਸਕਰਿਮੁਦੇਜਿਉਜਲੈਪਤੰਗਦੀਪਾਨਿ। ਚਸਮੀਦੇਖਹੁਪੀਰਜੀਤਾ
 ਪਾਛੇਕਰਉਕਲਾਮ। ਸਕਤੀਮਰਨਾਦੋਜਕੀਸਭੁਆਖਨਮੋਆਹਰਾਮ। ਸਿਵਕਾਮਰਨਾਭਿ
 ਸਤਹੈਸਭੁਕੋਕਰੈਸਲਾਮ। ਜੀਵਤਪੁਜੈਸਭੁਕੋਮੁਇਆਭਿਸਤੀਜਾਇ। ਨਾਨਕਆਖੇਪੀ
 ਰਜੀਸਿਵਦਰਮਗਤਬਪਾਇ। ਸਾਕਿਤਮਗਤਬਕਛਨਹੀਅੰਤਦੋਜਕਲਹੇਸਜਾਇ। ਜਿ
 ਉਪਰਧਨੇਜਲਮਰਨਿਵਿਚਰੋਸਨਦੀਪਜਲਾਇ। ਕਰਦੇਜਾਲਮਜਾਲਮੀਸਿਰਕਰਨਗ
 ਰੀਬਾਜੋਗ। ਓਇਪਉਸਨਿਦੋਜਕਹਾਵੀਮੈਜਿਉਲਹੇਸਜਾਈਚੋਗ। ਖਾਵਨਮਾਸਗਰੀਬ
 ਦਾਆਖਨਥੀਆਹਲਾਲਾ। ਫਿਰਲੈਸਨਮਾਸਉਪੈਨਕੋਜਿਉਤਿਭੈਨਸੰਭਾਲਾ। ਮਾਰਨਮ
 ਰਨਦੁਸਮਨੀਕਦੀਨਛੋਰੋਕੋਇ। ਜੈਸਾਕੋਈਬੀਜਸੀਫਿਰਲੁਣਸੀਤੈਸਾਸੋਇ। ਮਜਬਉਤੇ
 ਲਨਮਰੇਜੋਹੋਵੈਧਰਮੇਹਾਨਾ। ਗੁਸਾਏਹੁਲਾਸਹੈਰਹੈਕਿਆਮਤਿਨਾਮ। ਏਹੁਨਸੀਹਤਿਪੀਰ
 ਜੀਸੁਣਤਰਕੇਜੇਰਹਰਾਮ। ਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਦੇਆਖੀਰਧਕਲਾਮ॥ ੧੩੮॥ ਸੁਆਲ
 ਪੀਰਬਹਾਵਦੀ **ਸੁਭਾ** ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਣਨਾਨਕਸਾਹਫਕੀਗ। ਅਵਲਖੁਦਖਿਦਾਇਸੀ

ਦੇਹੁ ਹਕੀਕਤ ਜੋ ਕਹੈ ਸੋ ਅਲਹ ਦਾ ਸੂਕਾ॥

ਰੂਜਾ ਹੋਰ ਨਬੀਗਾ॥ ਕਿਉਂ ਕਰਿਆ ਦਮਾ ਸਿਰਜਿਆ॥ ਕਿਉਂ ਕਰਿ ਥੀਆ ਖੀਧੀਗਾ॥ ਯਕਜਾ ਚਾਰ ਫਰੇ ੧੧੭
ਸੁੱਤੇ ਹੋਇ ਕਿਸਤ ਦਬੀਗਾ॥ ਚਾਰੇ ਵਿਚ ਸੁਰੀਫ ਕਉ ਏਕਉ ਏਕਤੀਫ ਕਹਾਇ॥ ਇਹੁ ਹਕੀਕਤਿ
ਜੋ ਰੁਸੈ ਸੋਈ ਰਸੁ ਲਖਦਾਇ॥ ਅਵਲ ਬੁਤ ਨਿਵਾਜਿਆ॥ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ ਫਿਰ ਮਨ ਸੂਖਾ॥ ੧੩੮
ਦਾਖਨਾਨ ਕਾ ਹੁਕਮ॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹੁ ਸਚ ਸੁਣਹੁ ਬਹਾਵਈ ਪੀਰਾ॥ ਅਵਲ ਲਖਦਾਇ
ਸੀਫਿਰ ਦੁਜਾ ਕਰਿਤ ਦਬੀਗਾ॥ ਕਰਤ ਦਬੀਗਾ ਮਨ ਵਿਚ ਚਾਰ ਮਲਾਇ ਕਰੀਨਾ॥ ਬਾਦੀਆ ਬੀ
ਆਤਮੀ ਚਉਥੀ ਮਿਲੀ ਜਮੀਨਾ॥ ਪੰਜ ਦਾ ਬੁਰਜ ਬਣਾਇਓਨ ਸੁਰਤਿ ਕਰਿ ਅਸਮਾਨਾ॥ ਛੇਵੇਂ
ਆਪਿ ਇਲਾਹ ਦਾਰਹਿਆ ਪੁਸੀਦਾ ਅਮਾਨਾ॥ ਕੀਤਾ ਹੁਕਮ ਖੁਦਾਇ ਤਬਤੀਨੇ ਮਲ ਕਬਲਾਇ॥
ਬਾਦੀ ਨਾਰੀਆ ਬੋਲੈ ਹੋਆ ਹੁਕਮ ਖੁਦਾਇ॥ ਆਣੇ ਖਾਕ ਪਤਾਲ ਦੀ ਸੁਰਤਿ ਬੁਤ ਬਣਾਇ॥ ਸਾ
ਜਿਆ ਬੁਤ ਮਲਾਇ ਕਾਜਿਉ ਹੋਈ ਰਬਰਜਾਇ॥ ਫਿਰ ਹੋਆ ਹੁਕਮ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਬੁਤ ਅਗੇ ਕਰ
ਹੁਨਿ ਮਲਾ॥ ਬਾਦੀਆ ਬੀ ਮੰਨਿਆ ਤਬ ਸਿਜਦੇ ਕਰੇ ਨੇਲਾਗਾ॥ ਨਾਰੀ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਆ ਤਿਹ ਰਬ
ਆਨਾਉ ਸੈਤਾਨਾ॥ ਲਾਨਤ ਹੋਵਤ ਵਕਰ ਲਪਾਇ ਕਢਿਆ ਬੇਈਆਨਾ॥ ਰਿਤਾਉ ਸਤੋਗਿ ਨਾਇ
ਕੈ ਫਿਰ ਦੋਈ ਮਿਲੈ ਨਤਾਹਿ॥ ਬਿਨਾ ਮਲਾਇਕਾ ਤਸੀ ਕਿਉਂ ਕਰ ਚਲ ਨਗਾਹਿ॥ ਕਿਉਂ ਕਰਿਉ
ਪਜੈ ਆਲਮਾ ਕਾਨਹੈ ਵਨ ਨਥਾਤਾ॥ ਆਤਮ ਬਾਸੁ ਪੀਰ ਜੀ ਹੋਇ ਜਾਤ ਸਫਾਤਿ॥ ਹਯਦਾਰ
ਜਾਰ ਆਲਮਾ ਆਤਮ ਬਿਨਾ ਨਹੋਇ॥ ਲਖ ਚਉਗਾ ਸੁਮੇਦ ਨੀ ਬਿਨਾ ਆਤਮ ਜਮਹਿ ਨਸੋਇ॥
ਆਖਨ ਸਕੁ ਫਰੇ ਸਤੋ ਸਵੀਐ ਬਾਰ ਖੁਦਾਇ॥ ਹੁਕਮ ਮਨੈ ਰਬ ਦਾ ਸੋਉ ਸਤੋ ਮਿਲੇਗਿ ਨਾਇ॥
ਬੇਟਾ ਨਾਉ ਸਦਾਇ ਕੋ ਹੁਕਮ ਮਨੈ ਬਾਪਾ॥ ਹੋਇ ਫਿਰੁ ਨੀਜ ਰਵਰੁ ਦੇ ਜਕ ਪਇਆਨ ਪਾਕਾ॥

ਰਕੇਆਫਗਨਾਹਿਸਕੁਆਤੁਸਲਈਮਿਲਾਇ। ਅਰਥਾਨਾਸਰਮੇਸਕਰਿਫਿਰਜੁਸੈਰਚੇ
 ਖਦਾਇ। ਮਿਲਿਆਸੈਤਾਨਜਹਾਨਨਾਲਆਤੁਸਗੁਸਾਨਾਮਾਸੁਦਤਿਮਨੀਗਿਰਾਨਗੀਖੁ
 ਦੀਤਿਕਬਰਜਾਨਾ। ਕਿਸਨਬੈਸਨਪੈਰਨਗੀਨੰਗਬੁਖਬੁਮਾਰਾ। ਫਿਰਨਾਸਿਰਗਿਰਦਾਨਹੈ
 ਏਕੁਉਕੇਲੜੇਖੁਆਹਾਜੇਤੇਗਹਿਸੇਤਾਨਦੇਸਕੁਆਤੁਸਹੀਤੇਹੋਇ। ਆਤੁਸਬਾਹਿਰਜੇਰਹੈਨ
 ਰਖਦਾਈਸੋਇ। ਹੋਇਆਜੁਸਾਦਰਸਤਿਜਬਅਰਥਾਨਾਸਰਮੇਸਾ। ਪੰਜਵੇਧੈਲਅਸਮਾਨਦੇ
 ਰਬਰੀਕਬਣਾਏਖੇਲ। ਸੂਰਤਨਰਨਗਾਇਣੀਸਾਜੀਆਪਿਖੁਦਾਇ। ਨਰਮਾਦਾਦੁਇਆਦਮੀ
 ਸੂਰਤਿਅਜਬਬਣਾਇ। ਅਦਮਤੇਹਵਾਕੁਈਬਾਵਗਨਿਤੇਕੀਨਾ। ਹਾਬਲਕਾਬਲਈਰਤੁ
 ਰੋਹਵਤਵਲਦਿਕੀਨਾ। ਚਾਰੇਮਰਦਚਾਰਅਉਰਤਾਨਰਿਜੇੜੇਕਰਿਹੋਇ। ਅਦਲਾਬਦਲਾਅ
 ਉਰਤਾਨਾਰਮਾਦਾਕਰਿਦੋਇ। ਚਉਹਾਹੀਤੇਚਾਰਮਜਬਾਕੀਨੇਖਦਕਰਤਾਗ। ਸਕੁਪੈਦਾਇਸ
 ਚਹੁਖੀਕਛਤਾਕਾਅੰਤੁਨਪਾਰਾਵਾਰਾ। ਆਲਮਵਰੁਕਬੀਰਹੈਆਦਮਹਵਾਜਾਨਾ। ਕਾਇਮ
 ਸਦਾਸਦੀਵਹੈਕਦੀਨਾ। ਆਵਨਜਾਨਾਇਨਹੀਤੇਸਕੁਉਪਜਕੈਫਿਰਾਇਨਹੀਆਹਿਸਮਾਹਿ।
 ਆਦਮਹਵਾਨਮਰਨਹੈਰਸਗਲੀਆਵੈਜਾਇ। ਹਵਾਸੂਰਤਿਜਿਮੀਦੀਅਤਮਹੈਅਸਮਾਨ
 ਇਨਹੀਤੇਸਕੁਉਪਜੀਲਖਿਚਉਗਸੀਜਾਨਾ। ਹਾਬਲਬੁਤਪੁਜਾਇਆਕਾਬਲਿਕਬਰਿਪੁਜ
 ਏ। ਦੁਹਾਛਪਾਇਆਖੁਦਾਇਨੁਸਕੁਤਿਤੀਨੇਬੁਰਮਾਇ। ਪੂਜੇਬੁਤਸਵਾਬਨਹੀਨਹਿਪੂਜੇ
 ਹੋਇਅਜਾਬਾਜਿਉਗੁਰੀਆਦੀਖੇਲਈਕਛਨਹੀਅਜਾਬਸਵਾਬਾ। ਰਹਿਆਖੁਦਾਇਪੁਸੀ
 ਦਾਆਪਿਲਖਿਨਸਕੈਕੋਇ। ਦਾਵਾਮਜ਼ੀਆਗੋਰਕਰਿਲਖਿਮਰਦੇਰਿਸਨਦੋਇ। ਗੋਰਾਮ

ਕ੍ਰੀਆਗਿਤਾਇਕੋਹੋਇਰਹੈਨਿਆਰਾਕੋਇ। ਸੋਈਵਲੀਖੁਦਾਇਦਾਜਿਸਐਸੀਕਰਨੀਏ ੧੩੮
 ਇਹਾਬਲਕਾਬਲਈਰਤੁਰਚਾਰੋਸਕੇਬੀਰਾ। ਅਗਨੀਲਗੇਰਹਿਵਾਇਬਾਈਸਾਚਾਰੋਪੀ
 ਗ। ਚਾਰੋਅਉਰਤਿਚਾਰਮਰਦਸਤੁਆਦਮਕੇਫਰਜੀਦਾ। ਖੜੀਬ੍ਰਹਮਣਵੈਸੁਸੁਦਾਇਨਚਾਰੋ
 ਸੰਗਪਵਨੀ। ਚਾਰਮੁਸਲੇਚਾਰਮਜਬਚਾਰੋਭਾਈਬੰਦਾ। ਆਦਮਨਬੀਰਸੁਲੈਇਚਾਰਕਤੇ
 ਬਾਸੰਗਾ। ਬ੍ਰਹਮਣਛਤੀਵੈਸੁਸੁਦਚਹੁਚਲਾਇਗਾਹਿ। ਆਪੋਆਪਣੇਮਜਬਵਿਚਚਾਰੋਹੀ
 ਪਾਤਸਾਹਿ। ਚਾਰੋਮੁਫਤੀਚਾਰਮਜਬਬਹਿਨਨਬੀਦੇਪਾਸਾ। ਦੇਲਿਰਵਾਇਤੁਭੁਲਿਆਜਿਉ
 ਸਾਹਿਬਆਖਿਆਆਪਾ। ਚਾਰਮੁਸਲੇਚਾਰਕੁੰਟਜੁਗਜੁਗਕਰਹਿਸੰਭਾਸਾ। ਚਾਰਖਸੀਅਉ
 ਚਾਰਬੇਦਿਚਾਰੋਨਾਸਾਇਆਮਾ। ਪੰਜਮਭੁਇਆਪੋਕੰਬਰੋਆਦਮਹਜਰਤਿਜਾਨੀ। ਬੁਦਿਮਸਾ
 ਇਕਖਾਕਬੁਤਆਬੀਜੀਦਾਪੀਰਾ। ਆਤਮਨੁਰਖਦਾਇਤੇਜਾਣਹੁਕਰਿਤਦਬੀਰਾ। ਪੰਚਮ
 ਆਪਖੁਦਾਇਹੈਅੰਦਰਬਾਹਿਰਸੋਇ। ਏਹੁਹੁਕੰਕਤਪੀਰਜੀਵਿਰਲਾਜਾਣੈਕੋਇ। ਆਬੀ
 ਖਾਕੀਬਾਦਿਨਾਰਿਚਾਰੋਰੁਕਨਿਪਛਾਨਾ। ਚਾਰਾਇਮਾਮਚਾਰਮਜਬਾਚਾਰਕਤੇਬਾਜਾਨਾ।
 ਜੁਗਜੁਗਏਹਾਚਾਲਪੈਪੰਜਤਨਪਾਕਰਸੂਲਾ। ਆਪੋਆਪਣੇਮਜਬਵਿਚਸਤੁਕੋਈਕੁਇ
 ਆਕਬੁਲੀ। ਜੋਅਮਲਅਉਤਾਰਾਹਿਦੁਆਚਲੇਵਿਚਜਹਾਨੀ। ਇਹਭੀਚਾਰੋਮਜਬਕਰਿ
 ਕਾਰਨਮੁਤੀਆਆਨਾ। ਕਿਸੇਨਰਦਹੁਪੀਰਜੀਸੁਨਾਇਕਅਲਾਹਿ। ਦੂਜਾਹੋਮਾਨਹੋਇਗਾ
 ਜੋਹੋਆਬੀਆਫਨਾਹਿ। ਅਵਲਆਖਰਿਇਕਹੋਵਿਚਵਿਚਫਾਨੀਜਾਨਾ। ਆਵਨਿਜਾਨਾਅ
 ਗਣਤਹੀਜੀਆਜੁਗਤਿਪਛਾਨਾ। ੧੪੦॥ ਸੁਆਲਪੀਰਬਹਾਵਦੀ **ਬੁਰਾ** ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਵ

ਦੀ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬੀਚਾਰੀ। ਖਾਧਿਆ ਕਉਣ ਨਿਆਮਤੀ ਉਪਜਾਹਿ ਅਮਲ ਬਿਕਾਰ। ਕਉਣ ਨਿ
 ਆਮਤਿ ਖਾਧਿਆ ਹੋਵ ਨਿਨੇਕ ਅਮਲ। ਏਹੁ ਕਹੀ ਕਤਿ ਗੋਇ ਕਰਿ ਕਰੇ ਕੁਮਾਮੀ ਹਲ। ੧੪੧॥
 ਜਵਾਬੁ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਰਾਸਾ ਤੇ ਬਾਤੁ ਸੁਣੀ ਐਸਾ ਨ ਚਿਤੁ ਧਾਰਾ। ਨਿਆਮਤ
 ਜੋ ਬਾਵਿਖਾ ਕਦੀ ਖਾਧਿਆ ਹੋਇ ਬਿਕਾਰ। ਨਿਆਮਤਿ ਜੋ ਨੇਕ ਖਾਕਦੀ ਤਿਸ ਤੇ ਨੇਕ ਅਮਲ। ਨਿ
 ਆਮਤਿ ਖਾਵੈ ਜੁਹ ਵਦੀ ਲਹੇ ਖਦਾਇ ਮਹਲਾ। ਆਣੇ ਮਾਲ ਹਰਾਮ ਦਾ ਨਿਆਮਤੁ ਗੁਨਾ ਗੁਨਾ। ਖਾ
 ਧੇ ਪੀਤੇ ਹਰਾਮ ਹੋਇ ਗਾਅ ਵੇਹੀ ਜਨਾ। ਗੁਸਾ ਹੋਇ ਜਿਤੁ ਖਾਧਿਆ ਸੁਹਵਤਿ ਮੁਨੀ ਹਰਾਮ। ਖੁਦੀ
 ਤੁਕ ਬਰਸੈ ਤਾਨ ਗੀ ਕਰੇ ਇਬਲੀ ਸੀ ਕਾਮ। ਦੇਇ ਅਜਾ ਰਗਰੀਬ ਨੇ ਖਾਇ ਤਿਨ ਦਾ ਮਾਸ॥
 ਮੁਰਗੀ ਬੁਜਾ ਮੇਸਮ ਦਗਾਉ ਕਰੇ ਗਰੀਬਾ ਪਾਤਾ। ਹੋਰ ਬਿਚਾਰੇ ਜਾਨ ਵਰ ਪਾਇ ਪਰੰਦੇ ਲਾਬ
 ਮਾਰ ਨਿਪਾਇਆ ਹਰਾਮ ਹੋਇ ਸੇਹੋ ਹਿਲ ਜਾਵਾ ਭਾਖੀ। ਜਬਗਾ ਮਾਰਨ ਸਕਨੀ ਫੀਲਾ ਸੇਰਾ ਪਿਲ
 ਗਾ। ਬੀਏ ਹਰਾਮ ਬਹੁ ਜਾਲ ਮਾਜੇ ਮਾਰਨ ਅਗੇ ਚੰਗਾ। ਭਾਵਿਅਾ ਕੋਇ ਨ ਮਾਰ ਦਾ ਕਰ ਨਿਜੇ ਅਗੇ
 ਜੋਗਾ। ਜੋਗਰੀਬ ਨਿਆਮਤ ਤੇ ਨਾ ਲੈਵੇ ਪਿਤਾ ਅਪੋਥੀ। ਲਿਖਿਆ ਚਾਰ ਕਿਤੇ ਬਵਿਚ ਸਭੁ ਪਰਿ
 ਜੋਰ ਹਰਾਮ। ਸੋਈ ਕਲ ਮੇ ਪਾਕਿ ਹੈ ਜੋ ਮਨੇ ਰਬ ਕਲਾਮ॥ ੧੪੨॥ ਸਤਿ ਜੁਗ ਅੰਦਰ ਪੀਰ ਜੀ
 ਫਰੇ ਸਤਿ ਆਵੇ ਅਵਤਾਰਾ। ਖਾਣਾ ਤਿਨ ਦਾ ਬਾਦ ਸੀ ਕਛੁ ਹੋਰ ਨ ਕਰਨ ਅਹਾਰ। ਤ੍ਰੇਤੋਂ ਕਰਨ ਸਾ
 ਹਿ ਬਦੀ ਬਿਦਗੀ ਹੋਰ ਵਿਉਹਾਰਨ ਕੋਇ। ਮਹਲ ਨ ਮਾਨੀ ਬੈਠ ਕਾ ਕਾਨੇ ਛੁਪ ਰਿਹੋਇ। ਤ੍ਰੇਤੋਂ ਅੰ
 ਦਰਿ ਪੀਰ ਜੀ ਦੇਵਾ ਦੇ ਅਉਤਾਰਾ। ਖਾਣਾ ਤਿਨ ਦਾ ਬਾਦ ਸੀ ਕਛੁ ਹੋਰ ਨ ਕਰਨ ਅਹਾਰ। ਦੁਆਪ
 ਰ ਅੰਦਰਿ ਪੀਰ ਜੀ ਜਿਨ ਦੇ ਅਉਤਾਰਾ। ਖਾਣਾ ਉਨ ਦਾ ਨਾਰ ਸੀ ਮਛੀ ਮਾਸ ਅਹਾਰ। ਕਲ ਜੁਗ

ਅੰਦਰ ਪੀਰ ਜੀ ਖਵੀ ਸਾਦੇ ਅਵਤਾਰਾ। ਖਾਣਾ ਕੀਤਾ ਕਿਰਬਤੀ ਕੁਖ ਅਭੁਖ ਅਹਾਰਾ। ਖਾਕੇ ਦੇਏ ਹੁਪੁਤ ੧੩੯
 ਲੇਫਿਰ ਖਾਕੂ ਮਾਹਿਸ ਮਾਹਿ। ਪੀਰ ਜੀ ਦੇਵੇ ਜਾਣੀ ਐਓਗ ਫਿਰ ਮਰਿ ਜਨਮ ਧਰਾਇ। ਬੰਦ ਗੀ ਬਾਣੂ
 ਪੀਰ ਜੀ ਪਾਣੀ ਤਾਮ ਹਰਾਮ। ਪਾਨ ਸਜਾਈ ਬਹੁਤਿ ਬਿਧੁ ਗੁਸਾਸ ਹਿਵਤਿ ਕਾਮ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਦਰਿ
 ਪੀਰ ਜੀ ਬਿਨਾ ਅਜਾਬ ਨਾਤਾਮ। ਜੀਵਤਿ ਖਾਹਿ ਹਰਾਮ ਪੈ ਮੋਇਆ ਨਾ ਆਵੇ ਕਾਮ। ਕਲਜੁਗ ਦੁਨੀ
 ਹਰਾਮ ਪੈ ਬਿਨਾ ਅਜਾਬ ਨਾਤਾਮ। ਜੀਵਤਿ ਦੀਨ ਗਵਾਈ ਐ ਮੋਇਆ ਨ ਲਨ ਜਾਇ। ਕਿਸਤੀ ਭੁਖੀ
 ਅਜਾਬ ਦੀ ਕਢਿਨ ਸਕੋ ਕੋਇ। ਰਾਮ ਰਸੁ ਲਾਸਿਰ ਪੀਰ ਬਕਥਾ ਕਿਰਹੈ ਖਲੋਇ। ਕੁਰੀ ਕਿਸਤੀ ਅ
 ਜਾਬ ਦੀ ਮੁਗਾਇਆ ਪਾਸ ਨ ਜੇਗ। ਰੁਖੀ ਏ ਬਾਦਤ ਬੰਦ ਗੀ ਵਿਚ ਲਾਹੁ ਪੁੰਮ ਨ ਘੇਗ। ਅਮਲੀਆ
 ਪੈ ਆਪਣੀ ਸਭ ਕੇਲਹੋ ਸਜਾਇ। ਨੇਕ ਅਮਲਾ ਦੀਆ ਨੇਕੀਆ ਬਦੀ ਭੰਦੀ ਆਪਾਇ। ਜੇਹਾ ਬੀਜੇ
 ਸੋਲ੍ਹੇ ਹਥੋ ਹਥ ਨਿਥੇ ਨ। ਕਲਜੁਗ ਕਰਣੀ ਸਾਰਹੈ ਹੋ ਸੀ ਸੁਗਨ ਨ ਫੇਗ। ਅਵਲਨ ਕਰ ਸਨ ਪਾਤ
 ਸਾਹਸੀਰ ਵਜੀਰ ਉਮਰਾਇ। ਕਾਜੀ ਮੁਫਤੀ ਮਉਲਵੀ ਮੁਲਾਸੇ ਖਉਲ ਮਾਇ। ਸਭੁ ਭਾਉ ਪਰਸਦ
 ਰਹਦੇ ਹਕ ਗਵਾਇ। ਪ੍ਰਿਥਾ ਅਵੇਹਾ ਖਾਵਣਾ ਜਿਤ ਖਾਧਿ ਆਮਿ ਲੈ ਸਜਾਇ। ੧੪੩॥ ਸੁਆਲ ਪੀ
 ਰ ਬਹਾਵਦੀ **ਸੁਰਾ**। ਆਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਸੁਣਨਾ ਨ ਕਾਸਿਰ ਦਾਰਾ। ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਿਲੀ ਐਰਬ ਨੇ ਕਿਉ
 ਕਰਿ ਹੋਇ ਦੀਦਾਰ। ਕੇਹੀ ਸੁਰਤ ਰਬ ਦੀ ਰਹਿ ਦਾ ਕੇਹੀ ਜਾਇ। ਖਾਂਦਾ ਕੀਨੀ ਆਮਤਾ ਪਹਰੇ ਕੀ ਖਵ
 ਏ। ਕਰ ਕੇ ਕੇਹੀ ਬੰਦ ਗੀ। ਮਿਲੇ ਗਾਰੀਧਨ ਵਜਾ। ਜਾਰਬ ਮਿਲੇ ਤਕਰਮ ਹੋਇ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇ ਕਾਜ। ੧੪
 ੪॥ **ਅਵਤਾਰਾ ਨ ਕਾਸਿਰ ਦਾਰਾ**। ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹੁ ਸਚ ਸੁਣਹੁ ਬਹਾਵਦੀ ਸਾਹ। ਕਰਮ ਸਕੀਨੀ ਬੰ
 ਦ ਗੀ ਤਾਮਿਲੀ ਐ ਬੇਪਰਵਾਹ। ਨੂਰੀ ਸੁਰਤਿ ਰਬ ਦੀ ਰਹਦਾ ਸਭੁ ਭਾਇ। ਖਾਦਾਰਾ ਗਨਿਆਮਤਾ

ਪੀਦਾਸਬਦਅਘਾਇ। ਕਰਕੇਮਿਹਨਤਬੰਦਗਿਮਿਏਗਾਰੀਬਨਵਾਜਾ। ਜਾਰਧਮਿਲੇਤਾਕਰਮਹੋਇ
 ਸਕੁਪੂਰਨਿਹੋਵੈਕਾਜਾ। ੧੪੫॥ ਸੁਆਲਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਰਾ। ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਚਾਸੁਣਹੁ
 ਸੁਆਲਾਮਸਲਮਾਨਛੋਰਿਆਖਾਣਾਖਾਜਤਲਾਣਾ। ਹਿੰਦੁਖਾਨਦਰੋਗਕਰਿਤਿਨਾਹੋਸੀਕਉਣ
 ਹਵਾਲਾ। ਓਇਪਾਸਨਕਿਸਸਜਾਇਨੇਜਾਸਨਿਕੋਹੜੀਜਾਇ। ਹੋਸੀਕੀਹਵਾਲਤਿਨਾਪਾਸਨਕੀਸ
 ਜਾਇ। ਕਲਮਾਅਸਾਡਾਆਖਕੈਖਸਖਾਨਬਿਗਾਨਾਮਾਲਾ। ਹਿੰਦੁਦਗਕਮਾਇਖਾਹਿਕੀਹੋਸੀਤਿਨ
 ਹਵਾਲਾ। ਆਖਨਮੁਸਲਮਾਨਇਉਅਸਾਰਸੁਲਪਨਾਹਿ। ਨੇਕੀਬੰਦੀਕੋਨਾਪੁਛੇਅਣਪੁਛੇਕਿਸਤੀ
 ਜਾਇ। ਜੇਨੀਕਲਮਾਆਖਿਆਸੇਦੋਜਕਿਲਹਨਿਸਜਾਇ। ਹਿੰਦੁਗਮਰਾਮਆਖਕੈਰਹਿਮਾਲ
 ਬਿਗਾਨਾਖਾਇਯਾਡਿਠਾਕਿਸਖਦਾਇਹੋਕਛਅਗੋਇਹੋਕੋਨਾਹਿ। ਏਹੁਨਸੀਹਤਿਜਾਣਕਰਿਦੋਉਬਦਿ
 ਅਮਲਕਮਾਹਿ। ਏਨਾਸਿਰਕੀਹੋਇਰੀਨੇਵਹੁਸਚੁਸਨਾਹਿ। ੧੪੬॥ **ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੁਰਾ**
 ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹਸਚਸੁਣਹੁਬਹਾਵਦੀਪੀਰਾ। ਖਾਣਾਖਾਨਹਰਮਜੇਸੋਹੋਸਨਿਅੰਤੁਜੀਰ। ਓਇਧਰ
 ਸਨਿਜੁਸਾਨਬਾਤਦਾਸਿਰਾਸਹਸਨਿਵੇਰੇਅਜਾਬਾ। ਕਟਿਕਟਿਲਈਅਨਹੋਜਮਾਸੁਣੇਨਕੋਈਦਾਦਿ।
 ਸੁਣੇਨਾਰਾਮਰਸੁਲਕੋਸੁਣੇਨਕੋਅਵਤਾਰਾ। ਉਮਤਿਛੁਰਾਇਨਕੋਤੁਭਾਤਾਪਿਜਲਬਲਿਹੋਇਛਾਰਾ।
 ਉਨਅਪਣੀਮੈਲਨਧੋਤੀਆਹੋਰਕਿਉਕਰਿਹੋਵਨਿਪਾਕਾ। ਨਲਕਕਹੈਸੁਣਪੀਰਜੀਸਾਣਿਉਮਤਿਰ
 ਹੋਨਪਾਕਾ। ਮੁਖਰਾਮਰਸੁਲਾਆਖਕੈਮੁਸਿਮਾਲਬਿਗਾਨਾਖਾਹਿ। ਵਾਤਤਿਨਾਨੇਕਿਰਬਤੀਵਿਚਦੋਜ
 ਕਲਹਨਿਸਜਾਇ। ੧੪੭॥ ਸੁਆਲਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਰਾ। ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਣਹੋਨਾਨਕਪੀ
 ਰਾ। ਕਿਉਕਰਕਰਦਾਨਕਲਹੁਕਹੁਸਚੀਤਦਬੀਰਾ। ਕੋਬੰਦੀਇਹਖਾਕਹੈਫਿਰਮਰਦਾਕਿਥੇਜਾਇ।

ਖਾਕਵਿਛੁਨੀ ਖਾਕਤੇ ਫਿਰਕਿਉ ਕਰਿ ਮਿਲਦੀਆਇ। ਰੂਹੁ ਵਿਛੁਨਾ ਜੁ ਸਿਭਿ ਕਉ ਪਹਿਰੇ ਜੁ ਸੇਅ ੧੩੦
 ਉਗਾਇ ਕਠਉ ਤੇ ਨੁਛੁ ਭਿਕੈ ਕਿਉ ਫਿਰਦਾ ਅਵਰੀਠ ਉਨ੍ਹਾ। ਏਹੁ ਹਕੀਕਤਿ ਜੇ ਨੁ ਸੇ ਸੇਈ ਪਾਕਫਕੀ
 ਗਾ ਸਿਰਪੀਰ ਦੇ ਪੀਰ ਭਿਹੁ ਸਿਰਮੀਰ ਦੇ ਮੀਰਾ ੧੪੮॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੂਰਾ॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ
 ਕਸਾਹਾ ਸਚ ਸੁਣੁ ਬਹਾਵਈ ਪੀਰਾ॥ ਖਾਹੁ ਸੁਅੰਦਰਿ ਜੇ ਮਰੈ ਸੋ ਕਰਦਾ ਨ ਕਸ ਸੰਰੀਰਾ॥ ਜੁ ਸਾਮਸ
 ਰਕਉ ਪਜਿਆ ਫੇਰ ਮਰਦਾ ਮਗਰ ਬਜਾਇ॥ ਬਾਦਉ ਤੁਹਾਇ ਖਾਕਨੇ ਫਿਰ ਮਿਲੇਉ ਬਾਉਆਇ॥ ਕੁੰ
 ਰਾਭੰਨਾ ਖਾਕਦਾ ਵਤਿਨ ਆਵੈ ਰਾਸਾ॥ ਫਿਰ ਭਾਂਡਾ ਹੋਰ ਬਝਈ ਐਰੂਹ ਕਰਦਾ ਤਮੈ ਬਾਸਾ॥ ਜਿਚਰ ਕਾਇ
 ਮਨਾਹਿ ਰਹਿਟਿ ਕੇ ਨਇਕਤੇ ਠਉਨ੍ਹਾ॥ ਏਕ ਪਲ ਕਦੇ ਅੰਦਰੇ ਕਰਿ ਆਵੈ ਦਹਿਦਿ ਸਦਉਨ੍ਹਾ॥ ਰੂਹ ਪਵ
 ਨਦੀ ਜਾਤੁ ਹੈ ਫਿਰ ਆਵੈ ਕਿਵੈ ਨਹਥਾ॥ ਦਿਸਟੀ ਮਸਟੀ ਬਾਹਰ ਹਰਦਾ ਲਖ ਅਲਖਾ॥ ਕੁੰਨ ਵਿਖੜਨਿ
 ਸਮਰਥ ਹੈ ਭਾਣੈ ਹੰਦਾਰਥਾ॥ ਆਪੇ ਕਰੇ ਅਜਾਬ ਤੇ ਆਪੇ ਕਰੇ ਸਬਥਾ॥ ਆਪੇ ਬੰਨੇ ਆਪਨੇ ਆਪੇ ਦੇ
 ਵੈ ਬੋਲਾ ਆਪੇ ਰਹੇ ਖਮੋ ਸਹੋਇ ਆਪੇ ਬੋਲਾਇ ਬੋਲਾ॥ ੧੪੯॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵਈ ਸੂਰਾ॥ ਅ
 ਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵਈ ਸੁਣਨਾ ਨ ਕਕਾਰਤਾਰਾ॥ ਜਿਤੀ ਬੀਏ ਪੈ ਕੰ ਬਗਾ ਜਿਤੀ ਬੀਏ ਅਉਤਾਰਾ॥ ਬਾਦਸਾ
 ਹਿਉ ਮਰਾਇ ਬਹੁ ਕਾਜੀ ਮੁਫਤੀ ਸੇਖਾ॥ ਮੁਲਾਤੇ ਮਉਲਾਨਿ ਆਪਨੁ ਨਿਕਿਤਾ ਬਾਅਨੇ ਕਾ॥ ਪੀਰ ਫ
 ਕੀਰਾ ਅਉਲੀਏ ਗਉ ਸਕੁਤ ਬਸਲਾਰਾ॥ ਹੁਕਮ ਲੈ ਆਏ ਰਬਦਾ ਨੇਕ ਅਮਲ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਇਥੇ ਆਏ
 ਦੁਨੀਵਿਚ ਘੇਰੇ ਨਫਸ ਸੇਤਾਨਾ॥ ਘੇਰੇ ਬਚਕ ਚਕੋੜੇ ਮੇਕਾਰ ਨਕਪੜੇ ਤਾਮਾ॥ ਬਿਨਾ ਦਰੋਗਾਨ ਆਵਨੀ
 ਸਖਹ ਜਾਗਦਾ ਮਾ॥ ਕਰਕੇ ਜਬਰ ਜਹਾਨ ਤੇ ਜਾਸਮ ਸੁਣੁ ਸੁਣਿਖਾਨਾ॥ ਰਖਿ ਪਨਾਹਿਰ ਸੁਲਦੀ ਤੁਰਕ
 ਕਰਦੇ ਜੋਗਾ॥ ਹਿੰਦੂ ਰਾਮ ਅਲਾਇ ਕੋ ਪੂਹਿ ਲੈ ਦੇਦਾ ਮਕਰੇੜਾ॥ ਦਰਗਹਿ ਕ੍ਰੀਹਵਾਲ ਹੋਇ ਸਿਰਹਿ ਦੁਮਸ

ਲਮਾਨਾ ਕੀ ਸਿਰਹਾਇ ਪੈ ਕੰਬਰਾ ਜੇ ਉਮਤਿ ਦੇ ਨਮਾਨਿ॥ ੧੫੦॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੁਰਗ॥ ਆ
 ਖੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹੁ ਸਚੁ ਸੁਣਹੁ ਬਹਾਵਦੀ ਪੀਰ॥ ਅਵਤਾਰਾ ਪੈ ਕੰਬਰਾ ਵਿਚ ਦਰਗਹਿ ਬਹੁਤ ਜਹੀਰ
 ਉਮਤਿ ਕਰੈ ਅਜਾਬ ਬਹੁ ਪੈ ਕੰਬਰਿ ਦੇ ਸਿਰਭਾਰਾ॥ ਬਹੁ ਹਿੰਦੂ ਪਾਪਕਮਾਵ ਦੇ ਸਤਿ ਪੁਛੀ ਅਨਾਮ
 ਵਤਾਰਾ॥ ਕਾਜੀ ਵਗੈ ਗਹੇਰ ਜੇ ਵਿਚ ਜੇ ਲੀ ਬਹੁਤਿ ਹੈ ਗਾਨਿ॥ ਸਿਲਨ ਸਜਾਈ ਤਿਨਾ ਕੁਜੇ ਹੋਏ ਬੇਈ
 ਮਾਨਾ॥ ਬਧੇ ਪਾਪਾ ਕਾਰਨੇ ਸੇਹੁ ਇਤ ਕਛੁ ਦੇ ਨਾਹਾ॥ ਅਮਲ ਜਿਨਾ ਦੇ ਬਹੁ ਜਲਮੁ ਸਿਰਗਾਜਿ ਆ
 ਚੜਨਿ ਗੁਨਾਹਾ॥ ਗਊਰਗਰੀਬਾਨਾ ਕਰਨਿ ਲੈਰਿ ਸਵਤਿ ਹਕ ਗਵਾਇ॥ ਦਰਗਾਹਿ ਅੰਦਰ ਰਹਿ
 ਮੈ ਪਾਂਦੇ ਬਹੁਤ ਸਜਾਇ॥ ੧੫੧॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਸੁਰਗ॥ ਆਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਸੁਣ
 ਹੋ ਨਾਨਕ ਸਾਹਾ॥ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦਇਹ ਦੀ ਸਿਰਪਰਾਇ ਕਾ ਅਲਾਹਾ॥ ਹਿੰਦੂ ਮਾਖਨ ਅਸਾ ਵਿਚ ਤੁਰ
 ਕ ਕਹਨਿ ਅਸਾ ਮਾਹਿ॥ ਦੁਹ ਫਿਰਕਿ ਆਕਿ ਸਵਲ ਸਚਾ ਰੇਇ ਸਨਾਹਿ॥ ਹਿੰਦੂ ਦਰਦਨ ਤੁਰਕ ਨੇ ਤੁਰ
 ਕ ਰਦਨਿ ਹਿੰਦੂ ਆਹਿ॥ ਦੁਹ ਵਿਚ ਸਚਾ ਕਓਣ ਹੈ ਸਚੀ ਕਹਿ ਸਮਝਾਹਿ॥ ਤੁਰਕ ਕਹਿਨ ਰਬ ਤੁਰਕ
 ਹੈ ਹਿੰਦੂ ਕਹਿਨ ਹਿੰਦੂ ਆਹਿ॥ ਰੇ ਲਾਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦਾਇਲਾਹ ਦਾ ਕਹਿ ਰਿਖ ਲਾਹਿ॥ ਜੇ ਉਪਾਈ ਮਿਲਾ
 ਪਹੈ ਤੁੰਉ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨਾ॥ ਰੋਗ ਨਹ ਬਨਾ ਆਵਈ ਰਿੜਕਣ ਗਰ ਸੈਤਾਨਿ॥ ਬਹੁਤੀ ਆਪਣੀ ਅ
 ਨ ਸੀਹਤਾ ਰਿੜਕਨਿ ਗਰ ਸੈਤਾਨਾ॥ ਬਹੁਤੀ ਆਪਣੀ ਆਨ ਸੀਹਤਾ ਬਹੁਤੇ ਪ੍ਰੇਕਤੇ ਬਾ॥ ਅਜ ਬਹੈ
 ਗਨੀ ਮਨੇ ਵਿਚਾਇ ਕਰ ਬਦੇਇ ਭੇਦਾ॥ ਤਿਨਾ ਅੰਦਰ ਬਹੁਤ ਹੈ ਨਫਿਰ ਕੇ ਅੰਤ ਨ ਪਾਰਾ॥ ਪੀਰ ਕਹੈ ਸੁਣਿਨ
 ਨਕਾ ਕਰਿ ਰੋਹੇਤਾਰ ਪਤਾਰਿ॥ ੧੫੨॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੁਰਗ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੀ ਪੰਦ ਸਚੁ ਸੁਣ
 ਹੁ ਬਹਾਵਦੀ ਪੀਰਾ॥ ਰੇ ਦਹੁ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦੇਇ ਜੇ ਹੋਇ ਬਹੁਤਿ ਜਹੀਰਾ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਜੇਇ ਕਸਾਈ

ਇਕੋ ਹਦਾ ਦੇ ਨੇ ਕਰਿ ਮਨ ਸੁਖ ਤੁਜੇ ਅਲਹਿ ਕੀ ਤੇਗਾਦੀ। ਗਵਿਜਹੁ ਦਕਾਫ ਗਮੁ ਨਾਫ ਕਤੇਮੁਲ ੧੩੧
 ਹਦਿ। ਗਮੀ ਜੰਗੀ। ਇਰਮਨੀ ਹਥ ਸੀ ਤੇ ਕੇਲਾਮਾਕਾ। ਕਸਕਾਰੀ ਕਸਮੀ ਰੀਆਈ ਗਤੁਰਤੁਲਾਕਾ।
 ਕਫਰ ਫਿਰੰਗੀ ਦੇ ਜ ਕੀ ਯੁਨਾਨੀ ਬਦਗਹਿ। ਦਹਿਰੀਏ ਗੁਮਗਾਹਿ ਬਹੁ ਜੇ ਜਾਣਨਿ ਨਾ ਹਿਇਲਾਹਿ
 ਫਿਟਾਦੁ ਧਨ ਕੰਮਾ ਕਿਤੁਰੰਗਾਨਿ ਹਥ ਨਾ ਆਇ। ਜੇ ਸਉ ਵਰਿਆਰਿ ਤਕੀ ਐ ਸਨਿ ਸੁਕ ਮੁਢ ਹੁਜਾਇ
 ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਪੀਰ ਜੀ ਬਾਝੇ ਸਚ ਗੁਮਗਾਹਿ। ੧੫੩॥ ਜਾਇਤੁ ਏਥਿਆਨ ਪੀਰ ਬਹਾਦਰ ਦੀਨਾ ਲ
 ਏ। ਹੋਇਆ। ਤਾਫੇਰ ਬਗਦਾਦਿ ਕਾ ਪੀਰ ਜਲਾਲ ਦੀਨ ਪੋਤਾ ਹਜਰਤ ਪੀਰ ਮਹਿਯਦੀਨ ਕਾ ਬੇ
 ਟਾਬੇ ਲਿਆਮਨ ਵਿਚਤੁ ਮਕਖਾਇ ਕਰਿ। ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਜਲਾਲ ਦੀਨ ਬਗਦਾਦੀ ਸੁਰਾ। ਆਖੇ ਪੀ
 ਰ ਜਲਾਲ ਦੀਨ ਸੁਣਨਾਨ ਕਹਿ ਦੁਫ ਕੀਰਾ। ਹਿਦੁ ਸੁਰਤਿ ਦੇ ਜ ਕੀ ਵਿਚ ਆਤੁ ਸਹੋਇ ਜਹੀਰਾ। ਜੇ ਆਵੈ
 ਗਹਿਦੀ ਮਾਨ ਤੇ ਤੁਰਿ ਸਤੀ ਪਾਵਹਿ ਬਾਉ। ਪੀਰ ਅੰਦਰ ਕੁਤਬ ਹੋਇ ਗਰਿ ਸਮਰਤੁ ਬਪਾਉ। ਵ
 ਲੀਆ ਅੰਦਰ ਵਲੀ ਹੋਇ ਸੇਖਾ ਅੰਦਰ ਸੇਖਾ। ਵਿਚ ਸਲਾਹਾ ਸਲਾਹ ਹੋਇ ਜਾਏ ਹੁਵਾਏ ਕੁਖਾ। ਹਿ
 ਦੁਰਿ ਸਤਿ ਨਗਾਇਆ ਕੋ ਸਭੁ ਘਤੇ ਅਗਨ ਜਲਾਇ। ਨਾਉ ਨਿਸਾਨੀ ਨਾਰਹੀ ਪਏ ਕੀ ਬਾਉ ਜਾਇ।
 ਉਸ ਪਿਛੈ ਦਰੂਦ ਨਫਾਇਤਾਨਾ ਕੋ ਕਰਦਾ ਜਾਦਾ। ਇਹੁ ਮਰਤੁ ਬਹਿਦੁ ਆਉ ਮਰਗਵਾਈ ਨੋ ਬਾਦਾ।
 ੧੫੪॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੁਰਾ। ਸੁਣਿ ਪੀਰ ਜਲਾਲ ਦੀਨ ਆਖੀ ਨਾਨਕ ਸਾਹੇ ਹਾ। ਹਿਦੁ ਮੁ
 ਸਲਮਾਨ ਦੇ ਏਰਿ ਰੇ ਮੈ ਗੁਮਗਾਹਿ। ਜੁਸਾਮੁ ਸਲਮਾਨ ਦਾਰ ਬਿਆਉ ਸਤੀ ਜਾਇ। ਆਖਰ ਹੋ ਆਖ
 ਕੜੀ ਗਈ ਸੁਖਾ ਕਖਾਇ। ਕੁਸੁ ਜਿਮੀਨ ਬਾਤੁ ਹੋਇ ਕੁਸੁ ਆਈ ਕੁਲਾਲਾਹ ਬਾ। ਭੁਤਿ ਇਟਾ ਸਾਜ ਕੇ
 ਸਾਜਨਿ। ਪਵਾਵੈ ਘਤਿ। ਤੇ ਬਪੁ ਕਾਰੇਖਾ ਕੜੀ ਸੁਣਿ ਨ ਕੋ ਫਿਰ ਆਇ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਮਹੀਮ ਦੀ

ਫਿਰ ਕਦੀ ਨ ਕਰ ਦੇ ਜਾਵਿ। ਦੋਵੈ ਭ੍ਰਿਸ ਨ ਜਲਦੀ ਆਉ ਸਤਿ ਦੇ ਜ ਕਾਇ ਕ ਜਾਇ॥ ਦੁਰ ਸਗ ਮਰ ਸੁ
 ਲ ਦੇ ਇਸ ਕ ਨਿਨ ਭੀ ਮਾਤਿ ਛੁਡਾਇ॥ ਰਹੇ ਮਰਾਤ ਬਦ ਨੀ ਵਿਚ ਅਛੇ ਦੀ ਸੁਧ ਨਾਹਿ॥ ਰੂਢੀ ਵਿਹ
 ਟੀ ਰਹਿ ਸਿਰ ਫਿਰੇ ਚ ਭੀ ਰਾਸੀ ਮਾਹਿ॥ ਜਿਨਾ ਤ ਕੀ ਆਰ ਬਦਾ ਸੇਰ ਤੇ ਸਚ ਮਾਹਿ॥ ਕਾਇ ਮ ਥੀ ਏ ਜ
 ਗ ਨੂੰ ਵਿਚ ਫਿਰ ਮਰਹਿ ਨ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ॥ ਬਿਨਾ ਰਿਆ ਜਤਿ ਬੰਦ ਗੀ ਕਾਇ ਮ ਨ ਥੀ ਆਸ ਸਾਗ
 ਕਾਇ ਮ ਨ ਰਹੈ ਪੈ ਕੰਧ ਗ ਕਾਇ ਮ ਨ ਚਾਰੇ ਜਾਗ॥ ਕਾਇ ਮ ਨ ਥੀ ਏ ਅਉਤਾਰ ਜਗ ਰਾਮਾ ਕੁ ਸਨਿ
 ਮੁਗਰਾ॥ ਕਾਇ ਮ ਨ ਪੀਰ ਫਕੀਰ ਹੋਇ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਸਲਾਰਾ॥ ਕਾਇ ਮ ਜੁ ਸੇ ਨ ਥੀ ਏ ਰਹੇ ਸੇ ਕ
 ਇ ਮ ਨਾਇ॥ ਨਾਵਾ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਈ ਐਲਾ ਥੀ ਆਵਹਿ ਲਾ ਬਿਜਾਹਿ॥ ਕਾਇ ਮ ਜੁ ਸ ਜੋ ਰ ਥੈ ਕਾਇ
 ਮ ਕਹੀ ਐ ਸੋਇ॥ ਬਿਨਾਇ ਬਾਦਤ ਰਬ ਦੀ ਰਹਿ ਆਨ ਕਾਇ ਮ ਕੋਇ॥ ਮੁਸਕਲ ਮੁਸਲ ਮਾਨ ਨੀ
 ਦੁਹਰਿ ਕਤਿ ਮਾਹਿ॥ ਦੋਵੈ ਕਾਇ ਮ ਨ ਥੀ ਏ ਦਾਵਾ ਕਰਿ ਮਰਿ ਜਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਦਾ ਵਾਛੁ ਭੀ ਆਵਹਿ ਤੇ
 ਨ ਆਗਹੋਇ॥ ਇਥੇ ਮਿਲ ਨ ਵਡਿਆਈ ਆਵਰ ਗਾਹਿ ਪਾਵਹਿ ਦੋਇ॥ ੧੫੫॥ ਸੁਆਸ ਪੀਰ
 ਜਲਾਲ ਦੀ ਸੁਰਾ॥ ਆਖੇ ਸੇ ਦ ਜਲਾਲ ਦੀ ਬਗਦਾ ਦੇ ਦਾ ਪੀਰਾ॥ ਪੋਤਾ ਹਜਰਤਿ ਪੀਰ ਦਾ ਪੁਛੇ
 ਕਰਤ ਵਿਧੀ॥ ਹਫਤਾ ਦੇ ਦੋ ਮਿਲ ਤੇ ਫਿਰ ਕੇ ਮੁਸਲ ਮਾਨਾ॥ ਅਲਾਇ ਕ ਦੁਇ ਕਹੈ ਸਚੀ ਕਹਨ
 ਕਲਾਮ॥ ਕਲਾਮ ਪੜਨ ਰਸੂਲ ਦਾ ਸੁਣਹੋ ਨਾਨਕ ਪੀਰਾ॥ ਜੋ ਕਿਆ ਮਾਤਿ ਰੇਹੋ ਭੈ ਥੀ ਸਨਿ ਨਾਹਿ
 ਜਹੀਰਾ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੋਇ ਕੀ ਤੇ ਨੀ ਮਨ ਸੁਖਾ॥ ਦੁਹਥੇ ਬਾਹਿਰ ਜੋ ਥੀ ਏ ਸੇ ਮੁਖ ਹੁ ਅਲਾਇ
 ਨ ਕੁ ਕਾ॥ ਕਲਾਪਿ ਆਪੀਰ ਜਲਾਲ ਦੀ ਕਲ ਪੰਮਲਾ ਸੇਖਾ॥ ਹਾਜੀ ਪੀਰ ਮਸਾਇ ਕਾਤੁ ਗ ਮਸੀ
 ਗਵਰੇ ਵੇਸਾ॥ ਸਾਲਿਕ ਸਾਦਕ ਕਾਜੀ ਆਗਉ ਸ ਕੁਤਬ ਵਰ ਪੀਰਾ॥ ਸੁਭਾਇ ਕਰੇ ਹੋਇ ਕਰ

ਕਰਦੇ ਬਹੁਤ ਦਿਖੀਗਾ। ਹਿੰਦੂ ਸੁਰਤਿ ਹੋਇ ਕਰਿਆ ਵੈ ਕਾਬੇ ਮਾਹਿ। ਹਿਕੇ ਸੁਖਾਇ ਅਜਮਤਾਨ ੧੩੩
 ਹੀਤਾ ਤੇ ਹੋ ਸੀ ਸਜਾਇ॥ ੧੫੬॥ ਜਵਾਬ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ **ਸੁਰਤਾ**॥ ਆਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਸੁਣ
 ਹੁਜਲਾਲ ਦੀ ਪੀਰਾ। ਨਾਨਕ ਪਾਸ ਹੁਪੁ ਛੁਣਾ ਬਹੁਤੀ ਹੈ ਤਕ ਸੀਰਾ। ਜਾਹਿਰ ਅਜਾਮਤਿ ਇਸ
 ਦੀ ਮਕਾਤਿ ਤੁਸਫੇਰਾ। ਕੀਤ ਸਗਾਹਿ ਮਨ ਸੁਖ ਸਭ ਮਾਦੇ ਹੈ ਸੁਜੇਰਾ। ਮਨਿਆ ਹੈ ਸੁਖ ਦਾਇ ਇ
 ਕੋ ਹੋਰ ਨਹੁ ਜਾਕੋਇ। ਭੁਝਾ ਮੁਰਸਦ ਪੀਰ ਹੈ ਸੁਚਰਾਹੁ ਸੁਏ ਜੋਇ। ਹਿੰਦੂ ਦੇਖ ਨ ਭੁਲਤੈ ਮੁਸਲ
 ਮਾਨ ਭਿਨਾਹਿ। ਤੂੰ ਵੈਰ ਦੇ ਸੀ ਮਜਬਾਘ ਤੇ ਸੀ ਦੋਜ ਕਮਾਹਿ। ਵਰੁ ਫਕੀਰੀ ਮਗਤ ਬਾਮਾ ਰਫਤੀ
 ਸਚਰਾਹਿ। ਮਾਰਫਤ ਤੇ ਜੋ ਬਾਹਿਰੇ ਸਭੇ ਹੈ ਗੁਮਰਾਹਿ। ਦੁਨੀਆ ਕਾਰਨ ਮਜਬਬੀ ਦੇ ਬਿਅੰਤ ਅਪਾ
 ਰਾ। ਸਚਾ ਫਿਰਕਾ ਰਬ ਦਾ ਜਉ ਨ ਲੰਘਾਏ ਪਾਰਾ। ਤੁਸੀ ਮਹਰਮਨਾ ਹੀ ਪੀਰ ਜੀ ਨਾਨਕ ਵਰਾਫ
 ਕੀਰਾ। ਰਾਬਿ ਜਿਨਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਸੇ ਸਭ ਨਾ ਦੇ ਸਿਰ ਪੀਰਾ॥ ੧੫੭॥ **ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੁਰਤਾ**॥
 ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸਚ ਸੁਣ ਹੁਜਲਾਲਿ ਸਦਾ ਤਿ। ਵਰੁ ਬੋਲ ਨ ਬੋਲੀ ਐ ਸਾਹਿਬ ਹਥ ਕਰਾਮਾਤ
 ਸਾਹਿਬ ਤਾਵੈ ਸੋ ਕਰੈ ਫਕਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਤਾਣਾ॥ ਸਾਹਿਬ ਨਿਤਾਇਆ ਤਾਣੈ ਹੈ ਸਾਹਿਬ ਨਿਮਾਣਿ
 ਆਮਾਣਾ। ਅਕਾਸਾ ਅਕਾਸ ਲਾਖੀ ਲਾਖਿ ਪਤਾਲਾ ਪਤਾਲਾ। ਸਭੁਣ ਦੇ ਸਿਰਾਇ ਕਰ ਬਸਤੀ ਕ
 ਰੇ ਸੁਭਾ ਲਾਜੀ ਅਜੀਤ ਦਸਿਰ ਬਦੇਵ ਸਦੇ ਲੋ ਆਲੇਇ। ਥਕਾਹੈ ਉਭੈ ਕੁਭਾ ਲਹੁਇ ਕਰਿ ਚੁਪਰਹਿ
 ਆਖ ਲੇਇ॥ ੧੫੮॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਜਲਾਲ ਦੀ **ਸੁਰਤਾ**॥ ਆਖੇ ਪੀਰ ਜਲਾਲ ਦੀ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਕ
 ਤਾਲਿ। ਚਉਦਹਿਤ ਬਕਿਤਾ ਬਾਵਿਚ ਇਸਤੇ ਪੈਰੇ ਜਵਾਲਾ। ਤਿਠੇ ਬਾਬੁ ਨਾਨਕ ਪਾਤਰ ਜਮਾਨ ਹੋਇ
 ਕਹਣਾ ਸੁਣਨਾ ਬਾਦ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸੇ ਸਚਾ ਸੋਇ॥ ੧੫੯॥ ਜਵਾਬ **ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੁਰਤਾ**॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ

ਗਲ

ਸਾਹਸਚਸੁਣਹੁਜਲਾਲਸਦਾਤਿ॥ਹਿਕੋਕੋਈਅਸਾਨਾਲਦੇਹਿਹਿਕੋਤਾਚਲਹੁਆਪਿ॥ਤ੍ਰਿਤਾ
ਬੇਟਾਨਾਲਜਲਜਲਾਲੀਨਾਮ॥ਮਜਲਸਮੰਦਰਿਧੈਰਾਯੋਇਅੰਤਾਧਿਆਨਾ॥ਅਖੀਅਰੇ॥
ਛਪਗਏਮਜਲਸੀਭਈਹੈਰਾਨਾ॥ਵੀਵਚਫੇਅਸਮਾਨਤੇਤਿਸਦਾਸੁਣਹੁਧਿਆਨਾ॥ਇਕਪਲਕ
ਦੇਫਰਕਨੇਠਿਠੇਅਗਣਤਅਸਮਾਨਾ॥ਕਈਪੈਕੰਬਰਠੇਖਕਰਪੀਰਹੈਰਹਿਆਤੈਰਾਨਾ॥ਫਿਰਗਏ
ਪਤਾਲਨੰਠਿਠੇਕਈਪਤਾਲਾ॥ਅਵਤਾਰਾਪੈਕੰਬਰਾਗਣਤਿਆਗਈਨਭਾਲਾ॥ਜਿਥੇਬਾਬਾਜ
ਇਥਹੈਤੈਥੇਹੀਗੁਲਹੋਇ॥ਕਾਰਨਦਰਸਨਦੇਖਣੇਆਵੈਸਗਲੀਲੋਇ॥ਕਾਰਭੇਟਸਹੀਨੀਅ
ਨਜਰਨਿਆਜਾਲਖਾਇਗੁਨਾਗੁਨਨਿਆਮਤਾਮੇਵੇਲਖਅਲਖ॥ਇਕਜਿਮੀਨਦੇਅੰਦਰੇਬਾ
ਬਾਪਹੁਤਾਜਾਇ॥ਅਰੇਕਨਾਪੁਤਯਾਰਸੀਗਾਵਨਿਸੁਬਦਿਅਲਾਇ॥ਬਾਬਾਸੁਣਿਆਸੀਗਤੀ
ਸਭਲਗੀਦਰਸਨਆਇ॥ਰਖਿਆਅਰੇਕਨਾਪੁਨੇਪੈਰੀਸੀਸਾਨਿਵਾਇ॥ਲਈਕਨਾਹੀਬਾਬੇ
ਤੂੰਡਕੋਪਾਈਵਿਚਕਚਕੋਲਾ॥ਫਿਰਭਿਤੀਕਨਾਹੀਪੀਰਨੇਥੈਠਾਸੀਜੋਕੋਲਾ॥ਇਕਪਲਕਕੇਅੰਤਰੇ
ਫਿਰਮਕੋਪਹੁਤੇਆਇ॥ਬੇਟਾਪੀਰਜਲਾਲਦਾਮੁਖਤੇਬਚਨਅਲਾਇ॥ਇਸਆਖਰਜਮਾਨੇਵਿਚ
ਨਾਨਕਵਡਾਫਕੀਰਾ॥ਮੀਰਾਦੇਸਿਰਮੀਰਹੈਪੀਰਾਦੇਸਿਰਪੀਰਾ॥ਅਖੀਓਸਮੁਹਕਲਾਮਜੇਸੇਈਤ੍ਰਿ
ਤੀਸੁਰਿਖਲਾਇ॥ਤੁਸੀਜਾਣਹੁਹੈਰਕੁਣਅਸਾਬੁਝਿਆਖਦਖਦਾਇ॥ਅਕਾਸਾਅਕਾਸਲਾਖਿਪ
ਤਾਲਾਪਾਤਾਲਾ॥ਠਿਠੇਇਕਤੇਪਲਕਵਿਚਹੈਓਭੀਜਲਕਰਿਨਾਈ॥ਹੈਠੇਕਈਪਤਾਲਤੇਮੇਲੀਕ
ਨਾਹੀਆਇ॥ਸਾਗੀਮਜਲਸੀਅੰਦਰੇਸਿਤੈਸੋਕਨਾਹੁਭਿਖਾਇ॥ਸਭੇਗਏਹੈਰਾਨਹੋਇਨਾਨਕ
ਵਡਾਫਕੀਰਾ॥ਹੈਕੋਤਾਖਦਖਦਾਇਹੈਕਹਿਸਕੋਤਦਬੀਰਾ॥ਸਭੇਕਦਮੀਦੂਹਿਪਏਮਨਵਿਚਬਹੁਰ

ਰਿਖਾਇ। ਅਜੀਕਾਈ ਨਿਸਾਨੀ ਰਖੀ। ਮੈਂ ਮਕਾਉ ਸਤਕਰਾਇ। ਬਾਬੇ ਕਉ ਸਉਤਾ ਰੀਪਾਉ ਤੇਰ ੧੩੩
 ਧੀ ਨਿਸਾਨੀ ਏਹਾ ਜੇ ਕਰੇ ਗੋਜਾ ਰਤਿ ਕਉ ਸਦੀ ਫੇਰਨ ਜਨਮ ਧਰੇਹਾ। ਬਾਬੇ ਮਕਾਤਾ ਰਿਆਕਾ
 ਜੀ ਤੇ ਉਲਮਾਇ। ਪੀਰਾ ਫਕੀਰਾ ਅਉਲੀਏ ਸਭੁ ਚਰਨੀ ਲਏ ਲਗਾਇ॥ ਮਕੇ ਦੀ ਗੋਸਟਿ
 ਪੂਰੀ ਹੋਈ॥ ਅਗੇ ਮਦੀ ਨੇ ਦੀ ਸਾਖੀ ਚਲੀ॥ ਤਬ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਮਕੇ ਵਿਚ ਬਰਸਾਇ ਕਰਹਿਆ
 ਸਭੁ ਟਾਹਾ ਜੀਆ ਬਾਬੇ ਦੀ ਆਨਮਨੀ॥ ਮਕੇ ਦੇ ਸਭੁ ਹਾਜੀ ਨਿਵਾਇ ਕਰਿ ਬਾਬਾ ਮਦੀ ਨੇ ਕਉ ਚਲਿ
 ਆਸੀ॥ ਓਹ ਜੋ ਹਾਜੀ ਬਿਵਰਤੇ ਚਲੇ ਬੇਸੇ ਮਕੇ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ ਬਰਸਾਇ ਕਪਿਛੇ॥ ਜਾਵੇ ਖਨਤਾ ਓ
 ਹੋ ਜੋ ਹੋਵੇ ਮਕੇ ਅਸਾਨਾ ਲਚਲਿ ਆਬਾਸੇ ਅਗੇ ਬੈਠਾ ਹੋਇ ਆਹੈ॥ ਤਬ ਉਨਾ ਹਾਜੀਆ ਮਕੇ ਦੇ ਹਾ
 ਜੀਆ ਪਾਸੇ ਪੁਛਿਆ॥ ਜੋਇ ਹੁਫਕੀਰ ਏਹੀ ਹਾਕ ਵਿਕਾ ਆਇ ਆਹੈ॥ ਤਬ ਮਕੇ ਦੇ ਹਾਜੀਆ ਕਹਿਆ
 ਜੋ ਜੀ ਇਸ ਨਹਿ ਕਬਰ ਸਹੋਇ ਆਹੈ ਏਹੀ ਹਾਕ ਆਇਆ॥ ਤਬ ਉਹ ਹਾਜੀ ਪੈਰਾਨ ਹੋਇ ਗਏ॥ ਲਗੇ
 ਕਹਣ ਜਾਰੇ ਏਹੁ ਫਕੀਰ ਅਤੇ ਅਸੀ ਇਕਠੇ ਚਲੇ ਬੇ॥ ਅਜ ਬਕਰਾ ਮਾਤ ਹੋਈ ਤੇ॥ ਏਹੁ ਏਕ ਹੀ
 ਦਿਨ ਮਕੇ ਆਇ ਪਹੁੰਚਾਹੈ॥ ਤਬ ਅਗਲਿ ਆਹਾ ਜੀਆ ਆਖਿਆ ਜੋ ਜੀ ਏਹੁ ਫਕੀਰ ਨਾਹੀ॥ ਏਹੁ
 ਸੁਰਤ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਹੈ॥ ਜਿਥੋ ਤੀਕਰ ਮਕੇ ਵਿਚ ਹਾਜੀਆ ਸਨ ਸਭੁ ਨਾਨੇ ਇਸ ਫਕੀਰ ਜਿਤਾਹੈ॥ ਅਤੇ
 ਸਾਬਹੀ ਮਕੇ ਫੇਰਿਆਹੈ ਸਾ॥ ਅਗਲੀ ਹਕੀਕਤਿ ਸਭੁ ਹਕੀਕਤਿ ਕਰਿ ਸੁਣਾਈ ਆਨੇ॥ ਹਾਜੀਆ
 ਨਹੁਣ ਮਦੀ ਨੇ ਕੀਹ ਜਿਨੇ ਚਲਿਆ ਹਈ॥ ਅਤੇ ਜਿਥੋ ਤੀਕਰ ਮਕੇ ਦੇ ਉਲਮਾਇ ਹਾਜੀ ਪੀਰਗ
 ਉਸ ਕੁਤਬ ਸਲਾਰਾ॥ ਸਭੁ ਟਾਫੇਰ ਮਸਲਤ ਕੀਤੀ ਚਲਹੁ ਅਸੀ ਭੀ ਮਦੀ ਨੇ ਕੀਹ ਜਿਕਰਾਹਾ॥ ਅ
 ਗੇ ਮਦੀ ਨੇ ਵਿਚ ਚਾਰੇ ਇਮਾਮ ਪੈਨਾ ਚਾਰੇ ਮਸਲੇ ਪੈਨਾ॥ ਮਤਿ ਉਨਾ ਅਗੇ ਏਹੁ ਫਕੀਰ ਹਾਰੇ ਅਸਾਨੇ

ਦੀ ਨਵਿਚ ਆਵੈ। ਅਜੇਹਾ ਬਾਲਿ ਜੋ ਰਮ ਕੇ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਉ ਠਾ ਜੋ ਕੋਈ ਨਾਨਕ ਫਕੀਰ ਕਉ ਜੀ
 ਤਕਰਿ। ਆਪਣੇ ਮਜਬ ਅੰਦਰ ਲੈ ਆਵੈ। ਵੇਖਾਹੁਣਿ ਮਦੀ ਨੇ ਵਿਚ ਕੀਮਤ ਬਾਹ ਸੰਗੇ ਇਨ ਬੰਨੇ
 ਤੁਧਾ ਬਾਅਤੇ ਮਕੇ ਦੇ ਹਜੀ ਲੋਕ ਮਦੀ ਨੇ ਕੀਹ ਜਿ ਕਉ ਚਲੇ। ਸੁਹਰੇ ਇਕ ਠੇ ਨਿਕਲੇ ਜਦਿ ਬਾਹ
 ਰਿਆਵੇ ਤੁਧਾ ਬਾਅਤਿ ਰਿਧਿਆ ਨਹੋ ਇਗਾਇਆ। ਛੁਪਨਿ ਹੋਇਗਾਇਆ। ਤੁਧਾ ਜੀਆ ਆਖਿ
 ਆਯੋਗੇ ਰੋਇਹਤੁ ਮਾਸਾ ਫਕੀਰ ਦਾਗਾਇ ਬਹੋਇਗਾਇਆ ਹੁਣੇ ਹੀ। ਬਾਬਾ ਪਉਣ ਕਾਰੁ ਪਧਾ
 ਰਿਕੇ ਏਕ ਪਲ ਕਮੇ ਮਦੀ ਨੇ ਆਇ ਪਹੁਚੇ ਸਵੇ ਮਰਦਾਨੇ ਰਬਾਬੀ। ਜਿਤੁ ਛਾਪ ਜਾਏ ਮਕਾਹੋਤਿ
 ਤੁਧਾ ਪਰੇ ਮਦੀ ਨਹੋ। ਤੁਧਾ ਬਾਅਤਿ ਨੇ ਜਾਇ ਪਹੁਤਾ। ਮਦੀ ਨੇ ਵਿਖੇ ਰੁਮ ਕਾਸਹ ਰਿਹੈ। ਰੁਮ ਕਾਪ
 ਤੁਸਾਹੁ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੁ ਬਾ। ਬਡਾ ਪਾਤਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੁ ਬਾ। ਵਡਾ ਕਾਰੁ ਜੋ ਮਿ
 ਹਤ ਰੁਮ ਸੇ ਕੇ ਜਮਾਨੇ ਹੋ ਆਸੀ। ਕਾਰੁ ਨਹਾਰੁ ਨ ਦੇਨੇ ਭਾਈ ਆਸਨਾ। ਤੁਧਾ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੁ
 ਨੁਭੀ ਬੰਨਾ ਜਲਮ ਬਾਪੁ ਤੁਸਾਹ। ਜਗਤੀ ਕਰ ਰੁਮ ਬੀਸ ਭਲੁਟ ਲਈ ਸੀ। ਤੁਧਾ ਬੇਆਖਿਆ ਮ
 ਰਦਾਨੀ ਆਚਲ ਪਹੁਲੋ ਪਾਤਸਾਹ ਕੋ ਮਿਲੀਐ। ਅਤਿ ਇਸ ਕੋ ਭਲੋ ਹੋਵੈ। ਨਾਹੀ ਤੁਧਾ ਅਗਲੇ ਕਾਰੁ
 ਵਾਗੁ ਇਹ ਭੀ ਚਿਲਾ ਕਹੋਇ ਜਾਦਾਹੈ। ਤੁਧਾ ਚਲੀਐ ਪਾਤਸਾਹ ਕਉ ਮਿਲੀਐ ਮਤਿ ਇਸ ਦਾ ਭਲਾ
 ਹੋਵੈ। ਤੁਧਾ ਬਾਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇਵੈ ਚਲੇ ਗਏ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੁ ਕੇ ਦਰਬਾਰਾ। ਅਗਲੇ ਕਾਰੁ
 ਚਲੀ ਗੇ ਜਖ ਜਾਨਾ ਜਮਾਕੀ ਆਬਾ। ਅਰ ਇਸ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੁ ਪੈਤਾ ਲੀ ਗੇ ਜਖ ਜਾਨੇ
 ਸਾਰੀ ਰੁਮ ਲੁਟ ਕਰਿ ਜਮਾਕੀ ਤੇ ਅਸਨਿ। ਤੁਧਾ ਬਾਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਲਗੇ ਪੁਛਣ ਪਾਤਸਾਹ ਕਾ
 ਦਰਬਾਰ ਕਉਣ ਸਾਹੈ। ਤੁਧਾ ਦਰਵਾਨਾ ਕਹਿ ਆਜੇ ਜੀ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੁ ਕਾ ਦਰਬਾਰ ਇਹੁ ਹੈ

ਜਿਸਦੇ ਪੈਤਾਲੀਗੀਜਖਜਾਨਾਜਮਾਏ। ਤਾਬਾਥੇ ਕਹਿਆ ਰੇ ਦਰਵਾਨ ਇਸਦੇ ਤਾਖਜਾਨਾ ਕਿਉਕ ੧੩੪
 ਰਜਮਾਕੀਤਾਏ। ਤੁਬਦਰਵਾਨਾ ਕਹਿਆ ਜੀਏ ਹੁਮੈ ਸਾਜਾਲਮੁ ਹੈ। ਜਗਰੁਪਈਯਾ ਮੁਹਰਿਸੁਣ
 ਤਾਏ। ਤੁਹਾਛੇਰਤਾਨਾ ਹੀਭਾਵੈ ਕਹੁੰਦੇ। ਤੁਬਸੁਲਤਾਨਹਮੀਦ ਕਹਿਆਜੁ ਕਹੁਪਈਯੇਕੀਜਾ
 ਤਿਰਹੀਏ। ਤੁਬਵਜੀਰਕਹਿਆਜੀਕਹਿਨਾਹੀਰਹੀ। ਤੁਬਏਕੁਸਰੇਲੀਪਾਤਸਾਹਿਕੀਖਬਸੁਰਤਬੀ
 ਉਸਨਪਾਤਸਾਹਿਬਜਾਰਮੈਥੈਠਾਇਆ। ਜੇਕੋਈਏਕਰੁਪਈਯਾਦੇਵੈਸੋਲੇਵੈ। ਤੁਬਏਕੁਸਰਿ
 ਗਰੋਕੋਏਨੇਮਾਉਕੋਕਹਿਆਜੇਏਕਰੁਪਈਯਾਦੇਵੈਤਾਪਾਤਸਾਹਸਰੇਲੀਬੇਚਤਾਪੈਤਾਲਈਐ।
 ਤਾਉਸਨੇਕਹਿਆਬਚਾਰੁਪਯਾਕਹਾਸੁਲਤਾਨਹਮੀਦਕੀਪਾਤਸਾਹਮਹਿ। ਪਰਏਕਰੁਪਈਯਾਤੇਰੇ
 ਬਾਪਕੇਮੁਹਿਵਿਚਰੋਗਵਿਚਰੇ। ਤੁਬਉਨਸਉਦਾਗਰਬਚੇਰੁਪਈਯਾਲੇਕਰਿਕੁਪਬਾਖਨੇਗਇ
 ਆ। ਸਹੇਲੀਮੋਲਸਈ। ਏਕਰੁਪਈਯੇਪਗ। ਐਸਾਪਾਤਸਾਹੁਪੈਰੁਪਈਯਾਛੁਰਤਾਨਾਹੀ।
 ਤਾਬਾਬਾਬੋਲਿਆ। ਜੇਏਹੁਵਰੁਗਨਾਗਾਰਹੈ। ਦਰਗਾਹਖੁਦਾਇਦੀਵਰੁਸਜਾਇਪਾਵੈਗਾ।
 ਸਾਨਤਹੈਇਸਦੀਕਮਾਈਕਉ। ਅਰਪੈਛਹੈਇਸਦੇਜੀਵਣਨੋ। ਹੇਪਰਵਰਦਗਾਰਏਹੁਬਰੁਬ
 ਜੇਗਾਰਹੈ। ਅਗਲੇਕਾਰੁਕਉਜਮੀਨਝਲਿਆਸੀ। ਅਗਇਸਕਉਕਾਈਜਾਇਰਖਸੁਕੋਗਨਿ
 ਹੀ। ਤਾਬਾਥੇਦਰਵਾਨਾਕਉਕਹਿਆਜੇਤੁਮਇਤਨਜਵਾਬਸੁਲਤਾਨਹਮੀਦਕਾਰੁਕਉਜਾਇਕਹੁ
 ਜੇਛਕੀਰਤੇਰੀਭੇਵਛੀਅਗੇਖਜੇਪੈਨਦੇਇ। ਅਰਕਹਿਦੇਹੈਨਜੇਤੁਇਕਵਾਰੀਅਸਾਨਾਲਮੁਲਾਕਾ
 ਤੁਕਹਿ। ਤਾਉਨਦਰਵਾਨਾਜਾਇਅਰਜਕੀਤੀ। ਤਾਪਾਤਸਾਹਬਾਹਰਿਆਇਆ। ਆਇਖਜਾਹੈਇ
 ਆ। ਅਗੇਬਾਬਾਕੀਕਰੀਆਜੁਵਦਾਸੀ। ਤਾਸੁਲਤਾਨਹਮੀਦਕਾਰੁਕਹਿਆਜੇਜੀਇਹਠੀਕਰੀ

ਆਕੀਆ ਕਰੇਗੇ। ਤਾ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਜੋ ਜੀ ਇਹੁ ਠੀਕ ਰੀਆ ਦਰਗਾਹ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਲੈ ਜਾਹਿਗੇ।
ਤਾ ਪਾਤਸਾਹੁ ਕਹਿਆ ਜੋ ਜੀ ਠੀਕ ਰੀਆ ਪਹੁੰਚਦੀਆ ਨਾਹੀ। ਐਏ ਆਇ ਥੇਹੀ ਰਹ ਨਗੀਆ। ਤਾ ਫਿ
ਰ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਇਸੁ ਲਤਾਨ ਕਾਰੁ ਹਮੀਦ ਤੈ ਜੋ ਪੈਤਾ ਲੀਰੀ ਜਖਜਾਨਾ ਜਮਾ ਕੀਤਾ ਪੈਨੁ ਲਾਮ ਕਰਿ ਕੇ
ਸੋ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕਿਉ ਕਾਰਿ ਪਹੁੰਚੇਗਾ। ਤੁਮਾਰਾ ਬਡਾ ਕਾਰੁ ਲੀਰੀ ਜਖਜਾਨਾ ਲੇਗਾਇਆ ਹੈ ਸਾਥ ਜੋ ਤੁਪ
ਖਜਾਨਾ ਸੀਜਿਆ ਹੈ। ਤੁਮਾਰੇ ਸੁਲਤਾਨ ਕਾਰੁ ਹਮੀਦ ਕਹਿਆ ਜੋ ਜੀ ਕਿਵੇਂ ਖਜਾਨਾ ਸਾਥ ਪਹੁੰਚੇਗੀ।
ਤਾ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਹੇ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੁ ਏਹੁ ਖਜਾਨਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਤੁਰਿ ਪਹੁੰਚੇ। ਜੇ ਤੂੰ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਨਾਇ
ਖਰਾਇਤ ਕਰੇ। ਤੁਮਾਰੇ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚੇ। ਨਾਹੀ ਤੁਮਾਰੀ ਹਾਹੀ ਰਹੇਗਾ। ਇਸ ਖਜਾਨੇ ਕੇ ਵਾਰ ਸਮਵਰਿ ਹੋਹਿਗੇ।
ਪਹੁੰਚੇ ਤੇਰਾ ਖਜਾਨਾ ਮਾਲ ਜਿਨਸਾ ਜੀ ਮੀਜ ਪਤਿ ਕਰੇਗੇ। ਤੁਮਾਰੇ ਪਿਛੇ ਤੇਰੇ ਰੋ ਰਮਜ ਲਕਾ ਆਹਰਿ ਕਰਹਿ
ਗੇ। ਵੇਖਤੁ ਮਾਰਾ ਬਡਾ ਕਾਰੁ ਥਾ। ਜਿਸ ਨੇ ਚਾਲੀਰੀ ਜਖਜਾਨਾ ਜਮਾ ਕੀਆ ਥਾ। ਓਹ ਮੈਸੇ ਗੀਜ ਥਾ। ਜਿ
ਨਹੁ ਕਾਏ ਕਸਿ ਗਾਜਿ ਮੀਨ ਥਾ ਅਰਏ ਕਸਿ ਗਾ ਅਸਮਾਨ ਥਾ। ਤੁਮੀ ਹਤ ਰਮੁ ਸੇ ਪੈ ਕੰਬਰ ਦੀਤਾਇਤ
ਕਬੁਲਿ ਨ ਕੀਤੀ ਓਸ ਅਤੇ ਸਾਥ ਹੀ ਖੁਦਾਇ ਕਾ ਹੁਕਮ ਨ ਕਬੁਲ ਕੀਤਾ। ਤੁਮਾਰੇ ਫਰਮਾਨ ਖੁਦਾਇ ਕੇ ਕਾ
ਰਾ ਹੋ ਲਾ ਕੇ ਹੋਇ। ਜੇ ਏਕਾ ਰੂਤੁ ਇਨਾ ਚਾਲੀਰੀ ਜਖਜਾਨਾ ਲਿਆਵਿ ਚੋਇ ਕਰੀ ਜਮੇਰੇ ਗਾਹਿ ਓਪਰਿ
ਖਰਾਇਤ ਕਰਹਿ। ਤੁਮਾਰੇ ਨਾਲ ਖਜਾਨਾ ਪਹੁੰਚੇ। ਨਾਹੀ ਤੁਮਾਰੀ ਹਾਹੀ ਰਹੇਗਾ। ਇਸ ਖਜਾਨੇ ਕੇ ਵਾਰ
ਸਮਵਰਿ ਹੋਹਿਗੇ। ਤੁਮਾਰੇ ਖੁਦਾਇ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕਰਿ ਕੈ ਤੈ ਏ ਲਾਮ ਹਜ ਗਤਿ ਮੁਸੋ ਕਾਰੁ ਓਪਰ ਕੀਤੇ।
ਜੇ ਏਕਾ ਰੂ ਕਛੁ ਥੇਰੀ ਧਰਤੀ ਖਰਾਇਤ ਗਾਹਿ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਕਰਿ। ਤਾ ਕਾਰ ਮੈਸਾ ਮਗਰੁ ਰਥਾ ਦਓ ਲਤਿ
ਅਤੇ ਲਸ ਕਰਿ ਓਤੇ। ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਤੈ ਹੁਕਮ ਫੇਰਿ ਓਸ। ਜਾਚ ਓਥਾ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਤਾ ਭੀ ਫੇਰਿ ਓਸ

ਤਾਜੀਮੀਨ ਕਉ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਜੋ ਕਾਰੁ ਫਿਰਨ ਕੇ ਪੈਰ ਪਕੜਾ ਅਰਗਰ ਕਕਰਹਾ ਸਮੇਤ ਖਜਾਨੇ ੧੩੫
 ਕਾਰੁ ਹਿਲਾ ਕਹੋਇਆ ਤਾਦਉਰ ਕਿਆ ਮਤੁ ਤੁ ਕਾਜੀਮੀਨ ਵਿਚ ਚਲਿਆ ਜਾਵੈ ਗਾ ਹੋ ਕਾਰੁ ਹਮੀਦ
 ਜੀਮੀਨੀ ਉਸਨੁ ਤਦ ਗਰ ਕਕੀਤਾ ਸਾ ਜੋ ਓਹ ਸੂਮਥਾ ਜਾ ਲਮ ਨਾਥਾ ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਭਾਈ ਕਾਰੁ ਨ
 ਕਾਰੁ ਨ ਥਾ ਓਸਨੇ ਖੁਦਾਇ ਦੀਤਾ ਇਤਮਨੀ ਮੁਸੇ ਪੈ ਕੰਬਰ ਕੀ ਉਮਤਿ ਹੋਆ ਮੁਸੇ ਦੇ ਪਿਛੇ ਉ
 ਸਕਉ ਪੈ ਕੰਬਰੀ ਮਿਲੀ ਯਕੀਨ ਕਰ ਕੇ ਤੁਓ ਮਤਿ ਮਹੀਮ ਦਮੁ ਸਤ ਫਾਇ ਕੀ ਹੋਇ ਕਰਿ ਆਸਾ
 ਜਲਮ ਰਯਤਿ ਉਪਰ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਜਹਾਤੁ ਕਪਈ ਸੇ ਕੀ ਜਾਤਿ ਹੈ ਸਬੁ ਲੁਟ ਲੀਤੀ ਹਈ ਏਹੁ ਜਲਮ
 ਕੇ ਖਜਾਨੇ ਤੇ ਰੇਸਾ ਥਾ ਕਿਉ ਕਹਿ ਚਲਹਿ ਰੇਗਾ ਹੁਣੁ ਤੁਓ ਇਸ ਜਲਮ ਥੀ ਬਾਜ਼ ਤੇ ਬਾਕਹਿ ਤਾ ਕਾਰੁ ਹਮੀਦ
 ਕਹਿ ਆਜੇ ਜੀਏ ਹੁਮਨ ਮੇਰਾ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਹਿਰਸ ਵਿਚ ਗਰ ਕਹੈ ਜਾ ਜੋ ਪਿਛੇ ਹੋਈ ਸੇ ਗੁਜਰੀ ਹੁਣੁ ਤੇ
 ਬਹਿ ਹੋਇ ਸਜੁ ਲਮ ਥੀ ਪਰ ਜੀ ਕੋਈ ਆਸੀਨ ਸੀ ਹਤ ਸੁਣਾਈ ਆ ਜਿਸ ਸੁਣ ਕਹਿ ਏਹੁ ਮਨ ਮੇ
 ਮਹੋਵੈ ਅਰੁ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਗਹਿ ਉਤੇ ਸਿਰ ਕਹੋਵੈ ਅਰੁ ਖੁਦਾਇ ਵਲਿਆਵੈ ਤਾ ਬਾਧੇ ਨਾਨਕ ਸੁਲਤਾ
 ਨ ਕਾਰੁ ਕੇ ਪਰਥਾ ਇਨ ਸੀ ਹਤਿ ਨਾਮਾ ਕੀਤਾ ਨਾਮੀ ਹਤੁ ਨਾਮਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਕੀਚੇ ਨੇ ਕਨਾਮੀ ਜੇ ਦੇ
 ਵੈ ਖੁਦਾਇ ਜੋ ਦੀਸੈ ਜੀਮੀ ਪਰਿਸੇ ਹੋ ਸੀ ਫੁਨਾਹਿ ਦਾਇਮ ਨਦ ਉਲਤਿ ਕਸੇ ਬੇਸੁਆਰਾ ਨਰਹੇ
 ਗਕਰੇ ਨੀ ਨਾਰਹੇ ਗੋਹ ਜਾਗਾ ਮਨਾਤਿ ਸੀ ਕਾਜੇ ਖਰਚੇ ਖਵਾਇ ਦੇਵੈ ਦਿਲਾਵੈ ਬਰਾਇ ਖੁਦਾਇ
 ਹੋਤਾ ਨਗਾਖੋਇ ਕੇਲਾਨ ਖਾਇ ਤਿਹ ਕੀ ਕਰਿ ਲਦਾਨੀ ਵਹੀ ਭਿਸਤਿ ਮਹਿ ਜਾਇ ਕੀ ਜੇਤ ਦੁਜੀਆ
 ਨਾ ਕੀਚੇ ਗੁਮਾਨਾ ਨਾਰਹੇ ਗੀਦੁਨੀ ਆਨਰਹੇ ਗਾ ਦੀਵਾਨਾ ਹਾਥੀ ਵਧੇ ਕੇਲ ਸਕਰਿ ਹਜਾਗ ਹੋਵਹਿ
 ਗਰ ਕਪਲ ਮਹਿ ਨਾ ਲਾਗੈ ਗੀਦਾਗਾ ਦੁਨੀ ਕਾਰਿ ਵਾਨ ਕਹੈ ਮੁਲਖ ਮੇਰਾ ਆਈ ਮਉਤ ਸਿਰ ਪਰਨਤੇ

ਰਾਨਮੇਗਾ। ਕੇਤੀਚਲੀਦੇਖਵਾਜਾਵਜਾਇ। ਰਹੇਗਾਵਹੀਏਕਸਾਚਾਖੁਦਾਇ। ਆਇਆਇਕੇਲ
 ਇਕੇਲਾਚਲਾਇਆ। ਚਲਤੇਵਖਤਕੋਈਕਾਮਨਾਇਆ। ਲੇਖਾਮੰਗਿਜੇਕੋਈਜੇਜਵਾਬਾਤੇ
 ਬਹਿਪੁਕਾਰੇਬਹੁਪਾਵੈਅਜਾਬਾ। ਖਲਕਪਰਕੀਆਜੇਰਦਮਨਾਕਮਾਇਆ। ਖਾਇਆਹਦੁਆਇਆ
 ਅਜਾਈਗਵਾਇਆ। ਆਖਰਪਛੇਤਾਇਕਰੇਗਾਇਹਾਇ। ਦਰਗਹਿਗਾਇਆਬਹੁਪਾਵੈਸਜਾਇ
 ਲਾਨਤਵੈਤੈਕਵੈਤੈਰੀਕਮਾਈ। ਦਰੋਬਾਜੀਕਰਕੇਦੁਨੀਆਲੁਟਖਾਈ। ਪੀਏਪਿਆਲੇਦੇਖਾਏਕੁਥਾ
 ਧਾਦਿਖੇਰੇਕਾਰੂਜੇਹੋਤੇਖਰਾਬਾ। ਜਿਸਕਾਤੁਬੰਦਾਤਿਸੀਕਾਸਵਾਰਿਆ। ਦੁਨੀਆਕੋਲਾਲਚਤੇਸਾਹਿ
 ਬਵਿਸਾਰਿਆ। ਨਕੀਤੀਆਇਬਾਦਤਿਨਰਖਿਆਈਮਾਨਾ। ਹਕਮਤਨਕੀਤੀਆਪੁਕਾਰੇਜਹਾਨਾ।
 ਅੰਦਰਮਹਲੀਦੇਬੈਠੇਤੁਜਾਇ। ਹਰਮਾਸੇਖੇਲੇਖਸੁਬੁਈਲਗਾਇ। ਨਾਬੁਝੈਨਸੁਬੁਝਾਹਿਰਕੇਹੋਇ
 3 ਹਰੀਆਗਰੀਬਾਨੁਮਾਗੋਵੇਗਾਇ। ਦੁਸਤੀਉਜਾਕੈਫੇਰਨਵਸਾਵੈ। ਕੁਕੇਪੁਕਾਰਹਿਕੋਈਦਾਦਨਪਾ
 ਵੈ। ਕਰੋਨੀਲਖੇਨੀਜੇਨੀਬੇਸਮਾਗ। ਕਈਕਿਰਸਾਣਬਪਨੇਮਰੀਵਹਿਹਜਾਗ। ਹਾਕਮਕਹਾਵੈਅ
 ਦਾਲਤਿਨਹੋਇ। ਦੁਨੀਕਾਦਿਵਾਨਾਫਿਰੈਮਸਤਿਲੋਇ। ਲਟੇਮਲਖਸਾਗਖਰਚੇਅਰਖਾਇ। ਦੇਜ
 ਕਕੀਆਤੁਸਮਾਰੇਗੀਜਲਾਇ। ਨਾਕੀਜੇਹਿਰਸਵੇਖਦੁਨੀਆਦਿਵਾਨੇ। ਹਮੇਸਾਨਰਹੇਗੀਤੁਮੈਸ
 ਨਜਾਨੇ। ਉਠਾਇਸਫਾਏਲਾਗੇਨਵਾਰ। ਤੁਬਕਿਸਕੀਦੁਨੀਆਕਿਸਕੇਘਰਿਥਾਰ। ਨਾਕੀਜੇਹਿਰ
 ਸਬਹੁਦੁਨੀਯਾਕੇਯਾਗ। ਚੰਦਰੋਜਚਲਣਾਕੇਪਕੜਹੁਕਰਾਰ। ਸਰਮਿਦਾਨਹੋਵਹਿਕਛੁਨੇਕੀਕਮ
 ਹਿ। ਲਾਨਤਕਾਜਾਮਾਤੁਪਹਰਿਆਨਜਾਇ। ਗਫਲਤਿਕਰਹੁਗਤਾਖਾਵਹੁਗਮਾਰ। ਬੇਟੀਵੇਬੇਟਾਕੋ
 ਲਹੇਨਗਾਸਾਗ। ਤੇਬਹੁਕਰਹੁਬਹੁਰੀਚੇਨਜੇਗ। ਦੇਜਕਕੀਆਤੁਸਜਲਾਵੈਗੀਗੋਗ। ਮਸਾਇਕ

ਪੈਕਥਰਕੇਤੇਸਾਹਿਖਾਨਾਨਾਦੀਸੈਜਿਮੀਪਰਉਨਕੇਨੀਸਾਨਾਉਰਤੇਕਬੂਤਰਿਜਨਾਵਰਿਕੀਛਾਉਕੇ ੧੩੬
 ਤੀਖਾਕਹੁਈਕੋਪੁਛੇਨਾਨਾਉਚਾਲੀਗਜਜੇਨੇਨਰਖਿਓਈਆਨਾਆਖਰਵਖਤਕਾਰੁਹੋਆਪਰੇਸਾ
 ਨਾਨਦਾਨੀਇਹੁਦੁਨੀਆਫਾਨੀਮੁਕਾਆਤੁਖੁਦਚਸਮਈਨੀਕੋਚਲਣਾਜਗਾਨਾਹਰਿਵਖਤਬੰਦੇਤੁ
 ਬਿਜਮਤਿਸੰਭਾਰਾਮਸਤੀਵਗਲਤਸੇਬਾਜੀਨਹਾਗਤੋਬਹਿਨਕੀਤੀਆਕਰਦਿਆਗੁਨਾਹਿ। ਨਲਕ ੬
 ਅੰਸੇਆਲਮਕਉਤੇਰੀਪਨਾਹਿ। ੧੧॥ ਜਾਬਾਏਨਾਨਕਜੀਨਸੀਹਤਨਾਮਾਪਰਸੁਣਾਇਆਤਾਸੁਲ
 ਤਾਨਹਮੀਦਕਾਰੂਰੂਮੀਹੈਗਨੁਹੋਇਗਇਆ। ਅਤੇਮੋਮਦਿਲਹੋਇਗਇਆ। ਕਹਣਲਗਾਜੇਜੀਅ
 ਸੀਤਾਅਜੀਮਦੁਨੀਆਵਿਚਗਰਕਹਾਂ। ਅਸਾਡਾਕਿਆਹਵਾਲਹੋਇਗਾ। ਦਰਗਾਹਿਖੁਦਾਇਦੀਤੇ
 ਬਹੁਤੇਬਹੁਤੇਬਹੁਖੁਦਾਇਆ। ਅਜਮਸਾਕੁਖੁਦਾਇਮਲੁਮਹੋਇਆਹੈ। ਅਗੋਅਸੀਗਾਫਲਸੁਤੇ
 ਪਏਸੇਅਸਾਨੁਕੁਛਮਲੁਮਨਥਾ। ਬਾਬਾਜੀਤੇਰਾਮਸਲਾਸੁਣਕੇਅਸੀਬਹੁਤਰਗਏਹਾਂ। ਜੇਅਸਾ
 ਡੇਬਾਬਾਕਿਆਹੋਇਗਾ। ਤਾਫੇਰਬਾਬਾਏਲਿਆ। ਸੁਲਤਾਨਹਮੀਦਕਾਰੂਜੀਗਲੀਨੇਹੁਨਾਹੀਹੋਦਾ।
 ਅਰਖੁਦਾਇਭੀਰੀਸੁਦਾਨਾਹੀ। ਜਿਚਰਖੁਦਾਇਦੀਬੰਦਗੀਵਿਚਮੁਕਯਾਦਿਨਹੋਈਐ। ਤਿਚਰਛੁਟ
 ਣਾਮੁਸਕਲੁਹੈ। ਅਤੇਖਸਕਦੀਦੋਸਤੀਕੰਮਨਹੀਆਵਦੀ। ਖਲਕਪਿਆਲੇਨਿਵਾਲੇਦੀਯਾਰਹੈ। ਜਿ
 ਚਰਖਾਵੇਤਿਚਰਮਿਤ੍ਰਅਤੇਜੇਨਾਖਾਵੇਤਾਦੁਸਮਨਿ। ਐਸਾਰਵੀਆਖਲਕਿਕਾਹੈ। ਕੀਆਪਣੇਕੀਪਗਾਏ
 ਸਭਸੁਖਾਦੇਯਾਰਹੈਨਾ। ਦੁਖਦਾਮਿਤ੍ਰਕੋਈਨਹੀ। ਸੰਸਾਰਕੀਦੋਸਤੀਇਤਕਰਿਕੰਮਨਾਹੀਆਵਦੀ। ਸੰ
 ਸਾਰਥਾਵਹੁਖੁਦਾਇਦੀਦੋਸਤੀਭੁਲੀਹੈ। ਤਾਸੁਲਤਾਨਹਮੀਦਕਾਰੂਕਹਿਆ। ਜੀਆਦਮੀਕੀਦੋਸਤੀਨਹੀ
 ਹੋਇਆਵਦੀਖੁਦਾਇਨਾਲਦੋਸਤੀਕਿਉਕਰੀਐ। ਤਾਬਾਏਸਬੰਦਗਾਗਤਿਲੰਗਵਿਚਕੀਤਾ। ਤਾਗਤਿ

੨੨੨ ਦੇਸਤੀਯਾਰਾਦੇਸਤੀਦੇਸਤੀਸਿਰਪਰਜਾਵੇ। ਹੁਕਮਪਛਾਣੇਸਾਹੁਕਾਰਲੇਖਸਮਕੇਭਾਣੇ॥੧॥
 ਰਹਾਉ। ਦੇਸਤੀਤਾਪਰਜਾਣੀਐਜਾਰਚਮਚਲਾਵੈ। ਪ੍ਰੰਤੂਨਕਾਢੇਖਸਮਾਸਿਓਸਰਮਸਭਚੁਕਾਵੈ॥
 ੧॥ ਦੇਸਤੀਤਾਪਰਜਾਣੀਐਗੁਰਚਰਨਪਖਾਲੇ। ਹੋਇਨਿਮਾਣੀਝੜਪਵੈਖਸਮਕੇਦੁਆਰੇ॥
 ੨॥ ਜੇਰਨਲਾਗੇਦੇਸਤੀਨਹੀਮੁਲਵਿਕਾਵੈ। ਏਗੇਸਿਓਲਾਲਨਰੀਝਈਜੇਲਖਜਤਨਕਮਾਵੈ॥
 ੩॥ ਕੁਠਪਈਦੇਸਤੀਕਲੀਕੀਗਈਦੇਖਾਦਿਖਾਹੁ। ਧਾਧਾਨਾਨਕਦੇਸਤੀਤਉਕੁਲੀਜੇਤੋੜਨਿਧਾ
 ਹੁ॥੪॥ ਜਾਇਤਣਾਸਧਦਥਾਥੇਕਾਹਿਆਤਾਪਾਤਸਾਹਕਦਮਾਉਤੇਢਹਿਪਇਆ॥ ਆਖਣਲ
 ਗਾਜੇਜੀਜੇਤੂੰਹੁਕਮਕਰੈਸੇਈਕਰੀਐ॥ ਤਾਫੇਰਥਾਥੇਲਿਆ॥ ਜਿਤਵੇਬੰਦੀਵਾਣਹੈਨਤੇਰੇ
 ਬੰਦੀਖਾਨੇਵਿਚਾ। ਸੇਤੂੰਸਭੇਛਰਦੇਹੀ॥ ਤਾਤੇਰਾਦੁਹੀਜਹਾਨੀਕੁਲਹੋਵੈਗਾ॥ ਅਤੇਨਗਰੀਥਾਉਤੇ
 ਜਲਮਜੇਰਨਕਰਿ॥ ਤਾਤੁਹਿਨਖਦਾਇਦੇਗਾਹਿਦੀਖਬਰਹੋਵੈ॥ ਤਾਸੁਲਤਾਨਹਮੀਦਕਾਰੁਆ
 ਖਿਆਕੁਲਾਹੋਵੈਜੀ॥ ਤਾਜਿਤੂੰਬੰਦੀਵਾਣਹੈਨਸੁਲਤਾਨਹਮੀਦਕੀਪਾਤਸਾਹੀਵਿਚਸੇਸਕੁਖਲਾ
 ਸਕੀਤੇ॥ ਨਾਕਿਸੇਗਰੀਬਉਤੇਜੇਰਜਲਮਹੋਵੈ॥ ਸੁਲਤਾਨਹਮੀਦਕਾਰੁਲਗਾਖੁਦਾਇਦੀਬੰਦ
 ਗੀਕਰਨਿ॥ ਅਤੇਨਾਲੇਖਗਾਇਤਲਗਾਕਰਨਾ॥ ਖੁਦਾਇਦੇਗਾਹਿਉਤੇ॥ ਖੁਜਾਨੇਐਲਾਵਿਤੇਸਾ॥ ਲੀਕ
 ਰਲਾਇਦਿਤੇ॥ ਹਰਿਸੁਖਿਆਵਿਚਜਹਾਂਤਕਰੁਮਕੀਪਾਤਸਾਹੀਥੀਸਕੁਜਗਾਅੰਦਰਿਅਮਨਚੈਨ
 ਦਰਤਗਾਇਆ॥ ਬਾਧੋਨਾਨਕਦਾਸਦਿਕਾ॥ ਪਾਤਸਾਹੁਆਖਣਲਗਾਜੀਹੁਣਅਸਾਕੁਖੁਦਾਇਦੇ
 ਮਿਲਣਦੀਉਮੇਦਹੋਈਹੈ॥ ਤਾਫੇਰਥਾਥੇਲਿਆਜੇਖੁਦਾਇਵਲਲਗੇਹੈਨਾ॥ ਅਤੇਖੁਦਾਇਦੀ
 ਬੰਦਗੀਕਰਦੇਹੈਨਾ॥ ਤਿਨਾਕੇਸਭੇਕੀਖੁਦਾਇਗਾਸਕਰਦਾਹੈ॥ ਅਰਖੁਦਾਦੀਮੀਹਰਿਉਨਕੋਹੋਈ

ਹੋ। ਤਾ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾ ਰੂ ਕਹਿਆ। ਜੋ ਜੀ ਤੁਸਾਨੂੰ ਮਿਹਰਿ ਤੇ ਖੁਦਾਇ ਪਾਈ ਤੁਹੈ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਫੇਰ ਕਹਿ ੧੩੭
 ਆਸੁ ਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾ ਰੂ। ਤੁਹਿ ਉਤੇ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਮਿਹਰਿ ਹੋਈ ਹੋ। ਅਤੇ ਅਸਾਨੂੰ ਭੀ ਖੁਸੀ ਹੋਈ ਹੋ। ਨ०
 ਹੀ ਤਾ ਵੇਰੇ ਕਾ ਰੂ ਵਾਗੂ ਤੁੰ ਭੀ ਹਿਸਾ ਕਰੋ। ਇਜਾਨਾ ਪਰ ਤੁਹਿ ਤੁਰਤੁ ਚੇਤਿਆ। ਖੁਦਾਇ ਵਲਾ ਮਾਇ ਭੀ।
 ਤਾ ਫੇਰ ਸੁਲਤਾਨ ਕਹਿ ਆ ਜੋ ਜੀ ਤੇ ਗਦੀ ਦਾਰ ਫੇਰ ਕਹਾ ਹੋ ਵੇਗਾ। ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਹੁਣ ਅਸੀ ਮਦੀ
 ਨੇ ਕੀ ਪਜ ਕੋ ਆਏ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਦਿਨ ਮਦੀ ਨੇ ਗੁਜਰਾਨ ਕਰਾਗੇ। ਤੁਥ ਪਾਤਸਾਹ ਭੀ ਮਦੀ ਨੇ ਆਇਆ
 ਸਗੋ ਰਹਣ ਮਦੀ ਨੇ ਮਾਓ। ਤੁਥ ਕਿਤੁਣੀ ਕਮੁਦਤਿ ਗੁਜਰੀ ਤਾ ਮਕੇ ਦੇ ਹਾਜੀ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀ ਨਕਾਜੀ
 ਮਕੇ ਦਾ। ਜਹੰਤੁ ਕਪੀਰ ਜਾਵੇ ਆਸਨਾ। ਅਰਪੀਰ ਬਹਾਵੁ ਦੀ ਤੇ ਆਦਿ ਲੇ ਕਰਿ ਸੁਭ ਮਦੀ ਨੇ ਕਉ ਮ०
 ਏ। ਅਰੋਚਾਰ ਇਸ ਮਦੀ ਨੇ ਕੇ ਜਾਇ ਕਰਿ ਹਾਜੀ ਆ ਕਉ ਲੇ ਆਏ। ਜਾਮਦੀ ਨੇ ਵਿਚ ਆਏ ਵੇਖਨ
 ਤਾ ਕੀ ਵੇਖਨ। ਹਾਜੀ ਦਰਵੇਸ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਕਲੰਦਰ ਬੈਠਾ ਹੋ ਪ੍ਰੀਆ ਪਾਈ। ਅਰੋ ਮਰਦਾਨਾ ਰਬਾਬੀ
 ਬੈਠਾ ਗਾਵਦਾ ਹੋ। ਤੁਥ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀ ਨਮਦੀ ਨੇ ਕੇ ਹਾਜੀ ਆਪਾ ਸੋ ਪੁਛਿਆ। ਜੋ ਏਹੁ ਦਰਵੇਸ ਏਹ
 ਕਵਿ ਕਾ ਆਇਆ ਹੋ। ਤੁਓ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਘਣੀ ਮੁਦਤਿ ਕਾਈ ਹਾ ਆਏ ਬੈਠਾ ਹੋ। ਤਾ ਫੇਰ ਮੁਕਾਬਲਾ ਸੁ
 ਭਾ ਹਾਜੀ ਆਕਾ ਹੋ ਆ ਬਾਬੇ ਨਾਲਾ ਆਖਣ ਲਗੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਯਾਰੇ ਏਹੁ ਫਕੀਰ ਵਡਾ ਅਭੀਲੀ ਆ
 ਹੋ। ਵਡੀ ਕਰਾਮਾਤਿ ਰਖਦਾ ਹੋ। ਜੇ ਅਸਾਨੂੰ ਮਜਬ ਵਿਚ ਆਵੈ ਤੁਅਸਾਨੂੰ ਮਜਬ ਕਾ ਵਡਾ ਮਰਾਤ ਬਾਹੋ
 ਵੈ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਇਸ ਫਕੀਰ ਨਾਲ ਫੇਰ ਮੁਸਾਹਬਾ ਕਰੀਐ। ਹੋਫ ਹੋ ਅਸਾਨੂੰ ਜੋ ਹਿਦੁ ਫਕੀਰ ਸੁ ਭਾ
 ਹਾਜੀ ਆਨੂ ਜੀਤ ਕਰਿ ਇਸੁ ਮੁਸਾਬਤ ਜਾਦਾ ਹੋ। ਚਲਹੁ ਹਰਿ ਵਜਹਿ ਇਸਨੂੰ ਜੇ ਰਕ ਰੀਐ। ਖੁਦਾਇ
 ਫੁਰਮਾਇ ਆਪੈ। ਜੋ ਨੇ ਕਰਾਹਿ ਵਿਚ ਕਾ ਫਰਨੂੰ ਜੇ ਗਵਰੀ ਕਰ ਕੇ ਭੀ ਆਣੀਐ। ਇਸ ਗਲ ਵਿਚ

ਮੇਥਨਾਹੀ। ਤਾਪਿਰਥਹਾਵਦੀਆਖਿਆਜੋਏਰੁਕਨਦੀਨਕਾਜੀਏਹੁਕੋਈਆਦਮੀਨਾਹੀਜੇਤੁਸਾਡੇ
 ਹਥਆਵੈਗਾ। ਅਤੇਤੁਸੀਏਸਨੁਪਕੜਿਆਚਾਹੋਅਤੇਆਪਣੇਮਜਬੂਰਵਿਚਲਿਆਵਹੁਗਾ। ਏਹੁਬਾ
 ਦੀਫਰੇਸਤੇਕੀਸੁਰਤਿਹੈ। ਹਥਾਵੈਚੋਗਾ। ਏਥਹੋਏਜਾਵੈਗਾ। ਉਤਵਖਤਨਾਜਾਣੀਮੈਕੀਕਰੇ। ਏਹੁਫ
 ਕੀਰਪੂਰੀਕਰਾਮਾਤਰਖਦਾਹੈ। ਨਾਜਾਣੀਮੈਜਿਓਕਰਿਮਕੇਦਾਰੁਖਫੇਰਦਿਤੁਹੈਸਾ। ਅਤੇਗਜਬਕ
 ਰਕੇਮਦੀਨੇਕਓਸਮੇਤਗੁਮਗਰਕਕਾਰਛੇਠੇ। ਤਾਤਦਹੁਤੁਸੀਕਿਸਦੀਪਨਾਹਦੁਢੇਗਾ। ਤਮਾਮ
 ਆਲਮਫਨਾਹਿਹੋਏਜਾਵੈਗਾ। ਏਹੁਕੋਈਏਸਜਮਾਨੇਕਾਵਈਪੈਦਾਹੋਆਹੈ। ਮਕੇਵਿਚਵਰ
 ਹੁਵਿਨਮੁਸਾਹਥਾਹੋਦਾਰਹਿਆਏਸਨਾਲਾ। ਅਤੇਨਕੁਛਤੁਸਾਡਾਖਾਧਸਨਾਪੀਤਸੁਗਤੁਦਿਨੁਸਕੁਹ
 ਜੀਘੇਰੀਥੈਰੇਰਹੇ। ਅਤੇਏਹੁਰੋਜੇਨਾਲਹੀਰਹਿਆ। ਵਰਤੁਦਿਨਾ। ਅਤੇਹੁਣਕੀਰੋਜਾਹੀਹੈਸਾ। ਨ
 ਕੁਛਖਾਦਾਹੈਨਾਕੁਛਹਾਜਾਤਿਹੈਸਾ। ਉਥੇਏਸਨੁਕਿਸੇਨਜਿਤਾ। ਹੁਣਜੇਤੁਸੀਚਾਹੋਜੇਜੇਰਜਬਰ
 ਕਰਕੇਨਾਨਕਦਰਵੇਸਕਓਜੀਤੀਐ। ਏਹੁਬਿਜਾਇਗਲਹੈ। ਏਸਥਾਤਵਿਚਨੁਕਸਾਨਪੈਸਾਰੇ
 ਆਲਮਕਾ। ਅਤੇਦੁਸਰਾਖੁਦਾਇਜੇਰਨਹੀਫੁਰਮਾਇਆਜੋਹਿਦੁਪਰਜੇਰਕਰੀਐ। ਚਲਹੁਸਕੁ
 ਮਿਲਕਰਿਚਾਗਇਮਾਮਪਾਸਜੇਹੜੇਚਹੁਇਮਾਮਦੇਮੁਸਲੇਪਰਥੈਠੇਹੈਨਾ। ਸਕੁਮਿਲਕਰਈਦਕੇ
 ਰੋਜਹਜਮਦੀਲੋਕੀਮਸੀਤਵਿਚਜਿਤੁਦਿਨਹਜਹੋਇਗਿਤਿਸੁਰੋਜਏਹੁਦਰਵੇਸਭੀਆਪੇਆਵੈਗਾ।
 ਏਹੁਅਸਾਡੇਚਾਗਇਮਾਮਉਸਨੁਮਕੁਲਕਰਨਗੇ। ਅਸਲੋਕਿਤਾਬਰੇਇ। ਨਾਤਰਹੋਰਸਗਲਓਤਦਰ
 ਵੇਸਹਥਿਨਾਹੀਆਵਣਦਾ। ਹਜੈਕੋਰੋਜਸਕੁਆਮਿਖਾਸਹਾਜੀਕਾਜੀਪਾਤੁਸਾਹਓਮਰਾਇਸਕੁਅ
 ਵੈਗੀ। ਏਕਮੁਕਾਬਲਾਨਾਨਕਦਰਵੇਸਨਾਲਿਫੇਰਕਰਾਹਿਗੇ।

ਜੇਤਜਿਕਾਦਿਨ

ਆਇਆ। ਤੁਥਸਕੁਹਜਕਉਜਾਇਇਕਰੇਹੋਇ। ਤੁਥਾਬੇਅਤੇਹਜੀਆਦਮਕਾਬਲਹੋਇਅ॥ ੧੩੮
 ਸੁਆਲਚਾਗਇਮਾਮਸੁਰਾ। ਆਖੋਇਮਾਮਕਮਾਲਦੀਨਨਾਲੇਸੈਦਿਜਮਾਲਿ। ਗਉਸਲਆ
 ਲਮਕੁਤਬਦੀਨਚਾਰੇਹੁਕਨਿਕਮਾਲ। ਪੁਛਦੇਚਾਰਨਸੀਹਤਾਤਿਸਦਾਭੇਇਬਿਆਨ। ਬੋਟੇਆਦਮ
 ਸਫੀਦੇਹਿਦੁਮੁਸਲਮਾਨ। ਰੂਹਾਅੰਦਰਿਸਕਹੈਰੂਹਵਿਚਸਚਾਕਉਣ। ਦਿਹੁਹਕੀਕਤਜੇਹਿਲਕਰੇਅ
 ਸੀਖਾਦਮਹੋਵਾਤਉਨ॥ ੧॥ ਦੁਨਾਪੁਛੇਜਮਾਲਦੀਕਹੁਹੋਨਾਨਕਸਾਹਾ। ਹਜਰਤਆਦਮਤੇਬੀਏਸਾ
 ਬਤਭੇਵੇਗਾਹਾ। ਹਿਦੁਮੁਸਲਮਾਨਦੁਇਕਦਰਤੇਇਸਲਾਮ। ਰੋਵੈਹੁਕਮਜਹਾਨਵਿਚਰੋਵੈਜਾਨਇਲ॥ +
 ਮਾਅਗੇਪੈਕੰਬਰਖਲਕਵਿਚਅਗੇਹੋਅਉਤਾਰਾ। ਤੀਜਾਕੋਹਜ਼ਾਮਜਬਹੈਤਿਸਦਾਕਹੁਬੀਚਾਗ।
 ਜੇਆਖਹਿਤੀਜਾਪਾਕਹੈਪਾਕਹੈਪਰਵਦਗਾਹਾ। ਆਦਮਸੁਰਤਿਹੋਇਕਰਿਕਰੇਨਹੋਰਕਗਾਹਾ। ਪਿ
 ਛੇਜਮਾਨੇਜੇਬੀਏਕਾਫਗਾਦੇਅਉਤਾਰਾ। ਹੁਣਬੀਏਹਨਿਮਨਸੁਖਸਕੁਹੁਣਅਮਲਮਹਮਦਯਾਗਾ॥ +
 ਜੀਤੀਕੀਤੇਬਿਆਨਤੁਹਿਅਸਾਬੀਅਗੇਆਇ। ਜਾਦੁਕਰਕੋਹਿਦੁਆਰਿਤਾਈਮਕਾਫਿਰਾਇ॥
 ਸਰਤਾਹਿਦੁਤੁਰਕਦੀਆਫਿਰਨਉਸਰਕਰੇਬਿਆਨ। ਤੈਕੀਤੇਜੇਮਨਸੁਖਦਇਹਿਦੁਮੁਸਲਮਾ
 ਨ। ਹਿਦੁਰਹੁਣਨਪਾਸਨੀਜੋਰਦੇਰਸੁਲਖਦਾਇ। ਹੁਣਨਉਬਤਿਮੁਸਲਮਾਨਦੀਤੈਕਿਉਰਦੀ
 ਆਇ। ਅਸੀਪੁਛਦੇਹਾਤਕਰਾਰਕਰਿਕਰਹੁਤਸਲੇਏਹਾ। ਅਸੀਭੀਛੁਰਦੇਨਾਹਿਤੁਹਿਨੋਬੀਨ
 ਸਚੇਸੁਣਹੁਸਨੇਹਾ॥ ੩॥ ਤੀਜਾਪੁਛੇਗਉਸਦੀਕਰਕੇਬਹੁਤਕਰਾਹਾ। ਅਗੇਰਸੁਲਖਦਾਇਹੈਅ
 ਗੇਰਾਗੇਯਾਗਾ। ਤੁਹਿਕੁਝਜਾਤਾਹੋਰਹੈਓਹਭੀਭੇਇਬੀਚਾਗ। ਅਗੇਹਿਦੁਜਹਾਨਵਿਚਹੁਣਆ
 ਏਮੁਸਲਮਾਨ। ਰੂਹਾਵਿਚਜੇਗਾਦਿਬੀਆਤਿਸਕੁਕਹੈਸੈਤਾਨਾ। ਰਿਤਾਭਿਸਤੇਭਲਕੈਬੀਆ

ਨਾਉਇ ਬਲੀਸਾ ॥ ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕੁਰਾਨ ਦੇ ਆਖੀ ਨਈ ਹਈਸਾ ॥ ੩ ॥ ਚਉਥਾ ਬੋਲੇ ਕੁਤਬ ਦੀ
 ਨਰੇ ਹੋ ਸਚ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਸਭੁ ਨਾਉ ਪਰ ਕਲਾਮ ਰਬ ਦੀ ਸਭੁ ਮੁਲਾਕਾਹਿ ਨ ਪੁਕਾਰਾ ॥ ਕੰਨੀ ਪਵੈ ਬ
 ਲੇ ਲਾਜਿ ਸਹੋ ਵੈ ਗੁਨਾਹ ਪਾਕਾ ॥ ਕਾਇਮ ਹੋਵੈ ਕਿਆ ਮਤੀ ਫੇਰਨ ਮਿਲੈ ਤਲਾਕਾ ॥ ਪੰਜ ਨਿਮਾਜਾ
 ਪੰਜ ਵਖਤ ਰੇ ਜੇ ਤੀਹ ਪਛਾਨਾ ॥ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ਚਾਰ ਮਜਬਜਾਨ ਹਿਮੁਸਲਮਾਨਾ ॥ ਤੁਹਿ ਕਿਉ ਸਭੇ
 ਰਹਿ ਆਕੀ ਕਰ ਕੇਤ ਦਾ ਪੀਰਾ ॥ ਜੇ ਇਨਾ ਦੀ ਕਰਹਿ ਤੁਸਲ ਨੀ ਨਹੀ ਦੇਵੈ ਨੀਤ ਜੀਰਾ ॥ ਬਿਨ ਕੀ ਤੇਤ ਸ
 ਲਨੀ ਛੁਟੇ ਕਿਸੇ ਨ ਜਾਇ ॥ ਪੰਜ ਵੀ ਕਉ ਏ ਕਿਤਾਬ ਹੋ ਅਸਾਭੀ ਪੜ ਸਮਝਾਇ ॥ ਚਾਰ ਕਿਤਾਬ ਚਾਰ
 ਮਜਬ ਚਾਰੇ ਰੇਖ ਇਮਾਮਾ ॥ ਅਵਲ ਕਰਹੁ ਤੁਸਲ ਨੀ ਪਛੇ ਕਰਹੁ ਕਲਾਮਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਜਵਾਬ ਨਾ
ਕਸਾਹਾ ਸੁਰ ॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹਾ ਸਚੁ ਸੁਣਹੋ ਚਾਰ ਇਮਾਮਾ ॥ ਸੇਵਕ ਮਾਲਜਮਾਲ ਦੀ ਕੁਤਬ ਦੀ
 ਨਗਉ ਸਲਜਾਨਾ ॥ ਅਵਲ ਇਕ ਖੁਦਾਇ ਸੀ ਦੂਜੀ ਕੁਦਰਤ ਕੀਨਾ ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦਾਇਕੇ ਹਜ਼ੀ
 ਵਿਚ ਕੁਤਾਗਾ ॥ ਦੁਹਾ ਦਾਵਾ ਪਕਾਇਆ ਮਰਦੇ ਸੁਗਨ ਗਵਾਰਾ ॥ ਠਹਕ ਨਿਚੀ ਸੁਧਾ ਸਜਿ ਉਆਤ ਸ
 ਪੈਰੇ ਹੋਇਆ ॥ ਆਤੁ ਸਗੁ ਸਾਸੈ ਤਾਨੁ ਪੈ ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਰਦੇ ਦੇਇਆ ॥ ਲਿਖਿਆ ਕਿਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਦਾਵਾ
 ਗਮਰ ਸੁਲਾ ॥ ਸੋਧਹੁ ਚਾਰ ਕਿਤਾਬਾ ਦੇ ਚ ਸੋਧਹੁ ਦੀ ਸਮਸੁਲਾ ॥ ਇਕ ਖੁਦਾਇ ਕੁਦਰਤ ਦੁਸਰੀ ਮਿਲ
 ਹਿਜੇ ਦੇਵੈ ਆਇਆ ॥ ਪੈਦੇ ਦੁਹ ਥੀ ਕੀ ਹੋਇ ਹੋਵੇ ਹੋ ਸਚ ਬੰਤਾਇ ॥ ਦੁਹ ਥੀ ਉਪਜੀ ਆਦਾਨ ਸੀ ਹੋਏ
 ਚਾਰ ਕਿਤੇ ਬਾ ॥ ਚਾਰੇ ਕਉ ਲਖੁ ਦਾਇ ਦੇ ਚਉਹਾਇ ਕੋ ਭੇਦਾ ॥ ਹੁਜਤਿ ਗਹ ਸੈਤਾਨ ਦਾ ਕੀਤਾ ਜਿਨਾਕ
 ਬੁਲਾ ॥ ਸੇਵਰ ਗਹਿ ਛੇ ਈਨ ਲਹ ਨਿਰੁ ਰੇਨੁ ਸਫਾ ਤਿਰਸੁਲਾ ॥ ਦਾਵਾ ਛੁਰਹੁ ਇਮਾਮ ਜੀ ਆਪਾਤ
 ਮਕਸਿਟਾਇ ॥ ਨੇੜੇ ਮੁਲਨਾ ਆਵਈ ਦੇ ਜ ਕੁਸੰਦੀ ਭਾਹਿ ॥ ਦੁਹੀ ਸਿਰੀ ਇਕੁ ਰਬੁ ਹੋ ਰੇਰਨ ਦੂਜਾ

ਜਾਨਾ। ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁਇ ਸੂਰਤਿ ਜਾਨ ਸੈਤਾਨ। ਤੀਜਾ ਮਜਬ ਪਾਕ ਹੈ ਜੇ ਦਾਵਾ ਕਰੇ ਨਮੂਸ ੧੩੯
 ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਕਹੇ ਖੁਦਾ ਇਰਸੂਲਾ। ਗੁਸਾ ਕਰ ਕੇ ਜਲਮ ਰਨਿ ਦੁਨੀਵ ਲੇਵੇ ਕਾਂਨਾ। ਦੁਹ
 ਮਜਬ ਤੇ ਗਏ ਭਰੇ ਨਮੂਰ ਸਦਿ ਹਾਮਾ। ੨॥ **ਜੁਮਾ ਲਥਾ ਬਾਨ ਨਕਸ਼ਾ ਹੁਸੂਰਾ** ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿ
 ਸਚ ਸੁਣਹੋ ਚਾਹਇ ਮਾਮਾ। ਗਜਤੁ ਸਾਗੁ ਦੁਨੀ ਪਰ ਕਰਹੁ ਅਦਾਲਤਿ ਬਿਆਨਾ। ਕਾਜੀ ਮੁਫਤੀ ਤੁਸਾਡੇ ਮੀ
 ਰਮਲ ਕਪਾਤ ਸਾਹੁ। ਤੁਕਮਤੁ ਸਾਗੁ ਦੁਨੀ ਪਰਿ ਅਪਣੇ ਚਲਾਇ ਗਾਹਿ। ਅਵਲ ਚਾਹਇ ਮਾਮ ਸਨਹਾ ਬਸ
 ਕਾਬਲ ਜਾਨਾ। ਈਰਜਤੁ ਰਜ ਚਾਰ ਭਾਈ ਆਚਾਰੇ ਪਾਕ ਇਮਾਮਾ। ਪਿਛੋ ਹੋਰ ਜੋ ਬੀਏ ਪੈ ਕੰਬ ਗਾਣਤੀ ਗ
 ਤੀਨ ਜਾਇ। ਇਕ ਪੈ ਕੰਬ ਚਾਰ ਯਾਰ ਸਨਿ ਪੁਰਹੀ ਚਲਾਈ ਆਇ। ਅਵਲ ਪੈ ਕੰਬ ਖੁਦਾਇ ਸੀਨਾ ਲੇ
 ਚਾਰੇ ਯਾਰਾ। ਘਾਟੀ ਆਈ ਆਤ ਸੀਖਾ ਕੀ ਚਾਰ ਧੀ ਚਾਰਾ। ਫਿਰ ਸਾਜਿਓ ਸਾਦ ਮਸਫੀ ਨੂਹੇ ਆਪੁ ਸੀ
 ਦਾ ਆਪਾ। ਨਾ ਓਹ ਜਮਿ ਆਕਿ ਸੇਜਾਇ ਆਨ ਕੋਈ ਮਾਇਨ ਬਾਪਾ। ਹੁਣਿ ਪੈ ਕੰਬ ਰਮੁਸਤ ਫਾਇਤਿ ਸੇ
 ਚਾਰੇ ਯਾਰਾ। ਉਮਰ ਬਿਤਾਬ ਅਬੂਬਕਰਿ ਉਸਮਾਨ ਅਲੀ ਬਿਚਾਰਾ। ਚਾਰੇ ਯਾਰ ਮੁਸਲਮੀ ਚਾਰ ਮੁਸ
 ਲੇ ਕੀਨਾ। ਪੰਜਵਾਨ ਧੀ ਰਸੂਲ ਹੈ ਜਿਨ ਕੀਤਾ ਸਾਬਤ ਦੀਨਾ। ਇਨਾ ਪਿਛੋ ਇਮਾਮ ਜੀ ਚਾਰ ਆਜ ਮਸਾਫੀ ਜਾ
 ਨਾ। ਮਾਲਕੁ ਅਹਿਮਦ ਆਖੀ ਅਨਿਸਾਬਤ ਚਾਹਇ ਮਾਮਾ। ਚਾਰ ਇਮਾਮ ਮੁਸਲਮੀ ਕਦੀਨ ਆਵਹਿ ਜਾ
 ਹਿ। ਜੇ ਇਨਾ ਫਰਮਾਇ ਆਕਹੇ ਤੁਮ ਕਉਣ ਚਲਾਇ ਗਾਹਿ। ਕੀਤੀ ਆਕਉਣ ਅਦਾਲਤਾ ਸਚੁ ਸੁਣਾਵਹੁ
 ਮੇਹਿ। ਜੇ ਲਿਖਿਆ ਚਾਰ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਸਭ ਖੋਲ ਸੁਣਾਵਹੁ ਸੇਹਿ। ੩॥ **ਜਥਾ ਬਇਮਾਮ ਗਉਸ ਲਦੀ**
ਹੁਸੂਰਾ ਆਖੇ ਇਮਾਮ ਗਉਸ ਦੀ ਪਤ੍ਨੀ ਅਹਿਮਦ ਦੀ ਕਿਤਾਬ। ਕਰੇ ਗੁਨਾਹ ਕਈ ਰਜੋ ਤਿਸ ਨੂਹੇ ਮਜਾਬ
 ਜੇਹਾਨ ਤਕ ਰੇਖੁ ਵੇਦੀ ਹਾਨਤ ਕਰੇ ਰਸੂਲਾ। ਫੇਰੇ ਰੋਇ ਈਮਾਨ ਤੇ ਮਨੇ ਨਕੁ ਗਨ ਮਸੂਲਾ। ਦੂਜਾ ਕਈ

ਰਗੁਨਾਹੁ ਹੋਰ ਤਿਸਦੀ ਸੁਣਤਾ ਵਿਧੀ ਨਾ। ਧੀ ਭ੍ਰੈਣ ਸਕੀਆ ਉਸੇ ਕਰੇ ਫੁਨਾਹੁ ਅਸੀ ਰਿ। ਤਿਨ ਅਜਾਬੀ
 ਕਾਰਿ ਕੇ ਮਾਰੀ ਸੋ ਕਖੀ ਅਗਨ ਜਲਾਇ। ਪ੍ਰਹੀਐ ਸਾਰੇ ਸਹਿਰ ਵਿਚ ਟੰਗੀ ਰਸਾ ਪਾਇ। ਫਿਰ ਸਟੀ
 ਐ ਜਾਇ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਗਏ ਕਊਏ ਕੂਕਰ ਖਾਇ। ਕਰੇ ਕਥੀ ਰਗੁਨਾਹੁ ਜੋ ਤਿਸਦੀ ਜੋਏ ਹੁਸ ਜਾਇ। ਏ
 ਹਿਗੁਨਾਹਿ ਕਥੀ ਰਹੈ ਨ ਕਿਵੇਨ ਬਚੈ ਟਾਂਹੋਇ। ਕਾਫਰ ਹੋਇ ਭਾਵੈ ਮੁਸਲਮਾਨ ਰੂਹਾ ਵਿਚੋ ਕੋਇ। ੪॥
 ਜਵਾਬ ਇਮਾਮ ਦੂਜਾ ਸੂਰਾ॥ ਸੁਣਹੋ ਨਾਨਕ ਸਾਹੇ ਸਚੁ ਆਖੇ ਕੁਤਬ ਲਟੀਨਾ। ਆਦਮ ਸਾਡਿਆ ਅ
 ਜਾਬ ਹੋਜੇ ਹੋਵੈ ਵਡਾ ਗੁਨਾਹਿ। ਇਮਾਮ ਲਕ ਆਖਿਆ ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕਿਤਾਬਾ। ਪਹਿਲੇ ਗਰ
 ਦਨ ਮਾਰੀਐ ਸੀਗ ਸਾਰੀ ਰੋਇ ਅਜਾਬਾ। ਬੰਦਿ ਬੰਦ ਪਿਛੇ ਕੀਜੀਐ ਚਹੁ ਕੁਟੀ ਦੇਇ ਟੰਗਾਇ। ਹੋਰ ਤ
 ਜੀਰਨ ਇਸਨਾ ਬਿਨ ਮਾਰੇ ਨ ਜਾਇ ਗੁਨਾਹਿ। ੫॥ ਜਵਾਬ ਇਮਾਮਿ ਤੀਜਾ ਸੂਰਾ॥ ਆਖੇ ਇਮਾਮਿ ਜ
 ਮਾਲਦੀ ਪੜ੍ਹ ਸਾਫੀ ਦੀ ਕਿਤਾਬਾ। ਆਦਮ ਸੁਰਤਿ ਰਬ ਦੀਏ ਹੁਲਾਇ ਕਨਾਹਿ ਅਜਾਬਾ। ਮਾਰਨਿ ਸਾਡ
 ਨ ਅਜਾਬ ਹੋਰ ਹੋਈ ਦਮੁਦਾਮੀਏ ਹਾ। ਖਾਣਾ ਰੋਵਹੁ ਲੋਣਾ ਬਿਨ ਲਾਵਣ ਨਾ ਲਨੇ ਰੋਹਿ। ਵਿਚੇ ਮਾਰੇ ਬੰਦੇ
 ਏਹੁ ਸਕੁਤੇ ਵਡਾ ਅਜਾਬਾ। ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕਿਤਾਬ ਦੇਹੋਇ ਗੁਨਾਹ ਪਾਕ। ੬॥ ਜਵਾਬ ਇਮਾਮ ਚੌ
 ਥਾ ਸੂਰਾ॥ ਕਹੈ ਇਮਾਮ ਕਮਾਲਦੀ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਮਦੀ ਕਿਤਾਬਾ। ਸਾਹਿਬ ਆਦਮ ਸਿਗ ਜਿਆ ਰੂਹੁ ਸ
 ਵਡਾ ਬਿਤਾਬਾ। ਕੀਤ ਸਾਪਣੇ ਤੁਲ ਫਿਰ ਤਿਤ ਸਤਖਤ ਸੁਭਾਨਿ। ਸਿਜਦਾ ਕੀਤਾ ਮਲਾਇ ਕਾਇ ਕਨਿ
 ਵਿਅਨਾਹਿ ਮੈਤਾਨਾ। ਗਨਹੁ ਦੁਖਤ ਰਸਾ ਜਕੈ ਨਾਲਿ ਕੀਤ ਸਤਿ ਸਜਨਾਹਾ। ਜੇਕੋ ਜੇ ਮੇਛਾਰ ਤਬ ਇਕਦੁ
 ਜੋਈ ਆਵਿਆਹ। ਉਸਦਾ ਜੇਕਾ ਉਸਨੁ ਅਵਲਾਬ ਦਲਾ ਕੀਨਾ। ਅਵਲਿ ਆਦਮਿ ਇਓ ਕੀਆ ਤਿਸਪ
 ਰ ਕਰਹੁ ਯਕੀਨਾ। ਇਕਥੀ ਆਦਮ ਲਖ ਬੰਦੇ ਕੀਆ ਸਲਾਨ ਮਨਜੂਗਾ। ਧੀ ਭ੍ਰੈਣ ਸਕੀ ਹਰਾਮ ਹੋਹੋਰ

ਕਰੀਹਲਾਲਰਸੁਲਾਨਾਮਾਰੀਐਨਾਸਾਨੀਐਨਹਿਦੀਜੈਬੀਦੀਮਾਹਿ। ਕਰਕੋਰੋਇਸਿਆਹੁਤਿਸ ੧੪੦
 ਸਤਿਮੁਲਕਾਵਿਚਫਿਰਾਹਿ। ਦੇਹਸਜਾਇਤੁਜਾਨਿਆਹਦਿਅਪਈਵਿਚੋਨਿਕਾਲਾ। ਕਰਨਗੁਨਾਹ
 ਕਈਰਜੋਤਿਨਾਕੀਚੋਇਹਹਵਾਲਾ। ੭॥ ਸੁਆਲਨਾਨਕ **ਫੁਕੀਰਸੁਲਾ**। ਪੁਛੇਨਾਨਕਹਿਦਕੀਸੁ
 ਏਹੋਚਾਗਇਮਾਮਾਇਮਾਮਾਜਮਦਾਫੁਰਮਾਇਆਕਰਹਿਨਮੁਸਲਮਾਨੀ। ਛੁਡਿਆਰਾਹੁਰਹਿ
 ਮਾਨਦਾਪਕਫ਼ਿਆਗਹੁਸੈਤਾਨਾ। ਆਦਮਸੁਰਤਿਰਬਦੀਭੰਨਨਿਮੁਸਲਮਾਨਾ। ਆਦਮਮਾਰਿਆਅਜ
 ਬਹੈਜਿਉਫੁਹੈਮਸੀਤਅਜਾਬਾ। ਸਾਹਿਬਦਾਫੁਰਮਾਇਆਵਿਚਲਿਖਿਆਚਾਰਕਿਤਾਬਾ। ਫੁਹੇਅਸੀ
 ਤਫਿਰਤਿਸਰੇਗਾਰਾਇਦਾਲਾਇ। ਆਦਮਮਾਰਿਆਨਉਰੇਸਕੇਨਕੋਇਜੀਵਾਇ। ਏਹੁਅਜਾਬ
 ਅਜੀਮਹੈਸਿਰੋਨਉਤਰੇਮੁਲਾ। ਲਿਖਿਆਵਿਚਕੁਰਾਨਦੇਕਹਿਆਖੁਦਾਇਰਸੁਲਾ। ਇਮਾਮਾਜਮ
 ਬਾਝਕਿਤਾਬਹੋਰਜੁਕੀਤੀਤੀਨਇਮਾਮਾਮਾਰਨਿਆਦਮਸਫੀਨੁਪਤਿਕੋਰਾਹੁਸੈਤਾਨਾ। ਪਾਤਸਾਹਿ
 ਨੁਫੁਰਮਾਇਆਸਾਹਿਬਖਾਲਕਿਆਪੀ। ਲਿਖਿਆਚਾਰਕਿਤਾਬਵਿਚਸੁਣਿਹੋਕਲਮਾਪਾਕੀਐ
 ਕੋਬਰਕਲਮਾਆਖਿਆਇਕੋਇਕਖੁਦਾਇ। ਸਭੁਣਾਅੰਦਰਇਕਹੈਘਟਿਵਧਿਕਹੀਨਜਾਇ।
 ਲਖਿਚਉਰਾਸੀਜੀਆਵਿਚਰਬਹਿਕਸੇਦਾਮੁਕਾਮਾ। ਮੁਖਾਲਫਚਾਰਖੁਸੀਹਤਾਕੀਤੀਆਹੈਨਸੇ
 ਤਾਨਿ। ਹਉਮੈਪਾਈਸਭੁਸਿਵਿਚਇਕਦੂਜਾਮਨੇਨਕੋਇ। ਨਾਨਕਆਖੇਇਮਾਮਾਜੀਇਸਾਧਿਧਵਿ
 ਗਨੀਲੋਇ। ਪਾਤਸਾਹਨੇਫੁਰਮਾਇਆਸਚੇਆਪਿਖੁਦਾਇ। ਲੇਵਨਿਖਬਰਗਾਰੀਬਦੀਭੁਖਫਕੀ
 ਰਬਣਾਇ। ਜੋਸਾਨਸੀਨਫਕੀਰਜੇਬੀਦਗੀਕਰਨਖੁਦਾਇ। ਅੰਧੇਮੁੰਨੇਜਈਫਨੁਪੈਰੀਸਕੇਨਜਾਇ
 ਜੋਭੁਖੇਮਰਦੇਤਾਮਥਿਨਮਿਹਨਤਕਰਦੇਆਇ। ਮਿਹਨਤੇਕੰਮਨਚਲਿਆਫਿਰਚੇਰੀਕਾਰਕਮਾਇ।

ਇਕਦਿਨ ਪਕੜਿਆ ਚੋਰੀ ਭਿਖਤਿ ਬੰਦੀ ਮੇਲੈ ਸਜਾਇ। ਹਾਕਮ ਲਭਿ ਨ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਸਕਾਰਨ ਕੀ
 ਆਹਰਾਮ। ਗੁਨਾਹ ਜੀ ਮੋ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਜੇ ਸਦੀਆਂ ਨ ਲੰਗਰ ਲਾਇ। ਅਣਹੋਦਿ ਕਰਾਇ ਕੰਮ ਸਭ
 ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਜਗਾ ਮਾਹਿ। ਅਣਹੋਦਿ ਕਰਾਇ ਬਦਫੈਲੀਆ ਪਰਘਰਿ ਕਰਹਿ ਜਨਾਹਿ। ਜੇ ਅੰਦਰਿ ਹੋਵੈ
 ਸਭ ਕੁਝ ਹਰਾਮ ਮਾਲ ਜਰਤਾ ਮਾ। ਇਤਨੀ ਦੁਇਲਤ ਰਖ ਕੇ ਫਿਰ ਪਰਘਰ ਕਰੇ ਹਰਾਮ। ਲਾਇ ਕਏਹੁ
 ਸਜਾਇ ਦੇ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਦੇਇ ਸਜਾਇ। ਆਜ ਮਾਜਿਉ ਫੁਰਮਾਇਆ ਤਿਸ ਉਪਰ ਅਮਲ ਕਰਾਇ। ਜੇ
 ਭੁਖਾ ਹੋਵੈ ਤਾਮ ਦਾਤਿ ਸਪੇਟ ਭਰੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹਿ। ਜੇ ਭੁਖਾ ਹੋਵੈ ਜਨਾਹ ਦਾਤਿ ਸਦੇਵੈ ਅਉਰਤਿ ਵਿਆਹਿ
 ਜੇ ਭੁਖਾ ਹੋਵੈ ਮਾਲ ਦਾਤਿ ਸਦੇਵੈ ਵਜ਼ਨ ਲਗਾਇ। ਜੇ ਖਾਣੇ ਨੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇਇ ਹਰਿ ਮਿਹਨ ਤਿਲਏ ਕਰ
 ਇ। ਜਿਸ ਲਾਇ ਕੋ ਹੋਵੈ ਕਾਰ ਦੇਤਿ ਸਕਾਰੇ ਲਏ ਲਗਾਇ। ਜੇ ਮੇਸੀ ਹੋਇ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਸਭ ਲ
 ਗੇ ਹਲਾ ਲੇਜਾਇ। ਖਬਰ ਨ ਲਏ ਜਹਾਨ ਦੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਹਾਏ ਨਾਮ। ਸੁਧੇ ਨਾਇ ਬਾਪ ਦੇ ਸਕੁਮ
 ਲਕੀਨ ਕਲਿਮਾ ਕਾਮ। ਸਭ ਖਾਵਨਿ ਲੁਟਿ ਜਹਾਨ ਨ ਪੀਦਾਰ ਖਾਨ ਕਥਾ ਧਿ। ਭੁਖੇ ਮਰਨਿ ਗਰੀਬ
 ਜੇ ਸਭ ਸਿਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਜਾਬ। ਕਰਿ ਨ ਕਿਰਸਾਣੀ ਕਿਰਸਾਣ ਜੇ ਭਇਲੈ ਵਨੀ ਅੰਨਿ ਜਮਾਇ।
 ਕਰਕੇ ਅੰਨਿ ਭਾਵਲੀ ਭੈਹਿ ਸੇਕਰਨਿ ਬਣਾਇ। ਦੁਖਾਵਦ ਇਕਹਾਕਮੇ ਜੇ ਇਸਾਧਿ ਧਾਅਮਲ
 ਹੋਇ। ਕਰਿ ਇਤ ਬਾਰ ਖੁਦਾਇ ਬੇ। ਭੁਖੇ ਮਰੇ ਨ ਕੋਇ। ਲਾਲਚ ਕਰ ਦੇਹਾਕਮਾ ਲੁਟਿ ਲੈ ਦੇ ਪਾਰਿ
 ਕਰ ਜਾਨ। ਭਾਏ ਹਿਸੇ ਹਾਕਮ ਭੁਖ ਮਰਤੇ ਸਭ ਨ ਸਜਾਨ। ਹੋਇ ਉਜਾੜਾ ਮੁਲਖ ਵਿਚ ਫਿਰ ਬੀਜੇ
 ਅੰਨ ਨ ਕੋਇ। ਅੰਨੇ ਬਾਝੁ ਆਦਮੀ ਮਰਿ ਜਾਵਨਿ ਰਹਨਿ ਨ ਸੋਇ। ਬਾਕੀ ਰਹੇ ਕਿਰਸਾਨ ਜੇ ਭਇਓ
 ਜੇ ਕਰਨੇ ਲਾਗਾ। ਉਦਨਾ ਪਈ ਮੁਲਕ ਵਿਚ ਲੋਕ ਗਏ ਸਭ ਭਾਰਾ। ਬਦਿਨੀਤ ਕਰਿ ਹਾਕਮਾ ਲੁਟਲੀ

ਤਾਸੁ ਭਜਨਾਨਾ ॥ ਚਸਮੀਵੇਖਾਇਮਾਮਜੀਇਉਕਿਆਮਤਿਪਹੁੰਚੀਆਨਾਥੀਆਫਨਾਹਜਨਾਨਸ
 ਭੁਸਿਰਪਾਤਸਾਹਮਜਾਥਾਖਾਵੇਖੇਤੀਵਾਜ਼ਜੇਪੁਛੇਕਭਿਣਜਵਾਥਾ॥ ਲੈਨਇਜਾਰੇਆਵਦੇਸੁਥਾ
 ਮੁਲਕਾਮਾਹਿ॥ ਥਖਸੀਤੇਧੁਭਾਈਏਅਭਿਰਦੀਵਾਨਕਹਾਹਿ॥ ਕਾਜੀਮੁਫਤੀਮਭਿਲਦੀਸਿਰ
 ਸਦਰਿਉਤਿਨਾਸਿਰਦਾਗਾ॥ ਲੈਦਾਬਿਜਮਤਿਦਮਲੈਲੁਟਖਾਵਣਿਨੈਸੀਸਾਗਾ॥ ਹਕਿਨਕੋਈਪਹੁ
 ਚਿਆਕੁਕਰਹੀਕੁਰਸਾਇ॥ ਜੇਲਗੇਜਾਇਨਜੀਕਕੋਅਗੇਦੇਨਪਿਆਦੇਮਾਰਾ॥ ਇਹਨਿਆਉ
 ਵਰਤਿਆਮਲਤੁਸਾਭੇਮਾਹਾ॥ ਰੂਧੇਨਿਆਮਤਿਪਾਸਦੁਇਸੁਭਤੁਸਾਜਿਮੇਗਨਾਹਾ॥ ਜਿਤੀਪਤਿ
 ਸਾਹਿਜਗਨਿਵਿਚਸਕੁਉਮਤੁਰਸਲਕਹਾਏ॥ ਮਿਲਗਲਸਭੇਅਜਾਥਤੁਬਫਿਰਲਗੇ॥ ਸੁਭ
 ਅਜਾਥਜਨਾਨਦੇਸਿਰਤੁਸਾਭੇਹੋਇ॥ ਕਰਨਿਗੁਨਾਹਜੇਉਮਤੀਤਿਨਪਟਕਾਇਹਾਰਨਕੋਇ॥ ੮॥
 ਜਵਾਬਚਾਰਇਮਾਮਸੂਰਾ॥ ਸੁਣਿਹੋਨਾਨਕਸਾਹਜੀਆਖਨਚਾਰਇਮਾਮਾ॥ ਜਿਤੀਕਹੀਓਨਸੀ
 ਹਤਾਹਿਕਨਕਰੇਜਨਾਨਾ॥ ਮਾਲਜਗਤੀਜੇਰੂਵੈਇਹਭੀਰੁਸਸਵਾਥਾ॥ ਕਿਤੁਈਮਾਲਜਗਤੀਹੈ
 ਸੁਭਆਖਹੁਸੇਧਕਿਤਾਥਾ॥ ਉਮਤਿਕਰੇਅਜਾਥਜੇਸਿਰਰਸੁਲਗੁਨਾਹਿ॥ ਵਤਿਮੁਦੀਇਨਾਦਾਕ
 ਉਣਹੈਜੋਆਖਰਕਰੇਨਿਧਾਹਿ॥ ਅਸਾਤਕੁਸੁਨਥਾਵੈਆਟਬਰਾਵਿਚਗਲਤਾਨਾ॥ ਖਾਦੇਖਰਾ
 ਇਤਰਬਦੀਪੈਕੰਬਰਦਾਲੇਨਾਮਾ॥ ਤੂੰਪੈਫਕਰਖੁਦਾਇਦਾਰਹਦਾਸਦਾਨਜੀਕਾ॥ ਸੁਭਗਲਾਈਮਾਨ
 ਦੀਆਕਾਰੇਰੂਹੋਤਿਹਕੀਕਾ॥ ੯॥ ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੂਰਾ॥ ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹਸਚਸੁਣਹੋਚਾਰਇ
 ਮਾਮਾ॥ ਉਮਤਿਕਰੇਅਜਾਥਜੇਅੰਤੁਆਵਸੀਸਿਰਅਰਕਾਨਾ॥ ਅਰਕਾਨਮਹੰਮਦਮੁਸਤਿਫਾਸੁਭਤਿਸਦੇ
 ਸਿਰਅਜਾਥਾ॥ ਦਰਗਹਿਲੇਖਾਮੰਗੀਮੈਸਕੈਨਰੂਇਜਵਾਥਾ॥ ਉਥੇਕੋਇਨਬੀਸੀਆਜਾਮਨਧਰੇਦਾ

੧੪੧

ਪ੍ਰੋਕਤਆਇਨਾਇਬਤੁਸੀਰਸੁਲਦੇਕਹੀਓਚਾਰਇ
 ਮਾਮਾ॥ ਕਰਹੁਮਨਾਹੀਜਹਾਨਇਚਕੋਕਰੇਨਮੈਸਕਾਮਾ॥

ਕੋਇ। ਬੇਟੀ ਮੁਹਰਿ ਨ ਚਲਈ ਪੜਨਿ ਕਲਮਾ ਬੁਕਿ ਬਗੈ। ਖਰੇਖ ਜਾਨੇ ਪਉਸ ਨੀ ਜਿਨਾ ਕੀ ਤੇਨੇ ਕ
 ਅਮਲਾ। ਨਾਨਕ ਕਹੇਇ ਮਾਮਿ ਜੀ ਸੇਵਰਗ ਹੋ ਅੰਦਰ ਮਲਿ। ਮਾਲ ਜਗਾ ਤੀ ਜੋ ਪੁਛਿ ਮਾਤਿ ਸਦ
 ਸੁਣਹੁ ਬਿਆਨ। ਸਭੁ ਘਰਿ ਦਾਮਾ ਲਸੁ ਮਾਰ ਕਰਿ ਵਯੋ ਯਕੀ। ਇਲਾਹ ਦਿਆਨਾ ਦੋਰੇ ਯਕੀ ਕੀ
 ਨਾ ਦੇ ਸਕੈ ਤਾਬੀ ਸੋ ਯਕੀ ਦੇਇ। ਜੇ ਇਸ ਪਰਕਾਇ ਮਨ ਬੀ ਵੇਚਿ ਹਲੇ ਯਕੀ ਪਟਿ ਨ ਦੇਇ। ਵੇਇ
 ਨਾ ਮਾਲ ਜਗਾ ਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ਸੁਣਹੁ ਬਿਆਨ। ਇਕੋ ਤਲੇ ਵਨ ਚੋਰ ਲੁਟਾਇ ਕੇ ਆਫਤਿ ਪਵੈ ਅਜਾਨ।
 ਨਾਦਿ ਤਾਰਾਹਿ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਨਦਿ ਤਾਰ ਜਗਾਨ। ਵਾਗੁ ਸਾਏ ਬਦਲੇ ਸਭਿ ਲੁਟ ਲਈ ਸੈ ਤਾਨ॥ ੧੦॥
ਨਾਮ ਲਨਾਨ ਕਸਾਹ ਸੂਰਾ॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਸੁਣਿ ਤੋਚਾਰ ਇਮਾਮਾ। ਹਰੁ ਕਾਰੁ ਦੇਇ ਤਨ
 ਤਿਸ ਦਾ ਸੁਣਹੁ ਬਿਆਨ। ਹਤ ਮਤਾਈ ਨਉ ਸੇਰਵਾਇ ਨਾ ਦੀਖ ਬਰਸੁਣਾਇ। ਨੇਕੀ ਬਦੀ ਚਉ
 ਤਨਾ ਕਿਉ ਕਰਿ ਕੀਤੀ ਆਇ। ਜੁ ਸੇਰਹੈ ਨਕਾਇ ਮਾਰੇ ਮਗਤ ਬਨਾਮ। ਨੇਕੀ ਬਦੀ ਜਗਾਨ ਵਿਚ
 ਕਿਆ ਮਤਿ ਤਕ ਕਮਾਹਿ। ਕੀ ਕੀਤਾ ਅਦਲ ਨਉ ਸੇਰਵਾ ਕਾਇ ਮਰਹਿ ਆਨਾਮ। ਕੀ ਕਰੀ ਖਰਾਇ ਤਹ
 ਤੁਮੇ ਜਾਤਾ ਸਭੁ ਜਗਾਨ। ਕਾਰੁ ਵਿਚ ਕੀ ਅੰਧ ਸੀ ਹੋ ਅਜੇ ਗਰਕਾਧ। ਸਚ ਕਹੇਇ ਮਾਮ ਜੀ ਜਿਉ ਲਿ
 ਖਿਆ ਵਿਚ ਕਿਤਾਧ। ਜਿਉ ਚਹੁ ਮਗਤ ਬਪਾਇ ਆਕਰਿ ਮਸਲਾ ਸਭੁ ਸੁਣਾਇ। ਨਾਨਕ ਕਹੇਇ
 ਮਾਮ ਜੀ ਕੀਤਿ ਨਾ ਸਿਰਵਿਆਇ॥ ੧੧॥ ਜਵਾਬ ਚਾਰਾਇ ਮਾਮ ਸੂਰਾ। ਕਹੇਇ ਮਾਮਿ ਕਮਾਲ ਦੀ ਸੁਣਨ
 ਨਕਸਾਹ ਇਮਾਮ। ਮੁਸਾਏ ਆਇ ਆਖੈ ਕੀ ਬਰੀ ਬੈਠਾ ਮਦੀਨੇ ਆਨ। ਫੈਰਿ ਭਿਸਕੁ ਤਬਾ ਆਪਣਾ ਅੰਦਰ ਸਭੁ ਜ
 ਹਾਨ। ਸਭੁ ਟਾਉ ਮੰਤ੍ਰੀ ਮਨਿ ਆਕਾਰੁ ਨ ਮਨਿ ਆਇਲਾਮ। ਹਰੁ ਮਾਨਿ ਆਹੁ ਕਮਾ ਸਿਰਾ ਮਿਲਿਆ ਮੁਸੇ ਆਇ

ਤੇ ਆਉ ਮਤਿ ਪੈ ਕੰਬਰੀ ਵਰ੍ਹਾ ਮਗਤ ਧਾਪਾਇ। ਅਰੇ ਜਿ ਤੀਉ ਮਤੀ ਸਰੋਸ ਨਿਗੁਮ ਰਾਹਿ। ਮੁਸੋਰੇ ਮ^{੧੪੨}
 ਹੁਕਮ ਰਬਦ ਕਰਾਮਾਤਾਇ ਖਲਾਹਿ। ਤਿਲਾਨ ਕਰਾਬਣਾਇ ਦਸੇ ਆਇ ਮਿਲੀ ਬਹੁਤ ਜਹਾਨ॥
 ਆਲਮੁਤਾਸ ਬਜਰੀ ਦਾਮਨ ਨਿਹੋਰ ਨਾਮਾਨ। ਮੋਇਆ ਨਜੀਵਾਇ ਤੂੰ ਲੇਖ ਦਾਈ ਨਾਮਾ। ਇਸ
 ਬੀਧ ਮਿਲ ਸੀਸ ਕੁ ਕੋਹੋ ਸੀਉ ਮਤਿ ਆਨ॥ ਬਿਨ ਰਿਠੇ ਕਰਾਮਾਤਾ ਦੇ ਕੋ। ਇਨ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇ। ਕਾਰੂ
 ਕੁਠਰਲ ਪੋਟਿ ਆਆਪ ਖੁਦਾਇ ਕਹਾਇ। ਚਾਈ ਗਿਜ ਖਜਾਨਿ ਆਉ ਚੋਫੇ ਰਬਣਾਇ। ਦਾਵਾਬ
 ਧਮਿਲ ਨਿਵਾ ਮੁਸੇਲ ਦੀ ਬਨਾਇ। ਚਾਈ ਗਿਜ ਕਰਿ ਮਾਲ ਦੇ ਤਿਸ ਦਾਸੁ ਹੁਥਿਆਨ। ਪੈਰ ਗਿਜਾ
 ਦੇ ਜਿ ਮੀਪ ਰਿਸਿ ਰਲੇਰਾ ਅਸਮਾਨ। ਲਗਾ ਕਰਨ ਨਿਗਾਹ ਦਸਤਿ ਲੜਨੇ ਦਾਸਮਾਨਿ। ਮੁਸਾਪੈ ਕੋ
 ਬਰਪ ਕੜੀ ਐ ਜਿਸ ਕੀ ਆਖ ਗਾਬ ਜਹਾਨ। ਮੁਸਾਜਾਇ ਪੁਕਾਰਿਆ ਅਗੇ ਬਾਰ ਖੁਦਾਇ। ਕਾਰੂ
 ਹੁਕਮ ਨਮਨਿ ਆਪੇ ਰਿਆਸੇ ਤਾਨ ਖਲਾਇ। ਮਿਲ ਖਜਾਨੇ ਲਸਕਰਾ ਲੜਨੇ ਦਾ ਕਰਿ ਸਾਜਾ। ਇਹ
 ਅਰਜ ਗਰੀਬ ਦੀ ਸੁਣਹੁ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜਾ। ਤਬ ਹੋ ਆਹੁਕਮ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਤੁਮ ਫੇਰ ਕਰਹੁ ਦਿਲਾਮ॥
 ਬਿਹੁਵਾਹੀ ਇਲਾਮ ਕਰਿ ਫਿਰ ਜਾਇ ਕਰਹੁ ਇਹੁ ਕਾਮ। ਜਿਥੈ ਏਲਾਮ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਨਹਿ ਫਿਰ ਕਰਿਹੋ
 ਰਹੁਕਮਾ ਜਿਮੀਨ। ਲੋਸੀ ਪੈਰੋ ਪਕੜ ਕੋਹੋ ਸੀ ਗਰ ਕਬਿ ਦੀਨਾ। ਮੁਸੇਕੀਤਾਇ ਇਲਾਮ ਫਿਰ ਕਾਰੂ ਉ
 ਪਰਿਆਇ। ਚਿਲੋਯ ਕੀ ਜਕਾਤਿ ਕਾਫਿ ਦੇਇ ਬਨਾਮੇ ਖੁਦਾਇ। ਕਾਰੂ ਹੁਕਮ ਨਮਨਿ ਆਗਰ ਕਰਹੁ
 ਰਤਿ ਨਾਹਿ। ਦੁਜਾ ਕੀ ਆਇਲਾਮ ਫਿਰ ਏਹੁ ਭੀ ਮਨਿ ਭਿਸਨਾਹਿ। ਤ੍ਰੈ ਏਲਾਮ ਨਮਨਿ ਅਸਤੁ ਬਹੋ ਆਹੁਕਮ
 ਮਜਿਮੀਨ। ਪੈਰੋ ਪਕੜਿ ਭਿਸਕਾਰੂ ਏਕੀਤਾ ਗਰ ਕਬਿ ਦੀਨਾ। ਚਲਿ ਆਕਿਆ ਮਤਿ ਤੀ ਕੁਜਾਇ ਗਾਹੇ
 ਰਪਤਾ ਲੇਆਹਿ। ਇਹੁ ਸਿਰ ਵਿਹਾਣੁ ਕਾਰੂ ਏਰ ਬੇਜੇ ਮਨਿ ਭਿਸਨਾਹਿ॥ ੧੩॥ ਜਵਾਬ ਇਮਾਮਿ ਜਮਾਲ ਦੀ

ਸੁਗਾ॥ ਕ੍ਰੋਹੇਇਮਾਮਜਮਾਸਦੀਸੁਣਹੋਨਾਨਕਸਾਹਾ॥ ਕਾਫਰਵਡਾਨਉਸੇਰਵਾਤਿਸਦੇਸੁਣਹੁਸਨਾਹਾ॥
 ਪਾਕਨਹੋਆਮਜਬਥੀਅਦਲੇਕੁਇਆਕਬੁਲਾ॥ ਕੀਕਫਰਕੀਏਸਲਾਮਹੈਬਰਾਬਰਕੀਏਰਸੂਲ
 ਆਪੋਆਪਣੀਜਾਹਗਾਵੇਨੋਹੈਪਾਤਸਾਹਾ॥ ਦੋਨੋਜਲਫਾਆਦਮਸਫੀਦੀਆਆਪੋਆਪਣੀਜਾ
 ਇ॥ ਅਦਲੇਹੋਆਨਉਸੇਰਵਾਕੀਤਾਸਚਨਿਆਇ॥ ਕੁਠਸਬੋਟਾਆਪਣਾਜੇਹੋਆਥਾਬੁਦਗਾਹਿ॥
 ਬਸਿਪਗਈਅਉਰਤਾਰਖੀਆਪਣੇਜੇਰਾ॥ ਸੁਣੀਪ੍ਰਕਾਰਨਉਸੇਰਵਾਗੁਸੇਹੋਆਵੇਰਾਹੋਈਫਿਰ
 ਆਦਿਜਹਾਨਦੀਨਉਸੇਰਵਅਗੇਜਾਇ॥ ਥੈਠਪਾਤਸਾਹੀਤਖਤਪਰਲੀਤਸਪੁਤ੍ਰਬੰਧਾਇ॥ ਪਤ੍ਰਿ
 ਕੇਇਸਤਮਾਸਕੋਹਕੀਕਤਿਕੁਈਮਲੁਮਾ॥ ਕੁਠਸਬੋਟਾਆਪਣਾਜੇਹੋਆਥਮਲਉਨਾ॥ ਸੁਣਕੇਸਚ
 ਨਿਆਉਨੋਹਟਿਗਾਏਸਕੁਲੋਇ॥ ਫਿਰਨਹੋਈਫਿਰਯਾਦਕਾਸਕੁਰੂਰਨੇਲਾਗੇ॥ ਲੋਕਾਮੀਜਾਸੇਰ
 ਸਿਰਸਾਹੀਆਕੀਤੇਪੇਆਨੇਤੋਲਾ॥ ਪੁਗਲੈਣਾਡੇਵਣਾਮੁਖਤੇਸਚਾਬੋਲਾ॥ ਖੁਲੇਦਰਵਾਜੇਗਾਤੁਦਿਨ
 ਚੋਰੀਕਰੈਨਕੋਇ॥ ਚੋਰੀਚਰੜੀਸੇਕਰੈਜੋਨੰਗਾਕੁਖਾਹੋਇ॥ ਬਕਰੀਸੇਰਬਰਾਬਰੀਫਿਰਨਾਇਕਤੇਜ
 ਇ॥ ਖਾਵਨਾਇਕਤੇਪਾਗਲੇਸੇਰਨਬਕਰੀਖਾਇ॥ ਆਲਮਹੋਆਗੁਲਜਾਰਸਕੁਕਾਰਿਹੈਸਕੁਵਿਉਹਾ
 ਗਾਗਾਇਆਕੁਸਤਿਨਉਸੇਰਵਾਅਦਲਰਹਿਆਜੀਸਾਹਾ॥ ਐਸੀਅਦਲਤੇਜੇਕਰੈਸੋਈਹੋਪਾਤਸਾਹਾ॥
 ਨਾਤਰਿਪਉਸੀਦੋਜਕੇਅੰਤਹੋਸਰਿਏਸਿਆਹਾ॥ ੧੩॥ ਜਵਾਬਾਇਮਾਮਿਕੁਤਬਦੀਨਸੁਗਾ॥ ਕ੍ਰੋਹੇਇ
 ਮਾਮਕੁਤਬਦੀਨਸੁਣਹੋਨਾਨਕਪੀਰਾ॥ ਪਾਇਆਮਗਤਬਹਾਤਮੇਸੁਣਤਿਸਦੀਤੁਦਬੀਰਾ॥ ਪਾਰਿਵਿਚ
 ਕਖਨਰਖਿਹੋਡੇਵੇਗਾਹਿਖੁਦਾਇ॥ ਫਿਰਦਾਪਰਉਪਕਾਰਨੇਸਕੁਕੁਤੇਬਗਾਆਹਿ॥ ਸਿਰਤੇਮਿਠਾਕੁਝ
 ਨਹੀਜੇਮਰੀਨਾਇਖੁਦਾਇ॥ ਉਹਭੀਮੁਲਨਖੁਦੀਡੇਵੇਖਗਾਇਤਚਾਇ॥ ਇਕਪਾਤਸਾਹੁਹੋਰਮੁਲਕ

ਦਾਨਿਤੁਲਕੁਦਾਹਾਤਮਨਾਸਾ। ਜੀਤਨਸਕੈਪਾਤਸਾਹਜੇਹਾਤਮਹੋਇਐਮਾਲਾਕਹਿਆਹਿਕਸਿ ੧੪੩
ਵਜੀਰਨੇਇਉਹਾਤਮਜਿਵੇਨਕੋਇ। ਜੇਮੰਗੋਨਾਇਖੁਦਾਇਦੇਸਿਰਤੇਵਲੇਨਸੋਇ। ਤੁਬਹੋਆਫ
ਕੀਰਪਾਤਸਾਹੁਗਾਇਆਹਾਤਮਕੋਪਾਸਾ। ਬਹੁਤਅਤੀਮਗਰੀਬਹੋਇਕੀਤੀਉਸਬਹੁਤਿਅਰਦਾ
ਸਾ। ਤੁਉਤਕਮਉਖਾਕਮਹੈਅਟਿਕਰਹਿਆਹੈਸੋਇ। ਜੇਚਲੇਮੇਰੇਸਾਬਤੁਤਾਕੰਮਅਜਾਤੁਹੋਇ।
ਵਾਸਤਾਹਈਖੁਦਾਇਦਾਇਸਤੇਪਰੇਨਹੋਗਾ। ਉਥੇਕੰਮਨਹੋਰਦਾਕਰਿਬਕੋਸਭਜੇਗਾ। ਤੁਬਹੀਆਖਿ
ਆਹਾਤਮੇਜਿਉਕਰਿਹੁਕਮਰਜਾਇ। ਜਿਉਕਰਿਤੇਗੀਖੁਸੀਹੈਕੋਈਕੰਮਫੁਰਮਾਇ। ਤੁਬਫਕੀਰੇ
ਆਖਿਆਰਸਾਗਲਵਿਚਡਾਲਾ। ਰਸਾਮੇਰੇਹਬਦੇਉਠਚਲਿਹਮਰੇਨਾਲਿ। ਜਦਇਸਾਬਿਪਕੀਤੇਹਾ
ਤਮੇਤੁਬਕੰਬਹਿਚਉਦਹਲੋਇ। ਜੇਹੀਕੀਤੇਹਾਤਮੇਤੇਹੀਕਰੇਨਕੋਇ। ਤੁਬਪਾਤਸਾਹੁਮੁਰੀਦਹੋਇਲਗਾ
ਕਦਮੀਆਇ। ਹਬਹੁਰਯਤਿਹੋਇਕੇਚਲੇਹੁਕਮਰਜਾਇ। ਨਾਉਖੁਦਾਇਜੇਮਨੇਸੇਵਤਾਮਗਤਬਪ
ਇ। ਇਥੇਮਿਲਨਵਡਿਐਆਈਆਫਿਰਪਾਇਭਿਸਤੀਜਾਇ। ੧੪॥ ਜਥਾਬਇਆਮਗਉਸਦੀਸੁਰਾ
ਸੁਇਹੋਨਾਨਕਸਾਹੁਸਚਆਖੇਗਉਸਇਆਮਿ। ਗਰਮਗਤਬਪਾਇਆਸਾਬਤੁਰਖਈਮਾਨਾ। ਮੁਸੋਪਿ
ਛੇਪੈਕੰਬਰੀਪਾਈਗਰੂਰਸੁਲਾ। ਚਾਰਮਗਤਬਜੇਕਰੇਸੋਰਗਹਿਪਵੈਕਧੁਲਾ। ਅਦਲਖਗਾਇਤੁਬੀ
ਦਰੀਸਾਬਤੁਰਖੇਈਮਾਨਾ। ਦੀਨਦਨੀਕਾਪਾਤਸਾਹੁਜੋਚਾਰਮਗਤਬਮਨਾ। ਜਫਾਬਨਾਨਕਸਾਹੁਸੁ
ਗਾ। ਮੁਖੇਨਪਕੇਸਾਹੁਸਚਸੁਣਹੋਚਾਰਇਆਮਾ। ਮਜਬਮਿਲਤਕਧੁਲਨਹਿਫਿਰਕੇਕਿਤੇਨਕਮ
ਅਮਲਾਉਤੇਨਿਬਨੀਤਬਦਰਗਹਪਈਕਥਲਾ। ਹੁਜਤਹਾਜਤਿਨਕਿਤੇਕੰਮਆਖੇਪਾਕਰਸੁਲਾ।
ਜਿਤੀਮਿਲਤਮਜਬਾਸਭੁਗਨੇਦੇਆਰੀਭਾ। ਸਾਹਿਬਦੁਗਕੋਨਹੀਜੇਰਖੈਜਹਾਨੇਬੰਭਾ। ਚਾਰੇਕਉਲ

ਜੋਤਮਪੈਰੈ ਕੋਈ ਐਸਾ ਹੋਗਾ ਜਿਸਦੀ ਵਾਸਿਖੁ ਦਾਇਰੈ ਤਿਸ ਵਿਚ ਵਰ੍ਹਾ ਜੋਗਾ ਸਭੁ ਹਥਿ ਕਰਾਮ
 ਤਖੁ ਦਾਇਦੇ ਕਰੈ ਕਰਾਵੈ ਆਪਿ। ਅਮਲਗੁ ਆਹਿ ਜਗਨ ਦੇ ਜੋ ਕਰਦੇ ਐਥ ਸਵਾਧਾ ਜੋ ਆਇ
 ਆਸੋਚਲ ਸੀਰਹ ਸਨਿ ਅਮਲ ਜਗਨ। ਨੇਕੀ ਬਦੀ ਨਾ ਵੇਵੇ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਬਖਾਨਾ। ੧੫॥ ਸੁ
 ਆਲਚਾਰ ਇਮਾਮ ਸੂਗਾ। ਸੁਣੁ ਹੋਨ ਨਕਹਿ ਦਰੀ ਆਖਨ ਚਾਰ ਇਮਾਮ। ਖਾਤਮ ਮਹੀਮ ਦਮੁ ਸਤ
 ਸ ਫਾ ਆਇ ਆਵਿ ਚਜਹਾਨ। ਆਗੇ ਜੋ ਹੋਇ ਪੈ ਕੰਬਗਾਇ ਕਲਖ ਅਸੀ ਹਜਾਰ। ਕੀਤੇ ਭੁਮਨ ਸੂਖ
 ਪੈਨ ਨਬੀ ਮਹੀਮ ਦਯਾਗ। ਇਸ ਬੀ ਅਗੇ ਨਹੋ ਰਕੋ ਅਲਹ ਦੇ ਮਾਸੂਕਾ। ਅਗੇ ਜੋ ਹੋਇ ਪੈ ਕੰਬਗਾ ਕੀ
 ਤੇ ਸਭੁ ਮਨ ਸੂਖ। ਆਖਗੇ ਇਸ ਜਮਾਨੇ ਦੇ ਖਾਤਮ ਨਬੀ ਰਸੂਲ। ਨਾਲ ਚਾਰੇ ਯਾਰ ਮੁਸਲਮੀ ਜੋ ਕ
 ਰਦੇ ਮਸਲ ਮਸੂਲ। ਉਮਰ ਬਿਤਾਧਾ ਅਬੂ ਬਕਰਿ ਉਸਮਿ ਅਲੀ ਸਦਾ ਤਿ। ਵਾਰ ਸਚਾਰੇ ਤਖਤ ਦੇ
 ਜੋਨ ਬੀ ਬਹਾਇ ਆਪ। ਵਾਰੀ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਅਮਲ ਕੀਤੀ ਆਨੇ ਪਾਕ। ਰੋਜ ਕਿ ਆਮ ਤਿਹ ਦਿਕਰ
 ਰਹ ਸੀ ਨਬੀ ਰਸੂਲ। ਜਾਹਰਿ ਸਭੁ ਸੇਕੁ ਦਿਵਿ ਚਕੀਤ ਸਭੁ ਕਬਲਾ। ਅਗੇ ਹੋਰ ਅਮਲ ਨਚਲ ਸੀ
 ਪੈ ਕੰਬਗਿ ਉਤੇ ਕੋਇ। ਜੋ ਕਰ ਸੀ ਜੋਗਾ ਆਇ ਕੋ ਮਾਰ ਲਈ ਸੀ ਸੋਇ। ਸਭੁ ਆਸੀ ਇਕ ਤੇਰਾ
 ਹਿਵਿ ਚਹੇ ਸੀ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਇਸ ਜਮਾਨੇ ਦਾ ਪਾਤਸਾਹ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਸੁਲਤਾਨਿ। ਚਲਿ ਆਮ
 ਲਮਹੀਮ ਦੀ ਇਸ ਤੇ ਪਰੇ ਨਹੋਗ। ਖਾਦਮ ਸਭੁ ਪੈ ਕੰਬਗਰ ਬਹਿਤ ਸਵਰ੍ਹਾ ਜੋਗ। ਤੂੰ ਭੀ ਆਇ ਆਨਾ
 ਨਕਾਸਾ ਹਿਬ ਵਡਿ ਕਰਾਮਾਤ। ਜਿਤੇ ਨੀਹਾ ਜੀ ਕਾਜੀ ਆਗਉ ਸਕਤ ਬਸਦਾ ਤੂੰ ਜੋਗੀ ਜੋਗਾ ਮਸ
 ਰੇ ਵੇਕੇ ਬਹਮਣ ਤੇ ਸੀਨਿ ਆਸਾ। ਖਟ ਵਰਸ ਨਵਿ ਗੰਬਗਾ ਛੁਤੀ ਪਖੰਡੁ ਉਦਾਸਾ। ਸੋ ਪੀਹਈ ਜਮੀਨ ਸ
 ਭੁ ਛੁਡਿ ਓ ਆਸਨ ਪਾਸਾ। ਫਿਰ ਉਮਕਾ ਆਇ ਕੋ ਕਰਿ ਕੋ ਵਡ ਕਰਾਮਾਤ। ਹੁਣ ਆਇ ਆਹੈ ਪਾਤਸਾ

ਹੀਰਾ ਵਿਚ ਮਿਲਿਓ ਪਾਤਸਾਹੇ ਜਾਇ। ਜਾਲ ਮਕਾਰ ਹਮੀ ਦਨੁ ਘਤਿ ਓਸਿ ਪੈਰਾਹਿ। ਜਿਸ ਛਤੀਨ
 ਵਮੀਰੀ ਗੋਰ ਵਿਚ ਮਰਦੇ ਰਿਰੇ ਫੋਲਾ। ਕਢੇ ਰੁਪਈਯੇ ਮੁਹ ਵਿਚੋ ਪਟਿ ਕਰਿ ਸਭੇ ਗੋਰਾ। ਕਾਰੂ ਹੋਲਾ ਕਜੇ
 ਕ੍ਰਿਆ ਖਜਾਨਾ ਚਾਲੀ ਗੰਜਾ। ਇਸ ਪੈਤਾ ਲੀਜੇ ਕ੍ਰਿਆ ਰਖਿ ਆਖ ਜਾਨਾ ਲੀਜਾ। ਸੋਲ ਗਾ ਕਰਨ ਖਰਾ
 ਇਤਾ ਛਤੀ ਰਿਤ ਸਬੰਦੀ ਵਾਨਾ। ਕਰ ਕੇ ਖਾਦ ਮਾਪਾ ਪਣਾ ਹੋਆ ਮੇਸਮਾਨਾ। ਆਦਾ ਹੀ ਆਪਣੇ ਮਜ
 ਘਵਿਚ ਜੋਆਹਾ ਮੁਸਲਮਾਨਾ। ਮਕਾਰ ਮਜੀਤਿ ਕੇ ਹੁਣ ਵਲਿ ਮਾਮਦੀ ਨੇ ਆਇ। ਇਕੋ ਅਸਾਡੀ ਨਿਸ
 ਕਰਿ ਇਕੋ ਕੁਛ ਕਰਾ ਮਾਤ ਰਿਖਾਇ। ਜਿਥੇ ਤੀ ਕੁਝ ਮਤੀ ਸਕੁ ਹੋਈ ਆਇ ਕਰੀ ਆਆਨਾ। ਕਰ ਦੇ ਨੀ
 ਸੰਗ ਸਾਰ ਸਤੁ ਮਿਲ ਕਰਿ ਮੁਸਲਮਾਨਾ। ਦਵਾ ਕਰਿ ਪੈ ਕੰਧਰੀ ਆਇ ਆਹੈ ਅਰਥ ਸਤਾਨਾ। ਅਰ
 ਥਨ ਛਰ ਸਨੀ ਜੀਵਦਿ ਆਕੁ ਛਲਾਇ ਲੇ ਅਪਣਾਤਾਨਾ। ੧੬। ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੁਰਾ। ਆਖੇ
 ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸਚ ਸੁਣਹੋ ਚਾਰਿ ਮਾਮਾ। ਮਕਾਰੈ ਮਹਾਂ ਦੇਉ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸਨੁ ਲਤਾਨਾ। ਤਿਪਤਿ ਆਬ੍ਰਹ
 ਮਣ ਜਦਿ ਵਿਚੋ ਹੋਇ ਕਰਿ ਮੁਸਲਮਾਨਾ। ਖੇਦ ਅਥਰ ਬਣੁ ਉਲਟਿ ਕਰਿ ਰਖਿ ਓਸਨਾ ਤਿਛੁਰ ਕਾਨਾ। ਘਾ
 ਈ ਬ੍ਰਹਮੇ ਦੇਵ ਦੀ ਮਿਲਿਓ ਸਤੁ ਸੰਸਾਰਾ। ਚਾਰੇ ਜਬਾਬ ਕਤੇਬ ਦੇ ਚਉਹਾ ਚਾਰੇ ਚਾਰਾ। ਮਹਮਦ ਨਾਉ ਮਹਾਂ
 ਦੇਵ ਦਾ ਫੇਰਿ ਓਸ ਸਭੇ ਨਾਮਾ। ਤਿਦੁ ਨਾਮ ਮਨ ਸੁਖ ਕਰਿ ਹੋਇ ਮੁਸਲਮਾਨਾ। ਦਵਾਰ ਖੁਦਾਈ ਆਗਾ
 ਰੂਆ ਜਿਥੇ ਕਰਾਇ। ਕੀਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭੁ ਵਿਤੀ ਓਸ ਘਾਂਗਾ ਅਲਾਇ। ਕਲਮਾਏ ਕਖਰਾਏ ਕ
 ਹਿਮ ਹਮਦ ਰਸੂਲ ਸੁਣਾਇ। ਫੇਰਿ ਓਸ ਹੁਕਮ ਜਗਾਨ ਵਿਚ ਸਭੁ ਹੋਵੈ ਮੁਸਲਮਾਨਾ। ਬਹੁਤਿ ਆਹੁ ਕਮਨ
 ਮਨਿ ਆਜੇ ਆਹੋ ਮਾਇਆ ਵਾਨਾ। ਜੇ ਮਰਦੇ ਕੁਖ ਮਜਾਬ ਨਾਲ ਸੋਮੇ ਲੇ ਪੈ ਕੰਧਰੀ ਜਾਇ। ਦੇਕ ਬਿਰਤੀ
 ਆਦੀ ਨਦਾ ਆਪਸੇ ਤੀ ਲਏ ਮਿਲਾਇ। ਮਿਲੀ ਅਕਉ ਮਾਨੀ ਚਜਾਇ ਉਤ ਮੁਮਿਲੀ ਨਕਾਇ। ਕੁਝ ਨੀ

ਆਈ ਜੋ ਰਕਰਿ ਸਾਹਮਰ ਦਾਖਲ ਗਵਜਾਇ। ਤੁਭੀ ਜੀਤਨ ਸਾਕਿ ਅਸਿ ਹਿੰਦੁ ਹਿੰਦੁ ਸਤਨਾ ਜੇਹੁ ਕ
 ਮਨ ਹੋਵੈ ਰਬ ਦਾ ਕੀਤਿ ਆਜੋ ਰਹਗਾ। ਫਿਰ ਬੀੜਾ ਚਾਇਆ ਮੋਨ ਦੀ ਸਯਾ ਦਿਸਾਹਮ ਦਾਰਾ। ਆਏਗਾ
 ਹਿਖਰਾ ਸਾਨ ਦੇ ਹੋਇ ਚਿਲਤ ਨਾ ਦੀਦਾਰਾ। ਹਸੇ ਹਕਿ ਹਕਿ ਚਿਹਲਤ ਨ ਕਹੈ ਕਹਾ ਚਲੈ ਮਸਤਾਨਾ। ਦਿਸ
 ਦੇ ਦਵਾ ਦਾਰ ਹੋਇ ਅਗੇ ਭੀ ਹਿੰਦੁ ਸਤਨਾ। ਅਸੀ ਸਹਾਬ ਪੈ ਕੀ ਬਰੀ ਆਏ ਨਾ ਬਇਆ। ਅਸੀ ਮਾਰੇ
 ਹਿੰਦੂ ਕੋ ਹੁਵਿਚ ਸਾਹਮਾਰਿਆ ਹਿੰਦੁ ਸਤਨਾ। ਸਾਹੁ ਵਲੀ ਵਰਾਇਆ ਮਸੀਹੂ ਮੀਆ ਸਿਰ ਸੁਲਤਾਨਾ।
 ਵਾਰਾ ਕਾਫਿਨ ਸਾਕਿ ਭਿਸਰ ਹਿਅ ਖੇਤਨ ਦਾਨਿ। ਜਾਨੀ ਹਿਰ ਹਦੇ ਜਾਵੇ ਤੇਤਾ ਸੁਨਤ ਲਹੁ ਬਣਾਇ। ਜਾ
 ਦੇਵ ਲਜਬ ਰਹੈ ਬਿਨ ਜਾਇਨਾ ਮਗੈ ਜਾਇ। ਸਾਹਮਰ ਦਾ ਆਇਆ ਜੋ ਰਕਰਿ ਸਿਹਨੇ ਗਇਆ ਨ
 ਪਾਗ। ਲਿਖ ਗਇਆ ਤਲਾਕ ਨੂੰ ਪਰਬਤਿ ਅੰਦਰਿ ਵਾਰਾ ਤਬ ਧਰਿ ਕੇ ਹਿੰਦੂ ਦੇ ਸਕੇ ਚਲੇ ਮੋਨ ਦੀ ਨਮ
 ਦਾਰਾ। ਆਏ ਹਿੰਦੁ ਸਤਨਾ ਵਿਚ ਤਬ ਲਾਗੇ ਕਰਨ ਵੀਚਾਰਾ। ਇਕ ਰਹਿਆ ਅਜ ਮੇਰ ਵਿਚ ਇਕ ਰਹਿਆ
 ਮਕਨਿ ਪੁਰ ਜਾਇ। ਕਰਿ ਕੇ ਨਾਟ ਕਚੇਟ ਕਾ ਹਿੰਦੂ ਲੇ ਮਿਲਾਇ। ਰਹੇ ਹਿੰਦੁ ਸਤਨਾ ਵਿਚ ਫਕੀਰ ਅ
 ਲਾਹ ਦੇ ਹੋਇ। ਜੋਰੀ ਹਿੰਦੂ ਨ ਜਿਤੀ ਆਕਰਿ ਜੋਗ ਰਹੈ ਖਲੋਇ। ਅਗੇ ਜੋਰੀ ਅਜੇ ਪਾਲ ਦਸ ਦਾ ਸੀ
 ਅਜ ਮੇਰਾ। ਨਾਟ ਕਿਚੇਟ ਕਿਕਰਿ ਮੋਨ ਦੀ ਕੀਤਾ ਜੋਗੀ ਜੋਗ। ਲਈ ਅਜ ਮੇਰਿ ਮੋਨ ਦੀ ਬੈਠਾ ਪੀਰ ਕਹਾ
 ਇ। ਰਾਜਾ ਪੁਰ ਜਾ ਹਿੰਦੂ ਦਾ ਸਭੇ ਨਵਿਆ ਆਇ। ਹਿੰਦੂ ਹੋਆਨ ਤੁਰਕ ਕੋਈ ਵੇਰ ਹੋਆ ਨਿ। ਅਮਲ
 ਹਿੰਦੂ ਦਾ ਪਟਿਗਾਇਆ ਵਧਿ ਗਏ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਇਕ ਅਧ ਹਿੰਦੂ ਵਿਚ ਬਾਇਕੈ ਲੈ ਆਵਨਿ ਅਪਣੇ ਰਾਹਿ
 ਵੇਰੇ ਰਯਤਿ ਹੋਇ ਕੈ ਮਨ ਅੰਦਰ ਦਗਾ ਕਮਾਇ। ਕਦ ਮਤੁਰਕ ਦਾ ਜਦ ਕਾ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹਿੰਦੁ ਸਤਨਾ।
 ਹਿੰਦੂ ਪਟਨਿ ਦਿਨਾ ਦਿਨ ਵਧਨਿ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਇਕ ਵਜੀ ਦੀ ਤੁਰਕ ਸਭ ਹੋਇ ਇਕ ਜਾਇ। ਹਿੰਦੂ ਪ

ਏਆਪਿਵਿਚਵੇਵੇਬਿਰਹਾਇ। ਰੋਗਖਜਿਤਾਮਦਾਰਨੋਕਰਕੇਬਹੁਕਰਾਮਾਤਾ। ਦਾੜੀਮੁਛਮੁ ੧੪੪
 ਨਾਇਕੋਮਨੀਆਨਸਦਾਤਿ। ਵਰਸਨਲਾਇਓਸਦਿਗੀਬਰੀਖਟਦਰਸਨਮਿਲਿਆਆਇ। ਤੁਰਕੀ
 ਦਾਵਾਛਰਿਕੋਬੈਠਾਧਿਕੁਤਚੜਾਇ। ਅਗੇਹਿਦੂਧਰਮਸੀਤੁਰਕਨਦੀਸੇਕੋਇ। ਪੈਰਗਇਆਜਬ
 ਤੁਰਕਦਾਕਲਜੁਗਵਰਤਿਆਲੇਇ। ਰਾਜਤੁਰਕਦਾਆਇਆਉਠਗਾਇਆਹਿਦੁਗਜਾ। ਸਭਿਮਾਨੀ
 ਤੁਾਧਿਆਤੁਰਕਦੀਹਿਦੁਹੋਇਮੁਹਤਾਜਾ। ਹਿਦੁਹੋਇਮਨਸੁਖਤਬਜਬਆਇਮੁਸਲਮਾਨ। ਹੋਇ
 ਫਿਰਪਾਤਸਾਹਿਜਗਾਮਗੇਰਖੋਨੀਸਾਨ। ਮਸਰਕਜਿਤਾਮਗਰਬੀਆਕਰਕੇਬਹੁਤਿਖਰਚਾ।
 ਅਗੇਰਖਕੁਰਾਨਨਕਰਨਮਕਾਮਕੂਚਾ। ਦੇਹੁਰੇਦੇਵੀਦੇਵਤੇਦਿਤੇਸਭਗਿਨਾਇ। ਅਪਨਾਮ
 ਮਲਚਲਾਇਆਗੋਰੀਪੀਗਮਨਾਇ। ਗੀਗਬਨਾਰਸਹਿਦੁਆਮਕੋਮਦੀਨੇਮੁਸਲਮਾਨ। ਗਾਹਿਚ
 ਲੈਦੁਇਜਗਾਵਿਚਨਚਿਨਵਿਚਸੇਤਾਨਾ। ਧੀਮਾਧੀਮਾਬਹੁਕਰਨਿਲਾਇਨਵਰਾਜੇਗਾ। ਸਾਹਿਬਜੋਰ
 ਨਾਕੁਦਈਜੇਕੁਵੇਕੁਜੇਹੋਗ। ਬੈਠਾਤਖਤਪੈਕਬਰੀਸੇਰਅਲੀਸਿਰਦਾਰ। ਕੁਈਕਹੀਐਰਸੂਲ
 ਦਾਸਾਬਕਹਾਏਯਾਰ। ਸੇਰਅਲੀਕੀਤਾਸਫਰਜਬਹੋਯਸਨਹੁਸੈਨ। ਦਾਵਾਕਰਕੇਤਖਤਦਾ
 ਲਗੇਯਦੀਵੀਹੈਨਾ। ਹਸਨਿਹੁਸੈਨੀਮਾਰਕੇਯਜੀਵਹੋਆਪਾਤਸਾਹਾ। ਮਰਵਾਹੋਆਵਜੀਰਪਾ
 ਸਜੇਖਾਸਾਯਾਰਕਤਾਇ। ਸਯਦਾਕੀਤਾਖਰਚਾਫਿਰਮਾਰਿਆਜਜੀਦੀਆਇ। ਦੁਇਥਿਧਹੋਈ
 ਆਉਮਤੀਦੁਇਥਿਧਚਲੈਰਾਹਿ। ਇਕਸੁਨੀਇਕਰਾਫਜੀਫਿਰਕੇਦੁਇਬਦਗਾਹਿ। ਹੋਈਆਦੁ
 ਇਥਿਧਉਮਤੀਯਜੀਦੀਹੁਸੈਨੀਦੋਇ। ਹੋਵਣਲਗਾਸੁਗਨਾਰਹਿਆਮਜਬਖਲੇਇ। ਮਸਲਮਾ
 ਨਾਆਪਵਿਚਲਗੀਹੋਵਣਮਾਗਾਰਹੀਮਕੂਫਮੁਹਿਮਹਿਦੀਕਉਣਲਹੋਫਿਰਸਾਰਾ। ਕੁੰਜੇਖਦਾ

ਇਜਹਾਨਵਿਚਵਿਕਯਪਵਣਨਾਮ। ਹੇਰੀਤੇਹੋਰਹੋਰਿਹੋਇਗਈਵਿਸਰਗਾਇਆਫੁਰਮਾਨਾ। ਹਿਦੁਮਸ
 ਲਮਾਨਦੋਇਕੀਤੇਤਬਸਨਸੁਖ। ਲੈਫੁਰਮਾਨਖੁਦਾਇਦਾਤਬਨਾਨਕਕੀਆਖਰੂਚਾ। ਨਾਨਕਮੇਲੀ
 ਮਸਾਲਹਬਤੈਹਦਾਕਰਿਮਨਸੁਖ। ਮਸਰਕਮਗਰਬਜਨੁਬਹਦਿਤੀਨੋਰਹੈਖਰੂਚਾ। ਕਰਾਚਉਗਸੀ
 ਕੁਰਸੀਆਕਲਜੁਗਅੰਦਰਿਗੰਜਾ। ਪ੍ਰਥਚਲਾਇਆਧਰਮਦਾਸਕੁਲੈਕਰਿਸਾਜੁਸਮਾਜਾ। ਇਕੋ
 ਰੂਪਬਣਾਇਸਾਸਕੁਣਾਮਹਿਲਾਮਾਹਿ। ਉਮਤਿਸਭਸੇਕੋਮਦੀਮੇਲਸੀਆਇਅਸਾਹਿ। ਜਿਸਦੀ
 ਦੋਗਚਲੈਜਗਤਤੇਤੇਗਭੀਤਿਸਦੀਹੋਇ। ਕਰੇਅਦਾਲਤਿਸਚਦੀਜੀਤੇਸਗਲੀਲੋਇ। ਆਖੇਨਾ
 ਨਕਸਾਹਿਸਚਸੁਣਹੋਚਾਰਇਆਮਾ। ਰੇਖਹੁਣਕਰਾਮਾਤੁਹੋਰਸੁਣਦੇਸੇਜੋਕਾਨਾ। ਕਾਨੇਅਗਲੀ
 ਆਪਾਇਕੈਤਬਨਾਨਕਦਿਤੀਘੰਗਾ। ਜਿਤੀਉਮਤਿਜਮਾਸੀਸੁਨਹੋਈਸੁਣਕਰਿਹੋਗਨਾ। ਬਧੇਜੁਸੇ
 ਸਭਸਦੇਹਲੇਜੁਲੇਨਹੀਕੋਇ। ਕਾਰਖਾਨੇਛਤੀਸਗਰਹੋਇਗਏਬਾਦਹੋਇ। ਕਾਜੀਹਾਜੀਮਉ
 ਲਫੀਮੁਲਾਸੇਖਉਲਮਾਇ। ਅਖੀਵੇਖਨਤਰਤੁਰਾਮੁਖਹੁਨਸਕਨਿਅਲਾਇ। ਬਾਧੇਕਹਿਅਇ
 ਮਾਮਜੀਕਰਿਸੰਗਸਾਰੀਮੋਹਿ। ਬਹੁਤੀਉਮਤਿਵੇਖਕਰਿਗਰਬਕੀਅਜੇਤੇਹਿ। ਕਰਕੇਕੁਦਰਤ
 ਰਬਦੀਛੋਰੇਘੰਦੀਵਾਨਾ। ਗਲਵਿਚਪਲੂਪਾਇਕੈਸਕੁਕਦਮੀਲਗੀਆਨਾ। ਚਾਰੇਕਰੀਅਰਦਾਸ
 ਤਬਸੁਣੀਐਨਾਨਕਸਾਹਿ। ਜਿਉਕਰਿਅਸਾਛੁਡਾਇਆਹੋਰਉਮਤਿਭੀਛੁਡਵਾਹਿ। ਤਬਨਾਨਕਉ
 ਠਾਨਦਰਿਭੁਰਿਸਭਹੋਈਘੰਦਖਲਾਸਿ। ਘੰਦਛੁਡਾਈਸਤਿਗੁਰਬਅਹੈਕਰਅਰਦਾਸਾ। ਹਾਰਿਆ
 ਸਭਣਾਉਮਤੀਜਿਤੀਮਦੀਨੇਮਾਹਿ। ਹਾਰਿਆਸਭਣਾਉਮਤੀਜਿਤੀਮਦੀਨੇਮਾਹਿ। ਹਾਰਿਆਚਾ
 ਰਇਆਮਸਭਜਿਤਾਨਾਨਕਸਾਹਿ। ੧੮॥ ਜਵਾਬਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਨਸੂਗਾ। ਆਖੇਕਾਜੀਰੁਕ

ਨਦੀ ਸੁਣਿ ਹੋ ਚਾਰ ਇਮਾਮਿ ॥ ਨਾਨਕ ਆਇ ਆਜਗ ਨ ਵਿਚ ਸਚ ਲੈ ਫੁਰਮਾਨਾ ॥ ਆਖਨ ਸਭੇ ੧੪੬
 ਹਾਜੀ ਆਨਾ ਬੇਬਹਾਰ ਦੀ ਪੀਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਤਾਈ ਛੇੜਨਾ ਬਹੁ ਤੀ ਹੋਤ ਕਸੀਰਾ ॥ ਆਖੈ ਸੈਦ ਜਲਾ
 ਲਈ ਆਖਨਿ ਸਭੁ ਸਦਾ ਤਿ ॥ ਨਾਨਕ ਵਡਾ ਪੀਰ ਹੋ ਸਾਹਿਬ ਵਰਕਰਾਮਾ ॥ ਬਧੀ ਭਿਸ ਸਭੇ ਉਮ
 ਤੀ ਮੁਖ ਤੇ ਬਾਂਗ ਅਲਾਇ ॥ ਹਾਜਰ ਨਾਜਰ ਸਭੁ ਜਾਇ ਨਾਨਕ ਵਲ ਖੁਦਾਇ ॥ ਆਖਰ ਇਸ ਜ
 ਮਾਨੇ ਵਿਚ ਖਾਤਮ ਨਬੀ ਰਸੂਲਾ ॥ ਖਾਤਮ ਦੇ ਸਿਰਖਤ ਮਹੈ ਨਾਨਕ ਰਬ ਕਬੂਲਾ ॥ ਅਸਾ ਜਾਤਾ ਨਬੀ
 ਪਰ ਹੋਰ ਨਹੈ ਸੀ ਮੁਲਾ ॥ ਦੁਹਾ ਫਿਰ ਕਿ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਨਾਨਕ ਜਾਹ ਰਿਹੋਇ ॥ ਹੋਇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇਇ
 ਕੀਤੇ ਸੀ ਮਨ ਸੂਖਾ ॥ ਲੈ ਫੁਰਮਾਨ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਨਾਨਕ ਕੀ ਆਖ ਰੂਚਾ ॥ ਜਿਣ ਕੀ ਰੀਤੀ ਨੈ ਕੁੰਟ ਕਉ ਚ
 ਉਥੀ ਪਹੁੰਚ ਜਾ ਆਇ ॥ ਚਉਥੀ ਕੁੰਟ ਭੀ ਜਿਣ ਲਈ ਸਚੀ ਰਖ ਪਨਾਹਾ ॥ ਸਚਾ ਬਾਲਾ ਦਸਤ ਹੋ
 ਜੇ ਕਾਇਮ ਸਚ ਪਰ ਹੋਇ ॥ ਕੜਨ ਪਉਚੇ ਸਚ ਨਾਲ ਜੇ ਸਉ ਦਉ ਨੇ ਕੋਇ ॥ ੧੯ ॥ ਸੁਆਲ ਨਾਨ
 ਕ ਸਾਹ ਸੁਭਾ ॥ ਆਖੈ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦ ਗੀ ਸੁਣੁ ਹੋ ਚਾਰ ਇਮਾਮਾ ॥ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਹਿੰਦ ਵਿਚ ਕਿਉ ਕਰ ਹੋਈ
 ਆਨਾ ॥ ਕਰ ਦੇ ਬਹੁਤ ਉਪਾਇ ਹੋਨ ਹੁਣ ਤਕ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ॥ ਕੁਸਰ ਹਿੰਦ ਨਹੋ ਵਈ ਸਭੇ ਕਹੋ ਬਿਅ
 ਨਾ ॥ ਜਿਚਰ ਹੁਕਮ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਤਿਚਰ ਚਲੇ ਅਜੇਗਾ ॥ ਜੇ ਭਾਵੈ ਖੁਦਾਇ ਫਿਰ ਉਪਰ ਭੇਜੇ ਹੋਗਾ ॥ ਪਤ
 ਸਾਹ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਰੀ ਆਵਾ ਦੇ ਫੇਗਾ ॥ ਸਭੁ ਗਲ ਹਬ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਲੋਕ ਕਰ ਨਮਨ ਸੁਬੇ ਫੇਗਾ ॥ ਤੁਸਾਨੁ
 ਭੇਜਿ ਆਗ ਬਿਸੀ ਕਾ ਫਰ ਪਾਵਹਿ ਗਹਿ ॥ ਜੇ ਹੋਰ ਬਨ ਮਨ ਦੇ ਹੋਇ ਰਹੈ ਗੁਮ ਰਾਹਿ ॥ ਲੈ ਫੁਰ
 ਮਾਨ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਆਏ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ॥ ਮਾਰਨ ਗਉਗਰੀ ਬਨੁ ਵਿਤੇ ਕੁਲਾਇ ਸੇਤਾਨਾ ॥ ਕਹ ਦੇ ਪ
 ਕੜ ਪਰੀਦਿ ਮਾਮ ਤਿਰ ਦਵੀ ਦਜੀਆ ॥ ਮਾਰਨ ਫੁਰੀ ਇਲਤ ਦੋ ਕਹਨ ਹਲਾ ਬੀਆ ॥ ਤੁਰ ਤੇ ਫਿ

ਰਦੇਜੀਆਨੂਦੇਵਨਿਤੁਰਕਅਜਾਰਾ। ਖਾਵਨਮਾਸਹਲਾਸਕਰਿਹੋਸਨਿਅੰਤਖਰਬਾ। ਅਗਲੀ
 ਪਿਛਲੀਸੰਭੁਗਲਬਿਲਕੁਲਦੇਹੁਬਤਾਇ। ਆਖਹੁਚਾਰਇਮਾਮਸਚਪੁਛੇਨਾਨਕਸਾਹੁ। ੨੦
 ਜਵਾਬਚਾਰਇਮਾਮਸੂਰਾ। ਸੁਣੀਐਨਾਨਕਸਾਹਜੀਆਖਨਚਾਰਇਮਾਮ। ਮਸਲਾਸੁਣੀਐ
 ਹਿੰਦਦਾਜਿਉਆਇਮੁਸਲਮਾਨਾ। ਗਜਾਜਮੁਕੋਹਦਾਵਿਲੀਦਾਪਾਤਸਾਹਾ। ਨਾਉਸਲਵਾਹਣੁ
 ਆਖੀਐਸਾਹਾਦੇਸਿਰਸਾਹਾ। ਬਧਸੁਕੋਟਿਸਿਆਲਕੋਟਿਨੀਵੀਤੁਰਕਾਦਿਵਾਇ। ਹਿੰਦਹੋਆ
 ਤੁਰਕਰਾਜਹੁਕਮਖੁਦਾਈਪਾਇ। ਬੇਟਾਰੰਡੀਰਨਦਾਇਕੋਹੀਪਰਿਹੋਇ। ਨੀਵੀਦਿਤਾਪਾਤਸਾਹਾ
 ਤੁਰਸਨਕੀਤਸਕੋਇ। ਤੁਰਸਨਕੀਤਸਰਬਦਾਕਾਫਰਮਨਵਧਾਇ। ਨਠੀਰੰਡੀਜਾਨਲੈਪਹੁਤੀ
 ਮਕੋਆਇ। ਪਰਕਾਪਾੜੇਪਟਵਾਲਮੁਖਤੇਕੂਕੇਗਾਇਹਾਇ। ਬੇਟਾਹਮਜੇਅਰਬਦਰੁਮੀਆਲ
 ਮਸਾਹਾ। ਰੰਡੀਕੂਕੇਦਾਦਿਦਾਦਿਕਰਮਦੇਸਪਾਤਸਾਹਾ। ਮੁਸਲਮਾਨਮਾਰਿਆਕਾਫਰਨੀਵਚੁ
 ਣਾਇ। ਬੈਠਾਪਾਤਸਾਹਤਖਤਪਰਕੰਨੀਸੁਣੀਕਹਾਇ। ਬਰਿਬਰਿਕੰਬੇਪਾਤਸਾਹਸੁਣਕੇਕਯਰ
 ਕਹਾਇ। ਧੀੜਾਗਥਿਆਆਲਮਸਾਹਾਚਬੇਕੋਇਜੁਆਨਾ। ਲਕਬਨੇਸਮਸੇਰਕਉਘਿਨੇਹਿ
 ਦਸਤਾਨ। ਸਭਖੜੀਬਈਸੀਰੂਮਦੀਨਾਲੇਸਤਰਿਖਾਨਾ। ਖੜੇਬਹਤਰਿਉਮਰੇਸਕਨਿਨਮੁਖਹੁ
 ਅਲਾਇ। ਸਭਾਖਲੋਤੀਆਮਖਾਸਕੋਇਨਬੀੜਾਖਾਇ। ਬੜਿਬੜਿਕੰਬੇਪਾਤਸਾਹਾਜਿਉਜਿਉ
 ਫੁਲਲਗਾਇ। ਬਾਹਰਿਆਇਆਸਿਕਾਰਖੇਰੁਸਾਹੁਅਲੀਇਮਾਮ। ਗਾਨਾਹਥਵਿਆਹਦਾਜ
 ਵੇਦਸਮਾਨਾ। ਬੇਟਾਰੁਮੀਸਾਹਦਾਸਾਹਅਲੀਸਿਰਦਾਰਾ। ਲੀਤਸਬੀੜਾਉਗਾਇਕੇਬਪੀਲਕਤਲ
 ਵਾਰਾ। ਚਾਰਸੈਵਰੇਅਗੇਨਬੀਬੀਹੋਇਬੀਤੀਇਹੁਬਾਤ। ਚੜ੍ਹਿਆਇਮਾਮਫੁਓਜਲੈਸਾਭਿਬਈ

ਸੀਸਾਬਾਇਕਲਖਅਸੀਹਜਾਗਗਿਣਮਿਲਿਆਨਾਬਸਗਾਬਾਦਉਕਿਆਹਿਦਸਤਾਨਪਰਪਹੁ ੧੪੭
 ਤੁਆਇਸਿਤਾਬਾਇਕਸਿਰਾਹਿਦਕੋਹਦਾਇਕਸਿਰਾਲੈਕੋਰੁਮਾਧਾਇਕਟਕਅਛਹਈਹਛਡਵਿਸ
 ਇਤੁਧਮਾਉਦਹੁਲਸਕਰਿਹਿਦਦੋਪਹੁਤੇਹਿਦਪਗਾਦਖਣਪੁਰਬਾਇਕਸਿਰਾਅਏਕਟਕਅਪਾਰ
 ਪੰਜਸੈਕੋਹਸੈਦਾਨਬਨਿਮਿਲੇਦੋਹੇਦਲਿਆਇੰਗਾਬੀਘੋੜੇਅੰਗਨਤਹੀਕੀਮਤਕਹੀਨਜਾਇਹੋਮ
 ਜੰਗਅਜੀਮਤਬਦਹਪਿਰਮਾਰੀਦੇਰਾਜਿਤਈਗਈਫਉਜਰੂਮਦੀਇਕੁਨਾਮਾਇਆਫੇਰਾਸਾਹ
 ਅਲੀਹੋਆਸਹੀਦਮਾਰੇਸਭੇਲਹਾਧਿਅਪੀਬਦੀਸੀਉਮਰੇਸਤਿਰਖਾਨਖਿਤਾਬਾਪਿਛੇਹਿਕਸੇ
 ਤੁਰਕਦੇਮਾਰੇਤੁਰਕਕੋਰੇਨਾਅਗੋਹੋਇਕਤਲਾਮਦਲਪਿਛੇਪਹੁਚਨਿਹੋਰਾਫੈਸਲਹੋਆਨਸੁਗਨਾ
 ਮੁਦਤਿਬਹੁਤਿਬੀਤਾਇਸੁਗਨੇਹੀਵਿਚਉਪਜਹਿਨਬੀਰਸੁਲਖਦਾਇਜੇਰੇਨਬੀਰਸੁਲਦੇਹੋਈਜ
 ਬਤਿਤਬਹਿਦਾਪਤਿਆਕੁਤਬਾਨਬੀਦਾਸੁਣਿਆਸਗਲਨਹਿੰਦਾ ੩੧॥ **ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਿਬ**
ਗਾ॥ ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹਸਚੇਸੁਣੀਐਸਚਕਲਾਮਾਪਈਮੁਦਤਿਬੋਠੀਆਤੁਸਾਖਾਪ੍ਰੀਹਿੰਦਸਤਾਨ
 ਹੁਣਤਕਹਿੰਦਨਸਾਪੀਆਸਕੁਹੋਈਨਮੁਸਲਮਾਨਾਪਾਟਿਨਹੋਈਤੁਸਾਵਲਸੁਣਹੋਚਾਰਇਮਾਮਾਜਿ
 ਚਰਅਮਲਸੀਮਗਰਬੀਤਿਚਰਤੁਮਰਜੇਗਾਹੁਣਹੁਕਮਤੁਮਾਰਾਉਰਿਆਅਇਪਹੁਤਾਹੋਹੋਗਾਰ
 ਹਿਆਹੁਕਮਗਰੂਬਦਾਚਲਿਆਹੁਕਮਸਮਾਲਿ॥ ਇਕਸਪੈਰਨਚਲਸਕੋਜਿਚਰਿਹੋਹਿਨਚਾਰਾ
 ਹੁਕਮਅਥਰਬਣਬੇਦਦਾਜੇਹੋਵਹਿਚਾਰੇਅੰਗਾਚਾਰੇਮਜਬਇਕਹੋਇਤਾਚਲੇਗਾਹੁਨਿਸੰਗਾਇ
 ਕਕਰਨਦੇਕਾਰਨੇਆਇਆਨਬੀਰਸੁਲਾਦੁਨੀਆਲਾਚਲਗਕੋਇਕਨਾਮਗਇਆਹੋਕੁਲਾਕ
 ਲਮੋਇਕਪੁਕਾਰਿਆਇਕੋਇਕਖੁਦਾਇਸਭੁਣਾਅੰਦਰਿਇਕੁਹੋਘਟਵਧਕਿਸੇਨਜਾਏ॥ ਆਖਣ

ਆਖਿਆਇਕਨਾਮਸਮਾਝਿਆਰਤੀਨਮੁਲਾਖਾਨਹਰਾਮਹਲਾਲਕਰਿਚਲਿਆਨਾਮਰਸੂਲਾਤੁ
 ਹਕੋਹੋਇਮਨਸੁਖਹੁਭਫਿਰਨਾਨਕਕੀਆਖਰੁਚਾਹਿਦੁਮੁਸਲਮਾਨਦੁਇਕੀਤੇਹੈਮਨਸੁਖਾਜਿਸੇ
 ਹਥਫੁਰਮਾਨਹੋਇਸਚਾਅਮਲਚਲਾਇ। ਜਿਥੇਉਸਦਾਹੁਕਮਜਾਇਅਗੋਸਕੈਨਕਛੁਦੁਗਾਇ। ਹਿ
 ਦੁਮੁਸਲਮਾਨਦੁਏਮਨਨਹੁਕਮਕਬੂਲਾਨਾਨਕਆਇਆਦੁਨੀਵਿਚਦੂਜਾਜਪੈਨਮੁਲਾਗੁਜਰੇਨ
 ਸਲਵਾਤਹੈਜੋਤਿਸਪਰਬੈਰੋਹੋਗਾਮਰਦਾਹੋਆਬਯਾਇਜਾਇਫਿਰਹੋਇਸਵਾਇਆਜੋਗਾਕਰਕੇਆਪ
 ਧਰਾਧਰੀਚਾੜਧਹਾਇਤਖਤਾ। ਵੇਵੈਟਿਕਾਹਥੀਆਪਈਦੇਸਵਾਈਧਖਤਾ। ਅਟਕੇਮਜਬਨਫੇਰਤਿ
 ਸੋਹੋਇਬੈਰੋਇਕੋਸਰੂਪਾਇਕਜੋਤੁਦੁਇਮਰਤਾਸਕੋਨਕਹੈਸਪੁਤਾ। ਨਾਨਕਰਾਜਚਲਾਇਆਸਚੀ
 ਵਸਤਾਇਦੇਇ। ਹਲੇਨਹਲਾਈਕਿਸੇਦੀਖਸਨਕੋਈਲੇਇ। ਖਾਸੀਤਖਤਨਰਹੋਕਦਮਹਾਪੁਰਖਹੋ
 ਹੈਜੋਇ। ਸਵਾਈਤੇਸਵਾਈਆਜਾਮੇਖਹਰੇਸੋਏ। ਵੀਵੇਤੇਦੀਵਾਧਲੇਜੋਤੀਪਟਿਨਜਾਇ। ਪੀਰਮੁਰੀ
 ਦਾਧਰਾਧਰੀਨਾਨਕਸਚਅਲਾਇ। ੩੩॥ ਸੁਆਲਚਾਰਇਮਾਮਸੂਰਾ। ਸੁਣੀਐਨਾਨਕਸਾਹਜੀ
 ਆਖਨਚਾਰਇਮਾਮਿ। ਜਿਉਕਰਤੁਸਾਲਈਹਿਦਅਸਾਸਭੁਕਹਿਆਖਿਆਨਾਤੁਸੀਆਪਣੇਮਜ
 ਬਦਾਮਸਲਾਕਹੋਸੁਣਾਇ। ਲੈਕਰਿਅਵਲਾਆਖਰੇਸਭਰੂਹੋਗਲਧਤਾਇ। ਕਿਉਕਰਆਦਮਸਿ
 ਰਜਿਆਜਿਮੀਤੇਅਸਮਾਨ। ਅਵਲਾਅਵਲਕਉਣਸੀਜਿਸਸਿਰਜਿਆਏਹੁਜਹਾਨ। ਏਹੁਹਕੀ
 ਕਤਜੇਰੁਸੈਸੋਈਅਵਲਫਕੀਗਾਮੀਰਾਏਸਿਰਮੀਰਹੈਪੀਰਾਏਸਿਰਪੀਰ। ੩੪॥ ਜਵਾਬਨਲਕ
 ਸਾਹਸੂਰਾ। ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹਸਚਸੁਣਹੋਚਾਰਾਇਮਾਮਿ। ਅਵਲਸਾਹਿਬਆਪਸੀਹੋਰਨਦਜਾਜ
 ਨਾਧੋਨਮੁਨਿਬੇਚਗੁਨਹੈਜਨਮਮਰਨਵਿਚਨਹਿ। ਇਕੋਇਕਖੁਦਾਇਸੀਜਿਰਮਿਆਸਭੁਣਮਾਹਿ।

ਨਾਤਾਇਬਾਇਨਾਆਬਸੀਨਾਤਾਇਨਾਰਨਖਾਕਾਆਪੋਆਪਖੁਦਾਇਸੀਪਕਦੇਸਿਰਪਾਕਾਸਾ ੧੪੮
 ਰਿਬਆਪਣੇਬਿਆਲਤੇਲੀਤਸਨਰਜਗਾਇ।ਨੂਰਹੁਉਪਜੀਬਾਦਫਿਰਬਾਦਹੁਆਬਉਪਾਇ
 ਆਬਹੁਆਤਸਉਪਜੀਆਤਸਤੋਫਿਰਖਾਕਾਖਾਕੀਬੁਤਬਣਾਇਆਨਾਉਧਰਿਆਆਦਮਪਾ
 ਕਾਅਵਲਖੁਦਖੁਦਾਇਸੀਕੁਦਰਤਨੂਰਕਹਾਇ।ਬ੍ਰਹਮਾਬਿਸਨਮਹੇਸਤੋਫਿਰਕੁਦਰਤਿਲਏਬ
 ਣਾਇ।ਗਜਸਤਮਸਸਤਕੀਤੀਨਖਸੀਹਤਾਕੀਨ।ਤੀਨੋਮਿਲਗਲੀਜਹੋਇਤਾਂਤੇਕੁਈਜਮੀਨ।
 ਅਵਲਆਦਮਾਬਿਸਨਹੋਇਦੁਜਾਬ੍ਰਹਮਾਹੋਇ।ਤੀਜਾਆਦਮਮਹਾਂਦੇਉਮਹੰਮਦਕਹੇਸਭਕੋਇ
 ਚਉਬਾਆਦਮਕਸਪੁਰਖਜਿਨਸਾਜੀਬਹੁਤਿਸਫਾਤਿ।ਕੁਜੋਉਪਜੇਆਦਮੀਕਾਨਪੈਵਾਨਨਬ
 ਤਾ।ਲਖਚਉਗਸੀਆਜੰਤਕਛਅੰਤਨਪਾਗਵਾਰਾ।ਜੀਆਤੇਜੀਆਉਪਜੇਕਛਕੀਆਨਜਾਇਸੁ
 ਮਾਗ।ਉਪਜੇਕਈਪੈਕਬਗਉਪਜੇਕਈਅਉਤਾਰਾ।ਚਹੁਜੁਗਾਦੀਚਉਕਛੀਥਾਪੀਖੁਦਕਰਤਾ
 ਗ।ਸਤਿਜੁਗਰਬਸੰਤੋਖਦਾਧਰਮਅਗੈਰਬਵਾਹੁ।ਸਭੁਣਾਇਕੋਮਜਬਸੀਬ੍ਰਹਮਾਰਿਖਪਾਤਸ
 ਹੁ।ਲਖਵਰਿਆਦੀਆਰਜਾਕੋਰੇਮੰਡਪਨਾਹਿ।ਰਹਦੇਛਪਰਛਾਉਕਰਿਕੰਦਮੁਲਚੁਣਖਾਹਿ।
 ਬੇਟੀਬੇਟਾਇਕਵਾਰਹੋਇਤਵਲਦਦੇਇ।ਰਹਦੇਪਉਣਅਹਾਰਪਰਬਹੁਤਅਹਾਰਨਹੋਇ।ਜੀਵ
 ਣਦਾਨਹੀਆਸਰਾਰਹਿਦੇਸਦਾਨਿਰਾਸਾ।ਬ੍ਰਹਮਣਗਜਾਪਰਸਰਾਮਜਿਨਬੜੀਕੀਤੇਨਾਸਾ।ਖੜੇਪ
 ਣਦੇਕਾਰਨੇਝੇਝੇਧਰਿਆਅਉਤਾਰਾ।ਝੇਤੇਰਾਮਸੀਉਤਾਰਸੀਖੜੀਬਲੀਅਹੰਕਾਰਾ।ਬਲਹਿਰਿ
 ਓਪਰਸਰਾਮਦਾਚਰਨੀਸੀਸਲਗਾਇ।ਬ੍ਰਹਮਣਸਟਿਆਖੜਗਕਉਸਕੇਨਫੇਰਉਠਾਇ।ਕਿ
 ਤੇਰਬਜਤੇਦਾਜੇਰਅਗੈਰਬਵਾਹਾ।ਮਾਥਿਆਖੀਰਸਮੰਦੁਤਬਚਉਦਾਰਤੁਨਕਛਾਹਿ।ਖੜੀਰ

ਜੇਪਾਤਸਾਹਰਾਮਚੰਦਅਵਤਾਰਾ। ਜਿਨਜੀਤੀਨਉਖੰਡਪ੍ਰਿਥਮੀ। ਇਕਵਰਨਕੀਆਸੀਸਾਰ
 ਦੁਆਪਰਰਥਤਪੇਦਾਅਰੰਕਾਰਾਮਰੋਗਥਵਾਹੁ। ਹੋਇਜਾਦਵਭੂਪਸਭਵੈਸਾਦੇਪਾਤਸਾਹਿ।
 ਹੋਆਕਿਸਨਅਵਤਾਰਤਧਜਿਨਕੀਤੇਦੇਤਫਨਾਹਿ। ਸੁਭਹੋਈ। ਇਕਵਰਨਦੁਜਾਵਰਨਨਾਮ
 ਹਿ। ਦੁਆਪੁਰਕੇਅੰਤਾਵਿਖੇਜਬਕਲਜਗਲਗਾਆਵਿ। ਲਿਲਾਸਾਜੀਕਲਜੁਗੀਕਰਕੇ
 ਬਹੁਤਾਥਿਖਾਦਾ॥ ੨੪॥ ਆਇਤਾ। ਸਾਮਕਹੋਸਿਤੰਬਰਸੁਆਮੀਸਚਮਹਿਆਛੇਸਚਰਹੈ। ਸੁਭ
 ਕੇਸਚਸਚਸਮਾਦੈ। ਸਤਿਜੁਗਾਮੀਵਰਸਚਵਰਤੈ। ਸੁਕਨਕੋਇਅਲਾਵੈ। ਰਿਗਕਹੋਰਹਿਆਭ
 ਰਪੁਗਾਰਾਮਨਾਮਦੇਵਾਮਹਿਸੂਰਾ। ਨਾਇਲਾਇਐਪਰਾਛਤਜਾਹਿ। ਨਾਨਕਤਉਮੇਖਤਿਰਪਾਹਿ
 ੩॥ ਜੁਜਮਹਿਜੋਰਛਲੀਚੰਦ੍ਰਾਵਲਕਾਨਕ੍ਰਿਸਨਜਾਦਮਭਇਆ। ਪਾਰਜਾਤੁਗੋਪੀਲੈਆਇਆ
 ਬੰਦੁਬਨਮਹਿਰੰਗਕੀਆ। ਕਲਮਹਿਬੇਦਅਥਰਬਣਹੁ। ਅਨਾਉਖਦਾਈਅਲਹੁਕੁਇਆ।
 ਨੀਲਬਸਤਲੇਕਪਨੇਪਹੇਤੁਰਕਪਠਾਈਅਮਲਕੀਆ। ਚਾਰੇਵੇਦਹੋਇਸਚਿਆਗੁ। ਪੜਾਹਿ
 ਗੁਨਹਿਤਿਨਚਾਰਵਿਚਾਰਾ। ਕੁਊਭੁਗਤਿਕਰਿਨੀਚਸਦਾਇ। ਤਉਨਾਨਕਮੇਖਤਰਪਾਇ॥ ੨੫
 ਸੂਰਾ॥ ਸੁਣਹੋਚਾਰਾਇਮਾਮਸਚਕਹੋਖੋਲਧਿਆਨ। ਮਾਰਿਆਕਿਸਨਇਦੁਪੁਰਸਭਗੋਪੀ
 ਲੰਟੀਨਿਦਲਾ। ਪਟੇਸੁਭੇਪਾਰਜਾਤਮੁਛੇਲਾਏਉਖਾਜਾ। ਹੋਠੈਨਿਕਲਆਇਆਰੰਥਅਥਰਬ
 ਣਵੇਦਾ। ਨੀਲੇਬਸਤਪਲੇਟਿਆਸ਼ਾਹਿਬਦਾਫੁਰਮਾਨ। ਸੁਭਣਾਮਨਿਆਸੀਸਪਰਿਹਿਦਮਸਲ
 ਮਾਨ। ਇਦੁਪੁਰੀਤੇਆਇਕਰਿਬੈਠਾਮਥਰਾਮਾਹਿ। ਬੰਦੁਬਨਬਣਾਇਕਾਰੰਗੋਪੀਕਾਨਖੋਲਾਹਿ
 ਫਿਰਮਥੋਰਚਲਿਆਕ੍ਰਿਸਨਜੀਅਰੋਗਥਅਥਰਬਣਵੇਦਾ। ਜੀਤਸਚਾਰੇਕੁੰਟਕਉਕਰਕੇਅਚ

ਰਜਖੇਡਾ। ਫਿਰ ਨੀਲਾ ਜੁਧਾ ਪਹਰਿ ਕਰਿ ਧੈਰਾ ਮਕੋਆ ਨਾ। ਇਕੋ ਇਕ ਖੁਦਾਇ ਹੋਇ ਹੋਆ ਖੇਮ ੧੪੯
 ਹਕਲਾਮ। ਨੀਲਾ ਬਾਣਾ ਪਹਰਿ ਕਰਿ ਪਰਮ ਸਲਾਸੀ ਸਾ। ਆਸਾ ਕੁਝ ਹਥ ਕਰਿ ਕਾਜੀ ਹੋਆ ਜਗ
 ਦੀਸਾ। ਆਖੇ ਸਚ ਕਲਾਮ ਨੇ ਇਕੋ ਇਕ ਖੁਦਾਇ। ਜੇ ਸਾਕੋ ਈ ਬੀਜ ਹੋਤੇ ਸਾਹੀ ਲੁਣਖਾਹਿ। ਸਤਿ
 ਜਗ ਵਿਚ ਅਨਿਆਉ ਸੀ ਸੁਣੀ ਮੈਤਿ ਸਦਾ ਬਿਆਨਾ। ਇਕ ਵਿਗਾੜੇ ਕੀ ਮਕੋਆਰੀ ਮੈ ਸਭੁ ਜਗਨ
 ਤੇਤੇ ਦਾ ਅਨਿਆਉ ਸੀ ਸੁਣਕਾਨ ਪਰੇ ਸਭੁ ਕੋਇ। ਕੀ ਮਵਿਗਾੜੇ ਇਕ ਕੋਇ ਸਭੁ ਗੰਗੇ ਕੋ ਦੁਖ ਹੋਇ ॥ ਗ
 ਦੁਆ ਪੁਰਕਾ ਅਨਿਆਉ ਸੀ ਸੁਣਕੋਈ ਆਵੇ ਕੀ ਮਵਿਗਾੜਾ। ਮਾਰੀ ਮੈਤਿ ਸਦਾ ਗੋਤ ਸਭੁ ਕਰੈ ਨਕੋ
 ਈ ਬੀਠਾਗ। ਕਲ ਜਗ ਸਚ ਨਿਆਉ ਹੋਏ ਵਿਗਾੜੇ ਪਾਵੇ ਸੋਇ। ਹੋਰ ਸਕਿ ਸੇਨਾ ਮਾਰੀ ਮੈ ਭਾਵੇ ਕੋ
 ਈ ਹੋਇ। ਜੇ ਹਕਾ ਅੰਗ ਗੁਨਾਹੁ ਤਿਸ ਅਗੈ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ। ਵਿਚ ਕਤੇ ਬੋਲਿਖਿਆ ਆਖਿਆ ਪਾਕ
 ਖੁਦਾਇ। ਬਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮੋਰੀ ਖਦੀ ਬੀਆਮ ਬਰਬੁਣ ਬੇਦਾ। ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਵਿਚਤੁ ਬ੍ਰਹਮੋਇ ਦੁਇ
 ਭੇਦਾ। ਸਤਿ ਜਗ ਹੋਆ ਗਜ ਮੇਧਾ ਬੀਜ ਗਪਦਾਇ। ਹੋਮ ਕੀ ਆਸ ਭੁਦੇਵ ਤਿ ਆਫਿਰ ਗਾਥੀ ਲੋਝੀ
 ਵਾਇ। ਤੇਤੇ ਹੋਆ ਅਸੁ ਮੇਧ ਰਜੇ ਹੋਮ ਕਰਾਇ। ਮੋਇਆ ਫਿਰ ਜੀਵਾਲੀ ਮੈ ਕਰਿ ਹਲਾਲ ਸਭੁ ਖਾਇ
 ਦੁਆ ਪੁਰ ਹੋਆ ਗਉ ਮੇਧ ਫਿਰ ਲੀਤੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀਵਾਇ। ਪਿਛੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਦੇ ਬਿਨੁ ਮੰਤ੍ਰਿਨ ਸਕੋਓਠਾ।
 ਇ। ਤਿਥੇ ਹੋਈ ਭ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭੁ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਹਾਇ। ਤਿਥੇ ਹੋਇ ਗਾਹਿ ਦੁਇ ਰਲਿ ਬੈਠਨ ਖਾਣਾ ਖਾਇ
 ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁਇ ਇਸ ਬਿਧ ਨਿਆਰੇ ਹੋਇ। ਉਨ ਖਾਧਾ ਹਰਮਾਸ ਭਿਹੁ ਪਪੀਵਨ ਲੈ ਚੋਇ। ਗ
 ਉਮਾਤਾ ਹਿੰਦੂ ਆਪੁ ਜਨ ਕਰਨ ਮਸਕਾਰਾ। ਗਉ ਆਮਾਰ ਨਦੇ ਖਹੈ ਕੁਕਨ ਬੇਦ ਪੁਕਾਰਾ। ਜਿਦੇ ਜਿਦੇ
 ਆਪ ਵਿਚ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਲੜਾਹਿ। ਉਨ ਮਾਰੀਆ ਸੂਰਨੇ ਉਨ ਮਾਰੀ ਗਾਇ। ਦੁਹਾ ਕੀਤੀ ਹਤਿ ਆ

ਮਏਨਜੀਵੈਫੇਰਾ। ਦਰਗਹਿਸਚੀਰਬਣੀਦੁਇਲਹਨਿਸਜਾਈਫੇਰਾ। ਕਲਜੁਗਦਾਨੇਮੇਧਰੇ
 ਜਿਨਾਕੀਤੀਆਗਉਆਸੇਧਾ। ਸਾਫੀਸਨਅਗਪਾਇਕੈਜਿਨਾਕੀਤੇਧਰਮਨਿਖੇਧਾ। ਧਰਮੇ
 ਕਰਮੇਬਾਹਰੇਦਰਗਹਿਲਹਿਨਨਦੇਇ। ਹਿੰਦਮੁਸਲਮਾਨਵਿਚਦੁਹਵਿਚਚੰਗਾਕੋਇ। ਇਕ
 ਰਹੇਇਕਜਾਹਿਉਠਤਬਹੀਚਲੈਗਹਾਦੋਏਕੈ। ਇਮਹੋਇਰਹੇਘੇਰਾਮੁਮਰਪਾਇ। ਦੁਹਬੀਹੋ
 ਆਨਕੰਮਕੋਫਿਰਕੀਤਾਹੁਕਮਖੁਦਾਇ। ਦੁਹਕੋਉਪਰਤੀਸਰਾਨਾਨਕਤੁਹੀਜਾਇ। ਦੁਨੀਆਅੰ
 ਦਰਿਜਾਇਕਰਿਇਕੋਨਾਮਜਪਾਇ। ਉਮਤਿਸਭੁਬਦਿਗਹਿਹੈਤੁਮਪਾਵਹੁਸਿਧੇਗਹਿ। ਧਰਮਚ
 ਲਾਵਹੁਸਚਦਾਦੇਵਹੁਕੁਫੁਠਾਇ। ਜੇਸਰਨੀਆਵੈਦੁਹਾਵਿਚਤਿਸੋਨਲਉਮਿਲਾਇ। ਨਾਯਕ
 ਜੀਆਨਮਾਗੀਐ। ਰਖਕਰਹੁਗਰੀਬਾਜਾਇ। ਲਖਚਉਗਸੀਮੇਦਨੀਸਭੁਣਾਵਿਚਖਦਾਇ
 ਚਿਟਾਬਾਣਾਸਤਿਜਗੀਪੀਲਾਝੋਤਾਮਾਹਿ। ਰਤਾਬਾਣਾਦੁਆਪਰੇਕਾਲਾਕਲਜੁਗਆਹਿ। ਉ
 ਮਤਿਮੇਰੀਹੋਇਕਰਿਪਹਰੇਨੀਲਨਕੋਇ। ਨੀਲਾਬਾਣਾਤੁਰਕਦਾਪਹਿਰਿਆਬਹੁਜਿਨਹੋਇ।
 ਜਬਹੋਸੀਇਕਬਰਨਸਭਤੁਬਹੋਸੀਨੀਲਾਰੰਗਾ। ਬਾਣੀਸਚਖੁਦਾਇਦੀਕਹੇਨਾਨਕਸਾਹੁਮ
 ਲੰਗਾ। ਜਾਤਿਪਾਤਿਸਭਉਠਸੀਸਭੁਸੰਕਰਬਰਨਕਹਾਇ। ਨਾਨਕਕਹੈਇਮਾਮਜੀਇਉਲਿ
 ਖਿਆਬੇਦਾਮਾਹਿ॥੩੬॥ ਜਦਾਬਜੁਮਲੇਮੁਸਲਮਾਨਸੁਣਵੇਨਾਨਕਹਿਦੀਆਪੁਛਨ
 ਮੁਸਲਮਾਨ। ਸਾਹਿਬਆਦਮਸਿਰਜਿਆਸਾਹਸਿਰਸੁਲਤਾਨ। ਆਦਮਕਾਕੀਮਜਬਸੀਏਹ
 ਭੀਰੋਇਥਿਆਨਾ। ਅਵਲਕੇਹੜਾਮਜਬਸੀਜਦਪੈਦਾਬੀਆਜਹਾਨ। ਹਿੰਦਸੀਕੇਮੁਸਲਮਾਨਦੁ
 ਹਵਿਚਇਕਠਹਿਗਾਇ। ਜੇਕਹੇਸੀਮੁਸਲਮਾਨਹੈਤੁਰਕਰੇਸਨਦੀਨਗਵਾਇ। ਹਿੰਦੁਕਹੈਸਜਾਇਹੈ

ਤਾਨੇ ਸਨਿ ਬਹੁਤਿ ਅਜਾਬੀ। ਕਰਨ ਮੁਅਤਲ ਨਾਨਕਾ ਖੋਲਹੁ ਰੂਮ ਸਿਤਾਬੀ। ਬਹੁਤ ਦਾਬੀ ਆਹੀ ਗਜੀ ॥੧੫॥
 ਆਪੀ ਰਕੀ ਤੇ ਨੀ ਸਭੁ ਜੇਹਾ। ਜਾਦੁ ਸਿਰਹਿ ਜਗਾਇ ਕੈ ਮਕਾਨਿ ਤਾਈ ਛੇਰਾ। ਹੁਇ ਆਇ ਆਮ ਦੀ ਨੇਹਦ
 ਰੂਮ ਦੀ। ਇ ਬਹੁ ਛੁਟ ਸੀ ਨਾਹਿ। ਅਗੇ ਕਰ ਕੇ ਬਹੁਤ ਦਬੀ ਰੀ ਆਹੁ ਹੁਇ ਕੁਛੀ ਚਲਤੀ ਨਾਹਿ। ਜੇ ਖੋਲੇ
 ਇ ਸਰੂਮ ਨੂੰ ਸੋਈ ਅਵਲ ਛਕੀਰਾ। ਪੀਰ ਪੈ ਕੰਬਰ ਸਭੁ ਸਦੇ ਸਿਰ ਸਾਹਾ ਦੇ ਪੀਰਾ। ॥੧੬॥ ਜਵਾਬ
 ਕੁ ਸਾਹਾ ਸੁਰਾ। ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦ ਕੀ ਸੁਣਹੋ ਸਭੁ ਮੁਸਲਮਾਨਾ। ਖੋਲ ਦਿਖਾਵਹੁ ਰੂਮ ਨੂੰ ਸ
 ਰੋ ਸੁਣਹੁ ਬਿਆਨਾ। ਅਰਥਾਨਾ ਸਰ ਮੇਲ ਕਰਿ ਆਦਮ ਸਿਰ ਜਿਆ ਖਦਾਇ। ਆਦਮ ਹੋ ਆਖ
 ਦਾਇ ਤੇ ਖਾਸਾ ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਾਇ। ਜੈ ਸਾਮਜ ਬਥਾ ਪਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਭੁਤਿ ਸਾਹੇਇ। ਘੋਟੇ ਬੀਜੇ ਉਪ ਜੈ ਪੋਤਾ ਕਹੀਏ
 ਸੋਇ। ਆਦਮ ਹੋਇ ਚਾਰ ਪੁਤ੍ਰ ਚਾਰੇ ਰੁਕਨਿ ਪਛਾਨਾ। ਚਾਰੇ ਭੁਜੇ ਚਹੁ ਕੁਟੀ ਦੇ ਕੇ ਚਾਰ ਕਲਾਮ। ਹਾਬ
 ਲਭੇ ਜਿਆ ਹਿੰਦ ਨੁਕਾਬ ਲਅਰਥ ਸਤਾਨਾ। ਈਰਜਈ ਗਭੇ ਜਿਆ ਤੁਰਜ ਤੁਰਕ ਸਤਾਨਾ। ਚਾਰਿ ਕਤੇ
 ਬਾਸਾ ਥਦੇ ਚਾਰੇ ਕਰਿ ਉਪ ਦੇਸਾ। ਚਾਰੇ ਤਰਫਾ ਛਤ੍ਰਿ ਕੈ ਕੀਏ ਹਵਾਲੇ ਦੇਸਾ। ਸਿਰ ਤੇ ਭਾਗ ਭਾਰ ਕੈ ਗਹਿ
 ਆਕਿਨਾਰੇ ਹੋਇ। ਆਪੇ ਆਪਣੇ ਮਜਬ ਵਿਚ ਚਾਰੇ ਪਰਚੇ ਸੋਇ। ਚਾਰੇ ਰੁਕਨਿ ਚਾਰਹ ਵਿਕਰਨੇ ਲਾ
 ਗੇਰਾਜਾ। ਆਪੇ ਆਪਣੇ ਮਜਬ ਵਿਚ ਕੇਇਨ ਹੋ ਆਮੁ ਹਤਾਜਾ। ਹਿੰਦੁ ਹੋਇ ਹਾਬ ਲੇ ਕਾਬ ਲੇ ਮੁਸਲਮਾ
 ਨਾ। ਭੁਏ ਨਤੁ ਦੀਈ ਰਜੂ ਤੋਰੇ ਕਾਫਰ ਜਾਨਾ। ਨਾਉ ਮਹੀਮ ਦਮਹਾਂ ਦੇ ਵਧਾਥਾ ਆਦਮ ਨਾਮਾ। ਚਾਰੇ ਬੇਟੇ ਚ
 ਰਮਤਿ ਚਾਰੇ ਤਰਫ ਪਛਾਨਾ। ਚਾਰ ਮਸਬ ਚਹੁ ਅੰਗ ਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ਸੁਣਹੁ ਬਿਆਨਾ। ਮੁਖ ਤੇ ਬਹੁ ਮਣਾਦੁ ॥੧੭॥
 ਜੁਖੜੀ ਜਾਨਾ। ਵੈਸਤਿ ਪਾਇ ਸਬ ਲੇ ਪਾਉ ਸੂਦ੍ਰ ਪਛਾਨਾ। ਜਿਸ ਦਾ ਹੋਵੇ ਗਜ ਜਗ ਕਰੇ ਪਿਛਾਣਾ ਸੋਇ।
 ਹੋਰੀ ਦਾ ਕੁਹਨ ਚਲੇ ਜੈ ਕਰਿ ਦੇਖੇ ਕੋਇ। ਬਹੁ ਮਣਹੋਇ ਮਸਰਕੀ ਖੜੀ ਜਨੁ ਧੀ ਜਾਨਾ। ਵੈਸਲ ਗੋਸੀ

ਗਮਗਾਰਬੀਸਦੁਸਮਾਲਪਛਾਨਾ॥ਜਿਸਜਮਾਨੇਅਮਲਹੋਇਸੋਈਖੁਲੈਕਿਤਾਬਾ॥ਸੋਈਜਗਪਾ
 ਤਸਾਹੋਇਲਵੈਕਿਤਾਬਹਿਸਾਬਾ॥ਜਿਸਜਮਾਨੇਦਾਅਮਲਹੋਇਤਿਸਵਲਹੋਇਖਰਚਾ॥ਚਰਚਰਿਧ
 ਨਫਰੇਸਤੇਕਰਿਕਰਿਬਹੁਤੇਰੂਪਾ॥ਚਾਰਮਵਕਲਿਚਹੁਤਰਫਚਾਰੇਹੁਕਮਬਰਦਾਰ॥ਜੋਗਵਰਸੰਜਮਾ
 ਨਦਾਤਿਸਮਰੇਅਮਰਅਯਚਾ॥ਚਾਰੇਵਰਸਤਖਤਦੇਰਹਦੇਸਦਾਹਜੂਗਾ॥ਹਾਜਰਰਹਦੇਗਤਵਿਨਾ
 ਹੋਦੇਕਦੀਨਦੂਗਾ॥ਇਸਗਫੀਲਜਬਗਈਲਮੇਕਾਈਲਪਛਾਨਾ॥ਅਜਗਈਲਫਰੇਸਤਾਚਾਰਮ
 ਵਕਲਜਾਨੀ॥ਚਾਰੇਵਰਸਤਖਤਦੇਹੁਕਮੀਬੰਦੇਚਾਰਾ॥ਸਦਾਹਜੂਗੀਤਿਸਰਹੋਜੋਥੀਵੈਅਉਤਾਰਾ॥
 ੨੮॥ਸੁਆਲਇਮਾਮਕਮਾਲਦੀਸੂਰਾ॥ਕਹੋਇਮਾਮਕਮਾਲਦੀਸੁਣੀਐਨਾਨਕਸਾਹਾ॥ਕਿਤੀਕ
 ਮੁਦਤਿਗੁਜਰੀਤੁਵਲਦਿਆਦਮਹਵਾਹਾ॥ਕਿਤੀਕੁਕੁਰਸੀਆਬੀਤੀਆਏਭੀਕਰਹੁਸੁਮਾਰਾ॥ਏਹ
 ਹਕੀਕਤਿਗੋਬਦੀਖੋਲੇਵਡਾਸਲਾਗਾ॥ਵਿਚਕਿਤਾਬਾਮਾਰਬੀਲਿਖਿਆਬਹੁਬਿਧਭਾਇ॥ਜਦਕਾ
 ਜਿਮੀਅਸਮਾਨਹੈਆਦਮਤਦਕਾਹਾਇ॥ਮੁਸਲਮਾਨਵਖਾਣਦੇਬਹੁਬਿਧਕਰਿਬੀਚਾਰਾ॥ਆਦ
 ਮਪੈਦਾਹੋਇਆਬਰਸਾਪੰਜਹਜਾਰਿ॥੨੯॥ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੂਰਾ॥ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹ
 ਸਚਸੁਣਿਹੋਇਮਾਮਕਮਾਲਾ॥ਆਦਮਹਵਾਉਪਜਿਆਮੁਦਤਿਅਗਣਤੀਭਾਲਾ॥ਕਈਅਗਣ
 ਤੀਜਗਥੀਏਗਣਤੀਗਣੀਨਜਾਇ॥ਇਹੁਹਕੀਕਤਿਗੋਬਦੀਜਾਣਿਆਪਖੁਦਾਇ॥ਓਰੇਬਹੁਤ
 ਵਧੀਰਕਰਿਲਿਖਗਏਬਹੁਉਲਮਾਇ॥ਪੰਤਿਬਹੁਤੇਭਾਇਕਰਿਕਹਦੇਬਹੁਬਿਧਭਾਇ॥ਆਦ
 ਮਹੋਇਚਾਰਪੁਤ੍ਰਚਾਰੇਹੀਇਮਾਮਿ॥ਕਿਸਿਮਤਿਚਾਰੇਕੁਟਿਕਰਿਚਾਰੇਮਿਲੇਨੀਸਾਨਾ॥ਹਾਬਲਹੋਆ
 ਮਸਰਕੀਤਿਸਥੀਕਉਮਾਚਾਰਾ॥ਬਹੁਮਣਖਵੀਵੈਜਸੂਦਚਾਰਇਮਾਮਵੀਚਾਰਾ॥ਪੁਸਤਕਰਿਅ

ਫਤਾਬ ਕੀ ਮਸਰ ਕ ਸੀ ਸਨਿ ਵਾਇ। ਜਾਣ ਨਿਰਥ ਅਫਤਾਬ ਹੋਂ ਹੋਰ ਨ ਕਹ ਨਿਖਦਾਇ। ੧॥ ਕਾਬਲ ਹੋ ੧੫੧
 ਆਮਗਰਬੀ ਤਿਸ ਥੀ ਕਉ ਮਾਚਾਰਾ। ਰੂਮੀ ਜੀ ਗੀ ਵਿਰਮਨੀ ਫੇਰੰਗੀ ਸਲਾਰਾ। ਪ੍ਰਸਤ ਕਰਨ ਮਹਤਾ
 ਬਦੀ ਜਾਣ ਨਿ ਇਹੋ ਖੁਦਾਇ। ਏਹ ਭੀ ਅਪਣੇ ਮਜਬ ਵਿਚ ਹੋਇ ਰਹੇ ਗੁਮਰਾਹੀ। ੨॥ ਤੁਰਸਮਾਲੀ
 ਹੋਇ ਆਤਿਸ ਥੀ ਕੋ ਮਾਚਾਰਾ। ਉਜਬ ਕਿ ਯੁਜਬ ਕਿ ਕਾਫਰ ਅਰਕਿਲ ਮਾਕਿ ਥੀ ਚਾਰਾ। ਕਾਫਰ ਹੋਇ
 ਬਤ ਪ੍ਰਸਤਿ ਜਾਣ ਨ ਧੁਤ ਖੁਦਾਇ। ਤਿਸ ਕਉ ਕਾਫਰ ਅਖੀ ਅਨ ਹੋਇ ਰਹੇ ਗੁਮਰਾਹੀ। ੩॥ ਈਰਜਨ
 ਥੀ ਹੋਇ ਆਚਾਰ ਕਉ ਮਉਪ ਜਾਤਾ। ਭੀਲ ਮਰਹਟੇ ਘੇਤੁ ਲੇਚ ਉਥੇ ਕੇ ਬਲ ਬਾਸਾ। ਕਰਨ ਪ੍ਰਸਤ ਸਿਅ
 ਤਸੇ ਨਾ ਉਜਹੁ ਦਾਸੋਇ। ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਮਜਬ ਵਿਚ ਚਾਰੇ ਕਾਇਮ ਹੋਇ। ੪॥ ਅਪਣਾ ਮਜਬ ਫਰਾ
 ਇਕਰਿ ਆਵੈ ਹੋਰ ਸਮਾਹੀ। ਤਿਸ ਕਉ ਮੁਲਹਦ ਸਭ ਕਹੇ ਕਾਫਰ ਅਸਹ ਵਿਕਹਾਹੀ। ਮਸਰ ਕਪ
 ਈਦਾਗ ਹੋਂ ਦੇਵਨ ਦੀਵਹਾਇ। ਦਬਹਿ ਗਰਬੀ ਗੋਰ ਵਿਚ ਖਾਕੀ ਦਾਗ ਕਹਾਇ। ਮਰੈ ਸਮਾਈ ਕਾ
 ਫਰਾਸਟਿ ਨ ਵਿਚ ਉਜਾਨਾ। ਖਾਵਨ ਕਉ ਏਕ ਕਰੇ ਗਿਦੜ ਅਉਗਭਿ ਘਾੜਾ। ਮਰੈ ਜਹੁਦ ਜਨੁ ਥੀ ਆਕ
 ਟਨ ਅਗਨ ਜਲਾਇ। ਦਾਗ ਕਹਾਵੈ ਆਤੁ ਸੀ ਮੋ ਆਪੇਤ ਕਹਾਇ। ਚਾਰ ਕੋਤੇ ਬਾਚਾਰ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਮਜਬ
 ਪਛਾਨ। ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਮਜਬ ਵਿਚ ਚਾਰੇ ਹੋ ਸੁਲਤਾਨ। ਜੈ ਸਖੇ ਲਚ ਉਸਾਰ ਦੀ ਬੈਰੇ ਹਦਾ ਮਲਾ। ਝੰਡੇ
 ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਢਲਿ। ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਮਨ ਸੁਖ ਕਰਿ ਚਾਰੇ ਦੀਏ ਉਠਾਇ। ਚਾਰੇ ਦਾਗ
 ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ ਅਰਬਾਨਾ ਸਰਭਾਇ। ਵਿਚ ਬੇਦ ਅਬਰਬ ਏਲਿਖਿ ਆਧਰਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਦਾਗ। ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਬ
 ਹਾਈ ਮੈਲੇ ਇਣੇ ਸੇਤੀ ਦਾਧੀ। ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਬੈਠਾਈ ਏਜੇਗੀ ਤੇ ਸੰਨਿਆਸਾ। ਖਟ ਦਰਸਨ ਗਰਹਿ ਦੁਆ
 ਸਭੁਣਾ ਧਰਤੀ ਆਸਾ। ਜਿਚਰ ਗੀਗਾ ਛਪੁ ਨਨਾਹਿ ਤਿਚਰ ਅਗਨੀ ਦਾਗ। ਗੀਗਾ ਹੋ ਸੀ ਅਲੋਪ ਜਬਤ

ਬਹੋਸੀਧਰਤੀਦਾਗਾ। ਧਰਤੀਧੀਰਜਧਰਮਸਾਲਸਭੁਧਰਤੀਉਪਰਹੋਇ। ਪੀਤਤਤਵਿਰੋਲਕਰਿ
 ਧਰਤੀਕਦੀਗੋਇ। ਕਲਿਜੁਗਧਰਤੀਪਵਿਤ੍ਰਪੈਰਤੀਨਿਮਾਣੀਹੋਇ। ਚਰਨਾਤਲੇਲੀਨੁਪੈਉ
 ਪਰਸਗਲੀਲੋਇ। ਕਲਜੁਗਕੀਮਿਰਜਾਦਹੈਚਾਰਲਖਬੜੀਹਜਾਰਾ। ਸਾਰਾਕਲਜਗਭੋਗ
 ਸੀਨਾਨਕਧਰਮਉਤਾਰਾ। ਧਰਤੀਗਉਸੁਰਪਹੈਅਹਿਨਿਸਕਰੇਪੁਕਾਰਾ। ਹੈਕੋਈਅੰਸਾਸਾ
 ਧਰੈਮੈਨੋਲਏਉਥਾਗਾ। ਦੁਖੀਪੁਕਾਰੈਰੈਨਾਦਿਨਪਾਪਾਭਾਰੀਹੋਇ। ਵਰੁਪਾਪਗਉਵਧਹੈਸਿ
 ਸਪਰਸਾਰੀਲੋਇ। ਖਲੋਤੀਇਕਤੇਪੈਰਪਰਿਤ੍ਰੈਪਾਂਹੋਇਨਾਸਾ। ਜਾਇਕੁਭੀਪੈਰਛਹਿਪਵੈਸ
 ਕੁਪਰਜਾਹੋਵੈਨਾਸਾ। ਚਾਰਸਵਾਬਜਹਾਨਵਿਚਇਕਰਹਿਆਤ੍ਰੈਨਾਹਿ। ਜਾਇਕੁਭੀਜਗਮੈ
 ਨਾਰਹੈਧਰਤੀਨਿਪਰਿਜਾਹਿ। ਚਾਰੇਮਹਾਤਥਜਹਾਨਦੇਸੁਣਹੋਚਾਰਇਮਾਮਾ। ਜਿਉਜਿਉਦਰ
 ਤਿਆਜਗਾਵਿਚਸਭੇਸੁਣਹੋਬਿਆਨਾ। ਧੜੀਬਾਦੀਦਾਗਹੈਮੋਇਆਖੜੇਉਰਾਇ। ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ
 ਆਬੀਦਾਗਹੈਵਿਚਪਾਣੀਦੇਨਵਹਾਇ। ਵੈਸਾਅਤਸਦਾਗਹੈਵਿਚਅਗਨੀਦੇਨਜਲਾਇ। ਸੂਰ
 ਰਧਰਤੀਦਾਗਹੈਧਰਤੀਵਿਚਥੈਠਾਇ। ਬਾਦੀਦਾਗਦੇਵਤਿਆਮਾਨਸਆਬੀਦਾਗਾ। ਅਗਨੀਦਾ
 ਗਪਰੇਤਹੋਇਧਰਤੀਸੁਨਸਮਾਧਾ। ਜਿਚਰਅਮਲਦੈਤਵਾਤਿਚਰਅਗਨੀਦਾਗਾ। ਜਬਜਾਸੀਗ
 ਜਦੈਤਵਾਤੁਬਹੋਸੀਧਰਤੀਦਾਗਾ। ਬਾਦੀਦਾਗਹੈਬਿਸਨਦਾਬ੍ਰਹਮੇਆਬੀਦਾਗਾ। ਦਾਗਮਹੇਸਰਅ
 ਤਸੀਸਕਤੀਧਰਤੀਦਾਗਾ। ਇਕਰਿਖੀਸਰਮੁਨੀਸਰਾਦੋਬਿਧਹੈਸੀਸਾਗ। ਰਿਖੀਸੁਰਸੈਜੇਜਟਾਧਰ
 ਮੁਨੀਸਰਮੁਨਾਏਵਾਗ। ਜਟਾਧਾਗੀਜੇਮਰੈਤਿਸਦੀਜੈਧਰਤੀਦਾਗਾ। ਜਾਮੁਨਿਮੁਨੀਸਰਜੇਮਰੈਤਿਸਧ
 ਰਤੀਦਾਗਸਮਾਨਾ। ਅਤਸਦਾਗੀਪ੍ਰੇਤਪੈਬਿਨਕਰਮਾਗਤਿਨਹੀਹੋਇ। ਜੁਗਜੁਗਏਕੋਧਰਮਹੈਧਰ

ਮਨ ਦੁਜਾ ਹੋਇ। ਸਤਿਜੁਗ ਅੰਦਰ ਜੋ ਮਰੇ ਫਿਰ ਤੇ ਤੇ ਧਰੇ ਅਉਤਾਰ। ਤੇ ਤੇ ਅੰਦਰ ਜੋ ਮਰੇ ਫਿਰ ਦੁਆ ੧੫੨
 ਪਰ ਅੰਦਰਿ ਅਵਤਾਰ। ਦੁਆ ਪਰ ਅੰਦਰ ਜੋ ਮਰੇ ਫਿਰ ਕਲਜੁਗ ਉਤਰੇ ਸੋਇ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਦਰ
 ਰਿਜੋ ਮਰੇ ਫਿਰ ਜਨਮਨ ਦੁਜਾ ਹੋਇ। ਜੋ ਸਾਬਤ ਮਰੇ ਈਆਨ ਵਿਚ ਖਾਹ ਸਰਹੈ ਨ ਕਾਇ। ਤਿਸ ਆਵ
 ਗਉਣ ਨਹੋਇ ਫਿਰ ਆਖਿਆ ਆਪ ਖੁਦਾਇ। ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਉਪਾਜਿਆ ਫਿਰ ਧਰਤੀ ਮਿਲਿਆ ਜਾਇ।
 ਕਹਿੰਦੁ ਬਾਰਖੁਦਾਇ ਤੇ ਭਇਓ ਫਿਰ ਨ ਜਨਮੇ ਆਇ। ੩੦॥ ਸੁਆਸ ਚਾਰਇ ਮਾਮ ਸੁਰਾ। ਸੁਣ
 ਹੋ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦਗੀ ਆਖਨ ਚਾਰਇ ਮਾਮ। ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਸਮਾਈ ਅਨਖਾਸੇ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਹਿੰਦੂ ਕੋਲ ਹੋ
 ਧਰਤ ਨਾਲ ਜੋ ਆਤਮ ਵਿਚ ਜਲਾਇ। ਹੋਇ ਜਹੁਦਾ ਕਾਫਰ ਦੇ ਜਕਲ ਹੋ ਸਜਾਇ। ਅਵਲ ਦੇ ਜਕ
 ਆਤਮੀ ਜੋ ਜੁਸੇ ਘਤੇ ਸਾਨ। ਰੂਹਾ ਵਿਛੁਨਾ ਜੁਸੇ ਮੁਖ ਹੁਪ ਕਰੇ ਧਾਨ। ਆਤਮ ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਸੁਣੇ
 ਨ ਕੋਈ ਦਾਇ। ਕਉਣ ਛੁਡਾਇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਜੋ ਆਤਮ ਸਾਨਿ ਆਸੁ ਜਾਦ। ਇਸ ਆਖਰ ਜਮਾਨੇ ਵਿਚ ਮ
 ਦਮ ਸਾਨਿ ਆਮ ਜਾਧ। ਖੁਦਾਇ ਰਸੁਲ ਫੁਰਮਾਇ ਆਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕਿਤਾਬ। ਰੂਹਾਨ ਜੁਦਾ ਜੁਸ
 ਯੋ ਅਰਥਾਨਾ ਸਰਏ ਕਾ। ਹਿਕਮੀ ਹਿਕਮਿ ਚਾਰ ਅੰਗ ਕਹੋਇ ਮਾਮ ਬਬੇ ਕਾ। ਪਿਛਲੇ ਜੁਗ ਮਨ ਸੂਖ
 ਹੋਨ ਅਮਲ ਤਿਨਾ ਦਾਨਾਹਿ। ਕਲਜੁਗ ਅਮਲ ਖਾਕ ਦਾ ਸੁਭਾ ਕੇ ਵਿਚ ਸਮਾਹਿ। ਖਾਇ ਬਿਹਿਸ
 ਤਮ ਕਾਮ ਹੋ ਦੇ ਜਕ ਦੀ ਨਹੀ ਜਾਇ। ਕਹੋਇ ਮਾਮ ਸੁਣ ਨਾਨਕਾ ਹਿੰਦੂ ਹੋਨ ਗੁਮਗਾਹਿ। ੩੧॥ ਜਵਾਬ
 ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੁਰਾ। ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦਕੀ ਸੁਣਹੋ ਚਾਰਇ ਮਾਮ। ਮੁਇਆ ਦੁਖ ਨਹੁ ਹੋਨੇ ਮਿਟੀ ਸੁਨ
 ਸਮਾਨ। ਇਕ ਦਬੀ ਅਨਾਇਕ ਸਾਨੀ ਅਨਾਇਕਾ ਦਿਚਨ ਨਦੀ ਛੁਡਾਇ। ਇਕ ਪਏਰ ਹੋ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ
 ਗਏ ਕਉਣੇ ਕੁਕਰ ਖਾਹਿ। ਰੂਹੇ ਦੁਖ ਨਪਹੁ ਚਿਅਾ ਕਾ ਮਿਲੀ ਸੰਗ ਖਾਕ। ਮੁਆਜੁ ਸਾਪਲੀ ਤਹੋ

ਇਮਿਲਖਾਕੋਹੋਵੈਪਾਕਾ। ਦਬਨਸਾਨਨਲੁਹਨਾਵਣਾਪਇਆਰਹੈਧਰਮਾਹੈ⁺ ਆਪੋਆਪਹੁ
 ਵਾਹਿ। ਦਬਿਆਨਮੁਸਲਮਾਨਹੋਇਸਕਿਆਨਕਾਫਰਹੋਇ। ਜੇਹੀਜਮਾਨੇਚਾਲਹੈਤੇਹੀਵਰਤੇ
 ਸੋਇ। ਜੇਹੀਤਿਸੀਨਿਆਸੀਆਖਦਰਸਨਹਿਦਵਾਨਾ। ਧਰਤੀਵਿਚਥੈਠਾਇਆਹੋਇਨਮੁਸਲਿ
 ਮਾਨਾ। ਧਰਤੀਵਿਚਥੈਠਾਵਣਾਕਲਜਗਦਾਗਪਰਵਣਾ। ਬੇਦਾਅੰਦਗਲਿਖਿਆਜਨਨਾਨਕਕ
 ਹੋਵਖਾਣਾ। ਹੋਰਭਿਰੇਪਰੇਦੀਆਹੁਜਤਾਪੇਸਨਜਾਵੈਕਾਇ। ਸੋਈਵਰਤੇਜਗਤਵਿਚਜਿਉਜਿਉ
 ਖਸਮਰਜਾਇ। ੩੩॥ ਸੁਆਲਚਾਰਇਮਾਮਸੂਰਾ। ਸੁਣੀਐਨਾਨਕਸਾਹਜੀਪੁਛਨਠਾਰਇਮ
 ਮਾ। ਪੰਜਖਸੀਅਤਿਬਾਦਕਹੇਤਿਸਕਾਕਰਹੁਬਿਆਨਾ। ਪੰਜਖਸੀਹਤਿਬੁਰੀਵਿਚਕਉਣਮੁਨੀਬੁ
 ਕਹਾਇ। ਪੰਜਖਸੀਅਤੁਨੇਕਵਿਚਸੋਭੀਮੁਨੀਬਤਾਇ। ਕਿਬਹੁਉਪਜਿਬਾਦਕਾਰੀਆਫਿਰਕਿਥੇ
 ਜਾਇਸਮਾਇ। ਪੰਜਖਸੀਅਤਿਨਪਾਕਹੈਜੀਤਮਿਲਿਆਉਠਨਬਿਕਾਰਾ। ਇਨਾਮਾਹਿਆਕੀਰਾ
 ਣੇਹਕੀਕਹੋਬੀਚਾਰਾ। ਕਾਮਕ੍ਰੋਧਮਰੁਲੋਕੁਮੋਹਪੰਜਵਾਨਲਿਅਹੰਕਾਰਾ। ਮਾਰੀਆਇਨੇਸਭੁ
 ਉਮਤੀਹਿੰਦੂਤੁਰਕਅਪਾਰਾ। ਇਨਾਛਰਿਆਕੀਗੁਣਗਥਿਆਕੀਸਵਾਧਾ। ਆਖਹੁਸਭੁਸੇਧਕੈਜੋ
 ਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਧਾ। ੩੩॥ ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੂਰਾ। ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹੁਸਚਸੁਣਹੋਚ
 ਰਇਮਾਮੀ। ਪੰਜਹੁਪੰਜਖਸੀਆਉਪਜੀਆਸੁਣਹੁਬਿਆਨਾ। ਆਬੀਖਾਕੀਬਾਦਨਾਰਪੰਜਵਾ
 ਰਹਹਵਾਇ। ਪੰਜੋਖਾਸਕਖਲਕਦੇਜਿਨਾਦਿਤੀਸਕੁਮਰਭਾਇ। ਆਬਹੁਉਪਜਿਆਕਾਮ
 ਦੋਉਸਹਵਤਿਮਨੀਕਹਾਇ। ਜਿਨਾਕੁਰਮਾਈਆਉਮਤੀਸਕੁਦੋਜਕਪਤੀਚਾਹਿ। ਗੁਸਾਉਪਜਿ
 ਆਆਤੁਸੋਗੁਰਪੀਰਨਮਾਨੇਕੋਇ। ਗੁਸਾਕਰਨਹਰਾਮਹੈਸੈਤਾਨਜਲਾਈਲੋਇ। ਲਾਲਚਉ

ਤਿਸਦਾ

ਪਾਜਿਆ ਥਾਵ ਤੇ ਜਿਸ ਲੋਕ ਕਹੇ ਸੀ ਸਾਗ। ਲੋਕੇ ਮਾਰੀਆ ਉਮਤੀ ਪੈ ਕੰਬ ਰਤੇ ਅਵਤਾਰ। ਜੋ ਵਸ ੧੫੩
 ਨਵਿਚ ਪਤਾਲ ਦੇ ਆਵਨ ਕਿਵੇਂ ਹਥ। ਜਾਲ ਪਸਾਰਿਆ ਲੋਕ ਦਾ ਚਲ ਆਵਨ ਜਾਲੇ ਫਾਸ। ਲੋਕ
 ਜਰਵਾਣਾ ਖਲਕ ਦਾ ਛੁਡਿਆ ਨਬ ਕੀ ਕੋਇ। ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਇਮਾਮ ਜੀ ਲੋਕ ਮਾਰੀ ਸੁਗਲੀ ਲੋਇ
 ਖਾਕੇ ਉਪਾਜਿਆ ਮੇਹ ਹੈ ਜਿਨ ਮੇਹਿਆ ਸੁਭ ਸੀ ਸਾਗ। ਸੁਰਤ ਹੁਸਨ ਜਮਾਲ ਦੀ ਬਣ ਮੇਹੇ ਅਕਾਸ
 ਪਤਾਲ। ਮੇਹੇ ਸੁਭੇ ਲੋਕ ਜਿਨ ਮੇਸਾ ਮੇਹਾ ਪਿਆਗ। ਜੁਸਾ ਮੇਸੇ ਮੇਹੇ ਤੇ ਜਿਤ ਮੇਸਿਆ ਆਇ ਕਰਾਰ
 ਗਰਬ ਅਕਾਸੇ ਉਪਾਜਿਆ ਆਰੁਪ ਅਹੰਕਾਰ। ਖਾਤਰ ਹੋ ਠਨਾਲਿਆ ਵਈ ਪੈ ਕੰਬ ਰਅਰ ਅਵ
 ਤਾਰ। ਨਿਵੇਨ ਗਰਦਨ ਗਰਬ ਦੀ ਉਚਾ ਸਿਰ ਦੇਖ ਲਾਇ। ਵਰੇ ਵਰੇ ਅਹੰਕਾਰੀ ਆਕੇ ਈਰਹਿਆ
 ਨਜਗ ਮੇਆਇ। ਪੰਜਾਵਿਚ ਮੁਨੀ ਬਹੇ ਲੋਕ ਵਗਾ ਸੁਲਤਾਨ। ਸੁਭੇ ਇਸ ਦੇ ਜੇਹ ਹੈ ਨਬਿਨ ਲੋਕ
 ਨਚਲਣ ਮਾਨ। ਲੋਕ ਮਰੇ ਮਰ ਜਾਹਿ ਸੁਭ ਜੀਵਾਰ ਹੈ ਨਕੋਇ। ਸੁਭ ਬਖੇਨ ਲੋਕ ਦਾ ਨਾਨਕ ਸਚ
 ਬਗੇਇ। ਲੋਕੇ ਹੀ ਤੇ ਕਾਮ ਹੋਇ ਰਸਕ ਸਿਖਾਇ ਲੁਭਾਇ। ਗਵੈਨਾਰ ਪਗਾਈ ਆਕੁਖ ਅਭੁਖ
 ਸੁਭ ਖਾਇ। ਲੋਕ ਹੋਨ ਬੁਰਿਆਈ ਆਪਣੇ ਪਗਾਏ ਨਾਲ। ਜੈ ਸੀ ਗੁਰਬਾ ਮੁਸਪਰਿਸ ਕੋਨ
 ਆਪਿ ਸੰਭਾਲ। ਲੋਕੇ ਹੀ ਤੇ ਉਪਜਹਿ ਫਿਰ ਲੋਕੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ। ਇਕ ਅਲੋਕੀ ਰਬ ਹੈ ਸੂਰ
 ਤ ਸਾਰਤ ਨਾਹਿ। ਪੰਜੇ ਨੇਕ ਖਸੀ ਅਤਾ ਸੁਵਿਹੋ ਚਾਰ ਇਮਾਮ। ਪੰਜ ਹੋਇ ਪੰਜ ਤਤ ਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ਸੁ
 ਵਹੁ ਬਿਆਨ। ਜਤੁ ਸੇ ਮਾਰੇ ਕਾਮ ਨੂਜੇ ਆਬਤ ਤਕਾ ਪਤਾ। ਵਡਾ ਸਿਧ ਜੇ ਜਤੁ ਕਰੇ ਜਿਨ ਥੀ ਮਰਥਿ
 ਆਸੁਭ ਸੁਤਾ। ਜਤਿ ਕਰਿਹੋ ਇਸਾਧ ਕਾਹੇ ਰਚ ਉਰਾ ਸੀ ਸਿਧਾ। ਚੈਰੰਜੀ ਵਹੋਇ ਜਤਨ ਕਰਿ ਪਾ
 ਈਨ ਉਨਿਧ ਸਿਧਾ। ਗਤ ਦੇਹੁ ਸੁਚੇਤ ਹੋਇ ਸੁਪਨੇ ਬਿਵਨ ਜਾਇ। ਪਰਗਟ ਪੀਰੀ ਤਿਸ ਦੀ ਸਚਨਾ

ਨਕਕਹੇਅਲਾਇ। ਸਿਵਕਰਿਆਰੇਕੋਧਨ⁺ ਕੋਸਸੰਤਾਲੇਆਪਨੁਤਾਨੇਕੋਆਇਨਕੋਇ। ਖਸ
 ਬਿਗਾਨੇਕੁਜਜਾਹਿਕੋਇਨਆਵੈਨੈਨਾ। ਜੋਸਾਅੰਦਰਮਾਰਕੇਵੇਹਰਿਖਲੋਵੈਸੇਰ। ਕੋਧਜਲਾ
 ਈਆਉਮਤੀਅਗੇਪਿਛੇਜੋਤੋਇ। ਨਾਨਕਕਹੈਇਮਾਮਜੀਕੋਧੇਜੇਤਨਕੋਇ। ਮੋਧੇਲੋਕੁਸੀਤੋਖ
 + ਕਰਸਹਜਹੋਇ ਜੋਹੋਇ। ਹੋਣੀਆਹੀਸੁਹੋਇਰਹੀਮੇਟਨਸਕੈਕੋਇ। ਸੰਤੋਖੇਸਤਿਉਪਜੇਦ
 ਇਮਾਧਰਮਤੇਦਾਨਾ। ਨਾਨਕਕਹੈਇਮਾਮਜੀਸੰਤੋਖਵਡਾਪੁਧਾਨਾ। ਮਾਰੇਮੋਹਬਥੇਕੋਕਰਿਅ
 ਤਕਾਲਨਹੀਕੋਇ। ਨਦੀਨਾਵਸੰਜੋਗਾਜਿਉਜਿਚਰਨਦੀਵਿਚੋਹੋਇ। ਕੰਧੀਲਗੇਜਬਨਾਉਬਿਤੁ
 ਜਾਇਸਭਲੋਇ। ਮੇਰੀਤੇਰੀਤਿਚਰਨਾਜਿਚਰਾਇਕਠੇਹੋਇ। ਨਾਮਾਈਨਾਥਾਪੜੇ। ਨਾਨਕ
 ਈਨਬੀਰ। ਕਚੇਸਾਥਕੁਸੰਗੜੀਹੰਊਕੋਸਪਰਬਾਧੋਧੀਰ। ਜੀਦਿਆਮੇਲੀਸੰਗਕੋਮੋਇਆਰਖ
 + ਨਸਕੈਕੋਇ। ਸੁਖਆਪਣੇਦੇਕਾਰਨੇਸਭਾਬਧੀਲੋਇ। ਨਾਕਰਿਮੋਹਨਿਕੰਬਨਾਅੰਤਨਸਾਥੀ।
 ਨਾਨਕਕਹੈਇਮਾਮਜੀਅਗੇਰਹੇਸੰਤਾਲਾ। ਸਿਵਮਾਰਿਆਅਹੰਕਾਰਨਹੋਰਨਕੋ
 ਇਬੀਚਾਰਾ। ਅਹੰਕਾਰੀਹੋਨਿਰਦਇਆਸਕੈਨਾਆਪਸੰਤਾਲਾ। ਹਉਮੈਵਿਚਮਗਰੁਰਹੈਮਹਾਂ
 ਅਹੰਕਾਰਚੰਡਾਲਾ। ਕੰਮੀਕੋਧੀਕਛਨਹੀਅਗੇਬਲੀਅਹੰਕਾਰਾ। ਸਭਨਾਅੰਦਰਿਅਤਬਲੀ
 ਲੋਭਵਡਾਸਿਰਦਾਰਾ। ਚਾਰੋਇਸਦੇਆਸਰੇਚੁਣਮਾਰਿਆਸਭਸੀਸਾਰਾ। ਕੋਇਨਛੁਡਿਆਜੀਵਦ
 ਅੰਦਰਿਸਭਜਹਾਨੀ। ਨਾਨਕਕਹੈਇਮਾਮਜੀਲੋਭਚਾਰੋਵਸਸੈਤਾਨਾ। ਪੰਜੋਨੇਕਖਸੀਅਤਾਸੁ
 ਏਹੋਚਾਰਾਇਮਾਮਾਨੇਕਖਸੀਅਤਿਜੋਕੋਹੋਤਿਸੁਜਿਤਾਸਗਲਜਹਾਨਾ। ਬਰੀਖਸੀਅਤਜੋਕਰੈਬੁ
 ਰਾਕਹੈਸੀਸਾਰਾ। ਦੇਵੈਹਕਮਰੰਤਤਿਸਲੁਟਲਏਘਰਿਧਾਰਾ। ਬੁਰੀਆਛੁਡੁਖਸੀਅਤਾਪਕਨਖਸੀ

ਅਤਾਨੇਕਾਨੇਕੋਵਡਾਮਗਾਭਧਾਨਾਨਕਕੋਹੇਬਥੇਕਾ॥ ੩੪॥ ਸੁਆਲਪੀਰਬਹਾਵਦੀ ਸੁਰਾ॥
 ਆਖੋਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਣਹੋਨਾਨਕਪੀਰਾ॥ ਖਬਰਸੁਣਾਵਹੁਦੀਨਦੀਧਰਕੇਸਚਤਦਬੀਰਾ॥
 ਇਕੋਇਕਖੁਦਾਇਹੈਹਰਿਜਮਾਨੇਮਾਹਿ॥ ਕੁਸਿਜਗਮੰਦਰਿਬਹੁਤਹੈਮਨਸਮਝੇਕਿਉਨਾਹਿ
 ਅਵਲਜਗਮਨਸੁਖਕਰਿਹੁਣਾਕਰਿਧਿਆਨ॥ ਇਸਜਮਾਨੇਜੋਬੀਏਹਿਦੁਆਦੇਇਮਾਮ
 ਜਿਤੀਅਸਾਨੇਇਮਾਮਹੈਨਸਭੇਹਾਜਰਭੇਖਾ॥ ਓਹੇਇਮਾਮਾਇਸਾਖਿਹੈਓਹਿਕਾਜੀਸੇਖਾ॥ ਅਰੇ
 ਬੀਏਫੁਊਤਜੋਤਿਹਪਰਥੈਰੇਅਉਗਾ॥ ਓਹੇਕੁਤਬਾਹੁਕਮਓਹੁਓਹਕਾਇਮਦਉਗਾ॥ ਦੁਇਆਬ
 ਹਿਰਜੋਕਰੇਤਿਨਾਮਾਗੀਐਕਖੀਸਾਨਾ॥ ਇਕੋਹੁਕਮਪੈਕੰਬਰੀਦੁਜਾਨਹੀਬਿਚਾਰਾ॥ ਤੁਸੀਭੀਅ
 ਪਣੇਮਜਬਦੇਜਾਹਰਿਕਰੇਇਮਾਮ॥ ਸਭੁਣਾਨਾਇਬਤੁਹੀਹੈਉਨਾਜਾਹਰਿਕਰੇਕਲਾਮ॥ ੩੫॥
 ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੁਰਾ॥ ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹਿਸਚੁਸੁਣਹੁਬਹਾਵਦੀਸਾਹਾ॥ ਅਸਾਵਲਜੋ
 ਭੁਗਤਹੈਨਸਭੁਤਿਨਾਦੇਸੁਣਹੁਸਨਾਹਾ॥ ਤੁਰਕੀਵਿਚਇਮਾਮਹੈਨਹੀਦੁਭਗਤਿਕਹਾਹਿ॥ ਆ
 ਖਣਅੰਦਰਿਦੇਇਹੈਇਕੋਭੇਦੁਤਸਨੀ॥ ਆਪੋਆਪਣੇਮਜਬਦੇਸਭੇਹਿਨਸਿਰਦਾਰਾ॥ ਜਿਤੀ
 ਭੁਗਤਿਅਸਾਵਲਕਰਿਹੋਨਾਮਉਚਾਰਾ॥ ਅਵਲਭੁਗਤਕਬੀਰਹੈਦੁਜਾਰਾਮਾਨੰਦਾ॥ ਪਾਇਆ
 ਕਬੀਰਮਗਾਭਧਾਗੁਰਮੀਲਿਆਰਾਮਨੰਦਾ॥ ਕਾਇਮਜੁਸਾਕਬੀਰਦਾਰਹਿਆਵਿਚਜੋਹਾਨਾ॥
 ਨਾਦਧਿਆਨਾਸਾਝੀਆਨਾਹਿਦੁਮੁਸਲਮਾਨਾ॥ ਗੁਰੂਕੋਲੋਊਕਨਾਬੀਆਸਿਖਪਰਵਾਨੀ॥
 ਸਾਢੇਬਾਹਹਿਭੁਗਤਹਿਨਮੀਰਾਬਾਈਆਧਪਛਾਨਾ॥ ਤੀਜਾਭੁਗਤਰਵਿਦਾਸਹੈਚਉਥਾਹੈਨਾਮ
 ਦੇਉ॥ ਪੀਧਾਨਾਮਾਪੰਜਵੇਸਤਵਾਹੈਜੋਦੇਉ॥ ਅਠਵਾਥੇਈਭੁਗਤਿਹੈਨਾਵਾਸਧਨਾਜਾਨਾ॥ ਦਸ

੧੫੪

ਵਾਪੀਨਾ ਜਾਟਿ ਪੈ ਜਿ ਸਠਾ ਕਰਮਿ ਲਿਆ ਅਜਾਨਾ। ਭੁਗਤਿ ਤਿ ਲੋਚਨ ਯਾਰ ਵਾਧਾਰ ਵਾਧੈ ਨਪ
 ਛਾਨਾ। ਸਭੁ ਭਗਤਾ ਸਿਰਗੁ ਰੂਪੈ ਰਾਮਾਨੰਦ ਪਛਾਨਾ। ਮੀਰਾ ਬਾਈ ਭੁਗਤਿ ਤੈ ਅਧਾ ਕਰ ਕੇ ਨਾਰ
 ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਪੀਰ ਜੀ ਸਭੁ ਮਜਬ ਦੇ ਸਿਰ ਦਾਗ। ਗੋਰਖ ਦੀ ਸਰਮ ਛਿੜਨਾ ਬਚਰ ਪਟ ਗੋਪੀਚੰ
 ਦਾ। ਗਜਾਭਰ ਬਰਾਮਰ ਸਿਧ ਪੈ ਜਿਨ ਇਸਾ ਬਿਰਕੀਤਾ ਪਿੰਡਾ। ਸਿਧ ਚਉਰਾ ਸੀ ਅਮਰੁ ਪੈ ਭੁਗ
 ਤਾ ਵਿਚ ਨਹਿੰਦਾ। ਇਹੁ ਰਹ ਸਨਿ ਜਗਿ ਅਮਰਿ ਸਿਧ ਜਬ ਸਗ ਸੂਰਜੁ ਚੰਦਾ। ਵਡਾ ਭਗਤ ਫਰੀਦ
 ਹੈ ਸੇਖਾ ਅੰਦਰਿ ਸੇਖਾ। ਜੁਹ ਦੀ ਕਰਿਤ ਨਸਾਧਿਆ ਵਸ ਕੀਤੁ ਸਨਫ ਸਵ ਸੇਖਾ। ਸਭੁ ਪਹੁਤੇ ਖੁਦਾ
 ਇਨਾਲ ਸਭੁ ਮਹਿ ਇਕ ਪਛਾਨਾ। ਜੁਗਹ ਜੁਗੀਤ ਰਿਅਮਰੁ ਹੈ ਗਾਵਨ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨਾ। ਸਾਖਾਇ ਨਾ
 ਦੀ ਪੀਰ ਜੀ ਲਿਖੀ ਵਿਚ ਕਿਤਾਬਾ। ਇਮਾਮਾ ਸਿਰ ਇਮਾਮ ਹੈ ਇਸਹਾਬਾ ਸਿਰ ਇਸਹਾਬਾ॥ ੩੬॥
 ਸੁਆਲ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੁਰਾ। ਸੁਣਹੋ ਪੀਰ ਬਗਵਦੀ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਪੀਰਾ। ਬੇਗੁਨਾ ਹੋ ਜੇ ਜਾਨ ਵਰ
 ਕਰ ਦੇ ਕਿਉ ਤਕ ਬੀਰਾ। ਜੇਗ ਜੁਲਮ ਹਰਾਮ ਹੈ ਸਿਰਗਾਰੀ ਬਾਹੋਇ। ਬੇਜਬਾਨ ਬਹਾਇ ਮਾਖਾਵੈ
 ਮਾਸ ਜੋ ਕੋਇ। ਜਿਤੀ ਪੈਦਾਇ ਸਰਬ ਦੀ ਕਾਨ ਹੈ ਵਾਨ ਨਥਾਤਾ। ਸਭੁ ਬਾਅਦ ਰਿਇ ਕਰ ਬੁਕੀਚ
 ਨ ਨਾਹੀ ਘਾਤਾ। ਕਿਤੀ ਸਹੀ ਪਾਕ ਹੈ ਕਿਤੀ ਸਈ ਪਲੀਤਾ। ਨਫ ਸੇਕਾਰ ਨਮਾਰੀ ਅਨਕਹੀ ਖੁਦਾ
 ਇਹ ਦੀ ਸਾਕਾਰ ਨਸੁ ਆਦਨ ਫਸਦੇ ਜਨਾਵਰ ਜਿ ਬੇਕਰਾਇ। ਜਿਸਨੋ ਕੋਈ ਮਾਰ ਸੀ ਫਿਰ ਭਹਿ
 ਭੀ ਕੁਹ ਸੀ ਆਇ। ਪਕੀਨ ਬਾਤ ਹਲਾਲ ਹੈ ਜੇ ਤੇ ਮੇਵੇ ਨਾਮਾ। ਅਪਣੀ ਖਾਹ ਸਿਜੇ ਗਿੜਹਿ ਸੇਕੀ
 ਤੇ ਪਾਕ ਕਲਾਮ। ਅੰਦਰਿ ਕਉ ਮਹੈ ਵਾਨ ਦੇ ਜੇ ਹੋਵੈ ਵਸਤਿ ਹਲਾਲਾ। ਰਬਰ ਜਾਈ ਜੇ ਮਹੈ ਤਿਸ ਪਰ
 ਛੁਰੀ ਕਮਾਲਾ। ਜੇ ਕੀਤੀ ਰਬ ਹਲਾਲ ਮੈ ਲਗੀ ਹੋਵਹਰਾਮਾ। ਤਿਸ ਪਰ ਕਾਤੀਰ ਵਾਹੈ ਆਖੀਰ ਬਕ

ਲਾਮਾ। ਤੁਨੁਦਰੁ ਸਤਿਨਮਾਰੀਐ ਜੋ ਫਿਰਦਾਗਲੀਆਮਾਹਿ। ਆਈਅਜਲਜੋਗਿਫੇਤਿਸਕਰੇਹ ॥ ੧੫੫ ॥
 ਸਾਲੀਖਾਹਿ। ਬਾਬੁਪਾਣੀਤਾਮਦੇਖਾਣਹੋਰਹਰਾਮਾ। ਨਫਸਰਜਾਈਬਾਤਲੀਕਹਿਆਮੁਸਲਮਾਨ
 ਜੋਕਰੈਰਿਆਜਤਬੰਦਗਿਤਿਸਨੇਮਾਸਨਪਾਕਾ। ਸੁਭਾਅੰਦਰਿਰਮਿਰਹਿਆਹਰਿਦਮਸਾਹਿਬ
 ਆਪਿ। ੩੭॥ ਜਵਾਬਇਮਾਮਕੁਮਾਲਦੀਸੁਰਾ। ਕੁਹੇਇਮਾਮਕੁਮਾਲਦੀਸੁਣਨਾਨਕਸਾਹਫਕੀ
 ਗ। ਥੀਆਸਈਹਲਾਲਜਿਉਤਿਸਦੀਸੁਣਤਦਿਧੀਗ। ਸਾਜਿਆਗਥਿਦਉਦਨੇਦੇਲੁਹਾਰੀਸਾਜ
 ਆਇਆਪਿਨਪੈਕੀਬਰੀਜੋਰਬਫੁਰਮਾਇਆਕਾਜਾ। ਅਵਿਲਆਦਮਸਾਜਿਆਕਾਨਹੈਵਾਨਨ
 ਬਾਤ। ਖਾਲੀਰੂਸੇਨਜਾਇਕਾਖਾਲੀਪਾਟਿਨਬਾਟਿ। ਦਉਦਕੁਹਾਨਸਾਜਿਆਰੂਜੀਕਾਤੀਨਾਸ
 ਕੁਹਾਨਾਵਛੇਨਬਾਤਨੇਕਾਤੀਕਰੇਹਲਾਲਾ। ਖਾਲੀਬੀਜੀਮੀਨਤਬਜਾਕਟੀਹੈਵਾਨਬਾਤ। ਲਿਖੀਧ੍ਰਿ
 ਚਕਿਤਾਬਦੇਸੁਭਾਈਨਿਆਮਤਿਪਾਕਾਜੇਇਤੀਸਈਨਮਾਰੀਅਨਿਵਧਿਬਹਿਨਜਿਮੀਨੇਮਲਾ। ਇ
 ਨਾਮਾਰਨਰਵਾਹੈਜੋਥੀਈਹਲਾਲੀਗਲਿ। ੩੮॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕਸਾਹਸੁਰਾ। ਆਖੇਨਾਨਕਸਾ
 ਹੁਸਚੁਸੁਣਹੋਇਮਾਮਕੁਮਾਲ। ਜੋਗਲਬਹੋਇਇਨਸਾਨਪਰਮਾਰਨਤਿਸੇਹਲਾਲਾਗਾਉਮੇਸਬ
 ਜਾਮੁਰਹੀਆਹੋਇਹੈਵਾਨਗਰੀਬਾ। ਤਿਹਪਰਛੁਰੀਹਰਾਮਹੈਖਾਵਨਤਿਨਪਲੀਤਾ। ਦੁਸਮਨਜੋਉ
 ਨਸਾਨਦੇਤਿਨਾਮਾਸਹਲਾਲਾ। ਮਾਰਨਿਤਿਨਾਰਵਾਹੈਸੁਣੀਹੋਇਮਾਮਕੁਮਾਲ। ਜਬਰਾਮਾਰਨਹੈਪੀ
 ਐਜੋਕਰਨਅਗੋਤੇਜੋਗ। ਤਿਸਪਰਜੋਗਨਲਗੇਰੇਨਹਰਾਮਕਰਿਛੋਡਾ। ਜਾਲਮੁਮਾਰਨਹੈਪੀਅਨਿ
 ਚੀਤੇਸੇਰਪਿਲੰਗਾ। ਤਿਨਛੁਰਹਿਹਰਾਮਕਰਿਜੋਮਾਰਨਅਗੋਚੀਗ। ਜੋਬਿਚਾਰੇਜਨਾਵਰਿਮਾਰਨ
 ਨਉਨਾਹਲਾਲਾ। ਬਿਨਾਰਜਾਇਖੁਦਾਇਦੀਤਿਹਪਰਛੁਰੀਜਵਾਸਿ। ਮੁਈਸੇਮੁਰਦਾਰਹੈਸਹਕੇਜਾ

ਨਕਵਾਇ। ਖਾਵੀਏਹੁਤਲਾਸਹੈਤਿਸਪਰਛੁਰੀਰਵਾਇ। ਖਾਧਿਆਮਾਸਗੁਨਾਹੁਪੈਜੋਜੋਰੀਕੀ
 ਆਹਲਾਸ। ਜੋਰੀਕੁਠਾਹਰਾਮਹੈਤਿਸਤੋਹੋਇਜਵਾਸ। ਨਾਪਾਕਾਸਿਰਨਪਾਕਪੈਜੋਖਾਵੈਮਾਸਹ
 ਰਾਮ। ਮਨੀਖੁਨਤੇਭੁਪਜੋਇਹਖਾਣਕਿਸੇਨਕਾਂਮ। ਮਨੀਖੁਨਕੀਬੰਦਟੁਕਲਗੋਕਪਕੇਨਾਸਾਕ
 ਪੜਾਹੋਇਨਪਾਕਤਬਸੁਣਹੋਇਮਾਮਕਮਾਸ। ੩੬॥ ਚੰਦੀਸ ਗੰਗਤਿਲੰਗਮਹਲਾ ੧॥ ਹਮ
 ਬੰਦੇਯਕਰੰਗੀਸਾਹਿ। ਵਗਾਹਿਦੁਕਾਜੇਰਤੁਰਕਕਾਇਨਦੇਨੋਤੇਰਾਖਾਇਸਾਹਿ। ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਜ
 ਬਹਿਦੁਕੀਹੋਤਸਕਾਈ। ਬਾਦੀਆਣੀਮੇਸਾਬਿਹਾਈ। ਚਉਕਾਰੇਕੈਭਾਭੇਪੈਵੈਕਰਮਅਕਰਮੀਕਾ
 ਰਕਮਾਇ। ਵਮਲੇਕੇਬੇਟੀਬੇਚੀਤਿਸਬਪਰਕਉਮਿਲੈਸਜਾਇ। ਐਸੇਅਮਲਹਿਦੁਕੇਦੋਖੋਮ
 ਤੋਕੋਹਿਦੁਨਾਮਕਹਾਇ। ੧॥ ਚਗਕਿਤੇਬੀਜੇਰਹਰਾਮ। ਗਲਕਾਟੇਨਹੀਮੁਸਲਮਾਨ। ਸੁਰਤਭੁਨ
 ਤਾਨਬੀਨਹੋਤਾ। ਪੈਕੰਬਰਕਲਮਾਕੁਕਸੁਣਾਇਆ। ਸਭੁਣਾਅੰਦਰਇਕਜਣਾਇਆ। ਇਕਜ
 ਣਕਰੀਐਤਕਬੀਗ। ਸਚੀਦਰਗਹਿਮਿਲੈਤਜੀਗ। ੩॥ ਭਾਈਮੁਰਜਨਬੀਬਹੁਦੁਖਪਾਇਆ
 ਪਥਰਸਾਜੁਭੁਪਰਲਗਵਾਇਆ। ਦੰਦਭਨੇਪਥਾਰਿਫਿਰਯਾਦ। ਨਾਨਕਅਲਹਨਕੀਤਸਯਾਦ
 ੪॥ ਤਉਰੇਤਅੰਜੀਲਜੀਬੁਰਫੁਰਕਾਨ। ਚਾਰੇਕੁਕਾਹਿਜੋਰਹਰਾਮ। ਅਲਹਿਫੁਰਮਾਇਆਮਨਿ
 ਨਕੋਇ। ਖੁਦੀਬਖੀਸੀਕਰੈਸਭੁਲੋਇ। ੫॥ ਬੇਜਬਾਨਪਰਛੁਰੀਹਰਾਮ। ਕਿਆਮਤੁਲੇਖਾਰਹ
 ਯਾਅਮਾਨ। ਜੋਸਾਕਰੈਤੈਸਾਹੀਪਾਵੈ। ਹਥੇਹਥੀਝਗਨੁਚੁਕਾਵੈ। ੬॥ ਸਾਬਰਦਰਦਵੰਦਰ
 ਵੇਸ। ਬੇਦਰਦਾਕਉਕਿਆਮਾਤਿਪੇਸਾ। ਦੇਣਲੈਣਾਛੁਣੇਨਕੋਇ। ਮਾਖਰਵਖਤਨਿਬੇਨਾਹੋਇ। ੭
 ੮॥ ਮਨਪਥਰਜਿਸਕਾਫਰਸੋਈ। ਆਤਸਬਿਨਾਨਚੁਨਾਹੋਈ। ਚੁਨਾਹੋਇਤਾਮੇਮਕਹਾਵੈ। ਤਬਮੇ

ਮਨਿ ਨਾਮ ਸਦਾ ਵੈ॥ ੮॥ ਟਹਕਿ ਰਾਹਿ ਵਿਚ ਰਹੈ ਹੋਗਾ ਨਾਹਕ ਹਸਾਸ ਬਖੋਰੇ ਖਾਨਾ ਹੋਇ ਤਸ
ਲਲਗੈ ਸਚ ਜਾਇ॥ ਤੁਓ ਨਾਨਕ ਦਰਿ ਦੀਦਾਰ ਸਮਾਇ॥ ੯॥ ਸਰਾਸਰੀ ਅਤਿ ਸਚ ਪਛਾਣੇ॥ ਸ
ਕੁਤੇ ਮੰਦਾ ਆਪ ਕਉ ਜਾਣੇ॥ ਤਰਕਿਤਰੀ ਕਤਿ ਬਦਾ ਅਮਲ ਤੁਜਾਵੈ॥ ਤਬ ਹਕਰਾਸਤੀ ਪਾਵੈ॥ ੧੦॥ ਅ
ਰਫਤ ਨਫਾ ਸਿਕਉ ਮਾਰੇ॥ ਆਪਤਰੇ ਸਕਉ ਮਤਿ ਤਾਰੇ॥ ਐਸਾ ਦਾਨ ਸਮਦਿ ਉਲਾਉ॥ ਮਰੈ ਨ ਜੀਵੈ
ਵੈ ਨ ਜਾਉ॥ ਤਬ ਲਗਾ ਦੁਨੀਆ ਆਤਮਾ ਹੀ॥ ਜਬ ਲਗਾ ਹਕ ਪਛਾਤਾ ਨਾਹੀ॥ ਹਕ ਮਕਾਮ ਜਿਨੀ
ਪਛਾਣਾ॥ ਸਰਪਰਾਉ ਸਤਿ ਸਹੀ ਜਾਣਾ॥ ੧੧॥ ਸਚ ਕੀ ਕਾਤੀ ਸਚ ਸਕੁ ਸਾਰਾ॥ ਘਾਨੁ ਤੁਘ ਜੀਵਉ
ਦਸੁ ਹਾਰਾ॥ ਸਚ ਕੀ ਸਾਣ ਲਈ ਚਿਲਕਾਇ॥ ਗੁਣ ਕੀ ਥੇਕੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ॥ ੧੨॥ ਤਿਸ ਕਾ ਕੁਠਾ ਹੋਵੈ
ਸੇਖਾ॥ ਲੋਹੁ ਲਥਨ ਕਿਥਾਉ ਵੇਖਾ॥ ਹੋਇ ਹਸਾਸ ਹਰਾਮ ਤੁਜਾਵੈ॥ ਤੁਓ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਮਸੀਤੁ ਸਮਾਵੈ॥
੧੩॥ ੧॥ ੪੦॥ ਗਾਗਤਿ ਲੰਗਮਿ ਹਲਾ ॥ ਅਵਲਾ ਅਵਲ ਏਕ ਖੁਦਾਈ॥ ਦੂਸਰੀ ਕੁਦਰਤ ਸਾਜਾਇ
ਖਾਈ॥ ਕੁਦਰਤ ਕਲਾਮ ਕੁਕਸੁ ਣਾਇਆ॥ ਇਕ ਅਲਾਹੀ ਗੁਹੁ ਬੁਤਾਇਆ॥ ੧॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਾਦਰ
ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਜਾਨੀ॥ ਸਿਰਪਰਿ ਮਉਤ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨੀ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਸਿਰਜੇ ਆਦਮ
ਵਾ॥ ਤਿਨ ਭੀ ਕੀਤਾ ਬਹੁਤਾ ਵਾਵਾ॥ ਸਾਂਤੁ ਚੀਜ ਜਿਸਾ ਸਿਲੇ ਬਕਾਈ॥ ਸੇਭੀ ਮਉਤੇ ਕੀਏ ਫਨਾਈ॥ ੨॥
ਆਦਮੋ ਕਈ ਪੈ ਕੀ ਬਰਹੁਏ॥ ਖੁਦੀ ਤਿਕ ਬਰੀ ਕਰਿ ਕਰਿ ਮੁਏ॥ ਅਪਈ ਕੁਠੀ ਰਵਾ ਕਰਿ ਮਾਨੀ॥ ਸੇ
ਭੀ ਮਉਤੇ ਕੀਏ ਫਨਾਈ॥ ੩॥ ਯਾਰ ਮਸਾਇ ਕਬੂਜ ਰਹੀ ਲਾਇਕਾ॥ ਸਿਹਤਰ ਸਮੇ ਲਾਕਉ ਹੋਈ ਇਨ
ਇਤਾ॥ ਪਰੀ ਆਦੇਵ ਜਿਨ ਬੰਦੀ ਰੀਨੇ॥ ਸੇਭੀ ਮਉਤਾਹਿ ਲਾਕਤਿ ਕੀਨੇ॥ ੪॥ ਤੁਜ ਕਲਹ ਸਿਰਦਾਨੇ
ਬੀਨੇ॥ ਖਾਲ ਕਸੋਪ ਸਪਰਦੇ ਕੀਨੇ॥ ਯਾਰ ਮਹੰਮਦ ਨਿਕਟ ਖੁਦਾਈ॥ ਸੇਭੀ ਮਉਤੇ ਕੀਏ ਫਨਾਈ॥ ੫॥

ਮਰਤਾਜਾ ਅਲੀ ਸੇਰਖੁ ਦਾਈ। ਖਾਲਕ ਜਕੋ ਵਈ ਅਤਾਈ। ਯਾਰ ਮਹੀ ਮਦਬੰਧ ਪਕਾਈ। ਸੇਭੀ ਮਉਤੇ
 ਕੀਏ ਫਨਾਈ। ੬। ਜੋਹ ਕਲ ਮਜਿ ਮੀ ਅਸਮਾਨ। ਖਾਲਕ ਰਹ ਰਖੇ ਅਮਾਨਿ। ਮਰਤਾ ਜੀ ਵਣ ਕੀ ਗਮੀ
 ਨਕਾਈ। ਸੇਭੀ ਮਉਤੇ ਕੀਏ ਫਨਾਈ। ੭। ਖਾਨ ਮਲੁ ਕਉ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਦਾਗਾ। ਸੇਭੀ ਮੁਸਾਫਰ ਚਲਣਹ
 ਰਾ। ਦਉ ਲਵਾ ਮੇਰੇ ਵਜਾਈ। ਸੇਭੀ ਮਉਤੇ ਕੀਏ ਫਨਾਈ। ੮। ਕਰਹਿ ਤਿਕਬਰੀ ਖੁਦੀ ਜਨਾਵਹਿ
 ਅਵਿਜੁਗਾਦਿ ਅਨੀ ਅਤਿ ਪਾਵਹਿ। ਨਾਨਕ ਜੇ ਕੋਏ ਕਪਛੁ ਏ। ਤਉ ਕਛੁ ਪੰਦਨ ਸੀ ਹਤ ਜਾਏ
 ੯। ੪੧॥੩॥ ਆਇਤ। ਆਵੈ ਕਾਲਕ ਹੋ ਕੇ ਜਾਈ। ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੀ ਅਲਿਕਾ ਸਿਸਮਾਦਿ।
 ਪਾਣੀ ਪਵਣਿ ਅਗਨ ਫਨਿਕਾਲਾ। ਧਰਤੀ ਕਾਲਪ ਸਾਰਿ ਉਜਾਲਾ। ੧॥ ਰਵਸ ਸਿਤਾਰਾ ਮੰਤ੍ਰ ਪਹੁ
 ਏ। ਧੁਹ ਪੁਤਲਾਦਿ ਮਟਲ ਹੋਇ ਮੁਏ। ਜਤੀ ਸਤੀ ਨਉ ਨਾਬ ਕਰਾਇ। ਸਿਧ ਚਉਰਾ ਸੀਕਾਲ ਪਚੇ
 ੨। ਨੀਲ ਸਬਾ ਸਰਤੁ ਦਿਵੇ ਵਦਿਵਾਲਾ। ਕਾਲਨ ਛੁਰੇ ਕਾਨਗਾ ਆਲਾ। ਮੇਨੀ ਜੋਨੀ ਫਿਰ ਫਿਰ ਬ
 ਕੇ। ਸਰਨ ਰਮੇ ਕਾਲ ਕੇ ਚਾਪੇ। ਗਣਾ ਰੰਗ ਨਕੋਈ ਰਹੇ। ਪਕੜੇ ਟਕਾਲ ਸਭ ਰਹੇ। ਖਾਣੀ ਚਾਰਨ
 ਰਹ ਸੰਜਗ ਮੈਂ। ਮੀਰ ਪੀਰ ਸਾਦਿਕ ਸਾਲਿਕ। ਜੋਦੀ ਸੇਭੈ ਸਗਲ ਸਿਧਾਵੇ। ਕਾਲ ਸਬਲ ਨਹੀ
 ਛੁਟਨ ਪਾਵੇ। ਚਉਦਹ ਤਬ ਕਾਲ ਕੇ ਵਸਾ। ਕਾਲਨ ਛੁਰੇ ਕਿਤ ਜਾਈ ਐਨਸਾ। ਕਾਲ ਜਲਾਦਿ ਸਭੇ
 ਜੋਰ ਖਾਇਆ। ਤੁਈ ਲੋਕ ਮਹਿ ਰਹਣ ਨ ਪਾਇਆ। ਕਾਲ ਵਸਿ ਭੁਏ ਰਾਮ ਰਸਲੀ। ਬਰਸਰ ਨਾਨਕ
 ਕਾਲ ਕਥਾ ਲਿ। ੪੩॥੩॥ ਸਾਹਦੀ ਭੁਗਤ ਕਬੀਰ। ਠਾਗਤਿ ਲੀਗ ਮਹਲਾ ੧॥ ਬੰਦੇ ਤੋਹ ਰਿਦਮ ਸਾ
 ਹਿ ਬਨ ਜਾਨਾ। ਹਿੰਦੂ ਪੁਜਹਿ ਦੇਹੁ ਰੇ ਮੁਰਦੇ ਗੋਰੀ ਤਰਕਾਨਾ। ੧॥ ਰਹਾਉ। ਆਨਿ ਆਜੀਉ ਪਸਾ
 ਰੀ ਆਕਰਿ ਬਸਿਗ। ਲਾ ਕਾਲ ਕੇ ਮਾਸ ਲੀਆ। ਆਰਿ ਆਜੀਉ ਹਰਾਮ ਹੋਤ ਹੈ। ਲਾ ਕਹਤ ਹਲਾ ਲਖ

ਆ॥ ੧॥ ਮੁਲਾਕਹਿਤਾਸਪਾਕਹੈਪਾਕਪਵਿਤ੍ਰਸਭੇਕਰਿਖਾਈ॥ ਅਨੀਖੁਨਿਤੇਮਾਸਉਪੀਨਾਆ ੧੫੭
 ਸਪਲੀਤਪੁਆਇਉਭਾਈ॥ ੨॥ ਮਾਸਨਪਾਕਪਾਕਨਹੀਹੋਵੈਜੀਆਮਾਰਦੁਖਦੇਵੈ॥ ਜਿਸਕ
 ਮਾਸਜੇਹਹਿਮੁਲਾਫਿਰਮਾਸਉਹਲੇਵੈ॥ ਮੁਲਾਮੁਰਗਮੁਰਗਹੁਹਿਮੁਲਾਇਹੁਪੁਤਖਦਿਸੀਵੈ॥
 ਥਕਰੀਆਮਾਸਕਸਾਈਕੁਠਾਦਿਤਾਫੇਰਮੰਗੀਵੈ॥ ੪॥ ਬਾਤਲਿਬਾਤਿਨਮੁਖਤੇਸਾਚੀਪੜਦੇਵਿਚ
 ਜੋਹੋਈ॥ ਸਾਈਗਲਸਚਾਵੀਮੁਲਾਪ੍ਰਗਟਿਦਿਸੀਵੈਜੇਈ॥ ੫॥ ਪੁਸਤਕਪੜਿਪੜਿਹਿਦੂਕੁਲੇ
 ਮਸਲਮਾਨਕੁਰਾਨਾ॥ ਕਹਤਕਈਰਠਾਇਨਰਕਪੜਹਿਗੋਜਿਨਹਰਿਦਮਸਾਹਿਬਨਜਾਨਾ॥ ੬॥
 ੪੩॥ ਤਿਲੋਗਾ॥ ਵਰਦਵੰਦਰਵੇਸਹੈਬੇਵਰਦਕਸਾਈ॥ ਕਿਉਗਲਛੁਰੀਚਲਾਈਐਨਾਹੀਪੀ
 ਰੁਪਗਈ॥ ੧॥ ਰਹਉ॥ ਕਿਆਬਕਰੀਕਿਆਗਾਇਹੈਕਿਆਮਪਣਜਾਇਆ॥ ਸਭਕਾਲੇਹੁ
 ਏਕਹੈਸਾਹਿਬਫਰਮਾਇਆ॥ ੧॥ ਸਵਾਸੇਰਜਉਪੈਕੁਬਰਤਮਾਮਉਮਰਮਾਹਿਖਾਇਆ॥ ਰੂਰ
 ਦੇਰਹੈਖੁਦਾਇਬੀਨਹੀਗਲਾਕਟਾਇਆ॥ ੨॥ ਕੁਥੇਕਉਭੁਜਨਦੀਜੀਐਪਿਆਸੇਕਉਪਾਣੀ
 ਵਰਗਾਹੈਇਹੁਮਨਜੁਰਹੈਸਾਚੀਕਰਿਜਾਣੀ॥ ੩॥ ਕਿਆਦੀਨਮਾਹਿਕਿਆਦੁਨੀਮਹਿਕਿਆਦੇ
 ਜਕਮਾਹੀ॥ ਕਹਿਕਈਰਬੇਵਰਦਕੁਠਾਹਰਿਨਾਹੀ॥ ੪॥ ੪੩॥ ਗਗਗਉੜੀ॥ ਸਾਧੇਦੋਉ
 ਰਹੁਮਹਿਨੀਠਾ॥ ਹਿੰਦੂਤਰਕਦੋਉਕਉਲਾਗਾਸੁਆਦੁਲੇਕੁਕਾਮੀਠਾ॥ ੧॥ ਰਹਉ॥ ਹਿੰਦੂਕੀਦ
 ਏਆਮਿਹਰਤੁਰਕਨਿਕੀਦੋਨੋਘਟਿਤੇਭਾਰੀ॥ ਓਹਛੁਰੀਧਰੇਓਹਝਟਕਾਮਾਰੇਆਗਦੋਉਘਰਿਲ
 ਗੀ॥ ੧॥ ਹਿੰਦੂਇਕਦਸਬ੍ਰਤਕਉਸਾਧੇਦੁਧਸਿਘਨ੍ਰੇਸੇਤੀ॥ ਅਨਹੇਹਠੇਆਨਕਉਤਿਆਗੇਖਾਵ
 ਹਿਸਾਗਸੇਕੋਤੀ॥ ੨॥ ਰੇਜਾਰਖਹਿਨਿਮਾਜਗੁਜਾਰਹਿਕਿਬਲੇਸੀਸਾਨਿਵਾਵਹਿ॥ ਓਨਕੋਭੁਸ

ਤਕਹਾਰੇਸਾਧੋਸਾਂਝਕਉਮੁਰਗੀਆਰੇ॥ ੩॥ ਗਉਭੀਏਕੋਸੁਰਭੀਏਕੋਇਕਲੋਹੁਇਕਚਾਮਾ॥
 ਕਹਤਕਬੀਰਸੁਣਹੁਰੇਸਾਧੋਘਟਿਘਟਿਰਾਮਸਮਾਨਾ॥ ੪॥ ੧॥ ਗਗਉੜੀ॥ ਸਾਧੋਏਕਪ
 ਬਦੇਬਾਟਾਰੇ॥ ਆਦੇਕਅੰਤਰੇਏਕੋਵਿਚਮਾਰਗਯਹਿਛਾਟਾਰੇ॥ ੧॥ ਗਗਉ॥ ਹਿੰਦਕੀਹਦਗ
 ਉਦੇਹੁਰਤੀਰਬਧੁਤਇਸਨਾਨਾਰੇ॥ ਬਕਰੀਮਾਰਮਾਸਮੁਖਮੇਲਹਿਤਿਨਕੈਸੋਗਮਹਿਜਾਨਾਰੇ॥
 ਰੋਜਰਖਹਿਨਿਮਾਜਗੁਜਾਰਹਿਮਕੋਮਸੀਤਲਪਟਾਨਾਰੇ॥ ਤੁਸਬੀਛੇਰਤਕਬੀਰਨਛਾਡਹਿਤਿਨਕੈ
 ਸੇਅਲਹੁਪਛਾਨਾਰੇ॥ ੩॥ ਆਕੋਗਲੇਜਨੇਉਨਾਹੀਪੁਤਕਹਾਵੈਪਾਂਡੇਰੇ॥ ਬੀਬੀਕਉਤਾਸਨਤਿਨਾ
 ਹੀਬ੍ਰਹਮਣਕਾਜੀਦੋਨੋਕਚੇਗੁਡੇਰੇ॥ ੪॥ ਆਪਏਮੰਤੋਕਾਨਛਿਦਾਏਸੁਨਤਭੇਕਗਈਰੇ॥ ਜੇਕਰ
 ਹੁਕਮਖੁਦਾਈਹੋਤਾਪੁਰਹੀਕਾਟੀਨਆਈਰੇ॥ ੫॥ ਗਉਸੁਰਕੀਏਕਾਕਾਇਆਏਕੋਲੋਹੁਚਾਮਾ
 ਰੇ॥ ਕਹਤਿਕਬੀਰਦੇਕਹੁਨਦੇਖੈਘਟਿਘਟਿਏਕੋਰਾਮਾਰੇ॥ ੬॥ ੪੪॥ ਗਉੜੀ॥ ਐਸੋਲੋਗ
 ਨਸਿਉਕਿਆਕਹੀਐ॥ ਜੇਪੁਭਕੀਏਭਗਤਿਤੇਬਾਹਰਿਤਿਸਤੇਸਦਾਨੁਰਾਨੇਰਹੀਐ॥ ੧॥ ਗਗਉ
 ਹਰਿਜਸਸੁਨਹਿਨਹਰਿਗੁਨਗਾਵਹਿ॥ ਬਾਤਨਿਹੀਅਸਮਾਨਗਿਗਾਵਹਿ॥ ੧॥ ਆਪਨਦੇਤਚੁਲੀ
 ਭਰਪਾਨੀ॥ ਤਿਹਨਿਦਹਿਜਿਹਗੀਗਾਆਨੀ॥ ੩॥ ਉਠਤਥੈਰਤਿਕਟਲਤਾਚਾਲਹਿ॥ ਆਪਗਏਅ
 ਵਰਨਹੁਪਾਲਹਿ॥ ੩॥ ਛਾਡਕੁਚਰਚਾਅਨਨਜਾਨਹਿ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਹੂੰਕੋਕਹਿਓਨਮਾਨਹਿ॥ ੪॥ ਆਪਗ
 ਏਅਵਰਨਹੁਬੇਵਹਿ॥ ਆਗਲਗਾਇਮੰਦਰਮਹਿਸੋਵਹਿ॥ ੫॥ ਅਵਰਨਹਸਤਿਆਪਹੈਕਾਨੇ॥ ਤਿਨ
 ਕਉਦੇਖਕਬੀਰਲਜਾਨੇ॥ ੬॥ ੪੫॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ॥ ਬੇਦਕਤੇਬਕਹੁਮਤਿਸੁਠੇਸੁਠਾਜੇਨਬਿਚਾਰੇ॥
 ਜਉਸਭਮਾਹਿਏਕਖੁਦਾਇਕਹਿਤੁਤੇਤਉਕਹੇਮੁਰਗੀਆਰੇ॥ ੧॥ ਮੁਲਾਕਹੁਨਿਆਉਖੁਦਾਈ

ਤੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਭਰਮ ਨ ਜਾਈ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਜੀਉ ਪ੍ਰਕਰਿ ਕੇ ਦੇਹ ਬਿਨਾ ਸੀ ਮਾਟੀ ਕਉ ਬਿਸਮਲ ਕੀ ੧੫੮
 ਆਜੇ ਤੁਸਰੂਪ ਅਨਾਹਦਿ ਸਾਰੀ ਕਹੁ ਹਲਾਸ ਕਿ ਆਈਆ॥ ੨॥ ਕਿਆ ਉਤ੍ਰ ਪਾਕ ਕੀ ਆਮੁਹ
 ਧੋਇ ਆਕਿਆ ਮਸੀਤ ਸਿਰ ਨਾਇਆ॥ ਜਿਉ ਭੀ ਦਿਲ ਮਹਿ ਕਪਟਿ ਨਿਮਾਜ ਗੁਜਾਰਹੁ ਕਿ ਆਹੁ ਜ
 ਕਾ ਬੇਜਾਇਆ॥ ੩॥ ਤੂੰ ਨਾ ਪਾਕ ਪਾਕ ਨਹੀ ਸੁਣਿ ਆਤਿ ਸਕਾ ਮਰਮ ਨ ਜਾਨਿਆ॥ ਕਹਿ ਕਈ ਰਭਿ
 ਸਤਿ ਤੇ ਦੁਕਾ ਦੇ ਜ ਕ ਸਿਉ ਮਨ ਮਾਨਿਆ॥ ੪॥ ੪੬॥ ਜੋਰਠਾ॥ ਸਾਧੋ ਆਵੇ ਜਾਇ ਸੋ ਮਾਇ
 ਆ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਤਿ ਪਾਲ ਕਾ ਲਨਹੀ ਵਾਕੈ ਨ ਕੁਛੁ ਗਾਇਆ ਨਾ ਆਇਆ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਕੁਛੁ ਰੂਪ
 ਕਹੇ ਧਰਿ ਧਾਰਿਆ ਮੇਰ ਪੀਠ ਪਰ ਧਾਰਾ॥ ਯਹਿ ਤੇ ਖੇਲ ਪਵਨ ਕਾ ਕਹੀ ਐ ਕਲਾ ਧਾਰਾ ਬਿਰਥਾਰਾ॥ +
 ੧॥ ਕਈ ਮੇਰ ਪਰ ਬਤ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰੇ ਕਈ ਧਰਨ ਅਕਾਸਾ॥ ਏਕ ਮੇਰ ਪ੍ਰਭ ਪਿਠ ਪਰ ਥੀ ਮਿਆਇ ਹ ਬਿਧ
 ਆਵਹਿ ਹਾਸਾ॥ ੨॥ ਮਛੁ ਰੂਪ ਕਹੇ ਹਰਿ ਕੀ ਨਾ ਬੇਦ ਕਉ ਨ ਤੇ ਲਿਆਈ॥ ਲੇਖ ਅਲੇਖ ਦੂਹ ਤੇ ਨਿਆ
 ਰਾ ਪ੍ਰਭ ਗਰਭੁ ਜੇ ਨ ਕਿਉ ਆਈ॥ ੩॥ ਹਰਿ ਬੈਰਾਹਿ ਭੁਏ ਕਾਹਿ ਕਉ ਧਰਨੀ ਦਸ ਨਿਪਰ ਧਾਰਾ॥ ਏ
 ਤੇ ਕਾ ਮਰਾ ਮਕੇ ਨਾਹੀ ਝੁਠ ਕਹਿ ਤੁਸੀ ਸਾਰਾ॥ ੪॥ ਅਨੰਤ ਅਕਾਸ ਪਤਾ ਲਿਪ੍ਰਭ ਕੀ ਨੇ ਅੰਤ ਨ ਪਾਇ
 ਆ ਜਾਈ॥ ਏਕ ਧਰਨ ਬੈਰਾਹਿ ਉਥਾਰੀ ਅਵਰੋ ਕਉ ਨ ਲਿਆਈ॥ ੫॥ ਨਰ ਸਿੰਘ ਹਰਿ ਕਉ ਕਰ
 ਕਹੀ ਐ ਕਉ ਨ ਕਾਜ ਤਿਹ ਬਿਗਾਰਿਆ॥ ਅਜੇ ਬਿਜੇ ਸ੍ਰਾਪ ਕੇ ਮਾਰੇ ਹਿਰਨ ਕਿਸ ਦਿਹੋ ਇਨਿ ਬਰਿ
 ਆ॥ ੬॥ ਅਜੇ ਬਿਜੇ ਬੈਰਾਹਿ ਸਤਿਹੋ ਅਗਵਾਨੀ ਕਹਿ ਲਾਵਹਿ॥ ਸੁਨ ਕਾ ਦਿਕੇ ਸ੍ਰਾਪ ਪਾਇ ਕੈ
 ਦੇ ਤਜਨ ਮਧਰ ਆਵਹਿ॥ ੭॥ ਦੇਵ ਦੇ ਤਮਹਿ ਆਪਿ ਬਿਗਾਜੇ ਆਪ ਚਰਤ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਨਾ॥ ਆਪੇ ਮਾਰੇ
 ਆਪੇ ਰਾਖੇ ਆਪੇ ਦਾਨਾਈ ਨਾ॥ ੮॥ ਆਪੇ ਨਰ ਸਿੰਘ ਆਪ ਹਿਰਨ ਕਿਸ ਦਾ ਆਪ ਪ੍ਰਹਿ ਲਾਵਹੋ

ਇਆਇਆ। ਧੈਰੁ ਭਾਵ ਮਹਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਨਾਹੀ ਮਾਇਆ ਖੇਲ ਬਣਾਇਆ। ੮। ਘਾਵ ਨਹੋਇ ਕੇ ਬਲ
 ਨਹੀ ਜਾਚੈ ਜੋ ਜਾਚੈ ਸੋ ਮਾਇਆ। ਬਿਨ ਬਥੇ ਕਸਗਲ ਜਗਤੁ ਧਾਮਾਇਆ ਖੇਲ ਰਚਾਇਆ। ੯॥
 ਪਰਸਰਾਮ ਹਰਿ ਕਿਨ ਧਿਧ ਕਹੀ ਐ ਮਹਾ ਅਹੰਕਾਰੀ ਹੁਆ। ਖੜ੍ਹੀ ਮਾਰ ਸੀ ਖਾਰਾ ਕੀ ਨੇਯਹਿ ਧਿਧ ਬਰਾ
 ਨੁਆ। ੧੧। ਵਰਸਾ ਪਤੇ ਭਿੰਨ ਸੁਆਮੀ ਵੈਰ ਧਿਧ ਨਹੀ ਭਾਵੈ। ਆਪਨ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਿ ਦੇਖੇ ਆਪੋ ਮਾਰ
 ਜੀਵਾਵੈ। ੧੩। ਰਾਮ ਕਾ ਧਾਪ ਦਸਰਥ ਕਹੀ ਐ ਦਸਰਥ ਕਾ ਜਾਇਆ। ਦਸਰਥ ਕਾ ਧਾਪ ਰਾਮ ਕਾ ਦਾ
 ਦਾ ਕਹੈ ਕਹਤੇ ਆਇਆ। ੧੩॥ ਇਹ ਭੀ ਚਰਤਾ ਮਾਇਆ ਨੇ ਕੀ ਨਾਗ ਵਣ ਵੈ ਤਉ ਪਾਇਆ। ਮਾਇ
 ਆਰਥਿ ਰਾਮ ਹੋਇ ਉਤਰਿਆ ਗਵਣ ਨਾ ਸਕਰਾਇਆ। ੧੪॥ ਸਭ ਪਰਪੰਚ ਪੇਟ ਕੇ ਕਾਰਨ ਥੇਇ ਕ
 ਤੇ ਬਾਥਿ ਚਾਰਾ। ਵਹੁ ਠਾਕਰ ਅਸੰਭਵ ਕਹੀ ਐ ਗਰਭੁ ਜੋ ਨ ਤੇ ਨਿਆਗਾ। ੧੫। ਗੋਪੀ ਗੁਆਲ
 ਨਹੀ ਵਹੁ ਗੋਕਲ ਕਰਤਾ ਕੰਸ ਨ ਮਾਰੇ। ਵਹੁ ਦਿਆਲ ਹੋ ਸਭੁ ਨਾਜੀ ਆਉ ਪਰ ਕੋ ਜੀ ਤੇ ਕੋ ਹਾਰੇ। ੧੬
 ਗਧਾਰੁ ਕਮਲ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕੀ ਬਾਯ ਗਕ੍ਰਿਸਨ ਦੁਹਾ ਕਾ ਧੀਰਾ। ਸੋਲਹ ਸੋ ਜਿਨ ਗੋਪੀ ਕੀ ਨੀ ਸੋ ਕਰਮ
 ਕਾ ਕੀਰਾ। ੧੭॥ ਆਉ ਦੇਵ ਕੀ ਧਿਤਾ ਬਾਸ ਦੇਵ ਨ ਦੁਮਹਰਿ ਪਾਰਿਆਇਆ। ਸੁਣ ਸਾਧੋ ਵਹੁ ਕਰ
 ਤਾ ਨਾਹੀ ਮਾਇਆ ਗਥ ਬਿਕਾਇਆ। ੧੮॥ ਬੋਧ ਅਵਤਾਰ ਕਵਨ ਧਿਧ ਕਹੀ ਐ ਸਿਲਾਰੁ ਪਸ
 ਸੁਣੈ। ਅਨਿਕ ਭੇਖ ਮਾਇਆ ਹੋਇ ਖੇਲੈ ਕੋ ਵਿਰਲਾਗਿਆ ਨੀ ਬੁਝੈ। ੧੯॥ ਮਹੀਮ ਦੀ ਨ ਕਾਹੇ ਹ
 ਰਿ ਕਾਰਿ ਆਕਉ ਨ ਧਰਮ ਤਿਨ ਚੀਨਾ। ਹਿੰਦੂ ਧਰਮਾ ਕ੍ਰਿਸਟ ਕਰਿ ਭਾਰੇ ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਕੀਨਾ। ੨੦
 ਨਿਹ ਕਲੰਕ ਕਾਹਿ ਹਰਿ ਹੁਆ ਕਵਨ ਬਾਟ ਤਹਿ ਪਰਈ। ਦੇਵ ਦੇਵ ਤੇ ਉਸਮ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਮਾਇਆ ਸਨਿਸ
 ਕੀ ਮਰਈ। ੨੧॥ ਹਰਿ ਜੀ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਤੇ ਨਿਆਗ ਕਰਮ ਧਰਮ ਮੋ ਨਹੀ। ਵੈਰ ਭਾਵ ਤਾਹਿ ਨਾਹੀ ਭਾ

ਵੈਸਵਿਥਿਗਾਸਮਨਮਾਹੀ। ਸਭੁਪਰਪੰਚਮਾਇਆਨੇਕੀਨੇਇਹਧਿਯਜਗਬਉਗਨਾ॥ ਜਿਹਨ ੧੫੯
 ਰਾਮਕਾਲਨਿਰੰਜਨਜਾਨਾਤਹੀਤਤਪਛਾਨਾ॥ ੩॥ ਦਸਅਉਤਾਰਏਸਾਗੀਮਾਇਆਕਰਤਾਕਰਮਤ
 ਪੁੰਜੋ। ਕਹਤਕਬੀਰਗਮਅਧਿਨਾਸੀਉਪਜੇਖਪੈਸੋਵਜੋ॥ ੩੪॥ ਸਾਧੋਕਰਤਾਕਰਮਾਤੇਨਿਆਰਾ। ਕ
 ਹਤਿਕਬੀਰਵਹੁਕਰਤਾਨਾਹੀਮਾਇਆਕੀਆਪਸਾਗਾ॥ ੩੫॥ ੪੮॥ ਸੁਆਲਪੀਰ **ਬਹਾਵਦੀ**
ਸੁਰਾ॥ ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਣਹੋਨਾਨਕਸਾਹਾ। ਸਭੇਗਲਾਛਡਿਕਰਿਚਲੀਏਸਿਧੇਗਾਹਿ। ਗਹਿ
 ਰਿਅਜਤਿਚਲੀਐਛੁਡੀਐਗਹਿਸੈਤਾਨਾ। ਛੁਡੀਐਸੁਗਨੇਦੁਨੀਦੇਛੁਡੀਹੋਦੁਮਸਲਮਾਨਾ। ਨਾਹੁ
 ਨਰੁਗਾਪਾਇਆਕੂਨੇਸੁਗਨੇਲਗਾ॥ ਜਿਉਚੇਰਮਿਲਨਜਾਇਚੇਰਨੇਠਗਿਮਿਲੈਦੇਠਗਿ। ਸਾਧਮਿਲ
 ਦੇਸਾਧਨੇਸਚਾਰਾਹੁਪਛਾਨਾ। ਚਲੀਏਗਾਹਿਖੁਦਾਇਦੇਜੇਆਖਰਆਵੈਕਾਂਮਾ। ਹੁਣਕੀਚੈਗਲਖੁ
 ਦਾਇਦੀਮਿਲਣਦਾਤੁਸਗਾਹੁ। ਭੂਸਿਰਿਆਜਤਿਬੰਦਗੀਰੁਸੇਸਭੁਸਨਾਹੁ॥ ਕਿਉਕਰਿਮਿਲੀਐ
 ਰਬਨੇਕੇਲੈਕਰਿਕੇਭੇਟਾ। ਜਿਤਪਾਈਐਦੀਦਾਰਖੁਦਾਇਦਾਫਿਰਲਗੇਨਜਮਕੀਟੁਟਾ। ਸਾਹਿਬਮਿ
 ਲੈਤਾਕਰਮਹੋਇਜਨਮਮਰਨਿਭੁਭਿਜਾਇ। ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸਚਰੁਸੇਬਾਰਖੁਦਾਇ॥ ੫੧॥
 ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੁਰਾ॥ **॥** ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹੁਸਚਸੁਣਹੋਬਹਾਵਦੀਪੀਰਾ। ਗਾਹੁਖੁਦਾਈਬਖ
 ਤਹੈਕਰਦਾਬਹੁਤਜਹੀਰਾ। ਵਾਲਹੁਨਿਕੀਆਖੀਐਖੀਨਿਅਹੁਤਿਖੀਧਾਗਾ॥ ਇਨਾਕੇਲੋਭੀਬਰੀ
 ਕਹੈਕਿਉਕਰਿਜਾਈਐਪਾਗਾ। ਇਹੁਮਨਗਾਬੀਹੋਇਗਹਿਆਖਦੀਤਿਕਬਰੀਨਾਲਿ॥ ਕਿਉਕਰਿ
 ਲੀਪੀਐਪੀਰਜੀਉਠਭੁਰੇਸਿਆਲਾ। ਤੁੰਬੂਤੇਸਗਾਇਚੇਲਸਕਰੈਸੇਹਹਜਾਰਾ। ਜੇਤਕੀਆਕੀਤਾਹਈ
 ਰਬਦਾਤਾਸਾਥੀਸਭੁਵਿਸਾਗਾ। ਕਰਿਅਲਾਹਦੀਬੰਦਗੀਏਕਾਏਕੀਹੋਇ। ਪਾਸਨਰਖੀਐਦੁਸਰਾ

ਬਿਨਮਰਸਾਦਿ ਹੋਰਨਕੋਇ ॥ ਸਿਲਅਲੁ ਟੀਚਟੀਐ ਸਚੇਮਾਰਗਲਗਿ ॥ ਜਿਤੀਰੁ ਸਨਏ ਮਤੀਸਰੁਦੁ
 ਸਿਆਵੈ ਫੁਕਿ ॥ ਆਖਰਥੇਲੀਕੋਨਹੀਧਾਤੁਪਾਕਖਦਾਇ ॥ ਨਾਨਕਆਖੇਪੀਰਜੀਆਵਹੁਸਚੇਗਹਿ ॥
 ੫੨॥ ਰਾਗਤਿਲੰਗਮਹਲਾ ੧॥ ਸੁਰਤਿਕਾਤੁਰਾਖਰੇਜਾਨਿਰਤਿਤਜਹੁਚਵਾਉ ॥ ਆਤਮੇਕਉਨਿਗ
 ਹਰਾਖਹੁਸਹੀਤੁਉਲਮਾਉ ॥ ੧॥ ਰੋਜਾਬੀਦਗੀਕਧੁਲਾ ॥ ਚੁਨਤੁਦਸਦੁਆਰਮੰਦਰਹੋਇਰਹੁਰੰਜੁਲਾ ॥
 ੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮਾਰਮਨੁਆਦਿਸਦਿਧਾਧਹੁਤਜਉਦਉਨਦਲੀਲਾ ॥ ਤੁਸਦਿਨਸੁਗੰਧਰਾਖਹੁਤਉਪਾਕ
 ਮਰਦਿਅਸੀਲਾ ॥ ੨॥ ਤਜਿਸਹਜਿਸੁਆਦਬਿਕਾਰਰਸਨਾਹੋਇਰਹੁਦਿਲਗੀਰੁ ॥ ਆਤਮੇਮਹਸ
 ਚਆਨਹੁਕਫਰਕਰਿਤਕਬੀਰਾ ॥ ੩॥ ਕਾਮਲਹਰਿਨਿਵਾਰਜਲਤੀਹੋਇਰਹੁਠਰੂਰਾ ॥ ਕਹੇਨਾਨਕ
 ਰਾਖਰੇਜਾਤੋਗਸਿਦਕਰਹੇਮਾਮੁਰਾ ॥ ੪॥ ੫੩॥ ਤਿਲੰਗਮਹਲਾ ੧॥ ਬੀਦੇਜਾਨਸਾਹਿਬਗਨੀ
 ਸਮਾਝਿਥੇਦਕਤੇਬਬੇਲਹਿਖਾਬਮਹਿਕਿਆਮਨੀ ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਾਨਦੁਨੀਆਜਮਾਲਸੁਰ
 ਤਿਦੇਖਤੇਬਿਰਨਾਹਿ ॥ ਦਸਿਚਉਧੀਸਹਜਾਰਹਰਿਦਮਨਿਤਖਜਨੇਜਾਹਿ ॥ ੧॥ ਮਨਮਹਿਤੁਗ
 ਰਕਗਾਫਲਿਬੇਮਿਹਰਿਬੇਪੀਰਾ ॥ ਦਰੀਖਾਨੇਪਵਹਿਚੇਬਾਹੋਤਨਾਹਿਤਕਸੀਰਾ ॥ ੨॥ ਸਿਦਕਗੈਠ
 ਤੀਮਿਹਰਿਤੇਸਾਖੈਰਖੁਬੀਹਾਬਾ ॥ ਧਨੀਕਾਫੁਰਮਾਨਆਇਆਤੇਰਾਕੀਆਚਲਿਆਸਾਬਾ ॥ ੩॥ ਧੀ
 ਰਪੈਕੀਬਰਿਅਉਲੀਏਸਭੁਹੋਤੁਹੈਦਰਿਪੇਸਾ ॥ ਓਹਦਰਿਕੀਖਬਰਨਾਜਾਨਤੇਅਕਲਕੇਫਰਮੇਸੀ ॥ ੪॥
 ਤਜੇਕੁਨਜਠਿਜਬਾਕਮਕਰਿਖਸਮਕੀਕਰਿਕਾਣਾ ॥ ਨਾਨਕਬਰੋਇਦਬੇਨਤੀਕੁਛੁਹਕਹਲਾਸਿ
 ਪਛਾਣਾ ॥ ੫੨॥ ੫੪॥ ਸੁਆਲਰੁਕਨਦੀਨਕਾਜੀਸੁਰਾ ॥ ਆਖੇਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਸੁਣੀਐਨਾਨ
 ਕਸਾਹਾ ॥ ਤੀਹੋਹਰਫਕੁਰਾਨਦੇਸਾਜੇਆਪਅਲਾਹਾ ॥ ਮਾਇਨੇਇਕਇਕਹਰਫਦੇਕਹੀਐਕਰਿ

ਤਦਿ ਧੀ ਗਾਜਿ ਸਮਗਤ ਬਕੋ ਪਹੁਚਿ ਆਕੋ ਸਾਧੁ ਕੇ ਪੀਗਾ ਅਲਫ ਬੇਫ ਰਮਾਈ ਮੈ ਮਾਇ ਨੇ ਕਰਿ ਕੇ ਬਿ ੧੬੦
 ਆਨਾ ਤੁਸੀ ਭੀ ਆਖਹਿ ਸਾਹਜੀ ਸਚੀ ਰਬ ਕੋ ਲਾਮਾ ਸਿਫ ਤਿਤ ਮਾਮੀ ਰਬ ਦੀ ਸਭੋ ਬੇਲ ਸੁਣਾਇ ॥ ਅ
 ਖੇ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀ ਕਹੀ ਐ ਬਾਰਖੁ ਦਾਇ ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇ ਇਠਿ ਸੀ ਦੇ ਗੁਮਗਾਰਿ ॥ ਬਾਬੂ ਬੁਗੜੇ
 ਤੇ ਰਨਾਹਿੰਦੂ ਦੇ ਸਚੁ ਨ ਗਹਿ ॥ ਜੇਹਨੀ ਗਲ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਕਹੇ ਨ ਕੋਈ ਮੁਲਾ ॥ ਕਾਰਨ ਲਾਲਚ ਦੁਨੀ ਦੇ
 ਗਨਾਗਮਰ ਸੂਲਾ ॥ ਗਹੁ ਸਚਾ ਵਾਰੂ ਸੀ ਐ ਜਿਤ ਵਸ ਆਵੈ ਜੀਉ ॥ ਹੁਜਾਤਿ ਗਜਤਿ ਦੂਰ ਜੰਕਰਿ ਰਹੇ ਨਿ
 ਮਾਣਾ ਥੀਉ ॥ ੫੫ ॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹਾ ਸੁਗਾ ॥ ਸੁਣਿ ਹੋ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਪੰਦਾ ॥ ਸੁਈ
 ਸਿਆਣੀ ਗਲਾਇ ਕਤਿ ਸਵਿਚ ਬਹੁ ਤੇ ਬੰਦਾ ॥ ਫੀਹੇ ਹਰਫ ਕੁਰਾਨ ਦੇ ਫੀਹ ਸਿਪਾਰੇ ਕੀਨਾ ॥ ਤਿਸ ਵਿਚ
 ਬਹੁਤ ਨ ਸੀਹਤਾ ਸੁਣਿ ਕਰਿ ਕਰੇ ਯਕੀਨਾ ॥ ਪੜੇ ਕੁਰਾਨ ਪੁਰਾਨ ਬਹੁ ਖਾਤਰਿ ਜਮਾਨ ਹੋਇ ॥ ਜੇਗਹਿ ਸੇ
 ਤਾਨੀ ਗੁਮਬੀ ਦੇ ਪਹੁਚਿ ਆਜਾਣ ਨਿਸੇਇ ॥ ੫੬ ॥ ਅਲਫ ਅਲਹ ਕਉ ਯਾਦ ਕਰਿ ਗਫਲਤਿ ਮਨਹੁ
 ਬਿਸਾਰਾ ॥ ਸਾਸ ਪਲਟੈ ਨਾ ਮਾਧਿਨ ਪ੍ਰਿਥਾਜੀ ਵਣਸੀ ਸਾਰਾ ॥ ੫੭ ॥ ਬੇਬਿਦਾਇਤ ਦੂਰ ਕਰਿ ਕਦਮ ਸਰੀਅ
 ਤਿਗਾਖਾ ॥ ਨਿਵ ਚਲ ਅਗੇ ਸਕੁ ਸਿਦੇ ਮੰਦਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਖਾ ॥ ੫੮ ॥ ਤੋਤੇ ਬਾਕਰਿ ਬੰਦਗੀ ਮਤਿ ਤੂੰ ਪਛੋਤਾ
 ਹਿ ॥ ਤਨ ਬਿਨ ਸੇ ਮੁਖ ਗਾਰੀ ਐਤ ਬੜੁ ਕਹਾ ਕਰਾਹਿ ॥ ੫੯ ॥ ਸੇਸ ਨਾਈ ਬਹੁਤਿ ਕਰਿ ਖਾਲੀ ਜਾਸਿ ਨ ਕਹਿ
 ਹਟੇ ਹਟਿ ਵਿਕਾਰਿ ਆਮੁਲ ਨ ਲਹ ਸੀਅਦਾ ॥ ੬੦ ॥ ਜੀਮ ਜਮਾਇਤ ਜਮਾਕਰਿ ਚਲਣਾ ਕਰਿ ਬੀਧਾ ॥ ਬਾਬੂ
 ਸਾਈ ਆਪਣੇ ਫਿਰਸੀ ਅੰਧੇ ਅੰਧਾ ॥ ੬੧ ॥ ਹੋਤਲੀ ਮਾਪ ਕੜਤ੍ਰੀ ਦਿਲ ਦੀ ਹਿਰਸ ਨਿਵਾਗਾ ॥ ਧਾਵਤ ਦੂਰ
 ਜਹੁ ਰੁਕਨ ਦੀ ਹਰਿਦਮ ਖਾਲ ਕਸਾਰਾ ॥ ੬੨ ॥ ਬੇਖਾਮਤ੍ਰੇ ਉਭੈ ਜਿਨ ਦਿਸਰਿ ਆਕਰਿ ਤਾਰਾ ॥ ਦੁਨੀ ਆਲਾ
 ਲਚਲ ਗਮਗਹਿ ਮੂਰੁ ਉਠਾਵਹਿ ਭਾਰਾ ॥ ੬੩ ॥ ਦਾਲਦਿ ਆਨਤ ਮਨੇ ਕਰਿ ਆਠ ਪਹਰਿ ਨ ਸੋਇ ॥ ਇਕ ਪਹਰਿ

ਭਾਰਿਜਾਗਣਾਸਾਂਈਸਚਥੋਕੋਇ॥੮॥ਜਾਸਜਿਕਰਕਰਿਆਜਜੀਖਾਤਰਨਰੋਲਾਇ॥ਤਿਤਨਲਗੋਰ
 ਵਾਲਤਨਿਲੋਕੁਮਨਹੁਕੁਜਾਇ॥੯॥ਰੋਰਹਤਿਈਮਾਨਕੀਤੇਉਦੇਖਹਿਜਾਇ॥ਪੰਜਵਰਜਹੁਕੁਨ
 ਦੀਸਾਂਈਸੋਚਿਤਲਾਇ॥੧੦॥ਜੇਜਾਗੀਕਰਿਮਨਹਿਮਹਿਸਾਂਈਬੇਪਰਵਾਹਾ॥ਜਿਕਛੁਚਾਏਸੋਕਰੋ
 ਤਿਸਕਾਕਿਆਵਿਸਾਹਾ॥੧੧॥ਸੀਨਸੇਧਮਨਆਪਣਾਸੁਭਕਿਛੁਦਿਸਹੀਮਾਹਾ॥ਤੁਨਭਾਗਮਨਵ
 ਸਤਿਕਰਿਤੁਕਮੀਧੰਧਸਮਾਹਿ॥੧੨॥ਸੀਨਸਹਾਦਤਿਪਾਈਐਮਰੀਐਪੀਆਲਿਵਲਾਇ॥ਰੁਕਨ
 ਲਇਹੁਤਨਜਾਇਸੀਕੀਚੇਤਲਬਖੁਦਾਇ॥੧੩॥ਸੁਆਦੁਸਲਾਵਤਿਗੁਜਸਤਕਉਆਖਹੁਮਖੋਤੇਨਿਤੁ
 ਖਾਸੇਧੰਦੇਰਬਦੇਸਿਰਮਿਤਾਦੇਸਿਤਾ॥੧੪॥ਜੁਆਦਜਲਾਲਤਿਗੁਮਰਹੀਆਦਿਤਹੀਸੋਮੇਲਾ॥ਉਠੀਬੰ
 ਦੇਨਜਰਿਕਰਿਚੀਨਹਿਨਾਹੀਖੇਲਾ॥੧੫॥ਤੋਇਤਬਹਕਿਰਾਸਤੀਦੇਇਸਾਜਲਗਸਾਲਾ॥ਜਿਨਾਭਿਠਿ
 ਆਦੁਖਜਾਇਤਨਤੁਟੈਮਾਇਆਜਾਲਾ॥੧੬॥ਜੇਜਾਲਮਸੇਈਭੁਏਚੇਤਹਿਨਾਹੀਨਾਮਾ॥ਸਾਂਈਤਿਰੇਨਾ
 ਮਾਧਿਨਕਿਉਆਵੈਅਰਾਮ॥੧੭॥ਐਨਅਮਲਕਮਾਈਅਨਿਜੇਕੋਪਾਰਵਸਾਇ॥ਧਿਨਅਮਲਾਨਹੀ
 ਪਾਈਐਮਰੀਐਪਛੋਤਾਇ॥੧੮॥ਗੈਨਗਨੀਮਤਿਰੁਕਨਦੀਜਿਨਸਿਏਤਾਆਪਾ॥ਇਸਧਿਜਰੇਵਿਚ
 ਬੇਲਹੈਨਾਤਿਸਮਾਈਨਾਬਾਪਾ॥੧੯॥ਫੇਫਾਰਗਸੇਈਭੁਏਜੋਚਲਹਿਮੁਰਸਦਿਭਾਇ॥ਆਪਕੀਆਤੁਹ
 ਕੀਕਤਨਰੰਗਹਿਰੰਗਮਿਲਾਇ॥੨੦॥ਕਾਫਕਲਮਾਇਕਯਾਦਕਰਿਅਵਰਿਨਭਾਖਹੁਬਾਤਾ॥ਨਫਸ
 ਹਵਾਈਰੁਕਨਦੀਤਿਨਸੋਹੋਇਮਾਤਾ॥੨੧॥ਕਾਫਕਰਾਰਨਾਆਵਈਜਿਤਮਨਉਪਜੋਚਾਉ॥ਤੋਪਾਗਸ
 ਕੰਚਨਥੀਏਜਿਨਭੁਟੇਆਹਰਿਨਾਉ॥੨੨॥ਲਾਮਲਾਨਤਬਸਤਿਨਜੋਤਰਕਨਿਮਾਜਕਰੇਨਾ॥ਥੋੜਾਬ
 ਹੁਤਾਖਟਿਆਹੋਥੋਹਥਿਗਵੇਨਿ॥੨੩॥ਮੀਮਮੁਰਸਦਿਮਨਤੰਮਨਿਕਤੇਬਾਚਾਰਾ॥ਮਨਖੁਦਾਇਰਸੂਲ

ਨੁਖਾਸਾਜਿਸੁਦਰਬਾਰ। ੨੪॥ ਨੁਨਨਹੀਓਹਗੁਮਰਹੀਜਿਨਕੀਤੇਅਮਲਕਬੂਲਾ। ਆਇਆਈ ੧੬੧
 ਧਨਗਲਿਪਨੇਮਤਿਖਾਲੀਵੇਵਹਿਭੂਲਾ। ੨੫॥ ਆਵੈਜੋਆਵੈਰੁਕਨਦੀਸਿਰਫਾਟੇਹਥਿਨਾਲਿ। ਓ
 ਮਰਿਵਿਹਾਣੀਬਾਵਰੇਪਤਿਓਕਿਤੁਜੰਜਾਲਾ। ੨੬॥ ਹੋਹੋਧਾਤੁਤਿਸੁਦਿਨਦੀਜਿਸੁਦਿਨਅਟਲਕਰੇ
 ਇ। ਬਾਬਹਮਾਰੇਰੁਕਨਦੀਕਿਆਹੁਕਮਪਨੇਇ। ੨੭॥ ਲਾਮਲਾਇਕਤੇਭੂਭੁਏਜਿਨਰਹਮਤਿਨਦ
 ਰਿਧਰੇਇ। ਜੇਸੁਓਲੋਢਨਾਕਿਆਈਮੇਜੇਆਪਨਸਮਾਲੇਇ। ੨੮॥ ਅਲਫਅਲਾਤਹਿਨਲਹੈ
 ਜੇਚੇਤਹਿਕਿਉਨਮਜਾਨਾ। ਗੁਰਮੇਵਤੇਛੁਟਸੀਅਉਸਰਅੰਤਨਿਦਾਨਾ। ੨੯॥ ਯੇਯਾਰੀਕਰਿਰਬ
 ਸੋਜਿਸਦਾਅਬਚਲਰਾਜਾ। ਇਕਾਇਕੇਲਾਨਾਨਕਾਕਿਸਹੁਨਹੁਇਮੁਹਤਾਜਾ। ੩੦॥ ਤਿਲੰਗਮ
 ਹਲਾ। ੧॥ ਸੁਣਹੋਸਚਕਾਜੀਬਾਂਗਸਲਾਵਾਤਿ। ਹਾਜਰੁਨਾਜਰਕਾਇਮਕੁਦਰਤੀਆਪਹੀਆਪ
 ਅਲਾਹਹੈਪਾਕਾ। ੧॥ ਰਗਉ॥ ਸੁੰਨਮਸੀਤਵਿਚਕਰਹੁਨਿਮਾਜਨਿਤਤੁਹਾਂਬਾਂਗਬਲੇਲਿਅਜਗੇ
 ਘੀਹੋਈ। ਜੇਹਜਿਕਰੇਫਿਰਆਵਹਿਨਾਹੀਸੁੰਨਮਸੀਤਵਿਚਵੇਨੇਜੇਈ॥ ੧॥ ਤੁਹਾਂਏਕਹੀਅਲਾਹ
 ਆਪੇਰਹੇਦੁਸਰਾਹੋਆਨਹੋਵਨਿਹਾਰਾ। ਆਮਦਰਫਤਵਿਚਿਖਲਕਸਭੁਸਾਜੀਆਪਖਾਲਕਕ
 ਇਮਸਦਾਨਿਆਰਾ॥ ੩॥ ਤੁਹਾਂਸਚਨਿਮਾਜਹੋਸਾਚਹੀਰੋਜਾਬਾਂਗਬਲੇਲਿਸਦਾਸਦਾਹੋਈ॥ ਸ
 ਚਕਲਮਾਪਨੇਪਾਕਾਖਿਨਮੈਕਰੇਕੁਫਰਤੁਟੇਹੋਇਪਾਕੇਸੇਈ॥ ੩॥ ਨਵੇਵਰਿਮੁਦਘਰਿਦਸਮਚਲਬ
 ਹੋਸਹੀਓਲਮਾਉਜਗਮੈਕਹੀਜੇ। ਮਾਰਫਤਿਮਾਰਮਨਵਸਕਰਹੁਅਪਣੇਤਭੁਕਬਹੁਨਛੀਜੇ॥ ੪॥
 ਸਿਰਮੁਸਲਾਕਰਹੁਪਸਮਕੀਕੰਬਲੀਕਰਹੁਨਿਮਾਜਸਾਬਤਿਸੇਆਗੇ। ਹੋਇਹਾਜੀਤਧੈਸਾਫਾਅਗਪ
 ਕਦਿਲਸਧੈਅਜਾਬਤਨਿਕੇਜੁਭਾਗੇ॥ ੫॥ ਮੁਖਕਰਹੁਮਕਾਮਸੀਤਮਸਤਕਕਰਹੁਨੈਨਵਿਚਨਧੀ

ਕਰਿਕਰਨਿਕਾਧਾ। ਕਬਰਿਕਰਿਨਾਕਅਰਹਾਬਹਜਰਤਿਕੋਰੇਪਾਇਰਸੁਲਕਰਿਹੋਇਸਤਾਧਾ॥੬॥
 ਰੂਹਅਜਾਦਅਰਸਿਕਮਬਗਦਾਇਹੋਰਾਨਬਜੁਗੋਰੇਇਮਾਮਾਮਨਮਦੀਨਅਰਜਬਾਫੁਰਕਾਨਕ
 ਰੂਹਰਫਸੀਕਾਇਦਾਸਭਅੰਗਜਾਨਾ॥੭॥ ਵਸੁਜਬਹੋਇਮਨੁਪਾਕਸਭਹੋਇਤਨੁਹੋਇਭਿਸਤੀ
 ਬਹੁਸਚਮਕਾਮਾਮੋਮਦਿਲਹੋਇਰਹੁਬੁਗਾਨਹਿਕਿਸੇਕਹੁਕੁਫਰਤੁਦੋਹੋਵੈਤੁਬਾਇਮਾਮਾ॥੮॥ ਕੁ
 ਲਜੁਸੇਜਿਤੀਨਸਲਿਅਦਮਭਦੇਕਰਹੁਸਿਜਦਾਤੁਮਤਨਹੁਆਗੇ॥ਆਬਿਅਰਿਖਾਕਕਉਮੇਲ
 ਆਦਮਕੀਆਸਮਸੁਮਸੀਤਸਭਕੁਰਮਭਾਗੇ॥੯॥ ਸਾਜਿਆਬੁਤਿਖਾਸਕਅਵਲਿਆਦਮੀਖਾਕਸੁ
 ਰਤਿਭੁਲੀਚਿਤਕੀਨੀ॥ਬਾਦਿਅਰਿਅਬਿਅਤਸਿਤੀਨਦੇਵਕੋਕਰਹੁਸਿਜਦਾਆਗਿਆਜੁਦੀਨੀ
 ੧੦॥ ਬਾਦਆਬੀਹੁਕਮਮਾਨਿਆਸੀਸਪਰਕੀਆਸਿਜਦਾਦੋਨੋਬੁਤਆਗੇ॥ਫੇਰਿਆਹੁਕਮਸੇਤਾਨ
 ਆਤਸਭਇਆਕਰਗਰੁਰਤਿਨਹੀਪਾਇਲਾਗੇ॥੧੧॥ ਪਇਆਗਲੇਆਤਸੀਦੀਆਨਿਕਾਸਤਿਸ
 ਭਿਸਤਿਮਾਹੀ॥ਭੁਇਆਸੇਤਾਨਆਤਸਤਬੀਨਾਮਤਿਹਕੀਆਰੇਇਸਿਆਹੁਰੰਗਦੇਖਸਾਹੀ॥੧੨॥
 ਨਫਸੁਕਾਫਰਿਸੋਭੇਸੀਗਹੀਰੋਲਪੈਚਹਵਾਸਸਿਰਰੂਢਦੇਵਹੀ॥ਕਾਂਮਅਰਕੋਧਅਹੰਕਾਰਆਤਸ
 ਜਬਰੁਮੇਹਅਰਲੋਭਤਤਮੁਸਲੇਵਹੀ॥੧੩॥ ਗੁਫਤਿਨਾਨਕਸੁਣਹੁਰੁਕਨਦੀਅਉਲੀਆਤਰਕਿਰੁ
 ਜਤਿਰਹੋਸਚਪਨਾਹਾ॥ਸਾਚਿਕੇਗਹੋਪੈਕੰਬਰਿਹੋਇਨਫਜਸਵਾਲਖਿਨਾਮਸਾਜੇਇਲਾਹਾ॥੧੪॥
 ੩॥੫੬॥ ਸੁਆਲਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਸੁਗਾ॥ਆਖੀਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਸੁਣੀਐਨਾਨਕਸਾਹਾ॥ਪੁਛਦੇਹੋ
 ਇਕਮੁਸਲਾਰੁਸੇਸਭਸਨਾਹਾ॥ਅਰਥਾਨਾਸਰਰਬਸਾਜਿਆਨਸਿਰਚਾਰਮਿਲਾਇ॥ਬਾਦੀਨਾਰੀ
 ਆਬੁਖਾਕਚਾਰਲਤੀਫਕਹਾਇ॥ਚਉਗਾਵਿਚੋਗੋਇਕਰਕੀਚੋਇਕਲਤੀਫਾ॥ਤਿਚੇਸਰਫਲਤੀਫਕੁ

ਕੀਚੈ ਹੋਰ ਕਤੀ ਫਾਇਨਾ ਚਉਹਾ ਕੁਮੇਲ ਕਰਿ ਸੂਰਤਿ ਧੰਨ ਭਿਖਾਇ। ਅਵਲ ਸੂਰਤਿ ਆਦਮੀ ਕਿਉ
 ਕਰਿ ਸਿਕਮ ਸਮਾਇ। ਮਨੀ ਖੁਨ ਭੁਇਲ ਕਿਉ ਕਰਿ ਥੀ ਦੇ ਰੂਹਾ। ਜਬ ਸਾਬਤਿ ਥੀ ਦੇ ਆਦਮੀ ਤਬ ਆ
 ਖਨਿ ਅਲਾਹੁ ਹਿ। ਸੂਰਤਿ ਥੀ ਏਨ ਧੁੰਦਿ ਥੀ ਕੁਟਰਤਿ ਕਰਿ ਕਰਿ ਤਾਰਿ। ਆਖਰ ਫੇਰਨ ਧੁੰਦਿ ਹੋਇ ਨ ਸੋਸ
 ਭੁਧੀ ਚਾਗਿ। ਥੀਨ ਨਹਿ ਮਾਦਾ ਜਿਫੁ ਤੇ ਤੇਤਾ ਵਲਾਇ ਹੋਇ ਨ ਕੋਇ। ਬਰਾਖੁ ਦਾਈ ਸੋਧਿ ਕਰਿ ਨਾਨਕ ਸਚ
 ਧੋਗਾਇ। ਏ॥ ਕਲਮਿ ਰਬਾਈ ਸਭ ਸਿਮਰਿ ਵਰੀ। ਹਿ ਕੇਵਲਾ। ਇਕ ਥੀ ਏਰ ਜਤੀ ਇਕ ਥੀ ਏਸਿਰ ਦਾਰ
 ਹਿ ਕਜੁ ਲਦੇ ਪੈਰਾਧਿ ਆਦਿ ਹੋਇ ਕਰਿ ਹਿ ਕਤੁਰੀ ਚੜ੍ਹੇ ਹਸਿ ਵਾਰ। ਹਿ ਕਚੜੁ ਲਦੇ ਪਾਸ ਕੀ ਹਿ ਕਮੇ
 ਫੇਚਾਈ ਜਾਨਿ। ਇਕ ਨਾਪ ਹਰਿ ਨਿਪਾਟਿ ਦੇ ਹਿ ਕਲਿਗੜੇ ਕੁਤਰ ਸਾਨਿ। ਭੁੰਦੀ ਹਥ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਸਭ
 ਰੇਦਾਰਿ ਜਕਪੁ ਚਾਇ। ਹਿ ਕਖਾਦੇ ਅਜ ਬਨਿ ਆਮਤਾ ਹਿ ਕਭੁਖੇ ਕੁਕ ਨਿਹਾਇ। ਹਿ ਕਨਾਮਿ ਸੀਆ
 ਰੋਟੀ ਆਬਿਨ ਲਾਵੁਣੁ ਨਦੀ ਆਆਇ। ਹਿ ਕਨਾਪ ਕਾਇਆ ਤਮ ਬਹੁ ਸੋਗ ਸੁਟਿ ਸੁਟਿ ਪਾਇ। ਲ
 ਗੀ ਅਗਦਰਗਾ ਹਿ ਵਿਚ ਜਿਥੇ ਵਿਤ ਕਰਿ ਲਗੇ ਹੋਨਿ। ਹਿ ਕਨਾ ਭੁਰੇ ਤੁਖਾਰ ਦਰਬਾ ਹਿ ਕਟੁ ਕਰਕੀ ਬ
 ਹਿ ਰੋਨਾ। ਕੇਹੀ ਵਿਗਾਣੀ ਦਰਗਾ ਹਿ ਵਿਚ ਸਭ ਹਿ ਕੇ ਜੇਤੇ ਨਭਾਇ। ਏਹੋ ਹਕੀਕਤਿ ਨਾਨਕਾ ਭੋਹੋ ਸਭੁ ਬ
 ਝਾਇ। ਸਭੁ ਪੈਰੋ ਬਰਾ ਆਬਿ ਆਸਭੁ ਸੋਹਿ ਕਖੁਦਾਇ। ਏਥੋ ਹੋਈ ਹੋਰਿ ਗਲਿ ਕਮੀ ਜਿਦ ਭਿਖਾਇ
 ਏਹੁ ਹਕੀਕਤਿ ਜੇਤੁ ਸੋਈ ਅਵਲ ਫਕੀਰਾ। ਸਿਰਸੁ ਲਾਦੇ ਰਸੁ ਲਹੈ ਸਭੁ ਉਮਤਿ ਦੇ ਸਿਰ ਪੀਰਾ। ਏ
 ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੂਰਾ। ਸੁਣਹੋ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹ। ਗੋਬੀ ਸਿਰ ਬਿਖੁਦਾਇ ਦੇ
 ਸਕੇ ਨ ਕੋਇ ਅਲਾਇ। ਬੇਦਨ ਬੁਣਨ ਬਪਨੇ ਪੰਡਤਿ ਕਰਿਨ ਧੀ ਚਾਗ। ਲਿਖਿ ਆਨਾ ਹਿ ਕਿਤੇ ਬਿਵਿਚ ਕਾ
 ਜੀ ਕਹਨਿ ਪੁਕਾਰਾ। ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ ਗੋਬਗਲ ਕਾਇ ਹੋ ਆਅਕਾਰਾ। ਅਵਲ ਰੂਹ ਖੁਦਾਇ ਇਕ ਹੁਣ ਥੀ

ਏਹੁਹ ਅਪਾਰਾਗੁ ਗੁਜਰੀਨੁ ਸਲਵਾਤ ਕਰਿ ਜੋਹੁਇ ਹੋਇ ਸੋਰੇਖਾ ਅਵਲ ਆਖਰ ਜੋਥੀ ਆਸਚਨਾ
 ਨ ਕਰਹੇ ਬਥੇਕਾ ਅਵਲ ਮਨੀਨ ਖੁਨ ਸੀਨਾ ਕੁਛ ਵਿਛੁਨਨ ਮੇਲਾ ਨਰਮਾਦਾ ਦੁਇ ਮਿਲ ਕਰਿ ਬਥਿ
 ਆਮਚਰ ਜਥੇਲਾ ਮਨੀ ਖੁਨ ਮਿਲ ਬੁੰਦ ਟੰਕੁ ਏਕ ਪਰਮਾਨਾ ਮਨੀ ਆਸਾ ਤੇਫੁ ਹੈ ਖੁਨ ਅਛਾਈਜਾ
 ਨਾ ਦੋਵੈ ਥੋਕ ਇਕਤੁ ਕਰਿ ਭੁਇਆ ਗਲੇ ਲਾਰੂਪਾ ਲਟਕੇ ਅੰਤੁ ਸੋਲ ਗਾਜੈ ਸੇਫਲ ਸਰੂਪਾ ਅ
 ਬਿਖਾ ਕਦੀ ਗਿਹਾ ਹੋਇ ਬਾਮਿਕੁ ਅਸਥਾਨਾ ਪਕੇ ਆਤੁ ਸਿਧਾ ਦਿਮਿਲ ਹੋਇ ਪਿਰਾ ਪੈਰਾਨਾ ਚਾਰ
 ਖਸੀ ਅਤਿ ਮੇਲ ਕਰਿ ਹੂ ਆਸ ਗਲਾ ਸੁਤਾ ਜੈ ਸੇਰ ਸਕਤੁ ਖਮੁ ਹੈ ਤੈ ਸਾ ਆਦਮ ਰੂਪਾ ਜੈ ਸੇ ਜਮਾਨੇ ਧੀ
 ਜੀ ਅੰਤੈ ਸਾਹੀ ਪਰਕਾਰਾ ਇਸੀ ਭੁੰਤ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਮਿਲ ਉਪਜਤਿ ਹੈ ਸੀ ਸਾਰਾ ਓਹੀ ਪਲਿਓਹੀ ਚਮੇਓਹੀ
 ਬਿਤਓਹੀ ਫਾਗ ਓਹੀ ਸਮਾਸਾ ਇਤਓਹੀ ਧਰਿਆਨ ਛਤੁ ਸੁਮਾਰਾ ਦੁਖ ਸੁਖ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਨੇਕ ਬਦਿ
 ਧੀ ਚਾਰਾ ਪਲਿ ਅਛਾਈ ਸੁਤੁ ਕਾਮ ਸਤ ਕਾਇ ਬਿਖਾ ਕਰਤਾਰਾ ਸਿਰਤੁ ਲਵਾਹ ਸਿਕਮ ਵਿਚ ਲਿਖੇ
 ਪੈਸਾਨੀ ਲੇਖਾ ਕੋਈ ਮੇਟਨ ਸਕਈ ਕਰਮ ਕਾਲ ਕੀ ਰੇਖਾ ਕਉਣੁ ਸਮਾਤਾ ਕਾਲ ਥੇਕਉਣ ਬਿਤਕ
 ਵਣਵਾਰਾ ਕਉਣੁ ਸੁਰਤੀ ਮਾਹ ਕਵਣ ਕੀਤਾ ਤਾਰ ਬਅਕਾਰਾ ਨਉ ਮਹੀਨੇ ਗਰਬੁ ਕੁੰਡ ਲਟਕੇ ਫਲਿਕੀ
 ਭਾਂਤਾ ਪੈਰਿਉ ਤੇ ਸਿਰ ਕਰਿ ਤਲੈ ਨਾ ਸੁਖ ਦੇਹਨ ਗਤਿ ਸਿਮਰਨਿ ਕਰਦਾ ਉਰਧਿ ਮੁਖਿ ਪਲੁਪਲੁ ਸਾ
 ਸੋਸਾਸਾ ਜੋਇਕ ਪਲੁ ਰਬੁ ਨਾਜ ਪੈਤ ਬਜੁ ਸਾਹੀ ਜਲਿ ਜਾਸਿ ਜੋਕ ਛੁਮਾ ਵਰਖਾਇ ਪੀਤਾ ਤੇ ਜੋਰ
 ਸੁਹੋਇ ਨਾਨਕੇ ਧਿਰੋਹੋਇ ਕਰਿ ਅੰਦਰਿ ਜਾਵੈ ਸੋਇ ਨਾਨਕਾ ਲਗਾਨਾ ਭੁਜੈ ਸੇਵ ਲਿਕੀ ਭਾਂਤਾ ਬਾਦਿਅ
 ਬਿਅਰਿਨਾਰ ਮਹਿ ਪਕੋਦਿਨੁ ਅਰੁ ਗਤਾ ਗੁਥੀ ਅੰਦਰਿ ਰਤਨਿ ਹੈ ਮਨੀ ਖੁਨ ਕੇ ਮਾਹਿ ਹਰਦੇ ਅੰਦਰ
 ਜਪੁ ਕਰੇ ਬਾਹਿਰ ਕਿਸਾ ਬਿਧਿ ਜਾਹਿ ਜੋਗਾਰਿ ਅਜਤਿ ਤਪੁ ਕਰੈ ਸੁਰਤਿ ਖਸਮ ਕੇ ਬੀਚਾ ਤਾਕਉ ਸੁਣ

ਹਿਥੋਇਤੈ ਅਚਰਜੁ ਜਗਦੀਸਾ। ਸਤਿਨਾਮੁ ਮੁਖਿ ਜਪਿ ਕਰੈ ਹੰਢੁ ਨਾਹੀ ਤੁੰ ਆਹਿ। ਨਉ ਮਾਸ ਤਉ ਮ ੧੬੩
 ਗਨਿ ਸੁਪੈ ਛਿਰ ਚਲਿਆ ਧਾਰਿ ਚਾਹਿ। ਸਾਹਿਬ ਸੇਬਿ ਨਤੀ ਕਰੈ ਵਿਸਰਿ ਨ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ। ਤੁਝੁ
 ਬਿਨ ਮੇਰਾ ਕੋ ਨਹੀ ਜੀਉ ਪਿਰੁ ਸਭ ਤਾਸਿ। ਕੀਨੀ ਦੁਖਾਖ ਸਮਸੇ ਮਨਿ ਹਿਤੁ ਤੁਝੈ ਧਿਆਇ। ਗੁਥੀ ਤੋੜੀ
 ਅੰਤਰੇ ਬਾਦੁ ਕੋਰਾ ਲਾਇ। ਬਾਦੇ ਪੋਲਿਆ ਚਲਿਆ ਦਉੜੀ ਆਭੁ ਗਦੁ ਆਹਿ। ਆਦਰੁ ਦੁਖ ਪੁਕਾਰਿ ਮ
 ਕਹਾ ਕੀਉ ਕਰਿ ਤਾਰਾ। ਤੁੰ ਦੂਜੇ ਵੈ ਛਿਕ ਕਾ ਦਿਆ ਜੋ ਉਲੇਹੇ ਜੰਦੀ ਮਾਹਿ। ਮਾਦਰਿ ਪਿਸਰਿ ਦੁਖ ਲਗਾ
 ਨਰ ਕਨੀਸਾ ਨਦੁ ਗਾਹਿ। ਨੇਕ ਬਰਿ ਸਿਰਪੰਠੁ ਲੇਬਾ ਹਰਿ ਨਿਕਲਿਆ। ਲਗਾਟ ਹੋਲਾਸੀ ਸਪਰਿ ਦੁਨੀ
 ਆਛਿ ਕਲਇਆ। ਅੰਦਰਿ ਦੇਖਿਆ ਅਉਰ ਕਛੁ ਜਿ ਕਰਕੀ ਆਕਛੁ ਅਉਰਾ। ਬਾਹਿਰ ਆਇਆ ਜ
 ਹਨਿ ਵਿਚ ਫੇਰਿਆ ਆਪਣਾ ਦਉਰਾ। ਤਬ ਲਗਾ ਹੰਢੁ ਹੰਢੁ ਕਰਨਿ ਹੰਢੁ ਹੰਢੁ ਆਹਿ। ਇਸ ਬਿਚਾਰੈ ਦੇ
 ਸਕੀ ਤੁਖ ਮਹੀ ਐਸਾ ਹੀ ਪਾਹਿ। ਮਾਇਆ ਮਤਾ ਮੋਹਿ ਕੀ ਦੇਹ ਰਚੀ ਜਗਦੀਸਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਮੇਰੇ
 ਸੁਝੈ ਸਾਜ ਕੀ ਆਸੁ ਬੀਚਾ। ਕੋਟਿ ਤੇਤੀ ਸਾਰੇ ਵਤਾਂ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਦੇਹੀ ਮਾਹਿ। ਸਾਹਿਬ ਸਗਲੀ ਸਿਸਟਿ
 ਕਾਭੰਡ ਲਭੁ ਸੇਖਾਹਿ। ਜੋ ਸਮਿ ਗ੍ਰੀਖੰਡ ਕੀ ਪਿਰੇ ਹੀ ਵਿਚ ਕੀਨਾ। ਅਸਟਿ ਦਸਾਸਿ ਧਨ ਉਨਿ ਪੀਸਾਹਿ ਬ
 ਕਰਤੁ ਲਦੀਨਾ। ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਸਗਲ ਗੁਣ ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸਨਾਨਾ। ਸਤਿਨਾਮ ਅਕਾਲ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਮਿਲਿ
 ਅਤੁ ਬਦਾਨਾ। ਇਹੋ ਹੀ ਤੇਹਿ ਤਾਰ ਸੀ ਅਹਿ ਨਿਸਜ ਪੁਰੇ ਮੀਤਾ। ਈਹ ਹੰਢੁ ਹੰਢੁ ਕਰਿ ਉਠਿ ਆਭੁ ਈ ਬੁਧਿ
 ਬਿਪਰੀਤਾ। ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਬਾਸਿ ਧਿਆ ਜੇ ਸਿਧਾਨ ਬਾਹਿਰ ਹੋਇ। ਸਿਧੇ ਕਾਉ ਪੈਰਾ ਤੁਇ ਆਤੁ ਲਿ
 ਆਨ ਬਹਿਰੇਇ। ਅੰਦਰਿ ਕੋ ਕੇਤੁ ਤੁੰ ਬਾਹਰਿ ਹਉ ਮੈਂ ਹੋਇ। ਕਿਉ ਕਰਿ ਲੇਖਾ ਮਿਟਾਈ ਮੇਤ ਕਰੀ ਰਨ ਛਾਡੇ
 ਹੀ। ਮੁਰਸਦਿ ਸਰਨੀ ਜੇ ਪਵੈ ਕਰਮੀ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇ। ਕਰਿ ਇਤ ਬਾਰਖੁ ਦਾਇਤੋ ਪੂਰੀ ਲੇਖ ਮਿਟਾਇ। ਸਿ

ਧਾਮਾਰਗਰਬਿਦਾਜੀਮੀਕੀਪ੍ਰਭੂਬਤਾਇ। ਪਗਤਲੇਹੋਇਮਹੀਨਜਧਤਧਮਸਤਕਲਗੇਆ
 ਇ। ਉਲਟਾਖੇਲਖਸਮਕਾਕਦਮੇਸੀਸਭੁਕਾਇ। ਸਿਰਤਲੇਪੈਰਉਪਰੇਤਧਮਾਰਗਸੀਧਾਪਾ
 ਇ। ਉੱਠੇਛੇਡੇਜਾਪਜਪੇਤੂੰਤੂੰਜਾਪਕਰੇਇ। ਫਿਰਕਰਮਨਲਾਗੁਹੋਇਤਿਸਸੀਧਾਲੇਖਪੜੇਇ
 ਕੁਲਾਧੁਗਦਇਲੇਖਥਾਤੇਨੋਲੇਖਪਇਆ। ਧੁਨੀਬੁਝਮਿਟਾਇਆ। ਕੁਲਾਸੁਬਖਸਭੁਇਆ। ਸੀ
 ਸਨਿਵਾਇਆਇਹੁਫਲਸੁਣਹੋਰੁਕਨਲਦੀਨ। ਹੋਈਮੇਟੇਉਰਧਮਨਤੇਕਰਹੁਯਕੀਨ। ਪੰਚ
 ਤਤਪ੍ਰਵਾਣਕਰਿਛੇਵਾਸਚਮੇਲਾਇ। ਸਭੁਨਾਸੀਸਨਿਵਾਇਆਧਰਤੀਅਰੇਆਇ। ਜਿਸਗਰੂਰ
 ਤਿਮਨਕਰੀਸੋਈਕੁਇਆਸੋਤਾਨ। ਨਜੀਵੈਨਾਮਰਸਕੈਆਤਸਵਿਚਹੈਰਾਨ। ਹੁਕਮਸਾਹਿਬਦ
 ਫੇਰਿਆਕਿਉਕਰਿਹੋਵੈਸੁਖ। ਨਮਤ੍ਰੰਡਸਿਰੇਨਾਉਤਰੇਆਈਐਜਈਐਦੁਖ। ਸਾਹਿਬਦਾਇਹੁ
 ਹੁਕਮਹੈਪੈਰੀਪਵਣਨਛੇਡਾ। ਸਤਿਗੁਰਤਾਰੀਆਉਮਤੀਕੇਤੀਲਖਕਰੇਨਿਯਰਤੀਮਥਾਟੇਕਿਅ
 ਕਜਸੁਪੇਲਾਹੋਇ। ਜਾਪਹਲੇਧੁਨੀਮੰਗੀਏਤਾਪਿਛੋਮੰਗੇਲੇਇ। ਸਿਰਮੁਕਦਰਾਦੇਲਾਬਿਆਮ
 ਥਾਧਰਤੀਟੇਕਾ। ਮੁਹਰਿਆਪੁਰੀਥੋਦੀਐਨਿਵਿਆਸਿਧਾਲੇਖ। ਸੀਸਨਿਵਾਇਅੰਦਰੇਨਿਵਿਆ
 ਸੋਪਰਵਾਣ। ਇਥੇਮਿਲਨਵਰਿਯਾਈਆਦਰਗਰਿਪਾਵਹਿਮਾਣ। ਪਟਨਅੰਦਰਰਖੀਐਧਰਤੀ
 ਸੀਸਨਿਵਾਇ। ਕਰਿਦਿਤਬਾਰਖੁਦਾਇਤੇਨਹਿਪੁਛੇਜਮਰਾਇ। ਵਡਾਪਾਈਜੀਉਹੈਜੀਆਜੀ
 ਉਕਹਾਇ। ਜੀਦਾਪੀਰਵਖਾਈਐਸਭੁਕਾਬਡਾਕਹਾਇ। ਪਾਣੀਓਹੋਆਮਾਨਸਹਿਹੀਸਚੇਗਚੁ
 ਗਾਇ। ਨਉਸੈਨਦੀਨਨਿਨਵੇਸਪਤਿਸਮੁਦ੍ਰਵਹਾਇ। ਪਾਣੀਧਰਤੀਹੇਠਹੈਉਤੇਧਰਤਤਗਾਇ। ਧ
 ਰਤੀਉਤੇਅਸੰਖਜੀਹਲਚਲੁਮੁਲਨਖਾਇ। ਪਾਣੀਅੰਦਰਿਏਹੁਗੁਣਅੰਤਵਹੈਨੀਵਾਣ। ਸੀਸਨਿ

ਵਾਇਉ ਸਪਰਤੇ ਲਈ ਅਸਨਾਹਿ ਕੁਧਾਣਾ ਬੰਦ ਅਕਾਸੇ ਉਤਰੇ ਨਿਵੇਧਰਤੀ ਅਗੇ ਆਇਆ ॥ ੧੬੪ ॥
 ਭਾਆਪਿ ਸੰਕੋਚ ਕੋ ਵਿਚਲੇ ਦੀਧਰਤ ਸਮਾਇ ॥ ਵੰਜਾ ਗੁਣ ਪੈਉਣ ਦਾਸੁਣੀ ਐ ਮੇਰੇ ਮੀਤਾ ॥ ਅਨਿ
 ਹਿਤ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇ ਦਾਧਰਤੀ ਅਗੇ ਨਿਤਾ ॥ ਧੂਨੀ ਕਾਰਨਿ ਆਵਦਾ ਕੋ ਹੁਕਾਫਤੇ ਚਲਿ ॥ ਧੂਨੁ ਧਰਤਿ ਕੀ
 ਮੇਲ ਕਰਿ ਜਾਵਾ ਮੁਹਤੇ ਮਲਾ ਦੇਖ ਅਕਾਸ ਅਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ਸਰੁਤੇ ਉਚਾਹੋਇ ॥ ਨਿਵੇਆ ਅਗੇ ਧਰਤ
 ਦੇ ਲਗਾਇ ਸੇਸੇਇ ॥ ਨਿਤ ਨਿਤ ਧੂਨੀ ਜਾਚ ਦਾਸਤਿ ਗੁਰ ਧਰਤੀ ਰੂਪਾ ॥ ਇਸ ਬਿਧ ਸਚ ਦੁਧਾਇ ਕੋ ਅ
 ਨੀ ਨੀਚੇ ਤੇ ਉਚਾ ॥ ਸਭੇ ਅਉ ਗੁਣ ਆਤੁ ਸੇ ਉਚਾ ਆਪਿ ਜਣਾਇ ॥ ਸਿਰਨ ਨਿਵਾਇ ਧਰਤ ਨੇ ਛਿਤਰ
 ਉਤੇ ਖਾਇ ॥ ਵਟੀ ਘਟੀ ਮਾਰੀ ਐ ਕੁਰਿ ਕੁਰਿ ਮਿਟੀ ਛੁਜਾ ॥ ਅਜੇ ਨ ਸੀਸੁ ਨਿਵਾਇ ਦੀ ਆਤੁ ਸਵਰੀ ਨਿਲ
 ਜਾਜੇ ਪਾਣੀ ਉਤੇ ਮਾਰੀ ਐ ਤੇ ਦੇ ਨਿਵਾਇ ਸੀਸੁ ॥ ਬਦਿਖ ਸੀ ਅਤਿ ਆਤੁ ਸੀ ਵਰੀ ਨਿਗਰੀ ਰੀਠਾ ॥ ਆਤੁ
 ਸਾਸਿਰਨ ਦੇ ਸਕਹੁ ਪੁਰਹੀ ਲਿਖਿ ਆਤੁ ਹਾ ॥ ਸੁਣਹੁ ਸਨਾਹਿ ਸਚ ਦਾ ਲਈ ਐ ਮਨ ਕੇ ਮਾਹਿ ॥ ੧੬੫ ॥ ਅ
 ਵਲ ਭੁਇਆ ਅਕਾਰੁ ਜਬ ਮੁਖ ਹਸਿ ਕਹੀ ਖੁਦਾਇ ॥ ਪੰਚਤਤ ਉਤਪਤਿ ਕਰਿ ਛੇਵਾ ਸਚ ਮਿਲਾਇ ॥ ਬਾ
 ਦੀ ਆਬੀ ਆਤੁ ਸੀ ਚਉਥੀ ਖਾਕੁ ਸਰੂਪਾ ॥ ਪੰਜਵਾ ਆਪਿ ਖੁਦਾਇ ਮਿਲ ਜਾਜਿ ਆਕੁ ਦਰਤਿ ਰੂਪਾ ॥ ਮਾਇਅ
 ਕੁ ਦਰਤਿ ਇਕੁ ਹੋਇ ਨ ਮਹਿ ਨ ਹੀ ਭੇਦਾ ॥ ਭੇਦ ਕੀ ਦੇਵਿ ਚ ਆਦਮੀ ਕਾ ਬਿਕਰਿ ਬੇਦ ਕਤੇਬਾ ॥ ਅਵਲ ਖੁਦੁ
 ਦਾਇ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾਰੂਪ ਨੇ ਰੇਖਾ ॥ ਸੁਰਤਿ ਮੁਰਤਿ ਨਾਹਿ ਕਛੁ ਰਹੈ ਆਦਿ ਸਾਇ ਅਲੇਖਾ ॥ ਵਰੋਨੇ ਚਿਹਨੇ ਬਾਹਰਾ
 ਲਖਨ ਲਖਿ ਆਜਾਇ ॥ ਸੁਣੀ ਐ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਕੋ ਪੈ ਅਲਾਇ ॥ ਖਾਹ ਸਿਕਰੀ ਖੁਦਾਇ ਜਬ
 ਸਾਜਿ ਆਕੁ ਦਰਤਿ ਰੂਪਾ ॥ ਰੁਕਨ ਖੁਦਾਇ ਤਦਿ ਫਿਰ ਬੀਆ ਅਲਾ ਅਲਖ ਸਰੂਪਾ ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਕੁਈ ਜਹੁਰਿ
 ਤਬਤੀ ਨ ਸਰੂਪ ਉਪਾਇ ॥ ਬਾਦੀ ਆਬੀ ਆਤੁ ਸੀ ਮਾਇਆ ਲੇਖਣਾਇ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਮਹੇਸ਼ਵਰ

ਕੀ ਅੰਧੁਗਟਿ ਸਰੂਪਾ ॥ ਦਿਤਾ ਸਭਾਇ ਖਾਤਿ ਆਰਤਿ ਹਕੀ ਤੇ ਜਗ ਪਤਿ ਰੂਪਾ ॥ ਫਿਰ ਮਾਇਆ ਮਨ ਮੈ ਧਾਰੀ
 ਆਕਛ ਕੀ ਜੈ ਤੋਰ ਅਕਾਰਾ ॥ ਕੋਨੇ ਮੈ ਲਨਿ ਕਾ ਸੰਕਰਿ ਮਾਨ ਸਰੂਪ ਸਵਾਰਾ ॥ ਦੁਜੋ ਕੋਨੇ ਮੈ ਲਕਛਿ
 ਕੀ ਨਾ ਦੈਤ ਸਰੂਪਾ ॥ ਮਧੁ ਕੈ ਦਿਤਾ ਕੋਨਾ ਮਧ ਰਿਨ ਰਿਨਾਰੀ ॥ ਦੁਇ ਰੂਪਾ ਨਰ ਨਾਰੀ ਮਾਨ ਸਭਾਇ ਆਜਿਨ
 ਕੀਤੀ ॥ ਸਿਸੁਟਿ ਸੁਧਾਗਾ ॥ ਰਾਜਾ ਮਨ ਤਿਹ ਨਾ ਮਧਰ ਮਹਾਰਥੀ ਅੰਭੁਤਾਗਾ ॥ ਜਾ ਕੇ ਰਬ ਕੇ ਚਕ੍ਰ ਕਰਿ ਥੀਏ
 ਸਪਤਿ ਸਮੁੰਦ੍ਰਾ ॥ ਸਾਤੋ ਹੀ ਸੰਗ ਦੀਪ ਕਰਿ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਨਰਿੰਦਾ ॥ ਦੁਤੀਐ ਸਾਜਿ ਆਮਧ ਕੈ ਦਿਦਾ ਨੇ ਬਡੀ ਬ
 ਲਾਇ ॥ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਜੋ ਜਨਿ ਇਕ ਸਹੰ ਸੁਬ ਛਤਾ ਭੂਪਰ ਜਾਇ ॥ ਤੁਥ ਮਾਇਆ ਮਨੇ ਬਿਚਾਰਿ ਆਕਹਾਰੁ
 ਇਆਇ ਹੁਪਤਾ ॥ ਓਰ ਚਣਾ ਸੰਸਾਰ ਕਉ ਏ ਸਰਗ ਖਾਇ ਕੋ ਕੂਟਿ ॥ ਮਾਇਆ ਦਾਨੇ ਦੋਨੇ ਡੇਰ ਫਲ
 ਰੀ ਮਾਰਾ ॥ ਛੁੜੀ ਜੁਗ ਲੜ ਦੇ ਰਹੇ ਬਡਿ ਹੁਆ ਪ੍ਰਿਧੁ ਕਾਰਾ ॥ ਮਧ ਕੈ ਦਕੇ ਸੀਸ ਕੋ ਕਟਿ ਆਚਕੇ ਮਾਰਾ ॥ ਕਾ
 ਨੇ ਤੇਵਹਿ ਨਿਕਲੀ ਮੇਧਾ ਹੜਿ ਹੜਿ ਕਾਰਾ ॥ ਰਿਕੁਨਾ ਏ ਜਲ ਪਰ ਤੁਰੀ ਤੁਧਿ ਭੁਈ ਮੇਵ ਨੀ ਰੂਪਾ ॥ ਮਾਇਆ
 ਮਾਨ ਸਹੋਇ ਤਬ ਫਿਰ ਬਧੋ ਨੇ ਸੁਤਾ ॥ ਪਚਤਤ ਪਵਾਣ ਕਰਿ ਫਿਰ ਕੀ ਆਸਰ ਲਾਸਾਜਾ ॥ ਤੁਥ ਮਾਇਆ
 ਮਾਨ ਸਕੋ ਕਹਿ ਆਜਾਇ ਕਰ ਹੁਤੁ ਮਰਾਜਾ ॥ ਸਿਰ ਪਰਿ ਮੁਕਟਿ ਬੰਧਾਇ ਆਮਾ ਬੇਤਿ ਲਕਚੜਾਇ
 ਫਿਰ ਉਪਰਿ ਛੁੜ ਫਿਰਾਇ ਆਵਰ ਦਿਤਾ ਮਹਾਂ ਮਾਇਆ ॥ ਅਬ ਚਲਤੁ ਮਰਾਗ ਜਹੈ ਜੁਗਾ ਜੁਗੀਤ ਰਮਾਹਿ
 ਤੁਮਗਾ ਸਾਨੀ ਦੁਸਰਾ ਹੋਰ ਜਗ ਮਹਿ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥ ਤੁੀ ਨੇ ਗੁਣ ਬਲਾਇ ਕੇ ਆਗਿ ਆਕੀ ਨੀ ਮਾਇਆ ॥
 ਸੀਸਾਨੇ ਵਾਹੋ ਪ੍ਰਤਤੁ ਮਾਨ ਸਾਗੇ ਜਾਹਿ ॥ ਦੋਨੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇ ਆਤੀ ਜੇ ਦੀਨਾ ਫੇਰਾ ॥ ਤੁੰਤੋ ਕੁਇਆ
 ਸੈਤਾ ਨਿਜਗ ਸਭੁਣਾ ਮਹਿ ਵਫੇਰਾ ॥ ਪਉਣ ਗਰੂਪਾ ਣੀ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਪਰਤਿ ਮਹਤਿ ॥ ਕੁਇਆ ਸੈਤਾ ਨੀ
 ਤੁਸੀ ਭਿਸਤੋ ਦਿਤਾ ਸਟਿ ॥ ਅੰਤਿ ਲੋਕਿ ਕੋ ਵੇਚਿ ਰਹੇ ਰਿਸਤਿ ਨਜਾਣੇ ਪਾਇ ॥ ਜਬ ਜਿਉ ਕਉ ਪਹੁਚੇ

ਕੁਸਤਿਕੁੰਫਿਰਦੇਵਨ ਅਗੇਗਿਝਾਇ। ਅਤਸੁਜਗਤਿਜਲਾਇਆਬਚਣਨਪਾਇਆਕੋਇ। ਹਿੰਦੂ ੧੬੫
 ਮੁਸਲਮਾਨਦੁਇਜਲਿਬਲਿਮਾਟੀਹੋਇ। ਗੁਸਾਉਰੇਆਤਸੇਖਾਕਕੋਰੇਪਲਬੀਚਾ। ਨਿਸਦਿਨਰ
 ਏਜਗਤਿਕੋਭੁਇਆਨਿਸਾਨੀਮੀਚਾ। ਤਾਮਪਕੇਸੀਗਿਆਤਸੇਤਿਸਵਿਚਭੀਸੈਤਾਨਾ। ਪਾਧਿਆਤਿ
 ਪਤਿਅਗਮਹੋਇਪਾਛੇਉਪਜੇਕਾਂਮਾ। ਕਾਐਰੂਹਮਲੀਨਹੋਇਕੋਰੇਕੋਰੇਰਸਭੇਗਾ। ਖੇਸਥਿਗਾਨੀਨਾਸੁ
 ਝੀਕਰਨੇਲਾਗਾਭੇਗਾ। ਮਹਾਂਪਾਪਨੀਅਗਨਹੈਕਹਾਕਹਾਨਹੀਠਉਗਿ। ਜੇਤੇਮਾਨਸਦੇਵਤਾਸਭੁਣਾ
 ਕਰਦੀਰਉਝੀ। ਅੰਦਰਿਬਾਹਿਰਹੀਪੈਲਖਿਚਉਰਾਸੀਮਾਹਿ। ਕਿਸੇਥੇੜੀਕਿਸੇਅਗਲੀਖਾਲੀ
 ਕੋਈਨਾਹਿ। ਧੰਨਧਰਤੀਸਤਿਗੁਰੂਹੈਫਿਰਆਤਸਲਏਸਮਾਇ। ਇਤਣੇਅਉਗਣਜਾਣਿਕੋਜਗਨਾ
 ਸਤਿਵਸਾਇ। ਅੰਸਾਸਤਿਗੁਰਧਰਤੀਰਹੇਚਰਨਤਲੇਲੀਨ। ਉਪਰਿਫਿਰਦੇਜੀਆਜੰਤੁਖਨਕਤ
 ਰਾਦੀਨਾ। ਨਿਸਦਿਨਕਰਹਿਪ੍ਰਦਖਣਾਸੂਰਜਚੰਦਦੁਇਗਾਇ। ਜਿਨਦੇਚਾਨਣਜੀਆਜੰਤੁਰਹਦੇਬੇਪ
 ਰਵਾਹਿ। ਤਿਨਾਭੀਸੀਸਨਿਵਾਇਆਧਰਤੀਅਗੇਆਇ। ਗਜਿਆਬਰਿਰਾਜਹੈਪਾਤਸਾਹਸਿਰਪਾਤ
 ਸਾਹਿ। ਜੇਤੇਰਿਖਮੁਨੀਸਗਹੋਇਵਡਿਅਉਤਾਰਾ। ਪੀਰਪੈਕੋਬਰਅਉਲੀਏਗਉਸਿਕਤਬਸਲਾਰ
 ਤਿਨਾਭੀਸੀਸਨਿਵਾਇਆਧਰਤੀਅਗੇਆਇ। ਧਰਤੀਪੂਰੇਸਤਿਗੁਰੂਸਭੁਲਏਸਮਾਇ। ਦਾਗਪਾਇ
 ਰਧਰਤੀਜੇਧਰਤੀਹੋਇਸਮਾਇ। ਤਾਕੋਨਿਕਟਿਨਆਵਈਦੇਜਕਸੰਦੀਭਾਇ। ਧਰਤੀਵਿਚਸਮਾਈ
 ਅਨਿਜੇਗੀਤੇਸੀਨਿਆਸਾ। ਸੂਰਧੀਰੁਵਰਿਆਮਦੀਪੂਰਨਕਰਦੀਆਸਾ। ਧਰਤੀਉਤੇਥੈਠਕੇਜੇਕੋ
 ਸਾਧੇਜੇਗਾ। ਪੂਰਨਹੋਵਹਿਕਾਂਮਨਾਮਿਟਜਾਵਹਿਭਉਰੇਗਾ। ਮਰਨਾਭਲਾਉਜਾਨਦਾਜਹੰਜੀਆਜੰਤੁ
 ਵਰਸਾਇ। ਪਾਛੇਰਹੇਜੇਵਲਿਹਤਿਧਰਤੀਵਿਚਸਮਾਇ। ਜੇਕੋਧਰਤੀਹੋਇਰਹੈਧਰਤੀਕਾਗੁਰਸੇ

ਇ॥ ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਧਰੇ ਚਰਨ ਕੋ ਤਿਥ ਤਿਥ ਪਾਵਨਿ ਹੋਇ॥ ਲਖ ਧਰਤੀ ਧਰਤੀ ਲਿਵੈ ਨ ਲਾਗੇ ਸੋਇ
 ਜੇ ਕੋ ਧਰਤੀ ਦੇਹ ਵਿਚ ਗੁਣ ਲੈ ਧਰਤੀ ਹੋਇ॥ ਧੀਰ ਜਧਰਤੀ ਧਰਮ ਸਾਲ ਸਾਧੂ ਕਰਨਿ ਜੁਗਾਰ॥
 ਜਾਚਨ ਚਰਨ ਪੂਜਨ ਮੁਖ ਤੇ ਲਾਇ ਨ ਛੁਗਾ॥ ਸਾਧੂ ਜਗ ਵਿਚ ਇਉਂ ਰਹਨਿ ਜਿਉਂ ਪਾਰਸ ਪਥਰਿ
 ਮਾਹਿ॥ ਅਚ ਨਿਚੇ ਤੀਧਾ ਤਿਕੋ ਕੰਚਨਿ ਵਰਨਿ ਕਰਾਹਿ॥ ਮਣਿ ਸਿਰ ਵਿਚ ਜਿਸ ਸਪਦੇ ਸਪਾ ਵਿਚ
 ਫਿਰਾਹਿ॥ ਅਪੁਣਾ ਮਰਮ ਨ ਦੇਵਨੀ ਗੁਪਤਿ ਵਲਾਇ ਮਾਹਿ॥ ਚੰਦਨ ਬਾਵਨਿ ਆਖੀ ਐਰੁ ਖਾਓਂਦੇ
 ਹੋਇ॥ ਅਪੁਣੀ ਮੁਸਕਾਹੀ ਸੁਰੁ ਖਚੰਦਨਿ ਕਰਦਾ ਹੋਇ॥ ਗਾਜਾ ਤਾਜ ਗਵਿਚਰ ਹੈ ਮਰਮ ਨ ਪਾਵੈ
 ਕੋਇ॥ ਜੇ ਇਛਾ ਕਰਿ ਮੰਗੀ ਐਸੇ ਈਧਾ ਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਕਾਂਮ ਪੇਨ ਜਗ ਵਿਚਰ ਹੈ ਮਰਮ ਨ ਕੋਈ ਪਾਹ
 ਛੁੜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੰਗੀ ਅਨਿਤੁ ਤਾਛੁ ਨ ਕਢਿ ਦਿਵਾਇ॥ ਸਾਧੂ ਜਗ ਵਿਚ ਆਖੀ ਐ ਜਗ ਹੀ ਵਿਚ ਫਿਰ
 ਗਾ॥ ਅਪੁਣਾ ਆਪ ਛੁਪਾਵਹੋ ਕਿਸੇ ਨ ਆਪਿ ਲਖਾਹਿ॥ ਮਾਇਆ ਵਿਚ ਉਦਾਸ ਹੈ ਬੋਲੇ ਅਚਰ ਜ
 ਬਾਣਾ॥ ਮਾਇਆ ਧਾਰੀ ਭਰਮ ਦੇ ਸਕੇ ਨ ਕੋਇ ਪਛਾਣਾ॥ ਅਕੁ ਥਕੇ ਬਾਣੀ ਬੋਲ ਦੇ ਸਬਦ ਬਕੇ ਲਿਖ
 ਲਾਇ॥ ਬੋਜਤਿ ਬੋਜਤਿ ਪਾਈ ਐਸਾ ਧੁਸਹਿ ਜਿਸੁ ਭਾਇ॥ ਭੁਖੀ ਸਾਧਨ ਪਾਈ ਐ ਭੁਖਾ ਵਿਚ ਨ ਹੋ
 ਇ॥ ਸਾਧੂ ਭੋਖੇ ਬਾਹਰਾ ਵਰਨਿ ਅਵਰਨਿ ਨ ਕੋਇ॥ ਬੋਲਿ ਆਹੀ ਤੇ ਪਾਈ ਐ ਜਾਣੇ ਜਾਣਨਿ ਗਾਰਿ॥ ਜ
 ਣ ਅਜਾਣੇ ਬਾਹਰਾ ਬੋਲੇ ਸਬਦ ਅਪਾਰਾ॥ ਸਾਧੂ ਅੰਜਨਿ ਸਚੁ ਦਾਜਿ ਹਸੁ ਸੁਣਹਿ ਸੁਭ ਲੇਇ॥ ਜਿਸ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਸੋਮੇ ਲੇਇ ਹਮਤਿ ਪਾਵੈ ਕੋਇ॥ ਅਵਲਿ ਆਦਮ ਇਉਂ ਭੁਇਆ ਸੁਣੀ ਐਰੁ ਕਨ ਲਈਨਾ॥ ਕ
 ਈ ਅਸੀਖਾ ਆਦਮਾ ਤਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਕੀਨਾ॥ ਕਈ ਅਸੀਖਾ ਆਦਮਾ ਤਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਕੀਨਾ॥ ਕਈ ਅਸੀ
 ਖਾ ਕਿਆ ਮਤਾ ਪਰ ਲੈ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾ॥ ਜੇ ਸੀ ਕਿਆ ਮਤਿ ਰੂਹ ਦੀ ਹੋਰ ਹੋਈ ਅਪਰਿਅਪਾਰਿ॥ ਕਿਤੀ

ਹੋਈਆਕਿਆਮਤੀਕੁਛਕੀਆਨਜਾਇਸੁਮਾਰਾ। ਆਦਮਾਮੰਤੁਨਪਾਈਐਪੈਕੰਬਰਤੇਅਵਤਾ ੧੬੬
 ਗ। ਚਉਪਾਨੀਧਾਨੀਧਰਤਿਹੋਗੋਇਹੈਸੀਸਾਰਾ। ਪਾਸਾਹਥਿਖੁਦਾਇਦੇਜਿਉਭਾਵੈਤਿਉਛਾਗ। ਪਕੀ
 ਸਾਰੀਪਿਤ੍ਰਪਵੈਫਿਰਕਚੀਦਿਚੈਭਾਗ। ਨਾਨਕਆਖੇਰੁਕਨਦੀਇਹਸੁਰਤਿਸੀਸਾਰਾ। ਅਗਲੀਪਿਛ
 ਲੀਸੁਧਨਹੀਕਰਿਹੋਆਮਕਾਰਾ। ਕਰਿਕਰਿਬਹੁਤਦਿਧੀਰੀਆਖੇਦੱਕਤੇਬਧੀਚਾਗ। ਵਿਚਦਸ
 ਤਾਨਾਪਿਛਲੀਕੀਤਾਸਭੇਸੁਭਾਗ। ਅਵਲਾਅਵਲਾਆਦਮੀਇਸਥਿਧਕੀਆਖੁਦਾਇ। ਆ
 ਦਮੋਸਾਜੇਆਦਮੀਆਖੇਕੋਟਹੁਦੈਤਉਪਾਇ। ਜਿਤਦਿਹਸਾਜੀਸਿਜਟਿਰਬਤੁਬਦੋਨੋਚਲੇਗਾਹਿ।
 ਇਕਦਾਨੋਇਕਦੇਵਤੇਵੈਰਵਿਰੋਧਕਰਾਹਿ। ਜਬਅਵਲਸਾਜਿਆਆਦਮੀਤੁਬਰੀਦਮਹੋਈਨਾਸ
 ਵਜਨਸਿਰਜਾਹੀਛੜੀਪਕੇਲਹੋਸੀਭਾਲਾ। ਜਿਤਦਾਣਹੋਆਵਜਨਾਇਹੁਤੁਬਆਦਮਕੋਕਦਹੋਇ।
 ਨਾਨਕਆਖੇਰੁਕਨਦੀਸਾਹਿਬਅੰਤਨਕੋਇ। ਸਾਹਿਬਕਿਸੇਨਦੇਖਿਆਸਕੁਕੁਦਰਤਿਕੀਏਬਝ
 ਇ। ਕੁਦਰਤਿਅੰਤਨਪਾਇਆਸਭੁਲਿਖਪਤ੍ਰਿਥਕੀਗਾਇ। ੬੪॥ ਸੁਆਲਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੂਰ
 ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਣੀਐਨਾਨਕਪੀਰ। ਰਬਜਿਉਕਰਿਆਦਮਸਿਰਜਿਆਤੁਹਿਆਖੀਸਚ
 ਤੁਦਬੀਰਾ। ਆਦਮਿਮਿਲਿਆਬਖਸਕੀਲੈਆਇਆਇਸਜਹਾਨ। ਤੁਸੀਭੀਅਪਣੀਆਕੁਰਸੀ
 ਬੀਆਪਿਛੋਕਹੋਬਿਆਨ। ਬਡੇਤੁਮਾਰੇਕਉਣਸਨਿਤੁਮਜਿਬਹੁਉਪਜੇਆਇ। ਅਵਲਾਆਖਰਿ
 ਸਭਕੋਤੋਤਧਦਿਲਦਾਖਤਰਾਜਾਇ। ਤੂੰਸਾਹਿਬਪੈਕਰਾਮਤਦਾਤੁਹਿਪਾਈਘਰੇਖੁਦਾਇ। ਹੋਰਤਿ
 ਤੀਕਿਸੇਨਆਦਮੀਤੈਕੁਕਿਸੇਆਇ। ਵਡਾਸਾਹਿਬਪੈਕਰਾਮਤਦਾਅਪਣੇਸਿਰਖੁਦਹੋਇ। ਕ
 ਹੋਸਰਾਫਤਿਆਦਮੀਜਿਸਕਪੈਵਡਾਸਭਕੋਇ। ਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਦੇਅਵਲਇਕਖੁਦਾਇ। ੩

ਜਾਨੁਗਮਹੀਮਦੀਜਿਨਚਾਨਣਕੀਤਾਆਇ।।ਇਹਸਭਗਲਾਖੇਲਕੇਆਖੇਨਾਨਕਪੀਰ।।ਆਪੋਅ
 ਪਣੋਮਜਬਦੀਕਹਦੇਸਭਤਕਰੀਰ।।੬੫॥ ਜਵਾਬਨਾਨਕ **ਮੁਹਾਰਾ** ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹ
 ਸਚਸੁਣਹੁਬਹਾਵਦੀਪੀਰ।।ਰਬਜਿਉਕਰਿਆਦਮਸਿਰਜਿਆਸੁਭਾਖੀਕਰਿਤੁਦਿਬੀਰ।।
 ਜਬਹੋਆਹੁਕਮਖੁਦਾਇਦਾਤਬਕੁਦਰਤਿਆਦਮਕੀਨ।।ਰਬਹਿਕੋਆਦਮਸਿਰਜਿਆਜੇਜਾ
 ਏਦੀਨਬਦੀਨ।।ਆਦਮਮਾਨਸਇਕਹੈਦੁਇਵਿਚਜਘਾਨਫੇਰ।।ਅਗੇਸੁਣਹੁਬਹਾਵਦੀਅਜੇਬ
 ਕੀਮਸਲਾਫੇਰ।।ਅਵਲਇਕਖੁਦਾਇਸੀਦੁਜੀਕੁਦਰਤਿਕੀਨ।।ਬਾਦੀਆਬੀਆਤਸੀਫਿਰਕੁ
 ਦਰਤਿਕੀਤੇਤੀਨ।।ਬ੍ਰਹਮਾਬਿਸਨਮਹੇਸ਼ਤ੍ਰੈਤੀਨਗੁਣਤੇਤੇਇ।।ਸੇਸੁਰਤਿਕਰਿਮਬਾਇਕਾਰ
 ਹੇਅਸਮਾਨਹੋਇ।।ਨਾਲਬਰਕਤਿਰਬਦੀਇਹਤੀਨੋਬਧੇਮਾਇ।।ਚਉਥੀਕੁਨੇਮੈਲਲੈਮ
 ਨਸਰੂਪਬਣਾਇ।।ਮਾਨਸਿਰੂਪਰਾਮਸਲਾਸਭਪਿਛੋਕਰਿਆਸੁਣਾਇ।।ਹੁਣਅਗੇਸੁਣੀਏ
 ਪੀਰਜੀਜੋਆਖੀਆਪਾਕਿਖੁਦਾਇ।।ਬ੍ਰਹਮਾਬਿਸਨਮਹੇਸ਼ਤ੍ਰੈਕੁਏਕੁਦਰਤਿਕੇਅਗਵਾਨ।।ਪਾ
 ਰਬਤੀਤੇਲਛਮੀਸਾਵਿਤੀਨਾਲਿਪਰਵਾਨ।।ਛਾਥੇਤੇਏਹੁਊਪਜੇਤ੍ਰੈਦਿਬਤਤਕੇਰੂਪ।।ਤਾਂਤੇਉਲਟੀ
 ਆਖੀਅਨਿਜੋਹੋਇਦੇਵਸਰੂਪ।।ਮਲਸਹੋਇਮੈਲੁਤੇਇਹੁਮਲਨਿਤਤਕਹਾਹਿ।।ਆਦਮਹੋਇਸਿਫ
 ਲੀਸੁਣਹੁਬਹਾਵਦੀਸਾਹਗ।।ਬ੍ਰਹਮਾਸਜੇਸੁਰਤਾਰੂਹਬਿਸਨਮਿਲਾਇਆਨ।।ਕਰਿਸੀਖਾਰਮਹਾਂਦੇਵ
 ਜਿਸਆਤਸਿਕਹੋਜਹਾਨ।।ਚਉਥੀਕੁਦਰਤਿਰਬਦੀਸੀਰੀਮਿਲਿਆਨੂਰਖੁਦਾਇ।।ਚਾਰੇਖਾਲਕਿ
 ਖਲਕਿਦੇਰਬਕੁਦਰਤਿਕੀਏਬਣਾਇ।।ਬ੍ਰਹਮਾਸਜੇਸੈਸਾਰਨੁਲਾਇਬਿਸਨਬਹੋਦੀਵਾਨ।।ਕਰੈਕੁੰਡ
 ਰਾਮਹਾਦੇਵਜੇਖਾਵੈਸਭਜਹਾਨ।।ਤਬਹੋਆਹੁਕਮਤ੍ਰਿਹਾਨੇਤੁਮਜਾਇਕਰਹੁਸਭਕਾਜਾ।।ਆਪੋਆਪ

੨੬੭
 ਏਮਜਬਦੇਤੈਕਰਨੇਲਾਗੇਗਜਾ। ਬਾਕੀਤੁਖਮਜੁਆਦਮੀਫਿਰਤਿਸਦਾਸੁਣਹੁਬਿਆਨੁ। ਜੋਸਾਜਿਆ
 ਕਦਰਤਿਆਪਿਤੇਜਾਨਿਮਾਨਸਨਾਨਕਨਾਮ। ਫਿਰਆਗਿਆਕੀਤੀਸਕਤਿਨੋਸੁਣਿਰੇਮੇਰੇਪੁਤਾ। ਤੁ
 ਸਕੁਤੇਉਤਮਸਾਜਿਆਜੋਲਖਚਉਗਾਸੀਸੁਤਿ। ਇਕਵੀਲਖਿਜਲਿਜੋਨਹੈਸੋਲਾਈਧੁਹਮੇਨਾਲਾ।
 ਜੋਬਾਦੀਇਕਵੀਲਖਿਜੋਨਿਤਿਨਾਬਿਸਨਕਰੇਸੰਕੁਲਿ। ਜੋਨਾਰੀਇਕਵੀਲਖਿਜੋਨਿਸੋਲਾਈਮਹਾਂਦੇ
 ਵਨਾਲਾ। ਅੰਗੁਜਿਜੇਰਾਜਿਉਤੁਤੁਜਾਇਹੁਤੀਨਿਰਚੇਅਕਾਲਾ। ਜੋਤੀਨੋਤੇਬਖਾਰਤੇਚਲੇਜਲਿਪਰਸੇਉ।
 ਤਿਸਤੇਜੀਜੋਉਪਜਹਿਤਿਹਕੀਜੈਸੇਵਤਜਭੇਉ। ਫਿਰਮਾਨਸਦੇਕਰਿਜੋਰਕੇਅਰਦਾਸਕਰੀਸੁਣਮਾ
 ਇ। ਬ੍ਰਹਮਾਬਿਸਨਮਹੇਸ਼੍ਵਰੈਜੇਮੈਥੀਪੁਛਨਿਆਇ। ਓਅੰਕਾਰਅਕਾਰਕਾਜੇਮੈਥੀਪੁਛਨਭੇਉ। ਅ
 ਗੇਹਿਉਕਿਸਥਿਧਕਹੁਉਨਕਉਉਤੁਰਿਦੇਉ। ਬਡੇਬਡੇਮੁਨਿਹੋਇਗੇਮਾਨਸਦੇਅਵਤਾਰਾ। ਭੁੰਨਭੁੰਨਮ
 ਭੁੰਨਭੁੰਨਗੇਪਾਵਨਤੁਮਰੇਪਾਗ। ਤੁਮਰੇਪਾਰਨਪਾਵਹੋਦੇਵਦੈਤੁਅਕਾਲਾਗ। ਜਾਕਉਤੁਮਕਿਰਪਾਕਰਹੁ
 ਤਾਕੈਮਸਤਕਿਭਾਗ। ਰਾਜਜੇਗਦੈਨੇਦੀਏਸਤਿਮਾਤਾਗੁਰਦੇਵਾ। ਰਾਜਜੇਗਵਰਪਾਇਆਕਰਕੇਤੁ
 ਮਰੀਸੇਵਾ। ਓਅੰਕਾਰਅਕਾਰਬਿਧਾਬਿਨਸਤਿਗੁਰਲਖੀਨਜਾਇ। ਆਪਿਆਪਗੁਰਹੋਇਗੇਬੇਦ
 ਕਤੇਬਬਣਾਇ। ੬੬। ਸ਼੍ਰੀਮਾਤਾਵਾਚ ਸੂਰਾ। ਤੁਧਿਮਾਤਾਹਸਿਬੋਲੀਸੁਤਿਕੋਪੀਰਜਿਦੇਇ। ਹਮਰੀ
 ਤੁਮਸਗਾਇਹੈਕੋਈਕਹਾਕਰੇਇ। ਤੁਧਮਾਨਸਕਉਪਰਧੋਧਿਆਮਾਤਾਬਹੁਪ੍ਰਕਾਰਾ। ਜੋਕੋਈਪੁਛੈਤੇਹਿ
 ਕਉਉਤੁਰਿਦੇਓਅੰਕਾਰ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਪੂਰਨਿਬ੍ਰਹਮਾਬਿਅੰਤਬਿਅੰਤਅਪਾਰਾ। ਆਇਆਮੁਖਤੇਉਚਰਹ
 ਤੁਮਸੁਣਹੋਸਕੁਸੰਸਾਰਾ। ਅਵਲਪ੍ਰੀਤਪ੍ਰਕਾਰਸੀਕਛਉਤਪਤਿਪਰਭੋਨਾਹਿ। ਪੰਚਤਤਨਿਰਬਾਣਿਸਨਿਸੁ
 ਨਿਅਸੁਨਿਸਮਾਹਿ। ਖਾਕੀਆਬੀਆਤਸੀਤੀਨੇਜੜਕੇਰੂਪਿ। ਚਉਥਾਸੂਰਜਪਉਣਹੈਜੋਹੋਆਗ

ਰੁਸਰੂਪੀ। ਸਾਹਿਬ ਅਗਮ ਅਲਾਹ ਤੇ ਚਰੇ ਕੀ ਉਤਪਤਿ। ਜਿ ਪੰਜ ਵਾਸਚੁ ਮਿਲਾਇਆ ਸਤਿਨਾਮੁ
 ਏਆ ਸਤਿ। ਅਧਿਤੁ ਮਸੁਣਹੋ ਬਿਦਧਿ ਧਉਪ ਜੀਪ ਸਰਿਪ ਸਾਰਿ। ਗੈਬ ਅਗੈਬੀ ਅਕਾਸ ਤੇ ਉਤ
 ਰੀ ਬਿਦਬੀਦਾਰਾ। ਜਾ ਬਿਕਟੀ ਮਹਿ ਅਸਥਿਰ ਭੁਟੀ ਤਬ ਮਸਤ ਕਿਉ ਪਜੀ ਜੋਤੀ। ਜੋ ਨਾਇ ਬਿਦ
 ਅਜਰ ਜਰੇ ਨਿਸਦਰ ਸਨ ਉਪਰ ਨਿਕੋਟਿ। ਜੋ ਜਤਿ ਨ ਕਰੈ ਤੇ ਜਾਇ ਜਾਇ ਭੁਰਿ ਪਰਿ ਕਰੇ ਨਘਾਉ। ਜ
 ਬਲਗ ਸੂਰਜਿ ਚੰਦ ਪੈ ਤਬ ਲਗਤਿ ਸਕੀਆਉ। ਫਿਰ ਬਿਕਟੀ ਤੇ ਬਿਦ ਉਤਰੀ ਉਨ੍ਹੇ ਮਿਲੀ ਮੰਝਾਰਾ। ਉਨ੍ਹੇ
 ਤੇ ਫਿਰ ਪੈਨ ਉਰੀ ਤਬ ਹੋ ਆਏ ਕਠਿ ਮੰਕਾਰਾ। ਬਿਦੀ ਉਨ੍ਹੇ ਸਿਰਲ ਗੀਤ ਬਉਰੀ ਪੁੰਨ ਰਣਿਕਾਰਾ। ਉਨ੍ਹੇ
 ਤੇ ਆਇਆ ਭਇਆ ਮਿਲਈ ਨੀਏ ਕਠਿ ਮੰਕਾਰਾ। ਵੀ ਨੀ ਕਰੋ ਉਪਜਿ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲੀ ਸੁਕ ਕੇ ਜਾਇ
 ਕ ਕੇ ਬਿਦੀ ਉਰ ਨੇ ਮਿਲਿ ਮਿਲ ਪੁੰਨ ਉਪਜਈ ਸਾਰਿ। ਆਇਆ ਕਰੋ ਉਪਜ ਕੇ ਕਰੇ ਮਿਲਈ ਕਾਰਾ।
 ਰਾਗ ਰਸ ਨਾ ਸੋ ਮਿਲਿਆ ਤਬ ਹੋ ਆਏ ਕਠਿ ਮੰਕਾਰਾ। ਓਮੰ ਤੇ ਅਕਾਰੋ ਹੋਇਆ ਕਾਰੋ ਸਾਕਾਰਾ ਸਾਕ
 ਰਤੇ ਉਪਜੇ ਆਮੰ ਕਰਿ ਮਕਾਰਾ। ਅਮੇ ਤੇ ਮੈ ਮੈ ਭਈ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਨਾਮਾ। ਤੇ ਉਪਜੇ ਤੀਨ ਗੁਣ ਸ
 ਸਾਤੁ ਤਾਰਾ ਮਾਮਾ ਮੁਖ ਤੇ ਉਪਜਿ ਆਰਸ ਨਾ ਤੇ ਤੈ ਅੰਗਾ। ਸਸਾਤੁ ਤਾਰਾ ਰਾਮਿ ਸਤਿਨਾਮ ਕਾ ਜਾ
 ਪਏ ਕੇ ਕਰਿ ਜਾਨਾ। ਸਤਿ ਬਿਨ ਲਏ ਨ ਉਗਮ ਦਾ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਨਾਮਾ। ਜਬ ਚਕਿ ਆਲੀ ਕਾ ਲੁਟ
 ਏਗਮ ਚੰਦ ਅਵਤਾਰਾ। ਪਥਰ ਉਤੇ ਲਿਖਿਆ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਹੇਤਾਰਾ। ਲਿਖ ਕਰਿ ਪਾਇਆ ਸਮੁੰਦ ਵਿਚ
 ਪਥਰ ਗਇਆ ਪਤਾਰਾ। ਉਪਜੀ ਬਹੁ ਤੇ ਪੈਗਨ ਗੀਮ ਨ ਵਿਚਰਾ ਮਉਤਾਰਾ। ਤਬ ਹੀ ਪੁਛਿਆ ਰਾਮ ਚੰ
 ਦ ਗਰਬ ਸਿਸਟੇ ਪਾਸਾ। ਮਨ ਚਿਤ ਕਰ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਿ ਕੇ ਬਹੁ ਅਰਦਾਸਾ। ਪਥਰ ਉਤੇ ਲਿਖਿਆ ਰਾ
 ਮ ਚੰਦ ਅਉਤਾਰਾ। ਫਿਰ ਰੂਪਿ ਆਵਿਚ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਰੂਬ ਗਇਆ ਪਤਾਰਾ। ਤਬ ਕਰਿ ਆਗੁ ਰਬ ਸਿਸ

ਦਿਨੇਤਰੇਨਈਉਪਖਾਨਾ। ਤਬਹੀਤਰੇਪਖਾਨਬਹੁਜੇਉਤੇਲਿਖਹੁਸਤਿਗਾਮ। ਜਬਉਪਰਿਲਿਖਿ ੧੬੮
ਆਪਖਾਨਤੇਸਤਿਗਾਮਸਤਿਨਾਮ। ਤਬਪਥਰਤੇਰੇਸਮੁੰਦਪਰਤਬਲੁਦੀਲੀਕਾਰਾਮ। ਰਾਮਨਤਰੇਪ
ਥਰਾਕਰਿਰਹਿਆਬਹੁਤਿਬੀਚਾਰਿ। ਜਬਮਿਲੀਅੰਸਸੰਗਿਸਚਦੀਪੁਲਬਧੀਭੁਏਜੇਕਾਰਾਏਕੰ
ਤੇਉਤ੍ਰਾਭਇਆਉਤੇਅਕਾਰਾਮਕਾਰੇਸਕਾਰਕਰਿਸਕਾਰੇਮਾਕਾਰਾਮਕਾਰੇਗੁਣਤੀਨਕਰਿਉਪ
ਜਿਆਹੈਸੀਸਾਰਾ। ਤੀਨਗੁਣਾਕਾਸੂਰਕਰਿਤਬਹੋਆਸਿਸਟਿਪਸਾਰਾ। ਸਸੇਤੇਸਤਿਗੁਣਭੁਇਆਰ
ਰੇਰਜਿਗੁਣਕੀਨਾ। ਤਤੇਮਮੇਤਮੇਕਰਿਉਪਜੇਹੈਨਤੀਨਾ। ਸਾਂਤਕਰੂਪੀਪਵਣਿਕਰਿਜਗਤਿਗੁਰੂਪਰਿ
ਨਾਮ। ਪਾਣੀਪਿਤਾਜਗਤਿਦਾਉਤਪਤਿਹੋਇਕਰਿਕਾਂਮਾ। ਤਮਗੁਣਤੇਤਮਸਭੁਇਆਸੀਖਾਰਨਸੀ
ਸਾਰਾ। ਪ੍ਰਤਪਾਸਕਉਤਪਤਿਪਰਲੇਤੀਨੇਰੂਪਸਵਾਰਾ। ਸਤਿਗੁਣਕਥਿਆਹਿਗੁਏਦੁਰਜਿਗੁਣਜੁਜਿ
ਕਥਕੀਨਾ। ਤਮਿਗੁਣਕਥਿਆਸਿਆਮਬੇਦਮਥਰਬਣਏਦਕਲਚੀਨਾ। ਸਤਿਗੁਣਤੇਸਤਿਜੁਗਤ
ਇਆਤੇਤਾਰਜੇਗੁਣਥਾਪਿ। ਤਮਗੁਣਦੁਆਪਰਥਾਪਿਆਕਲਜੁਗਕਾਲੀਆਪਿ। ਮਮਤਾਤੇਅਕਾ
ਸਕਰਿਆਕਾਸੇਅਹੀਕਾਰਾ। ਅਹੀਕਾਰਤੇਬਾਦਕਰਥਾਵੇਤੇਜੁਅਕਾਰਾਤੇਜੇਤੇਜਲਉਪਜਿਆਜ
ਲੇਤੇਪ੍ਰਿਥਵੀਕੀਨਾ। ਪ੍ਰਿਥਵੀਤੇਅਨਿਉਪਜੇਅਨਹੁਜੀਆਚੀਨਾ। ਇਛਾਕਰਿਤਤਉਪਜੇਇਛਾਕਰਿ
ਮਿਟਜਾਹਿ। ਆਵਾਗਉਣਖਲਕਦਾਜੁਗਹਿਜੁਗੇਤਰਿਵਾਹਿ। ਲਖਚਉਰਾਸੀਜੀਆਜੰਤਸਭੁਕਾ
ਲਕੇਹਥਿ। ਕਾਲਕਰਾਵੇਉਇਕਰਹਿਮੁਖਗੁਣਾਈਐਆਪਿ। ਸਿਵਸਕਤੀਕੇਰੂਪਕਰਿਗਜਾਜੇਗੀ
ਦੇਇ। ਇਕਉਪਾਰੇਨਾਮਜਾਪਿਇਕਰਥਕਰੇਸਭੁਲੇਇ। ਸਿਵਰੂਪੀਹੈਚੰਦ੍ਰਮਾਸੂਰਜਿਸਕਤਅਉਤਾਰ
ਇਨਹੀਤੇਸਭੁਉਪਜੀਸਗਲੀਸਿਸਟਿਸੀਸਾਰਾ। ਜੇਗੀਪ੍ਰਗਸਤਿਗੁਰੂਜਿਸਵਿਚਸਚੁਸਮਾਇ।

ਸਕਤਿਨਿਵੈਸਿਵਕੇਅਗੇਸਚੇਹੁਕਮਰਜਾਇ। ਜੇਗੀਕੇਅਫਰਮਗੇਸਕੁਕੇਸੀਸਨਿਵਾਇ। ਰਾਜਪ
 ਰਜਾਹੁਕਮਵਿਚਸਭਚਲਹਿਹੁਕਮਰਜਾਇ। ਸਿਵਰੁਪੀਕੇਹੁਕਮਕੋਫੇਰਨਸਕੈਕੋਇ। ਜੇਟੁਕਹੁਕ
 ਮਨਮਨੈਤਾਜਨਮਕਿਸਦਿਤਿਹੋਇ। ਸਤਿਕਲਮਿਅਕਾਸਕੀਸਤਿਗੁਰਕੇਹਥਦੀਨ। ਦਸਤਿਖਤਿ
 ਜੇਗੀਕੇਰੇਅਨੇਅਕਾਸਿਜਿਮੀਨ। ਆਬੀਬਾਦੀਆਤਸੀਫੇਰੇਹੁਕਮਨਕੋਇ। ਕੋਟਿਤੇਤੀਸੀਵੇਦੁ
 ਸਕੁਅਰਜੁਬੰਦੀਹੋਇ। ਰਾਜੇਹੋਆਮਰਇਹੁਓਹੋਤੇਰਾਜੇਗੁ। ਜੇਤੇਰਾਅਮਰਮਨਤਾਖਬਰਪ
 ਹੁਚਾਵਹੁਮੇਰਾ। ਹਮਰਾਵਾਸਨਿਵਾਸੁਹੈਸੈਤਕੋਘਟਿਪ੍ਰਾਣ। ਜੇਸਾਧਾਖਬਰਿਪਹੁਚਾਵੇਮੁਝਹੀ
 ਪਹੁਚੀਜਾਣ। ਸਾਧਹੋਇਮਨਿਸਾਧਕੇਲੋਕੁਕਮਵਸਿਕੀਨ। ਮੰਦਾਕਿਸੇਨਾਆਖਨੀਸਭਣਾ
 ਅਗੇਅਧੀਨ। ਆਇਆਐਸਾਵਰਿਦੀਆਮਾਨਸਚਰਨੀਲਾਇ। ਆਪਿਗਈਅਥੇਪਹੋਇਜਲ
 ਕੇਵਿਖੇਸਮਾਇ। ਅਵਲਿਹੋਆਆਇਪੁਰਖਦੁਤੀਏਮਾਇਆਕੀਨ। ਬੀਤੀਏਹੋਆਇਸਨਦੇਵਚ
 ਉਥੇਬ੍ਰਹਮਾਨੁੀਨ। ਪੰਚਮੋਹੇਆਮਹਾਦੇਵਛੇਵਾਕਸਪੁਓਪਾਇ। ਕਸਪੋਰਵਿਸਸਿਉਪਜਿਆਸਿ
 ਵਸਕਤਿਸਰੂਪਿਕਹਾਇ। ਸੁਰਜਿਤੇਮਨਉਪਜਿਆਮਾਨਸਧਰਿਆਨਾਮ। ਮਨਿਤੇਕੁਰਸੀਧ
 ਹੁਕੁਈਗਣੇਨਜਾਈਨਾਮ। ਸੁਰਜਿਕੁਲਤੇਰਾਪੁਤ੍ਰਇਆਰਾਪੁਬੰਸੀਭੁਇਆਗਾਮ। ਰਾਮਚੰਦ
 ਕੋਦੋਇਸੁਤਿਲਓਕੁਸੁਤਿਹਨਾਮ। ਏਹੁਹਮਾਰੇਬੰਤੁਹੈਜੁਗਾਜੁਗਾਅਵਤਾਰਾ। ਇਨਹੀਪੁਰਿਉ
 ਪਜੇਨਪਨਕਕਲਿਅਉਤਾਰਿ। ਆਇਅੰਤਹਮਹੀਕੁਦੇਵਜਾਆਪਿਖੁਦਾਇ। ਹੋਰਨਕੋਈਦੁ
 ਸਰਾਨਾਨਕਸਚੁਅਲਾਇ। ਛਤ੍ਰੀਜੁਗਾਗੁਧਾਰਮਹਿਹਮਹੁਚਸਿਤਰਕੀਨ। ਚਾਰੇਅਫਰਮਪ
 ਕਰਿਵਾਹੁਗੁਰੂਜਾਪਿਲੀਨ। ਨਵਾਨਵਾਜੁਗਾਵਿਖੇਇਕੁਇਕੁਅਖਰਿਹੋਇ। ਇਹਿਅਖਰਿਨ

ਹਿਜਾਹਿਗੋਰਜਾਸੀਸਗਲੀਲੋਇ। ੬੮॥ ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸਰਾ॥ ਆਖੋਨਾਨਕਹਿਦਰੀ ੧੬੯
 ਸੁਣਹੋਬਹਾਵਦੀਸੇਖਾ। ਜੋਜੁਗਵਰਤੈਮਾਹਣਮਾਤਿਸਦੇਸੁਣਹੁਬਥੈਕਾ। ਜੋਜਗਪ੍ਰਿਧੁਕਾਰਮਹਿ
 ਬੀਤੇਸੁਣਹੁਬਿਆਨਾ। ਜੁਗਾਫਰੈਤ੍ਰਿਅਧਿਰੈਨਜੁਗਮਾਨਸਿਕੋਲੋਜਾਨਾ। ਸਾਠਪਲੋਕੀਘੜੀ
 ਇਕਸਠਿਘੜੀਦਿਨਗਤਿ। ਰੈਨਦਿਵਸਿਮਿਲਾਇਕਦੇਹੁਮਹਿਨਿਸਘੜੀਆਸਾਠ। ਤੀਸਦਿਨੋਕ
 ਮਾਹੁਗਿਣਬਾਰਹਮਹੀਨੇਸਾਲ। ਕਿਤੀਸਾਲਾਇਕਤ੍ਰਹੇਇਤਹੋਵਨਿਜੁਗਸਮਾਲਾ। ਸਤਿਜੁਗਤ੍ਰੇਤ
 ਦੁਆਪਰੋਕਲਿਜੁਗਿਚਾਰਿਜਮਾਨਿ। ਚਾਰਿਜਮਾਨੇਸਭਿਕਹੋਬੇਦਕਤੇਬਥਖਾਨਿ। ਸਤਿਜੁਗਕੀ
 ਸੁਣਿਆਰਜਾਸੁਣਹੁਪੀਰਸਲਾਰਿ। ਸਤਾਰੇਲਖਅਠਾਸੀਸਹੰਸ੍ਰਸਤਿਜੁਗਕਾਸੁਮਾਰਿ। ਬਾਰਹ
 ਲਖਛਿਨਵੈਸਹੰਸ੍ਰਤ੍ਰੇਤਾਜੁਗਮਾਨਿ। ਆਠਲਖਚਉਸਠਿਸਹੰਸ੍ਰਦੁਆਪਰਭੁਇਮਾਜਮਾਨਿ। ਚ
 ਰਲਖਬਿਬੀਰਜਾਰਕਲਿਜੁਗਕੀਬੁਣਿਆਦਿ। ਇਕਵੰਜਹਿਲਖਅਰਵੰਜਹਸਹੰਸ੍ਰਚਾਰੋਜੁਗ
 ਮਿਰਜਾਇ। ਚਾਰਜੁਗਾਇਕਚਉਕੜੀਭੁਈਬਹਾਵਦੀਪੀਰਾ। ਜੁਗਬੀਤਹਬਹਤਰਿਚਉਕੜੀ
 ਇਕਹੋਵੈਇੰਦ੍ਰਤਗੀਰਾ। ਰੋਜਮੁਖਿਕੇਅੰਤਰੇਇੰਦ੍ਰਅਠਾਈਮਰਿਜਾਹਿ। ਤੁਬਧੁਹਮੇਦਾਇਕਰਾ
 ਤੁਦਿਹੁਗਿਣਤੀਕਰਿਬੀਤਾਇ। ਜਾਬੁਹਮੇਮਰੇਹਜਾਰਇਕਤਬਘੜੀਬਿਸਨਇਕਹੋਇ। ਜਬਬਿ
 ਸਨਬਾਰਹਿਲਖਅਰਹਿਤਾਰੁਦ੍ਰਿਅਰਧਿਪਲਿਹੋਇ। ਤੁਬਬਾਰਹਿਰੁਦ੍ਰਿਬਤੀਤੁਹੋਗਿਇਕਨਿਮਖ
 ਹੋਇਮਹਾਦੇਉ। ਜਬਈਸਰਬੀਤੇਹਜਾਰਇਕਮਹਾਂਸਕਤਿਉਤਾਰਕਰੇਉ। ਜਬਸਕਤਿਸਹੰਸ੍ਰਇ
 ਕਮਰਹਿਤਬਹੋਵੈਕਲਪਪ੍ਰਮਾਨਾ। ਇਕਪਤ੍ਰਤ੍ਰੈਕਲਪਬ੍ਰਿਛਇਕਪਰਲੋਹੋਈਜਾਨਾ। ਪੰਜੀਵੀਹੀਇ
 ਕਸਉਦਸੀਸਈਹਜਾਰਾ। ਸੋਈਹਜਾਰੀਇਕਲਖਿਸੋਉਲਖਕੋਟਿਸੁਮਾਰਾ। ਸੋਈਕਰੋੜੀਅਰ

ਧਇਕਸ ਉਅਰਥੀਖਰਬਥੀਚਾਰ। ਸੇਈਅਰਥੀਇਕਨੀਲਸੇਈਨੀਲੀਅਸੀਖਕਰਗਾ। ਸੇ
 ਈਅਸੀਖੀਪਦਮਾਇਕਸੇਈਪਦਮੀ। ਥਿਤੀਜਾਨਾ। ਸੇਈਥਿਤੀਮਹਾਕਲਪਹੋਇਨਾਨਕਕਹੇਬ
 ਖਾਨਾ। ਸੇਈਥਿਤੀਮਹਾਕਲਪਹੋਇਨਾਨਕਕਹੇਬਖਾਨਾ। ਇਤੀਮੰਖਿਆਜੁਗਾਏਹੋਇਮਹਾ
 ਕਲਪਪ੍ਰਮਾਨਾ। ਇਕਪਤਿਗਿਨੇਕਲਪਾਥਿਛੁਟਾਤੁਬਕਿਆਮਤਿਹੋਇਜਗਨੀ। ਸੁਭਪਤ੍ਰਗਿਨ੍ਰਿ
 ਕਲਪਥਿਛੁਟੇਤੁਬਮਹਾਕਲਪਕਹਾਇ। ਕਿਤੀਹੋਈਆਕਿਆਮਤੀਕਛੁਮੰਤੁਨਸੇਈਪਾਇ। ਮ॰
 ਰਕੰਡੇਕੀਆਰਜਾਮਹਾਚਉਦਹਿਕਲਪਕਹਾਇ। ਜਾਮਾਰਕੰਡੇਨਿਰਵਿਰਤਿਹੋਇਇਕਰੋਮਸਿ
 ਰੋਮਗਿਨ੍ਰਾਇ। ਸੁਭਰੋਮਸਿਰੁਮਾਗਿਨ੍ਰਪਤ੍ਰਹਿਧਤੁਹੰਸਇਕਨਿਮਖਥੀਤਾਇ। ਜਬਹੋਇਥਿਨਾਸ
 ਬਤੁਹੰਸਦਾਬਤੁਲਾਭੁਰਿਖਪਲਕਕਹਾਇ। ਬਤੁਲਾਭੁਰਿਖਜਬਨਾਸਹੋਇਇਕਪਰਮਸੰਰੁਖਿ
 ਸਾਇ। ਪਰਿਕਾਕਸੂਸੰਢਸਤੁਗਿਨ੍ਰਪਤ੍ਰਹਿਇਕਸਵਾਸਤੁਸੰਰੁਕਛਾਇ। ਕੁੰਸੰਤੁਭੇਗੋਸਤੁਅ॰
 ਰਜਾਤਬਕੁਰਮਾਦੇਨਾਇਕਜਾਇ। ਤੁਬਇਕਦਿਨਕਾਪ੍ਰਮਾਣੇਹੁਤਬਕੇਤੇਬਰਖਥੀਚਾਰਿ। ਸ
 ਉਬਰਖਕੁਰਮਦੀਆਰਜਾਅੰਤੁਪਰਸੀਸਤੁਸੀਸਾਰ। ਖੰਡਬ੍ਰਹਮੰਡਨਰਹਸਨੀਤ੍ਰੈਲੋਇਨਰਹ
 ਸੀਕਾਇ। ਕੁਤਬਗਉਸਤੇਆਦਿਲੈਸਤੁਹੰਸੀਅੰਤੁਛਨਾਗਾ। ਤੁਬਰਹਸੀਇਕਖੁਦਾਇਸਚੁ
 ਨਾਨਕਕੁਦਰਤਿਨਾਲਾ। ਇਹੁਧੁਨਿਆਦਜਗਨਦੀਰਬਅਹਿਨਿਸਸਦਾਸਮਾਇ। ਹੋਰਸਿਧੇਜੇ
 ਜਗਨਵਿਚਤਾਕੀਗਣਤੀਕਉਣਾ। ਮਾਰਕੰਡੇਕੁਰਮਿਆਦਤੇਹੋਰਨਾਹੀਐਸੇਕਉਣਾ। ੬੯॥
 ਆਇਤਾ। ਬਡੀਆਉਬਡੇਹੋਸਿਧਾ। ਬਡਿਬਲਕਰਮੀਨਿਹਚਲਿਬੁਧਿ। ਕੰਦਨਿਕਲਸਿਕੰ
 ਇਆਹੈਕਾਕੀ। ਅਗਨਿਨਦਾਹੋਦੇਹਿਤਿਨਾਕੀ। ਜਲੁਨਹੀਡੇਥੇਪਉਣਨਚਾਖੇ। ਧਰਤਨਖਾਵੇ

ਸਰਪਨਕਾਟੇ। ਆਇਆ ਪਰਤੀਗਾ ਸਿਗਾਲਿਜਾਹੀ। ਜੁਗਾਜੁਗਨਿਰਹੈ ਜਲਿ ਮਾਹੀ। ਅੰਤੁਕਾਲੁ ੧੭੦
 ਏਅੰਤੁਧਿਆਨੀ। ਜੋਐਸੇ ਪੁਰਖਭਏ ਬਹੁਦਾਨੀ। ਜਾਕਾ ਸਬਦ ਸਿਧਧਿਸ਼ਾਮਾ। ਸੁਖਮਰੂਪਵਾਨ
 ਧਨਿਸ਼ਾਮਾ। ਸੀਤੁਘਾਮਨਹੀ ਇਛੁਚਾਰੀ। ਸੁਖਮਤੁਨਿਤੁਤਦੇਹਾਧਾਰੀ। ਅਨੰਤੁਜੁਗਗਿਛਕੀ
 ਏਸੁਮਾਰਾ। ਤਬਇਹੁਛੁਤੀਜੁਗਭਏ ਗੁਬਾਰਾ। ਨਾਨਕਕਹੇ ਮੁਸਾਰਿਖਪੀਰਾ। ਰਹਿਆਏਕਹੇਕੁ
 ਏਤਹੀਰਾ। ੭੦॥ **ਸੂਰਾ**। ਇੰਦ੍ਰੀਕਾਆਸਣੀਅਨਦਿਨਘਟੈਜਿਓਸੇਭੈਸਾਗਰਕਾਨੀਰਾ।
 ਰਪੁਬਤਿਨੀਵੇਭਏਸੁਇਸੁਇਪੰਥਜਹੀਰਾ। ਹਸਤੀਕੇਬੰਧਨਿਗਿਨਪੜੇਤਾਕੇਘਟੇਸਹੀਰਾ। ਵਰੁ
 ਭਉਮਉਤਦਾਰਹੇਅਹਿਨਿਸਜੀਉਦਿਲਗੀਰਾ। ਗਖਿਨਕੋਈਹੰਘਈਹੰਉਕਿਸਪਰਿਬਾਧੇਪੀਰਾ।
 ਕੀਤੇਬਹੁਤਉਪਾਇਮੈਕਰਿਬਕਾਤਦਿਧੀਰਾ। ਕਹੁਨਾਨਕਅੰਤਨਕਸਿਭਏਸਿਧਸਾਧਕਗੁਰਪੀ
 ਰਾ। ੭੧॥ ਇਕਰਖਹਿਬਰਤਚੰਦਾਇਣਾਪਾਣੀਅੰਨਨਖਾਹਿ। ਇਕਫਿਰਦੇਤੀਰਬਭੁਰਮਦੇਜੀਉ
 ਦਿਕੇਨਕਿਤੇਬਾਇ। ਇਕਪੁਜਨਦੇਵਦੇਵਾਲਿਆਰੋਗਾਮਜ਼ੀਮਨਾਇ। ਇਕਮਥੇਦਿਕੇਲਾਇਕੇਜ
 ਪਮਾਲੀਗਲਵਿਚਪਾਇ। ਇਕਜਾਵਨਪੁਰੀਦੁਆਰਕਾਸਾਡਛਾਪੇਦੇਹੀਲਾਇ। ਇਕਹਾਜੀਕਛ
 ਕਿਤਾਬਗਖਿਹਜਿਮਕੇਮਦੀਨੇਜਾਇ। ਇਕਠੰਡੇਪਾਣੀਨਾਵਦੇਦੇਹੀਦੁਖਸਹਾਇ। ਇਕਕੁਕਨਿ
 ਵਿਚਉਜਾੜਦੇਕੰਦਮੁਲਚੁਣਿਖਾਇ। ਇਕਦੇਹੀਹੋਮਨਿਆਗਿਬਾਲਿਲੋਕਨੋਦਿਖਲਾਇ। ਇ
 ਕਗਲਨਿਜਾਇਹਮੈਚਲੇਖਾਹਿਸਦੁਨੀਆਮਾਹਿ। ਜਿਨੀਗਲੀਸਹੁਪਾਈਮੈਰਾਹੁਪਾਏਕੋਨਾਹਿ
 ਬਕੀਸਭਾਅਮਲਕਰਿਅੰਤਮਉਤੇਵਸਪਾਹਿ। ਨਾਨਕਇਤਈਅਮਲੀਨਮਿਲਿਆਰਬਹੋਰਅ
 ਸੀਕੀਕਰਾਹਿ। ੭੨॥ ਸਾਹਦੀਸੇਖਫਰੀਦ ਸੂਰਾ। ਸੁਨਤਿਫਰਜਿਤੁਰਾਬੀਆਰੋਜੇਰਖਨਿਤੀ

ਹਾ। ਯੂਸਫ ਖੁਹਵਹਾਇਆ ਖੂਬੀ ਜਿਸ ਭਲੀ ਹਾ। ਵੇਚਲ ਲਾਹਿਆ ਬਜਾਰ ਵਿਚ ਨਦ ਹਲੇ
 ਨਵੀ ਹਾ। ਇਥਰਾ ਹੀ ਮਾਪ ਕੁਹਾਇਆ ਦੇ ਕੈਸਾਰ ਚਪੀ ਹਾ। ਜਿਲੇ ਮਾਨਤ ਖੱਤੇ ਸਟਿਆ ਦੋਵੈ ਨਿ
 ਤਮਲੀ ਹਾ। ਪਜਰਤਿ ਕਾਦਮਾਦ ਸੀ ਉਤੇ ਕਨਿਆ ਉਠ ਅਲਾਹਾ। ਉਠ ਚਰੇ ਉਜਾਨ ਵਿਚ ਕਰਦਾ
 ਜਿਕਰ ਜਲੀ ਹਾ। ਅਗੇ ਪਰਬਤਿ ਭਿੜਦੇ ਟਕਰੀ ਲਘੁ ਗੁਕਿਤ ਗਲੀ ਹਾ। ਲੇਖਾ ਦਿਤਾ ਮੁਰਿਤ ਜਾ
 ਜਿਉ ਕੋਲੁ ਤੇਲਤ ਲੀ ਹਾ। ਜਕਰੀ ਦੇ ਲਈ ਪਨਾਹਿ ਰੁਖ ਦੀ ਚੀਰਿਆ ਮਉਤ ਸਰੀ ਹਾ। ਮੁਸਾਭੁ ਨਾਮ
 ਉਤ ਬੈਠੁ ਫਗਲੀ ਗਲੀ ਹਾ। ਚਾਰੇ ਕੁੰਦਾ ਢੁਢੀਆ ਆਗੇ ਮਉਤਿ ਖਲੀ ਹਾ। ਫੁਰੀ ਦਾ ਸਿਰ ਇਨਾ ਦੇਏ
 ਹੁਵਿਹਾ ਫੁੀਆ ਮਸਾਹੀ ਕੀਚ ਲੀ। ੭੩॥ ਮਾਰੂ ਮਤਲਾ ੭੪॥ ਅਲਹਿ ਅਗਮ ਖੁਦਾਈ ਬੀ
 ਦੇ। ਫੋਰੁ ਖਿਆਲ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਪੰਧੇ। ਹੋਹੁ ਪੈ ਖਾਕ ਫਕੀਰ ਮੁਸਾਫਰਿ ਦੇਹੁ ਦਰਵੇਸ਼ ਕੁਲ ਦਰਾ। ੧
 ਸਚ ਨਿਵਾਜ ਯਕੀਨ ਮੁਸਲਾ। ਮਨਸਾ ਮਾਰ ਨਿਵਾਰਹੁ ਆਸਾ। ਦੇਹ ਮਸੀਤ ਮਨ ਮਊਲਾਣਾ ਸਚੁ
 ਕਲਮ ਖੁਦਾਈ ਪਾਕ ਖਰਾ। ੨॥ ਸਗਾ ਸਰੀਅਤਿ ਲੇਕ ਮਾਵਹਾ। ਤਰੀਕਤਿ ਤਰਕ ਬੇਜਟੇ ਲਾਵਹਾ।
 ਮਾਰਫਤਿ ਮਨ ਮਾਰਹੁ ਅਬਦਾਲਾ ਮਿਲਹੁ ਕੀਕਤਿ ਜਿਤ ਫਿਰਨ ਮਰਾ। ੩॥ ਕੁਰਾਣੁ ਕਤੇਬ ਦਿਲ
 ਮਾਹਿਕ ਮਾਹੀ। ਦਸ ਅਉਰਤੁ ਰਾਖਹੁ ਬਦਗਾਹੀ। ਪੰਚ ਮਰਦ ਸਿਦਕ ਲੇਬਾ ਪਹੁ ਖੈਰ ਸਬੂਰੀ ਕ
 ਬੁਲ ਪਰਾ। ੪॥ ਮਕਾਮੇ ਹਰ ਰੋਜਾ ਪੈ ਖਾਕਾ। ਭਿਸਤਿ ਪੀਰ ਲਫਜ਼ ਕਮਾਇ ਅੰਦਾਜਾ। ਹੁਰ ਨਰਮ
 ਸਕ ਖੁਦਾਇਆ ਬੀਦਗੀ ਅਲਹੁ ਅਲਾਹਿ ਜਗਾ। ੫॥ ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ ਸੋਈ ਕਾਜੀ। ਜੇਦਿਲ ਸੋਧੈ
 ਸੋਈ ਗਾਜੀ। ਸੋਮੁਲਾ ਮਲ ਉਨਿ ਨਿਵਾਰੇ ਸੋਦਰਵੇਸ ਜਿਸ ਸਿਫਤ ਪਰਾ। ੬॥ ਸੁਭੇਦੁ ਖਤਿ ਸੁਭੇਕਰਿ
 ਵੇਲਾ। ਖਾਲਕ ਯਾਰ ਦਿਲੇ ਮਹਿ ਮਉਲਾ। ਤੁਸਬੀਯਾਦ ਕਰਹੁ ਦਸ ਮਰਦ ਨਿਸ਼ਨਤਿ ਸੀਲ ਬੀਧਾਨ ਬ

୧୭୧

ਰਿਜਨਮਲੈਸੀਪਰਸੁਦਦੇਘਰਿ। ਉਸਤਾਈਪੂਰਨਿਸਤਿਗੁਰਪਰਲੋਕੀਮਿਲੈਗਾ। ਤੁਮ ਅਗੇਉਸ
 ਦਾਜਨਮਮਰਨਿਰਹਤਿਹੋਵੈਗਾ। ਉਸਾਵਿਚਜੀਰਾਦਬਹੁਤਿਆਹੀ। ਪਰਪੂਰਾਉਸਤਾਈਕੋਈ
 ਨਾਮਿਲਿਆ। ਉਸਦਾਜਨਮਰਹਿਦਾਹੈਹਿਕਾ। ਤੁਮਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਗੁਰੂਜੀਇਹਜੇਆਖਦੇ
 ਤੈਨੋਖੁਦਾਇਨਾਸਿਪ੍ਰਦੇਵਿਚਗਲਾਕੀਤੀਆਹੈਨਾ। ਸੋਏਹੁਸਚਹੈਕੇਵੁਠਾ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕ
 ਹਿਆਸੁਣਮਰਦਾਨਾਏਹੁਕੁਲਿਜੁਗਾਹੈਇਸਪਹਰੇਵਿਚਬੁਠਬਹੁਤਹੈਸਚਬੈਠਾਹੈ। ਖੁਦਾਇਜੇਹੈਸੋ
 ਬੋਲਣਥੀਪਾਕਹੈ। ਅਤੇਏਹੁਕੁਰਾਨਜੇਕੁਹਦੇਹੈਨਸੋਜਬਰਾਈਲਦੀਅਤੇਮਹੀਮਦਦੀਰੋਸਟਿਹੈ
 ਉਸਦਾਮਹਰਮਇਸਦੇਹੀਵਿਚਕੋਈਨਾਹੀ। ਅਤੇਜਾਇਸਦੇਹੀਵਿਚੋਨਿਕਲੇਅਤੇਪੂਰਨਹੋਵੈ
 ਤਾਉਸਦਾਦਰਸਨਪਾਵੈ। ਫੇਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਇਹੁਜੇਹਿਦੁਆਖਦੇਹੈਨਦਰਸਨਕੀਤਾ। ਅ
 ਤੇਤੁਰਕਆਖਦੇਹੈਨਦੀਦਾਰਪਾਇਆ। ਏਹੁਸਚਆਖਦੇਹੈਨਕੇਕੁੜਆਖਦੇਹੈਨਾ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਬੋਲਿਆਮਰਦਾਨਾਏਹੁਕੁੜਆਖਦੇਹੈਨਾ। ਦਰਸਨਜੇਕੁਰਦੇਹੈਨਅਤੇਓਹਜੇਦੀਦਾਰਕੁਰਦੇਹੈਨਦੇ
 ਦੇਕੀਤੇਹੋਇਦਾਕੁਰਦੇਹੈਨਾ। ਅਤੇਉਸਆਪਣਾਆਪਿਕਿਸੇਨੂੰਨਹੀਦਿਖਾਇਆ। ਈਵੇਹਿਦੁਅਤੇਮੁ
 ਸਲਮਾਨਦੇਵੇਦਾਵੇਵਿਚਦਸੁਦੇਹੈਨਾ। ਤੁਮਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਬਾਜੇਬਾਜੇਗਿਆਨੀਹਿੰਦੁਅਤੇ
 ਤੁਰਕਆਖਦੇਹੈਨਾ। ਜੇਏਹੁਬੋਲਦਾਹੈਸੋਏਹੁਖੁਦਾਇਅਤੇਪ੍ਰਮੇਸਰਹੈ। ਅਤੇਤੁਸਾਭੀਸਬਦਵਿਚਬੋਲਿ
 ਅਹੈਜੇਸਰਬਥਿਆਪੀਹੈ। ਤੁਇਹਦਰਸਨਅਤੇਦੀਦਾਰਕਿਸਦਾਪਾਵਣਾਹੈਸਾ। ਅਜੀਇਹਮੇਰਾਵਿ
 ਸਦਾਸਦੁਰਕਰੋਗਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆਮਰਦਾਨਾਜੇਇਸਈਦੇਵਿਚਓਹੁਰਵਿਆਹੋਵੈਤਾਈਦੇ
 ਆਜਜਕਿਉਹੋਵੈਨਿ। ਕਿਉਕਿਸੇਦੀਕੋਈਮੁਥਾਜੀਕੁਛਾ। ਅਤੇਅਸਾਜੇਸਬਾਇਵਿਚਸਰਬਥਿਆਪੀ

ਆਖਿਆ ਹੈ ਸੋ ਜਾਣਨਾ ਹੋ ॥ ਕੁੰਸਵਾਸ ਤੇ ਆਖਿਆ ਹੈ ॥ ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਖੜੇ ਹੋਇ ਕਰਿ ਗੁ ॥ ੧੭੩ ॥
 ਰੂਜੀ ਭਿਰਵਾਸ ਤੁਮੈ ਨ ਸੁਣਾਈ ਐ ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾਇ ਸਵਾਸ ਤੇ ਆ
 ਖਿਆ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸਭ ਨਾ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਉਸਦਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਦਾ ਹੋ ॥ ਕੋਈ ਜੀਆ ਜੀਤ ਪਸੁਪ ਖੇਰੂ ਆਦਮੀ ਅ
 ਰਥਿ ਰਖ ਜੇ ਪੈਦਾਇਸੁ ਸਭਾ ਉਸਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਚਲਦੀ ਹੋ ॥ ਆਪੋ ਕੋਈ ਗਈ ਸਮਾਨਿ ਕੁਛ ਨਾ ਹੀ ਕਰ
 ਸਕਦਾ ॥ ਤੁਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀਗੁਰੂ ਜੀ ਇਹ ਸੀ ਸਾਹਵਰਾ ਸੁਠਾ ਹੋ ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
 ਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਸੰਸਾਰ ਕਿਆ ਕਰੇ ਜੇ ਕਰਤਾਰ ਆਪੋ ਭੁਲਾਇ ਆਛੁੜਿਆ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਉਪਰਿ ਮਿ
 ਹਰਿ ਦੀ ਨਜ਼ਰਿ ਹੋਦੀ ਹੋ ॥ ਤਿਸ ਤਾਈ ਪੂਰਨਿ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਲੋਕੀ ਮਿਲਾਵਦਾ ਹੋ ॥ ਨਾਹੀ ਤੁਸੰਸਾਰ ਉਪਰ ਕਹਿ
 ਰਦੀ ਨਜ਼ਰਿ ਹੋ ॥ ਜੇ ਉਕਧੀ ਰਭਗਾ ਤਿ ਪੂਰਨਿ ਦਾ ਬਚਨ ਹੋ ॥ ਜੇ ਕਚੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਦੀਖਿਆ ਅਮੈ ਸੀ ਪੈ ਜੇ ਸੋ
 ਭੰਗਰ ਕਾ ਧੀ ਜਾਵਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ ਨਿਆ ਕਿਆ ਕਰੇ ਜੇ ਕਰਤਾਰ ਪਾਇਆ ਹੀ ਜਾ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਇਸ ਸੰਸਾਰ
 ਨੁਕਰਤੇ ਅੰਧਾ ਕਰਿ ਛੁਡਿਆ ਹੋ ॥ ਕੁਝ ਰੋਦਨੀ ਦੇ ਕੀਤੇ ਸੇ ਲੀਏ ਪਾਏ ਕੇਤੁ ਬੜੀਏ ਹਥ ਲੀਏ ਕੋਈ ਨ ਪੂਰ
 ਨ ਹੋਇਆ ॥ ਜਿਸ ਨੁਕਰਤਾਰ ਆਪੋ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਮਿਲਾਇ ਸੇਈ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖਿ ਹੋਦਾ ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਜਿਸ ਤਾਈ
 ਪੂਰਨਿ ਪੁਰਖਿ ਮਿਲੇ ਤਿਸ ਪਾਸੇ ਰਸਕਸ ਸਭ ਛੁਟ ਜਾਤੇ ਹੈਨਾ ॥ ਉਸ ਤਾਈ ਨਾ ਸੀਤ ਨਾ ਤਪਤ ਨਾ ਖਾਧੀ ਅ
 ਥਿਆ ਪਤਾ ਹੋ ॥ ਉਸ ਤਾਈ ਧਰਤੀ ਪਾਣੀ ਅਸਮਾਨ ਗਾਹੁ ਦੇਦਾ ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਆਖਨ ਦੇ ਸਾਧ ਬਹੁਤੇ ਰੇ ਹੈਨਾ ॥
 ਆਪਣੇ ਮੁਹ ਦੇ ਆਖੇ ਕੁਝ ਨਾਹੀ ਹੋਦਾ ॥ ਓਹ ਲਛਣ ਗੁਣੇ ਰਹਦੇ ਨਾਹੀ ॥ ਫੇਰ ਉਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆ ਕੁਈ ਥਾ ਲਾ ਅਸਾਨੁ ਧੇ ਧੇ ਜੀ ਜਾਵ ਕੀਤਾ ਹੋ ॥ ਕੁਈ ਬਾਣੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੀਤਾ ਹੋ ਸਮਿ ॥ ਫੇਰ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕੁਈ ਥਾ ਲਾਇਆ ਚਾਹੀਏ ॥ ਤੁਭਾਈ ਬਾਣੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਥੋ ਕਿਤ ਨੇ ਕੋਹ

ਅਹੋ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੁਈ ਬਾਸਾਇ ਬੋ ਸਤਾਈ ਸੈ ਕੋ ਹਾਰੈ॥ ਤਾ ਫੇਰ ਕੁਈ ਬ
 ਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਪਹੁੰਚੀ ਏਗੇ ਕਦਾ॥ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ॥ ਆ ਕੁਈ ਬਾਸਾ ਕਰਤੁ
 ਰਣ ਬਿਲੈ ਜਾਵੈ ਗਾ॥ ਦੁਪਹਰਾ ਵੇਲੇ ਗਲਾ ਕੀਤੀ ਆ ਆ ਹੀ ਆ॥ ੩੩॥ ਬੋਲਹੁ ਕੁਈ ਜੀਵ
 ਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ **ਸਾਖੀ ਹੋਵਹੁ ਲੀ॥** ਸੀ ਧਿਆਵੇ ਲੇ ਕੁਚ ਕੀਤਾਇ ਕਘ ਫੀ ਗਤਿ ਗਈ ਆ ਹੀ ਸੁਲਤ
 ਨ ਪੁਰਵੇ ਨੇ ਜੈ ਰਾਮ ਦੇ ਘਰਿ ਅਚਾਣਕਾ॥ ਤੁਲ ਸਾਵੇ ਖੇਤਾ ਬਹੁ ਜੀਵਾ ਕੁਈ ਜੀ ਆਇ ਆਹੈ॥ ਬੁਲ
 ਸਾ ਕੁਈ ਬਹੁ ਜੀਵ ਧਾਈ ਯੇਤੁ ਮਾਰਾ ਕੁਈ ਜੀ ਆਇ ਆਹੈ॥ ਬਿਧੇ ਨਾਨਕੀ ਦੇ ਖੇਤਾ ਸਚੀ ਮੁਚੀ
 ਆਇ ਆਹੈ॥ ਬਿਧੇ ਨਾਨਕੀ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ ਦੀ ਸੀ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੋ ਪਕੜਿ ਲੀਤੀ॥ ਅ
 ਖਿਉ ਸਬੇ ਬੇਜੀ ਤੁਸਾ ਮੈ ਨੂਯਾ ਦੋ ਜੋ ਕੀਤਾ ਆਹਾ॥ ਅਸਾ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ਚਾਹੀ
 ਐ॥ ਤੁੰ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਬੋਲੀ ਕੁਈ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕਿਥਾ ਉਨੇ ਨੇ ਆਹੋ॥ ਅਸਾ ਦੁਪਹਰਿ ਵੇਲੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ
 ਆਹਾ॥ ਤੁਸੀ ਨੇ ਨੇਹੇ ਸੋ॥ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਰਜਾ ਦੀ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਏ ਕਘ ਫੀ ਵਿ
 ਚ ਸਤਾਈ ਸੈ ਕੋ ਹਾਤੇ ਰੇਵਾ ਸਤੇ ਆਇ ਆਹੈ॥ ਅਤੇ ਅਸਾ ਨੂਭੀ ਲੈ ਆਇ ਆਹੈ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਆਖਿਆ ਚੁਪਕਰਿ ਜਾਇ ਮਰਦਾਨਾ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਤੁਸਾ ਅਸਾ ਨੂਯਾ ਦ
 ਕੀਤਾ ਆਹਾ॥ ਤੁੰ ਅਸੀ ਤੁਰਤਿ ਆਇ ਗਾ॥ ਪਰ ਅਸੀ ਗਾਹਿਉ ਪਰਿ ਆਹਿਤੁ ਸਾ ਕੁਝ ਆਖਣਾ ਹੈ ਸੋ
 ਆਖੋ॥ ਤੁੰ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾ ਨੇ ਦਰਸਨ ਦੀ ਚਾਹ ਆਹੀ॥ ਅਸਾ ਤੁਸਾ ਨੂਇਸ ਵਾਸਤੇ
 ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਆਹਾ॥ ਬਹੁਤ ਵੇਰ ਗੁਜਰੇ ਅਤੇ ਕੁਈ ਜੀ ਅਸਾ ਨੂਤੁ ਸਾ ਵਿਸਾਰਿਆ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਕੁਈ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੇ ਗੀਚਿਤ ਵਨੀ ਪੁਰਿ ਹੋਈ ਹੈ ਤੂੰ ਹੁਇ ਅਸਾ ਨੂਖ ਸੀ ਕਰਿ॥ ਤਾ ਤੁਲ ਸਾ ਆਖਿ

ਆਠਾ ਕਰ ਜੀਤੁ ਮੰਤ੍ਰੇ ਅਧੀ ਆਇਹੋ ਅਰ ਅਧੀ ਜਾਤੇਹੋ। ਕੁਯਾਜੀ ਕੋ ਤੇ ਆਵਣ ਦੇਹੋ। ਤਾਗੁ ਰੂਨ ਲਕ ੧੦੩
 ਜੀ ਆਖਿਆ ਤੁਲਸਾ ਅਸਾ ਜਰੂਰ ਜਾਵਣਹੋ। ਤਾਗੁ ਰੂਨ ਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਜੇ ਬੇ ਬੇ ਜੀਤੁ ਸਾਮੇਰੀ ਵਲੇ
 ਜੀ ਜੇ ਜੀ ਨੁਬਹੁ ਤਿਬੇ ਨਤੀ ਕਰਣੀ। ਤਾਬੇ ਬੇ ਨਾਨਕੀ ਦੀ ਆਹੁ ਨਿਕਲ ਪਈ ਆ। ਤਾਬੇ ਬੇ ਨਾਨਕੀ ਸਿਰੀ
 ਚੰਦ ਨ ਅਗੇ ਆਨ ਖੜਾ ਕੀਤਾ। ਤਾਗੁ ਰੂਨ ਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਬੇ ਬੇ ਜੀਤੁ ਸਾਇਹ ਗਲ ਨਾ ਹੀ ਕਰਣੀ।
 ਕ੍ਰਿਥਿ ਜੇ ਮੈਤੁ ਸਾਢੇ ਵਾਸਤੇ ਕਿਥੇ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਤਾਬੇ ਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀਇ ਕਮ ਹੀ ਨਾਰੋਇ
 ਬੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ। ਤਾਗੁ ਰੂਨ ਲਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬੇ ਬੇ ਜੀ ਅਸੀਤੁ ਸਾਪਾਸ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਰਹੀ ਐਰੇ। ਪਰਹੁਣ
 ਅਸੀਰਾਹ ਭਿਤੇ ਆਹੇਤੁ ਸਾਡਾ ਬੁਲਾਇ ਸੇਰਾ ਲਵਿਚਹੋ। ਤੁਸੀ ਅਸਾ ਨੁਖੁ ਸੀਦੇਵੇ। ਤਾਬੇ ਬੇ ਨਾਨਕੀ ਰੂਰੀ
 ਆਖਿਓ ਸਜੀ ਜੇਤੁ ਸਾਡੀ ਰਜਾਇ। ਤਾਬੇ ਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਾਜੇ ਵਜਾਹੋ। ਤਾਗੁ ਰੂਨ
 ਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬੇ ਬੇ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਕੁਤੁ ਜਾਰਹੈ ਸੇਦੇਵੇ। ਅੰਦਰੇ ਬੇ ਬੇ ਨਾਨਕੀ ਪਕਵਾਨ ਅਤੇਪ
 ਤਾਸੇ ਅਤੇ ਕਹਿ ਆਹੇਇ ਆਵੁਧ ਅਗੇ ਆਵਰ ਆਖਿਆ। ਤਾਗੁ ਰੂਨ ਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਖਾਇ ਮਰਦਾ
 ਨਾ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀਖਾਵੇਤਾ ਮੈਭੀ ਖਾਵਾ। ਤਾਗੁ ਰੂਨ ਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਲੈ ਬਾ ਲਾਵੈਡਾ।
 ਤਾਭਾਈ ਬਾਲੇਵੈਡੇ ਤ੍ਰਿਤਾਖਾਧੋ। ਤਾਗੁ ਰੂਨ ਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਲੈ ਬੇ ਬੇ ਜੀ ਅਸਾਡਾ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰਹ
 ਈ। ਤਾਗੁ ਰੂਨ ਨਕ ਜੀ ਨੁਬੇ ਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਫੇਰ ਕਦਰ ਸਨਦੇ ਸੋ। ਤਾਗੁ ਰੂਨ ਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿ ਆਬੇ ਬੇ ਜੀ ਅਸੀਤੁ ਸਾਡੇ ਪਾਸਹਾਂ। ਜਦਤੁ ਸੀਜਾਦ ਕਰੇਗੇਤੁ ਦੀ ਅਸੀਤੁ ਸਾਡੇ ਹਜਰਹਾਂ। ਤਾਬੇ ਬੇ
 ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜੇਤੁ ਸਾਡੀ ਰਜਾਇ। ਤਾਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹਿਕਬੇ ਨਤੀ ਸੁਣੇਤਾ ਮੈ
 ਖਾ। ਤਾਗੁ ਰੂਨ ਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਆਖਿ ਭਾਈ ਬਾਲਾਤੇਰਾ ਆਖਿਆ ਤਾਅਸਾ ਕਦੀ ਫੇਰਿਆ ਨਾਹੀ

ਰਾਈ

ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਅਜ ਦੀ ਰਾਤ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪਾਸ ਰਹੋ ਬੇਬੇ ਜੀ ਭੈਰਾ ਜੀ ਰਹੇ। ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੁਖ
 ਤਾ ਕੁਝ ਆਖ ਨਾਹੀ ਸਕਦੀ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਰੰਜਨ ਕਰੋ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਤ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪਾਸ
 ਗੁਜਰਾ ਨਕੀਤੀ। ਜਿਥੇ ਪਹਰ ਰਾਤ ਰਹਿਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਸ ਨਾਨਕੀ ਤਾ। ਨਾਲੇ ਮੈਂ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਭੀ
 ਕੀਤਾ। ਇਸ ਨਾਨਕ ਰਦਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿ ਉਸ ਕਰਤਾਹਿ। ੩੩॥ ਬੇਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ॥
 ਸਾਧੋ ਦੇਹ ਚਲਾ ॥ ਉਥੇ ਜੋ ਉਗਰੀ ਲੀਤੀ ਉਸ ਸੇ ਬੰਦ ਜਾ ਮੈਂ ਕੋਹ ਪੁਛਾਤਾ ਆਇ ਉਤਰੇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਕਿਥੇ ਆਇਹਾਂ। ਤਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਤੇ
 ਰੀ ਆਤੁ ਪੈ ਜਾਣਾ। ਅਸਾਨੂੰ ਸੋਈ ਤੇਰੀ ਕਾਈ ਨਾਹੀ ਕਿ ਆਜਾਏ ਤੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹੈ ਕੋ ਸਾਧ ਹੈ ਅਸੀਂ ਤਾ
 ਕੁਝ ਨਾਹੀ ਜਾਣਦੇ। ਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਉਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਕਿਥੇ ਆਏ
 ਹਾਂ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜਿਥੇ ਤੁਸੀਂ ਅਦਾਈ ਹੋ ਜਾਂ ਰਹੋ ਹੀ ਉਗਰੀ ਲੀਤੀ ਆਹੀ ਅਤੇ ਮੈਂ
 ਜਾਇ ਨਿਕਲੇ ਅਹੇ ਅਸੀਂ ਉਥੇ ਹੀ ਆਇਹਾਂ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਨੁਭਲਾ ਚਿ
 ਤੁਰਹਿ ਆਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਪੁਛਾ ਲਿਆ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰ
 ਦਾਨਾ ਆਖਹੁ ਫਿਰ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜਿਧਰ ਤੁਸੀਂ ਰਹਿੰਦੇ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਆਖਿਆ ਆਖੋ ਤਾ ਸੁਮੇਰ ਉਪਰ ਚਲੀਏ। ਉਥੇ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਹੈ ਉਨ ਦਾ ਵਰਸਨ ਕਰ ਦੇ ਚਲੀਏ।
 ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਭੁਲੀ ਗਲ ਹੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਚਲਿਆ। ਜਾ ਅਗੇ ਗਏ ਤਾ ਸਭ
 ਧਰਤੀ ਅਗੇ ਪਹਾੜ ਸੁਇ ਨੇਦੀ ਸਮਿਗੀ ਹੈ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਥੇ ਤਾ ਮੈਂ ਅਜ ਬਰੰਗ ਡਿ
 ਠਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਕੋਹਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹਿਕਤਾਂ ਇਹ ਉਠਿ ਠਾ ਜੋ

ਕਦਰਤਦੀਰਸਪਈਵਹਦੀਹੈ। ਦੂਜੈਸਭਾਸੁਇਨੇਦੀਧਰਤੀਪਹਾੜਹੈਨਾ। ਅਤੇਇਥੇਤੁਆਦਮੀ ੧੭੪
 ਦੀਜਾਤਿਨਾਹੀ। ਅਤੇਜੀਇਸਜਾਹਗਾਦਾਨਾਉਕਿਆਹੈ। ਤੁਗਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾ
 ਸੁਣਮਾਰੂਫਤਿਦੇਸਇਸਜਾਹਗਾਦਾਨਾਉਹੈ। ਅਤੇਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸਜੇਵਹਦੀਹੈਇਥੇਕੋਈਬੀਜਣਵਾ
 ਸਾਨਾਹੀ। ਆਪੇਕਦਰਤਿਨਾਲਹੋਦੇਹੈਨਾਅਤੇਆਪੇਫੁਟਿਜਾਦੇਹੈਨਾ। ਏਹੁਰਸਕੁਦਰਤਿਦੀਹੈ। ਅਤੇਕੁ
 ਦਰਤਿਨਾਲਵਹਦੀਹੈ। ਅਤੇਇਥੇਆਦਮੀਦਾਕੀਮਨਾਹੀ। ਆਦਮੀਇਥੇਪਹੁਚਸਕਦੇਨਾਹੀ। ਤੁਫੇ
 ਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀ ਅਜਗਿਗਰੂਜੀਅਜੇਹਾਕੁਦਰਤਿਦਾਅੰਮ੍ਰਿਤੀਵੇਅਜਾਈਜਾਦਾਹੈ। ਕਿਸੇ
 ਦੇਮੁਹਨਾਹੀਪਉਦਾ। ਤੁਗਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਇਹੁਅਜੇਹੀਵਸਤਿਕਰਤਾਰਪੈਦੇਕੀਤੀ
 ਹੈ। ਜੇਅਜਾਇਆਨਾਹੀਜਾਈ। ਫੇਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਇਥੇਤੁਇਸਦਾਅਚਵਣਵਾਸਾਕੋਈ
 ਨਾਹੀ। ਅਤੇਸੁਇਨਾਭੀਇਥੇਈਵੇਲਤਾਨਾਲਿਲਤਨੀਵਾਹੈ। ਤੁਗਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਇਮਰਦਾ
 ਨਾਇਹੁਜੇਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸਕਰਤਾਰਪੈਦੇਕੀਤਾਹੈ। ਸੋਆਪਣਿਆਪਿਆਰਿਆਦੇਵਾਸਤੇ। ਉਸਦੇਜੇ
 ਪ੍ਰੀਤਮਭਗਤਿਹੈਨਜਿਨਾਸੈਸਾਰਦੇਰਸਕਸਛੁਡੇਹੈਨਾ। ਤਿਨਾਨੂਇਹੁਰਸਕੁਦਰਤਿਨਾਲਿਉਨਾਦੀ
 ਰਸਨਾਤੇਜਾਇਪਉਦਾਹੈ। ਅਤੇਸੁਇਨਾਜੇਦੇਖਨਾਹੈਜੇਉਸਦੇਨਿਜਭਗਤੋਹੈਨਸੇਉਨਾਦੀਦਿਸਈ
 ਇਹਆਵਦਾਹੈ। ਅਤੇਸੈਸਾਰਵਿਚਜੇਸੂਰਨਿਹੈਸੋਕਚਾਹੈਸੈਸਾਰਉਸੇਨਾਲਮੂਰਛਾਹੋਇਰਹਿਆ
 ਹੈ। ਅਤੇਭਗਤਾਦੀਦਿਸਈਇਥੇਖੁਲੀਹੈ। ਉਨਾਰੀਤਿਸਨਾਮਿਦਗਈਹੈ। ਭਗਤਾਨੂਇਹੁਖੁਸਆ ੧
 ਵਦਾਹੈਨਉਹਖੁਸਆਵਦਾਹੈ। ਇਹਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸਖੁਸਆਵਦਾਹੈ। ਹੋਰਕੁਣਨਾਹੀਖੁਸਆਵਦਾ। ਭਗ
 ਤਾਦੀਭੁਖਏਕਅੰਮ੍ਰਿਤਿਨਾਮਦੀਰਹੀਹੈ। ਹੋਰਉਨਾਨੂਯਾਦਕੁਣਨਾਹੀਰਹਿਆ। ਮਰਦਾਨਾਸੈਸਾਰਅਤੇ

ਕੁਗਤਾਵਿਚਏਹੁਫਰਕਹੈ। ਤੁਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਜੇਹੁਕਮਹੋਵੈਤੁਮੈਪੀਵਾ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਪਚਾਇਸੀਘੋਗਾ। ਤੁਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਇਤੁਨੇਵੇਰੇਤੇਰੇਨਾ ਲਾਫਿਰਇ
 ਆਹੋਇਕਰੀਤਾਤੂੰਦਇਆਕਰਿ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਇਹੁਅੰਮ੍ਰਿਤਮਹਾਅਜਰ
 ਹੈ। ਨਿਸਤਾਈਆਪਕਰਤਾਜਗਾਇਸੋਈਜਰੇਨਾਹੀਤਾਪੀਰਹੋਇਬਹਦੇਹੈਨਾ। ਜਰਨਾਹੀਸਕਦੇ
 ਲਗਦੇਹੈਨਾਪਗਿਛਾਵਣਾ। ਸਾਂਗਬਣਾਇਬਣਾਇਬਹਦੇਹੈਨਾ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਜਿਨਾ
 ਨੁਪਚਾਇਦਾਹੈਸੋਕੇਹੋਹੋਦੇਹੈਨਾ। ਤੁਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਜਿਨਾਨੁਪਚਾਇਦਾਹੈ
 ਸੁਗ੍ਰਿਮਹੋਇਜਾਦੇਹੈਨਾ। ਓਇਨਿਰਬੰਧਹੋਇਜਾਦੇਹੈਨਾ। ਉਨਾਨੁਮੇਰਤੇਰਵਿਸਰਜਾਦੀਹੈ। ਅਤੇਇ
 ਓਨਾਹੀਜਾਣਦੇਜੋਇਹੁਮੇਰਾਪੁਤਿਹੈਏਹਪਰਾਇਆਪੁਤਹੈਸਭੁਨਿਰੰਕਾਰਹੀਜਾਣਦੇਹੈਨਾ। ਤੁਮਰਦਾ
 ਨੇਆਖਿਆਜੀਮੈਨੁਪਚਾਵੈਤੁਮੈਪੀਵਾ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਇਥੇਜੋਆਇਪਾ
 ਹੁਚਿਆਹੈਸੋਪੀਵਣਦੇਵਾਸਤੇਪੀਓਜੋਕਛਪੀਓਸਕਦਾਹੈਸੋਪੀਓ। ਮਰਦਾਨੇਓਹਰਸਪੀਤੁ। ਮਰ
 ਦਾਨਾਹੋਇਆਮਸਤੁਮਰਦਾਨੇਦੀਦੁਖਕੁਖਸਭਾਉਠਗਈ। ਤੁਭਾਈਬਾਲੇਨੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੁ
 ਛਿਆਭਾਈਬਾਲਾਇਹੁਕੀਆਹੋਇਆ। ਤੁਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਤੇਰੀਆਤੂੰਹੋਜਾਣਮਸੀ
 ਕੁਣਨਾਹੀਜਾਣਦੇ। ਤੁਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਮਰਦਾਨੇਨੂੰਸਦਾਧਾਨਕੀਤਾ। ਤੁਫੇਰਮਰਦਾਨੇਕਹਿਅ
 ਗੁਰੂਜੀਇਹਕਿਆਕੀਤਾ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਚਿਤਥਾਇਰਖਾਅਸਾਤੇਨੂੰਨਾਲੇ
 ਨਿਬਾਹਣਾਹੈ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਭਲਾਜੀ। ਜੋਕਛਤਸਾਡੀਰਜਾਇ। ਬੜਾ ਬੋਲਹੁਕਾਈਜੀ
 ਵਾਹੁਗੁਰੂ। **ਸਾਖੀਚੋਤਲੀ।** ਤਾਹਿਮੰਚਲਨੂੰਉਰਾਰੀਲੀਤੀਜਾਇਹਿਮੰਚਲਉਪਰਖੜੇਹੋਇ।

ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਕੇਹੜੀ ਜਾਹਗਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਮਰਦਾਨ ੧੭੫
 ਇਹ ਹੀ ਮੰਚਲਾ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਏਹ ਤਾਬਗਾ ਜੇਹਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆ
 ਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਬਗੀਬਰ ਛੁੱਛਾ। ਇਥੇ ਆਦਮੀ ਪੈਰ ਰਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਥੇ
 ਦਮੀਦੀ ਗਾਮਨਾ ਹੀ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਸੀਂ ਕਿਉਂ ਕਾਰਿਆਇ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾਨੁ ਕਰਤਾਰ ਲਿਆਇਆ ਹੈ। ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਥੇ
 ਕਾਈ ਪਰੇਤੀ ਜਾਹਗਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਅਰੇ ਹੇ ਮਰਦਾਨ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਉਥੇ ਭੀ ਚਲੇਗਾ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਬੋਲਿਆ ਚਲੀਏ ਗੇ ਮਰਦਾਨ।
 ਉਥੇ ਸਿਰਧਾਰ ਪਰਧਤਿ ਨੂੰ ਚਲੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸਿਰਧਾਰ ਪਰਧਤਿ ਦਾਨਾ
 ਉਹੈ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਸੀ ਜੇ ਜੀ ਸਿਰਧਾਰ
 ਪਰਧਤਿ ਦਾਨਾ ਉਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਸਿਰਧਾਰ ਇਸ ਦਾਨਾ ਉਇਸ
 ਵਾਸਤੇ ਪੈਂਦੇ ਇਹ ਸਿਰਤਲਵਾਇਆ ਹੈ। ਇਥੇ ਰਾਖ ਪੜ੍ਹ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਇਥੇ ਸੋਈ ਪਹੁੰਚੇ ਜੋ ਪਵ
 ਨ ਅਸਵਾਰ ਹੋਇ। ਜਾ ਕਥੀ ਰਕੁ ਗਾਤਿਆ ਹਕੇਰ ਵਦਾਸ ਨਾਮਾ ਆਹਾ ਹਿਕੇ ਸਾਧਾਰੀ ਜਾਹਗਾ ਹੈ
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਹ ਜੇ ਆਖ ਦੇਹੈ ਨ ਜੋ ਪਾਂਤ੍ਰੇ ਹੀ ਮੰਚਲ ਗਲੇ ਇਥੇ ਆਏ ਤਾਂ ਗਲੇ
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਓਹ ਤਾਂ ਇਥੇ ਪਹੁੰਚੇ ਨਾਹੀ ਓਹ ਤਾਂ ਪਿਛੇ ਬਰਛ ਵਿਚ ਗਲ
 ਗਏ। ਹਿਕ ਜੁਧਿ ਸਟਰ ਸਾਬਤ ਆਇਆ ਸੇਭੀ ਸੁਰਗ ਲੇਕ ਗਇਆ ਇਥੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਨਾਹੀ। ਭਾਈ
 ਬਾਲੇ ਸੀ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਵਾਖ ਦਾਸੀ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਕੂਹਿਆ

ਗੁਰੂਜੀ ਅਗੇ ਭੀ ਚਲ ਦੇਹੋ ਨਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਚਲ ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਚਲ ਦੇਹੋ। ਜਿ
 ਉਰੀ ਰਖ ਆਇ ਮਿਲਿਆ। ਆਇ ਕਰ ਬਚਨ ਕੀ ਤੇਸਾ। ਕਉਨ ਰੂਪ ਕਉਨ ਜਾਤ ਤੁਮਾਰੀ। ਰਹ
 ਕਹਾ ਕੇਹੁ ਲੇਹੁ ਉਤਾਰੀ। ਨਾ ਅਗੇ ਧਰਨ ਰਹੇਗੇ ਕਹਾ। ਸੀਤਲ ਹਿਮ ਬਰਖੇ ਧਾਰਾ। ਨਾ ਅਗੇ ਮ
 ਗਪੀ ਛੇ ਫਿਰ ਭਾਰੇ। ਨਿਕਲ ਜਾਹੁ ਕਹਿ ਦੁਖ ਲਾਗੇ। ਝੁਲਮ ਲਜਾਰ ਝੁਲਕੇ ਝੁਲਕਾਰਾ। ਤੁ
 ਹਾ ਸੂਰਾ ਪੁਰਾਠ ਹਰੇ ਜੇ ਸਾਰਾ। ਸੁਣਨਾਨ ਕਰੇਗੇ ਰਖਤੁ ਮਕਹੇ। ਫਿਰ ਜਾਓ ਪੀਛੇ ਕਹੇ ਦੁਖ ਲਾਗੇ। ਤਾ
 ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਬੋਲਿਆ। ਸਬਦ ਅੰਗ ਰੂਪ ਹਮਾਰਾ ਅਚਰਜ ਕਹੀ ਐ ਹਮਰੀ ਜਾ
 ਤ ਅਜਾਤੀ। ਠਉਰ ਹਮਾਰੀ ਓਹੀ ਕਹੀ ਐ ਜਗਾ ਦਿਨੀ ਅਰਨਹੀ ਗਤੀ। ਪੀਛੈ ਅਗੇ ਦਿਸਟਿ
 ਹਮਾਰੀ ਧਰਨਿ ਅਕਾਸ ਪਸਾਰਾ। ਦਇਆ ਹਮਾਰੀ ਸੀਤ ਹਿਮ ਚਲਤਿ ਨ ਸਿਉ ਸੰਗ ਹਮਾਰਾ। ਕ
 ਹੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣੇਗੇ ਰਖ ਜੇਗੀ ਪੁਰ ਜੇਗਨ ਪਾਇਆ। ਜੁਗਤਿ ਨ ਜਾਤੀ ਅਉਧਵਾਈ ਬਿਰਥਾ ਜ
 ਨ ਮਗਵਾਇਆ। ੩॥ ਗੋਰਖ ਚਲਦਾਰ ਹਿਅ। ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਤੁਪਾਜੀ ਇਥੇ ਤਾ ਸੂਰ
 ਜ ਨ ਦਰਿ ਨਾਹੀ ਆਵਦਾ। ਅਸੀ ਕਿਥੇ ਆਏ ਪਏ ਹਾਂ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀ ਤਾ ਮਰਦਾ
 ਨਾ ਅਸੀ ਸੂਰਜ ਬੋਊ ਤੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਸੂਰਜ ਪਾਸੇ ਕਿਤਨਾ ਉਪਰਿ
 ਆਏ ਹਾਂ। ਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਸੂਰਜ ਬੋਊ ਇਹ ਜਾਰ ਜੇ ਜਨਿ ਉਪਰ
 ਆਏ ਹਾਂ। ੩੦੦੦। ਤਾ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਥੇ ਧਰਤੀ ਅਸੀ ਵਸਦੇ ਆਹੇ ਉਸ ਬੋ
 ਸੂਰਜ ਕਿਤਨਾ ਉਚਾਹੇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਉਸ ਬੋਧੀ ਤੁਜਾਰ ਜੇ ਜਨ ਉ
 ਚਾਹੇ। ੩੫੦੦੦। ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਸਹਿ ਕਿਤਨੇ ਹਜਾਰ ਜੇ ਜਨ ਆਏ ਹਾਂ। ਤਾ ਫੇਰ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਸਤਾਈ ਹਜਾਰ ਜੋ ਜਨਮਾਇ ਹੰਗ। ੩੭੦੦੦ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨਾ ੧੩੬
 ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਹੀ ਉਰਦਾ ਹਾਂ ਪੁਛੇ ਧਾਏ ਰਹਿਆ ਜਾਦਾ ਨਾ ਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਖਮ
 ਰਦਾਨਾ ਨਿਸੰਗ ਆਖਾ। ਮਹਲਾ ਜਾਨ ਕਰੇ ਮੁਹਲਾ ਜਾ ਕਰੇ ਗਾਤਾ ਅਵਗੁਣ ਹੋਵੀ ਗਾ। ਮਹਾ ਪੁਰਖ
 ਦਾ ਅਤੇ ਸੇਵਕਾ ਦਾ ਕਰਤਾਰੇ ਹੁੰਮੀ ਜੋ ਗਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਪੁਛਣ ਦਾ ਅਤੇ ਵਸਣ ਦਾ ਜੋ ਸਿਖ ਹੋਵੇ
 ਤੇ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਪਾਸੇ ਜੋ ਜੀਵਿ ਚਹੇ ਵਸ ਸੇ ਪੁਛੇ ਨਾ ਹੀ ਤਾਂ ਓਹ ਸਿਖ ਹੀ ਨਾ ਹੀ। ਅਤੇ ਸਿਖ ਪੁਛੇ ਅਤੇ ਗੁਰੂ
 ਰਦੇ ਸੇ ਨਾ ਹੀ ਅਕੈ ਗੁਰੂ ਸੇ ਹੋਇ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਓਹ ਗੁਰੂ ਨਾ ਹੀ ਓਹ ਠਗ ਹੈ। ਉਸ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਛੁਡਾ ਜੋ ਗ ਹੈ। ਜਿ
 ਸਤਾਈ ਆਪਣੇ ਪਿਰ ਦੀ ਖਬਰ ਨਾ ਹੀ ਸੋ ਸਿਖ ਨੂੰ ਕਦਤਾਰੇ ਗਾ। ਗੁਰੂ ਸਮਝਿ ਕਰਿ ਕਰਨਾ ਆਇਅੰ
 ਹੈ। ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਦੁਲੰਭ ਹੈ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਸੇ ਧਕਰਿ ਕਰਨਾ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਭੀ ਵਰਿਨਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸਿਖ
 ਭੀ ਸੇ ਧਕਰਿ ਕਰਨਾ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਆਪਮਲੀ ਨਾ ਮਹਾਰ ਕਰੇ ਗਾ ਸੇ ਈ ਗੁਰੂ ਅਗੇ ਆਨ ਰਖੇ ਗਾ।
 ਓਹ ਅਗਾਰ ਜੋ ਗੁਰੂ ਲੈ ਰਖੇ ਗਾ ਤਾਂ ਉਸੇ ਅਗਾਰ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਭੀ ਵਰਤੇ ਗਾ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਸਿਖ ਸੇ ਧਕਰਕ
 ਰਣਾ ਆਖਮ ਰਦਾਨਾ ਨਿਸੰਗ ਆਖਾ ਜੋ ਆਖਣਾ ਹਈ ਸੇ ਪੁਛੇ ਲੇ ਮਤ ਕੇਈ ਮਰਮਾਨ ਰਹੇ ਜਾਵੇ ਅਤ
 ਅਸਾਨ ਦੇ ਸਦੇ ਵੈ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਹਸਿਆ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੀ ਉਨਾ ਹੀ ਪੁਛਦਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਉ ਨਾ ਹੀ ਪੁਛਦਾ। ਤੇ ਨੁਕਿ ਸੇ ਮਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰ
 ਖਿਆ ਜੀ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਬੁਰਾ ਮੰਨਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਧੁ ਰਾਕਿ
 ਉਮੀਨਿਆ। ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਤਾਂ ਇਸਤਾਈ ਕੁਣ ਨਾ ਹੀ ਆਖਿਆ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਜੋ ਰਸਿਆ ਸੇ
 ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਹਸਿਆ ਜੋ ਅਜਮਾਇ ਦਾ ਕਿਆ ਅਜਮਾਵਣਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਬ

ਲਾਏ ਹੁੰਦੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾਥੇ ਪੁਛਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਦੇ ਹਾਂ ਏਹੁ ਪਿਛੇ ਸਾਖੀਆਂ ਹੋਵਨਗੀਆਂ ਜੋ
 ਪਿਛੇ ਹੋਵਨਗੇ ਸੇਵੀ ਚਰਕਰਨਗੇ। ਅਤੇ ਪਿਛੇ ਸੈਂ ਸਾਰ ਸੁਭਾਧੁਤਿ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੁੜੀਆਂ ਕਰਾਮਾਤ
 ਬਹੁਤਿ ਲਾਵਨਿਗੇ। ਨਾਲੇ ਵੇਦਾਵਾਲੇ ਤੇ ਕਤੇਬਾਵਾਲੇ। ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਵਨਗੇ ਏਹ ਸਾਖੀਆਂ
 ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਸੁਮਤ੍ਰ ਨਿਗੇ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਉਨ ਦੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਕੋਈ ਨ ਲਗੇਗੀ। ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ
 ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਪੁਰਾਤਨ ਯਾਰ ਆਹੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਈ ਬਾਲੇ ਉਠ ਕਰਿਹ ਬਜੇ ਤੇ ਅਤੇ ਮੁਹ ਆਖਿਓ ਸਜੀ ਮੇ
 ਰੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਜੇਧਿ ਆਨ ਲਾਇ ਕਰਿ ਸੁਣੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ। ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਜ
 ਮੈਂ ਨਿਹਾਲ ਹੋਇਆ। ਅਜ ਅਸਾ ਤੇ ਕਰਿਤਾਰ ਬਹੁਤਿ ਮਿਹਰ ਦਾਨ ਹੋਇਆ ਜੇ ਤੂੰ ਖੁਲ ਕਰਿ ਵਚਨ
 ਕੀਤਾ। ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕੁਝ ਆਖਣਾ ਹਈ ਸੋ ਛਿਲ ਨ ਕਰਾ ਝੁਧੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮ
 ਰਦਾਨਾ ਤੁਰ ਕਰਿ ਉਠੈ। ਇਆ। ਤੁਸੀਂ ਆਖਦੇ ਹੋ ਪੁਰਾਤਨ ਯਾਰ ਹੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀ
 ਤੁਹਾਡਾ ਈ ਬਾਲਾ ਏਹੁ ਤਦੁ ਤੀ ਮਿਰਾਸੀ ਆਹਾ। ਜਾਗੇ ਜਨ ਨਕ ਅਗੇ ਭਗਤ ਅੰਗ ਸਰੋ ਪਕਰਦੇ
 ਅਗੇ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਅਸਾਡਾ ਪੁਰਾਤਨ ਯਾਰ ਹੋ। ਅਤੇ ਹਿਕਾਇਤ ਮਰਦਾਨਾ ਸੁਰਾਪਾਨ ਪੀ ਕਰਿਆ
 ਇਆਗੇ ਜੇ ਜਨ ਕਪਾਸਾ। ਗੇਜੇ ਜਨ ਕਦੇ ਮੁਹ ਆਸਤੇ ਹੀ ਨਿਕਲਿਆ ਮਲੇਛਾ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤੁਰ
 ਕਦੇ ਘਰਿ ਜਨ ਮਹੋਇਆ। ਪੁਰਨ ਪੁਰਖਾ ਦੇ ਮੁਹ ਜੇ ਕੁਝ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋਇਆ ਲੋੜੀਏ। ਤੁੰ
 ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨਮ ਸਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਪੁਛਣਾ ਹਈ ਪੁ
 ਛਲੈ। ਤੁੰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚੰਦ ਕਉ ਦਿਸ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਸੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ
 ਆਮਰਦਾਨਾ ਜਿਤਨ ਧਰਤੀ ਕੋਲੇ ਸੁਰਜਿ ਉਚਾਹੋ। ਤਿਤਨਾ ਸੁਰਜ ਕੋਲੇ ਚੰਦ ਮਾਉਚਾਹੋ।

ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕਿਤੁ ਨੇ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾਹੈ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੰਜਾਹ ੧੭੨
 ਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾਹੈ॥ ੫੦੦੦॥ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਤਾਰੇ ਕਿਤੁ ਨੇ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾਹੈ॥ ਤਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤਾਰਿਆ ਦੀ ਮਿਰਜਾ ਦਾਇਉ ਹੈ॥ ਇਨ ਦੀ ਆਪੁਰੀ ਆਪੈ ਨ॥
 ਕਈ ਨੀਵੇਂ ਨੇ ਕੋਈ ਉਚਾਹੈ॥ ਤਾ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਏਹ ਜੇ ਪੁਤਰ ਆਖ ਦੇ ਹੈ ਨ ਉਹ ਕਿਥੇ ਹੈ॥ ਤਾਂ
 ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਉਹ ਸਭ ਨਾ ਤੇ ਉਚਾਹੈ॥ ਅਤੇ ਕਉ ਲਾਸ ਉਪਰਿ ਹੈ॥ ਤਾ ਫੇਰ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਕਿਵੇਂ ਪੁਰਦਾ ਕੀ ਵਰਸ ਨਹੈ ਵੇ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂ ਬਾਈ ਬਾਲਾ
 ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਥਾ ਆਖ ਦਾਹੈ॥ ਬਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਆਖ ਦਾਹੈ ਸੋ ਮੰਨੀਏ॥ ੩੪॥ ਬੈਲਹੁਕਾ
 ਈ ਜੀਵਾਹੁ ਗੁਰੂ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ਸਿਰਧਾਰ ਪਰ ਬਤਿ ਤੋ ਚਲੇ ਅਗੇ ਉਨ ਪਰ ਬਤਿ ਪਰ ਗਏ॥ ਤ
 ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਸ ਪਰ ਬਤਿ ਦਾਨਾ ਉਕਿਆ ਹੈ॥ ਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰ
 ਦਾਨਾ ਇਸ ਪਰ ਬਤ ਦਾਨਾ ਉਕਿਆ ਪਰ ਬਤਿ ਹੈ॥ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਕਿਤੁ ਨੇ ਜੋ ਜਨ ਜਾਇ
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਬੜੀ ਹਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਆਇਓ ਪਰਤੀ ਤੇ ਉਤੇ॥ ੩੫੦੦੦॥
 ਤਾ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਅਗੇ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਅਠਾਰ
 ਹਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਉਚਾਹੈ॥ ੧੬੦੦੦॥ ਇਤੁ ਨਵੀਂ ਚਾਰ ਕਰ ਦੇ ਅਗੇ॥ ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਸਿੰਘ ਮੰਡਲੀ
 ਵਿਚ ਵੀ ਚਾਰ ਕੀਤਾ॥ ਅਗੇ ਸਿਧੋ ਨਾਥ ਜਤੀ ਉਈ ਹਮ ਲੀਨ ਦੇ ਹੀ ਕੀ ਜਾਹ ਗਾਨਾ ਹੀ॥ ਅਰਏ ਕਨਾਨਕ
 ਤਪਾ ਮਾਤੁ ਲੋਕ ਤੇ ਮਲ ਮਤ ਕੀ ਦੇ ਹੀ ਲੋਕ ਕਹਿਆ ਏ ਆਹੈ॥ ਕਿਈ ਸਿਧ ਨਾਥ ਜਤੀ ਜਾਉ ਉਸ ਕੋ ਜੀਤੋ॥ ਤਾ
 ਹੀ ਹਮ ਆਵੇ ਨਾ ਪਾਵੇ॥ ਮਛਿੰਦ੍ਰ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਮੇਜਾ ਤਾਂ ਹੋ ਕਉ ਵਮਾਈ ਮੂਰਾ ਹੈ॥ ਆਇ ਮਛਿੰਦ੍ਰ

ਨਾਥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂ ਦਿਖਾਈ ਦਿਤੀ॥ ਆਇਕ ਰਿਬ ਚਨ ਕੀ ਤੇ ਸਾ॥ ਅਰੇ ਬਾਲਾਈ ਹਜੇ ਤੁੰ ਆ
 ਇਆ ਪੈ ਕਛ ਸਕਤ ਰਾਖਤਾ ਪੈ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਾਗ ਮਛਿ ਦੁਨਾ ਬਜੇ ਮਾਂਗੈ ਸੇ ਤੈ ਨੂ ਕੋਰ
 ਤਾਰ ਪਾਸੇ ਵਿਵਾਈ ਐ॥ ਮਛਿ ਦੁਨਾ ਬਤ ਮਕਖਾਇਕ ਰਿਬ ਚਨ ਕਹਿਆ॥ ਕੈਹਾ ਬਸਿਰ ਕਾ ਪਾਟ
 ਕੈ ਅੰਗਲ ਮੁਖ ਕਾਤਾ ਕਾ॥ ਕੈਹਾ ਬਲੀ ਲਾਟ ਪਾਟਾ॥ ਕੈਉ ਗਲ ਫੀਫਾ॥ ਕੈਉ ਗਲ ਬਜਰੀ ਕੀ ਕੋਰੀ
 ਕੈਉ ਗਲ ਇਬਰੀ ਕੀ ਕੋਰੀ॥ ਕੈਸੇ ਹਡੀਆ॥ ਕੈਤੀਆ ਕੋਰੀਆ ਕੈਤੇ ਹਾਟਾ॥ ਕੈਹ ਜਾਰਗਤ ਇ
 ਨਕਾ ਸਾਸਿ॥ ਕੈਤੇ ਦੇਹੀ ਕੋਰੇ ਮਾਵਲਾ॥ ਕੈਸੇ ਨਾਨਕ ਕੈਸੇ ਸੀਧੀ॥ ਕੈਹੇਈ ਸਰਮ ਮਛਿ ਦੁਨਾ ਨਕਇ
 ਸਦੇ ਹੀ ਕਾਮ ਬੀਤਾ॥ ੧॥ ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਬਾਬ ਦਿਤਾ॥ ਸਦਾ ਹਾਬਸਿਰ ਕਾ ਪਾਟਾ॥ ਚਾ
 ਰਉ ਗਲ ਮੁਖ ਕਾਤਾ ਕਾ॥ ਹਾਬਲੀ ਲਾਟ ਪਾਟਾ॥ ਛੁਬੀਉ ਗਲ ਆਦਲੀ॥ ਤੇਹਾਉ ਗਲ ਕਲੇਜ
 ਪਾਂਚਉ ਗਲ ਹੀ ਅਲਾ॥ ਚਾਰਉ ਗਲ ਤਿਲੀ॥ ਸਾਤਉ ਗਲ ਫੀਫਾ॥ ਬਾਰਹਉ ਗਲ ਬਜਰੀ ਕੀ
 ਕੋਰੀ॥ ਨਉਉ ਗਲ ਇਬਰੀ ਕੀ ਕੋਰੀ॥ ਇਕੋਤਰ ਸੇ ਹਡੀਆ ਬਹਤਰ ਕੋਰੀਆ॥ ਅਠਸ
 ਠਿਹਾਟਾ॥ ਨੀਲ ਕੋਰੇ ਨੀ ਦੇਹੀ ਕੇਵਲਾ॥ ਚਉਵੀ ਹਜਾਰ ਦਿਨ ਗਤ ਕਾ ਸਾਸਿ॥ ਨਉ ਸੇ ਨਾਨਕ ਸੇ ਲਾਸੇ
 ਸੀਧਾ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣਈ ਸਰਮ ਮਛਿ ਦੁਨਾ ਬਜਾਇਗੇ॥ ੨॥ ਤਾਮਛਿ ਦੁਨਾ ਬਜਾਇਗੇ
 ਰਖ ਪਾਸ ਕਹਿਆ॥ ਸੁਣਨਾ ਬਜੀਓਹ ਤੇ ਅਉਰ ਹੀ ਰੂਪ ਹੈ॥ ਉਸਕੀ ਮਲ ਮੂਤ ਕੀ ਤੇ ਦੇਹਿ ਨਾਹੀ॥ ਤੁ
 ਕਰੀਬਰੀ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈ ਜਾਤਾ ਹੈ॥ ਕੁਰਬਰੀ ਆਇਆ ਆਇ ਕੇ ਆਖਿਓ ਸਾ॥ ਆਦੇ
 ਸੁਰੇ ਬਾਲਾ ਆਦੇ ਸਾ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਦੇ ਸੁਰੇ ਕੁਰਬਰੀ ਨਾਥਾਇ ਕੈ ਕਾਰ ਕੇ ਆਦੇ ਸਾ॥
 ਫੇਰ ਕੁਰਬਰੀ ਕਹਿਆ ਰੇ ਬਾਲੇ ਕਹਾਸੇ ਆਇਆ ਹੈ॥ ਕਉਣ ਹੋਤੈ ਹੋ ਕਉਣ ਨਾਉ ਹੈ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨ

ਕਜੀ ਕਹਿਅਹੋਤੇਪੈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ ਆਇਹੋ ਬੇਗਮ ਪੁਰਤੇ ਨਾਉਹੋ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ॥ ਫਿਰ ਭੁਰਥਰੀਪੁ ੧੭੮
 ਛਿਆ॥ ਕਉਨ ਪਟਿਜਿਤ ਕਰੇਇ ਸਨਾਨਾ॥ ਬੋਲ ਬਕਨਤੇ ਹੋਇ ਨਿਰਥਾਨਾ॥ ਕਉਣ ਜਲਾਜਿਤ ਰਸੁ
 ਪੀਵੈ॥ ਕਉਨ ਰਸਾਜਿਤ ਅਸਥਿਰ ਥੀਵੈ॥ ਐਸਾ ਗਿਆਨ ਦੇਹ ਅਭੁ ਮੇਰੇ॥ ਕਉਨ ਸੰਗਤੋ ਰਕਉਨ ਸੰਗ
 ਜੋਰੇ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਵਾਚਾ॥ ਉਪਰਿਅਉ ਪਟਿਸਰ ਵਰਿਨਾਵੈ॥ ਬਕੈਨ ਬੋਲੇ ਹਰਿਗੁਨ ਗਾਵੈ॥ ਜ
 ਲਮਕਾ ਸੀਸੁਨ ਸਮਾਵੈ॥ ਸਤਿਰਸੈ ਲਮਹਾਰ ਸਪਾਵੈ॥ ੧॥ ਭੁਰਪੁਰ ਦੇ ਕੰਕਾਰ ਸਭੁ ਠਉਰੇ॥ ਐਸ
 ਗਿਆਨ ਸੁਨੇ ਅਭੁ ਮੇਰੇ॥ ੧॥ ਰਗਉ॥ ਭੁਰਥਰੀਵਾਚਾ॥ ਕਉਨ ਤਤਿਤ ਤਤੁ ਬਿਲੋਵੈ॥ ਕਉਨ ਸ
 ਰਵਗਜਿਤ ਮਲਮਲ ਪੋਵੈ॥ ਕੈਸੇ ਰਾਚੇ ਕੈਸੇ ਹੋਵੈ॥ ਕਉਨ ਸੇਕਰੈ ਕਉਨ ਸੇਰੋਵੈ॥ ੩॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਵਾਚਾ॥ ਸਚਮਨ ਕਾਰਣ ਤਤੁ ਬਿਲੋਵੈ॥ ਸੁਭਰਸਰ ਵਰਮਾ ਲਿਖਿਐਵੈ॥ ਜੈਸੇ ਰਾਚੇ ਤੈਸੇ ਹੋਵੈ॥ ਕਰਤਾ
 ਕਰੈ ਸੇਈ ਫੁਨਹੋਵੈ॥ ੪॥ ਭੁਰਥਰੀਵਾਚਾ॥ ਕਉਨ ਵਰਤੇ ਨੇਮ ਜਿਤ ਬਿਨਸੇ ਕਾਮਾ॥ ਕਉਨ ਸਥਦ ਨਸ
 ਤਾਵੈ ਜੰਮਾ॥ ਕਉਨ ਸਾਂਤ ਜੋ ਕੋਪ ਜਲਾਵੈ॥ ਕਉਨ ਉਪਦੇਸ ਪਰਮ ਪਦਿਪਾਵੈ॥ ੫॥ **ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ**
ਵਾਚਾ॥ ਸਚ ਵਰਤੇ ਨੇਮ ਕਾਂਸ ਨਸੀਤਾਵੈ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਸਥਦ ਕੋਰੇ ਪਜਲਾਵੈ॥ ਗਗਨ ਨਿਵਾਸ ਸਮਾ
 ਪਲਗਾਵੈ॥ ਪਰਸਪਰ ਸੇਪਰਮ ਪਦਪਾਵੈ॥ ੬॥ ਭੁਰਥਰੀਵਾਚਾ॥ ਕਉਨ ਸੀਤ ਜੋ ਅਗਨ ਬੁਝਾਵੈ॥
 ਕਉਣ ਕਲਾ ਬਿਭੂਤ ਚੜਾਵੈ॥ ਕਉਨ ਦੇਖ ਸਹਜਿ ਘਰਿਆਵੈ॥ ਕਉਨ ਜਤਨ ਕਰਿਨਾ ਵਝਾਵੈ॥ ੭॥ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਵਾਚੇ॥ ਗੁਰਹਿ ਵਸੀਤ ਲਾਗਨ ਬੁਝਾਵੈ॥ ਸੇਵਾ ਸੁਰਤ ਬਿਭੂਤ ਚੜਾਵੈ॥ ਗੁਰਦਰਸਨ ਦੇਖ ਸ
 ਹਜਿ ਘਰਿਆਵੈ॥ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ ਨਾ ਵਝਾਵੈ॥ ੮॥ ਭੁਰਥਰੀਵਾਚਾ॥ ਕਹਾ ਗਿਆਨ ਰਸ ਪੀਵੈ ਸਾਰ
 ਕਉਨ ਤੀਰਥ ਮਜਨ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਕਉਨ ਥਾਨ ਪੂਜੈ ਪੂਜਾਰਾ॥ ਕਉਨ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਧਾਰਾ॥ ੯॥ ਅੰਤਰਗਿ

ਆਨਮਹਰਸਸਾਰਾ। ਤੀਰਥਮਜਨਗੁਰਵੀਚਾਰਾ। ਅਤਿਰਪੁਜਾਥਾਨਮੁਰਾਰਾ। ਪ੍ਰਭੁਜੋਤੀਜੋਤਿਮਿ
 ਲਾਵਣਹਾਰਾ॥ ੧੫॥ ਕਉਨਸੁਰਸੀਆਰਸੀਆਭਉ। ਕਉਨਸੋਤਖਤਨਿਵਾਸੀਰਉ। ਕਉਨਸੁਕ
 ਰਕਰੇਕਗਇ। ਕਉਨਅਲਖਨਲਖਿਆਜਾਇ॥ ੧੬॥ ਰਸਰਸੀਆਮਨਏਕੈਭਾਇ। ਤਖਤਨਿਵ
 ਸੀਪੰਜਸਥਾਇ। ਕਾਰਕਮਾਵਣੀਖਸਮਰਜਾਇ। ਅਬਗਤਲਖਨਲਖਿਆਜਾਇ॥ ੧੭॥ ਕਿਹ
 ਉਪਜੇਕਿਹਕਹੀਏਦੂਰਾ। ਕਿਹਮਹਿਜੋਤਿਰਹੀਭੁਰਪੁਰਾ। ਕਿਹਨੇੜੇਕਿਹਦੂਰਬਤਾਵੇ। ਕਿਹਗੁਣਗਾ
 ਵੇਕਾਹਿਸੁਣਾਵੇ॥ ੧੮॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ। ਜਲਤੇਉਪਜੇਜਲਤੇਦੂਰਿ। ਜਲਿਮਹਿਜੋਤਿਰਹੀ
 ਭੁਰਪੁਰਿ। ਕਿਸਨੇੜੇਕਿਸਆਖਾਦੂਰਿ। ਹਰਿਗੁਣਗਾਵਾਦੇਖਹਜੂਰਿ॥ ੧੯॥ ਭੁਰਥਰੀਵਾਚਾ। ਕਉ
 ਨਅੰਤਰਿਕਉਨਬਾਹਰਿਹੋਇ। ਕਉਨਕਾਰਨਚਲੈਸਭਲੋਇ। ਕਹੇਭੁਰਥਰੀਨਾਨਕਦੇਹੁਬੀਚਾਰਾ
 ਬੋਲਤਿਰਹੇਕਉਨਅਧਾਰੁ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ। ਅੰਤਰਿਬਾਹਰਿਏਕੋਸੋਈ। ਏਕੈਕਾਰਕਰੈ
 ਸੋਹੋਈ। ਸੁਣੁਭੁਰਥਰੀਨਾਨਕਕਹੈਬੀਚਾਰਾ। ਨਿਰਮਲਨਾਮਮੇਰਾਅਧਾਰੁ॥ ੨੦॥ ਤਾਭੁਰਥਰੀ
 ਨਾਬਕੁਹਿਉਲਾਹੋਇਗਇਆ। ਜਾਇਤਨੀਗੁਰੂਅੰਗਦਹਕੀਕਤਿਸੁਣੀਤਾਗੁਰੂਅੰਗਦੈਮਗਨਹੋ
 ਇਗਇਆ। ਸਤਿਦਿਨਅਤੇਸਤਿਗਤੀਬੰਦੇਹਰਹਿਆ। ਕੋਈਬੁਲਾਇਸੰਘੇਨਾਹੀ। ਨਾਕੁਸੁਖਾਵ
 ਣਨਾਕੁਸੁਖੀਵਣਾ। ਨਾਨਵਣਾਨਾਧੋਵਣਾਏਹਾਪ੍ਰੀਮਪੈਗਈਜੋਗੁਰੂਅੰਗਦਸਮਾਇਗਇਆ। ਜਾਅ
 ਠਵਾਦਿਨਹੋਇਆਤਾਸਵਾਪਹਰਿਦਿਨਚਲਿਆਸੀ। ਤਾਗੁਰੂਅੰਗਦੇਹਦਿਚਆਇਆ। ਤਾਗੁਰੂਅੰਗ
 ਦਬੋਲਿਆਭਾਈਬਾਲੇਨਸਦੇ। ਤਾਗੁਰੂਬਾਲੇਅਇਸਥਾਟੇਕਿਆ। ਤਾਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਕਹਿਆਭਾਈ
 ਬਾਲਾਇਹਸਭੇਅੰਮ੍ਰਿਤੁਰੇਹਿਸੇਆਇਆਤੇ। ਆਖਭਾਈਬਾਲਾਆਖੁਅੰਗਕਿਆਹੋਇਆ। ਤਾਫੇ
 ਤਾਈਬਾਲੇਨੁਪਛਿਆ। ਭਾਈਬਾਲਾਏਹਤੇਰੇਹਜੂਰਹੋਈਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਅੰਗਦ॥

ਰਕੁਾਈ ਬਾਲਾ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ। ਸਤਿਪਹਰਿ ਗਿਬੇ ਦੇਹ ਰਹਿਆ। ਜਾ ਕੁਾਈ ਬਾਲਾ ਦੇਹ ਵਿਚ ਆਇਅ ॥ ੧੭੬ ॥
 ਤਾਲਗਾਲਿ ਖਾਵਣਾ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਿਲਕਾ ਪਰ ਬਤਿਤੇ ਜਾਇ ਚੜੇ। ਤਾਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦਿ
 ਸਾ ਆਵਣੇ ਰਹਿ ਗਇਆ। ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਹੁਣਿ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਨਜਰ ਨਾਹੀ ਆਵਦਾ। ਤਾਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਹੇਠ ਦੇਖਾ। ਮਰਦਾਨਾ ਹੇਠ ਲਗਾ ਦੇਖਣ ਦੇਖੇ ਤਾਚੰਦ੍ਰਮਾ ਹੇਠ
 ਜਰਿਆ ਵਦਾਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀ ਚੰਦ੍ਰਮੇ ਕੋਲੇ ਕਿਤੇ ਨੇਉ ਪਰ ਆਇ। ਤਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਚੰਦ੍ਰਮੇ ਕੋਲੇ ਦੇਇ ਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਉਚੇ ਆਇ। ੨੦੦੦।
 ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਸੁਭਾ ਕਿਤੇ ਨੇਹ ਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਆਇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ
 ਕੀ ਤਾਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਬਵੰ ਜਾਹ ਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਆਇ। ੫੩੦੦੦। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅ
 ਗੇਭੀ ਕਾਈ ਜਾਹਿ ਗਾਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਅਗੇ ਵਡੀ ਆਜਾਹ ਗਾਹੈ ਨਾ। ਤਾਫੇਰ
 ਮਰਦਾਨਾ ਕਹੈ ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਕੋਹੀ ਆਜੇ ਹੀ ਆਪੈ ਨਾ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ
 ਅਗੇ ਸੁਮੇਰਤੇ ਸਿਧ ਮੰਤ੍ਰ ਲੀਹੈ। ਹੋਰ ਉਥੇ ਦਤਾ ਦੇਉ ਅਉ ਪੂਤਹੈ। ਅਤੇ ਕਬੇਰ ਰਖੀ ਸਰਹੈ। ਜਿਸ ਦੇ
 ਹਵਾਲੇ ਸੁਭਾ ਮਾਇਆਹੈ। ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅਗੇ ਮਹਾ ਦੇਉ ਭੰਡਾਰੀਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਆਪ ਪਿਗਲਾਹੈ।
 ਅਤੇ ਉਸ ਉਪਰਿ ਕਉ ਲਾਸਹੈ। ਜਿਥੇ ਪੂਰੁ ਗਤਿ ਦਾ ਮੰਤ੍ਰ ਲਹੈ। ਤਿਸ ਦੇ ਉਪਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਰਤਾਰ
 ਦਾ ਤਖਤਹੈ ਆਸਨਾ। ਉਸ ਉਪਰਿ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਰਤਾਰ ਬੈਠਾਹੈ ਜੋ ਤੀਸਰੂਪਾ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਥੇ ਸੁਮੇਰ ਕਿਤਨਾਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਤਿਹਤਰ
 ਹ ਜਾਰ ਜੋ ਜਨਹੈ। ੭੩੦੦੦੦। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਜਿਸ ਪਰਤੀਤੋ ਅਸੀ ਆਇ ਉਥੇ

ਤੁਨਾਪੈ॥ ਤੁਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਉਥੇਸਵਾਸਖਜੇਜਨਤਿਗਏ॥੩੫੦੦੦੦॥ ਇਤ
 ਨੀਰੋਸਟਿਰੇਦੀਆਹੀ॥ ਜੇਭੰਗਰਨਾਬਜੇਗੀਪਹੁਚਕਰਿਆਇਆ॥ ਆਉਦੇਹੀਲਗਾਅਖਣਅ
 ਰੇਆਈਮੂਰੇਆਗੇਕਹਾਆਵਤਾਪੈ॥ ਤਿਰੀਤੋਕੀਮਨਾਹੀ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸਬਦਅੰਗਸਲੋਕਕ
 ਹਿਆ॥ ਆਈਹਮਰੀਮਨਸਾਹੋਤੀਤਿਸਕਾਮੰਡਮੰਡਾਇਆ॥ ਦੁਰਮਤਿਹਮਰੀਦਾਦੀਕਹੀਐਤਿਸ
 ਕਾਕੰਨਛਿਦਾਇਆ॥ ਮਾਨਹਮਾਗਦਾਦਾਕਹੀਏਸੋਤੇਸਬਦਜਲਾਇਆ॥ ਤਾਕੀਖਾਕਲੇਨਿਰਮ
 ਲਛਾਣੀਸੋਬਿਭੁਤਲਗਾਇਆ॥ ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਣਭੰਗਰਨਾਥਾਤੈਭੀਜੇਗਨਪਾਇਆ॥੧॥ ਕੰਨਪ
 ਰਾਏਮੰਦਾਪਾਈਆਜੇਰਕੀਜੁਗਤਿਨਜਾਨੀ॥ ਲਾਇਬਿਭੁਤਧੈਠਹੋਇਜੇਗੀਸਗਲੀਅਉਧ
 ਬਉਗਨੀ॥ ਸੁੰਡਾਫੁਰੂਆਗਥਫਹੇਨੀਸੇਲੀਅੰਗਬਣਾਈ॥ ਨਾਨਕਕਹੈਸੁਣਭੰਗਰਨਾਥਾਤੈਭੀ
 ਅਉਧਵਧਾਈ॥੨॥ ਤਾਭੰਗਰਨਾਥਭੀਤਉਲਹੋਇਗਾਇਆ॥ ਤੁਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਕਿਉ
 ਗਾਈਧਾਸਾਕਿਆਰਜਾਇਹੋ॥ ਤਾਭਾਈਬਲੇਕਹਿਆਜੀਜੇਤੁਸਾਡੀਰਜਾਇ॥ ਤੁਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਜੀਮਰਿਦਾਨੇਨੁਪੁਛਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਾਕਿਆਰਜਾਇਹੋ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਵਤਿਕ
 ਦਾਇਧਰਆਵਦੇਆਹੋਦੇਖਜਾਈਐ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਬੁਲਾਮਰਦਾਨਤੇਗਾਆਖਿਆ
 ਮਨਣਹੋ॥ ਓਥੇਕੁਨਾਪਰਬਤਨੰਚਲੇ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਅਸੀਹੁਣਕਿਥੇਆਏਹਾਂ॥ ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਅਸੀਕੁਨਾਪਰਬਤਤੇਆਏ॥ ਤੁਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਓਥੇਕੁ
 ਨਾਪਰਬਤਕਿਤੇਨੇਜੇਜਨਹੋ॥ ਤੁਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਉਥੇਪੈਤਾਈਹਜਾਰਜੇਜ
 ਨਹੋ॥੪੫੦੦੦੦॥ ਤੁਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਅਸੀਸਭੇਕਿਤੇਨੇਜੇਜਨਆਏ॥ ਤੁਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨ

ਕੁਜੀਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਅਸੀਨਨਿਨਵੈਰਜਾਰਜੋਜਨਆਏ॥ ੯੯੦੦੦ ॥ ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆ ੧੮੦
 ਜੀਅਗੇਸੁਮੇਰਕਿਤਨਾਰਹਦਾਹੈ॥ ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਅਗੇਸੁਮੇਰਛੁਬੀਹਜਾ
 ਰਜੋਜਨਰਹਿਦਾਹੈ॥ ੩੬੦੦੦ ॥ ਏਹੋਵੀਚਾਰਹੋਦਾਅਗੋਜੋਕਨੀਫਾਸਿਧਆਇਆ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਜੀਹਸਿਆ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂਜੀਤੁਸੀਕਿਉਹਸੇ॥ ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆਮ
 ਰਦਾਨਾਇਹਜੋਜੋਗਿਆਇਆਦੇਖਨਾਹੈਸੁਗੋਰਖਦਾਚੇਲਾਹੈ॥ ਗੋਰਖਅਸਾਉਪਰਚੜਤਾਕਰਕਰ
 ਕੇਜਤਾਹੈ॥ ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਜੋਮੈਨੁਆਖੈਤਾਇਸਜੋਗੀਨੂਚਭਿਓਗਾਟਿਓਕਰਿਆਰਾ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਇਥੇਚਰਿਓਆਗਾਟਿਆਦੀਲੜਾਈਨਾਹੀ॥ ਏਥੇਜੋਹੈਸੇਸਬਦਦੀਲੜ
 ਈਹੈ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਭੁਲਾਹੋਵੈਜੀ॥ ਤਾਕਨੀਫੇਕਹਿਆਸੁਣਤੋਰੇਥਾਸਾਤੁੰਈਹਾਂਕਿਉਕਰਿ
 ਆਇਆਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹਮਆਇਨਿਰੰਕਾਰਕੇਦਰਸਨਤਾਈ॥ ਤਾਕਨੀਫੇਕਹਿਆ
 ਰੇਥਾਲਾਅਗੇਭੀਨਿਰੰਕਾਰਕਾਦਰਸਨਕੀਆਹੈਕੇਅਥੀਆਇਆਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ
 ਸੁਣਿਕਨੀਫਾਜੋਗੀਹਮੇਅਗੇਭੀਦਰਸਨਕੀਆਹੈ॥ ਤੇਅਥਭੀਆਇਹੈ॥ ਜੋਅਗੇਨਾਕੀਆਹੈਤਾ
 ਤੇਅਥਕਹਾਸੇਆਵਤੇ॥ ਤਾਫੇਰਕਨੀਫੇਕਹਿਆਅਰੇਥਾਸਾਤੇਰਾਨਾਉਕਿਆਹੈ॥ ਅਰਤੂੰਹੋਤਾਕਉਨ
 ਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂਸਬਦਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਆ॥ ਰਾਗਆਸਾਮਹਲਾ ੧॥ ਲਉਹਮਾਰਾਮਚਰਜ
 ਕਹੀਮੈਹੋਤੈਅਚਰਜਥਾਨੀ॥ ਸਿਫਤਿਹਮਾਰੀਸੁਭਮੂਰਤਿਮਹਿਜੋਤਿਸਗਲਮਹਿਤਾਨੀ॥ ੧॥ ਸੁਨ
 ਹੁਕਨੀਫਾਰਵਲਜੋਗੀ॥ ਸਤਿਜੁਗਤ੍ਰੇਤੇਦੁਆਪੁਰਕਲਜੁਗਨਿਰਮਲਸਦਾਅਰੇਗੀ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਜ
 ਤੁਹਮਾਗੀਜਤਿਕਤਿਦੇਖਹੁਨਾਨਾਬਰਨਹਮਾਰਾ॥ ਉਪਜਨਧਿਨਸਨਖੇਲਹਮਾਰਾਸਿਉਸਕਤੀਬਿਉਹ

॥१॥ ॥२॥ ॥३॥ ॥४॥ ॥५॥ ॥६॥ ॥७॥ ॥८॥ ॥९॥ ॥१०॥ ॥११॥ ॥१२॥ ॥१३॥ ॥१४॥ ॥१५॥ ॥१६॥ ॥१७॥ ॥१८॥ ॥१९॥ ॥२०॥ ॥२१॥ ॥२२॥ ॥२३॥ ॥२४॥ ॥२५॥ ॥२६॥ ॥२७॥ ॥२८॥ ॥२९॥ ॥३०॥ ॥३१॥ ॥३२॥ ॥३३॥ ॥३४॥ ॥३५॥ ॥३६॥ ॥३७॥ ॥३८॥ ॥३९॥ ॥४०॥ ॥४१॥ ॥४२॥ ॥४३॥ ॥४४॥ ॥४५॥ ॥४६॥ ॥४७॥ ॥४८॥ ॥४९॥ ॥५०॥ ॥५१॥ ॥५२॥ ॥५३॥ ॥५४॥ ॥५५॥ ॥५६॥ ॥५७॥ ॥५८॥ ॥५९॥ ॥६०॥ ॥६१॥ ॥६२॥ ॥६३॥ ॥६४॥ ॥६५॥ ॥६६॥ ॥६७॥ ॥६८॥ ॥६९॥ ॥७०॥ ॥७१॥ ॥७२॥ ॥७३॥ ॥७४॥ ॥७५॥ ॥७६॥ ॥७७॥ ॥७८॥ ॥७९॥ ॥८०॥ ॥८१॥ ॥८२॥ ॥८३॥ ॥८४॥ ॥८५॥ ॥८६॥ ॥८७॥ ॥८८॥ ॥८९॥ ॥९०॥ ॥९१॥ ॥९२॥ ॥९३॥ ॥९४॥ ॥९५॥ ॥९६॥ ॥९७॥ ॥९८॥ ॥९९॥ ॥१००॥

१८१
 ਸਾਏਹੁ ਭੁਗਾਰਾਹਮ ਨਾਹੀ ਲੇਤੇ। ਏਹੁ ਭੁਗਾਰਾ ਮਲੀਨ ਹੋ। ਤੇ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਨਾ ਬਜੀਏਹੁ ਅਹਾਰ ਕਿਉ
 ਤੁਮੇ ਮਲੀਨ ਕੀਆ। ਤੁਹੋ ਗਰਖ ਕਹਿਆ ਰੇ ਬਾਲਾ ਤੇਰੇ ਅੰਤਰ ਦਇਆ ਨਾਹੀ। ਮੇਰੇ ਹੀ ਤੇਰੀ ਕਾਂਇਆ ਬ
 ਰੇ ਬਾਰ ਕੁਸੀਤੀ ਰਹੈਗੀ। ਤੁਹੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਨਾ ਬਜੀ ਕਿਉ ਹੀ ਕਾਂਇਆ ਕੁਸੀਏ ਭੀ ਨਹੀ। ਤੁਹੋ ਗਰਖ
 ਕਹਿਆ ਜੇਗ ਕਮਾਵੈ ਤੇ ਕਾਂਇਆ ਛੁੱਟੇ ਨਾਹੀ। ਫੇਰ ਤੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਨਾ ਬਜੀ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜੇਗ ਕਮਾਈ
 ਐ। ਤੁਹੋ ਗਰਖ ਕਹਿਆ। ਮੂੰਡ ਮੂੰਡਾਏ ਕੰਨ ਪੜਾਈਏ। ਗੋਤ ਲਜਾਈ ਐ ਤੁਝੇ ਜੇਗ ਕਮਾਈਏ।
 ਫੇਰ ਤੇ ਕਹਿਆ ਨਾ ਬਜੀ ਮੂੰਡੀਏ। ਪਗੜੀ ਉਤਾਰ ਕਰਿ ਤੁਹੋ ਗਰਖ ਕੇ ਅਗੇ ਬੈਠ ਗਾਇਆ। ਗਰਖ ਤੇਰਾ
 ਮੂੰਡ ਮੂੰਡਾ ਅਰ ਕੰਨ ਪੜੇ ਤੁਝੇ ਕਉ ਜੇਗੀ ਕੀਆ। ਤੂੰ ਸਿਧ ਹੂਆ। ਤੁਹੋ ਗਰਖ ਨੀਫੇ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀਨਾ
 ਬਹ ਮਾਰੇ ਕੰਨ ਅਰ ਮਸਤ ਕਰਿ ਸਜਾਹ ਗਾਫਾ ਤੇ ਅਰ ਮੂੰਡੇ। ਤੁਹੋ ਗਰਖ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹਨੀਫਾ ਲੰ
 ਰੇ ਪੀਪਲ ਕੇ ਤਲੇ। ਤੁਹੋ ਗਰਖ ਨੀਫੇ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ ਜੇ ਤੁਮ ਐ ਸੇ ਹੋ ਤੁਹ ਮਾਰੀ ਨਿਸਾ ਕਰੇ। ਤੁਹੋ ਗਰਖ ਨ
 ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਹੁ ਹਨੀਫਾ। ਅਖੇਰ ਬਿਰਤ ਅੰਤ ਰਿਹਾ ਕੇ ਨਾਹ। ਅਹਿੜਾ ਕਹੀਏ ਕਉ ਨਕੀ ਜ
 ਏ। ਕਉ ਨ ਸੰਗ ਲੇਚੜੇ ਸਿਕਾਰਾ। ਕਉ ਨ ਮਿਰਗ ਪਕੜ ਲਿਆਵੈ ਕਿਹ ਘਾਟਿ। ਕਿਉ ਕਰਿ ਰਾਖੇ ਉ
 ਨ ਕੋ ਬਾਟਾ। ਏਹੁ ਅਹਿੜਾ ਕੀਨ ਕੋ ਹਾਥਾ। ਹਨੀਫਾ ਪੂਛੇ ਨਾਨਕ ਪਾਸ। ੧॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ।
 ਅਖੇਰ ਬਿਤ ਬਾਹਰਿ ਆਯੋ ਧਾਇ। ਅਹਿੜਾ ਪਾਯੋ ਘਰ ਕੀ ਗਾਇ। ਸੰਤ ਸੰਗ ਲੇਚੜੇ ਸਿਕਾਰਾ। ਮਿਰਗ
 ਪਕੜ ਘਰਿ ਆਵੇ ਗਾਟਾ। ਚੁਖ ਚੁਖ ਲੈ ਗਏ ਬਾਛੇ ਅਰ ਬਾਟਾ। ਏਹੁ ਅਹਿੜਾ ਕੀਨੇ ਦਾਨਾ। ਨਾਨਕ ਕੇ ਘਰਿ ਕੇਵ
 ਬਨਾਮ। ਸੁਣੁ ਹਨੀਫਾ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰਾ। ਗੋਰਖ ਠਾਂਡਾ ਹਮਰੇ ਦੁਆਰਾ। ੨॥ ਤੁਹ ਨੀਫਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰ
 ਨਾਤੇ ਹਬਰਖ ਕਰਿ ਜਾਦਾਰ ਹਿਆ। ਤੁਹੋ ਗਰਖ ਪੀਚੰਦ ਨੂੰ ਗੋਰਖ ਆਖਿਆ ਤੁਜਾਇ ਕਰ ਉਪਦੇਸ ਲਿ

ਆਉ। ਗੋਪੀਚੰਦਕਹਿਆਪਿਤਾਜੀਬੁਲਾ। ਗੋਪੀਚੰਦਆਇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੁਆਵੇਸਕਹਿਆਆ
 ਦੇਸਤਪਾਆਵੇਸਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਆਵੇਸਏਕੰਕਾਰਕਉਆਵੇਸਾ। ਗੋਪੀਚੰਦਬਚਨਕਹਿ
 ਆ। ਅਰੇਤਪਾਕਉਨਨਾਮਕਉਨਬਰਨਤੁਮਾਰਾ। ਕਉਨਰੂਪਕਉਨਬਿਸਥਾਰਾ। ਕਉਨਮਨੋਰਥਈ
 ਹਆਇ। ਚਲੋਤਪਾਤੁਮਨਾਬੁਲਾਇ। ਕੰਨਪੜਾਇਮੁੰਢਾਪਹਿਰਾਵੇ। ਗੁਰਗੋਰਖਕੇਚਰਨਲਗਾਵੇ
 ੧॥ ਗੁਰੂ **ਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ**। ਨਾਉਏਕੰਕਾਰਕਰਿਤਾਰਾ। ਜਾਤਬਰਨਤੇਰਹੈਨਿਆਰਾ। ਰੂਪਦੇਹਨਕੀ
 ਨਾਬਿਸਥਾਰਾ। ਅਸਖਨਲਖੀਏਸਗਲਮੰਝਾਰਾ। ਪਾਰਧੁਹਮਕੇਦਰਸਨਆਇ। ਅਮਰਅਜੋਨੀ
 ਲੀਏਬੁਲਾਇ। ਨਾਕੰਨਪੜਾਉਨਮੁੰਢਾਪਾਉ। ਸਕੁਸਿਧੋਕੇਚਰਨਲਗਾਉ। ਏਕੰਕਾਰਗੁਰੂਸਿਰਮੇਰੇ
 ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਣਗੋਪੀਚੰਦਾਦਿਸਟਿਮਾਨਕੀਨੇਸਕੁਚੇਰੇ। ੨॥ ਗੋਪੀਚੰਦਵਾਚਾ। ਕਉਨਗਿਆਨੀਕ
 ਉਨਧਿਆਨੀ। ਕਉਨਤੀਰਥਮਜਨਇਸਨਾਨੀ। ਕਉਨਸੋਨਿਰਮਲਕਉਨਸੋਮੈਲਾ। ਕਉਨਸੋਬਸਤਿ
 ਜਿਸਲਾਗੈਗੈਲਾ। ਕਉਨਸੋਉਪਰਕਉਨਸੋਤਲੇ। ਕਉਨਸੋਜੁਗਤਿਜਿਤੁਦੀਪਕੁਜਲੈ। ਗੋਪੀਚੰਦਕ
 ਹੈਸੁਣਨਾਨਕਤਪੇ। ਕਉਨਸੋਜਾਪੁਜੋਬਿਨਰਸਨਾਜਪੈ। ੩॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ। ਗਿਆਨੀਜੋ
 ਈਜੋਗੁਰਮੁਖਤੋਵੈ। ਧਿਆਨੀਸੋਈਜੋਸੁਰਤਿਨਬੇਵੈ। ਤੀਰਥਮਜਨਗੁਰਦਰਸਨਪਾਇਆ। ਚਰਨੀ
 ਲਾਗੇਆਪਗਵਾਇਆ। ਨਿਰਮਲਗੁਰਬਾਣੀਜਿਤਮੈਲਨਗਈ। ਗੁਰਪੂਰੋਬਿਨਮੈਲਲਗਾਈ। ਗੁ
 ਰਉਪਦੇਸਲੈਗੈਲਸਿਧਾਇਆ। ਧੁਰਪਹੁਚੇਕੋਈਗਾਕੁਨਪਾਇਆ। ਉਪਰਹੁਕਮਹੁਕਮਹੀਤਲੈ। ਗੁਰ
 ਮਪਛਾਣੇਤਉਦੀਪਕੁਜਲੈ। ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਣਗੋਪੀਚੰਦਮੋਹਮਾਇਆਕੇਬੰਧਨਕਪੇ। ਇਸਬਿਧਜਾਪ
 ਰਸਨਾਜਪੈ। ੪॥ ਤਾਗੋਪੀਚੰਦਕਹਿਆਚਲੋਨਾਨਕਤਪਾਸਿਪਮੰਡਲੀਦਰਸਨਦੇਰੋਲੇਹ। ਤਾਗੁਰੂ

ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਚਲੇ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਹਮ ਸਹਜਿ ਸਿਉ ਆਵੈ ਗੋ। ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਸੁਖ ਸੰਨਹੋਇ ਗਇਆ ॥ ੧੮੩ ॥
 ਗੋਰਖ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਨੂਪਾਛਿ ਆਕਹੁ ਰੇ ਧਾਲੇ ਕਿ ਆਵੈ ਬਿਆ। ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਕਹਿ ਆਸੁਣੇ ਪਿਤੁ ਜੀ ਉਹੁ
 ਤੋਤਤ ਸਰਪ ਹਿੰਮਾ ਪਹੀ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਭਰਥਰੀ ਆਪਣੇ ਚਿਤੁ ਕਰੇ ਪਮਾਨ ਹੋਇ ਕਰਿ ਕਹਿ ਤਿਸੁ ॥
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈ ਫੇਰ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤੁਹੋ ਗੋਰਖ ਕਹਿ ਆਜਾਹੁ ਭਰਥਰੀ ਜਾਉ ਉਪਦੇਸ ਲਿਆਉ। ਤਬ ਭਰਥਰੀ
 ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂਕਹਿ ਆ ਆਵੈ ਸੋ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਆਵੈ ਸਾ। ਤੁਹ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਆਵੈ ਸ
 ਏਕੈ ਕਾਰ ਕੋ ਆਵੈ ਸਾ। ਹੋ ਭਰਥਰੀ ਜੋਗੀ ਤੁਮ ਤੋ ਆਗੇ ਫਿਰ ਗਏ ਹੋ। ਭਰਥਰੀ ਵਾਚਾ। ਚਲ ਨਾਨਕ
 ਤਪੇਤੁ ਏਕ ਉਗਰੁ ਗੋਰਖ ਪਾਸ ਜਾਉ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ। ਕਹੁ ਰੇ ਭਰਥਰੀ ਲੇਜਾਇ ਕੇਕਿਆ
 ਕਰੇ ਗੋ। ਫੇਰ ਭਰਥਰੀ ਬੋਲਿਆ। ਕੰਨ ਛਿਦਾਉ ਮੁੰਦਾ ਪਹਿਰਾਵੇ ਬਿਥਾ ਅੰਗ ਹੀਂਦਾ ਵਉ। ਆਗਿਆ
 ਭੰਗ ਨਕ ਕੋ ਕਬਹੂ ਤਉ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਗਤਿ ਪਾਵਉ। ੧॥ ਸੁਣ ਬਾਲੇ ਤਉ ਜੋਗ ਕਮਾਵਉ ਪਤ ਬਾਨਾਹ
 ਦਨਾਦ ਧਨ ਲਾਵੇ। ੧॥ ਰਹਾਉ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ। ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦ ਮਨੈ ਮਾਹਿ ਮੁੰਦਾ ਬਿਥਾ ਬਿਥਾ
 ਹਛਾਵਉ। ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਭਲਾ ਕਰਿਆ ਨਉ ਸਹਜਿ ਜੋਗ ਨਿਪ ਪਾਵਉ। ੧॥ ਬਾਬਾ ਜੁਗਤਾ ਜੀ ਉਜਰੇ
 ਜੁਗ ਜੋਗੀ ਪਰਮ ਤੀਤ ਮਹਿ ਜੋਗ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਪਾਇ ਆਗਿਆ ਨਕਾਇ ਆਰਸ ਭੇਰੀ।
 ੧॥ ਰਹਾਉ ਦੁਜਾ ਭਰਥਰੀ ਵਾਚਾ। ਏਕ ਹਾਥ ਪੜਤੁ ਮਾਰੇ ਦੇਉ ਏਕ ਹਾਥ ਦੇਉ ਝੰਡਾ। ਅਕਾਲ ਪਤਿ ਬਿ
 ਭੂਤ ਲਗਾਉ ਤੁਮ ਕਉ ਦੇਹੁ ਬਤਾਉ ਪੰਥਾ। ੩॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ। ਪੜਈ ਚਾਰ ਗਿਆਨ ਮਤਿ ਝੰਡਾ
 ਵਰਤ ਮਾਨ ਬਿਭੂਤੀ। ਹਰਿ ਕੀਰਤ ਰਹਿ ਸਹਮਾਰੀ ਗੁਰ ਮੁਖੀ ਪੰਥ ਅਤੀਤੀ। ੪॥ ਭਰਥਰੀ ਵਾਚਾ। ਅ
 ਪਨੇ ਨਗਰ ਬੈਠਾਉ ਆਸਨ ਚੀਨੇ ਬਾਦ ਬਿਥਾਵੈ। ਸਿੰਦੀ ਦੇਉ ਮੁਖ ਬੈਨ ਬਜਾਉ ਸੁਨੀਏ ਨਾਦ ਅਨਾਦੀ।

੫॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਚਾਹਾ ॥ ਸਿਉ ਨ ਗਾਹੀ ਮਹਿ ਆਸ ਨ ਥੈ ਸਉ ਕਲਪ ਤਿਆਗੀ ਥਾਵੈ ॥ ਸਿੰਧੀ ਸੁਰਤ
 ਸਦਾ ਕੁਨ ਸੋਹੈ ਨਿਸਾਵਿ ਨ ਪੁਰੋ ਨਾਦੀ ॥ ੬॥ ਬੁਰਥ ਗੀ ਵਾਚਾ ॥ ਸਗਲੀ ਸਿਸਾਵਿ ਦਿਸਟਿ ਦੇਖ ਉਐ
 ਸੀਜੋ ਤੀਜੋ ਤਿਜੁ ਗਾਵੈ ॥ ਲਿਉ ਲਾਗੀ ਕੁਬਿਟੁ ਨ ਜਾਵੈ ਪਾਨ ਪੁਰਨਿ ਪਦ ਪਾਵੈ ॥ ੭॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਦਾ ਚਾਹਾ ॥ ਸਗਲੀ ਸਿਸਾ ਜੋਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ਨਾਨਾ ਬਰਨ ਅਨੇ ਕੀ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣੁ ਰਬ ਜੋਗੀ
 ਪਾਰਬਰ ਮਾਇਵ ਦੇ ਕੀ ॥ ੮॥ ਫੇਰ ਭਰ ਬਰੀ ਕਹਿਆ ਚਲੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾਈ ਹਰ ਕੁਆਇ ਪਹੁ
 ਚਿਆਹੈ ਕਿਉ ਖਾਲੀ ਫਿਰ ਜਾਤਾਹੈ ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬਦ ਬੋਲੀਅ ॥ **ਗੁਰਮਤਿ**
ਸਾ ੧ ॥ ਖਾਲੀ ਸੋ ਕਰਤਾਰ ਨ ਜਾਨੈ ॥ ਅਪਨਾ ਆਪਨ ਕਥਹੂੰ ਪਛਾਨੈ ॥ ੧॥ ਸੁਣਿ ਸਿਧਾ ਤੁਰਬ
 ਰਜੋਗੀ ॥ ਗੋਰਖ ਭੇਟੇ ਨਹੈ ਇਅਰੋਗੀ ॥ ੨॥ ਰਹਾਉ ॥ ਰਾਜ ਛਡੁ ਕਰਿ ਜੋਗੀ ਹੁਏ ॥ ਮਮਤਾ ਮੋਹਨ ਅ
 ਜਹੂ ਮੁਏ ॥ ੩॥ ਮਮਤਾ ਉਪਜੀ ਅਉਧਵਾਈ ॥ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਕੀ ਮਾਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ॥ ੪॥ ਨਾਨਕ ਬੋ
 ਲੇ ਤਤ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਮੂੰਡ ਮੂੰਡਾਇ ਨ ਪਾਇ ਓਪਾਰਿ ॥ ੫॥ ਭਰਬਰੀ ਵਾਚਾ ॥ ਲੇਹੁ ਪਿਆਸਾ ਨਾਨਕ
 ਪੀਉ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਰਸ ਮਨਹੈ ਵੀਖੀਉ ॥ ੬॥ ਇਸ ਮਦ ਪੀਤੇ ਕਰੀ ਏਭੇਗਾ ॥ ਸੁਖ ਸਾਹਿਜ ਅਨੰਦ
 ਅਰੋਗਾ ॥ ੭॥ ਮੇਰੀ ਤੇਰੀ ਚਿਤ ਨ ਰਹਤੀ ॥ ਲਿਉ ਲਾਗੇ ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ॥ ੮॥ ਭੁਖਾ ਪਿਆਸ ਨ ਕੋ
 ਈ ਬਿਆਪੈ ॥ ਬੰਨ ਸਜਾਇ ਸੁਭ ਤੀਨੋ ਤਾਪੈ ॥ ੯॥ ਭਰਬਰ ਬੋਲੇ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਵੇਦੀ ॥ ਇਨ ਮਦਿ
 ਪੀਏ ਬਲਾਇ ਸੁਭ ਵੇਦੀ ॥ ੧੦॥ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਮਹਲਾ ੧॥ ਗੁਨ ਕਰਿ ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ ਕਰਧਾ
 ਵੈ ਕਰਿ ਕਰਨੀ ਕਸ ਪਾਈਐ ॥ ਭਾਠੀ ਭਾਉ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਪ੍ਰੇਚਾਇ ਤਾ ਬਿਧਾ ਅਮਿਤ ਚੁਆਈਐ ॥ ੧੧॥ ਬਾ
 ਧਾ ਮਨ ਮਤਿ ਵਾਰੇ ਰਾਮ ਰਸ ਪੀਵੈ ਸਹਾਜੇ ਰੰਗ ਰਚ ਰਹਿਆ ॥ ਆਹਿ ਨਿਸਬਨੀ ਪ੍ਰੇਮ ਲਿਵਲਾਗੀ ਸਬ

ਦਮਨਾਹਰਿਗਹਿਅਮ॥ ੧॥ ਰਗਉ॥ ਪੂਰਾਸਾਚਪਿਆਲਾਸਹਜੇਤਿਸਹਿਧਿਅਏਜਾਕਉਨਦਰਿਕ ੧੮੩
 ਰੇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿਕਾਵਧਾਰੀਹੋਵੈਕਿਆਮਦਝੂਠੇਭਉਧਰੇ॥ ੨॥ ਗੁਰਕੀਸਾਖੀਅੰਮ੍ਰਿਤਿਚਾਖੀਪੀਵਤ
 ਪੁਵਾਣੁਭਉਆ॥ ਦਰਿਦਰਸਨਕਾਪੀਤਮਹੋਵੈਮੁਕਤਿਬੈਕੁੰਠੇਕਰੇਕਿਆ॥ ੩॥ ਸਿਫਤੀਰਤਾਸਦਾ
 ਬੈਰਾਗੀਜੁਅੰਜਨਮਨਹਾਰੇ॥ ਕੁਹਨਾਨਕਸੁਣੁਭਰਥਰਜੇਗੀਖੀਵਾਅੰਮ੍ਰਿਤਿਧਰੇ॥ ੪॥ ਭਰਥਰੀਭਿ
 ਦੂਸਰੀਵਾਰੀਹਉਲਹੋਇਗਇਆ॥ ਤਾਫੇਰਭੂਤਵੇਸਿਧਆਇਆ॥ ਭੂਤਵੇਕਹਿਆਅਰੇਥਾਲੇ॥
 ਆਸਾਮਹਾਦੁਖੰਨਿਰਾਸਾਪਰਮਸੁਖੀ॥ ਆਸਾਨਿਰਾਸਾਭੂਤਵੇਸੁਖਵੇਤੀਪੀਗਲਾ॥ ਗੁਰਨਾਨਕ
 ਜੀਵਾਚਾ॥ ਆਸਾਸੁਖਹਮਾਰੀਕਹੀਏਨਿਰਾਸਾਦੁਖਅੰਪਾਰੀ॥ ਬੀਨਾਸਾਗੁਰਦੇਵਨਮਿਲਬੈ
 ਨਮਿਲਬੈਕਰਤਾਰੀ॥ ੫॥ ਤਾਫੇਰਭੂਤਵੇਕਹਿਆਚਲਰੇਥਾਲੇਤੁਝਕਉਗੁਰਗੋਰਖਕੋਪਾਂਵਲਗਾਵੇ॥
 ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ ਗੁਰੂਤਮਾਗੋਰਖਕਹੀਏਜਿਨਬਹੁਤੀਅਉਧਲਿਖਾਈ॥ ਸਿਧਜਤੀਅਰ
 ਨਾਥਪੁਕਰੇਹਮਰੀਗਤਿਨਹੀਕਾਈ॥ ਨਾਨਕਬੋਲੇਸੁਣੁਭੂਤਵੇਸਿਧਾਈ॥ ਅੰਤਪਿਰਪਨੈਗਾਭੁਈ॥
 ਤਾਭੂਤਵੇਸਿਧਭੀਫਿਰਗਇਆ॥ ਤਾਫੇਰਲਹਿਰੂਪਾਸਿਧਆਇਆ॥ ਤਾਲਹਰੂਪੇਸਿਧਆਇਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਨੁਆਦੇਸਕਹਿਆ॥ ਆਦੇਸਹੋਥਾਲਾਆਦੇਸ॥ ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ ਆਦੇਸਏਕੈ
 ਕਾਰਕੋਆਦੇਸਾਹੋਲਹਰੂਪਜੇਗੀ॥ ਤਾਲਹਰੂਪੇਕਹਿਆ॥ ਹਾਟੀਬਾਟੀਕਾਹਿਤਿਆਰੀਕਿਉਤੀ
 ਆਗੇਬਨਜਾਬਿਉਗਰਾ॥ ਕਹੇਕਉਉਦਿਆਨੀਹੁਏਕਿਉਛੋਰੇਮਾਤਪਸਾਰਾ॥ ਕਹੇਲਹਰੂਪਾਗੋਰ
 ਖਪੁਤਾਸੁਣਨਾਨਕਹਮਰੀਬਾਤਾ॥ ਜਿਹਕਾਰਣਤੁਭਰਮਤਿਭਟਕਤਿਸੋਹੈਅਗਮਅਗਾਧਾ॥ ੧॥ ਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ ਹਾਟੀਬਾਟੀਸਹਜਿਕਮਾਈਸੁਹਜੇਬਨਜਾਬਿਉਗਰਾ॥ ਸਹਜੇਹੀਉਦਿਆ

ਨੀਹੁਦੇਸਹਜੇਮਾਤਪਸਾਰਾਨਾਨਕਅਉਪੁਤਾਕਰਤਾਰਕੇਪੁਤਾਸੁਣਲਹਰੁਪਾਬਤਾ॥ਕਿਰਪਾਕੀ
 ਨੀਆਪਨਿਰੰਜਨਿਮੇਲੇਅਗਮਅਗਾਧਾ॥੩॥ਲਹਰੁਪਾਸਿਧਭੀਬੋਲਗਾਇਆ॥ਤੁਰੋਰਖਲ
 ਤਰੁਪੇਨੁਪਾਛਿਆਕਿਉਬਾਲੇਦੇਹਥਾਤੇ॥ਤਾਲਹਰੁਪੇਕਾਹਿਆਨਾਥਜੀਓਹਤੇਅਟਕਤਾਕਹੀਨਾਹੀ
 ਤੁਰੋਪੀਚੰਦਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਨਾਨਕਤਪਾਪੁਜੇਣਕੀਲਾਇਕਹੈ॥ਤੁਰੋਰਖਨਾਥਕਹਿਆਪੁਤਾਗੇ
 ਪੀਚੰਦਾਮੇਜਾਣਤਾਹੋਪਰਾਇਨੇਸਿਧੋਕਾਮਾਨਉਤਾਰਨੇਦੇਇ॥ਤਾਚਰਪਟਿਨਾਥਜੇਗੀਆਇਆ
 ਆਇਕਾਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੁਆਖਿਓਸਆਦੇਸਹੋਬਾਲਾਆਦੇਸਾ॥ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿ
 ਆਆਦੇਸਹੋਚਰਪਟਨਾਥਦੇਕੀਕਾਰਕੇਆਦੇਸਾ॥ਚਰਪਟਿਦਾਚ॥ਕਹਾਤੁਮਾਰਾਆਸਨਥੈਸਨ
 ਕਉਨਤੁਮਾਰਾਭੋਜਨਾ॥ਕਉਨਸੂਤਕੇਕਪੜੇਪਹਰੇਚਲਤੇਕਿਤਨੇਜੋਜਨਾ॥ਖਾਟਤੁਲਾਈਕਹਾਇ
 ਛਾਈਕਹਾਕਰੋਬਿਸਰਾਮਾ॥ਚਰਪਟਿਬੋਲੇਸੁਣਤੁਨਾਨਕਕੋਸਾਕਥੋਗਿਆਨਾ॥੧॥ਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਵਾਚਾ॥ਆਸਨਥੈਸਨਕਾਇਆਗੁੀਤਰਿਨਾਮਹਮਾਰਾਭੋਜਨਾ॥ਖਿਆਸੂਤਕੇਕਪੜੇਪਹਰੇਚਲੇਅ
 ਛਾਈਜੋਜਨਾ॥ਖਾਟਤੁਲਾਈਦਸਵੇਦੁਆਰੇਤੁਹਾਕਰੋਬਿਸਰਾਮਾ॥ਨਾਨਕਬੋਲੇਸੁਣਚਰਪਟਨਾ
 ਥਾਮੇਸਾਕਥੋਗਿਆਨਾ॥੩॥ਤਾਚਰਪਟਿਨਾਥਭੀਫਿਰਗਇਆ॥ਜਾਇਗੋਰਖਨੂਕਹਿਉਸਸੁ
 ਏਨਾਥਜੀਨਾਨਕਪੁਰਾਜੇਗੀਸਰਹੈ॥ਤੁਰੋਰਖਨਾਥਕਹਿਆਚਰਪਟਨਾਥਮੇਜਾਣਤਾਹੋ॥ਤੁਰੋ
 ਰਖਕਹਿਆਕਿਉਸੁੰਗਰਨਾਥਕਹਿਆਨਾਥਜੀਮੇਜਾਤਾਹੋ॥ਦੇਖੋਕੋਸਾਮਾਈਮੂਰਹੈ॥ਤਮਕਰੁਪ
 ਹੋਇਆਇਆਝੰਗਰਨਾਥ॥ਹਾਥਫੇਰੇਨੀਮੁਖਮੇਥਾਤਾ॥ਕਉਨਰੇਬਾਲੇਕਉਨਤੁ॥ਅਪਨਾਨਾਉ
 ਬਤਾਉਮੁ॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ਸੁਨਰੇਕਉਦੁਹਮਰਾਨਾਉ॥ਇਕੀਕਾਰਕੀਆਬਨਾਉ॥ਤੁ

ਕੁੰਡਲਾਰੋਰਖਕੁਲਾਅਉਪਧਧਾਈਮਨਮੇਫਲਾਇਕਨਿਰੰਕਾਰੀਨਾਨਕਨਾਉਅਪਨੇਗੁਰਕ ੧੮੪
 ਉਧਾਇਬਲਿਜਾਉ॥੨॥ ਝੰਗਰਨਾਬਵਾਚਾ॥ ਬਿਨਚਿਕਨਾਈਕਿਉਦੀਪਕਜਲੋ॥ ਬਿਨਦੁਪਕਿਉ
 ਧਾਲਕਪਲੋ॥ ਬਿਨਾਧਨਖਕਿਉਤੀਰਚਲਾਵੈ॥ ਬਿਨਾਚਰਨਾਕਿਉਨਗਰਸਿਧਾਵੈ॥ ਝੰਗਰਪੁਛੇਸੁਣ
 ਰੇਧਾਲੋ॥ ਬਿਨਧੀਜੋਕਿਉਖੁਸੇਤਾਲੋ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ ਉਲਟਿਕਉਲਦੀਪਕਕਉਜਾਲੋ॥
 ਲਿਉਲਾਰੀਤਉਧਾਲਕਪਾਲੋ॥ ਸੁਰਤਧਾਧੀਤੇਤੀਰਚਲਾਇਆ॥ ਗੁਰੂਬਚਨਲੇਨਗਰਸਿਧਾਇ
 ਆ॥ ਬੋਲੇਨਾਨਕਸੁਣਝੰਗਰਧਾਲੋ॥ ਕਿਰਪਾਕੀਨੀਤਾਖੁਲੇਤਾਲੋ॥ ੪॥ ਤਾਝੰਗਰਨਾਬਬਹੁਤਸਰ
 ਸਿਦਾਹੋਇਗਇਆ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਤੁਕੋਈਓਹਨਿਰੰਕਾਰਹੈ॥ ਤੇਰੇਅਗੇਕੋਈਨਾਹੀਠਹਰਦਾ
 ਸੁਭੇਭੁਸਮਹੋਇਜਾਤੇਹੈਨਾ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆਮਰਦਾਨਾਅਸਾਨੂਕਰਤਾਰੇਹੈਗੁਰੂਮਿਲਾ
 ਇਆਹੈ॥ ਅਤੇਬਿਨਾਨਿਰੰਕਾਰਬੀਅਸਾਡੀਦਿਸਦਿਤੁਲੇਕੋਈਨਾਹੀਆਵਦਾ॥ ਅਤੇਮਰਦਾਨਾਕਬੀਰਭ
 ਗਤਿਜੋਆਹਾਉਸਦਾਕਦਮਅਸਾਥੋਭੀਅਗੇਆਹਾ॥ ਅਗੇਕਬੀਰਜੇਹਾਭਗਤਿਕੋਈਨਾਹੀਹੋਇਅ
 ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਤੁਸਾਥੋਭੀਕਬੀਰਵਧੋਹੋਇਆਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾ
 ਨਾਕਈਜੁਗਾਧੀਤਦੇਰਹੈਅਤੇਸਾਧਭਗਤਹੋਇਬੀਤੇਵਡੇਵਡੇ॥ ਪਰਨਿਰੰਕਾਰਦਾਦੇਹਵਿਚਦਰਸਨਕਿ
 ਸੇਨੂੰਨਾਹੀਹੋਇਆ॥ ਹੇਕਸੇਕਬੀਰਭਗਤਿਨੂੰਦੇਹਵਿਚਦਰਸਨਹੋਇਆ॥ ਇਸਦਾਸਤੇਵਡਾਭਗਤਿ
 ਹੈ॥ ਕਬੀਰਦੀਭਗਤਨਾਲਕਿਸੇਦੀਭਗਤਨਾਹੀਲਗਦੀ॥ ਅਤੇਮਰਦਾਨਾਕਬੀਰਅਤੇਨਿਰੰਕਾਰਵਿਚ
 ਭੇਦਕੁਝਨਾਹੀ॥ ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਕਿਸੇਤੋਰਸਭੀਦਰਸਨਕੀਤਾਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕ
 ਹਿਆਮਰਦਾਨਾਹੋਰਸਾਕਿਸੇਨਾਹੀਕੀਤਾ॥ ਅਸਾਨੂਕਰਤਾਰਾਇਆਇਆਹੈ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਉ ਉਸਦਾ ਜਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਜਿਥੋਂ ਤੋਂ ਜੀਜਲ ਅਰਪ ਉਹੋ ਸਭ ਉਸਦੇ ਬਚਨ ਵਿਚ ਲਏ ੧੮੫
 ਹੋ। ਅਤੇ ਅਗਨ ਮਿਟੀ ਸਭ ਉਸਦੇ ਆਖੇ ਵਿਚ ਹੋਣਾ। ਅਤੇ ਅਸਾਚ ਹੁਤਾਨੁ ਬਾਜ਼ਿਦਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ
 ਜਿਸਤਾਈ ਬਾਬਾ ਜਿਦਾ ਮਿਲੇਗਾ ਉਸਤਾਈ ਬਾਬਾ ਆਖਣਾ। ਹੋਰ ਸਤਾਈ ਆਖਣਾ ਨਾਹੀ। ਫੇਰ
 ਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਚਾਰੇ ਕੋਹ ਨੇ ਕੋਹ ਨੇ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਹਿਕਰਵ ਦਾਸ
 ਚਮਿਆਰ ਪੂਰਨ ਸਾਧਿਆ। ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਕਬੀਰ ਜੁਲਾਹਾ ਓਹ ਅਸਾ ਅਤੇ ਰਵਿਦਾਸ ਬੋਭੀਵ
 ਧਾਮਾਹਾ। ਅਤੇ ਹਿਕ ਅਸੀ ਅਤੇ ਹਿਕ ਅਸਾ ਬੋਧਿਛੇ ਸਭ ਉਵੇਰੇ ਪੈਂਦੇ ਹੋਵੇਗਾ ਓਹ ਅਸਾ ਰਿਹਾ ਬੋਵ
 ਪਰੇ ਵੇਗਾ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਓਹ ਕਿਥੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰ
 ਦਾਨਾ ਅਸਾ ਭੇਨੇ ਨੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਓਹ ਕਉ ਫੁਬਰਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਫੇਰ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਓਹ ਵਰਨ ਜਟਿ ਦੇ ਘਰਿ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ
 ਕਉ ਓਹ ਭੀ ਭੁਲਾਜੇਗਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾ ਬੋਭੀਵ ਪਦੁਰਿ
 ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਬਾਣੀ ਉਚਰੇਗਾ ਨਾਹੀ। ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਉਸਦੇ ਕੁਮਿਖ ਸੰਗਤਿ ਹੋਵੇ
 ਗੀ। ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਓਹ ਤੁਆਪ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਉਸਦੀ ਸੰਗਤਿ ਬਿਨਾ ਕ
 ਰਤਾਰੇ ਹੋਰ ਸਨੁ ਜਾਣੇਗੀ ਨਾਹੀ। ਉਸਦਾ ਰਾਢਾ ਪੰਥ ਚਲੇਗਾ। ਬੰਨਾ ਬੇਲੇ ਬੀ ਪੰਥ ਚਲੇਗਾ। ਤਾਫੇ
 ਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਬਾਬੇ ਜਿਦੇ ਦਾਰੀਗ ਕੋਹ ਹੋ। ਅਤੇ ਅਸਾ ਫਿਰਿ ਬੋਹੈ ਸਾ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਰੰਗ ਲਾਜੇਗਾ ਹੋ। ਅਤੇ ਅਜੇਹੀ ਲਾਈ ਹੋਉ ਸਦੀ ਲਾਈ ਨਾਲ ਲਗਦੀ ਕਈ
 ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਰੋਮ ਸੂਰਨ ਦੇ ਰੰਗ ਜੇਹੇ। ਰੋਮ ਨਾਲ ਸੂਰਨ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਲਗਦਾ। ਅਤੇ ਰਸਨਾ ਬੀ ਬੋਲੇ

ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਰੋਮ ਰੋਮ ਵਿਚ ਦੇਹਾ ਅਵਾਜ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ। ਜੇਗਾਹ ਰਿਖੀ ਰਗਾਹ ਰਗੀ ਭੀਗ। ਤਾਂ
 ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ। ਇਹ ਭੀ ਨਿਸਚੇਈ। ਪਰ ਜੀਹੁ ਝਚਲੇ ਸੁਮੇਰ ਉਤੇ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਜੇ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਵਿਚ ਵੀ ਚਾਰ ਹੋਵੇ। ਨਾ ਦੇਖਿ ਕਾਈ ਜਾਇਤਾ। ਤਾਮਰਦ
 ਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ। ਤਾ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਨੇ ਗੋਰਖ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਰੇ ਸਿਧੋ। ਤਾ ਸੰਘਰਨਾ ਬਕਹਿਆ
 ਕਿਉ ਨਾ ਬਜੀ ਆਗਿਆ ਕਰੋ ਤਾ ਮੇਜਾ ਤਾ ਹੋ। ਤਾ ਗੋਰਖ ਨਾ ਬਕਹਿਆ ਸੰਘਰਨਾ ਬਥੇਲ ਵੇ ਕੀ ਸਕਤ ਹੈ।
 ਤਾ ਸੰਘਰਨਾ ਬਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਆ ਨਾਨਕ ਤਪਾਏ। ਤਾ ਗੋਰਖ ਕਹਿਆ ਜਾਹੁ ਨਾ ਬਜੀ। ਤਾ ਸੰਘ
 ਰਨਾ ਬਾਇਆ ਪਰ ਵੇਤਾ ਉਨਾ ਲਿਆ। ਆਉਂਦਿਆ ਹੀ ਆਖਿਓ ਸਮਰੇ ਮਾਈ ਮੂਰੇ ਆਵੇ ਸੁਆਵੇ
 ਸੁ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਓ ਨਾਹੀ ਪਰ ਹੋਗਾ ਵਿਚਮੁ ਸਾਕਿਆ। ਤਾਫੇਰ ਸੰਘਰਨਾ ਬਕਹਿਆ
 ਰੇ ਮਾਈ ਮੂਰੇ ਬੋਲਤਾ ਕਿਉ ਨਾਹੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ। ਮਾਈ ਮੂਰੇ ਗੋਰਖ ਕਹੀਏ ਜਿਨ
 ਤੁਮ ਕਉ ਅਕਲ ਨਦੀ ਨੀ। ਗਾਥ ਫਹੇ ਨੀ ਕੰਨੇ ਮੰਦਾ ਸੁਰਤਿ ਬੁਧ ਸਭ ਛੀਨੀ। ਮੰਤ੍ਰ ਮੁਗਾਇਓ ਗੰਤ
 ਲਜਾਯੋ ਭੀ ਤੈ ਜੇਗਾਨ ਪਾਇਆ। ਕਹਿਓ ਕਾਰਣੁ ਸਮਲਗਾਈ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮ ਗਵਾਇਆ ਕਹੇ
 ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਸੰਘਰਨਾ ਬਾਤੀ ਜਿਉ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਰੂਹਾ। ਰਨਿ ਵਿਲਲੀ ਪੁਤ੍ਰ ਜਾਇਆ ਫਿਰਦਾ ਮੂਰਖੁ
 ਰੂ। ਤਾ ਸੰਘਰਨਾ ਬਥਚਨ ਕੀਤਾ ਪਰ ਸਰਸਿ ਦੇਹੋ ਇਕਰ ॥ ਕਵਨ ਜੁਗਤਿ ਕਰਿ ਕਾਮ ਗਵਾਇ
 ਆ। ਕਉਨ ਜੁਗਤਿ ਕਰਿ ਤਿਆਗੀਆਇਆ। ਕਉਨ ਜੁਗਤਿ ਕ੍ਰੋਧ ਕਉਨੀਤਾ। ਕਉਨ ਜੁਗਤਿ ਕਉ
 ਅਤ੍ਰੀਤਾ। ਕਉਨ ਜੁਗਤਿ ਲੋਭੁ ਪਰਹਰੈ। ਕਉਨ ਜੁਗਤਿ ਕਾਸ ਸਿਰਤੇ ਦਰੈ। ਕਉਨ ਜੁਗਤਿ ਮੋਹ ਨ ਬਿ
 ਆਪੈ। ਕਉਨ ਜੁਗਤਿ ਅਹੰਕਾਰ ਨ ਜਾਪੈ। ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਸੰਘਰਨਾ ਬਾਤੀ ਪੁਤਾ। ਤੁਝੇ ਦੇਖਿਆ

ਪੀਸਨਿਹਾਰੀਕੇਪੂਤਾ॥ ੩॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ ਸਚੁਜਾਇਆਤੁਕਾਂਮਗਵਾਇਆ॥ ਸਬਦਜੁ ੧੮੬
 ਗਤਿਸਿਉਤਿਆਰੀਮਾਇਆ॥ ਸਾਂਤੁਆਈਤਉਕੋਧਕੋਜੀਤਾ॥ ਤ੍ਵੰਗੁਣਮੇਟੈਭੁਦੇਅਤੀਤਾ॥ ਸੀਤਿਸੰਸਾਰ
 ਮਿਲੇਭੁਪਰਹਰੈ॥ ਸਿਮਰਨਿਕੀਨਾਕਾਸਮਿਰਦਰੋ॥ ਏਕੋਜਾਨਿਆਤੁਮੇਹਨਬਿਆਪੋ॥ ਰੇਨਹੁਏਅ
 ਹੰਕਾਰਨਜਾਪੋ॥ ਸੁਣਸੰਘਰਨਾਥਕਹੇਨਾਨਕਅਉਧੂਤਾ॥ ਤੁਤੇਦੇਖਿਆਪਨਿਹਾਰੀਕੇ॥ ਕਪੂਤਾ॥ ੪॥
 ਫੇਰਸੰਘਰਿਨਾਥਵਾਚਾ॥ ਕਉਨਜੁਗਤਿਰਹੇਸੰਸਾਰਾ॥ ਕਉਨਜੁਗਤਿਪਹੁਚੇਦਰਬਾਰਾ॥ ਕਉਨਜੁ
 ਗਤਿਦਰਠਾਕਨਪਾਇ॥ ਕਉਨਜੁਗਤਿਮਿਲੈਮਿਲਾਇ॥ ਸੰਘਰਪੁਛੇਸੁਣਨਾਨਕਬੰਦੇ॥ ਤੁਮਅੰਤਉ
 ਬਾਹਰਿਰੀਧਮਰੀਦੇ॥ ੫॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ ਮਾਨਤਿਆਗਠਹਰੇਸੰਸਾਰਾ॥ ਗੁਰਕਿਰਪਾਪਹੁ
 ਚੇਦਰਬਾਰਾ॥ ਹਰਿਕਿਰਪਾਦਰਿਠਾਕਨਪਾਇ॥ ਸੰਤਸੰਗਈਏਮੇਲਮਿਲਾਏ॥ ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਣਸੰਘਰ
 ਅੰਧੋ॥ ਤੁਮਗਤੁਨਮਨਗਧਮਗਧੋ॥ ੬॥ ਸੰਘਰਨਾਥਭੀਸਰਮਿਦਾਹੋਇਕਰਿਗਵਿਆ॥ ਤੁਮਰ
 ਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਮੈਤਾਇਥੇਵਡਾਤੁਮਾਸਾਭਿਠਾ॥ ਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਆਖਿਮਰਦਾਨਾਕੇ
 ਗਤੁਮਾਸਾਭਿਠੋ॥ ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਇਹਜੋਪਹਾਨ੍ਹਹੋਏਹਕੇਹੀਆਲਹਰਾਵੇਦਾਹੋ॥ ਨਾਜਾਪ
 ਦਾਹੋਸੁਇਨਾਹੋ॥ ਨਾਜਾਪਦਾਰੁਪਾਹੋਸਜਾਪਦਾਹੋਮੈਤੀਹੋਨਾ॥ ਨਾਜਾਪਦਾਹੋਰੀਗਪਨਿਹੋ॥ ਅਜੀ
 ਇਸਪਹਾੜਦਾਕੁਣਮਲੁਮਨਾਹੀਹਿਦਾ॥ ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਸੁਣਿਮਰਦਾਨਾਇਹੁਮੀਨਾਪ
 ਰਬਤਿਇਸੀਵਾਸਤੇਅਖੀਦਾਹੋ॥ ਜੇਇਸਤੇਕੁਦਰਉਦੀਮੀਨਾਕਾਰੀਹੋਈਹੋ॥ ਤੁਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆ
 ਜੀਹੁਇਛਲੋਸੁਮੇਰਉਪਰਾ॥ ਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਉਤਾਵਲਾਨਾਹੋਇ॥ ਤੁਮਰਦਾ
 ਨੇਆਖਿਆਭੁਖਾਜੀ॥ ਫੇਰਮੰਗਲਨਾਥਜੇਗੀਨੂਗੋਰਖਕਹਿਆਕਿਉਨਾਥਜੀ॥ ਮੰਗਲਨਾਥਕ

ਹਿਆਗੁਰੂਜੀ ਦੇਖਣੇ ਭੇਜਤੇ ਹੋ ਕੇ ਏ ਗਨਾ ਕਰਣੇ ਭੇਜਤੇ ਹੋ। ਕਿਉਂ ਪਦੇ ਸਦੇ ਏ ਕੋ ਭੇਜਤੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਗਰਖਨ
 ਬਕਹਿਆ ਨਾਥ ਜੀ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀ ਆਵੇ ਸੋ ਕਰੋ। ਤਾਫੇਰ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂਜੀ ਤੁਮਤੇ ਪੁਰੇ ਜੋਗੀ
 ਸਰਹੋ। ਅਰਥਿ ਹਭੀ ਪੁਰ ਜੋਗੀ ਸਰਹੋ। ਤਿਸ ਕਾ ਦੇਖਣਾ ਅਰਥੇ ਜਣਾ ਕਿਆ। ਇਕ ਬਾਰ ਥੇ ਜਾਵੇ ਇਥ
 ਰਥੇ ਜਾ। ਕਹੋ ਤੋ ਬਲਾਇ ਲਿਆਉ। ਤੁਹਾਗਰਖਨਾਥ ਕਹਿਆ ਸੁਣੋ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਐਸੀ ਤਰਾ ਲਿਆਵੇ
 ਜੇ ਸੇਵਕ ਹੋਇ ਆਵੇ। ਤਾਫੇਰ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂਜੀ ਸੇਵਕ ਤਿਸ ਕ ਉਕਰੀ ਤਹੇ ਜੋ ਆਪ ਤੇ ਨੀ
 ਚਹੇਤ ਹੋ। ਅਰਥੇ ਆਪ ਜੋ ਸਾਹੋ ਵੈ ਯਾ ਆਪ ਸਤੇ ਉਚਹੋ ਵੈ। ਤਾਓਹ ਕਿਉਂ ਕਰਿ ਸੇਵਕ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਅਰਥੇ
 ਉਸ ਕੇ ਅਗੇ ਨਿਉ ਚਲੀਏ ਅਰਥਿ ਸੇਕੇ ਅੰਤ ਰਿਗਿਆਨ ਆਵੇ ਤਉ ਵਹੁ ਭੀ ਆਗੇ ਤੇ ਨਿਉ ਖੜਾ ਹੋਵੈ। ਅ
 ਰਥੇ ਆਪ ਸੇ ਉਚਹੋ ਵੈ ਤਉ ਉਸ ਕੀ ਖੁਸੀ ਆਵੈ ਤਉ ਨਿਵੇ ਨਾਹੀ ਤੋ ਨਾ ਨਿਵੇ। ਅਰਥੇ ਕਹੋ ਤੋ ਜਾਤਾ ਹੋ। ਤੁ
 ਗਰਖਨਾਥ ਕਹਿਆ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਤੋ ਅਰਗੀ ਪੀਨਾਥ ਕੁਝ ਸਮਝਿਆ ਹੋ। ਅਰਥੁ ਪੁਨਾਥ ਤੋ ਬੋਲਤਾ
 ਨਾਹੀ। ਅਰਥ ਚਰਖਟ ਨਾਥ ਸਭੋ ਕੋ ਏਕ ਜੋ ਸਾਹੋ। ਅਰਥ ਅਉਰ ਨਾਥ ਸਿਧ ਖੇਸੂ ਭੇਸੂ ਹੋ। ਤੁਮਾਰੀ ਖੁਸੀ
 ਹੋਤ ਉਜਾਉ। ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਮੈ ਜਾਤਾ ਹੋ। ਗਰਖ ਕਹਿਆ ਜਾਉ। ਤੁਮੰਗਲ ਨਾਥ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ ਪਰਸਿਉ ਦੇ ਮੁਕਾਮ ਆਇਆ। ਆਇਕ ਰਿਆਖਿ ਓਸੁ ਆਵੇ ਸੋਹਤ ਪਾ
 ਜੋਗੀ ਸਗ। ਭੁਲਾ ਕੀ ਆਦਰ ਸਨਦੀ ਆਕੇਤਾ ਰਬ ਕੀ ਆਜੋਗੀ ਸਰੋ ਕੇਤਾਈ। ਸੁਹ ਆਖ ਕਰ ਚਰਨਾਨ
 ਹਥ ਲਾਵੁਣੁ ਦਉਨਿਆ। ਤੁਹਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਤ ਰਿਜਾ ਮੀ ਆਹਾ। ਉਸ ਦਾ ਭਾਉ ਦੇਖ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਉਸ ਦੇ ਹਥ ਪਕੜ ਲੀਤੇ। ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹਥ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਰਖੇ। ਅਤੇ ਮੁਹਿ ਭੀ ਬਚਨ ਬੋਲੇ
 ਜੋ ਆਵੇ ਸੇ ਏਕ ਕਾਰ ਕੋ ਆਵੇ ਸਾ। ਆਉ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਪੁਰਨ ਜੋਗੀ ਸਗ। ਤੁਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਤਪ

ਜੀਈਹਾਕਉਨਮਨੇਰਥਆਏ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣੇਮੰਗਲਨਾਥਜੀਹਮਤੁਮਾਰੇਦਰਸ ੧੮੭
 ਨਪਰਸਨਆਏਹੈ। ਤਾਮੰਗਲਨਾਥਕਹਿਆਪੀਨਹਮਾਰੇਭਾਗਤਪਾਜੀਜੇਤੁਮੇਹਮਕੋਦਰਸਨਦੀਆਏ
 ਚਲੋਸੀਧਮੰਡਲੀਦਰਸਨਲੇਹੁਦੇਹੁ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭੁਲਾਮੰਗਲਨਾਥਤੁਮਚਲੋਹਮਆ
 ਵੇਤੇਹੈ। ਤਾਮੰਗਲਨਾਥਕਹਿਆਭੁਲਾਤਪਾਜੀਤੁਮਾਰੀਖੁਸੀ। ਅਰਯੋਕਹੋਤੋਈਹਾਹੀਕੁਣਭੁਗ
 ਤੀਲਾਏ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਮੰਗਲਨਾਥਜੀ। ਹਮਕਉਭੁਗਤਿਤੁਮਾਰਾਭਾਉ। ਸੁ
 ਪੁਸੰਨਕੀਆਆਤਮਾਰਾਉ। ਸਾਂਤਭਈਜਬਦਰਸਨਪਾਇਆ। ਦੇਖਤੁਹੀਆਤਮਾਅਘਾਇਆ।
 ਸੁਣਮੰਗਲਨਾਥਇਕਬਾਂਤਹਮਾਰੀ। ਹਮਰਾਤੁਮਰਾਏਕਅਧਾਰੀ। ਤਬਮੰਗਲਨਾਥਗਇਆਪਰਮ
 ਪੁਰੀਖੁਸੀਹੋਇਗਇਆ। ਅਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂਤੀਖੁਸੀਕਰਿਗਇਆ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆ
 ਜੀਗੁਰੂਜੀਇਹਤਾਕੋਈਅਜਬਜੋਗੀਆਇਆਆਹਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾ
 ਰੇਖਵਿਚਸਭਇਕੋਜੋਹੋਨਾਹੀਹੋਦੇ। ਕੋਈਪੁਰਨਿਕੋਟਿਮਧੋਇਕਮਧੋਹੋਦਾਹੈ। ਭੇਖੀਬਹੁਤਿਹੋਦੈ
 ਨਾਜੇਸਭੇਪੁਰਨਹੋਦੈਹੋਵਨਿਤਾਸਭਾਸਿਸਟਿਉਧਰਿਜਾਵੈ। ਪਰਕੋਈਹੋਕਅਧੋਦਾਹੈ। ਜਿਸ
 ਤੇਪੁਰਨਿਕੋਟਪਾਹੋਦੀਹੈ। ਅਤੇਜਿਸਦੀਵਾਰੀਆਵਦੀਹੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਹੁਇਤਾਚਲ
 ਦੋਹੋਨਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਹਿਕਜੋਸੰਭੁਨਾਥਪੈਓਹਭੀਆਪਨੁਬਹੁਤਛਿਕਦ
 ਹੈਓਹਭੀਛਿਕਜਾਵੈਤਾਚਲਦੇਹਾ। ਤਾਛਿਕਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਓਹਮੰਗਲਨਾਥਪਾਸੇਵਧੋਤਾ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਮੰਗਲਨਾਥਸਿਧਾਵਿਚਨਾਹੀ। ਭੇਖਾਸਿਧਾਦਾਹੈਪਰਹੈਸਤਿਗੁਰੂ
 ਤਾਛਿਕਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਜੇਸਤਿਗੁਰੂਹੈਤਾਗੋਰਖਦਾਸਿਖਕਿਉਹੋਇਆ। ਅਤੇਜੋਗੀਆਦਾ

ਤੇਖਕਿਉਲੀਤੋਸਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾ। ਉਸਤਾਈਗੋਰਖਾਂਮੁਲਿਆਨਾਹ
 ਪਰਜਿਸਨੇਆਪਣੀਵਲਾਛਕਲੇਤਾਕਿਸੇਦਾਕੰਮਹੈਜੇਮਨੇਕਰਿਸਕੇ। ਓਹਤਾਂਕੁਣੇਦਾਸਾਹਿ
 ਬਹੈ। ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਏਹਨਦਰਕਰਤਾਰਤੁਸਾਨਬਖਸੀਧੈ। ਤਿਰਗਨੂੰਸੰਭੂਨਾਬਜੇਗੀ
 ਆਇਆ। ਪਰਕਿਸਤੁਗਾਆਇਆ। ਇਕਮੁੰਦਾਇਕਫਰੂਆਇਕਬੈਰਾਗਣਈਤੇਆਇਆ। ਆਵੇ
 ਕਹਿਓਸਾਦੇਸਹੋਨਾਨਕਬਾਲਾਅਵੇਸਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮੇਦੇਸਹੋਆਉਸੰਭੂਨਾਬਜੇ
 ਗੀਆਉ। ਸੰਭੂਨਾਬਵਾਚਾ। ਮੁੰਦਾਪਹਰੇਫਰੂਆਗਏਹਾਥਲੇਹੁਏਗਾਗੀ। ਗੋਰਖਨਾਥਕੇਚੇਲੇ
 ਤੇਵੇਬਿਘਨਨਕਉਲਾਗੀ। ਸੰਭੂਨਾਬਕਹੈਸੁਣਨਾਨਕਬਾਲੇ। ਦਰਸਨਦੇਖਤਤੁਟੇਤਾਲੇ। ੧॥ ਰ
 ਹਾਉ। ਕਾਇਆਅਸਥਿਰਧਰਨਨਪੜਤੀਜਬਲਗਧਰਨਿਅਕਾਸਾ। ਸੋਲਾਕਲਾਂਸੰਪੂਰਨਹੋਵੈਉ
 ਲਟਿਕਉਲਪ੍ਰਗਾਸਾ। ੨॥ ਸੁਨਸਹਰਿਕਾਮਾਰਗਪਵੇਅਚਰਜਰੂਪਦਿਖਾਈਏ। ਸਤਿਸੰਤੋਖਮਹਿਰ
 ਹੋਸੁਹੇਲੇਅਗਮਨਉਨਿਧਪਾਈਏ। ੩॥ ਸੰਭੂਨਾਬਕਹੈਸੁਣਨਾਨਕਤੇਰਾਜਨਮਅਕਾਰਥਾਜੇਤੁਮਗ
 ਰਗੋਰਖਕਉਥਾਪੋਤਬਪਵੇਪਰਮਾਰਥਾ। ੪॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ। ਮੁੰਦਾਹਮਰੀਮਤਾਮਸੁਰਤਿਸੋ
 ਤਮਮਨੇਵਿਸਾਰੀ। ਫਰੂਆਹਾਥਨਲੇਉਕਬਹੁਨਾਉਪਵੈਕੇਖਾਰੀ। ਬਿਘਨਹਮਾਰੇਸਗਲੇਭਾਗੇ
 ਹਿਰਦੇਸਚਚਿਤਾਰੀ। ੧॥ ਸੁਣਿਸੰਭੂਨਾਬਜੇਗੀ। ਇਕਨਿਰੰਜਨਦਰਸਨਪਾਇਆਫਿਰਤੇਸਦਾਅ
 ਰੇਗੀ। ੧॥ ਕਾਇਆਮੇਰੀਜੁਗਜੁਗਅਸਥਿਰਤੁਤਸਚਖੰਡਮੈਵਾਸਾ। ਹਮਰੀਕਾਇਆਕਦੇਨਪੜ
 ਸੀਬਿਨੇ^{ਰਤਾਬ}ਧਰਨਅਕਾਸਾ। ੨॥ ਸੁਨਸਹਰਿਮੇਅਸਥਲਕੀਆਅਚਰਜਰੂਪਤੁਮਾਰੇ। ਸਤਿਸੰਤੋਖਹਮ
 ਰੇਪਾਜੀਨਉਨਿਧਖੜੀਦੁਆਰੇ। ੩॥ ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਣਸੰਭੂਨਾਬਪੁਰਨਿਗੁਰੂਹਮਾਰਾ। ਗੋਰਖਜੇਸੇਕੋਤੇ

ਰੇਲਮਾਰੀਖੜੇਦਰਬਾਰਾ। ੪॥ ਤਾਸੰਭੂਨਾਥਭੀਧੋਲਿਆ। ਗੋਰਖਤੁਮਰੀਦਿਸਟਨਾਮਾਵੈਤੁੰਤੋਬਰੇਅਹਿ ੧੮੮
 ਕਾਰੀ। ਕਉਨਬੰਦਤੋਉਪਜਿਆਨਾਨਕਕਉਨਕਹੀਏਮਹਤਾਰੀ। ੧॥ ਕਉਨਭੂਤਲਗਾਹੈਤੁੰਤੁਕਉਤੁ
 ਤੋਅਉਗਥਉਰਾ। ਸੁਧਧੁਧਤੇਰੀਸਭਬਉਗਨੀਮੁਖਤੇਬੋਲੇਕਉਨਾ। ੧॥ ਰਹਾਉ। ਸੁਧਧੁਧਕਉਮਾਨੇ
 ਨਾਹੀਨਾਥਜਤੀਸਭੁੰਨਿਦੇ। ਤੰਕਹਕਉਨਬਡਾਈਪਾਵੈਉਪਜੇਮਾਟੀਗੀਦੇ। ੨॥ ਸਾਧਪੀਰਸਭੁਹਰਿਕੇ
 ਕੀਏਉਨਆਪੇਬਨਤਬਨਾਈ। ਉਨਕੋਰਦੇਕਉਨਤੁੰਕਹੀਏਤੈਕਿਆਰਿਧਾਸਿਧਪਾਈ। ੩॥ ਸੰਭੂਨ
 ਥਕਹੇਸੁਣਿਨਾਨਕਤੁੰਤੁਕਉਗੁਰੂਨਮਿਲਿਆ। ਆਵਤਜਾਵਤਭਰਮਤਿਥਾਕਾਗਰਭੇਜੁਨੀਗਲਿਅ
 ਖ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ। ਰਾਗਆਸਾਮਹਲਾ ੧॥ ਗੋਰਖਕਉਹਮਬੰਦਾਜਾਣੇਨਜਰਿਹਮਾਰੀਪੁ
 ਰੀ। ਮਹਾਦੇਉਕੀਥਿਦਤੇਉਪਜਿਆਬੈਠਾਹੋਇਜਟੂਰੀ। ੧॥ ਹਮਕਉਭੂਤਲਗਾਹੈਕੈਸਾ। ਸਿਧਸਾਧ
 ਸਭਉਸਕੇਕੀਏਵਹੁਭੂਤਹੈਐਸਾ। ੧॥ ਰਹਾਉ। ਦੇਵਮੋਨਅਰਤਪੇਰਖੀਸਰਸਭਉਸਕੇਕੀਏਬੰਦੇ
 ਦੇਕਮਾਟੀਏਕਮਲਮੁਤਾਨਿਰਮਲਿਕੋਭਵੈਗੀਦੇ। ੨॥ ਸਾਧਪੀਰਸਭੁਭਾਈਮੇਰੇਜੇਪ੍ਰਭਸਿਉਮਨਮਾ
 ਨੇ। ਸਿਧਜਤੀਸਭੁਭਉਰੇਦੇਖਉਸਕੇਕੀਨਜਾਨੇ। ੩॥ ਨਾਨਕਕਹੈਸੁਣਸੰਭੂਨਾਥਾਹਮਗੁਰਪੁਰਮਿਲਿ
 ਆ। ਨਿੰਦਹਮਾਰੀਜੇਜੇਕਰਤੇਭੰਗਸਾਥੇਤੁੰਤੁਗਲਿਆ। ੪॥ ਸੰਭੂਨਾਥਭੀਫਾਵਾਖਪਿਗਇਆ। ਅ
 ਗੋਰੋਰਖਨਾਥਪੁਛਿਆਕਉਸੰਭੂਨਾਥਜੀਦੇਉਜਥਾਧਕਿਆਕਿਆਬਚਨਕੀਆ। ਕਿਆਕਿਆਬ
 ਚਨਸੁਣਿਆ। ਤਾਸੰਭੂਨਾਥਥੋਲਿਆਨਾਥਜੀਓਹਤਾਅਉਗੀਆਬਉਗੀਆਬਾਤਾਕਰਤਾਹੈ। ਤੁਗੋਰਖਨ
 ਥਕਹਿਆਕਉਮੰਗਲਨਾਥਜੀਸੰਭੂਨਾਥਕਿਆਕਹਤਾਹੈ। ਤਾਮੰਗਲਨਾਥਕਹਿਆਨਾਥਜੀਆਪਣੇ
 ਧਿਰਦਕੀਹਾਣਕੀਨਹੀਜਾਦੀ। ਪਰਜੇਸਚਕਉਭੂਰਕਹਤਾਹੈਤਪਤਗਰੀਹੋਈਤਾਹੈ। ਜੇਸਾਹੈਤੈਸਭ

ਮਾਪਹੀਦੇਖੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਭੁਨਾਥ ਕਹਿਆ ਨਾਥ ਜੀ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕੁਛੁ ਸਕਾ ਅੰਗਰਾਖ ਤੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ
 ਲਨਾਥ ਕਹਿਆ ਸੁਣੋ ਜੇਗੀ ਸਰਤੇ ਰੇ ਕੋਹਿ ਕੁਛੁ ਕਮੀ ਨਾਹਿ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹੁ ਬਾਤਾ ਜੇਗੀਆ ਨਾਹੀ
 ਜੇਕੁ ਲੇਕਉ ਬੁਰਾ ਕਹੀਏ। ਪੁਛੁ ਦੇਖ ਗੁਰੂਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕਉ। ਤੁਸੀਂ ਭੁਨਾਥ ਕਹਿਆ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ
 ਤੁਮਭੀ ਉਨ ਕੇ ਚੇਲੇ ਜਾਇ ਹੋਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਸੁਣੁ ਸੰਭੁ ਨਾਥ ਜੀ ਇਕ ਬਿਰੀਆ ਕਿਆ
 ਦਸ ਬਿਰੀਆ। ਅਜੇ ਸੀਧਾ ਤੁਕਾ ਦੇਖ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਸਾਧੋ ਕੇ ਆਗੇ ਸਾਧੀ ਨਿਵੇਗੇ। ਅਰਚੇ ਰੋਕੇ ਆ
 ਗੇ ਚੇਰੀ ਨਿਵੇਗੇ। ਟੰਕਾਰੀ ਸਾਧੋ ਕੇ ਆਗੇ ਨਿਵੇਤੇ ਨਾਹੀ। ਸੰਭੁ ਨਾਥ ਇਨੇ ਬਾਤਾ ਜੇਗੀ ਪੁਰਨ ਨਾਹੀ ਹੋ
 ਤਾ। ਪੁਛੁ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕੋ। ਤੁਸੀਂ ਭੁਨਾਥ ਸਰਮਿ ਦੇਹੋ ਇਕ ਰਿਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕੋ ਲਾਗਾ ਪੁਛੁਣਾ। ਕਉ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਿਆ ਕਹਦਾ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ। ਤੁਸੀਂ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਬੋਲਿਆ। ਅਰੇ ਕੁਈ ਓਸਿ
 ਧੋਜਤੀ ਓਨਾ ਬੋਲੁ ਮੇ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁ ਗੁਰੂ ਕਿਆ ਮੋਲਿਆ ਹੈ। ਵਹੁ ਜੇ ਸਾਹੇ ਤੇ ਸਾਹੇ। ਕੁਛੁ ਉਸ ਸੇ ਸਰਮਿ
 ਕਤ ਤੇ ਨਹੀ ਪੁੱਛੀ। ਕਿਆ ਹਮਿ ਤੁਮੀ ਸਾਧ ਸਿਧ ਹੋ। ਅਉਰ ਭੀ ਸਭ ਨਿਰੰਜਨ ਕੋ ਕੀਏ ਹੋ। ਅਰਮਤੀ
 ਤੁਫਕੀਰ ਕਉ ਇਉਂ ਹੀ ਬਰਸੀ ਹੋ। ਜੇ ਆਪਸ ਤੇ ਸਭ ਕੋ ਭਲਾ ਕਰਿ ਜਾਣੈ। ਇਉਂ ਨਕਹੀਏ ਜੇ ਹਮੀ ਗਿਆ
 ਨੀਧਿਆ ਨੀਹੈ ਅਉਰ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਤੁਸੀਂ ਭੁਨਾਥ ਜਲਗਇਆ। ਅਤੇ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਮੇਨ ਹੋਇ ਰਹੀਆ
 ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਸੁਣੋ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਜੀ ਤੁਮ ਮਤਿ ਕੁਛੁ ਕਹੋ। ਤੁਫਕੀਰ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਨੁ ਕਹਿਆ
 ਸੁਣੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇਕੁ ਤੁਮ ਬਚਨ ਕਰਤੇ ਹੋ ਸੋ ਪੁਰਨ ਕਰਤੇ ਹੋ। ਪੁਰਫਕੀਰ ਅਤੀਤ ਕੋ ਨਿਰਤ ਕਰਨਾ ਨਹੀ
 ਆਇਆ। ਅਰਜੇ ਚਰਚਾ ਕਹੀਏ ਤੇ ਸਹਜਿ ਕੇ ਪਰਮੇ ਕਹੀਏ। ਭੁਝਿ ਜਿਸਾਧੋ ਪੁਰਖੇ ਕੇ ਬਚਨ ਹੋਨਾ। ਜੇ
 ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਕੇ ਗੁਰ ਹਾਇ ਹੋ। ਫਕੀਰੇ ਕਾ ਬਿਰਦ ਸਭ ਏਕੋ ਹੈ। ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕੁਛ ਨਾਹੀ

ਤਾਮੰਗਲਨਾਥਕਹਿਆਹਾਕੁਈਤੁਪੁਰਾਬਚਨਕਹਤਾਹੈ॥ ਅਰਉਪਦੇਸਮਐਸਾਹੀਚਹੀਤਾਹੈ॥ ਪਰਜਿ ੧੮੬
 ਸਕਉਨਿਰੰਜਨਕੀਕਿਰਪਾਹੋਵੈ॥ ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਹੁਣਤਾਸੁਮੇਰਉਪਰਚਲੋ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਚਲਦੇਹਾਂ॥ ਤਾਮੀਨਾਪਰਬਤਿਤੋਉਡਾਰੀਲੀਤੀਜਾਇਸੁਮੇਰਉਪਰਿਚਲਖ
 ਤ੍ਰੇਹੋਇ॥ ਅਗੇਸਿਧਮੰਡਲੀਨਉਨਾਥਚਉਰਾਸੀਸਿਧਛਿਅਜਤੀਥੈਠੇਬਾਤਾਕਰਤੇਹੈਨਾ॥ ਗਿਆਨ
 ਥਿਆਨਦੀਆ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਤੇਮੈਅਤੇਮਰਦਾਨੇ॥ ਤ੍ਰਿਹਜਾਇਦਿਖਾਈਦਿਤੀ॥ ਜਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਅਮਦੇਸਹੋਸਿਧੋਨਾਥੋਜਤੀਭਾ॥ ਤਾਗੋਰਖਬੋਲਿਆਆਦਪੁਰਖਕਉਆਦੇਸੁ॥ ਅੰ
 ਉਭੋਨਾਨਕਬਾਲੇ॥ ਗੋਰਖਬਚਨਕੀਤਾਅਗੇਸਿਧੋਇਸਬਾਲੇਕੋਅੰਮ੍ਰਿਤਿਕਾਪਿਆਲਾਦੇਹੋ॥ ਸ੍ਰੰਗ
 ਰਨਾਥਪਿਆਲਾਭੁਰਕਾਰਿਮਦਨਲਲੇਆਇਆ॥ ਮਾਨਗੁਰੂਨਾਨਕਦੇਅਗੇਗਬਿਰਸਾਪੀਓਨਾਨ
 ਕਬਾਲੇਪੀਓ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੁਛਿਆਏਹਕੇਹਾਪਾਣੀਹੈ॥ ਤਾਸ੍ਰੰਗਰਨਾਥਕਹਿਆਏਹਅੰਮ੍ਰਿ
 ਤਿਹੈ॥ ਇਸਕੇਪੀਏਸਿਉਚਾਗਤੀਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਇਹਕਿਉਕਰਿਹੋਤਾਹੈ॥ ਸ੍ਰੰਗਰ
 ਨਾਥਸਿਧੋਲਿਆਅਗੇਬਾਲੇ॥ ਭਾਠੀਸਜੋਲਾਹਣਮਾਂਰੋਕਸਕੇਬੀਚਸਮਾਵੇ॥ ਨਿਰਮਲਧਾਰਨਲੀਹੋ
 ਇਚਲਤੀਤਬਯਹਿਅੰਮ੍ਰਿਤਪਾਵੇ॥ ੧॥ ਸੁਣਨਾਨਕਤਬਤ੍ਰੰਗਹੋਵੇ॥ ਦਿਸਦਿਖੁਲੇਬੰਧਨਸਭਕਾਟੇ
 ਸਗਲੀਦੁਰਮਤਿਥੇਵੇ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਹੋਮਤਵਾਲੇਮਦਕੇਅਤੇਮਗਨਹੋਇਲਿਵਲਾਰੀ॥ ਸੁਰਤਿਬੰਦ
 ਨਚਲਤੀਕਬਹੂੰਦਰਬਾਰਖੜਾਬੈਰਾਗੀ॥ ੩॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਹਜਿਛਿਰੇਮਤਿਵਾਲਾਦੁਖਸੁਖਦੋਇਨਿਵਾਰੇ॥ ਜ
 ਹਾਦੇਖਾਤਹਾਏਕੋਸੁਆਮੀਹਿਰਦੇਅੰਤਰਿਧਾਰੇ॥ ੩॥ ਲਚਪੁਜੀਸਾਥਨਿਧਾਹੋਖਾਸੀਥੇਪਨਜਾਵੇ॥ ਸ੍ਰੰਗਰ
 ਨਾਥਕਹੇਸੁਣਿਨਾਨਕਬਾਲੇਤਬਤ੍ਰੰਗਰਸਨਪਾਵੇ॥ ੪॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਯਾ॥ ਰਾਗਮਾਰੂਮਹਲਾ੧॥

ਗਿਆਨਾਧਿਆਨਕੀਲਾਹਣਮਾਫੀਕਰਿਕਰਣੀਕਸਪਾਈ॥ ੧॥ ਭਾਉਭੁਠੀਮੈਪ੍ਰੇਮਸਮਾਣਾਬ੍ਰਹ
 ਮਕੀਅਗਨਿਜਲਾਈ॥ ਸਿਧੋਗਮਮਦਕੇਮਾਤੇਨਾਹੀ॥ ਜੇਮਾਤਿਵਾਲੇਮਾਦਿਕੇਮਾਤੇਕਿਨਮਾਤਿਵਾਲੇ
 ਓਮਾਹੀ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸੁਰਤਿਨਲੀਭਾਉਬਾਸਨਕੀਨਾਅਤਰਧਾਰਚੁਆਈ॥ ਵਇਆਸੁਰਾਹੀ
 ਸਹਜਿਧਿਆਲਾਗੁਰਮਤਿਪੀਉਭਾਈ॥ ੨॥ ਗੁਰਮੁਖਿਨਾਮਫਿਰੇਮਤਿਵਾਲਾਏਕਰੰਗਮਾਹਿਖੇਲੇ
 ਜਹਦੇਖੇਤਹਾਏਕਸਰੂਪੀਮਾਰਗਪਾਇਆਚੇਲੇ॥ ੩॥ ਨਿਬਧੀਖੇਪਹਮਾਰੀਸੰਤਹੁਆਠਪਹਿਰਲਿ
 ਉਲਾਹੀ॥ ਨਾਨਕਦਾਸੁਤਹਾਮਤਿਵਾਲਾਜਹਾਏਕਕਾਰਬੈਰਾਹੀ॥ ੪॥ ਤਾਫੇਰਸਿਧਾਬਚਨਕੀ
 ਤ॥ ਰਾਗਰਾਮਕੁਲੀ॥ ਧੀਨਜੇਬਨਕੀਕਰੈਨਾਸਾ॥ ਪਰਤੀਅੰਗਨਲਾਵੈਪਾਸਾ॥ ਨਾਦਿਬਿਦਲੇ
 ਘਟਿਭੀਤਰਿਜਰੈ॥ ਤਿਸਕੀਸੇਵਾਪਰਥਤਿਕਰੈ॥ ੧॥ ਬੋਲੇਪਰਥਤਿਸਤਿਸਰੂਪਾ॥ ਪਰਮਤਤਮੈਰੇ
 ਖਨਰੂਪਾ॥ ੧॥ ਸੋਗਿਰਹੀਜੇਨਿਗੁਰੁਕਰੈ॥ ਜਪੁਤਪੁਸੰਜਮਭੀਖਿਆਕਰੈ॥ ਪੁਨਦਾਨਕਾਕਰੈਸਰੀਰ
 ਸੋਗਿਰਹੀਗੀਰਾਕੁਲੀਗਾਏਲੇਈਸਰਸਤਿਸਰੂਪਾ॥ ਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ॥ ੨॥ ਸੋਅਉਧੁਤੀਜੇ
 ਧੁਪੇਆਪਿ॥ ਭਿਖਿਆਭੋਜਨਕਰੈਸੰਤਾਪ॥ ਅਉਹਟਿਪਟਣਮਾਹੀਭੋਖਿਆਕਰੈ॥ ਸੋਅਉਧੁਤੀਸਿ
 ਉਪਰਚਰੈ॥ ਬੋਲੇਗੋਰਖਸਤਿਸਰੂਪਾ॥ ਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ॥ ੩॥ ਸੋਪਾਖੰਡੀਜੇਕਾਇਆਪ
 ਖਾਲੇ॥ ਕਾਇਆਕੀਅਗਨਬ੍ਰਹਮਪਰਜਾਲੇ॥ ਸੁਪਨੇਬਿਦਨਦੇਵੀਝਰਨਾ॥ ਤਿਸਪਾਖੰਡੀਜਿਗਨਮਰ
 ਨਾ॥ ਬੋਲੇਚਰਪਟਿਸਤਿਸਰੂਪਾ॥ ਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ॥ ੪॥ ਸੋਉਦਾਸੀਜੇਪਾਲੇਉਦਾਸਾ॥ ਅਰ
 ਧਉਰਧਕਰੈਨਿਰੰਜਨਵਾਸਾ॥ ਚੰਦਸੂਰਜਕੀਪਾਇਗੀਠਾ॥ ਤਿਸਉਦਾਸੀਕਾਪੜੈਨਕੰਧਾ॥ ਬੋਲੇਗੋਪੀਚੰ
 ਦਸਤਿਸਰੂਪਾ॥ ਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ॥ ੫॥ ਸੋਧੈਰਾਹੀਜੇਉਲਟੇਬ੍ਰਹਮਾ॥ ਗਗਨਮੰਡਲਮਹਿਰੇ

ਪੈਥੇ ਮਾ ਅਹਿਨਿਸਮਤਿਰਿਰਹੈਧਿਆਨਾ ਤੇਥੈਰਾਗੀਸਤਿਸਮਾਨਾ ਬੋਲੈਭਰਥਰਸਤਿਸਰੂਪਾ ॥ ੧੯੦ ॥
 ਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ ॥ ੬ ॥ ਕਿਉਮਰੇਮੰਦਾਕਿਉਜੀਵੈਜੁਗਤਿ ॥ ਕੰਨਪੜਾਇਕਿਆਖਾਜੇਭੁਗਤਾ ॥
 ਆਸਤਿਨਾਸਤਿਏਕੋਨਾਉ ॥ ਕਉਣਸੁਅਖਰਜਿਤਰਹੈਹਿਆਉ ॥ ਧੂਪਛਾਉਜੇਸਮਕਰਿਸਹੈ ॥ ਤਾਨਾ
 ਨਕਆਖੇਗੁਰਕੋਲਹੈ ॥ ਛਿਆਵਰਤਾਰੈਵਰਤੈਪੂਤਾ ॥ ਨਾਸੀਸਾਰੀਨਾਅਉਧੂਤਾ ॥ ਨਿਰੰਕਾਰਜੇਰਹੈਸਮਾ
 ਇ ॥ ਕਾਹੇਭੀਖਿਆਮੰਗਣਜਾਇ ॥ ਬੋਲੈਨਾਨਕਸਤਿਸਰੂਪਾ ॥ ਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ ॥ ੧ ॥ ਚਰ
 ਪਟਿਵਾਚਾ ॥ ਕਾਮਤਿਆਗਲੋਕੋਧਤਿਆਗਲੋ ॥ ਲੋਭਤਿਆਗਲੋ ॥ ਮੋਹਅਹੰਕਾਰਤਿਆਗਲੋ ॥
 ਮਮਤਾਤਿਆਗਲੋ ॥ ਚਰਪਟਿਬਚਨਅਪਾਰੀ ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ ॥ ਨਤਿਆਗਲੋਕਾਮੀ ॥ ਨਤਿ
 ਆਗਲੋਕੋਧੀ ॥ ਨਤਿਆਗਲੋਲੋਭਮੋਹਅਹੰਕਾਰੀ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿਸਭੁਭੋਗਕਰਣੀ ॥ ਨਾਨਕਬਚਨਅ
 ਪਾਰੀ ॥ ੩ ॥ ਸਿਵਪਕਰਲੇਸਕਤਗਵਾਇਲੋ ॥ ਮਨਸਾਠਹਿਰਾਇਲੋ ॥ ਤਿਸਨਾਹਿਰਾਇਲੋਮਨਕੋਪਰ
 ਬੋਧਲੋ ॥ ਦਰਸਨਪਾਇਲੋ ॥ ਬਿਭੂਤਲਗਾਇਲੋ ॥ ਗੁਰਚਰਨਲਾਗਲੋਤੇਬਡੁਭਾਗਲੋ ॥ ਚਰਪ
 ਟਬਚਨਸਕੁਲਲੋ ॥ ਸੁਣਨਾਨਕਤਪਾਤੇਸੰਸਾਰਸਮੁੰਦਪਾਰਪਾਇਲੋ ॥ ੩ ॥ ਸਿਵਨਪਕਰਲੇਸਕ
 ਤਗਵਾਇਲੋ ॥ ਮਨਕੋਪਰਬੋਧਲੋਦਰਸਨਪਾਇਲੋ ॥ ਤਉਬਡੁਭਾਗਹਮਆਪਲੋ ॥ ਨਾਨਕ
 ਬਚਨਸੰਕੁਲਲੋ ॥ ਸੁਣਚਰਪਟਿਨਾਥਸੰਸਾਰਸਾਗਰਹਮਪਾਰਪਾਇਲੋ ॥ ੪ ॥ ਏਕੰਕਾਰਗੁਰੂ
 ਰਹੈ ॥ ਦੂਸਰਾਨਾਧਿਆਨਪਰਥੋ ॥ ਪੰਚਪੰਥੀਸਹਮਆਰੈਕਾਰਕਰਹੈ ॥ ਤੀਨਚਾਰਥਿਨਰਸਨਾਉ
 ਚਰਥੋ ॥ ਨਉਸਤਿਹਮਬੰਧਹੈ ॥ ਚਉਦਹਿਏਕੀਸਹਮਆਗੇਖੜਹੈ ॥ ਪਚਾਸਪਜੰਤਰਿਰਣਭਾਗ
 ਹੋ ॥ ਨਾਨਕਤਪਾਐਸੇਬਡੁਭਾਗਹੈ ॥ ਸੁਣਹੋਚਰਪਟਨਾਥਹੈ ॥ ੫ ॥ ਤਾਫੇਰਪ੍ਰੀਤਨਾਥਨੂਗੁਰੂਨਾ

ਨਕਬੁਲਾਇਆਛੇਕਿਉਸਮਾਧਿਓਸੁ। ਪੁਪੁਨਾਬਤਾਬੋਲਤਾਨਾਹੀ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ। ਪੁ
 ਪੁਨਾਬਚੁਪਕਰਿਰਹਿਆ। ਕਿਆਜਾਪੈਓਹਕੈਸਾਕੁਇਆ। ਬਿਨਬੋਲੇਕਿਆਕਰੋਬੀਚਾਰਾ। ਪੁਪੁ
 ਨਾਬਨਾਬੋਲਣਹਾਰਾ। ਸੇਵਾਪੂਜਾਰਹਤਿਨਪਾਈਏ। ਪੁਪੁਨਾਬਬੁਲਾਇਆਚਾਹੀਏ। ਦਰਸਨਆਛੁ
 ਮਰਮਨਜਾਪੈ। ਕਿਆਜਾਨੈਕੈਸਾਪੁਤਾਧੋ। ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਣਪੁਪੁਨਾਬਹਮਰੀਅਰਦਾਸਾਏਕਪਛਾ
 ਏਤੋਬੋਲੇਬਾਤਾ। ੧। ਪੁਪੁਨਾਬਵਾਚਾ। ਪੁਪੁਨਾਬਪਾਇਏ। ਜਤੀਨਾਸਾਧਏ। ਸਿਧੋਨਾਨਾਬਏ। ਬਿ
 ਲਬੋਪਕੜਾਇਏ। ਸਿੰਧੀਨਪਾਇਏ। ਨਾਉਨਕਹਾਇਏ। ਸਰਤਿਠਹਿਰਾਇਏ। ਗੁਰੂਨਕਹਾਇਏ।
 ਚੇਲਾਪਾਇਨਥਾਇਏ। ਨਾਦਿਅਨਾਹਦਿਕੁਰਮਸੁਣਸੁਣਾਇਏ। ਸਭਏਕੰਕਾਰਖੇਲਏ। ਸਿਉਸਕਤੀ
 ਨਮੇਲੇਏ। ਧਿਆਨਨਧਿਆਇਏ। ਉਚਨੀਚਨਕਹਾਇਏ। ਹਿਰਦੇਪ੍ਰਗਾਸਏ। ਏਕਬਾਤਏ। ਪੁਪੁ
 ਕੁਹਿਸੁਣਨਾਨਕਸਾਧਏ। ਸਤਿਪ੍ਰਮੇਸਰਸੁਰਤਿਮਿਲਾਧਏ। ੩। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੁਪੁਨਾਬਕੇਚਰ
 ਨਾਨੇਦਉਕਿਆ। ਤਾਪੁਪੁਨਾਬਕਹਿਆਕਿਉਤਪਾਯਹਿਕਿਆਸੁਸਰਾਜਾਨਿਆ। ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਜੀਕਹਿਆਨਾਬਜੀ। ਏਕਜਾਨਿਆਤੋਤੁਮੇਪਛਾਨਿਆਦੁਸਰੇਅਵਰਨਕੋਈ। ਨਾਨਕਦਾਸਮੰਦੀਆ
 ਹੈਅਰੈ। ਪੁਪੁਨਾਬਮੈਓਹੀ। ਤਾਦੁਹਾਅਪਵਿਚਚਰਨਬੰਦਨਾਕੀਤੀ। ਖਰੇਰਾਜੀਰਹੇ। ਤਾਫੇਰਚੰਬਾ
 ਨਾਬਬੋਲੇਨਾਹੀਮਰਾਨਹੋਇਰਹਿਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਕੁਈਥਾਸਾਅਤੇਮਰਦਾਨਾਏਹੁ
 ਚੰਬਾਨਾਬਬੋਲਤਾਨਾਹੀ। ਤਾਮਰਦਾਨਾਉਤਾਵਲਾਹੋਇਕਰਬੋਲਤਿਰਿਆ। ਅਜੀਬੁਲਾਈਐ। ਤਾਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਜੀਬਚਨਕੀਤਾ। ਬੋਲਿਹੋਚੰਬਾਨਾਬਬੋਲਤੇਕਿਉਨਾਹੀ। ਕਉਨਤੁਮਾਰਾਮਤਾਮਸੁਰਤਿਰਹੇ
 ਕਉਨਗੁਣਿਆਹੀ। ਵੇਖੀਤੁਮਰੀਸੁਰਤਿਆਛੀਬਿਨਬੋਲੇਸਮਝਨਕਾਈ। ਬੁਧਿਸਿਧਨਾਬਸਭਏਸੇ

ਜਤੀ ਭੀ ਬੋਲਨਹਾਰੇ। ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਸੁਣਚੰ ਬਾਭਾਈ ਤੈ ਕਿਉ ਬੋਲਾਇ ਸਾਰੇ। ੧॥ ਚੰਬਾਨਾ ਬਵਾਚਾ ੧੮੧
 ਬੋਲਨਹਾਰ ਬੋਲ ਬੋ। ਤੇਲਨਹਾਰ ਤੇਲ ਬੋ। ਖੋਲਨਹਾਰ ਖੋਲ ਬੋ। ਅਟਕਨਹਾਰ ਅਟਕ ਬੋ। ਭੁਟਕ
 ਨਹਾਰ ਭੁਟਕ ਬੋ। ਸੁਟਕਨਹਾਰ ਸੁਟਕ ਬੋ। ਗਾਵਨਹਾਰ ਗਾਇ ਬੋ। ਸੁਣਨਹਾਰ ਸੁਣਾਇ ਬੋ। ਚੰਬਾਨਾ
 ਨਕਨਕਹਾਇ ਬੋ। ਏਕੋ ਏਕ ਧਿਆਇ ਬੋ। ਏਕੰਕਾਰ ਪਾਰਿ ਮਹਿ ਧਿਆਨ ਲਾਇ ਬੋ। ੨॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਵਾਚਾ। ਜਨਨੀ ਸੋਧੀ ਨਬੋ। ਕਰਨੀ ਸੋਧੀ ਨਬੋ। ਰਹਨੀ ਸੋਧੀ ਨਬੋ। ਚਲਨੀ ਸੋਧੀ ਨਬੋ। ਗੁਰੂ ਸੁਧੀ ਨਬੋ
 ਉਪਦੇਸ਼ ਸੋਧੀ ਨਬੋ। ਜੇ ਤੇਲ ਛਨ ਸਭੁ ਧੀ ਨਬੋ। ਏਕੰਕਾਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਬੋ। ੩॥ ਚੰਬਾਨਾ ਬਵਾਚਾ। ਚੰਬਾ
 ਨਾਨਕੋ। ਗੋਰਖ ਨਸਯਾ ਕੋ। ਦਹਸਰੇ ਨਾਹ ਮਕੋ। ਬਸਿਸਟੇ ਨਾਥਿਆ ਸਕੋ। ਸੁਖ ਦੇਉ ਨਪਾਸਤੋ।
 ਸਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਖੋਲਤਾ। ਦੁਜਾਨ ਮੇਲਤਾ। ਪ੍ਰਾਣਿ ਵਤਿ ਚੰਬਾਨਾ ਨਕਬਾਲਾ। ਏਕਾਏਕ ਸੁਖ ਪਾਵਕਾ
 ਦੁਜਾਨੀ ਜਾਲਾ। ੪॥ ਚੰਬੇ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਪ ਵਿਚ ਧੁਤਿ ਚਰਨ ਬੰਦਨਾ ਕੀਤੀ। ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਮੰਨਿ
 ਰਹੇ। ੫॥ ਚੰਬਾਨਾ ਬਵਾਚਾ ਅਤੇ ਚੰਬਾਨਾ ਬਵਾਚਾ ਅਤੇ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਅਤੇ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਇਤਨੇ ਬਹੁਤਿ ਖਸੀ ਹੋਇਆ।
 ਖਣ ਲੇਗੀ ਹਮਨਿ ਹਲ ਚੁਏ। ਆਜਹ ਮਕੋ ਅਲੇਖ ਪੁਰਖ ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੁਆ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿ
 ਆਨਾ ਬਜੀ ਅਸੀ ਤੁਸਾਰੇ ਦਰਸਨ ਨੁਬਹੁਤਿ ਹਰਖ ਦੇਆਹੇ। ਪਰ ਭੁਲਹੋ ਆਜੇ ਦੇਹ ਵਿਚ ਦਰਸਨ ਹੋਆ।
 ਅੰਸਾਨੁ ਸਤਿ ਪ੍ਰਤੀਤ ਆਈ। ਜੋ ਅੰਸਾਨੁ ਕਰਤਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਦਰਸਨ ਹੋਇਆ। ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਤੇ ਤੁਸਾ
 ਰੇ ਦਰਸਨ ਵਿਚ ਭੈ ਨ ਭੇਦ ਕਛ ਨਾਹੀ। ਅੰਸਾਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਦਰਸਨ ਹੋਇਆ। ਜਾਇਤਨੇ ਨਾਥ ਖਸੇ
 ਇ। ਤਾ ਸੁਰਤਿ ਸਿਧ ਅਤੇ ਨਿਰਤਿ ਸਿਧ ਅਤੇ ਕਨਕ ਸਿਧ ਕਿਤਨੇ ਕਸਿ ਪਤਮ ਕਗ ਸੇ ਹੋਇ। ਤਾ ਮੰਗਲ ਨਾ
 ਥ ਕਹਿਆ ਸੁਣਹੁ ਭਾਈ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਬਾਲੇ ਇਨੇ ਸਿਧੋ ਕਿ ਆਕੇ ਸਾ ਅਹੰਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੋ। ਤਾ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਕਹਿ

ਰੂਈ

ਆਗਰੁ ਨਾ ਬਜੀਤੁ ਮਦੇ ਖੇਤ ਮਾਸਾ ॥ ਨਾ ਨਕਤ ਪਾਤੋ ਕਛੁ ਕਮੀ ਨਾ ਹੀ ਇਨ ਪਾਸਤੋ ॥ ਏਹ ਤੋਤੁ ਮਾਰੇ ਅਗੇ ॥
ਵਿਆਹੀ ਸਿਵ ਕੇ ਜੋਗ ॥ ਤੁਮ ਮੋਨ ਹੋਇ ਜਾਵੇ ਬੋਲੇ ਨਾ ਹੀ ॥ ਤੁਮ ਆਪੇ ਤੁਮਾਸਾ ਦੇ ਖੇਰੇ ਕੋ ਸੇ ਸਰ ਸਿਦੇ ਹੋ
ਵੈਰੇ ॥ ਤਾਉ ਨਾ ਸਿਧਾ ਕਰਾ ਮਾਤਾ ਲਾਈਆ ॥ ਕਿਆ ਕੀਤਾ ਮਿਰਗਾ ਨੀਉ ਗਾਇਲੋ ॥ ਸਿੰਦੀ ਵਜਾਇ ਲੋ
ਫੁਰ ਆਵ ਉਤਾਇਲੋ ॥ ਮੁੰਦਾ ਅਕਾਸ ਲੋ ॥ ਜਿਤੁ ਨੇ ਸਿਧ ਤਮ ਕਰੁ ਪਰੇ ॥ ਏਆਏ ॥ ਸਭੁ ਨਾਮ ਪਨੇ ਸਾਜ ਉ
ਗਾਇ ॥ ਤੁਮ ਗਰੁ ਨਾ ਨਕ ਜੀ ਚੁਪ ਕਰਿ ਕੋ ਮਚ ਲਾਹੇਇ ਧੈਠਾ ॥ ਤੁਮ ਸਿਧ ਲਗੇ ਕਲਾ ਮਾਰਨੀ ॥ ਤੁਮ ਗਰੁ ਨਾ ਨ
ਕ ਜੀ ਬੋਲੇ ਨਾ ਹੀ ॥ ਤੁਮ ਘਰ ਸੰਘਰ ਨਾ ਬਕਹਿ ਆਮਰੇ ਨਾ ਨਕ ਅਬ ਤੁਏ ਕਿਆ ਹੁਆ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਵਾਚਾ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ॥ ਉਡਹੋ ਕਉ ਸਹਮਾਰੀ ॥ ਹਮ ਦੇ ਖੇ ਸਕਤ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ਜਬ ਨਾਨਕ ਮੁ
ਖ ਤੇ ਬੋਲਾ ॥ ਤੁਬ ਕਉ ਸੇਘ ਘਟਿ ਬੋਲਾ ॥ ਜਬ ਕਉ ਸਚ ਜੀ ਅਸਮਾਨੇ ॥ ਤੁਬ ਸਿਧ ਭਏ ਪੈਗਨੇ ॥ ਜਬ ਕ
ਉ ਸਮਿਗਾਨੀ ਮਾਰੀ ॥ ਤੁਬ ਸਿੰਦੀ ਪੁਕਾਰੀ ॥ ਜਬ ਕਉ ਸਹੇਈ ਹਜ਼ਾਰੀ ॥ ਤੁਬ ਮੁੰਦਾ ਫੁਰ ਆਗਾਰੀ ॥ ਸਭੁ
ਗੁਰੀ ਸਿਧਾ ਕੀ ਸਲਤਨਾ ॥ ਕਉ ਸਨਾਨ ਕੀ ਜਲਤਨਾ ॥ ਜਬ ਸਿਧ ਸਰ ਸਿਦੇ ਪੈਲੋ ॥ ਤੁਬ ਨਾਨਕ ਹਸਿ ਹਸਿ
ਬੋਲੋ ॥ ਤੁਬ ਮੰਗਲ ਨਾ ਬਨ ਰਹਿ ਸੀਘਿ ਆਲਗ ਕਹਣ ਕਿਉ ਗੁਰੁ ਗੋਰਖ ਨਾ ਬਜੀ ਦੇਖਿਆ ਨਾ ਨਕਤ
ਪਾ ॥ ਤੁਗੋਰਖ ਬੋਲਿਆ ਗਮੰਗਲ ਨਾ ਬਜੀ ਦੇਖਿਆ ਨਾ ਨਕਤ ਪਾ ॥ ਤੁਬ ਗੋਰਖ ਵਾਚਾ ॥ ਕੈਉ ਗਲ
ਕਾਗਗਨ ਮੰਡਲ ਕੈ ਅਕਾਸ ਮੈ ਤਾਰੇ ॥ ਕੈਪਰ ਬਨਾਸ ਪਤੀਇ ਦੁਬਰ ਸੈ ਕੈ ਪਾਰੇ ॥ ਕੈ ਸੇਰ ਕਾਸੁ ਮੇਰ ਪਰਬ
ਤੁਜ ਗਮੈਰ ਤੀ ਕੇਤੀ ॥ ਕੈਤੇ ਕਲਿ ਮੈ ਦੇਵਾ ॥ ਕੁਣਵੇ ਗੋਰਖ ਸੁਣਹੁ ਨਾਨਕ ਤੁਮ ਆਏ ਕੈ ਬੋਰਾ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾ
ਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ ॥ ਚਾਰ ਉਗਲ ਕਾਗਗਨ ਮੰਡਲ ਦੇ ਅਕਾਸ ਕੇ ਤਾਰੇ ॥ ਦੇਪਰ ਬਨਾਸ ਪਤੀਇ ਦੁਬਰ ਸੈ ਨਉ
ਪਾਰੇ ॥ ਸਵਾਸੇਰ ਕਾਸੁ ਮੇਰ ਪਰਬ ਤਿਜ ਗਮੈਰ ਤੀ ਏਕਾ ॥ ਏਕੈ ਕਲਿ ਮੈ ਦੇਵਾ ॥ ਕੁਣਵੇ ਨਾਨਕ ਸੁਣਹੋ ਗੋਰਖ

੧੦॥ ਆਏ ਏਕੀ ਬੇਗਾ॥ ੩॥ ਫੇਰ ਬਿਥੜਾ ਸਿਧ ਬੋਲਿਆ॥ ਬਿਥੜੇ ਵਾਚਾ॥ ਕਵਨ ਗੁਰੂ ਕਵਨ ਚੇਲਾ॥ ੧੮੩
 ਕਵਨ ਮੁਲ ਕਵਨ ਮੇਲਾ॥ ਕਉਨ ਵਸਤ ਲੇ ਰਹੇ ਅਕੇਲਾ॥ ਕਾਇਆ ਕਹੁ ਕਾਹਿ ਕੀ ਪੰਡਾ॥ ਤਿਸ ਉਪਰਿ
 ਕਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਅੰਗ॥ ਕਬੀਜੇ ਬੋਲੇ ਕਬਿ ਕਬਿ ਖਾਇ॥ ਕਿਹ ਸੁਧ ਦੋਹੇ ਨਾਨਕ ਅਮਰ ਪੁਰਜਾਇ॥ ੧॥
 ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀਵਾਚਾ॥ ਸੁਧ ਦਗੁਰੂ ਸੁਰਤਿ ਚੇਲਾ॥ ਅਨ ਮੁਲ ਪਵਨ ਮੇਲਾ॥ ਸੁਤ ਵਸਤਿ ਲੇ ਰਹੇ ਇਕੇਲਾ
 ਕਾਇਆ ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਕੀ ਪੰਡਾ॥ ਤਿਸ ਪੁਰਸਤਿ ਪੁਰਖ ਕੀ ਅੰਗ॥ ਸਤਿ ਕਬਿ ਕਬਿ ਖਾਇ॥ ਏਹ ਸ
 ਬ ਦੋਹੇ ਬਿਥੜਾ ਅਮਰ ਪੁਰਜਾਇ॥ ੨॥ ਕਉਨ ਨਗਰੀ ਕਉਨ ਸੁਲਤਾਨ॥ ਪੰਚ ਲੋਗ ਵਸਹਿ ਪੁਧਾਨ
 ਮਨੁ ਆਗਾ ਜਾਪ ਵਨ ਮਹਤਾ॥ ਲੇਹੁ ਬਿਥੜਾ ਨਗਰ ਕੀ ਆਬਾਤਾ॥ ੩॥ ਕਹਾਵ ਸੈ ਮਨੁ ਆ ਕਹਾਵ ਸੈ ਪ
 ਉਨ॥ ਕਿਸ ਕੀ ਓਟ ਘਨਤਾ ਲਬਜਾਵੈ॥ ਪੰਚਾ ਕਾਗੁਰੂ ਕਉਨ ਭੋਗੇ ਅਹਾਰ॥ ਦੇਹੁ ਨਾਨਕ ਸਬ ਦਕ
 ਧੀਗਾਰ॥ ੪॥ ਹਿਰਦੇ ਵਸੈ ਮਨੁ ਆਨਾ ਭਵ ਸੈ ਪਵਨਾ॥ ਪਉਨ ਕੀ ਓਟ ਘਨਤਾ ਲਬਜਾਵੈ॥ ਪੰਚਾ ਕ
 ਗੁਰੁ ਤਤ ਅਹਾਰ॥ ਲੇਹੁ ਬਿਥੜਾ ਸੁਧ ਦਕਾ ਧੀਗਾਰ॥ ੫॥ ਕਿਤ ਮੁਖ ਆਇਹੋ ਕਿਤ ਮੁਖ ਜਾਹੁਗੇ॥
 ਕੈ ਸੈ ਨਾਨਕ ਕੈ ਸੈ ਸੀਧਾ॥ ਕਾਇਆ ਸੇਖੀ ਕਰੈ ਪਉਨਾ॥ ਕਉਨ ਮਨੀ ਕਉਨ ਦੁਆਰਾ॥ ਦੇਹੁ ਨਾਨਕ ਸਬ
 ਦਕਾ ਧੀਗਾਰ॥ ੬॥ ਉਤਰ ਮੁਖ ਆਇਹੈ ਦਖਨ ਮੁਖ ਜਾਹਿਗੇ॥ ਨਉ ਸੈ ਨਾਨਕੀ ਸੇ ਲਹਿ ਸੈ ਸੀਧਾ॥ ਨਿ
 ਜ ਸੇਖੀ ਕਰੈ ਪਉਨਾ॥ ਅਸਿਭੁ ਮਨੀ ਅਚਿਤ ਦੁਆਰਾ॥ ਲੇਹੁ ਬਿਥੜਾ ਸੁਧ ਦਕਾ ਧੀਗਾਰ॥ ੭॥ ਬਿਥ
 ਝਾਵਾਚਾ॥ ਕਿਤ ਪਰਚੇ ਲਾਗੇ ਬੀਧਾ॥ ਕਿਤ ਪਰਚੈ ਪੜੈ ਨਾਹੀ ਕੰਧਾ॥ ਕਿਤ ਪਰਚੈ ਸਸੀ ਅਰਛੁਟੇ॥ ਕਿ
 ਤ ਪਰਚੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਟੁਟੇ॥ ੮॥ ਮਨ ਪਰਚੈ ਤਉ ਲਾਗੇ ਬੀਦਾ॥ ਪਉਨ ਪਰਚੈ ਤਉ ਪੜੈ ਨ ਕੰਧਾ॥ ਗਿਆਨ
 ਪਰਚੈ ਤਉ ਸਸੀ ਅਰਛੁਟੇ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪਰਚੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਟੁਟੇ॥ ੧੦॥ ਆਏ ਸਤੋ ਕਿਸ ਕੋ ਆਏ ਸਾ

ਅਦੇਸਕਾਕਉਨਉਪਦੇਸਾ॥ਮਨਕਾਕਉਨਵੇਸਾ॥ਗਿਆਨਕਾਗੁਰੂਕਥੀਅਲੇਪੁਤਾ॥੧੧॥ਅਦੇਸਤਾ
 ਪੁਰੇਸਤਿਗੁਰੂਕੇਅਦੇਸਾ॥ਪੁਰੇਸਤਿਗੁਰੂਕਾਅਨੁਪਉਪਦੇਸਾ॥ਮਨਕਾਨਿਰੰਤਰਵੇਸਾ॥ਗਿਆਨਕਾਗੁਰੂਸੰ
 ਤੇਖਾ॥ਸਤਿਗੁਰਕੀਚਰਨੀਲਾਰੀਏਪੁਤਾਤਉਇਸਥਿਧਪਾਈਏਮੇਖ॥੧੨॥ਤਾਉਰਮਪੂਰਮਨਾਥਆ
 ਇਆ॥ਪਰਕੁਾਰੀਗੁਮੇਨਾਸਾ॥ਪੂਰਮਨਾਥਵਾਚਾ॥ਅਗਨਜਲਵੇਜਲਮੈਂਡੇਬੋਢਿਲਕੇਸਾਰਕਸਾਈ
 ਐਸੇਦੁਖਲਗਾਵਉਤਮਕਉਪਰਤੀਬੀਚਗਠਾਈ॥ਏਕਤਮਾਚਾਮਾਰੇਐਸਾਅੰਬਰਸਾਥਰਲਾਈ॥ਐ
 ਸਾਦੇਖੇਜੇਰਹਮਾਗਸਗਲੇਪਾਉਲਗਾਈ॥ਜੇਤੁੰਕਹਿਆਹਮਾਰਾਮਾਨਹਿਨਾਹੀਅਬੀਕਰੇਤੁਮਛਾਈ
 ਜੇਤਾਜੇਰਪਰੇਹਮਾਪਨਾਤੁਸੁਕੇਮਾਲਮਨਾਹੀ॥ਪੂਰਮਨਾਥਕਹੇਸੁਣਨਾਨਕਹਮਰੀਮਾਨਰਜਾਈ॥
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ਪਹਰਾਅਗਨਹਿਵੈਘਰਿਧਾਪਾਭੇਜਨਸਾਚਕਰਾਈ॥ਸਰਲੇਦੁਖਪਾਣੀਕਰ
 ਪੀਵਾਧਰਤੀਹਾਕਚਲਾਈ॥ਧਰਤੁਰਾਜੀਅਬਿਰਤੇਲੀਧਿਛੇਟੇਕਚੜਾਈ॥ਏਵਰੁਦਪਾਮਾਵਾਨਾਹੀਸ
 ਕੁਮੇਨਥਚਲਾਈ॥ਏਤਾਤਾਵੇਹੈਮਨਅੰਦਰਕਰੀਤਿਆਖਕਰਾਈ॥ਜੇਵਰੁਸਾਹਿਬਤੇਵਰੁਦਤੀਵੇਦੇ
 ਕਰੇਰਜਾਈ॥ਨਾਨਕਨਦਰਕਰੇਜਿਸਉਪਰਸਚਨਾਮਵਡਿਆਈ॥੧੩॥ਉਰਮਬੋਲੇਤਤਾਬਿਰੇਸੇਸੁਣ
 ਰੇਨਾਨਕਮੇਈ॥ਕੀਉਕਰਵਸਤਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਈਕਿਨਪਾਈਤੁਮਗੇਦੀ॥ਆਖਬਖਾਨੇਭੇਦਨਜਾਨੈਗੁਰ
 ਬਿਨਬੁਝਨਹੋਈ॥ਸਿਧਮਿਲੇਬਿਨਬੁਝਨਉਪਜੈਜਨਮਅਕਾਰਥਖੋਈ॥ਉਰਮਕਹੇਸੁਣਨਾਨਕਮੁਖੇ
 ਸਤਿਗੁਰਸਿਰਪਰਥਾਪੋ॥ਗੁਰੋਗਾਰਖਕੀਚਰਨੀਲਾਗੇਤਉਤੀਨਲੇਕਮੈਂਜਾਪੋ॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾ
 ਚਾ॥ਮੇਦੀਕਹੀਏਏਕੰਕਾਰਤੀਨਲੇਗੋਕੋਪਾਲੇ॥ਲਖਚਉਰਾਸੀਜੇਨਸੁਬਾਈਜੀਆਜੀਤਕੇਨਾਲੇ॥
 ਤਿਸਕੀਕਿਰਪਾਵਸਤਪ੍ਰਾਪਤਿਗੁਰਪੁਰੇਮਿਲਪਾਈ॥ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀਮਰਮਪਛਾਣਿਆਮੇਲਨਹੀਅਕ

ਈ॥ ਨਿਰਮਲ ਬੁਧ ਸਿਧ ਸੁਭਾਜ ਰਜਨ ਮਸਕਾਰ ਥਾਇਆ॥ ਰਜਿ ਜਿਨ ਨੀਕੀ ਬ੍ਰਿਦ ਪਿਤਾ ਮਿਲ ੧੮੩
 ਕਰਤੇ ਬਾਦ ਬਣਾਇਆ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣਉ ਰਮ ਮੁਹਰੇ ਤੈਥੀ ਰਥਾ ਜਨਮ ਗਵਾਇਆ॥ ਏਕੰਕਾਰ ਗੁ
 ਰੁ ਨ ਹੀ ਕੀਆ ਸੁਣੋ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ੨॥ ਧਰਮ ਨਾਥ ਦਾਚਾ॥ ਕਉ ਨ ਮਹਤਾਰੀ ਕਉ ਨ ਪਿਤਾ॥ ਕ
 ਉ ਨ ਗੁਰ ਕਉ ਨ ਤ੍ਰੇਹਤਾ॥ ਕਉ ਨ ਦੇਸ ਕਉ ਨ ਭੇਸਾ॥ ਜੰਗਮ ਕੇ ਜੋਗੀ॥ ਭੋਗੀ ਕੇ ਰੋਗੀ॥ ਹਰਖੀ ਕੇ ਸੋਗੀ॥
 ਪ੍ਰਣਵਤ ਪੰਗਰ ਸੁਣਹੇ ਬਾਲੇ॥ ਕਉ ਨ ਪ੍ਰਗਾਸ ਕਿਹ ਮਿਟੇ ਜੰਜਾਲੇ॥ ੧॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾਚਾ॥ ਬਿਮ
 ਮਹਤਾਰੀ ਸੰਤੋਖ ਪਿਤਾ॥ ਸਚ ਗੁਰੂ ਕਰਤਾਰ ਕਹੇਤਾ॥ ਬੋਗਮ ਪੁਰਸ ਗਲੇ ਭੇਸਾ॥ ਜੰਗਮ ਨ ਜੋਗੀ ਭੋ
 ਗੀ ਨ ਰੋਗੀ ਹਰਖੀ ਨ ਸੋਗੀ॥ ਪ੍ਰਣਵਤ ਨਾਨਕ ਸੁਣਹੇ ਧਰਮ ਬਾਲੇ॥ ਓਅੰਕਾਰ ਪ੍ਰਕਾਸਿਆ ਤਉ ਮਿਟੇ ਜੰ
 ਜਾਲੇ॥ ੩॥ ਆਸਾ॥ ਗੋਰਖ ਦਾਚਾ॥ ਮੁੰਦਾ ਪਹਿਰਾ ਬੋਲੀ ਲੇਹੇ ਮਸਤਕ ਪੂਰ ਲਗਾਵਉ॥ ਸਦਾ ਅਜੀਤੀ
 ਕਾਇਆ ਰਹਤੀ ਬਿਥਾ ਅੰਗ ਪਛਾਵਉ॥ ਹਾਥ ਫਹੇਰੀ ਰੰਗਾਰਾਖੇ ਤਉ ਸਿਧਾ ਪਰਤੀਤਾ॥ ਮੇਲ ਮਿਲਾਉ ਸਿ
 ਧ ਜਮਾਤੀ॥ ਇਉਂ ਸਗਲਾ ਜਗ ਜੀਤਾ॥ ੧॥ ਆਦੇਸ ਕਹੇ ਆਦੇਸਾ॥ ਸੁਭ ਸਿਧੇ ਕਉ ਕਰਉ ਅਦੇਸਾ॥ ੧॥ ਰ
 ਕੁ ਗਤਿ ਲੇਹੁ ਭੰਡਾਰਾ ਭੁੰਚਹੁ ਮੁਖ ਤੇ ਨਾਦ ਬਜਾਵੇ॥ ਨਾਥ ਨ ਉਹੇ ਇਥੈ ਠੇ ਜੁਗ ਜੁਗਾਰਿ ਪਸਿਧ ਬਹੁਤਿ ਲਗ
 ਵਉ॥ ਸੁਗਲਾ ਸਿਧ ਤੁਮ ਆਗਿਆ ਕਾਰੀ ਜੋਗ ਸੰਜੋਗੀ ਪਾਵੇ॥ ੨॥ ਏਕਾਮਾਉ ਕੇ ਪੂਤਾ ਹੋਵੇ ਜੁਗਤਿ ਜੋ
 ਗ ਕੇ ਚੇਲੇ॥ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਭੰਡਾਰੀ ਕਹੀਯਉ ਤੁਮ ਦੀਵਾਨ ਸਗਲੇ॥ ਤੁਮ ਸਿਰਉ ਪਰ ਅਵਰਨ ਕੇਈ ਹੋਰੋ ਪਰ
 ਧਾਨਾ॥ ਹੁਕਮ ਤੁਮਾਰਾ ਸੁਭ ਤੇ ਉਚਾਇਉ ਚਲੇ ਫਗਮਾਨਾ॥ ੩॥ ਧੰਡ ਧੰਡ ਮਹਿ ਆਸਨ ਬੈਸੇ ਲੋਇ ਲੋਇ ਚ
 ਲੇ ਭੰਡਾਰਾ॥ ਲਖ ਚਉਗਾਸੀ ਬਚਨ ਸੈਧਾ ਪੈਰ ਸਨਾਏ ਕਉ ਗਾਗਾ॥ ਕਹਿ ਕਥਿ ਦੇਖੈ ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਆਪ
 ਹਿਰਦੇਈ ਚਾਰੀ॥ ਪ੍ਰਣਵਤ ਟੋਰਖ ਸੁਣਹੇ ਨਾਨਕ ਐਸੀ ਕਾਰਤੁਮਾਰੀ॥ ੪॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾਚਾ

ਮੰਦਾਸੀਤੋਖਸਰਮਪਤਿਏਲੀਧਿਆਨਕੀਕਰਹਿਬਿਭੂਤਾਥਿਥਾਕਾਲਕੁਆਰੀਕਾਇਆਜੁਗਤਤੰਤ੍ਰਾਪਰਤਿਤ
 ਆਈਪੀਥਿਥਿਗਲਜਮਾਤੀਮਨਜੀਤੇਜਗਜੀਤੁਆਦੇਸਤਿਸੇਆਦੇਸਾਅਦਅਨਿਲਮਨਦਮਨਾਤ
 ਜੁਗਜੁਗਏਕੋਵੇਸਾ॥੧॥ਰਗਉ॥ਕੁਗਤਿਗਿਆਨਦਇਆਤੰਤ੍ਰਾਪਰਤਿਤਾਜੇਨਾਦਾਆਪਨਾਥਨ
 ਥੀਸਭੁਜਾਕੀਰਿਧਸਿਧਅਵਗਾਸਾਦਾਸੰਜੋਗਵਿਜੋਗਦੁਇਕਾਰਚਲਾਵਹਿਲੇਖੇਆਵਹਿਭਾਗਾ॥੨॥ਏ
 ਕਾਆਈਜਗਤਿਵਿਆਈਤਿਨਚੇਲੇਪਰਵਾਨਾਇਕਸੰਸਾਰੀਇਕਤੰਤ੍ਰਾਗੀਇਕਲਸਦੀਬਾਣਾ॥ਜਿਉ
 ਤਿਸਭੁਵੇਤਿਵੇਚਲਾਵੇਜਿਉਹੋਵੇਫੁਰਮਾਣਾਉਹਵੇਖੋਭਲਨਦਰਿਨਾਆਵੈਬਹੁਤਾਏਹੁਵਿਗਾਣਾ॥੩॥
 ਆਸਣਲੇਇਥੇਇਤੰਤ੍ਰਾਗਾਜੋਕਛੁਪਾਇਆਸੇਏਕਵਾਗਾਕਰਿਕਰਿਵੇਖੋਸਿਰਜਣਹਾਗਾਨਾਨਕਸ
 ਚੇਕੀਸਚੀਕਾਰਾ॥੪॥ਤਾਫੇਰੋਗਰਖਬਚਨਕੀਤਾਅਰੇਨਾਨਕਬਾਲਾਤੰਤ੍ਰੀਗਕਿਉਆਇਆਥਾਤੇਰ
 ਕਉਨਮਨੋਰਥਥਾਤੰਤ੍ਰਾਪਨਾਮਨੋਰਥਕਹਾਤਿਰਾਮਨੋਰਥਪੁਰਾਕਰੇ॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ਏਕ
 ਮਨੋਰਥਕੀਆਪੁਰਾਜਬਹਮਕਉਸਤਿਗੁਰਮਿਲਿਆਸੁਗਾਅਉਰਮਨੋਰਥਰਹਿਭਿਨਕੋਈ॥
 ਸਿਧਥੁਧਿਭਰਮੇਸਭਲੇਈ॥ਸੁਣਗੋਰਖਤੁਣਦੀਖਿਆਵੇਉ॥ਪ੍ਰਣਵਤਿਨਾਨਕਸਚਸਮੇਉ॥੧॥ਤਾ
 ਰੋਰਖਭੁਚਿਪਕਰਿਰਹਿਆ॥ਤਾਮੰਗਲਨਾਥਕਹਿਆਗੁਰੂਗੋਰਖਨਾਥਜੀਨਾਨਕਤਪੇਕਉਓਪ੍ਰੇ
 ਸਦੀਆ॥ਤੰਗੋਰਖਨਾਥਕਹਿਆਹਮੰਗਲਨਾਥਜੀਹਮਉਸਕਉਦੇਖਤੇਥੇਦਿਖਾਜੀਪੁਰਨਾਥਿਤ
 ਹੈ॥ਤਾਮੰਗਲਨਾਥਕਹਿਆਗੁਰੂਗੋਰਖਨਾਥਜੀਜੋਸਾਦੇਖੀਐਤੈਸਾਬਖਾਨੀਐ॥ਫੁਕੀਰਾਕਾਥਿਰ
 ਦਐਸਾਹੈ॥ਤੰਗੋਰਖਨਾਥਕਹਿਆਹਮੰਗਲਨਾਥਜੀਤੁਮਸਤਿਬਚਨਕਹਤੇਹੈ॥ਤੰਫੇਰਮਰਦਾ
 ਨੇਆਖਿਆਜੀਗੁਰੂਜੀਅਗੇਭੀਕੋਈਜਾਹਿਗਾਹੈਕਿਇਬਹੁਪੀਤੇਜੀਪਹੁਦਣਾਆਹਾ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾ

ਨਕਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਮਰੇ ਵਡੀ ਆਜਾਹ ਰਾਹੇ ਨਾ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਗੇ ਭੀ ਚਲਹੁਗੇ ੧੯੪
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਬਾਬਾ ਤਾ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਰਜਾਇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਆਖਿਆ ਚਲਵੇਹਾਂ ਮਰਦਾਨਾ। ਉਤਾ ਵਲਾਨੇਹੇ। ਤਾ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਹ ਤਾ ਜੇ ਆਏ ਸੋਨ
 ਥੀ ਆਏ। ਅਤੇ ਅਸਾ ਸੁਣਿਆ ਅਹਾ ਜੇ ਨਉ ਨਾ ਥਹੈ ਨਾ ਅਤੇ ਚਉਰਾ ਸੀ ਸਿਧਹੈ ਨਾ ਅਤੇ ਛਿਆ ਜਤੀ ਹੈ
 ਨਾ। ਇਥੇ ਜੇ ਆਏ ਸੋਨ ਥਹੀ ਆਏ। ਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ। ਛਿਆ ਜਤੀ ਹੈ ਨਾ ਅਤੇ ਨਉ ਨਾ
 ਥਹੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਚਉਰਾ ਸੀ ਸਿਧਹੈ ਨਾ ਅਤੇ ਜੇ ਗੀ ਆਦਾ ਭੇਖ ਸੁਭਨਾ ਥਕ ਹਵਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਅਸਲੀ ਨਉ ਨਾ
 ਥਹੈ ਨਾ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸਲੀ ਨਾ ਥਕੇ ਹੋਏ ਕੇ ਹੋਏ ਹੈ ਨਾ ਅਤੇ ਚਉਰਾ ਸੀ ਸਿਧਾ ਦਾ ਨਾ ਉਕਿਆ
 ਹੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ। ਭੁਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਤੈ ਨੁ ਸੁਭਨਾ ਦੇ ਨਾ ਉਦ ਸਦੇ ਵੀ ਮੈਗੇ। ਇਤਨੀ ਰ
 ਵਬਦ ਲਹੇ ਵੀ ਆਹੀ ਜੇ ਪਾਨ ਨਾ ਥਉ ਠਕ ਰਿਆ ਸਨ ਤੇ ਆਇਓ ਲਿਆ। ਪਾਨ ਨਾ ਥਵਾਚਾ। ਕਤਿ ਚਕੁਰ
 ਤਾ ਕਤਿ ਚਕੁਰ ਤਾ ਕਤਿ ਚਰਹ ਬੇ ਅਰੇਗੀ। ਕਤਿ ਚਲ ਛਨਿ ਕਤਿ ਚਲ ਛਨਿ ਕਤਿ ਚਪਾਇਓ ਬੇਜੇ ਗੀ। ਪ੍ਰਣ ਪ੍ਰਣ
 ਤਪਾ ਪ੍ਰਣ ਤਪਾ ਪ੍ਰਣ ਤਪਾ। ਦੇਹੁ ਜਬਾ ਬੁਝੇ ਸਧਾ। ੧॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ। ਨਾਮ ਭੂਗਤਾ ਸਤਿ ਜਗਤਾ
 ਵਿੜੀ ਤਰਹ ਬੇ ਅਰੇਗੀ। ਪ੍ਰੀਤ ਲਛਣ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਛਣ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਇਓ ਬੇਜੇ ਗੀ। ਸੁਣੇ ਸੁਣੇ ਪ੍ਰਾਣ ਪਤਾ। ਪ੍ਰਣ
 ਵੇਲਾ ਨਕਤ ਪਾ। ਲੇਹੁ ਜਬਾ ਬੁਝੇ ਸਧਾ। ੨॥ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾ ਥਵਾਚਾ। ਧੰਨ ਹੋਤ ਪਾ ਪ੍ਰਣ ਵੇ ਪ੍ਰਾਣ ਪਤਾ। ਧੰਨ ਹੋ
 ਸਤਿ ਗੁਰ ਸੁਧ ਗਤਾ। ਤਬ ਫੇਰ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾ ਥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾ ਨੂੰ ਦਉ ਸੀ ਆ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾ ਥ
 ਦੇ ਚਰਨਾ ਨੂੰ ਦਉ ਸੀ ਆ। ਦੁਹਾ ਆਪ ਵਿਚ ਮਥੇ ਦੇ ਕੋ। ਬਹੁਤ ਸੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ। ਪਾਨ ਨਾ ਥ ਬਚਨ ਬੋਲਿਆ। ਤ
 ਪਾਨ ਨਕਜੀ ਅਬ ਹਮ ਕਉ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਕਾ ਸਵਾਧਾ ਨ ਦਰਸਨ ਹੁਆ। ਤਪਾ ਜੀ ਇਸ ਬਚਨ ਮੈ ਭਿੰਨ

ਭੇਦ ਕਛੁ ਨਾਹੀ॥ ਤੁਭਾਗੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਬੋਲਿਆ॥ ਪ੍ਰਾਣਨਾਥ ਜੀ ਤੁਮ ਅਰਨਿਰੰਜਨ ਮੈ ਭੇਦ ਕੋਈ
 ਨਾਹੀ॥ ਤੁਮ ਅਰਨਿਰੰਜਨ ਮੈ ਭੇਦ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜੋਗੀ ਸਰ ਨਾਹੀ॥ ਅਰਹਮਤੋ ਇਉਂ ਹੀ ਜਾਣਤੈ ਹੈ॥ ਜੋ
 ਤੁਮ ਨਿਰੰਜਨ ਕੀ ਮੂਰਤਿ ਹੋ॥ ਸਤਿ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਿ ਜਾਣਤੈ ਹੈ॥ ਤੁਪਾਨ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਗੰਗਾ ਨਕਤ ਪਾਤੁ ਮਉ
 ਪਰ ਨਿਰੰਜਨ ਕੀ ਅੰਸੀ ਹੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋ॥ ਤੁਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਕਉ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤੁਪਾ ਦੇਖਿ
 ਆ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਗੰਗਾ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ ਜੋ ਜਾਤੁ ਮਕਹਤੋ ਬੇਤੈ ਸਾਹੀ ਦੇਖਿਆ॥ ਹਮਤੋ ਇਉਂ ਹੀ ਜ
 ਣਤੈ ਹੈ ਜੋ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ॥ ਅਗੇ ਤੁਮਾਰੀ ਤੁਮ ਜਾਨੇ॥ ਤੁਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਨਾਥ
 ਜੀ ਜੋ ਨਿਰੰਜਨ ਸਾਧ ਕੀਏ ਹੈ ਤਿਨੇ ਅਰਨਿਰੰਜਨ ਮੈ ਭੇਦ ਕਛੁ ਨਾਹੀ॥ ਗੰਗੂਰੂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ ਤੁਮ ਪ੍ਰ
 ਰਨ ਬਚਨ ਕਹਤੈ ਹੋ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਆਪਣੇ ਆਸੁਣ ਜਾਇਓ ਠਾ॥ ਤੁਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਇਹ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਅਗਾਇ ਹੋਤੈ ਉਚੇ ਬਚਨ ਬੋਲਦਾ ਆਗਾ॥ ਤੁਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਬੋਲਿਅ
 ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਜਿਨਾ ਉਪਰ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋਈ ਹੈ ਸੋ ਈਵੇ ਬਚਨ ਬੋਲਦੇ ਹੋ॥ ਕਚਿ ਪਿਰ ਬੋ
 ਲਦੇ ਨਾਹੀ ਹੋਦੇ॥ ਇਹ ਅਸਲੀ ਨਾਥ ਆਗਾ॥ ਤੁਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਤਾਨਾਥਾ ਦੇ ਨਾਉ ਦਸੀ
 ਏ॥ ਦੇਖ ਅਸਲੀ ਨਾਥ ਕੋਹ ਜੋ ਹੈ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਥਾ ਦੇ ਨਾਉ॥ ਪਤਲੇ
 ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਹੈ १॥ ਦੁਜੈ ਮਛਿੰਦ੍ਰ ਨਾਥ ਹੈ॥ ੨॥ ਤੀਜੇ ਚੌਪਟ ਨਾਥ ਹੈ॥ ੩॥ ਚਉਥੇ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਹੈ॥ ੪॥
 ਪੰਜਵੇ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਹੈ॥ ੫॥ ਛੇਵੇ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਹੈ॥ ੬॥ ਸਤਵੇ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਹੈ॥ ੭॥ ਅਰਵੇ ਸੁਰਤਿ ਨਾਥ ਹੈ
 ਨਾਵੇ ਚੰਬਾ ਨਾਥ ਹੈ॥ ੮॥ ਅਰਦਾਨਾ ਇਹ ਨਾਥਾ ਦੇ ਨਾਉ ਹੈ॥ ਹੋਰ ਆਖਣ ਨਿਬਹਤੈ ਹੈ ਹੈ॥ ਫੇ
 ਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਫਿਰ ਅਜਤੀ ਕੋਹ ਜੋ ਕੋਹ ਜੋ ਹੈ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ॥

ਗੋਰਖਜਤੀ॥ ੧॥ ਦਤੁਜਤੀ॥ ੨॥ ਹਣਵੰਤਜਤੀ ੩॥ ਭੈਰਉਜਤੀ॥ ੪॥ ਲਛਮਣਜਤੀ ੫॥ ਭੀਖ ੧੯੫
 ਮਜਤੀ॥ ੬॥ ਇਹਾਛਿਆਜਤੀਹੈਨਾ॥ ਅਰਆਖਣਨੁਬਹੁਤੇਰੈਨਾ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਚਉ
 ਗਸੀ॥ ਸਿਪਜੇਆਖੀਦੇਹੈਨਸੋਕੋਹਕੈਹੈਨਾ॥ ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਆ॥ ਥੀਆਭੁਲਾਮਰਦਾਨਾਦਸਦੇਹੰ
 ਓਹਭੀ॥ ੭॥ ਪਹਿਲੇਭੰਗਰ ੧॥ ਦੁਜੇਸਗਰਾ॥ ੨॥ ਤੀਜੇਸੰਘਰਾ॥ ੩॥ ਚਉਥੇਝੰਘਰ ੪॥ ਪੰਜਵੇਉ
 ਰਮ ੫॥ ਛੇਵੇਪੂਰਮ ੬॥ ਸਤਵੇਕਨੀਛਾ ੭॥ ਅਠਵੇਪਨੀਛਾ ੮॥ ਨਵੇਲਹਰੂਪਾ॥ ੯॥ ਦਸਵੇਸੰਗ
 ਰਾ॥ ੧੦॥ ਯਾਰਵੇਲੰਘਰ ੧੧॥ ਬਾਰਵੇਹਸੀਰਤਨਾ॥ ੧੨॥ ਤੇਰਵੇਪੁਰਨਨਾਸੰਕਾ॥ ੧੩॥ ਚਉਦਵੇ
 ਬਿਬਲਾ॥ ੧੪॥ ਪੰਦ੍ਰਵੇਜਾਲਕਾ ੧੫॥ ਸੋਲਵੇਬਿਬਲਾ ੧੬॥ ਸਤਾਰਵੇਸੁਰਤਿਸਿਧਾ॥ ੧੭॥ ਅ
 ਠਾਰਵੇਨਿਰਤਸਿਧਾ॥ ੧੮॥ ਉਨੀਵੇਕੋਲਕਰਨਾ॥ ਧੀਹਵੇਸਮਰਤਾ॥ ੧੯॥ ਇਕੀਹਵੇਗਉਨਗਲ ੨੦
 ਬਾਈਹਵੇਅਸਰਜੀਧ ੨੧॥ ਤੇਈਹਵੇਚਤੁਰਬੈਨਾ॥ ੨੨॥ ਚਉਦੀਹਵੇਗਇਐਨਾ॥ ੨੩॥ ਪੰਜੀਹਵੇਕੋਲ
 ਕਰਨੀ॥ ੨੪॥ ਛੁਥੀਵੇਅਉਘਨਾ॥ ੨੫॥ ਸਤੀਹਵੇਪਰਬਤੀ॥ ੨੬॥ ਅਠਾਈਵੇਈਸਗਾ॥ ੨੭॥ ਉਨ
 ਤੀਸਵੇਭੁਰਬਰੀ॥ ੨੮॥ ਤੀਸਵੇਭੁਤਵੇ ੨੯॥ ਇਕਤੀਸਵੇਕਨਕਾ॥ ੩੦॥ ਬਤੀਹਵੇਸੰਭੂ॥ ੩੧॥ ਤੇਤੀਸ
 ਵੇਅਛਰਦੈਨਾ॥ ੩੨॥ ਚਉਤੀਸਵੇਪਲਕਨਿਧਾ॥ ੩੩॥ ਪੈਂਤੀਹਵੇਪਿਪਲਕਾ॥ ੩੪॥ ਛਤੀਹਵੇਸੋਰਾਮ
 ੩੫॥ ਸੈਤੀਹਵੇਗਰਬੋਧਾ॥ ੩੬॥ ਅਠਤੀਹਵੇਸਾਲਸਾ॥ ੩੭॥ ਉਣਤਾਲੀਹਵੇਕੋਲਕਰਨਾ॥ ੩੮॥ ਚੌ
 ਲੀਹਵੇਗੋਲਸਾ॥ ੩੯॥ ਇਕਤਾਲੀਹਵੇਮਗਨਪਾਚਾ॥ ੪੦॥ ਬੈਤਾਲੀਹਵੇਮੁਕਤੀਸਗਾ॥ ੪੧॥ ਤੇਤੀ
 ਲੀਹਵੇਚਲਨਨਾਚਤੋ॥ ੪੨॥ ਚਉਤਾਲੀਵੇਸੂਰਐਨਾ॥ ਪੈਂਤਾਲੀਵੇਸਿਧਸੈਨਾ॥ ੪੩॥ ਛਤਾਲੀਵੇਗਿ
 ਰਵਰਾ॥ ੪੪॥ ਸੈਤਾਲੀਵੇਜੋਤਲਗਨਾ॥ ੪੫॥ ਅਠਤਾਲੀਹਵੇਜੋਤਮਗਨਾ॥ ੪੬॥ ਉਣਵੰਜਵੇਬਿਮਲ

ਜੇਤੀ॥੪੯॥ਪੰਜਾਹਵੇਸੀਤੁਲਜਲ॥੫੦॥ਇਕਵੇਸੁਵੇਅਘਰਘਨ॥੫੧॥ਬਵੰਜਵੇਤੁਲਸੰਜੇ
 ਗ॥੫੨॥ਤ੍ਰਿਵੰਜਵੇਪੁਤਿਪ੍ਰਾਨ॥੫੩॥ਚਉਰੰਝਵੇਅਕਲਨਿਰ॥੫੪॥ਪਚਵੇਵੇਭੋਲਸਰ॥
 ੫੫॥ਛਿਵੰਜਵੇਗਮਕੁਅਰ॥੫੬॥ਸਤਿਵੰਜਵੇਕ੍ਰਿਸਨਕੁਅਰ॥੫੭॥ਅਠਵੰਜਵੇਬਿਸਨਪ
 ਤੁ॥੫੮॥ਉਣਾਹਠਵੇਸੰਕਰਜੇਗ॥੫੯॥ਸਠਵੇਪਰਮਜੇਗ॥੬੦॥ਇਕਹਠਵੇਮੀਰਹੁਸੈਨ॥
 ੬੧॥ਬਾਰਵੇਮੀਰਜੰਬੀਲੀਕੰਧਾਰੀ॥੬੨॥ਤ੍ਰੇਹਠਵੇਕਾਲਿਦੁਨੈਨ॥੬੩॥ਚਉਹਠਵੇਨਲਿਦੁਨੈਨ
 ੬੪॥ਪੈਠਵੇਸੁਰਸਤੀ॥੬੫॥ਛਿਆਠਵੇਗੋਰਧਨਸੈਨ॥੬੬॥ਸਤਾਠਵੇਗੁਫਾਬਾਸੀ॥੬੭॥
 ਅਠਾਠਵੇਅਲਨਾਸੀ॥੬੮॥ਉਨਹਤਵੇਕਲਕਸੰਗੀ॥੬੯॥ਸਤ੍ਰੇਵੇਏਕਰੰਗੀ॥੭੦॥ਇਕਹਤਵੇ
 ਕੇਵਲਕਰਮੀ॥੭੧॥ਬਹਤਵੇਕਰਮਨਾਸੀ॥੭੨॥ਤ੍ਰਿਹਤਵੇਕੁਲਾਧਿਲਾਸੀ॥੭੩॥ਚੈਹਤਵੇਮੁ
 ਲਮਤ੍ਰੀ॥੭੪॥ਪੰਜਹਤਵੇਜੇਗਤ੍ਰੀ॥੭੫॥ਛਿਹਤਵੇਜੇਗਰਹਰੇ॥੭੬॥ਸਤ੍ਰੇਵੇਦੀਸਪਰਗੀ॥
 ੭੭॥ਅਠਹਤਵੇਆਪਰੂਪੀ॥ਉਣਾਸੀਏਕਲੇਸੁਧਪੀ॥੭੮॥ਅਸੀਏਬਿਹਰੀਮੰਜੇਗੀ॥੮੦॥ਇ
 ਕਾਸੀਏਖਲਾਸਮੁਗਲਭੇਗੀ॥੮੧॥ਬਿਆਸੀਏਕਿਦਾਰਜੇਗੀ॥੮੨॥ਤ੍ਰਿਆਸੀਏਸਤੁਲਕਕ
 ਹੀਏ॥੮੩॥ਚਉਗਾਸੀਏਜੇਗੀਬਚਿਰਹੀਸੇ॥੮੪॥ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਮਰਦਾਨਾ
 ਚਉਗਾਸੀਸਿਧਾਕੇਨਾਉ॥ਏਹਚਉਗਾਸੀਸਿਧਹੈਨਾ॥ਅਤੇਚਿਹਨਉਨਾਥਹੈਨੀ॥ਅਤੇਚਿਹਛਿਆਜ
 ਤੀਹੈਨੀ॥ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਨਾਥਾਦੀਨਿਸਾਹੋਈ॥ਅਤੇਸਿਧਾਦੀਨਿਸਾਭੀਹੋਈ॥ਪਰਜੀ
 ਜਤੀਆਜੀਨਿਸਾਨਹੋਈ॥ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਕਿਉਨਿਸਾਨਹੋਈ॥ਜੇਕੁਛਤੇ
 ਰੇਜੀਵਿਚਅਰਮਾਨਹੈਸੋਪੁਛਲੈ॥ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਤੁਸੀਆਖਦੇਹੋਜੋਛਿਆਜੇਤੀਹੈਨਾ॥

ਅਤੇ ਕੋਈ ਈ ਵੇਰ ਹੋਵੇ ਨਾ ਜਿਨਾਗ ਸਤਿ ਕੀਤਾ ਨਾਹੀ। ਜੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੇਕ ਨਾਹੀ ਆਵਦੀ ਸੋ ਜਤੀ ਹੋਵਾਹੈ॥ ੧੮੬
 ਅਜੇ ਹੋਤਾ ਬਹੁਤ ਹੋਇ ਹੈ ਨਾ। ਅਜੀਏ ਹੁਮੈ ਨਾ ਅਰਮਾਨ ਰਹਿਆ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਸੁਣ
 ਕੁਲਾ ਪੁਛਿਓ। ਇਹ ਜੋਛਿਆ ਜਤੀ ਹੈ ਨਾ ਸੋ ਇਹੋ ਹੈ ਨਾ। ਹੋਰ ਜੋ ਜਤੀ ਹੈ ਨਾ ਉਨਾ ਦੀ ਬਿੰਦ ਜਾਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਇ
 ਨਾ ਦੀ ਬਿੰਦ ਜਾਦੀ ਨਾਹੀ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਮਥਨ ਕਰ ਦੇਨਾਹੀ ਤਾ ਬਿੰਦ ਕਿਉ ਕਰ ਜਾਦੀ ਹੈ। ਤਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬਦ ਅੰਗ ਸੋ ਕਹਿਆ॥ ਨਵੇ ਸਤੁ ਦਸਵੇ ਜਤੁ ਯਾਰ ਵੇਇ ਉਜਾਲਾ। ਕੁਣ ਵੇਨਾਨ
 ਕ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਪਿਰੂਨ ਗੁਸ ਸੀ ਕਾਲਾ॥ ੧॥ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਨਵੇ ਦੁਆਰੇ ਬਿੰਦ ਜਾਦੀ ਹੈ। ਜਤੀ ਸੋਈ ਕ
 ਹੀ ਦੇ ਹੈ ਨ ਜੋ ਨਵੇ ਦੁਆਰੇ ਜਾਵਣ ਨਾਹੀ ਦੇਵੇ। ਸਭ ਨਾਦੁ ਆਰਿਆ ਦੇਖ ਬਰਦਾਰ ਹੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਮਥਨ ਨਾ
 ਹੀ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮਹਦੇ ਗਾਹ ਨਿਕਲ ਗਈ। ਤਾ ਜਤੀ ਨਾਹੀ ਕਹੀਦਾ। ਜੇ ਸਭ ਨਾਦੁ ਆਰਿਆ ਨੂੰ ਥੀ ਮਰਥੇ
 ਤਾ ਜਤੀ ਹੋਵੇ। ਓਹ ਜੋਛਿਆ ਜਤੀ ਤੈਨੂੰ ਦਸੈ ਹੈ ਨਾ ਸਭ ਨਾਦੁ ਆਰਿਆ ਵਿਚ ਜਾਵਣ ਨਾਹੀ ਦਿਤੀ। ਤਾ
 ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਹੋਰ ਨਾਦੁ ਆਰਿਆ ਵਿਚੋ ਕਿਉ ਕਰ ਜਾਦੀ ਹੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰ
 ਦਾਨਾ ਮੁਹੱਜੇ ਮੰਦ ਗਦ ਬੋਲ ਦਾ ਹੈ ਮੁਹਦੇ ਗਾਹ ਜਾਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਕਾਈ ਕੁਲੀ ਸੁਰਤਿ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਤਾ ਅਖੀ
 ਆਦੇ ਗਾਹ ਜਾਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਨੇ ਸੁਣਦਾ ਹੈ ਕਾਈ ਕੁਲੀ ਸੁਰਤਿ ਤਾ ਕੁਲ ਦਾ ਹੈ ਤਾ ਕੋਲ ਦੇ ਗਾਹ ਜਾਦੀ ਹੈ
 ਜੇ ਨਾ ਸਕਦੀ ਪੁਸ਼ਟਾ ਸਬੋ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਰਗ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ਮੰਗ ਜਬਿੰਦ ਸਫ਼ ਜਾਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਖਸ ਪਾਸਲੇ
 ਕਰ ਰੋਲ ਜਾਦਾ ਹੈ ਤਾ ਨਾ ਸਕਾ ਦੇ ਗਾਹ ਜਾਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਮਥਨ ਬਿਨਾ ਹੀ ਦੇਖੀ ਕੁਲੀ ਸੁਰਤਿ ਤਾ ਇੰਦੀ ਦੇ ਗਾਹ
 ਜਾਦੀ ਹੈ। ਅਸਾ ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਜਤੀ ਦਸੈ ਸੋ ਉਨਾ ਕਿਸੇ ਗਾਹ ਜਾਵਣ ਨਾਹੀ ਦਿਤੀ। ਤਾ ਓਹ ਅਸਲ ਜਤੀ ਹੈ
 ਨਾ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਸਤਿ ਜੀ ਸਤਿ॥ ਹੁਣ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤਿ ਨਿਸ਼ਾਹੇਈ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ

ਨਾਨਕਾਵਲੀ

ਜੀਹੁਣ ਅਗੇ ਭੀ ਚਲਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਤੁਹਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਚਲਦੇ ਆਹੇ। ਤੁਹਾਗੇ ਪੀਚੰਦ ਮੰਗ
ਲਾਨਾ ਬਨਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤੁਪਾਏ ਤੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਮੰਗ ਲਾਨਾ ਬਕਹਿਆ ਭਾਈਗੇ ਪੀਨਾ ਬਜੀਜੇ ਕਿਉ
ਹੀ ਰਹਤਾ ਹੈ ਤੁਹਾ ਰਖੋ। ਐਸਾ ਸਾਧ ਜੇਗੀ ਸਰਸਾ ਥਿਰ ਹਣੇ ਕੀ ਲਾਇ ਕਰੇ। ਤੁਹਾਗੇ ਪੀਚੰਦ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਤੁਮ ਕਹੋ। ਤੁਹਾਮੰਗ ਲਾਨਾ ਬਾਅਤੇ ਪੁਪੁਨਾ ਬਾਅਤੇ ਗੋਪੀਨਾ ਬਾਅਤੇ ਪ੍ਰਾਨਾ ਬਾਇਤਨਿ ਆਮੇਲ ਕਰਿਕ
ਹਿਆ ਹੋ ਨਾਨਕ ਤਪਾਤੁਮ ਕਿਉ ਰਮਤੇ ਹੋਈ ਹੀ ਹੀ ਰਹੁ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਮੈ ਕਰੋ ਗੁਜਗਨਾ। ਤੁਹਾ ਰੇ ਜੀ ਜਾਲ ਤੇ ਕੇ
ਈ ਰਹਿਆ ਨਾਹੀ। ਤੁਹਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ। ਏਕੰ ਜੀ ਜਾਲਹ ਮਾਗ ਕਹੀ ਏਸਾਧ ਮੁਰਤਿ ਕੇ ਪਰਸਨਾ
ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ਹਮ ਤੇ ਛੁਟੀ ਏਕ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਰਸਨਾ। ੧॥ ਸੁਣਿ ਸਿਧੇ ਭਾਈ ਮੇਰੇ। ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਆ
ਤੇ ਕੀਏ ਨਿਬੇਰੇ। ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਆਸਨ ਥੈਸਨ ਹਮ ਤੇ ਛੁਟਾ ਛੁਟੇ ਕਰ ਮਸੀਸਾਰਾ। ਸਗਲੇ ਬੰਧਨ ਪਗ ਕੇ ਕਾ
ਟੇ ਪਾਇ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ। ੩॥ ਏਕੰ ਕਾਰ ਪਰ ਨਜਰਿ ਹਮਾਰੀ ਵੈਜਾ ਚਿਤੁ ਨ ਧਾਰੇ। ਦਸ ਅਉਤਾਰ ਅਉਰ ਦੇਵ
ਤੇ ਵਾਰ ਵਾਰ ਕਰਿ ਗਾਰੇ। ੩॥ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤ ਕੇ ਬਸਤ੍ਰ ਭੋਜਨ ਸਹਾਜੇ ਰੰਗ ਮੈ ਖੇਲੇ। ਪ੍ਰਣਵੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਨਾ
ਬੋ ਸਿਧੋ ਸਿਉ ਸਕਤੀ ਇਕ ਮੇਲੇ। ੪॥ ਮੰਗ ਲਾਨਾ ਬਕਹਿਆ ਤੁਪਾ ਜੀ ਤੁਮ ਕਉ ਨਿਰੰਜਨ ਐਸਾ ਹੀ ਕੀ
ਆਹੈ। ਪਰਹਮ ਆਪਣੇ ਵਾਸਤੇ ਕਹਤੇ ਹੈ ਤੁਸਾਧ ਮੁਰਤਿ ਹੈ ਤੇ ਗਦਰ ਸਨ ਦਲ ਭਰੇ ਤੁਹਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
ਹਿਆ ਮੰਗ ਲਾਨਾ ਬਜੀਜੇ ਤੁਮ ਹੋ ਸੋ ਤੀ। ਤੁਹਾਮੰਗ ਲਾਨਾ ਬਾਅਤੇ ਪੁਪੁਨਾ ਬਾਅਤੇ ਗੋਪੀਨਾ ਬਸਤ੍ਰ ਨਾ ਕਹਿਆ ਤ
ਪਾ ਜੀ ਤੁਮ ਕੋ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਕੀ ਰਜਾਇ ਹੈ। ੩੪॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ॥ **ਸਾਖੀ ਹੋਰ**
ਲੀ॥ ਤੁਹਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਤ੍ਰਿਹਾਉ ਚੂਰੀ ਲੀਤੀ ਗਜਾਇ ਬਿਆਰ ਪਰ ਬਤ
ਤੇ ਖੜੇ ਹੋਇ। ਜਿਥੇ ਦਤਾਤ੍ਰਿਉ ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਹਾ। ਅਗੇ ਦਤਾਤ੍ਰਿਉ ਲਮਾਪਇ ਆਹੈ। ਤੁਹਾਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ
ਮੁਖ ਤੇ ਕਹਿਣੇ ਕੀ ਬਾਤ ਨਾਹੀ ਮੁਖ ਤੇ ਕਹੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਸੋਹਤਾ ਹੈ। ਅਬਹਮ ਕੋਰ ਜਾਇ ਦੇਵੇ।

ਆਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਿਥੇ ਆਏ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਬਿਆਰ ਪਰਬ ਤੇ ਆ १੬੭
 ਏ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਿਤੇ ਨੇ ਜੋ ਜਨ ਆਏ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰ
 ਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਸਾਢੇ ਸਤਿਹ ਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਆਇ। ੭੦੦੦੦॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਕੋਈ ਇਥੇ ਭੀ ਸਾਧ
 ਸਿਧ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਵਡਾ ਅਭਿਯੁਤ ਪੁਰਖ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਾਈਂ ਸੰਨਿਆਸੀ ਪੂਜ
 ਦੇ ਪੈਨ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਸਦਾ ਨਾਉਂ ਕਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਥੇ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਉਸਦਾ ਨਾਉਂ ਦਤਾਤ੍ਰਿਓ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਉਚੇ ਢੰਢ ਦੇਖ ਨਾ ਪੈ ਉਸ ਉਪਰਿ ਪਾਇਆ
 ਹੋਇਆ ਹਈ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਉਸਤਾਈਂ ਭੀ ਦੇਖੋਗੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰ
 ਦਾਨਾ ਦੇਖੀਏਗੇ। ਜਾਇ ਦਤਾਤ੍ਰਿਓ ਦੇ ਉਪਰਿ ਖੜੇ ਹੋਇਓ। ਅਗੈਂ ਦਤਾਤ੍ਰਿਓ ਅੰਭਿਯੁਤ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ
 ਹੋਇਏਗੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ। ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜੋ ਤੁਸਾਰੀਰ
 ਜਾਇ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਤਾ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ ਹੈ। ਬੁਲਾਉ ਇਸਤਾਈਂ ਦੇਖੀਏ। ਏਹ ਭੀ
 ਸਾਧ ਵਡਾ ਆਖਦੇ ਹੋ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਤੇਰਾ ਆਖਿਆ ਭੀ ਮੰਨਣਾ। ਤਾਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ॥ ਹੋਤੀ ਦੇਹ ਬੋਲੇ ਕਿਉਂ ਨਾਹੀ। ਸਮਝਿ ਦੇਖੋ ਅਪਨੇ ਮਨ ਮਾਹੀ। ਜਬ ਲਗ
 ਦੇ ਹੀ ਤਬ ਲਗ ਆਸਾ। ਇਉਂ ਨਹੋ ਵੈ ਪੂਰਨ ਸੰਨਿਆਸਾ। ਬੋਲ ਦਿਸਟ ਚਿਤੁ ਗਏ ਠਾਇ। ਏਕ ਨਗਾਇਣ
 ਸਕੁ ਘਟਿ ਮਾਹਿ। ਬਿਨ ਵੈਨਾਨ ਕਸੂਣਿ ਦਤਾਤ੍ਰਿਓ। ਮੂਰਤਿ ਸਭਾ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ। ਦਤਾਤ੍ਰਿਓ ਵਾਚਾ। ਕੋਈ
 ਨਾਹਿ ਪਰੋ ਜਨ ਘਟਿ ਹੀ ਮਾਹਿ। ਬੋਲ ਨਕਾਜਿ ਹੋਇ ਸੁਭਾਇ। ਕਾਇਆ ਹਮਰੀ ਮੈਲ ਨ ਲਾਗੀ। ਬੋਲ ਬ
 ਚਨ ਸੇਰ ਹੋਤਿ ਆਗੀ। ਹਲ ਚਲ ਕਦੀ ਨ ਬਿਆਏ ਮੋਹ। ਪੂਰਨ ਕਿਰਪਾ ਚਿਤ ਵਸਿਆ ਸੋਇ। ਰੋਮ ਰੋਮ ਮਰ

ਇਹ ਜਪਤਾ॥ ਕਾਹੇ ਕੋਰ ਸਨਾ ਸੇ ਬਕਤਾ॥ ਦਤਾ ਤਿਉ ਕੋਹੇ ਸੁਣਨਾ ਨ ਕਤ ਪਾ॥ ਅਪਨਾ ਛੋਰ ਹੋਇ ਰਹੁ ਅ
 ਜਪਾ॥ ੩॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ॥ ਅਜਪਾ ਕਹੀਏ ਸੋ ਤੀਜ ਪੁਟੀ ਸੋ॥ ਕਿਉ ਨ ਜਪੀਐ ਪੁਰਨਾ
 ਗਦੀ ਸੋ॥ ਜਪ ਕਰਤੇ ਕਰਤੇ ਅਜਪਾ ਹੋਇ ਜਾਵੈ॥ ਤਬ ਕਾਇਆ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇਆ ਵੈ॥ ਜਬ ਲਗਕਾ
 ਇਆ ਤਬ ਲਗਾਇਆ॥ ਬਿਨ ਸੇਕਾਇਆ ਤਬ ਏਕ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਬੋਲੈ ਸਚੀ ਬਾਣੀ
 ਸੁਣ ਦਤਾ ਤਿਉ ਭੁਗਵਾਨ ਪ੍ਰਾਨੀ॥ ੩॥ ਦਤਾ ਤਿਉ ਵਚਾ॥ ਜਪ ਜੋਧੇ ਜਬ ਦਿਸ ਦਿਨਾ ਆਵੈ॥ ਦੇਖ ਆਇ
 ਸਦਿ ਤਬ ਜਪ ਭੁਲਾਵੈ॥ ਕਾਇਆ ਥਕੀ ਰਸਨਾ ਥਾਕੀ॥ ਆਪਨ ਰਾਇ ਦੁਹਾ ਸਾਖੀ॥ ਨਾਕੁ ਛਜ
 ਪੁਣਾ ਨਾਕੁ ਛਤ ਪਣਾ॥ ਦਤਾ ਕਹੇ ਸਭ ਏਕੋ ਬਖਸ਼ਾ॥ ਦਤਾ ਕਹੇ ਸੁਣਨਾ ਨ ਕਤ ਪਾ॥ ਕਉ ਨ ਤੁੰ ਜਪ ਕਾਕ
 ਜਪਤਾ॥ ੪॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ॥ ਜਪਤ ਜਪਾਏ ਕੰਕਾਰਾ॥ ਸਭ ਮੂਰਤਿ ਰਹੇ ਨਿਆਰਾ॥ ਨਾਨਕ
 ਬੋਲੈ ਸਚੀ ਬਾਣੀ॥ ਸੁਣ ਸੁਆਮੀ ਤੁੰ ਸਚ ਸਮਾਣੀ॥ ੬॥ ਦਤਾ ਤੇਉ ਵਚਾ॥ ਸੁਣਨਾ ਨ ਕਤ ਪਾ ਤੋ ਨਿਰੰਕ
 ਰ ਦੇਖ ਆਹੈ॥ ਸੁਆਮੀ ਪੁਛੇ ਚੇਹ ਨ ਬਤਾਯੋ॥ ਸੁਠਨ ਬੋਲਹੁ ਪਰਤ ਛੁਦਿ ਖਾਯੋ॥ ਬਿਨ ਦੇਖੈ ਕਿ ਆਸ
 ਖੀ ਹੋਵੈ॥ ਸੁਠਨ ਬੋਲੈ ਜਨਮ ਨ ਖੋਵੈ॥ ੭॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਚਾ॥ ਸੁਠਨ ਬੋਲੈ ਤਤੁ ਵਿਰੋਧੇ ਜਾਹ ਰਿਚਿਹ
 ਨ ਦਿਖਾਵੈ॥ ਜੋਗੀ ਅਰਸੀ ਨ ਆਸੀ ਭਰਮੇ ਤਿਨ ਕਉ ਖੋਰ ਪਹੁਚਾਵੈ॥ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਰਿ ਦੇਵਤੇ ਕੁਲੇ ਇ
 ਨ ਕੋ ਨਾਠ ਹਿਗਉ॥ ਏਕ ਨਿਰੰਜਨ ਮੂਰਤਿ ਆਛੀ ਪਰਸ ਪਰਸ ਗੁਣ ਗਾਉ॥ ੮॥ ਦਤਾ ਤਿਉ ਵਚਾ॥ ਸੁ
 ਆਮੀ ਬੋਲੈ ਤਤੁ ਵਿਰੋਧੇ ਕਿਉ ਸੁਠੀ ਬਾਤੇ ਬਕਤਾ॥ ਨਿਰੰਵਨ ਦਰਸਨ ਦੀਆ ਕ੍ਰਿਸੇ ਹੁ ਐ ਸੀਤੁ ਮੈਨ ਸਕਤਾ
 ਮਖਤੇ ਬਚਨ ਉਚਰੇ ਓਹੀ ਜੋਓ॥ ਨਿਰੰਵਨ ਭਾਵੈ॥ ਇਨ ਬਚਨੇ ਕਛੁ ਪਾਈਏ ਨਾਹੀ ਕਾਹੇ ਸਤਿ ਗਵਾਵੈ॥
 ੯॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ॥ ਸਤਿਹ ਮਾਰ ਕਦੀ ਨ ਜਾਵੈ ਹਮ ਬੋਲੈ ਸੁਠਨ ਗਈ॥ ਏਕ ਨਿਰੰਵਨ ਸੀ ਗਹ

ਜੀ

ਮਾਰੇ ਆਠ ਪਹਿਰ ਰਵਾਈ। ਰੋਮ ਰੋਮ ਮੈ ਓਹੀ ਬੋਲੈ ਦੁਜਾ ਅਵਰ ਨ ਕੋਈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਰਸਨ ਕਾਰਨ ਸੁਆਮੀ ੧੮੮
 ਕੁਰਮ ਰਹੀ ਸਭ ਲੋਈ। ਸੋ ਦਰਸਨ ਹਮ ਗੁਰੂ ਦਿਖਾਇਆ ਮੀਨ ਰਹੀ ਆਮੇਖਾ। ਦਸ ਅਵਤਾਰੋਂ
 ਨੇਨ ਪਾਇਆ ਸੋ ਹਮ ਪਰਤ ਛੁਦੇਖਾ। ੧੦॥ ਦਤਾਤ੍ਰਿ ਉਵਾਚਾ। ਬਾਤੋ ਪਰਪਰਤੀਤਿ ਨ ਆਵੈ ਜਉ ਪਰਤ
 ਛੁਨਦੇਖੋ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਤਨ ਸੁਣੀਆ ਆਗੇ ਖਟ ਦਰਸਨ ਕੇ ਭੋਖੋ। ਤਿਤੋ ਬਾਤ ਸੁਣਾਵੈ ਅਚਰਜ ਆਤਮਨ
 ਹਪਤੀ ਜੋ। ਸੁਆਮੀ ਕਹੈ ਸੁਣਨਾਨ ਕਤ ਪਾਠੁ ਸੁਣੇ ਕਉ ਨਹੀਂ ਭੋਖੈ। ੧੧॥ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ। ਰੀ
 ਤੋ ਗੋਜ ਬਨੈ ਨੀਦੇ ਖੋਤੁ ਮਗ ਚਿਤ ਕਰੋ ਰੋ। ਜੰਦੇ ਵਧਾਈ ਵਹਿ ਜਾਲੀ ਪਾਹਨ ਜੈ ਸੋ ਕਰੋ। ਕੀ ਬਲ ਖੰਧਰ
 ਨਾਇਆ ਗੁਣੈ ਉਜਲਾਹੇ ਇਨ ਜਾਵੈ। ਨਾਰਦ ਸਾਢਿ ਆਕਰੇ ਸੀ ਗਾਰ ਕੰਤ ਨ ਕਬਹੂ ਗਵੈ। ੧੨॥ ਦ
 ਤਾਤ੍ਰਿ ਉਵਾਚਾ। ਚਲਹੋਤ ਪਾਨਿ ਰੰਜਨ ਕੇ ਸਾਜੇ ਤੁਮ ਕਹਿ ਤੇ ਦੇਖਿਆ। ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਪੁਕਾਰੇ ਅਹਿ ਬਿਧਾ ੫੪੮
 ਕਿਨਹੂਨ ਲੇਖਿਆ। ਅਚਰਜ ਬਾਤ ਸੁਣਾਈ ਤੁਮਹੂ ਹਮ ਤੋ ਕੁਰਮ ਤੁਰਕਾ। ਹਲ ਚਲ ਉਪਜੀਠਾ ਹਰਿ
 ਨਾਮੈ ਚਿਤ ਹਮਾਰਾ ਅਟਕਾ। ੧੩॥ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ। ਮੁਰਤਿ ਲਾਸ ਸਬ ਜਹੈ ਕਾਇਆ ਜੈ ਸੋ
 ਰੋਮ ਸੁਰਨਾ। ਅੰਤੀ ਹੀ ਰਚ ਰਨਾ ਦੇਖੀਏ ਚੰਦ ਸੁਰਜ ਨਿਰਖਤਿ ਨੈਨਾ। ਦਾਂਤੁ ਜਵਾਹਰਿ ਬਨੈ ਜਤਾਉ ਭਉ
 ਹਾ ਲੋਸਕ ਸੁਲਕੇ। ਨਾ ਕਦੀ ਸੇਖੈ ਰੋਕੀਧਾਰਾ ਜੈ ਸੀ ਦਾਮਨ ਚਮਕੈ। ਚਲ ਕਰਿ ਦੇਖੋ ਤੁਮੈ ਦਿਖਾਉ ਤੁਧ
 ਤੀ ਅਨੇ ਸੁਆਮੀ। ਨਿਰੰਵਨ ਕੇਨਾਨ ਕਸਦਾ ਹਜਰੀ ਆਠੇ ਪਹਰਿ ਸਲਾਮੀ। ੧੪॥ ਦਤਾਤ੍ਰਿ ਉਵਾਚਾ।
 ਦੋਖੀ ਸਕਤ ਤੁਮਾਰੀ ਨਾਨਕ ਜੋ ਬੋਲੈ ਸੋ ਸਾਚੀ। ਅਬ ਪਰਤੀਤ ਭਉਹੀ ਹੋਹਮ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਅੰਤ ਰਿਰਾਚੀ।
 ਧੰਨ ਸੁਗੁਰੂ ਤੁਮਾਰਾ ਕਹੀਏ ਜਿਨ ਤੁਮ ਕਉ ਦੇਖਾਇਆ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਤਨ ਸੁਣਾਵੈ ਅਚਰਜ ਆਤਮਨ
 ਪਾਥਨਾਇਆ। ੧੫॥ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ। ਖਟ ਦਰਸਨ ਪੰਥ ਸਭ ਦੇਖੇ ਭੋਖੇ ਤੁਮਾਰਾ ਉਚਾ।

ਜਾਤ ਵਰਨ ਸਭੁ ਸੇਵਕੁ ਤੁਮਰੇ ਤੁਮ ਸੰਗ ਨਾਹਿ ਪਹੁ ਚਾ। ਰਿਧ ਸਿੰਧ ਸਭੁ ਪੀਛੇ ਰੁਲੀਏ ਕਰੀਆਆ
 ਧਾਰਾ। ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਸੁਣਦੁ ਸੁਆਮੀ ਸਚਾ ਭੇਖ ਤੁਮਾਰਾ। ੧੬। ਤਾਦ ਤਾਤਿ ਤਿਚਰਨ ਬੰਦ ਨਾ ਕੀ
 ਤੀ। ਬਹੁਤ ਸੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ। ਤਾਗੁ ਈਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਆਪ ਵਿਚ ਮੁਸਕੋ। ਇਤਨੀ ਹਕੀਕ
 ਤੁਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਸੁਣੀ। ਤਾਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਸਤੁ ਬਿਦੇ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਸਾਢੇ ਤ੍ਰੈ ਪਹਰਿ ਗਬਿਦੇ ਹਰਹਿਅੰ
 ਫਿਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਅਗੇ ਭੀ ਚਲਦੇ ਹੋ ਕਿ ਨਹੀ ਚਲਦੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਪ੍ਰਭਾ ਦੁਗਤਿ ਪੈਉ ਸਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਗਤਿ ਪੈ। ਤਿਸਤੇ ਉਪਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੋਤੀ ਸਰ
 ਪਹੈ। ਅਗੇ ਚਲੀਏਗੇ ਉਤਾਵਲਾਨ ਹੋਇ। ਦੇਖੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਤਮਾਸਾ। ਜੋ ਜੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਿਖਾਈ
 ਸੋ ਦੇਖ। ਬਿਆਰ ਪਰਬਤ ਤੇ ਉਤੇ ਅਲਲਾਈਲ ਪਰਬਤ ਤੇ ਗਏ ਜਾਇਖੇ ਹੋਇ। ੩੫॥ ਬੋਲ
 ਹੁਕਾਈ ਜੀਵਾਹਿ ਗੁਰੂ। **ਸਾਖੀ ਹੋ ਰਚਲਾ।** ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਪਾਛੇ ਆਜੀਹੁਣਿ ਅਸੀ ਕਿਥੇ ਆਏ।
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਅਲਲਾਈਲ ਪਰਬਤ ਤੇ ਆਇ। ਅਤੇ ਅਲਲਾਈਲ
 ਇਸਦਾ ਨਾਉ ਤਾਪਾਇ ਆਹੈ ਜੋ ਇਸਤੇ ਅਲਲਾਦਾ ਬਸੇ ਰਾਹੇ। ਉਹ ਜੋ ਅਲਲਾ ਪੀਖੀ ਕਹੀ ਦੇਹੈ ਨਾ।
 ਅਕੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਦਾਰਾਜ ਹੈ। ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤਿ ਅਲਲਾਦਾਰਾ ਜਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਅ
 ਖਿਆਜੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤਿ ਇਥੇ ਹੀ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਹੀ ਹੈ। ਤਾਮਰ
 ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਉਸਦਾ ਭੀ ਵਰਸਨ ਹੋਵ ਸੀ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਉਤਾਵਲਾਨ
 ਹੋਇ ਸਭੇ ਵਰਸਨ ਹੋਵਨਗੇ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੁਲਾਜੀ। ਤਿਚਰਨ ਆਇ ਅਲਲਚਉ
 ਗਿਰਦ ਘਤਿ ਆਘੇਗਾ। ਅਲਲਾਦਾ ਸਿਰ ਦਾਰੇ ਜੋ ਆਗਾ। ਅਲਲਾ ਚੀਨ ਤਿਸਬ ਚਨ ਬੋਲਿਆ।

ਅਲਲਾਚੀਨਆਇਪਾਇਆਘੇਰਾ। ਕਉਨਤੁਕਿਹਕੋਰੇਬਸੇਰਾ। ਕਉਨਮਨੇਰਥਈਹਾਆਇਅ ੦੧੬੬
 ਕਉਨਨਾਮਤੁਕਿਨਹਿਪਠਾਇਆ। ਅਲਲਾਚੀਨਪੁਛੇਬਾਤਾ। ਪਿਰਪਾਕਾਕੋਫਿਰਤਾਕਾਚਾ। ੧ ॥
 ਅਲਲਾਮਿਲਕੇਪਾਇਆਘੇਰਾ। ਹਿਰਦੇਤੀਤਰਲਇਆਬਸੇਰਾ। ਦਰਸਨਕਾਰਨਈਹਾਆਇ
 ਆ। ਏਕਨਿਰਜਨਆਪਲਿਆਇਆ। ਫੁਟਜਾਇਜੇਹੋਇਕਚਾਇਆ। ਜਬਪਾਕਾਤਬਠਨਕਬਜ
 ਇਆ। ਸੁਣਿਅਲਲਾਚੀਨਨਾਨਕਅਰਦਾਸਾ। ਏਕਨਿਰਜਨਰਾਖੀਆਸਾ। ੩ ॥ ਤਾਅਲਲਾਚੀਨਗੁ
 ਰਨਾਨਕਜੀਦੇਪੈਰਾਤੇਲਗਾਸੇਟਣਾ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਬਚਨਬੋਲਿਆ। ਸੁਣੁਕੁਈਅਲਲਾਚੀ
 ਨਤੁਸਾਰੇਦਰਸਨਅਸੀਆਇਹਾ। ਭੁਲਾਹੁਆਤੁਮਾਰਾਦਰਸਨਪਾਇਆ। ਤੁਮਾਰੇਅਲਲਾਚੀਨ
 ਬੋਲਿਆਜੀਹਮਨਿਹਾਲਹੁਏ। ਹਮਕੋਤੁਮਕੋਰਤਾਰਥਕੀਆ। ਹਮਗੀਨਗਰੀਕਿਰਤਾਰਥਹੁਈ। ਤਾ
 ਮਰਦਾਨਾਬੋਲਿਆਅਲਲਾਚੀਨਜੀਈਹਾਪ੍ਰਹਿਲਾਦਭਗਤਿਜੇਹੋਸੋਕਹਾਹੋ। ਤਾਅਲਲਾਚੀਨਕ
 ਹਿਆਕੁਈਈਹਾਹੋ। ਓਹਤੇਹਮਾਰਾਜਾਹੋ। ਉਸਦਾਭੀਦਰਸਨਕਰੀਓਬਡੇਭਗਤਿਹੋ। ਤਾਗੁ
 ਰਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆਹਾਂਜੀਬਡੇਭਗਤਿਹੋ। ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿਭਗਤਿਕਾਏਕਉਚੀਪਹਾੜੀਪਰਿਆਸਣ
 ਥਾਤੁਹਾਂਬੈਰੇਬੋ। ਜਾਇਕਰਿਕਰਿਤਾਰਕਰਤਾਰਕਹਿਆ। ਅਗੇਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿਭਗਤਿਮਗਨਬੈਰਾਬ
 ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿਕੀਤਾੜੀਖੁਲੀ। ਤਉਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿਪੁਛਿਆਕੋਤੁਰੇਕੁਈ। ਈਹਾਂਤੇਆਦਮੀਕੀਗਮਨਾਹੀ
 ਤੁਕੋ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ। ਹਮਕਰਤਾਰਰਾਮਕੋਬੈਦੇ। ਤਾਫੇਰਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿਪੁਛਿਆਈਹਾਤ
 ਕਤੁਕਿਉਕਰਿਆਇਆ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ। ਹਮਕਉਰਾਮਕਰਤਾਰਸਿਆਇਆ। ਤਾਫੇਰਪ੍ਰ
 ਹਿਲਾਦਿਭਗਤਿਪੁਛਿਆ। ਕਉਨਬਾਸਨਧੋਇਆਛਾਕੀਨਾ। ਕਉਨਦੁਧਆਛਾਚੋਇਲੀਨਾ। ਕਉ

ਨਸਮਾਇਨਬੀਚਸਮਾਇਆ। ਕਉਨੁ ਨੁਕਉਰਾਖਦਹੀਜਮਾਇਆ। ਕਉਨਮਥਨਕਰਿਕਾਇਆ।
 ਖਨਾ। ਕਉਨਤਾਉਦੇਨਿਰਮਲਚਾਖਨਾ। ਪੁਛੇਪੁਰਲਾਇਸੁਣਨਾਨਕਤਪਾ। ਤੁਝਕਿਨਹਿਬੁਝਾਇਆ।
 ਪਤੇਅਪਾ। ੧॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ। ਤਨਧੋਇਆਛਾਬਾਸਨਕੀਆ। ਬਿਮਚੇਇਦੁਪਮਨਲੀਆ।
 ਲਗਨਅਗਨਦੇਤਾਇਕਨਾਇਆ। ਗੁਰਉਪਦੇਸਸਮਾਇਨਪਾਇਆ। ਗੁਰਕਿਰਪਾਮਥਲੀਆਮਾਖਨ।
 ਤਰਿਕਿਰਪਾਨਿਰਮਲਤਤਚਾਖਨਾ। ਸੀਤਸੀਗਲੇਦਹੀਜਮਾਇਆ। ਪੁਣਵੈਨਾਨਕਸੁਣਭਗਤਪੁਰਸਾਦ
 ਹਮਸੁਪ੍ਰੀਆਦਜੁਗਾਦਿ। ੨॥ ਪੁਰਲਾਇਵਾਚਾ। ਧੰਨਗੁਰੂਜਿਨਦੀਆਗਿਆਨਾ। ਕਸਿਜੁਗਭੀ
 ਤੁਰਆਛਾਧਿਆਨਾ। ਆਛੀਕਰਈਆਛਾਭੇਖਾ। ਆਛੀਬੁਧਿਆਛਾਬਿਬੇਕਾ। ਸੁਣਨਾਨਕਪਰਤਛਾ
 ਧਾਰਾਮਨਗਾਇਣਤੁਮਰੇਸਾਥ। ੩॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ। ਧੰਨਨਗਾਇਣਧੰਨਰਾਮਾ। ਜਿਨਚਲ
 ਤਾਦਿਖਾਇਆਤੁਮਰੇਕਾਂਮਾ। ਅੰਸੀਭੁਗਤਿਤ੍ਰਿਭੁਭਈਤੁਮਾਰੀ। ਤਾਤਕਾਲਪ੍ਰਭੁਕੀਨੀਕਰੀ। ਸਾਸ
 ਸਾਸਪੁਰਲਾਇਚਿਤਾਰਿਆ। ਨਾਨਕਰਾਮਜਨਕਾਕਾਜਸਵਾਰਿਆ। ੪॥ ਤਾਪੁਰਲਾਇਭੁਗਤਿਕ
 ਹੀਆ। ਨਾਨਕਤਪਤੈਨਰਾਮਕਲੀਕਾਲਵਿਚਵਡਾਭੁਗਤਿਕੀਤਾਪੈ। ਤੇਰੇਸੰਜੋਗਬਹੁਤੇਜੀਆਦਾਉਪ
 ਰਹੋਵੈਗਾ। ਤੇਰਾਬਡਾਪੁਤਾਪਹੋਵੈਗਾ। ਇਸਕਲਜੁਗਵਿਚਅਗੇਕਬੀਰਭੁਗਤਿਇਥੇਪੁਰਪਹੁਚਿਆ
 ਹੈ। ਅਤੇਹਿਕਤੁਭੀਆਇਪਹੁਚਿਆਹੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਪ੍ਰਹਿਲਾਦਭੁਗਤਨੁਪੁਛਿਆਜੀਤੁਵਡਾਭੁਗਤਿਹੈ
 ਤੇਰੇਵਾਸਤੇਰਾਮਵਡਾਚਲਤਦਿਖਾਇਆਹੈ। ਤੇਰੰਗਾਮਜੀਵਡੀਨਜਰਿਬੇਲੀਹੈ। ਅਜੀਕੋਈਹੋਰਭੀਇ
 ਥੇਪਹੁਚਸੀ। ਕਿਕਬੀਰਅਤੇਨਾਨਕਜੀਪਹੁਚੇਹੈਨਾ। ਤਾਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿਭੁਗਤਿਥੇਲਿਆਦੇਖਭਾਈ
 ਪੁਛਨਾਨਕਤਪੇਨ੍ਹਾ। ਕੋਈਹੋਰਆਵਸੀਕਿਨਾਆਵਸੀ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਬਿਆਜੀਤੁਸੀਵਡੇਭੁਗਤਿ

ਹੇਅਗੋਹੋਇਹੋ। ਤੁਸਾਨੁਅਗਲੀਪਿਛਲੀਸਕੁਮਸੁਮਹੈ। ਤੁਪ੍ਰਹਲਾਦਭਗਤਿਕਹਿਆਸੁਣੁਭਾਈਇਕ ੨੦੦
 ਏਸਦਾਗਰਭਾਈਹੋਵੈਗਾ। ਓਹਇਥੇਆਇਪੁਰਪਹੁਚੇਗਾ। ਹੋਰਸਦਾਕੀਮਨਾਹੀ। ਹੋਰਵਰੇਵਰੇਭਰ
 ਤੁਹੋਇਹੈਨਾਅਤੇਹੋਵਨਗੇਪਰਪਹੁਚੇਨਾਹੀਅਤੇਪਹੁਚਨਗੇਨਾਹੀ। ਤੁਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਓਹਕ
 ਦੋਹੇਸੀ। ਅਤੇਕੇਹੜੇਜਗਵਿਚਹੋਵੈਗਾ। ਤੁਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿਭਗਤਿਕਹਿਆਸੁਣੁਭਾਈਕਲਜਗਵਿਚ
 ਹੋਵੈਗਾ। ਅਤੇਜਦਨਾਨਕਤਪਾਦੇਹਛੇਰੇਗਾ। ਇਸਥੇਸਉਦਰਿਆਪਿਛੋਵੈਗਾ। ਪਰਵਰਭੁਕ
 ਤੁਹੋਸੀਅਤੇਨਾਨਕਤਪੇਨਾਏਓਪਹਿਰੇਵੈਗਾ। ਅਤੇਇਨਤ੍ਰਿਹਦੇਤੁਸਹੋਰਭਗਤਿਨਾਹੀ। ਤੁਫੇਰਮਰ
 ਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਤੈਂ ਕੇਹੜੇਕੇਹੜੇ। ਫੇਰਪ੍ਰਹਲਾਦਭਗਤੁਕਹਿਆਸੁਣਿਭਾਈਅਗੋਕਬੀਰਭਗਤਿਹੋਇ
 ਆਹੈ। ਅਤੇਹੁਣਨਾਨਕਤਪਾਹੋਇਆਹੈ। ਅਤੇਪਿਛੋਉਸਹੋਣਾਹੈ। ਤੁਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਕਬੀਰਤ
 ਜੁਲਾਹਆਹਾ। ਅਤੇਨਾਨਕਤਪਾਖੜੀਹੋਇਆ। ਦਿਖਾਜੀਓਹਕਿਸਦੁਰਲਵਿਚਹੋਵੈਗਾ। ਅਤੇਕੇਹੜੀ
 ਧਰਤੀਕੇਹੜੇਸਹਰਹੋਵੈਗਾ। ਤੁਫੇਰਪ੍ਰਹਲਾਦਿਭਗਤਿਕਹਿਆਸੁਣਿਭਾਈਧਰਤੀਪੰਜਾਬਦੀਸਹਰਵ
 ਟਾਲੇਵਿਚਅਤੇਵਰਨਜਟਦੇ। ਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਕੇਹੜੇਹੋਸੀ। ਤੁਫੇਰਪ੍ਰਹਲਾਦਭਗਤਕ
 ਹਿਆਭਾਈਸੁਣੁਭਾਵੈਕੋਈਰੰਜਹੋਵੈਭਾਵੈਕੋਈਖੁਸੀਹੋਵੈਓਹਕਬੀਰਥੇਅਤੇਨਾਨਕਤਪੇਥੇਵਧਿਹੋਸੀ
 ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਥੋਲਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਾਅਸਾਰੁਆਖਿਆਝੁਠਜਾਤੇ। ਤੁਮਰਦਾਨਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀ
 ਦੇਪੈਗਤੇਫੁਹਿਪਇਆਜੀਮੈਭੁਲਾਹਾਂ। ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਿਮਰਦਾਨਾਜੇਪੂਰਨਮਹਾਪੁਰ
 ਖਹੈਨਸੋਪਾਜਨਾਹੀਰਖਦੇ। ਓਹਜਿਉਦੀਤਿਉਆਖਦੇਦੇਹੈਨਾ। ਤੁਫੇਰਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿਭਗਤਿਥੋਲਿਆਹੋ
 ਤਪਾਜੀਉਉਹੋਜੇਗਾਹੈ। ਓਹਜੇਸਤਿ ਪੁਰਖਹੈਸੋਆਪਣੀਵਡਿਆਈਨਾਹੀਕਹਦੇ। ਓਹਜਿਉਕੀਤਿ

ਉਹੀ ਕਹਿ ਤੇ ਹੋ। ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਅਧੀਨ ਹੋਇ ਕੇ ਕਹਿਆ ਸੁਭਾਜੀ ਸਤਿ ਜੀ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰ
 ਲਾਇ ਭੁਗਤਿ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਬਹੁਤਿ ਖੁਸੀ ਹੋਇ। ਪ੍ਰਲਾਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤੇ ਬਹੁਤਿ ਖੁ
 ਸੀ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪ੍ਰਲਾਇ ਭੁਗਤਿ ਤੇ ਬਹੁਤਿ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ। ਹੁਦ ਬੀਬਾ ਹਰਿ ਖੁਸੀ ਹੋ
 ਇ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੁਇ ਅਸਾਨ ਰਜਾਇ ਹੋਵੈ। ਤੁਮ ਪ੍ਰਲਾਇ ਭੁਗਤਿ ਬੋਲਿਆ। ਰਜਾਇ
 ਤੁਮ ਕੋਰਾ ਮਕੀਰ ਜਾਇ ਤੁਪਾਜੀ। ਜਹਾ ਤੁਮਾਰੀ ਖੁਸੀ ਤੇ ਵੈਤੁ ਹਾਖੇਲੇ। ਉਥੇ ਉਗਰੀ ਲੀਤੀ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ
 ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ **ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਰਲੀ**। ਤੁਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਹੁਇ ਕਿਤਨੇ ਜੇਜਨ ਆਏ। ਤੁਮ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣਿ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਸੋਲਾ ਹਜਾਰ ਜੇਜਨ ਆਏ ਹਾਂ। ੧੬੦੦੦। ਤੁਫੇਰ
 ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਧਰਤੀ ਤੇ ਸਭੇ ਕਿਤਨਾ ਹੋ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ
 ਧਰਤੀ ਤੇ ਇਕ ਲਖ ਅਤੇ ਅਠਤਾਲੀ ਹਜਾਰ ਜੇਜਨ ਆਏ। ੧੪੮੦੦੦੦। ਤੁਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ
 ਆਜੀ ਹੁਣ ਅਗੇ ਭੀ ਚਲਹੁਗੇ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਅਗੇ ਚਲਾਹੋ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਜਰੂਰ ਚਲਣਾ ਹੋ। ਤੁਮ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਗੇ ਕਿਥੇ ਚ
 ਲੇਗੇ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਪ੍ਰਹੁ ਭੁਗਤਿ ਦਾ ਮੰਤ੍ਰ ਲਹੈ। ਤੁਮ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ
 ਆਜੀ ਪ੍ਰਹੁ ਭੁਗਤ ਦਾ ਮੰਤ੍ਰ ਲਕਿਤਨੇ ਜੇਜਨ ਹੋਇ ਬੋ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਦੁਰ
 ਹੋ। ਤੁਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜਿਤਨਾ ਧਰਤੀ ਤੇ ਆਏ ਹਾਂ ਤਿਤਨਾ ਹੋ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ
 ਆ ਮਰਦਾਨਾ ਬਹੁਤਿ ਦੁਰ ਹੋ। ਤੁਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਚਲੋ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਚਲ
 ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਉਤਾਵ ਲਾਹੈ ਚਲਾ। ਤੁਮ ਉਥੇ ਉਗਰੀ ਲੀਤੀ ਤੁਮ ਜਾਇ ਕਉ ਲਾਸ ਪ੍ਰਬਤਿ ਪਰਖੇ

ਹੋਇ। ਜਾਮਰਦਾਨਾ ਦੇਖੇਤਾ ਕਿ ਅਦੇਖੇ ਜੋਤਾਰੇ ਦਿਸਾ ਆਵੇ ਰਹੇ ਗਏ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ
 ਤਾਰੇ ਤਾਨ ਜਰਨਾ ਹੀ ਆਵੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਹੇਠ ਦੇਖਾ। ਤਾਮਰਦਾਨਾ ਦੇਖੇਤਾ
 ਤਾਰੇ ਸੁਭੇ ਹੇਠ ਨਜਰਿਆ ਵੇਦੇ ਹੈਨਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਤਾਰੇ ਰਿਠੇ। ਤਾਮਰਦਾ
 ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤਾਰੇ ਤਾਰੇ ਹੇਠ ਨਜਰਿਆ ਵੇਦੇ ਹੈਨਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤਾਰੇ ਸੁ
 ਭੇ ਹੇਠ ਰਹੇ ਅਸੀ ਉਪਰ ਆਏ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਤਾਰੇ ਤਾਸੁ ਭੇ ਅਤੇ ਚੰਦ ਅਤੇ ਸੁਰਜ ਹੇਠ ਰਹੇ
 ਹਚਾਂ ਵਨਾ ਕੇਹਾ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਹ ਚੰਦ ਨਾ ਪੂਰੁ ਗਤ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਪੂਰੁ ਗਤ ਕੀ ਥੇ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤਿਹ ਜੋ ਮੰਡਲ ਨਜਰ ਆ
 ਵਦਾ ਹੈ ਈ ਉਸੇ ਉਪਰ ਹੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਘਰ ਵਿਚ ਆਇ ਹੋ ਚਲੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ
 ਆਮਰਦਾਨਾ ਉਤਾਵਲਾ ਨਹੋਇ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਕਿਉ ਭੁਲੀ ਬਾਲਾ। ਭੁਲੀ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜੋਤੁ ਸਾਧੀ ਰਜਾਇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਰ ਦੇ ਮੰਡਲ
 ਨਚਲੇ। ਅਗੇ ਪੂਰੁ ਗਤਿ ਆਪਣੇ ਮੰਡਲ ਵਿਚ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਪੂਰੁ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਪੂਰੁ ਵਾਚਾ ਕੋਸਿਘ
 ਬਨ ਚਰ ਆਇ ਆਖੇ ਚਰ ਭੁਚਰ ਕਉ ਨ ਸਹਾਇਆ। ਰਾਖ ਸਦਾ ਨੇ ਭੂਤ ਪਰੇਤ। ਕਿਨੇ ਤੁਮੇ ਲੀਘਾਇਆ
 ਸੇਤਾ। ਬਿਖਮ ਬਾਟ ਦਰ ਅਸਥਾਨ। ਕਿਉ ਕਹਿ ਮਾਰ ਗਲੀ ਆਪਛਾਨ। ਐਸੀ ਅਗੇ ਹੁਈ ਨਹੋਇ। ਏ
 ਨ ਕਈ ਰਾਗੇ ਨ ਪਹੁੰਚੇ ਕੋਇ। ਐਸਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਕਈ ਗਾਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਬਨਿਆ ਸਰੀਰ। ੧॥
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ। ਏਕਟੇ ਕਪਰ ਸਿਘ ਬਨ ਚੇਰੇ। ਬੇਚਰ ਭੁਚਰ ਆਵੇ ਨੇਰੇ। ਦਾਨ ਉਦੇ ਉਸੇ ਵ
 ਕ ਭੂਤ ਪਰੇਤ। ਪਵਨ ਅਸਵਾਰ ਹੋਇ ਲੰਘੇ ਸੇਤਾ। ਬਾਟ ਸੁਹੇਲੀ ਪਹੁੰਚੇ ਥਾਨ। ਨਿਰੰਜਨ ਲਿਲਾਟ ਲਿ

ਖਿਆਨਿ ਰਥਾਨਾ ॥ ਆਗੇ ਹਈ ਅਬ ਭੀ ਹੋਇ ॥ ਏਕ ਕਬੀਰ ਨਾਨਕ ਦੇਇ ॥ ਤੀਜੇ ਹੋਰ ਹੀ ਦਲ ਜਟੇ
 ਟਾ ॥ ਜਾਂ ਕੋ ਆਪ ਨਿਰੰਜਨ ਭੁੰਟਾ ॥ ਮੈ ਸੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਕਬੀਰਾ ॥ ਦੂਜੇ ਨਾਨਕ ਬਾਧੀ ਧੀਰਾ ॥ ੨ ॥ ਪ੍ਰ
 ਕ੍ਰਗਤ ਵਾਚਾ ॥ ਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਭੁਠ ਕਿਉ ਕਹਿਤਾ ॥ ਕੋਈ ਬਿਨਾ ਕਬੀਰ ਆਗੇ ਨ ਜਾਤਾ ॥ ਨਾ ਭਿਹੁ
 ਆਨ ਨਾ ਉਨੀ ਸਾਣਾ ॥ ਕਿਉ ਭੁਠ ਸਾਖ ਭਰੋ ਨਿਦਾਨਾ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ ॥ ਦੇਖੇ ਹੋ ਜਬ
 ਪੈ ਦੇ ਹੋਇ ॥ ਏਕ ਪਲ ਕਮੈ ਪਹੁੰਚੇ ਸੋਇ ॥ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਕੀ ਕਰੇ ਨ ਕਾਣਾ ॥ ਸਚੁ ਨਾਮ ਤੋ ਕੋ ਨੀ ਸਾਣਾ ॥ ਸੁ
 ਤੇ ਪੂਰਖੀ ਸਰਭਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੀ ਸਾਖ ਸੁਣਾਈ ॥ ੪ ॥ ਪ੍ਰਕ੍ਰਗਤ ਵਾਚਾ ॥ ਜਾਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾਹੁ
 ਗੋ ਕੀ ਧਰਾ ॥ ਆਗੇ ਬਿਕਟਿ ਪਰਬਤਿ ਹੋ ਨੀ ਧਰਾ ॥ ਦੇਖੇ ਅਰਤੁ ਮਾਰੀ ਸਕਤਿ ॥ ਕੋ ਸੀ ਤੈ ਕੀ ਨੀ ਚਿੰਤ
 ਗਤਾ ॥ ਪੁਰਪਹੁੰਚੇ ਕੇ ਬਾਟੇ ਫਿਰੇ ॥ ਮੈ ਤੋ ਦਿਸਦਿ ਨੀ ਸਾਨਾ ਧਰੇ ॥ ੫ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ ॥ ਦੇ
 ਖੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਗਤਿ ਤੁਮ ਖੜੇ ॥ ਅਬ ਹਮਈ ਨ ਪਰਬਤ ਚੜੇ ॥ ਮਰਦਾਨਾਈ ਨ ਪਰਬਤ ਰਹਿਆ ॥ ਬ
 ਲਾ ਅਖੰਡ ਪਰਬਤਿ ਪਰਗਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਪੁਰਪਹੁੰਚੇ ਵਰਥਾਰਾ ॥ ਨਹਾਂਤ ਖਤ ਬੈਠਾ ਸਾਚਾ ਕਰ
 ਤਾਰਾ ॥ ਪਾਸਖ ਵਾਸੀ ਕਰੇ ਕਬੀਰਾ ॥ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਪਾਸ ਵਜੀਰਾ ॥ ਅਭਿਮਾਨੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜਬ ਦੀ ਨੀ
 ਤਬ ਦਾਸ ਕਬੀਰੇ ਅੰਤ ਰਿਧਿ ਧਰੀ ਨੀ ॥ ਕਬੀਰ ਕਹੇ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਭੁਗਤਿ ॥ ਆਛੀ ਸੇਵਤੁ ਮਾਰੀ ਜ
 ਗਤਿ ॥ ਅਬ ਤੁਮ ਮਤੁ ਲੋਕ ਮੈ ਸਾਵੇ ॥ ਸੂਚੀ ਨਿਰਮਲ ਭੁਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਵੇ ॥ ਛੋੜੇ ਹੋ ਤੋਈ ਹਾਅਾਵੇ ॥ ੬ ॥
 ਬਲਗ ਆਛੀ ਭੁਗਤਿ ਕਮਾਵੇ ॥ ਕਹੇ ਕਬੀਰ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਭਾਈ ॥ ਹਮ ਤੁਮ ਕਉ ਉਪਦੇਸ਼ ਦ੍ਰਿੜਾਈ
 ਸਾਖੀ ਸਬਦ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰਾ ॥ ਆਛੇ ਹੋਇ ਆਵੇ ਵਰਥਾਰਾ ॥ ੭ ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨੀ ॥
 ਉਪਦੇਸ਼ ਦੀ ਆ ਕਬੀਰ ਗਿਆਨੀ ॥ ਸਚ ਖੰਡੇ ਨਨਕਾ ਫਿਰੇ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਬਾਲਾ ਆਗੇ ਪਰੇ ॥ ਤੀਜੇ

ਆਏ ਪ੍ਰਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਲਾ ॥ ਆਰੇ ਪ੍ਰਨੇ ਪਕਰਿਆ ਅੰਚ ਲਾ ॥ ਪ੍ਰਪਛੇ ਨਾਨਕ ਦੇਹ ਨਿਸਾਨੀ ॥ ਕੋਸਾ ਦੇਖਿਆ ॥ ੨੦੨ ॥
 ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਰਬਾਨੀ ॥ ਹਮ ਕਉ ਸਾਂਚੀ ਸਾਖ ਸੁਣਾਉ ॥ ਤੁਧ ਤੂੰ ਨਾਨਕ ਤਪਾਸ ਦਾਉ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਦਾਚਾ ॥ ਹਮ ਦੇਖਿਆ ਅਪਨਾ ਦੇ ਕੰਕਾਰਾ ॥ ਸਾਖ ਕਈ ਰਿਕਰੇ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਤੁਧ ਤੂੰ ਬੈਠਾ ਸਾਚਾ ਕਰਤਾ
 ਗਾ ॥ ਪਰਬਤ ਜੋਤਿ ਨਲੀ ਨਿਜਾਇ ॥ ਧੰਨ ਕਈ ਰਰਾਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ਕਈ ਰਭਗਤ ਕੀ ਪਦਵੀ ਉਚੀ
 ਜਿਨ ਨਿਰਮਲ ਭਗਤ ਕਰੀ ਹੋ ਸੁਚੀ ॥ ੨ ॥ ਨਾਨਕ ਪੁਛੇ ਬਡ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ॥ ਵਰਸਨ ਨਾਹਿ ਨ ਜੀ ਕਨਥੇ
 ਰੇ ॥ ਅਚਰ ਜਬ ਤੁਮ ਹਮੇ ਦਿਖਾਈ ॥ ਸੁਣੁ ਪ੍ਰਥਮੀ ਸਰਗੇ ਰੇ ਭਾਈ ॥ ੩ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਗਤ ਦਾਚਾ ॥ ਹਮ ਕੋ
 ਵਰਸਨਾਈ ਹੋਇ ॥ ਮਨ ਮੇ ਦੁਬਿਧਾਰ ਹੋ ਨ ਕੋਇ ॥ ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਮਹਿ ਜੋਤ ਸਮਾਨੀ ॥ ਜਿਉ ਪਾਨੀ ਕ
 ਉਮਿ ਲਿਆ ਪਾਨੀ ॥ ਸਰਬ ਰੂਪ ਮੇ ਰੂਪ ਸਮਾਨਾ ॥ ਦੁਜਾ ਹੋਤਾ ਕਹਾ ਬਿਗਾਨਾ ॥ ਏਕੋ ਆਪ ਸਭ ਆਪ
 ਦਿਖਾਇਆ ॥ ਪ੍ਰਮੇ ਬੋਲ ਨਿਰੰਜਨ ਗਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨਾ ਬੋਲਿਆ ਬਡੇ ਭਗਤਿ ਜੀ ਜਉ ਉ
 ਹਮ ਰਤੁ ਮਏ ਕੋ ਹੋਤ ਉਇ ਸਮੰਤੁਲ ਮਹਿ ਫਿਰਤੇ ਕਿਉ ਰਹਤੇ ਹੋ ॥ ਕਿਸੀ ਦੂਸਰੇ ਕੇ ਵਾਰਣੇ ਕਿਉ ਹੋਤੇ ਹੋ
 ੧੧ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਗਤ ਦਾਚਾ ॥ ਆਪੇ ਬੈਰਾ ਆਪੇ ਫਿਰਤਾ ॥ ਆਪੇ ਜੁਗਤਿ ਆਪ ਬੇਜੁਗਤਾ ॥ ਆਪੇ ਏਕ ਅ
 ਪੋ ਅਨੇਕਾ ॥ ਆਪਿ ਗਿਆਨੀ ਆਪ ਬੇਕਾ ॥ ਸੋਲਹ ਕਲਾਸੀ ਪੂਰਨ ਆਪੋ ॥ ਆਪੇ ਆਪ ਨਿਰੰਜਨ
 ਆਪੋ ॥ ੧੨ ॥ ਜਲ ਬਲ ਪਰਬਤ ਪਤਾ ਲਾ ॥ ਸਦਾ ਅਜੀਤ ਨੀਤਿ ਕਾ ਲਾ ॥ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ
 ਦੁਜਾ ਸਮਝ ਕਰੇ ਜੀ ਜਾ ਲਾ ॥ ੧੩ ॥ ਤਾਫੇਰ ਪ੍ਰਭੁ ਗਤ ਦੇਖੈ ਰਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਥਾ ਟੋਕਿਆ ॥ ਤਾਪ੍ਰ
 ਭੁਗਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਮਥਾ ਦੁਹਾਰ ਬਾਨਾ ਲਿਪ ਕਰ ਲੀਤਾ ॥ ਅਤੇ ਮਖਹੁ ਬਚਨ ਬੋਲਿਆ ॥ ਸੁ
 ਣ ਨਾਨਕ ਤਪਾਤੈ ਨੂਨਿ ਰੰਕਾਰ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਬਰੀ ॥ ਕਿਰਪਾ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਬਡੇ ਬਡੇ ਭਗਤ ਹੋਇ ਹੋਨ ਪਰਾਇ ਬ

ਤੇ ਨੀ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਇਕੋ ਕਈ ਰਪਹੁੰਚਿਆਹੈ। ਅਤੇ ਇਕੋ ਤੁਪਹੁੰਚਿਆਹੈ। ਤੁੰ ਬੁਝ
 ਗਤ ਕਲੀ ਕਾਲ ਵਿਚਹੈ। ੧੪॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਸਾਨ ਰਜਾਇ ਦੇਹੁ ਭਗਤ ਜੀ। ਤੁ
 ਧੂਰ ਭਗਤਿ ਕਹਿਆ ਰਜਾਇ ਤੁ ਮਕੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀ ਜਹਾਜਾਣ ਤਹਾ ਥੈਲੋ। ਸਭ ਤੁ ਮਾਰੀ ਜਾਹਗਾਹੈ
 ਤੁ ਉਥਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਤਾਰੀ ਲੀਤੀ ਨਾ ਲੇ ਮਰਦਾਨਾ ਬਾਣਾ। ੩੭॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ
 ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਤੁ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਸੀ ਅਸੀ ਧਰਤੀ ਤੋ ਕਿਤਨੇ ਜੋ ਜਨ ਉਚੇ ਆਇ। ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਚਾਲੀ ਲਖ ਜੋ ਜਨ ਆਇ। ੪੦੦੦੦॥ ਤੁ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ
 ਜੀ ਧੂਰ ਭਗਤਿ ਧਰਤੀ ਤੋ ਕਿਤਨਾ ਉਚਾਹੈ। ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਉਹਤਾਲੀ ਲਖ ਜੋ
 ਜਨ ਉਚਾਹੈ। ੩੬੦੦੦॥ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਪਰੇ ਕਿਤਨੇ ਜੋ ਜਨ ਆਹਾ। ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਪਰਦਾਨਾ ਪਰੇ ਹਿਕਲਖ ਜੋ ਜਨ ਆਹਾ। ੧੦੦੦੦॥ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਉ
 ਸਥੇ ਪਰੇ ਕੁਝ ਹੋ ਕਿ ਅਗੇ ਕੁਝ ਨਹੀ। ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਸੁਧ ਸਮਾਰ ਕੁ
 ਝੁਨਾਹੀ। ਜੋ ਕਿਤਨਾ ਕਹੈ ਬੇਸੁ ਮਾਰਹੈ। ਦੇਖਨਾ ਆਹੋ ਨ ਜੋ ਧੂਰ ਜੇਹਾ ਅਤੇ ਪੁਹਲਾ ਦਿਜੇ ਹੋ ਓਰੇ ਹੀਖ
 ਤ੍ਰੇਹੈ ਨਾ। ਅਸਾ ਤੁ ਸਾਤੇ ਦੇਹੀ ਸਿਹਰ ਵਾਨ ਗਹਿਰੀ ਜੋ ਕਿ ਬੇਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ। ਉਸ ਦੇ ਪਸਾਰੇ ਦਾ ਮਹਾਮ
 ਕੋਈ ਨਹੀ ਉਹੁ ਆਪੇ ਹੀ ਮਹਾਮਹੈ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਮਹਾਮਾ। ਅਤੇ ਤ੍ਰੈ ਸ੍ਰੀ ਸਟਿਕ ਰਤਾ ਅਖੀ ਦੇਹੈ
 ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਮਹੇਸ ਜੋ ਭੀ ਭਸਪਾਇ ਰਹੇ ਅੰਤ ਕਿਸੇ ਨੁਨ ਹਥ ਆਇਆ। ਅਤੇ ਕੁਮਲਾਹੈ ਸੋ
 ਸਾਰ ਅਉਤਾਰਾਨੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਆਖਦਾਹੈ ਅਤੇ ਉਨਾ ਭੋਰੀ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਇਆ। ਉਹੁ ਆਪਣੀ ਕੁਦਰਤਿ
 ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਣਦਾਹੈ। ਹੋਰ ਅਗੇ ਦੀ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀ ਇਹੁ ਜੀਤ ਕੀ ਤਹੈ ਇਆਹੈ। ਜਿਸ ਤਾਈ ਕਰਤਾਰ

ਦੀ ਕਰੋ ਪੀਰੋ ਵੈਰੀ ਸੋਈ ਆਪਤਾਈ ਧਰਮ ਜਾਣੈ ਗਾ। ਅਤਿ ਜਿਸ ਉਪਰ ਕਿਰਪਾ ਹੋਵੈ ਗੀ ਸੋ ਆਪਨੁ ਕੀ ३੦੩
 ਤੁਹਿ ਆਜਾਣੈ ਗਾ। ਮਰਦਾਨਾ ਇਸ ਸੀਸਾਰ ਉਪਰ ਕਰੋ ਪੀਧੁਤ ਹੋ। ਅਤੇ ਸੈਸਾਰ ਜੇਹਾ ਕਮਲਾਹੈ।
 ਜਿਸ ਤਾਈ ਚਾਹਟ ਕੇ ਜੁੜੇ ਹੋਨ ਅਕੇਚਾਰ ਬਾਹਰੇ ਦੀ ਆਹੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਕੋਈ ਵਿਨਹੁ ਕਮ ਚਲਦਾਹੈ। ਤੁਹਿ
 ਏਹ ਜਾਣਦਾਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਤੇ ਵਡੀ ਕਿਰਪਾਹੈ। ਜਾਣਦਾ ਨਹੀ ਜੇ ਸਭੇ ਕੁਝ ਨਾਸਹੈ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਸਭੇ ਉਠਿ ਉਠਿ
 ਜਾਵੇ ਹੋਨਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਭੀ ਅਜ ਕਲਈ ਵੇਹੋ ਇਜਾਸਾ। ਕਰਤੇ ਇਨਾ ਜੀਆ ਦਾ ਅਕਲ ਮਤਿ ਮਾਰ ਛੁਰੀਹੈ
 ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਸਤਿ ਜੀ। ਜੇ ਕੁਝ ਕਰਤਾਰ ਤੁਸਾਰੇ ਮੁਹਕ ਚੁਕਾਹੈ ਪੂਰੇ ਵਚਨ ਕਢਾਇ ਦਾਹੈ
 ਪਰਜੀ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਕੇਹੜੇ ਪਰਥ ਤਿਤੇ ਆਇਓ। ਅਤੇ ਕਿਤੇ ਨੇ ਜੋ ਜਨ ਨਿਰਾ ਆਇਹਾਂ। ਤੁਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆਮਰ ਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਲਕਾ ਪਰਥ ਤਤੇ ਆਇਹਾਂ। ਅਤੇ ਦੋਇਲ ਖਜੇ ਜਨ ਆਇਹਾਂ। ੩੦੦੦੦੦॥
 ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਆਖੇ ਹੁਣ ਕੇਹੜੇ ਬੰਦਰ ਦੇਗ ਹੁਚਲ ਦੇਹੋ। ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਸੀਂ ਆਏ ਕੇਹੜੇ
 ਬੰਦਰ ਦੇਗਾ। ਤੁਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਤਿਹੁ ਬੰਦਰ ਦੇਗ ਹੁਆਇਹਾਂ। ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ
 ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੇਹੜੇ ਕੇਹੜੇ। ਤੁਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾਨਾ ਸੁਰਤ ਬੰਦਰ ਅਤੇ ਚਪਟਾ ਬੰਦਰ
 ਤੇ ਨਟਕਾ ਬੰਦਰ। ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਖੀ ਹੁਣ ਕੇਹੜੇ ਬੰਦਰ ਦੀ ਸਿਧ ਹੈ। ਤੁਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਮਛਲੀ ਬੰਦਰ ਅਤੇ ਲਾਹੜੀ ਬੰਦਰ ਦਾਗਾਹੈ। ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜੇ ਤੁਸਾਰੀ ਰ
 ਜਾਇ। ਸੁਭਿ ਬੋਧਿ ਗੁਰੀ ਲੀਤੀ ਤਾਂ ਸੀਲਾ ਪਰਥ ਤਤੇ ਆਇ। ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸੀਂ ਕਿਤੇ ਨੇ ਜੋ
 ਨਿਰਾ ਆਇ। ਤੁਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਜਾਗਲ ਖਜੇ ਜਨ ਆਇ। ੧੧੦੦੦੦
 ਸਭੇ ਤੇਰਾ ਲਖ ਜੋ ਜਨ ਨਿਰਾ ਆਇਹਾਂ। ੧੩੦੦੦੦॥ ਤੁਹਿ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਦੀਨਾ ਪਰਥ ਤਤੁ ਪੂਰੇ

ਲੋਕਿਤਨਾਉਚਾਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਪੰਥੀਹਜਾਰਜੋਜਨਉਚਾਹੈ॥ ੩੫੦੦੦
 ਫੇਰਭਾਈਬਾਲੇਪੁਛਿਆਜੀਅਖੰਡਪਰਬਤਿਧੂਭਗਤਿਪਾਸੋਕਿਤਨਾਉਚਾਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਪਜੰਤਰਹਜਾਰਜੋਜਨਉਚਾਹੈ। ਤਾਫੇਰਭਾਈਬਾਲੇਪੁਛਿਆਜੀਜਿਥੇਨਿਰੰਕ
 ਰਜੋਤੀਸਰਪਥੈਠਾਹੈ। ਤਾਓਹਪਰਬਤਿਕਿਤਨਾਆਹਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਅਖੰ
 ਡਪਰਬਤਿਪਾਸੋਪੰਥੀਹਜਾਰਜੋਜਨਹੈ। ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਪੁਛਿਆਜੀਉਸਪਰਬਤਦਾਨਾਉਕਿਆ
 ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਉਸਪਰਬਤਦਾਨਾਉਨਿਰਾਧਿਕਾਰਪਰਬਤਹੈ। ਤਾਫੇਰ
 ਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਕੋਈਇਥੇਕੁਯਾਧਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਇਥੇਨਾਹੀ
 ਪਰਅਗਲੇਪਰਬਤਉਪਰਿਹੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਚਲੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮ
 ਰਦਾਨਾਕੁਝਛੁਖਲਗੀਹਈ। ਕੁਝਖਵਾਂਹੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਇਥੇਤਾਪੰਥੀਨਾਹੀਨਜਰ
 ਆਵਦੇਆਵਮੀਦੀਕਿਆਖਣੀਹੈ। ਖਾਵਣਨੀਕਿਸੇਅਗੇਆਣਗਧਿਆਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕ
 ਹਿਆਮਰਦਾਨਾਉਹਜੋਉਚੀਪਹਾੜੀਦੇਖਦਾਹੈਉਸਉਪਰਜਾਇਕਾਰਿਜਿਤਨੇਖੁਸੀਆਵਣੀਫ
 ਲਤਿਤਨੇਖਾਇਅਤੇਤੋੜਕੁਲਿਆਉ। ਮਰਦਾਨਾਜਾਇਕਾਰਿਦੇਖੇਤਾਕੁਦਰਤਿਦੇਬਿਰਛਫਲੇਖੜੇ
 ਹੋਨ। ਮਰਦਾਨੇਹਥਨਾਇਤੋੜਿਤੋੜਿਕਰਿਮੁਹਪਾਇ। ਜਾਸੁਆਵਲਗੋਸੁਤਾਛੋਰੇਸਕੇਨਾਹੀਬਹੁ
 ਤਖਾਧੇਸੁ। ਅਤੇਬਹੁਤੋੜਨਾਦੇਸੁ। ਆਨਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਅਗੇਰਖੇਸੁ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕ
 ਹਿਆਖਾਹਿਭਾਈਬਾਲਾ। ਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਤੁਸੀਭੀਖਾਓਬੋੜੇਜੇਹੇਅਸਾਨਦੇਹਾ।
 ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਮੇਰਾਪੇਟਭਾਰਿਆਹੈ। ਪਰਹਿਕ

ਵੀਵੇਵੇ। ਤਾਗੁਰਾਈਬਾਸੇਆਖਿਆਜੀਉਬੇਗਾਇਆਮਰਦਾਨਾਕੁਖਾਕਿਉਆਵਦਾਹੈ। ਤਾਮਰਦ ॥ ੩੦੪ ॥
 ਨੇਆਖਿਆਜੀਤੁਸਾਮੈਨੁਆਪੇਖਾਵਣਨੁਬੋਜਿਆਆਹਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨ ॥
 ਅਸਾਤੈਨੁਕਿਆਆਖਿਆਹੈ। ਅਸਾਤਾਤੈਨੁਕੁਝਆਖਿਆਨਾਤੀ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਫਰਪਾਛਿਆਜੀ
 ਏਹਮੀਮਾਤਿਫਲਈਵੇਜਾਦੇਹੈਨਾ। ਕੋਈਖਾਵਣਵਾਸਾਕਉਣਹੈ। ਇਥੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ
 ਮਰਦਾਨਾਜੇਖਾਵਣਵਾਸੇਨਹੈਵਨਤਾਪੈਦੋਕਿਉਹੈਵਨ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਉਇਥੇਤਾਅਸਾਨੁਕੋ
 ਈਨਜਾਰਿਨਾਹੀਆਵਦਾ। ਅਤੇਤੁਸਾਨੁਕੋਈਨਦਰਆਵਦਾਹੈਤਾਤੁਸੀਦਸੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਇਹਕੁਦਰਤਿਦਾਅੰਗਾਰਹੈ। ਇਹਗੁਪਤਿਮਹਾਂਪੁਰਖਹੈਤਿਨਦਿਵਾਸਤੇਕੀਤੇਹੈ
 ਨ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਅਸੀਗੁਪਤਿਨਾਹੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਪੁਰਨਮ
 ਹਾਂਪੁਰਖਾਅਤੇਗੁਪਤਾਵਿਚਭੇਦਕੋਈਨਾਹੀ। ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਹੁਣਇਥੇਹੀਰਹੈ। ਤਾਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਾਸੁਆਦਹਛਾਸਗਾਹੀ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਉਥੇ
 ਕਿਆਕਰਣਾਹੈ। ਅਤੇਇਥੇਕਿਆਨਾਹੀਕਰਣਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਜੇਉਥੇਕਰ
 ਣਾਹੈਸੋਇਥੇਨਾਹੀਕਰਣਾ। ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਤੁਸਾਚਲੇਪਿਛੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕ
 ਹਿਆਚਲਭਾਈ॥ ੩੧॥ ਬੋਲਹੁਕੁਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ॥ ਸਾਖੀਹੈਰਚਲੀ॥ ਉਥੋਉਗਾਰੀਲੀ
 ਤੀਉਗਾਰਪਰਬਤਿਤੇਆਇ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਪਾਛਿਆਜੀਅਸੀਹੁਣਾਕਿਥੇਆਇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਅਸੀਹੁਣਉਗਾਰਪਰਬਤਤੇਆਇ। ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪਾਛਿਆਜੀਕਿਤਨੇਜੋਜ
 ਨਆਏ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਨਉਸਖਜੋਜਨਆਏ॥ ੬੦੦੦੦॥ ਸਭੇਬਾਈ

ਲਖ ਜੋ ਜਨਮ ਆਇਹੁੰਗ। ੨੩੦੦੦੦੦। ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀ ਜੋਇ ਬੇਸਾਧ ਆਖਦੇ
 ਆਹੋ ਸੋ ਕਿਥੇ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਹੀ ਹੈ। ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ
 ਚਲੋ। ਇਥੇ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਉਤਾਵਲਾਨ ਹੋਇਆ ਕਹਿ। ਤੁਕੁਟੀ ਵਿ
 ਚੋ ਸਾਧਨਿ ਕਾ ਲਿਆ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂਪਾਛਿਓ ਸਮਰੇ ਸਾਧ ਤੁਮ ਕਉ ਏਹੋ। ਜੋ ਈਹੁੰਗ
 ਏਪਹੁ ਚੋਹੋ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹਮ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਧੰਦੇ ਹੈ। ਤੁਓ ਸਸਾਧ ਪੁਛਿਆ ਤੇ
 ਰਾਨਾ ਉਕਿਆ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਤੁਓ
 ਹਸਾਧ ਬੋਲਿਆ ਮਰੇ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਤਾਨਾਨਕ ਤਪਾਸੁਣਿਆ ਬਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆਤੀ ਕਿਆ ਜਾਣਤਾ ਬਾ। ਤੁਓ ਸਸਾਧ ਕਹਿਆ ਮੁਝ ਕੋ ਗੁਰੂ ਬਤਾਇਆ ਬਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਕਿਆ ਨਾਉ ਹੈ। ਤੁਓ ਸਸਾਧ ਕਹਿ
 ਆਨਾਨਕ ਤਪਾਸੇਰੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਉ ਸੀਲ ਸੈਨ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਕੁਲਿਆਨ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਓਹੁ ਮੁਝੈ ਕਿਆ ਜਾਣਤਾ ਬਾ। ਤੁਕੁਲਿਆਨ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਸੀਲ ਸੈਨ ਕਹਿਆ ਬਾ ਜੋ ਨਾ
 ਨਕਤਪਾਏ ਤੇਜੁ ਗਮੈ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਭਾਈ ਬਾ। ਤੁਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰੇ ਭਾਈ ਕੁਲਿਆ
 ਨ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਸੀਲ ਸੈਨ ਕਹਾ ਹੈ। ਤੁਫੇਰ ਕੁਲਿਆਨ ਕਹਿਆ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਹਾਜਰ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਹਮ ਕਉ ਅਪਨੇ ਗੁਰੂ ਕਦਰ ਸਨਦਿਖਾਉ। ਤੁਕੁਲਿਆਨ ਕਹਿਆ ਮੈ ਆਪਨੇ ਗੁਰੂ
 ਕਉ ਜਾਇਖ ਬਰਕਰਤ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਾਹਿ ਭਾਈ ਖਬਰ ਕਹਿ। ਕਹੁ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ
 ਭਾਈ ਬਾਹਿਰ ਖੜਾ ਹੈ। ਤੁਕੁਲਿਆਨ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਭਾਈ ਬਾਹਿਰ ਖੜਾ ਹੈ। ਤੁਮਰੇ

ਸੀਲਸੈਨਕਾਹਿਆਅਰੇਚੇਲਾਮੇਰਾਤੇਗੁਰਭਾਈਕੋਈਨਾਹੀ। ਜਾਹਿਰੇਕਲਿਆਨਤੁੰਜਾਇ ੨੦੫
 ਕਰਿਪੁਛਤੁੰਮੇਰਾਗੁਰਭਾਈਕਾਦਿਕਾਹੈ। ਤੁਕਾਲਿਆਨਕਾਹਿਆਅਰੇਭਾਈਗੁਰਕਹਿਤਾਹੈਤੁੰ
 ਮੇਰਾਕਦਕਾਗੁਰਭਾਈਹੈ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਅਰੇਭਾਈਤੁੰਜਾਇਕਹੁਜੇਮੈਤੇਰਾਤੇਤੇ
 ਜੁਗਕਾਗੁਰਭਾਈਹੈ। ਤਾਫੇਰਸੀਲਸੈਨਕਾਹਿਆਕਲਿਆਨਜਾਇਪੁਛਜੇਤੇਤੇਰਾਨਉ
 ਕਿਆਬਾ। ਤਾਫੇਰਕਲਿਆਨਕਾਹਿਆਰੇਭਾਈਗੁਰਕਹਤੇਹੈਤੇਰਾਤੇਤੇਜੁਗਮੈਨਾਉਕਿਆ
 ਬਾ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਕਲਿਆਨਮੇਰਾਨਉਗੁਵਰਧਨਬਾ। ਤਾਫੇਰਚੇਲੇ
 ਜਾਇਕਹਿਆਗੁਰਜੀਕਹਿਤਾਹੈਜੇਮੇਰਾਨਉਗੁਵਰਧਨਬਾ। ਤਾਸੀਲਸੈਨਕਾਹਿਆਜਾ
 ਇਬੁਲਾਇਲਿਆਉ। ਤੁਕਾਲਿਆਨਤੀਨੋਕੋਬੁਲਾਇਲੇਗਾਇਆ। ਜਾਇਗੁਰਨਾਨਕਜੀ
 ਕਹਿਆਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਾ। ਤੁਅਗੋਸੀਲਸੈਨਕਾਹਿਆਆਉਭਾਈਸਤਿਕਰਤਾਰਆਉ
 ਥੈਠੇਭਾਈ। ਤਾਤੇਥੈਠਗਾਏ॥ ਤਾਸੀਲਸੈਨਵਾਚਾ॥ ਕਉਨਗੁਰਕਉਨਮੰਤਰਾ। ਕਉਨਬਿ
 ਦਿਆਕਉਨਜੰਤਰਾ। ਕਉਨਕਲਾਏਈਹਆਏ। ਕਉਨਨਾਮਤੁਮਕਿਨੇਮੰਗਾਇ। ਸੀਲਸੈ
 ਨਪੁਛੇਸੁਣਰੇਭਾਈ। ਬੋਲੋਬਚਨਦੇਹੁਸਮਝਾਈ॥ ੧॥ ਫੇਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਬਾਚਾ॥ ਗੁਰ
 ਕਰਤਾਰਮੰਤਰਜੀਵਾਈ। ਬਿਦਿਆਜਨਕਮਤਿਮੁਰਖਾਈ। ਸਚਕਲਾਏਈਹੰਗਾਇ। ਅਮ
 ਰਅੰਜਨੀਪਕੜਮੰਗਾਇ। ਬੋਲੇਨਾਨਕਸੁਣਸੀਲਗੁਰਭਾਈ। ਗੋਵਰਧਨਤੇਤੇਰਾਮੈਸਮ
 ਝਾਈ॥ ੨॥ ਸੀਲਸੈਨਵਾਚਾ॥ ਰਾਜਾਜਨਕਤੇਤੇਜੁਗਹੁਆ॥ ਕਲਜੁਗਕਹੈਨਾਨਕਕਹੈ
 ਦੁਆ॥ ਬੀਤੇਜੁਗਬੀਤਾਹੈਅਉਰਾ। ਤੁਬਤੁੰਗਹਿਤਾਕਾਕੀਠਉਰਾ। ਨਉਬਤਾਉਅਪਨਾਸ

ਹਿ॥ ਸੀਲ ਸੈ ਨ ਪੁਛਤ ਹੋ ਤੋ ਹਿ॥ ੩॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ॥ ਤੇਤੇ ਸੇਵਕ ਜਨ ਕ ਕੇ ਹੋ ਤੇ॥ ੧॥
 ਆਪੁ ਰਜਨ ਮਨੀ ਚ ਪਾਰਿ ਲੇਤੇ॥ ਤਿਲੀ ਕੇ ਪਾਰਿ ਪਾਈ ਰਉਰਾ॥ ਤੁਧ ਸੁੰਦਰ ਨਾਮ ਪਾਰਿ ਆਹੈ ਅ
 ਉਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਕਹਤ ਹੋ ਸੁਣ ਸੀਲ ਸੈ ਨ ਤੋ ਹਿ॥ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਬਤਾਇਆ ਮੋਹਿ॥ ੪॥ ਸੀਲ ਸੈ
 ਨ ਵਾਚਾ॥ ਰਾਜੇ ਜਨ ਕ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕੀ ਆਕਿ ਨਾਹੀ ਕੀਆ॥ ਰਾਜੇ ਜਨ ਕ ਕਾ ਦਰਸਨ
 ਹੀ ਕੀਆ॥ ਤੁਫੇਰ ਸੀਲ ਸੈ ਨ ਵਾਚਾ॥ ਜੈਸਾ ਆਇਆ ਤੈਸਾ ਨਾ ਆਇਆ॥ ਰਾਜੇ ਜਨ ਕ
 ਕਾ ਦਰਸਨ ਨਾਹੀ ਪਾਇਆ॥ ਨਾਪੁ ਚੇਸਾ ਚੇਦਰ ਬਾਰਾ॥ ਦੇਖੋ ਅਪਨੇ ਰਿਦੇ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਬੋਲੋ
 ਲ ਅਪਾਰ ਸੁਣਾਵੋ॥ ਬਿਨ ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਕਾ ਸਮਾਵੋ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਤੁ ਨ ਪੂਰੀ ਹੋਇ॥ ਸੀਲ ਸੈ ਨ ਬ
 ਚਨ ਸੁਨਾਵੈ ਤੋਇ॥ ੫॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ॥ ਸੁਣ ਵਡੁ ਭਾਗੀ ਠਉਰ ਬਤਾਈ॥ ਦਰਸਨ ਦੇਖ
 ਲਾਗੋ ਪਾਈ॥ ਜਨ ਕ ਬਦੇਹੀ ਗੁਰੂ ਹਮਾਰਾ॥ ਤੇਤੇ ਜੁਗ ਮੈ ਚਰਨ ਪਖਾਰਾ॥ ਰਾਜ ਮੈ ਰਹੇ ਅਉ ਪੂਤਾ
 ਕੋਹੇ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਜਨ ਕ ਕੇ ਪੂਤਾ॥ ੬॥ ਇਖਨ ਪਰਬਤਿ ਜਾਇ ਦਰਸਨ ਕਰੇ॥ ਜਨ ਕ ਜਨ ਕ
 ਕਰਿ ਉਪਰ ਚੜ੍ਹੇ॥ ਦੇਖੋ ਦਰਸਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ॥ ਤੁਕੋ ਉਪਰਿ ਅਵਰਿਨ ਕੋਇ॥ ਹਮ ਤੁਮ ਕਉ
 ਠਉਰ ਬਤਾਈ॥ ਕਹੇ ਸੀਲ ਸੈ ਨ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਭਾਈ॥ ੭॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ॥
 ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ਇਖਨ ਪਰਬਤ ਪਰਨਾਨ ਕ ਗਾਇਆ॥ ਅਗੇ ਬਚਨ ਜਨ ਕ ਸੁਣ ਲਾਇ
 ਆ॥ ਜਨ ਕ ਕੋਹੇ ਸੁਖ ਦੇਉ ਸੁਣ ਬਾਤਾ॥ ਨਾਨਕ ਆਇਆ ਹਮਰੇ ਪਾਸਾ॥ ਬੋਲ ਦੁਆਰਾ ਅੰਦਰ ਲੇ
 ਹਾ॥ ਨਾਨਕ ਕੋਹ ਅਦਰਸਨ ਦੇਹਾ॥ ੮॥ ਜਾਇ ਨਾਨਕ ਨੇ ਦਰਸਨ ਕੀਆ॥ ਤੁਧ ਜਨ ਕ ਅਪਨੇ ਕੀਠ ਲ
 ਇਲੀਆ॥ ਜਨ ਕ ਪੁਛੇ ਕਿਉ ਨਾਨਕ ਤਪਾ॥ ਅਬ ਤੁੰ ਜਾਪ ਕਉ ਨ ਕਾਜ ਪਤਾ॥ ੯॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਜੀਵਾਚਾ। ਤੁਮਰੀ ਕਰਪਤੋਜਪੋਅਜਾਪ। ਤੁਤੇ ਮਿਟਗਏਤੀਨੇਤਾਪ। ਜਿਤਪ੍ਰਸਾਦਿਪਛਾਨਿ ੩੦੬
 ਆਆਪ। ਨਾਨਕਤੁਮਰੇਚਰਨੇਸਾਰਾ। ਭਾਗੇਦੇਖਨਿਰਦੇਖਹੋਇਰਾਖਾ। ੧੦॥ ਜਨਕਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਕੋਕਹੋ। ਆਗੇਜਾਉਕੇਈਹਾਰਹੋ। ਹਮਤੁਮਾਮਾਤਮਏਕੋਰਾਉ। ਜਗਰਹੁਤਹਾਂਨਹੀ
 ਦੁਰਾਉ। ਬੇਤੇਦੁਆਪੁਰਕਲਜੁਗਦੇਖੋ। ਹਮਰੀਨਜਰਿਪਰੀਤੁਮਲੇਖੋ। ਜਨਕਕਹੇਸੁਣਨ०
 ਨਕਪ੍ਰਾਣੀ। ਹਮਤੁਮਕਉਦੀਆਪਦਨਿਰਥਾਣੀ। ੧੧॥ ਨਾਨਕਬੋਲੇਸੁਣਿਸਤਿਗੁਰਸੂ
 ਰਾ। ਜਦਕਦਬਚਨਤੁਮਾਰਾਪੁਰਾ। ਹਮਤੁਮਪ੍ਰਸਾਦਿਕੁਏਨਿਰਥਾਣੀ। ਏਕਕਾਰਕੀਕਥਾ
 ਥਖਾਨੀ। ਹਮਕਉਆਗਿਆਤੁਮਰੀਹੋਈ। ਬੇਤੇਦੁਆਪੁਰਕਲਜੁਗਰੋਗਈ। ੧੨॥ ਜਨ
 ਨਾਨਕਕਉਆਗਿਆਕੀਨੀ। ਮਾਤਲੋਕਕੀਭੁਗਤਿਤੁਝਦੀਨੀ। ਆਪਿਜਪੋਅਵਰਾਉਪ
 ਦੇਸਾ। ਤੁਮਰੇਸੇਵਕਸਗਲੇਭੇਸਾ। ਯਹਹਮਤੁਮਕੋਦੀਨਧਰਿਆਈ। ਅਕਥਕਥਾਕਿਕਥਾ
 ਸੁਨਾਈ। ੧੩॥ ਜਨਕਕੀਆਗਿਆਨਾਨਕਲੇਫਿਰਿਆ। ਤੁਧਮੁਹਡਾਮਾਤਲੋਗਕੋਧਰਿ
 ਆ। ਉਹਤੇਚਲੇਲੀਉਚਾਰੀ। ਸੀਨਪਰਬਤਪਰਕੀਈਉਤਾਰੀ। ਤੁਧਪੁਛੇਥਾਥਾਗੁਰਅਪ
 ਨੇਕਉ। ਕਿਤਨੇਜੋਜਨਮਾਏਉਹਾਸੇ। ੧੪॥ ਤਾਫਿਰਥਾਲੇਪੁਛਿਆਜੀਅਸੀਤੁਸੀਸੀਲ
 ਪਰਬਤਿਤੋਜੋਫੇਰਉਤਰੇਚੜੇਇਖਨਪਰਬਤਿਤੇ। ਸੀਲਾਪਰਬਤਾਇਖਨਪਰਬਤਿਤੇਕਿਤਨ
 ਉਚਾਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਥਾਲਾਲਖਜੋਜਨਉਚਾਹੈ। ਤਾਫੇਰਲਖਜੋਜਨ
 ਆਏ। ੧੦੦੦੦੦॥ ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਇਸਪਰਬਤਦਾਨਾਉਕਿਆਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਇਸਪਰਬਤਿਦਾਨਾਉਘੇਰਨਪਰਬਤਹੈ। ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆ

ਜੀ ਕੋਈ ਸਾਧਇ ਬੇਭੁਟੈ। ਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਹਿਕਰ ਖੀਸਰ
 ਹੈ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਉਸ ਰਖੀ ਸਰਨੂੰ ਦੇਖੋਗੇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ
 ਓਹ ਆਪੇ ਅਸਾਨੂੰ ਦੇਖੇਗਾ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਭਲਾ ਜੀ। ਉਸ ਪਹਾੜ ਤੇ ਵਡਾ ਤਲਾਉ
 ਕੁਦਰਤਿ ਦਾ ਜਲ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਖੜਾ ਆਹਾ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਸ ਨਾਲ ਰਾਕਰਨਾ। ਤਾ ਓ
 ਹਰ ਖੀਸਰ ਆਇਆ। ਤਾ ਉਸ ਆਵੇ ਦੇਹੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਨਾਨਕ ਮੇ ਕੋਤੋ ਰਤੀ। ਸੁਅੰਗੇ
 ਭਗਤੰਤ ਗੁਣੀ। ਗੁਣੀ ਕੁਮੇਰ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤਿ ਮੀਨ ਸਰ ਵਰਤ ਰੰਗਤੋ। ੧। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਅਰਥ ਪੁਛਿਆ। ਸੁਵਿਰ ਖੀਸਰ ਤੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੈਨ ਅਰਥ ਦੇਹਾ। ਤਾ ਰਖੀ ਸਰ ਕਹਿਆ
 ਸੁਵਿਰੇ ਤੁੱਜੋ ਇਸ ਨਾਨਕ ਰਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਏ ਸਾਗਰ ਤੇ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਓਹ ਤੇ ਭਗਤ ਮੈ
 ਸੋ ਤੇ ਜੋ ਸਾਕੁ ਮੇਰ ਰਖੀ ਸਰ ਹੈ। ਸੁਮੇਰ ਕੇ ਓ ਪਰਬੈ ਠਾ ਹੈ ਕਦੀ ਹਲ ਚਲਹੁ ਆ ਨਹੀ। ਅਰਜੈ ਸੇ
 ਮੀਨ ਜਲ ਸੇ ਤੁਰੰਗ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰਥਿ ਛੇੜੇ ਹੁਏ ਪ੍ਰਾਨ ਹਿਤ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈ ਯਹ ਕਰਤ ਬਓਨ ਕੇ ਹੈ
 ਤੁੱਕਿ ਵਯੋ ਸਾਹੇ ਤੁੱਜੋ ਯਹ ਸੁਆਗ ਕਰਤਾ ਹੈ। ੨। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਨਾ
 ਨਕੇ ਕੰਕਾਰੀ। ਸੁਆਗ ਸਤਿਗੁਰ ਭੰਡਾਰੀ। ਕੁਮੇਰ ਚਿਤ ਠਹਰੀ। ਮੀਨ ਨਾਨਕ ਰੋਵੇ ਦੀ ਜਲ ਤ
 ਰੰਗੀ। ੩। ਤਾ ਰਖੀ ਸਰ ਪੁਛਿਆ ਰੇ ਸਾਧ ਤੈ ਕਿਆ ਕਹਾ। ਮੈ ਤੇ ਸਮਾਝਿਆ ਨਾਹੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਅਰਥ ਵਿਤਾ। ਇਸ ਨਾਨਕੇ ਕੰਕਾਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਕੀਆ। ਸੁਆਗ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਭੰਡਾਰੇ
 ਤੇ ਲੀਆ। ਕੁਮੇਰ ਜੋ ਸਾਚਿਤ ਠਹਿਰਿਆ ਹੈ। ਰੋਗਿ ਦਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਨਾਨਕ ਮੀਨ ਤੁਰੰਗ ਕਰਤਾ ਹੈ।
 ਕੁਲੇ ਬਿਛੇੜੇ ਤੁੱਪ੍ਰਾਨ ਹਤ ਹੋਇ ਜਾਵੈ। ਤਾ ਰਖੀ ਸਰ ਪੁਛਿਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਕਲਜੁਗ ਮੈ ਤੁ

ਹੀ ਹੁਆਏ॥ ਜਨ ਕਥਿ ਦੇਹ ਕਾ ਸੇਵਕ॥ ੩॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ॥ ਹਾਂ ਰਖੀ ਸਰਮ ਹੀ ੩੦੭
 ਤੇ॥ ਅਰ ਰਖੀ ਸਰਤੇ ਰਾਨਾ ਉਕਿਆ ਹੈ॥ ੪॥ ਅਰੇਤੁ ਪੈ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਸੁਖ ਚੈ ਨ ਰਖੀ ਸਰ ਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ॥ ਅਰੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਓਹੀ ਸੁਖ ਚੈ ਨ ਪੈ॥ ਜਨ ਕਥਿ ਦੇਹੀ ਕਾ ਸਿਹ ਜਾਵਾ ਤਰ੍ਹ ਜੇ ਬਾ॥
 ਤਾਗੁਰੂ ਸਰ ਕਹਿਆ॥ ਹਾਂ ਭਾਈ ਮੈਂ ਓਹੀ ਤੇ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਸ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਢਹਿ ਪਇਆ॥ ਅ
 ਰੇ ਉਸ ਗਲ ਵਿਚ ਲੀਤਾ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਸਰ ਕਹਿਆ॥ ਚਲੇ ਭਾਈ ਕੁਟੀਆ ਮੈ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰ
 ਜਾਇ ਮੰਗੀ ਖੁਸੀ ਕਰਉ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀਵਾਹੁ ਗੁਰੂ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ੩੮॥ ਓਥੇ ਜੇ ਅ
 ਏ ਉਲਕਾ ਪਰਧਤਿ ਤੇ ਆਏ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ॥ ਤੁਹਾ ਅਸੀ ਕਿਥੇ ਆਏ॥ ਅਤੇ ਕਿਤੇ ਨੇ
 ਜਨ ਆਇ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ॥ ਅਸੀ ਉਲਕਾ ਪਰਧਤਿ ਤੇ ਆਇ॥ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁ
 ਛਿਆ ਜੀ॥ ਅਸੀ ਕਿਤੇ ਨੇ ਜੇ ਜਨ ਆਏ॥ ਅਤੇ ਜੀ ਇਹ ਕੇਹੜੇ ਥਾਂ ਦਰਦਾਰਾ ਹੁਏ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਆ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਯਾਰਾਲ ਖਜੇ ਜਨ ਆਏ॥ ੧੧੦੦੦੦॥ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਪਹਲੇ ਜਾਇ
 ਖੜੇ ਤੇ ਸੀਏ ਘਰ ਦਾ ਥਾਂ ਦਰ॥ ਦੁਜਾ ਆਵਸੀ ਸਾਹੜੀ ਥਾਂ ਦਰ॥ ਤੀਜਾ ਵਿਚ ਆਵਸੀ ਮਛਲੀ ਥਾਂ ਦ
 ਰ॥ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ॥ ਅਸੀ ਕਿਸ ਗਜੇ ਦੇ ਥਾਂ ਜਾਇ ਵੜੀਏ ਰੋ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
 ਹਿਆ॥ ਜੇ ਮਰਦਾਨਾ ਪੁਲਸਤਿ ਖੰਡ ਲੰਕਾ ਸਹਿ ਰਜੇ ਪੁਲਸਤਿ ਦਾ ਪੈ॥ ਓਥੇ ਦਾਰਾ ਜਾ ਭਭੀ ਛਨ ਪੈ
 ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ॥ ਮਰੇ ਪਰਿ ਕਿਤੁ ਨੀ ਦੂਰ ਰਹੇ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ॥ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨਾ
 ਪਰਿ ਚਿਤੁ ਆਇ ਆਹਈ॥ ਤੇਨੂੰ ਪਰਜਾਇ ਵਾੜੀਏ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ॥ ਜੀ ਤੁਸਾ ਭੁਠੀ ਪਰ ਚਲ
 ਵਾਹੈ ਕੇ ਨਾਹੀ ਚਲਣਾ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਲੇਜਾ ਸੀ॥ ਤਾਂ ਅਸੀ

ਕੀਜਾਸੀਏ। ਅਤੇ ਤੂੰ ਉਤਾਵਲਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾਇਛੁ ਰੀਏ। ਤੁਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ
 ਪਕਾਵੇ ਦੇਹੋ। ਤੁਮਰਦਾਨੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾ ਤੈਨੂੰ ਪਕਾਵੇ ਤੁਮ ਕਿਤੇ ਆ
 ਪਾਓ ਤਕੀ ਤੁਮ। ਤੁਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਤੁਮ ਹਜਿਸੁ ਤੁਮ ਇਹ ਲਪੁਛੀ ਤੁਮ ਮੈਂ ਨਹਿ
 ਕਉ ਆਖੀ। ਤੁਮਰਦਾਨੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਚਲ ਭਾਈ ਬਾਲਾਹੁਇ ਅਸਾ ਬੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅੰਗੇ
 ਪੀਵਿਦਾ ਹੋਦਾ ਹੈ। ਤੁਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਜੇ ਹੀ ਨਾ ਹੀ ਕਰਣੀ। ਨਾਲੇ ਹੀ ਨਿਬਾਹਣਾ। ਤੁਮ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਕਰਤਾਰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਰਾਜੀ ਅਹਿ ਅਸਾ ਉਪਰ ਕਰਤਾਰ ਬ
 ਹੁਤ ਮਿਤਰਵਾਨ ਹੈ। ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਅਸਾ ਪਾਸੋਂ ਉਥੇ ਨਹੀਂ ਮੀਰਿਆ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੁਮ ਆਖੋ ਹਾਂ ਮੈਂ ਕੁਖ ਦੇ ਪੋ
 ਥੇ ਮੁਇਆ। ਤੁਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਕਿਥੇ ਛੁਟੇਗੀ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ
 ਆ ਭਲੀ ਜਾਹਗਾ ਛੁਟੇਗੀ। ਤੁਮ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੁਦ ਛੁਟੇਗੀ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਪੰਜਾ ਦਿਨਾ ਨਾ ਕੈ ਪਤੀਆ ਦਿਨ ਰਹੇ। ਤੁਮ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ
 ਤੁਮੀ ਹਜਰ ਹੋਸੇ ਨਾ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਤੇ ਰਖੀ ਮਕਰ ਕੇ ਜਾਸੀਏ। ਤੁਮ
 ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਸਾਡੇ ਕੇ ਦੇ ਬੇਰੇ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਜੇ ਤੁਮ
 ਥੇ ਸੋ ਕਹੀਏ। ਤੁਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾ ਆਖਿਆ ਕਰ ਸੋ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ
 ਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤੇ ਰਾਹੀ ਆਖਿਆ ਕਰ ਸੀਏ ਆਖਤੀ। ਤੁਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਨਾ ਸਾਡੇ ਰੇਤ
 ਮੈਂ ਤੁਮ ਥੇ ਬਹੁਤ ਰਾਜੀ ਰਹਾਗਾ। ਅਤੇ ਨਾ ਸਾਡੇ ਰੇਤ ਮੈਂ ਦੇ ਬੇਰੇ ਤੁਮ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਰੇਤ ਰੇਵਾਗਾ। ਦਰ
 ਗਾਹ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਦਵਾਨ ਹੀ ਰੇਵਾਗਾ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਅਖੀ ਰਿਠਾ ਹੈਗਾ ਤਿਨ ਕਰਤਾਰ ਮੈਂ ਨਾ ਅਪਿ

ਵਿਖਾਇਆਹੈ। ਜੇਇਥੇਸਨੀਦਾਹੈਸੋਪਾਕਹੋਇਜਾਦਾਹੈ। ਜੇਇਥੇਦਬੀਦਾਹੈਸੋਮਗਜਨੀਦਾ ੨੦੮
 ਹੈ। ਤੁਸਾਮੇਨੁਗੁਰੂਜੀਅਵਸੁਸਾਨਨਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਇਹਭਾਰਮਸਾਡੀ
 ਗਰਦਨਤੇਹੈ। ਇਥਾਅਸਾਤੈਨੁਅਵਸੁਸਾਨਨਾ। ਵਧਣਾਨਹੀ। ਤੁਢਿਤੁਥਾਇਰਖਕਰਤਾਰਭਾ
 ਵੈਤਾਤੈਨੁਸਾਡੀਏਗਾ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਗੁਰੂਅਗੇਮਥਾਟੇਕਿਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰ
 ਦਾਨਾਚਲੋਕੁਈ। ਤਾਚਉਥੇਦਿਨਦਰਬੇਲਾਸਹਰਿਦਾਨਾਉਤੇਉਥੇਆਇਉਤੁਗੇ। ਤਾਮਰਦ
 ਨੇਪੁਛਿਆਜੀਇਥੇਹੀਛੁਡਣੀਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਇਥੇਤੇਹੀਅਉਲਾ
 ਦਿਰਤੇਗੀ। ਅਤੇਤੈਨੁਖਰਮੇਸਹਾਰਲੇਜਾਏਆਹੇ। ਚਲਕਰਿਖੁਗਮਾਖਾਹਿ। ਤੇਗਉਥੇਅਹਾ
 ਰਥਾਕੀਰਹਦਾਹੈ। ਪੰਜਵੇਦਿਨਜਾਇਖਰਮੇਦੇਫਲਖਾਧੇ। ਜਾਪ੍ਰਤੀਆਤੈਦਿਨਹੋਆ। ਤਾ
 ਮਰਦਾਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੁਛਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਾਦੇਉਖਬਰਾ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀ
 ਤੁਯਾਰੀਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਿਦਾਨਾਕਿਉਕਰਿਜਾਤੇ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆ
 ਜੀਮੈਇਉਕਰਿਜਾਤਾਜੇਮੇਰੀਨਾਕੁਵਿਚੋਰੀਛੁਖੁਲੀਹੈ। ਅਤੇਨਵੇਸਾਸਰਹਦੇਪੈਨਾ। ਕੁਵੈਤੁਸੀ ੫੭੬
 ਗਿਣਦੇਜਾਇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਕੁਈਬਾਲਾਤੁੰਗਿਣਦਾਜਾਹਿ। ਤਾਕੁਈਬਾਲਾ
 ਨਲਗਾ। ਪੂਰੇਨਵੇਸਾਸਦੇਹੀਵਿਚੋਰੀਇ। ਤਾਕੁਈਬਾਲੇਦੇਹੀਨੁਹਥਲਾਇਆ। ਦਿਖੇਤਾਹ
 ਜੇਨਾਹੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਕਿਉਕੁਈਬਾਲਾ। ਤਾਕੁਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਹੁਣਪੁ
 ਰਨਹੋਇਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਮਥਾਕਰਤਾਰਅਗੇਟੇਕਿਆ। ਆਖਣਲਗਾਕੁਈਬਾਲਾਦੇ
 ਖਕਰਤੇਨਿਰੰਕਾਰਦੀਆਵਡਿਆਈਆ। ਕੇਹੀਮਰਦਾਨੇਪਰਕਿਥਪਾਕੀਤੀਸਾ। ਤਾਕੁਈਬਾਲੇ

ਆਖਿ ਮਾਲੀ ਓਹ ਕਰਤਾਰ ਅਤੇ ਤੁੰਗੁਰ ਕਿਉ ਨ ਹੋਵਹਿ ਤੁਛਾਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਕੁ ਈ ਬਾਸਾਇ ਸਦੇ
 ਤਨੁ ਤੁਣ ਸਾਨੀਏ। ਤੁਛਾਰੁ ਈ ਬਾਸੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਹੁਣ ਕਰੀਏ ਆਹਰਿ। ਤੁਛਾਰੁ ਸੇਖਰ ਮੇਦੀ ਆਲ ਕੜੀ
 ਆਲੀਤੀ ਆ। ਅਤੇ ਹਿਕ ਚਾਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਪਣੀ ਦਿਤੀ ਅਤੇ ਹਿਕ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਦੀ ਅਤੇ ਹਿ
 ਕਮਰ ਦਾਨੇ ਦੀ ਆਹੀ ਪਤਿਹਾ ਚਾਰ ਦਾਖ ਫੁਣ ਕੀਤਾ। ਤੁਮਰ ਦਾਨਾ ਉਥੇ ਸਾਨੀ ਆ। ਜਾਉ ਥੋਚੇ ਸੇਤਾ
 ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਓਹ ਸੇਤ ਬੰਦਰ ਰਾਮੇ ਸਰ ਆਖੀ ਦਾਤੈ। ਜਿਥੇ ਰਾਮ ਚੰਦ ਪੁਲ ਬਧੀ ਆਹੀ
 ਓਹ ਨਾਨੁ ਠੀ। ਤੁਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਕੁ ਈ ਬਾਸਾ ਓਤੁ ਦੂਰ ਰਹੀ। ਤੁਛਾਰੁ ਈ ਬਾਸਾ ਚੁਪਕ
 ਹਿਰਹਿ ਆ। ਤੁਛਾਰੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਕਿ ਉਛਾਰੁ ਈ ਬਾਸਾ ਦੇਖਣੇ ਤੇ ਮਨ ਹਈ। ਤੁਛਾਰੁ ਈ
 ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੁਸਾਨੀ ਰਜਾਇ। ਤੁਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਚਲ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਓਹ ਭੀ ਦੇ
 ਖਚਲੀਏ। ਉਥੇ ਉਛਾਰੀ ਲੀਤੀ ਆਇ ਸੇਤ ਬੰਦਰ ਰਾਮੇ ਸਰ ਨਿਕਲੇ। ਤੁਛਾਰੁ ਦੇਖਣੇ ਹੋਏ ਆਛੇ। ਜੋ
 ਗੋਰ ਖਚਰੁ ਪੰਜਾ ਸਿਧਾਨਾ ਲਾ ਆਇ ਆ। ਸੇਤ ਬੰਦਰ ਰਾਮੇ ਸਰ ਮੇਲਾ। ਗੋਰ ਖਚਰੁ ਕੁਰ ਬਰੀਏ
 ਲਾ। ਮਛਿੰਦ ਨਾ ਬਰਹੇ ਅਲ ਬੇਲਾ। ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਜੁਗਤਿ। ਸਿਉ ਖੇਲਾ। ਲਹਰੁ ਪਾ ਆਇ ਆਇ
 ਕੇਲਾ। ਚਰ ਪਦ ਨਾ ਬਰਹੇ ਸੁਹੇਲਾ। ਤੁਛਾਰੀ ਬਰੀਵਾਚਾ ਕਉ ਨ ਜੋਤਿ ਸਰ ਬਸਿਰ ਮੋਰਾ ਦੁਜ
 ਕਾ ਕੋਕੁ ਤੇ ਅਉਰ। ਕਉ ਨ ਅਤਿ ਕਿਉ ਪਾਵੈ ਪਾਰਾ। ਕਾ ਕੋਕੁ ਹੀਏ ਅਗਮ ਅਪਾਰ। ਕਉ ਨ ਸੇਜ
 ਗੀ ਜੋਗ ਕਮਾਉ। ਕਉ ਨ ਸੇ ਸਿਫਤੀ ਰਤਾਰਾਉ। ਕਾ ਕਾਰ ਸਨ ਕਉ ਨ ਪਰੁ ਪਾਇ। ਕਉ ਨ ਸੁਖ
 ਈ ਨਾਦ ਵਜਾਇ। ਕੁਰ ਬਰ ਬੋਲੇ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਣੀ। ਕਿਉ ਕਰਿ ਪਾਵੈ ਪਾਇ ਨਿਰਬਾਣੀ। ਕ
 ਉ ਨ ਨਿਰੰਤਰ ਰਹੇ ਸਮਾਇ। ਜਿਤੁ ਅਸਾਥਿ ਰਹੇ ਕਾ ਲਨ ਖਾਇ। ਕੁਰ ਬਰੀ ਪੁਛੇ ਨਾਨਕ ਤੇ ਹੀ।

ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਭਾਨੁ ਹੋਈ॥ ੧॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ॥ ਨਿਰੰਜਨ ਜੋਤਿ ਸੁਰਬ ਸਿਰ ਮੋਰਾ ਏਕੋ ਅੰ ੨੦੬
 ਪਿਦੁ ਜਾਨਾ ਹੀ ਹੋਗਾ॥ ਤੁਕਾ ਅੰਤ ਨ ਪਾਗਾ ਵਾਗਾ॥ ਅਗਮ ਅਗਾਧ ਬੇਅੰਤ ਅਪਾਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਜੋਗੀ
 ਜੋਗ ਕਮਾਉ॥ ਸਿਫਤੀ ਰਤਾ ਅਤੁ ਮਰਾਉ॥ ਦਰਸਨਿ ਅਪਿਸਹ ਜਿਘਾਰਿ ਪਾਇ॥ ਨਿਰਮਲ ਬਾ
 ਣੀ ਨਦ ਵਜਾਇ॥ ਸੁਾਵਿ ਭੁਰਬਰੀ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਬਾਣੀ॥ ਜਿਤੁ ਪਾਵਹਿ ਤੁੰ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ॥ ਜਿਤੁ ਪਾਵ
 ਹਿਤੁ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ॥ ੨॥ ਸਚ ਨਿਰੰਤਰ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥ ਕਾਲ ਨਗਾ ਸੇਧਿ ਨੁਨ ਪਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਭਰਬ
 ਰੀ ਗੋਸਟਿ ਹੋਈ॥ ਮਨ ਮਾਨਿਆ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਸੇਈ॥ ੩॥ ਭੁਰਬਰੀ ਵਾਚਾ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਬੋਝੀ ਕਿਉ
 ਕਰਿ ਵਾਣੀ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਦੁਬਧਾ ਦੁਰਮਤਿ ਤਿਆਗੀ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਦੁਨੀਆ ਦੁਤਰਤੁ ਰਿਆ॥ ਕਿਉ ਕ
 ਰਿਬ ਲੇਜੀ ਵਤੁ ਮਰਿਆ॥ ਕਵਨੁ ਗੁਰੂ ਜਿ ਸਦੀਖ ਆਦੀਨੀ॥ ਭੁਰਬਰੀ ਪ੍ਰਵੇਤੁ ਤਪੁ ਬੀਨੀ॥ ੪॥
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੋਝੀ ਤਿਗਹ ਦਸਾਇਆ॥ ਸਾਹਿਜਿ ਮਿਲੇ ਜਗਤੀ ਵਨ ਪਾਇਆ॥
 ਦੁਬਧਾ ਦੁਰਮਤਿ ਤਿਆਗੀਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਗ ਬਿਜੋਗ ਪਰਜਾ ਲੋ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਗਤਿ ਪਤਿ ਮ
 ਤਿ ਹੋਨ ਲੋ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੁਨੀਆ ਦੁਤਰਿਤੁ ਰਿਆ॥ ਸਬਦੁ ਮੁਏ ਫਿਰ ਬਹੁ ਰਿਨ ਮਰਿਆ॥ ੫॥ ਸਬ
 ਦੁ ਗੁਰੂ ਸਚ ਦੀਨੀ ਦੀਖਿਆ॥ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਪੁਰੇ ਸਚ ਪਰੀਖਿਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਚੇ ਸਚ ਪਛਾਣੇ॥ ਮਨ
 ਮੁਖਿ ਵਾਦੀ ਤਤੁ ਨ ਜਾਣੇ॥ ਚੀਨੇ ਤਤੁ ਗੁਰੂ ਸਬਦੀ ਮੇਲਾ॥ ਸਬਦੁ ਗੁਰੂ ਸੁਰਤਿ ਪੁਨ ਚੇਲਾ॥ ਅੰਤੁ ਰਿਰ
 ਤੁ ਨ ਗਿਆਨ ਪੂਰੰਗਾ॥ ਅੰਤੁ ਰਿਨਾ ਮੁਖਿ ਆਨੁ ਅਖੰਡਾ॥ ਸੁਣੁ ਭੁਰਬਰੀ ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ॥ ਸਚੁ ਨਿਰੰਤਰ
 ਤਤੁ ਵੇਰੋ ਲੇ॥ ੬॥ ਗੋਰ ਬੋਵਾਚਾ॥ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸਤਿ ਵੰਤਾ ਸਾਨਾ॥ ਪੈਰੇ ਇਦੀ ਮਾਰ ਨਿਵਾਨਾ॥ ਨਾਮ
 ਦਾਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਇਸਨਾਨੀ॥ ਧ੍ਰੁਵ ਮਕਾ ਬੇਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰਿਆਨੀ॥ ਬੋਲੇ ਸਚੁ ਨ ਰਾਈ ਮਿਥਿਆ॥

ਏਹਾਅੰਦਿਪੁਰਖਕੀਸਿਖਿਆਜੋਗਕੇਲਖਣਸੁਣਹੋਪੁਤਾਗੋਰਖਕਹੈਸੋਈਅਉਧੁਤਾ॥੭॥
 ਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ਚੰਚਲਚਾਇਨਪਾਸੇਖੇਲੋ॥ਕਾਮਨਵਾਮਨਤਿਆਗੋਗੁਰਮੇਲੋ॥ਚੰਚ
 ਲਨਾਰਿਨਜਾਇਅਖਾੜੇ॥ਗਗਨੰਤਰਧਨਖਸਹਜਿਮੈਚਾੜੇ॥ਰਹੈਇਕੰਤਸਬਦਨਿਰਧਾਣਾ॥
 ਦਰਗਹਿਪੈਧਾਪਤਿਪਰਵਾਣਾ॥ਮੈਸੇਸੰਜਮਰਹੈਗੁਰਪੁਤਾਨਾਨਕਕਹੈਸੋਈਅਉਧੁਤਾ॥੮॥
 ਕਨਕਕਾਮਨੀਸਿਉਨਹੀਗਾਤਾ॥ਪਰਦਰਬਨਹਿਰੈਨਪਰਤਿਆਗਾਤਾ॥ਜਿਹਧਾਮੁਖੈਨਭਾਖ
 ਅਸਤਿਆਮਨਮਾਣਕਮਨਤੇਪਤੀਆਨਾ॥ਮਨਤੇਮਨਮਾਨਿਆਗੁਰਤੇਸੁਮਝਾਨਾ॥ਪਰਦਰਕੀ
 ਖਬਰਸਚਸਬਦਸਿਵਾਤੀ॥ਅਬਚਲਨਗਰੀਸਚਜੋਗਪਛਾਤੀ॥ਜੋਗਮਾਰਗਕੀਅੈਸੀਚਾ
 ਲਾ॥ਪੁਣਵਤਿਨਾਨਕਸੁਣਿਹੋਧਾਲਾ॥੯॥ਗੋਰਖੇਵਾਚਾ॥ਕਵਨਰੂਪਕਵਨਾਧਿਸਥਾਰਾ॥ਕਵ
 ਨਅਰੰਭਕਵਨਅਕਾਰਾ॥ਕਿਤੁਪਾਰਿਵਸੈਕਵਨਅਚਾਰਾ॥ਕਵਨਸੁਰਜਾਕਵਨਸਮਹਤਾ॥
 ਕਵਨਸੋਪੁਰਖਪੁਰਖਪਤਿਤੋਤਾ॥ਕਵਨਸੋਧੈਲੇਕਵਨਸਪੇਖੈ॥ਕਵਨਸੋਜੋਤੁਨਿਰੰਤੁਰਿਦੇਖੈ॥
 ਕਹਾਤੇਆਵੈਕਹਾਇਹੁਜਾਇ॥ਪਿਰੁਪਨੈਜੀਉਕਹਾਸਮਾਇ॥ਇਸਕਥਾਕਾਦੇਹੁਵੀਚਾਰਾ॥
 ਬੈਲੈਗੋਰਖਤਤੇਤਤਸਾਰਾ॥੧੦॥ਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ਸਚਰੂਪਪਉਨਾਧਿਸਥਾਰਾ॥ਅ
 ਗਨਅਰੰਭਸਬਦਅਕਾਰਾ॥ਗੁਰਮੁਖਸਚਸਚਅਚਾਰਾ॥ਗੁਰਮੁਖੀਨਿਜਪਾਰਿਮਹਸੀਵ
 ਸੈ॥ਅਮਰਹੋਇਫਿਰਕਾਸਨਗਸੋ॥ਅਨਗਜਾਪਵਨਤੈਮਹਤਾ॥ਨਿਰੰਜਨਪੁਰਖਪੁਰਖ
 ਪਤਿਤੋਤਾ॥ਬੈਲੈਪਵਨਅਗਨਭੜਵਾਉ॥ਸਚਪੇਖੈਜੋਤੁਨਿਰੰਦਨਗਾਉ॥ਹੁਕਮੇਆਵੈਹੁ
 ਕਮੇਜਾਉ॥ਪਿਰੁਪਨੈਜੀਉਸਚਸਮਾਉ॥ਏਹਅਗਮਕਥਾਕਥੀਲਜਾਇ॥ਸਤਿਗੁਰਪੂਰੇਦੀਅ

ਵਿਖਾਇ। ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ ਸਚੀ ਗਾਥਾ। ਸੁਣਹੋ ਭਰਥਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥਾ॥ ੧੧॥ ਜਤੁ ਪਤਾਗਾਧੀ ੨੧੦
 ਰਜ ਸੁਨਿਆਗਾ ਅਤਰਣ ਮਤਿ ਵੇਦ ਹਥੀਆਗਾ। ਗੁਰ ਸਬਦ ਸਚੁ ਸਚੀ ਪਰਮ ਸਾਲਾ। ਸਚਕ
 ਰਿਭਾਗੁ ਤਤਲੈ ਛਾਲਾ। ਘੜੀਐ ਸਬਦ ਸਚੀ ਟੰਗ ਸਾਲਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਦਾ ਦਇਆਲਾ।
 ਨਾਨਕ ਲਦੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਾ॥ ੧੨॥ ਏਹੁ ਸਚੀ ਗੋਸਾਟਿ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਈ। ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾਚੀ
 ਨੇਕੋਈ। ਸਚਖੰਡ ਕੀਧਾਈ ਅਖੰਡਾ। ਗੁਰਮੁਖ ਜਪੈ ਖੰਡ ਧੁਮੰਡਾ। ਸੇਤੁ ਬੰਦਗੀ ਮੇਸਰ ਹੋਈ। ਪੁ
 ਣਵਤ ਨਾਨਕ ਤਾਰੇ ਸੋਈ॥ ੧੩॥ ਸੇਤੁ ਬੰਦਗੀ ਮੇਸਰ ਮੇਲਾ। ਗੋਰਖ ਭਰਥਰੀ ਏਕ ਗੁਰੁ ਏਕ ਚੋਲਾ
 ਗੋਰਖ ਬੋਲੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ। ਹਮ ਭੂਲੇ ਤੂੰ ਗਾਹ ਬਤਾਇ। ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ ਸਚੀ ਧਾਈ। ਸੁਣਹੋ ਗੋਰ
 ਖ ਨਿਰੰਜਨ ਪ੍ਰਾਣੀ॥ ੧੪॥ ਗੁਰਮੁਖ ਸਚ ਜੋਗਕਮਾਉ। ਨਿਜ ਪਰਿਮਾਣੀ ਪਾਵਹਿ ਬਾਉ। ਸਤਿ
 ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀਰੀਧਿਆ ਲੇਹਾ। ਅਮਰ ਪੂਰਨ ਗਰੀਬ ਸਹਿ ਪ੍ਰਿਥੇਹਾ॥ ੧੫॥ ਤੀਨ ਚਾਰ ਚਉਥੇ
 ਚਉਮਹਲੇ। ਪੰਜ ਸਤਿ ਨਉ ਗੁਣ ਗਿਆਨ ਅਮੋਲੇ। ਨਉ ਪਾਰਿਛਾਢਿ ਦਸਵੇਦੁਆਗ। ਤੁਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਪੀਵਹਿ ਸਬਦ ਅਪਾਰਾ। ਤੁਹ ਅਨਹਦ ਵਾਜੇ ਪੁਨਿਓ ਅੰਕਾਰਾ। ਨਾਨਕ ਜੋ ਤੀਜੋ ਤੀਅਪਾਰਾ॥ ੧੬॥
 ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਗਵੇ ਪਰਵਹਾ। ਦਹ ਦਿਸ ਮੇਟ ਦਸਾਏ ਰਾਹਾ। ਸਚਾ ਬਿਭੂਤ ਦਰਸਨ ਪ੍ਰਿਆਉ। ਐ
 ਸਾ ਜੋਗੀ ਜੋਗਕਮਾਉ। ਪੂਰੇ ਗੁਰਕਾਸੁ ਨਉ ਪਦੇਸਾ। ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵ ਮਿਟੈ ਸਭੁ ਭੇਖਾ। ਨਾਨਕ ਬੋ
 ਲੇ ਧੁਮੰਡੀ ਚਾਰਾ। ਐਸਾ ਜੋਗੀ ਜੁਗਤ ਸਚਿ ਸਾਰਾ॥ ੧੭॥ ਵੇਦ ਕਤੇਬ ਸੋਧ ਕਰਨਾ। ਪੰਚਤੋਪ
 ਥੀ ਪੁਛੁ ਪਗਨਾ। ਨਉ ਖੰਡ ਧਰਤੀ ਸਗਲੀ ਫਿਰਹਿ। ਜੋਗਨ ਪਾਵਹਿ ਭਗਮ ਭਰਮ ਮਰਹਿ। ਸਤਿਗੁ
 ਰ ਪੂਰੇ ਕੀਸਰ ਨਾਉ। ਲਖ ਚਉਗਾਸੀ ਜੁਨ ਨਾਧਾਉ। ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮਾਹਿਵਾਸਾ ਪਾਇ। ਆਰਪਹਰਿ

ਹਰਿਨਾਮ ਪੁਸਤਕਾਇਸਚੁ ਜੋਗ ਅਟਲ ਅਸਥਾਨਾ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਣਵੈ ਸਦਾ ਕਰ ਬਾਣਾ ॥ ੧੮ ॥ ਸੁਣ
 ਕੇਤੁ ਰਬਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥਾ ਨਾਮਾ ਬਿਨਾ ਰੂਧੇ ਬਹੁ ਸਾਥਾ ਸਿਧ ਕਸਾਪਗੁ ਰੂਧ ਹੁਚੇ ਏਨਾ ਗੁਰ ਸਬ
 ਦਾ ਬਿਨਾ ਦੁਖੀ ਏਦੁ ਹੋਸੇ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਨਾਨਕ ਬੋਲੈ ॥ ਸਹਜੇ ਨਿਰੰਤਰ ਤਤ ਵਿਰੋਸੇ ॥ ੧੯ ॥ ਤੁਏ
 ਰੋਗ ਰਖ ਕਹਿਆ ॥ ਅਰੇ ਬਾਲਾ ਚਲ ਤਾਹੈ ਸਿਧਾ ਕਾ ਮੇਲਾ ਹੋ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਗੋਰਖ
 ਨਾਥ ਕਹਾਹੈ ਮੇਲਾ ॥ ਤੁਹੋਗੋਰਖ ਕਹਿਆ ਅਚਲ ਵਟਾਲੇ ਅਚਲ ਸਿਧਾ ਕਾ ਮੇਲਾ ਹੋ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਸਿਧੋ ਕਹਾਹੈ ਅਤੇ ਇਥੋ ਕਿਤਨੇ ਕੋਹ ਹੋ ॥ ਤੁਹੋਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਈਹਾ ਸਿਧਿ ਚਉਦਹ
 ਸੈਪੰਜ ਹਤਰ ਕੋਹ ਹੈ ਮੇਲਾ ਕਲਹੈ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਾਹੁ ਤੁਮਤੋ ਸਧੋ ਉਰੁ ਜਾਤੇ ਹੋ
 ਹਮ ਮਨੁ ਖਹੈ ॥ ਤਾਭਰ ਬਰੀ ਬੋਲਿਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਬਾਲਾ ਤੁਤੋ ਕਉ ਸੋ ਕਉ ਭਾਵਤਾ ਬਾਅਬੁ
 ਸੁ ਕੋਕਿਆਹੁਆ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹਾਭਰ ਬਰੀ ਜਿਸ ਕਉ ਸਉ ਭਾਈ ਬੀਸੋ ਹਮ ਕ
 ਉਭੀ ਉਭਾਵੈ ਗਾ ॥ ਤਾਭਰ ਬਰੀ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਕਉ ਸਤੈ ਨਹੀ ਉਭਾਈ ਬੀ ਕਿ ਕਿਸੀ ਅਉ
 ਰਨੇ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ॥ ਸਚ ਸਬਦ ਨੇ ਕਉ ਸਉ ਭਾਈ ॥ ਆਗਿਆ ਏਕ ਕਾਰ ਕੀ
 ਪ੍ਰਾਈ ॥ ਬਿਨਾ ਆਗਿਆ ਸੋ ਕਉ ਨ ਉਭਾਵੈ ॥ ਐਸਾ ਕੋਈ ਦਿਸਟਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ਹਮ ਕੋ ਭੀ ਓਹ ਆਗਿ
 ਆਵੇਇ ॥ ਤੁਮ ਚਲੋ ਅਗੇ ਹਮ ਆਇ ਮੇਲੇਇ ॥ ਤਾਸਿਧਾ ਉਭਾਰੀ ਲੀਤੀ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
 ਹਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸਿਧੋ ਤੇ ਗਏ ॥ ਤਾਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀਜੋ ਤੁਸਾਡੀ ਰਜਾਇ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਲ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀ ਭੀ ਜਾਈਏ ॥ ਜੇ ਅਸਾਨੁ ਭੀ ਕਰਤਾਰ ਸੈ ਜਾਏ ॥ ਤਾਭਾ
 ਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਕੁਲਾਜੀ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਉਭਾਰੀ ਲੀਤੀ ॥ ਜਾਏ ਅਚਲ ਵਟਾਲੇ ਹਿਕ

ਧਿਪਲਦੇਹੇਠਥਲਾਆਹਉਸਉਪਰਥੈਠਗਏ। ਜਾਸਿਧਆਇਤਾਕਿਆਦੇਖਨਜੋਨਾਨਕ ੨੧੧
 ਰੁਪਾਅਗੇਹੀਥੈਠਾਪੈ। ਤੁਰਗੋਰਖਨਾਥਕਹਿਆਆਦੇਸਹੋਨਾਨਕਤਪਾਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕ
 ਹਿਆਆਦੇਸਏਕੰਕਾਰਕੋਹੋਗੋਰਖਨਾਥ। ਤੁਰਗੋਰਥਰੀਕਹਿਆਅਰੇਨਾਨਕਤਪਾਤੀਕਿਛ
 ਵਿਸਟੀਭੀਪੈ। ਤੁਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਅਰੇਕੁਰਬ ਰੀ। ਦਿਸਟਿਹਮਾਰੀਏਕੰਕਾਰਗਾਸ
 ਚਮਤਕੀਆਨਿਸਤਾਰਾ। ਉਸਤਾਦਹਮਾਰਾਸਤਿਗੁਰਪੂਰਾ। ਆਦਿਅੰਤਬਚਨਾਕਾਸੂਰਾ। ਜਿ
 ਨਹਮਕੋਪੰਖਲਗਾਇਐਸ਼ੋ। ਤੁਮਤੇਆਗੇਈਹਾਆਇਥੈਸੇ। ਨਾਨਕਕੋਪ੍ਰਭਾਕਿਰਪਾਕੀ
 ਨੀ। ਸੁਣਹੋਕੁਰਬਰੀਤੈਅਕਲਨਲੀਨੀ। ੨੦। ਜਾਉਬੋਮੇਲਾਉਝਾਨਿਆਤਾਵਟਾਲੇਦਿਆ
 ਲੋਕਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਨੂੰਸਿਵਾਤਾ। ਲੋਕਆਏਕਰਿਕਈਪੈਰੀਪਏ। ਅਤੇਬਹੁਤਦੁਸਟੀਸ
 ਗੋਕਰਨਾ। ਤੁਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਕਿਉਭਾਈਬਾਲਾਇਥੇਲੋਕਦੁਖਦਾਹੈ। ਅਤੇਭਾਈ
 ਬਾਲਾਅਸਾਮਰਦਾਨੇਦੇਪੁਤਨਉਥੇਲੋਜਾਣਾਹੈ। ਅਤੇਦੁਇਸਾਧਕੰਧਾਰਵਿਚਹੈਨਉਨਾਨਾਸ
 ਅਸਾਨ੍ਹਾਵਚਨਹੈਉਨਾਨੂੰਮਿਲਣਾਹੈ। ਤੁਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਜੀਸਤਜਾਦਾਮਰਦਾਨੇਦਾਪੁ
 ਤਲਵੰਡੀਪੈ। ਤੁਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਉਸਤਾਈਉਥੇਲੋਜਾਣਾਹੈਜਗੁਰਾਤ
 ਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਚਲੋ। ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰਾ। ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਤੁਰ
 ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਉਥੋਭੋਭਾਰੀਲੀਤੀ। ਆਇਚੰਦ੍ਰਾਨਸੰਧੂਦੋਖੁਹਤੇਉਤਰੇ। ਬਾਲੇਦੋਧਿਉਦਾ
 ਖੁਹਥਾ। ਤੁਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਭਾਈਬਾਲਾ। ਗਾਇਬੁਲਾਰਤਾਚਲਗਾਇਆਅਤੇਕ
 ਲੂਕੀਚਲਗਾਇਆ। ਅਤੇਅੰਮਾਧੀਧੀਭੀਚਲਗਈ। ਚਾਚਾਲਾਬੁਰਹਦਾਹੈਓਹਚਮਲਪਉਸੀ

ਅਤੇ ਅਸਾਜ ਰੂਰਜਾ ਵਣਾਹੈ। ਤੂੰ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਪੁਰਨੂੰ ਸਦ ਲਿਆਉਂਦਾ ਪਾਤਿਆ। ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਨਾਹੀ
 ਤਾਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੂੰ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਆਹੋ। ਤਾਭਾਈ ਬਾ
 ਲੇ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲੇ ਜਾਇ ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੂੰ ਸਦਿਆ। ਚਾਰ ਪੜੀਆਂ ਗਤ ਗਈ
 ਆਈ। ਤਾ ਸਹਜਾ ਦਾ ਅੰਦਰੇ ਨਿਕਲ ਆਇਆ। ਜਾਣੇ ਬੇਤਾਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸੰਧੂਹੈ। ਜੇ ਨਾਨ
 ਕ ਤਪੇ ਨਾਲ ਆਹਾ। ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਿਉ ਭੀ ਨਾ ਬੇ ਆਹਾ ਦਿਨਾ ਦੇ। ਸਿਧਾਣ ਕਰਿ ਸਹਜਾ ਦਾ ਪੈਰ
 ਤੇ ਦੁਹਿ ਪਇਆ। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲੇ ਵਚਨ ਕੀਤਾ ਸਹਜਾ ਦਾ ਕਰਤਾਰ ਭੁਲਾ ਕਰੇ। ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਾ
 ਉਦੀ ਦਾਤ ਦੇਵੈ। ਸੁਣ ਭਾਈ ਸਹਜਾ ਦਾ ਤੈ ਨਾਨਕ ਤਪਾਸ ਦਾ ਹਈ। ਤਾ ਸਹਜਾ ਦੇ ਆਖਿਆ ਜੀ
 ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ ਕਿਥੈ ਹੈ। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਸਹਜਾ ਦਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਹੈ। ਤੂੰ
 ਤਰਤੁ ਚਲਾ। ਤਾ ਸਹਜਾ ਦਾ ਕਰਮਾ ਦਾ ਬਸੀ ਆਹਾ। ਉਠ ਨਾਲ ਹੋਇਆ। ਆਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਦੁਹਿ ਪਇਆ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਸਹਜਾ ਦਾ ਤੇਰਾ ਪਿਉ ਕਾਲਵ ਸਹੋਇ
 ਆ। ਅਸਾਨੂੰ ਜੋਗ ਆਹਾ ਤੈ ਨੂੰ ਸਿਰ ਪਾਉ ਦੇਣਾ ਆਹਾ। ਆਖ ਤੈ ਨੂੰ ਕੇਹੜਾ ਸਿਰੇ ਪਾਉ ਦੇਵੀਏ।
 ਤਾ ਸਹਜਾ ਦੇ ਆਖਿਆ ਜੇ ਬਾਬੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਹਈ ਸੋ ਮੈਂ ਨੂੰ ਦੇਹਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖ
 ਆਸੁਣ ਸਹਜਾ ਦਾ ਤੇਰੇ ਪਿਉ ਅਸਾ ਬੇਸਾਨ ਨਾ ਮੰਗ ਲੀਤਾ। ਅਸਾਉ ਸਤਾਈ ਸਾਫ਼ੀ ਆਜੇ ਤੂੰ
 ਬੇਚਲ ਕਰਿ ਰਹੇ ਤਾਂ ਤੂੰ ਭੀ ਓਸੇ ਜੇਹਾ ਹੋਵੈ। ਅਗੇ ਤੇਰੀ ਖਸੀ ਜੇ ਤੂੰ ਆਖੇ ਸੋਈ ਕਰੀਏ। ਤਾ ਸਹਜਾ
 ਦੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਬਾਬੇ ਦੇ ਥਾਨ ਤੇ ਲੈ ਚਲੇ। ਤਾ ਮੈਂ ਤੂੰ ਭੀ ਮਿਤਰ ਵਾਨ ਹੋਵੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਆਖਿਆ ਚਲ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੂੰ ਲੈ ਚਲੀਏ ਉਥੇ ਹੀ। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ

ਜੀਚਲੋ॥ ਤੁਸੈ ਚਲੇ ਜਾਮੁ ਸਤਾਨ ਦੀਧਰਤੀ ਗਏ ਨੇੜੇ ਤੁਲੀਭੇ ਦੇ ਨਉ ਕੋਹ ਪਰੇ ਉਥੇ ਹਿਕ ਸਜ ੨੧੨
 ਟੁਥੈ ਠਾ ਆਹਾ॥ ਕੇਹੀ ਤੁਰਾਦਾ ਆਹ ਜੇਹੀ ਤੁਰਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਥੈ ਸਨੇਹੇ ਦੇ ਪੈਨਾ॥ ਤੁਰਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਆਖਿਆ ਸਹਜਾ ਦਾਇਸ ਗਿਰਾਵ ਵਿਚ ਜਾਹ ਪਰ ਤੁਰੇ ਨਾਹੀ॥ ਤੁਸਹ ਜਾਏ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈ
 ਨ ਕੇਹਾ ਕਰਹੈ॥ ਜੇ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋ॥ ਤੁਸਹ ਜਾਏ ਦੇ ਗਲ ਓਚੇ ਕਪੜੇ ਆਹੋ॥ ਜਾਇਸਹ ਜ
 ਏਰਾ ਮਸਤਿ ਕੀਤੀ॥ ਤੁਸਹ ਜਾਏ ਥੋਲਿਆ ਆਉ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰਾ॥ ਤੁਫੇਰ ਸਜਣ ਪਾਛਿ
 ਆਭਾਈ ਕਿਥੇ ਆਇਓ॥ ਤੁਸਹ ਜਾਏ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਪਰੇ ਸੀਹਾਂ॥ ਤੁਸਹ ਜਣ ਆਖਿਆ ਭ
 ਈ ਤੁਕ ਉਣਹੋ ਦਾਹੈ ਸਚੁ ਆਖਾ॥ ਤੁਸਹ ਜਾਏ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮੈ ਮਿਰਾਸੀ ਹੋ ਦਾਹਾਂ॥ ਤੁਸਹ ਜਣ
 ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਕਿਸੇ ਵੇਰੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਮਿਰਾਸੀ ਹੋ॥ ਤੁਸਹ ਜਾਏ ਆਖਿਆ ਜਿਨ ਮਾਨ ਮੈ ਵੇਰੇ
 ਆਦਮੀ ਦਾ ਮਿਰਾਸੀ ਹਾਂ॥ ਤੁਫੇਰ ਸਜਣ ਪਾਛਿ ਆਭਾਈ ਉਸਦਾ ਨਾਉ ਕਿ ਆਹੈ॥ ਤੁਸਹ ਜਾਏ ਆ
 ਖਿਆ ਜੀ ਉਸਦਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਹੋ॥ ਤੁਸਹ ਜਣ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਓਹ ਕਉਣਹੋ ਦਾਹੈ॥ ਤੁਸਹ ਜ
 ਦੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਧਰੀ ਹੋ ਦਾਹੈ ਵਡਾ ਆਦਮੀ ਹੋ॥ ਤੁਸਹ ਜਣ ਫੇਰ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਓਹ ਅਸਾਜੇ ਹੋ
 ਹੋ॥ ਤੁਸਹ ਜਾਏ ਆਖਿਆ ਜਿ ਮਾਨ ਤੁਸਾਥੇ ਭੀ ਵਡਾ ਆਦਮੀ ਹੋ॥ ਤੁਸਹ ਜਣ ਆਪਣਿਆ ਅ
 ਦਮੀ ਆਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਇਹ ਵੇਰੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਮਿਰਾਸੀ ਹੋ॥ ਇਸਦੀ ਭੁਲੀ ਤੁਰਹਿ ਖਿਜ
 ਮਤ ਕਰਈ॥ ਭੁਲੀ ਤੁਰਹੁ ਖੁਲਾਵਣਾ॥ ਜਾਹਿ ਭਾਈ ਇਨਾ ਨਾਸਾ॥ ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੁਖ ਸਾਵਣੁ ਗਏ॥
 ਜਾਇਓਰ ਸਹਜਾ ਦੇ ਦੇ ਕਪੜੇ ਸਾਹਿਲੀ ਤੇ ਅਨਾ॥ ਅਤੇ ਲਗੇ ਆਖਣ ਦਸ ਭਾਈ ਹੋਰ ਤੇ ਰੇ ਪਾਸ
 ਕਿ ਆਹੈ॥ ਤੁਸਹ ਜਾਏ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਭੁਲੇਤਾ ਪਾਜੀ ਮੈ ਨੂਭੁ ਲੀਜ ਗਭੇ ਜਿ ਆਹਈ

ਲੇ

ਕਪੜੇ ਲਾਹਿਲੀ ਤੇ ਅਤੇ ਬੰਨ ਬਹਾਇਆ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਲ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
 ਅਸਾਨ ਸਹਜਾ ਦੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਦੇ ਵੇਖਾਇਖੜੇ
 ਹੋਇ। ਦੋਖ ਨਤਾਕਿ ਅਦੋਖ ਨਜੋ ਸਜਣ ਮੈਂ ਸੀਤਰਾ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਜਿਸਤਰਾ ਵਡੇ ਪਰਮ ਬੈਂਸ ਨੇ ਹੋ
 ਦੇ ਪੈਨ। ਤਾਜਾ ਦੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਸਜਣਾ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ। ਅੰਗੇ ਸਜਣ ਬੇ
 ਲਿਆ ਆਉ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਸਜਣਾ ਇਥੇ ਅਸਾਨੁ ਹਿ
 ਕਮਿਰਾ ਸੀ ਆਇਆ ਮਾਹਾ। ਤਾਸਜਣਾ ਆਖਿਆ ਇਥੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਆਇਆ। ਤਾਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਸਜਣਾ ਮੁਕਰਦਾ ਹੋਇ ਬੇਹੀ ਆਇਆ ਹੈ। ਅੰਗੇ ਸਜਣ
 ਆਖਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀ ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ਹੋ ਮੈਨੂੰ ਕਿਆ ਜਰੂਰ ਪਈ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਮੁਕਰਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਜਾਹਿ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਇਸ ਬੈਂਸ ਨੇ ਦਾ ਮੁਹ ਕਾਲਾ ਕਰਾ। ਅੰਦਰੋ ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੂੰ
 ਕਢ ਲਿਆਉ। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜਾਇ ਅੰਦਰ ਵੜਿਆ ਦੇਖੈ ਤਾਸਹਜਾ ਦਾ ਬਧਾ ਬੈਠਾ ਹੈ
 ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਉਠ ਸਹਜਾ ਦਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਦਾ ਹਈ। ਤਾਸਹਜਾ ਦੇ ਆਖਿ
 ਆਜਜਮਾਨ ਤੁਸਾ ਮੈਨੂੰ ਕਿਥੇ ਭੇਜਿਆ। ਮੇਰੇ ਕਪੜੇ ਲਾਹਿਲੀ ਤੇ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਘੀਨਿ ਘਾਤਿਓ
 ਨੇ। ਮੈਂ ਕਿਆ ਕਰਾ। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਸਹਜਾ ਦਾ ਹੁਣ ਕਪੜੇ ਭੀ ਤੇਰੇ ਲੈ ਦੇਹਾਂ। ਜਿ
 ਨਾ ਬਧਾ ਆਹਾ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਮਿਦੇ ਹੋਇ। ਅਤੇ ਕਪੜੇ ਦੇ ਵਨ ਨਾਹੀ। ਆਖਨੇ ਹੁਜੇਗਾ ਆਇਆ
 ਆਹਾ। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਚਲ ਸਹਜਾ ਦਾ ਕਪੜੇ ਉਥੇ ਹੀ ਆਏ ਰਹਨਗੇ। ਤੁਓਂ ਦਰ
 ਨਾਹੀ। ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ

ਕਹਿਆ ਅਵੇ ਸਹਜਾ ਦਾ ਕਪੜੇ ਕਿਥੇ ਨੀ। ਤੁਸਹਿ ਜਾਵੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਇਹ ਕੁਲਾ ਭਗਤਿ ਧੈ ਸਨੇ ਹੋਇ ੩੧੩
 ਹਤਾਠ ਗਹੈ ਜੀ। ਰੋਟੀ ਖਾਵਣ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਅੰਦਰ ਵਾੜ ਕਹਿ ਕਪੜੇ ਲਾਹਿ ਲੀਤੋ ਨੇ। ਅਤੇ ਬੈਠਾ ਪਾਤਿਓ
 ਇਹ ਕੰਮ ਕਰ ਦਾਧੈ ਇਹ ਭਗਤਿ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਸਜਣਾ ਇਹ ਕਿਆ ਕੰਮ ਤੂੰ
 ਕਰ ਦਾਹੈ। ਤੁਮ ਅਗੋ ਸਜਣ ਸਰਸਿ ਦਾਹੈ ਇਆ। ਬੋਲ ਸੀਘੇ ਨਹੀ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂ ਸਬਦ ਪ੍ਰ
 ਪਤਿ ਹੋਇਆ ॥ ਸੁਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਉਜਲ ਕੋਹ ਚਲਿ ਕੁਣਾ ਪੋਟ ਮਕਾਲ ਤੀ ਮਸੂ। ਧੋਤਿ ਆਜੂ
 ਠਨ ਉਤਰੈ ਜੇ ਸਭਿ ਧੋਵਾਤਿ ਸਾ ॥ ੧ ॥ ਸਜਣ ਸੇਈ ਨਾਸ ਮੈ ਚਲਾਇਆ ਨਾਸ ਚਲੈ ਨੇ। ਜਿਥੈ ਲੇਖਾ
 ਮੰਗਿਏ ਉਥੈ ਖੜੋ ਦਿਸੰਨਾ ॥ ੨ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਅੰਝਾਣਿ ਪਿਪਲ ਜੀ ਮਿਆ ਬੁਹੇ ਤੇ ਧਰਮ ਸਾਲਾ। ਬਾਹ
 ਰ ਦਿਸੈ ਸੋਹਣਾ ਅੰਦਰ ਬੋਟੇ ਲਾਸਾ ॥ ੩ ॥ ਅਥੇਟਿ ਕਾਲਾ ਲਹੈ ਗਲ ਵਿਚ ਮਾਲਾ ਚਾਗ। ਬਾਤੁ ਫਰੇ
 ਸੀ ਸਿਖਿਆ ਠਗਣ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ਕੋਠੇ ਮੰਝ ਪਮਾਨੀ ਆਪਾ ਸਹੁ ਚਿਤ ਵੀਆਹਿ। ਫੁਠੀ ਆਕੰ
 ਮਨਾ ਆਵਨੀ ਵਿਚੋ ਸੁਖ ਣੀਆਹ ॥ ੫ ॥ ਬਗਾਬ ਗੇ ਕਪੜੇ ਤੀ ਰਬ ਮੰਝ ਵਸੰਨਾ। ਪੁਟ ਪੁਟ ਜੀਅ
 ਖਾਵਣੇ ਬਗੇ ਨ ਕਹੀਅਨਾ ॥ ੬ ॥ ਸਿਮਲ ਰੁਖ ਸਰੀਰ ਮੈ ਮੈ ਜਨ ਦੇਖ ਭੁਲੰਨਾ। ਸੇਫਲ ਕੰਮਨਾ ਆ
 ਵਨੀ ਤੇਗੁਣ ਮੈ ਤਨਹੰਨਾ ॥ ੭ ॥ ਅੰਧ ਲੋਭੁ ਰਉਠਾਇਆ ਰੁਗਰਵਾਟ ਬਹੁਤਾ। ਅਖੀ ਲੋੜੀ ਨਾਸਾ
 ਹਾਰਿ ਚੜ੍ਹ ਲੰਘਾ ਕਿਤਾ ॥ ੮ ॥ ਚਾਕਰੀ ਆਚਰੀ ਗਿਆਈ ਆਮੋ ਵਰਸਿਆ ਣ ਪਾਕਿਤਾ। ਨਾਨਕ ਨਾ
 ਮ ਸਮਾਸਤੁ ਬਧਾ ਫੁਟਹਿ ਜਿਤਾ ॥ ੯ ॥ ਤੁਸਜਣ ਠਗ ਰੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰੇ ਤੇ ਢਹਿ ਪਾਇਆ। ਤੁਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸਜਣਾ ਅਜੇਹਾ ਕੰਮ ਛੋਤੇ ਤਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿਹਰ ਵਾਨ ਹੋਵੀ। ਅਤੇ ਕਰਤਾਰ
 ਕਰਤਾਰ ਜਪੇ ਤਾ ਕੁਛੁ ਜੀਆ ਦਾ ਭੁਲਾਹੋਵੀ। ਤੁਸਜਣ ਆਖਿਆ ਸੀ ਹੁਣ ਮੈ ਨੂ ਰਖ ਸੇਹਾ। ਮੈ ਅਉਗ

ਏਥਹੁਤਕੀਤੇਹੈਨਾ। ਤੁਸੀਮੇਰੇਕਰਮਾਨੂੰਇਧਰਆਇਹੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣੁਕਾਈਸ
 ਜਣਾਇਹਸੁਣਜਾਦਾਤੇਰਾਗਮਦਾਸੋਹੈ॥ ਅਤੇਮਿਰਾਸੀਹਈ॥ ਜੇਇਸਤਾਈਮਨੇਗਾਤਾਕਰਤਾਰ
 ਮਿਹਰਵਾਨੋਹੋਈਗਾ॥ ਅਤੇਅਗੋਹੋਰਕਰੇਗਾਨਾਹੀ॥ ਤਾਸਜਣਆਖਿਆਜੀਪਿਛਲੇਬਖਸੀ
 ਅਨਾਅਗੋਨਾਕਰਾਗਾ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਤਾਈਸਜਣਾਅਸੀਤਿਰੇਹੀਵਾਸਤੇਆ
 ਇਹਾਂ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸਜਣਨੂੰਨਿਵਾਜਕਰਅਗੋਚਲਿਆ॥ ੩੯॥ ਬੋਲਹੁਕਾਈਜੀਵਾ
 ਹਗੁਰੂ॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਅਗੋਸਹਜਾਦੇਨੂੰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਖਰਮੇਸਹਰਿਜਾਇਖੜਾਕੀ
 ਤਾਆਖਿਓਸਸਹਜਾਦਾਇਹੁਤੇਰੇਪਿਉਮਰਦਾਨੇਦੈਸਮਾਧਹਈ॥ ਤਾਸਹਜਾਦੇਉਥੇਮਥਾਟੇ
 ਕਿਆ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸਹਜਾਦਾਅਸਾਡਾਕਾਹੈਆਮੰਨਸੀ॥ ਤਾਸਹਜਾਦੇਕਹਿਆ
 ਜੇਤੁਸੀਆਖੈਸੈਮਨਾ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਸਹਜਾਦਾਤੁਇਥੇਹੀਰਹਾ॥ ਮਰਦਾਨਾਅ
 ਸਾਡਾਯਾਰਆਹਾ॥ ਤਾਸਹਜਾਦੇਆਖਿਆਜੀਟਬਰਤਉਥੇਹੀਰਹੇ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿ
 ਆਸਹਜਾਦਾਇਥੇਮਰਦਾਨੇਅਤੇਤੇਰੀਮੰਜੀਹੋਵੈਗੀ॥ ਅਸੀਇਸਵਾਸਤੇਆਖਦੇਹਾਂ॥ ਤੁੰਟ
 ਬਰਆਪਣੇਲੈਆਉ॥ ਤਾਸਹਜਾਦੇਆਖਿਆਜੀਤੁਸੀਕਿਧਰਨੂੰਹੋਵੈਗਾਅਤੇਮੈਕਿਸਅਧਾਰ
 ਰਹਾ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸਹਜਾਦਾਜਿਤਵੇਲੇਤੁੰਯਾਦਕਰੇਗਾਅਸੀਤਿਤੇਵੇਲੇ
 ਤੇਰੇਪਾਸਖੜੇਆਹੇ॥ ਤੁੰਜਤਿਪ੍ਰਤੀਤਕਰਜਾਏ॥ ਤਾਸਹਜਾਦੇਆਖਿਆਜੀਮੈਨ੍ਹਪ੍ਰਤੀਤਹੈ
 ੪॥ ਬੋਲਹੁਕਾਈਜੀਵਾਹਗੁਰੂ॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਉਥੇਉਡਾਰੀਲੀਤੀ॥

ਤਾਜਾਇਕੁ ਧਾਰਵਿਚਖੇਰੋਇ। ਉਥੇਹਿ ਕਮੁਗਲਫਕੀਰਆਗਉਸਦਾਨਾਓਯਾਰਅਲੀਆ ੩੧੪
 ਹਾਉਸਨਾਲਭੇਟਾਹੋਈ। ਤਾਉਸਪਾਛਿਆਸੁਆਲਕੀਤੋਸੁ। ਸੁਮਾਨਾਮਚਿਦਾਰੀ। ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆਮਾਨਾਮਨਾਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀ। ਫੇਰਮੁਗਲਬੋਲਿਆਮਾਨੇਸਿਫਮੀਦਸਾ।
 ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆਮਾਬੰਦਾਖੁਦਾਇਸਾ। ਤਾਫੇਰਮੁਗਲਪਾਛਿਆਸੁਮਾਪੀਰਗੁਫਤਾ।
 ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆਮਾਪੀਰਜੀਦਾਪੀਰ। ਤਾਫੇਰਮੁਗਲਬੋਲਿਆਸੁਮਾਪੀਰਜੀਦਪੀ
 ਰਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਾਰੇਆਰੇ। ਫੇਰਮੁਗਲਕਹਿਆਮਾਇਤਕਾਦੇਨੇਸਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕੀਕਹਿਆਚਿਗੁਫਤਾ। ਤਾਮੁਗਲਕਹਿਆਪੈਦਾਸੁਦਮੁਰਦਿਸੁਦੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ
 ਯਕਖੁਦਾਇਪੀਰਸੁਦਾਕੁਲਆਲਮਮੁਰੀਦਾ। ਫਕੀਰਖਬਰਦਾਰਨਿਗਾਹਿਦਿਗਰਨਦ
 ਰੀ। ਤਾਮੁਗਲਪੈਰਾਤੋਰਿਗਪਾਇਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਖੁਦਾਇਦਾਰੀਦਿਗਰਨੇਸ
 ਖੁਦਾਇਦਾਰੀ। ਤਾਮੁਗਲਬੋਲਿਆਸੁਮਾਪੀਰਸਾਮੁਰੀਦਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸ
 ਮਾਨਾਮਚਿਦਾਰੀ। ਤਾਮੁਗਲਕਹਿਆਮਾਸਮਯਾਰਅਲੀਦਾਰੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿ
 ਆਗਫਤਨਾਨਕਸੁਮਾਨਾਮਬਾਬਾਵਲੀਕਧਾਰੀ। ੪੧॥ ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ ॥ ਸਾ
 ਖੀਰੋਰਚਲੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕੋਧਾਰਵਿਚੋਨਿਕਲਿਆਹਿਕਸੁਦੇਹਨੁਚਲਿਆ। ਉਸ
 ਮੁਗਲਦਾਯਾਰਆਹਸੇਖਸਰਫਪਠਾਏਆਹਾ। ਘੋਰਸਹਰਦਖਣਦੀਧਰਤੀਦਾਆਹਾ
 ਉਹਮੁਗਲਨਾਲਪਰਚਣਾਵਦਾਆਹਾ। ਉਹਮੁਗਲਪਾਲਿਆਇਆਆਹਾ। ਜਾਪਠਾਣ
 ਦੇਖੇਜੋਅੰਗਕੁਝਹੋਰਆਹਾ। ਅਤੇਹੁਣਕੁਝਹੋਰਹੋ। ਤਾਪਠਾਣਪਾਛਿਆਮੁਗਲਨੁਮੇਮੀਰਤੁਮਾਰਾ

ਪਠਾਣਕਹਿਅਮੀਰਤੂੰਮੁਣਕਉਅਜਮਉਰਨਜਰਮਾਵਤਹੈ॥

ਵਖਤੁਕਿਆਹੈ॥ਤਾਮੁਗਲਕਹਿਆਤੁਣਕਉਕਿਆਨਜਰਮਾਵਤਹੈ॥ਤਾਮੁਗਲਕਹਿਆ
ਖੁਦਾਇਦਾਰੀਤੁਚਠੀਮਦਾਰੀ॥ਤਾਪਠਾਣਕਹਿਆਬੁਝੇ॥ਮੁਗਲਕਹਿਆਹਮਚੁਹਵਾਲ
ਮਸਤ॥ਪਠਾਣਕਹਿਆਕੁਜਾਮ॥ਤਾਮੁਗਲਕਹਿਆਯਕਰਫਕੀਰਹਮਚੁਮੀਰਸੁਦੀ॥
ਪਠਾਣਕਹਿਆਉਗਦੀਦਾਰਮਤੁਲਬਪੁਰਸੀਦੀ॥ਫੇਰਮੁਗਲਕਹਿਆਮਾਬਨਸੁਦੀਉਰ
ਖਲਾਸ॥ਏਮਤੁਲਬਦਰੋਗਨਮੇਆਇਦਾ॥ਤਾਪਠਾਣਕਹਿਆਸੁਮਾਮਾਬਿਰਾਦਰਸੁਮਾ
ਰਜਾਇਸੁਦੀ॥ਮੁਗਲਕਹਿਆਮਤੁਲਬਦੀਦਾਰਉਗਜਾਇ॥ਤਾਪਠਾਣਕਹਿਆਖੁਦਾਇ
ਸੁਤਾਰੀਅਗਰਮਿਹਰਕਰਾਰੀ॥ਤਾਮੁਗਲਕਹਿਆਅਰੇਅਰੇ॥ਤਾਪਠਾਣਕਹਿਆਗੁਫਤ
ਸੁਮਾਬਿਰਾਦਰੇਯਾਰਬਫਾਦਾਰ॥ਤਾਮੁਗਲਕਹਿਆਈਲੁਫਤਿਖੁਦਾਈ॥ਤਾਪਠਾਣਕਹਿਆ
ਮਾਅਰੇਅਰੇ॥ਤਾਪਠਾਣਅਗੇਆਵਦਾਆਹਾਦੁਇਦੇਨਪਰਚਕਰਿਚਲਦਾਰਹਦਾਆਹਾ
ਹੁਇਧਰਨਾਮਚਥੈਠਾਜਾਇਨਾਹੀ॥ਅਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਹਵਿਚਜਾਇਨਿਕਲਿਆ॥
ਅਗੇਦੇਹਵਿਚਹਿਕਖਤਰੇਟਾਵਰਿਆਚਉਦਾਪੰਦਰਾਦਾਆਹਾ॥ਓਹਪਹਰਿਗਤਰਹਦੀ
ਆਹੀ॥ਜੇਆਇਹਿਕਸੁਹਨੇਉਤੇਗਟੀਲਾਹੀਓਸ॥ਸੋਓਹਗਟੀਪਥਰਦੀਨਾਹੀ॥ਓਹ
ਗਟੀਬਰਫਦੀਜੀਮਰਹੀਆਹੀ॥ਤਾਖਤਰੇਟੇਓਹਭੁੰਨੀਲਗਾਨਾਵਣ॥ਨਾਇਮੁਕਤਾਗੁ
ਰੂਨਾਨਕਜੀਪੁਛਿਆਭਾਈਤੂੰਕਉਣਹੈ॥ਅਤੇਤੇਗਨਾਉਕਿਆਹੈ॥ਅਤੇਤੂੰਉਪਦੇਸਾਕਿ
ਸਦਾਕਮਾਉਦਾਹੈ॥ਤਾਓਹਖਤਰੇਟਾਥੇਸਿਆਭਾਈਤੂੰਕਉਪੁਛਦਾਹੈ॥ਤੈਨਕਿਆਪਰੇਜ
ਨਹੈ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਏਕਦੀਹਾਹਮਾਰਾਭਾਈਹੈ॥ਹਮਾਇਸਵਾਸਤੇਪੁਛਤੇਹੈ॥

ਤਾਉ ਸਖਤ ਰੇਟੇ ਕਹਿਆ ਭੀ ਸਕਾਨਾ ਭੀ ਕਿਆ ਭੀ ਅੰਧੇਰਾ ਕਉ ਛੋਪੈ। ਬੇਟਾ ਕਿਸ ਕਾ ਪੈ। ਤੁਗ ੨੧੫
 ਰਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਨਾ ਭੀ ਤੁਓ ਸਕਾ ਬਿਮਲ ਜੋਤ ਪੈ। ਅੰਧੇਰਾ ਰਾਜੇ ਜਨ ਕਕਾ ਬਾ। ਅੰਧੇਰਾ
 ਥਾਤੁ ਬੋਲੀ। ਤਾਉ ਸਖਤ ਰੇਟੇ ਕਹਿਆ ਅੰਧੇਰਾ ਭੀ ਤੁਓ ਕਦ ਕੀ ਬਤ ਕਰਤਾ ਪੈ। ਰਾਜਾ ਜਨ ਕਤੋ ਤੇ
 ਤੇਜਗ ਮੈ ਕਹਤੋ ਪੈ ਜੋ ਹੁਆ ਪੈ। ਕਹਾਰਾ ਜਾਨ ਨ ਕਾ ਅੰਧੇਰਾ ਤੁਓ ਅੰਧੇਰਾ ਭੀ। ਤੁਗ ਰਨਾਨ ਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਅੰਧੇਰਾ ਭੀ ਜੋ ਵਹੁਆ ਵੈ ਤੋ ਆਪੇ ਹਮ ਕੋ ਪਛਾਣ ਲੇਵੈ। ਤਦੇ ਰਉ ਸਖਤ ਰੇਟੇ ਕਹਿਆ
 ਭੁਲਾ ਜੀ ਤਦ ਤੇ ਰਨਾ ਭੀ ਕਿਆ ਬਾ। ਅੰਧੇਰਾ ਕਰਤਾ ਕਿਆ ਬਾ। ਅੰਧੇਰਾ ਅੰਧੇਰਾ ਰਨਾ ਭੀ ਕਿਆ ਪੈ।
 ਤੁਗ ਰਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਕਹਾਈ ਤਦ ਮੇਰਾ ਨਾ ਭੀ ਗੋ ਵਰਧਨ ਬਾ। ਅੰਧੇਰਾ ਜੇ ਜਨ ਕ ਕੇ ਹਮ ਸਿਖ
 ਹੋਤੇ ਬਾ। ਅੰਧੇਰਾ ਜੇ ਕੇ ਨਜ ਕੀ ਹੋਤੇ ਬਾ। ਅੰਧੇਰਾ ਮਾਰਾ ਨਾ ਭੀ ਨਾਨ ਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਪੈ। ਤਾਉ ਸਖਤ ਰੇ
 ਟੇ ਕਹਿਆ ਅੰਧੇਰਾ ਭੀ ਤੋ ਤੋ ਨੀ ਸਾਨੀ ਆ ਕੁਲੀ ਆ ਦੀ ਆ ਪੈ। ਪਰੇ ਕਾ ਅੰਧੇਰਾ ਭੀ ਨਿਸਾਨੀ ਦੇਹ
 ਤਦ ਮੇਰੀ ਨਿਸਾਨੀ ਦੇਵੈ। ਤੁਗ ਰਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਕਹਾਈ ਜੋ ਤੁਓ ਕਹੇ ਸੋ ਨਿਸਾਨੀ ਦੇਵੈ। ਤਾਉ ਸਖ
 ਤ ਰੇਟੇ ਕਹਿਆ ਕਹਾਈ ਕੇ ਵੀ ਅੰਧੇਰਾ ਭੀ ਮਾਰਾ ਭੀ ਪੈ। ਅੰਧੇਰਾ ਹਮਾਰੀ ਕਦ ਛੁਟੇਗੀ। ਅੰਧੇਰਾ
 ਬਾ ਮਾਰਾ ਨਾ ਭੀ ਕਿਆ ਪੈ। ਤੁਗ ਰਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਨਾ ਭੀ ਤੁਮਾਰਾ ਅੰਧੇਰਾ ਨਾਨਾ ਬਦਇਆ
 ਲੇਪੈ। ਅੰਧੇਰਾ ਅੰਧੇਰਾ ਮਾਰਾ ਭੀ ਹੰਦਾਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਅੰਧੇਰਾ ਜਦ ਭੀ ਹਮ ਸਕੇਗਾ ਤਦ ਤੁਮਾਰੀ ਦੇਹ
 ਛੁਟੇਗੀ। ਤਾਫੇਰ ਦੀ ਨਾਨਾ ਬਦਇਆ ਲਪਛਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ ਤਦ ਉਸ ਕਾਨਾ ਭੀ ਕਿਆ ਬਾ। ਤੁਗ ਰ
 ਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਤਦ ਉਸ ਕਾਨਾ ਭੀ ਧੀਰਮ ਦੇਵੈ ਬਾ। ਅੰਧੇਰਾ ਜੇ ਭੀ ਦੇਸਿਘ ਕਾ ਬੇਟਾ ਬਾ। ਅੰਧੇਰਾ
 ਜੇ ਜਨ ਕ ਕਾ ਦਮਾਦ ਬਾ। ਅੰਧੇਰਾ ਮਤੁ ਮਉ ਸਕਾ ਬਹੁਤ ਅੰਧੇਰਾ ਭੀ ਤੋ ਬਾ। ਉਸ ਕੀ ਬਰਾਬਰੀ ਕੇਵੀ

ਨਥਾਕਰਸਕਤਾ ਅਥਭੀਭਾਰੀਤੁਗਤਹੋਵੈਗਾ। ਤੁਾਦੀਨਾਨਾਬਦਇਆਲਕਹਿਆਤੁਮਹ
 ਮਾਰੇਬਰੇਗੁਰਭਾਈਹੋ। ਤੁਮਬਰੇਹੋਚਲੋ। ਪਰਜੀਏਕਨਿਸਾਨੀਅਉਰਭੀਹਮਕਉਤੁਮਦੇਉ।
 ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਕਹੁਭਾਈ। ਤੁਾਦੀਨਾਨਾਬਦਇਆਲਕਹਿਆਕਹੁਭਾਈਕੇਤੇਮੇਰ
 ਜੇਜਨਕੇਕੇਹਮਤੁਮਏਕਠੇਥੇਅਰਅਥਭੀਏਕਠੇਹੁਏ। ਪਰਦੁਆਪਰਮੈਕਹਾਰਹੈ। ਤੁਗੁਰਨ
 ਨਕਜੀਕਹਿਆਹਮਤੋਤੇਲੀਕੇਪਰਿਥਸੇ। ਤੁਾਦੀਨਾਨਾਬਦਇਆਲਕਹਿਆਸੁਣਜੀਤਬਹ
 ਮਕਹਾਥੇ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਤੁਬਤੁਮਹਰਿਪ੍ਰਸਾਦਿਬਾਣੀਏਕੇਪਰਿਥੇ। ਕੁਲਾਜੀਤਬ
 ਧੀਰਮਦੇਉਕਹਾਥਾ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਵਹੁਪ੍ਰਾਨੁਵਾਕੇਪਰਥਾ। ਤੁਾਦੀਨਾਨਾਬਦਇ
 ਆਲਕਹਿਆਕੁਲਾਜੀਤਬਤੁਮਾਰਾਨਾਉਕਿਆਥਾ। ਅਰਹਮਾਰਾਨਾਉਕਿਆਥਾ। ਅਰਉਸ
 ਕਾਨਾਉਕਿਆਥਾ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹਮਾਰਾਨਾਉਸੁੰਦਰਾ। ਅਰਤੇਰਾਨਾਉਰਾਮਸਾਹ
 ਥਾ। ਅਰਉਸਕਾਨਾਉਅਰਜਨਮਲਥਾ। ਤੁਾਦੀਨਾਨਾਬਦਇਆਲਕਹਿਆਕੁਲਾਜੀਚਲੋਸ
 ਕੀਨਿਸਾਰੋਈਆ। ਕੁਲਾਹੁਆਪੁਗਤਨਸਨਤਨਯਾਰਮਿਲੇ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣ
 ਭਾਈਦੀਨਾਨਾਬਦਇਆਲਹੁਣਅਸਾਨਰਜਾਇਦੇਉ। ਤੁਾਦੀਨਾਨਾਬਦਇਆਲਕਹਿਆਸੁਣਜੀ
 ਤੁਮਹਮਾਰੇਬਰੇਗੁਰਭਾਈਹੋਮੈਸੀਹਤੀਹੋਜੋਤੁਮਇਸਦੁਜਾਉਤਾਵਲੇਹੁਏਹੈ। ਏਕਤੋਮੈਸੀਬ
 ਤੁਾਈਜੋਜਥਓਤਸਾਧਹੀਦਾਲਪੈਦਾਹੋਵੈਗਾਤੁਬਹਮਾਰੀਦੇਹਛੁਟੇਗੀ। ਅਰਤੁਮਮਿਲੇਤੋਮੈਸ
 ਉਤਾਵਲੇਹੁਏ। ਜੋਅਧੀਜਾਤੇਹੈ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਭਾਈਦੀਨਾਨਾਬਦਇਆਲ
 ਹਮਾਰਾਤੁਮਾਰਾਬਚਨਥਾ। ਬਚਨਕੇਧੋਧਿਆਏਖੜੇਹੁਏ। ਅਰਜਹਾਜਹਾਬਚਨਤੁਹਾਤਹਾਜਾਇ

ਆਚਾਰੀ ਮੈ। ਤੁੰਦੀ ਨਾਨਾ ਬਦਿਆਲ ਕਹਿਆ ਜੀ ਭੁਲਾ ਕੋਈ ਦਿਨ ਆਰੇਖਾ ਸੁਗੁਜਰਨ ਕੋਰੇ। ਇਹ ੨੧੬
 ਭੀ ਤੁਮਾਰੀ ਜਾਹਿ ਗਾਏ। ਹਮਾਰੇ ਤੁਮਾਰੇ ਮੈਂ ਭੇਟ ਤੋ ਕਛ ਨਾਹੀ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਦੀਨਾ
 ਨਾਬਦਾਇਆਲ ਜੀਈ ਧਰ ਉਧਰ ਸਭ ਤੁਮ ਹੀ ਹੋ। ਪਰ ਹਮਾਰੇ ਸਿਰ ਪਰ ਕੰਮ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਤੁਮ
 ਅਕੋਰ ਜਾਇਦੇ ਵੇ। ਤੁਕੁਲਾ ਕੋਰੇ। ਤੁਦੀ ਨਾਨਾ ਬਦਿਆਲ ਕਹਿਆ ਜੀ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹ
 ਮ ਤੋ ਜਾਇਆ ਬਾਜੇ ਹਮਾਰੇ ਬਡੇ ਗੁਰ ਭਾਈਆ ਇਹੋ ਹਮਾਰਾ ਨਿਧੇ ਨਾ ਕਰ ਕੇ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੁਮ
 ਤੋ ਦੁਰ ਹਮ ਕੋਰੇ ਲਗਾਏ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਹਮਾਰੇ ਹਾਬ ਕਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਕਛ ਕ
 ਰਤਾ ਰਕਰੇ ਸੋ ਤੋ ਵੇ। ਤੁਦੀ ਨਾਨਾ ਬਦਿਆਲ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਮ ਸਤਿ ਕਹਿ ਤੋ ਹੋ। ਪਰ ਜੀ
 ਓਹ ਸਾਧੋ ਵੇਗਾ ਤਬ ਹਮ ਕਉ ਖਬਰ ਕਉ ਕਰੋ ਵੇਗੀ। ਹਮ ਉਸ ਪਾਸ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੇਓਹ ਹਮਾਰੇ
 ਪਾਸ ਆਵੇਗਾ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਦੀਨਾ ਨਾਬਦਾਇਆਲ ਤੁਮ ਕੋ ਸਨੇਹੇ
 ਸਾਥ ਮਿਲੇਗਾ। ਜਿਸ ਸਾਇ ਤੁਮ ਕੋ ਉਸ ਕਾ ਸਨੇਹਾ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਰਾਮ ਹੋ ਸਿਉ ਤੁਮੇ ਸਨੇ
 ਹ ਭੋਜਿਆ। ਜਬ ਤੁਮਾਰਾ ਸਨੇਹਾ ਸੁਨੇਗੇ ਤਬੀ ਉਨ ਕੇ ਮੁਖ ਸੋ ਅਵਾਜ ਨਿਕਲੇਗੀ ਜੋ ਓਹ ਦੇਖਦ
 ਗਾਹਾ ਗਇਆ। ਈਹ ਤੁਮਾਰੀ ਦੇਹ ਛੁਟੇਗੀ। ਉਹ ਉਨ ਕੇ ਮੁਖ ਸੋ ਅਵਾਜ ਨਿਕਲੇਗੀ। ਇਉਂ ਤੁ
 ਮ ਕਉ ਓਹ ਮਿਲੇਗਾ। ਤੁਝੇ ਦਿਨ ਦੀ ਨਾਨਾ ਬਦਿਆਲ ਪਾਸ ਰਹਿਆ। ਚਉਥੇ ਦਿਨ ਗੁਰੁ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਵਿਦਾਲੀ ਤੀ। ੪੨॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਦਾਹੁ ਗੁਰੁ। ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਚਉਥੇ ਦਿਨ ਫੇਰ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਤੁਮ ਮੰਗੇ ਵਲੀ ਪਾਸ ਸਰਫ ਪਠਾ ਦਖਣੀ ਧੋਠਾ ਹੈ
 ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸਲਾਮ ਅਲੇਕ ਮਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ। ਤੁਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਕਹਿਆ ਅਵਾਜ

ਲੇਕਮਸਲਾਮਆਈਏਪੀਰਜੀਸਰਫਰਾਜੀਹੁਈ। ਲੁਤਫਹੁਆਕਰਮਬਖਸੀਸਕੀਈ। ਤਾ
 ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ। ਲੁਤਫਖੁਦਾਈਬੰਦਾਗੁਮਰਾਹੀ। ਕਰਮਬਖਸੀਸਾਇਲਾਹੀ। ਤਾਸਰ
 ਫੁੱਥਠਾਣਬੋਲਿਆ। ਪੁਰਸੀਦਸਰਫਗੁਫਤਨਾਨਕਦੁਰਸਤਿਆਇਨਾਬਾਲੇ। ਕੁਲਾਚਿਹਵ
 ਲਾ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ। ਕੁਲਾਕੁਲਏਕਖੁਦਾਇ। ਸਕੁਤੇਰਹੈਬੇਪਰਵਾਹਾਸਿਫਤ
 ਧਰੇਏਕਨਿਸਾਨਾ। ਤਬਸਕੁਤੇਹੈਏਰਹੈਬੇਗਾਨਾ। ਗੁਫਤਨਾਨਕਦੁਰਸਤਿਆਇਨਾ। ਸਮਝੇਤਬ
 ਜਬਖੁਲੇਆਇਨਾ। ਤਾਫੇਰਸਰਫਕਹਿਆਖਫਨੀਚਿਕਰਦੀ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ
 ਖਫਨੀਖੈਫਖੁਦਾਇਕਾਦੇਖਾ। ਮੁਰਦਾਹੋਤਜੇਸਭਭੇਖਾ। ਜੁਮਲਜਗਨਅਲਾਨੇਕੀਆ। ਖਾ
 ਲਕਏਕਅਵਰਨਹੀਦੁਆ। ਗੁਫਤਿਨਾਨਕਸੁਨਸਰਫਾਇਆਨੇ। ਦੁਰਸਤਿਆਇਨਾਜੇਹ
 ਕਪਛਾਨੇ। ਫੇਰਸਰਫਪੁਰਸੀਦੀਮ। ਸੇਲੀਰਾਚੁਕਰਦੀਮ। ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ। ਸੇਈ
 ਸਾਲਸਰਪੇਜਗਨ। ਚਾਰਕਤੇਥਾਛੁਟੇਕਾਨਾ। ਸਰਸਰੀਅਤਮਾਨੇਨਾਹੀ। ਤੁਰੀਕਤਮਾਰਫ
 ਤੁਦਾਏਮਾਹੀ। ਬਾਧਿਰਸਿਆਹੀਅੰਦਰਲਾਲਾ। ਗੁਫਤਿਨਾਨਕਪਹੁਚੇਦਰਗਲਾ। ਤਾਫੇਰਸਰ
 ਫਪੁਰਸੀਦੀਮ। ਕਰਮਮੁਤਕਾਚਿਹਾਸਲਾ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ। ਮੁਤਿਕਾਮਿਹਰਇ
 ਲਾਗਕੀਸਾਹਦਪੀਰਬਤਾਇ। ਦੁਜੇਸੇਭੀਫਾਰਕਰਿਹੁਤਬਪਾਏਗਾਹਿਨਿਵਾਇ। ਅਸੀਰਹਨੀ
 ਜੇਰਹੋਤਉਹੈਵੈਦੁਰਸਤਿਈਮਾਨਾ। ਜੇਰਜਲਮਨਕਿਸੀਕਰਿਪਕੜਹਲੀਮੀਖਾਨਾ। ਗੁਫਤ
 ਨਾਨਕਸਰਫਸੁਨਆਜਜੀਮੁਕਾਮਾ। ਤਾਫੇਰਸਰਫਪੁਰਸੀਦੀਮ। ਗੋਦਨੀਚਿਹਰਫਕਰਦੀਮ
 ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ। ਗੋਦਨੀਗਿਆਨਸਮਝੇਕਖੁਦਾਇ। ਸੁਈਸਬੂਰੀਸਚੁਤਾਗਾ

ਪਾਇਆ ਸਾਧ ਪੀਰ ਮਿਲ ਸੀ ਵੀ ਐਫਾਟ ਨਕ ਬਹੁ ਜਾਇ। ਸਭ ਤੇ ਨੀ ਚਕ ਹਾਈ ਯੇ ਕੁਝ ਅੰਗ ੩੧੭
 ਸਮਾਇ। ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਸਰਫ ਸੁਨ ਚਾਇ ਹੁਕਮ ਰਜਾਇ। ਤਾਫੇਰ ਸੇਖ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀਦੀ।
 ਕਉ ਸਚਿ ਕਾਰ ਕਰਦੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ। ਕਉ ਸਕਾਮ ਨਾ ਬੰਦ ਕਰਿ ਕਹਿ
 ਕਲ ਨਜਾਵੈ। ਪੀਰ ਨ ਸਹੀ ਹਤ ਰਾਖੀ ਏਅਪਨੇ ਘਰਿਆਵੈ। ਲਗਨ ਅਗਨ ਤਬ ਜਾਗਈ
 ਜਬ ਏਕ ਦਿਖਾਵੈ। ਦਿਲ ਦਲੀਲ ਓਠੇ ਨਹੀ ਈਮਾਨ ਮਿਲਾਵੈ। ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਸਰਫ ਸੁਨ ਤ
 ਬਫ ਕਰ ਕਹਾਵੈ। ਤਾਫੇਰ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀਦੀ ਠੀਕ ਰਾਚਿਫ ਰਮੁੰਦੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆ। ਠੀਕ ਰਾਕੋਰ ਵਜੂਦ ਕੋ ਨਾਮ ਭੀਖ ਕਰਿ ਲੇਹੁ। ਆਂਗ ਹੁਏ ਕੁਖ ਦਾਇਐ ਪੀਰ ਫੁਰਮਾਇਸ
 ਏਹੁ। ਦੂਜਾ ਦਿਲ ਤੇ ਦੂਰ ਕਰਿ ਪੈਦਾ ਹੋਇ ਨਿਪੈਦਾ। ਐਸੀ ਮਸਲ ਤੋਰੇ ਕੋ ਕਬਹੂ ਨ ਪਤੀਐ
 ਕੋਦਾ। ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਸਰਫ ਤੁਕੀਏ ਪਰ ਕਹਾ ਗੁਮਾਨਾ। ਫਕਰ ਮਰਾਤ ਬਤ ਉਮਲੈ
 ਦੂਜਾ ਗਿਏ ਨਿਸਾਨਾ। ਤਾਫੇਰ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀਦੀ। ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਬੈਰਾਗੀ। ਚਿਫੁਰ ਮਾਇਸ
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੈਰਾਗੀ ਬੈਐ ਬਹੋਇ ਰਹੈ। ਕੀਏ ਕੋ ਕੀਆ ਹੀ ਕਹੈ। ਕਰਨ ਹ
 ਰੇ ਕੀ ਸਿਫਤ ਬਕਾਇ। ਮਤ ਲਬ ਪੁਰਾ ਕਰੈ ਖੁਦਾਇ। ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਸਰਫ ਇਆਨੇ।
 ਪੀਰ ਪਕਰਤ ਬਏਕ ਪਛਾਨੇ। ਤਾ ਸੇਖ ਸਰਫ ਪਠਾਣਾ ਬਿਦਰਸ ਹਰਦਾ ਆਹਾ। ਬਾਬੇ ਦਲੀ
 ਕੀ ਧਾਰੀ ਪਾਸ ਆਇਆ ਆਹਾ ਪਰ ਚਣ ਕੀ ਧਾਰ ਵਿਚ। ਉਥੇ ਰੋਸ ਦਿਹੋਈ। ਤਾਫੇਰ ਸੇਖ ਸ
 ਰਫ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਫਹਿਪਇਆ। ਅਤੇ ਆਖਿਓ ਸੁਮਾ ਪੀਰ ਮਾਮੂਰੀਦਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਾਹਿ ਆਪਣੇ ਬਿਦਰਸ ਹਰਿ। ਤਾਫੇਰ ਸਰਫ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਨਾਨਕ ਜੀ

ਫੇਰ ਦੀ ਦਾਰ ਹਮ ਕੋ ਕ ਦ ਹੋ ਵੇ ਗਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਦੀ ਦਾਰ ਵਿ ਲ ਮੇ ਰਾਖੀ ਓਜੇ
 ਕੁਲ ਨ ਜਾਇ। ਤਾ ਫੇਰ ਸੇਖ ਸਰਫ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਦੇ ਦਾਰ ਤੇ ਵਿ ਲ ਮੇ ਤੇ ਵੇ ਗਾ। ਪਰ ਫੇ
 ਰ ਇਸ ਵਜਾ ਭੀ ਪਾਈ ਐ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੇਖ ਫੇਰ ਇਸ ਵਜਾ ਨਾ ਹੀ ਹੋਵ
 ਤੇ ਕਾ। ਅਰਏ ਕਬਾਤ ਅਉਰ ਹੈ। ਜਿਥ ਹੁਤਿ ਤ ਲ ਬਰਾਖ ਤੇ ਹੋਤੁ ਸਹਜਾ ਦਾ ਮਿਰਾਸੀ
 ਹੋਤਿ ਸਕਾ ਦੀ ਦਾਰ ਕਰੇ ਗੇ ਤਉ ਰੋਇਆ ਹਮ ਰਾ ਦੀ ਦਾਰ ਪਾਇਆ। ਯਹ ਬਾਤ ਦਰਸਤ
 ਕਰਿ ਮਾਨੀ ਓ। ਤਾ ਸੇਖ ਸਰਫ ਕਹਿਆ ਜੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਓਹ ਜੇਖ
 ਰਮਾ ਸਹਰਿ ਹੋਤਿ ਹਾ ਸਹਜਾ ਦਾ ਮਰਦ ਨੇ ਕਾ ਬੇਟਾ ਹੈ। ਓਹ ਹੀ ਜਾਇ ਕਰਿ ਉਸ ਕਾ ਦੀ ਦਾ
 ਰ ਕਰੀ ਓ। ਅਰਯਹਿ ਵਲੀ ਕਪਾਰੀ ਹੋਇ ਸਕਾ ਦੀ ਦਾਰ ਕਰੀ ਓ। ਤਾ ਸੇਖ ਸਰਫ ਕਹਿਆ
 ਕੁਲਾ ਜੀ ਬਡੀ ਇਨਾਇਤ ਹੁਈ। ਤਾ ਫੇਰ ਵਲੀ ਕਪਾਰੀ ਕਹਿਆ ਹਮ ਕਉ ਕਛ ਕਉ ਲ ਕਰਾਰ
 ਕਰੀ। ਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤੁਮ ਕੋ ਯਹ ਕਉ ਲੈ ਹੈ ਜੇ ਤੁੰ ਦਾ ਵਾ ਦੂਰ ਕਰ ਸੁਨੀ ਅਰਥਾ
 ਫਸੀ ਕਾ ਜੇ ਤੇ ਫੇਰ ਕੋ ਹੋਨ ਸਭ ਖੁਦਾ ਏ ਕੇ ਕੀ ਏ ਹੈ। ਯਹ ਜਾਣੇ ਫਕੀਰੀ ਕੋ ਓਹ ਸਹੈ। ਤਾ ਵਲੀ ਕਪਾਰੀ
 ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਜਿਥ ਕਾਤੁ ਮਾਰਾ ਦੀ ਦਾਰ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਥ ਕਾ ਯਹ ਦਾ ਵਾ ਹਮ ਸਿਉ ਉਠ ਗਇਆ
 ਹੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੁਰਾਇ ਸਰਫ ਰਾਜ ਹੁਆ ਕੁਲਾ ਹੁਆ। ਤਾ ਫੇਰ ਵਲੀ ਕਪਾਰੀ ਕਹਿਆ
 ਪੀਰ ਜੀ ਤੁਮ ਤਮ ਕੋ ਸਾ ਬਲੇ ਚਲੋ। ਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਵਲੀ ਤੇ ਰੇਤਾ ਈ ਹਮੇ ਈ ਗਾ ਹੀ
 ਰਖਣਾ ਹੈ। ਤਾ ਵਲੀ ਕਹਿਆ ਰਜਾਇ ਸੁਮਾ। ੪੩॥ ਬੋਲ ਹੁਤਾ ਈ ਨੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਲਖੀ
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੇ ਉਠਾਰੀ ਲੀਤੀ। ਕਾ ਬਲ ਸਹਰਿ ਵਿਚ ਆਇ ਵੇਨੇ। ਤਾ ਕਾ ਈ ਬਾਸੇ ਪੁਛਿਆ

ਜੀਤੁਸਾਵਲੀਕੰਧਾਰੀਉਪਰਵਰ੍ਹੀਮਿਹਰਵਾਨਗੀਕੀਤੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾ ੨੧੮
 ਏਹੁਅਸਾਡਾਪਿਆਗਾਯਾਰਆਹਾ। ਇਸਅਸਾਡੀਭੇਤੇਜੁਗਵਿਚਬਹੁਸੇਵਾਕੀਤੀਆਹੀ। ਤਾਫੇਰ
 ਭਾਈਬਾਲੇਪੁਛਿਆਜੀਏਹੁਤੁਰਕਕਿਉਹੋਇਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਭੇਤੇਜੁਗ
 ਵਿਚਹਿਕਕੁਤਮਾਰਿਆਆਹਾਸੋਇਸਵਾਸਤੇਤੁਰਕਦੇਪ੍ਰਰਿਜਨਮਲੈਦਾਰਹੋਆਹੈ। ਅਤੇਅਸਾ
 ਡਾਇਸੁਨਾਥਵਚਨਆਹਾ। ਅਤੇਦੀਨਾਨਾਥਨਾਥਵਚਨਆਹਾ। ਅਤੇਵਲੀਦੇਪਿਛੇਸੇਖਸਰਫ
 ਭੀਪੁਰਾਹੋਇਆ। ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਫੇਰਪੁਛਿਆਜੀਸਰਫਭੀਵਲੀਜੇਹੋਇਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਵਲੀਬਹੁਤਦੁਰਹੋਇਆ। ਅਤੇਸਰਫਮਹਾਪੁਰਖਹੋਇਆ। ਆਪਣੇ
 ਜੀਜੋਗਾਅਤੇਹੋਕਦੇਇਉਸਪਾਸਹੁਰੋਭੀਸਿਝਨਗੇ। ਅਤੇਵਲੀਪਾਸਹੁਸੈਕੜੇਜੀਉਧਰਨ
 ਗੇ। ਵਲੀਸਤਿਗੁਰੂਦੇਮੁਕਾਮਹੋਇਆ। ਤਾਫੇਰਭਾਈਬਾਲੇਪੁਛਿਆਜੀਦੀਨਾਨਾਥਕੋਹੋਇ
 ਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਭਾਈਬਾਲਾਦੀਨਾਨਾਥਅਗੇਹੀਪੁਰਨਆਹਾ। ਦੀਨਾ
 ਨਾਥਦੀਥਿਹੰਗਮਭੁਗਤਿਹੋਈ। ਅਤੇਅਸਾਡੀਪੰਖਭੁਗਤਿਹੋਈ। ਤਾਫੇਰਭਾਈਬਾਲੇਪੁਛਿਆ
 ਜੀਉਸਦੀਥਿਹੰਗਮਭੁਗਤਿਕਿਉਕਰਹੋਈ। ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਉ
 ਸਦੀਥਿਹੰਗਮਭੁਗਤਿ। ਇਸਵਾਸਤੇਹੋਈਜੋਉਸਤਾਈਮਾਇਆਲਗੀਨਾਹੀ। ਜੀਮਾਇਆਭੁਗ
 ਤਈਤੇਆਇਆ। ਨਰਿਸਤਿਨਕਸਬਅਗੇਟਹਥਕਰਣਵਾਲੇਹੋਗੇ। ਨਾਇਸਨੁਪਾਏਦਾ
 ਸੋਗਨਾਇਸਨੁਵਾਧੇਦਾਹਰਖਾ। ਅਤੇਵਡਾਹੋਸਤਿਗੁਸਤਿਕਰਸੀ। ਅਤੇਸਾਰੀਅਉਥਾਦਿਮਹਾ
 ਪੁਰਖਹੋਸੀ। ਅਤੇਅਸਾਨੁਪਹਲੇਹੀਗੁਸਤਿਹੋਇਆ। ਤਾਉਸਦੀਥਿਹੰਗਮਭੁਗਤਿਹੋਈ।

ਅਸਾਡੀ ਪੰਖ ਭੁਗਤਿ ਹੋਈ। ਤਾਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਪਾਛਿਆ ਜੀ ਕੋਈ ਇਸ ਕਾਬਲ ਸਹਾਰਿ ਵਿਚ
 ਭੀ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾਇ ਕਾਇ ਬੇਭੀ ਹੈ ਪਰ ਪਠਾਣਾਇ
 ਚ ਬਾਬੇ ਲਦੀ ਦੇਹ ਵਿਚ ਹੈ ਪਰ ਅਜੇ ਮੁਸਕਿਆ ਨਹੀ। ਤਾਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤਿ
 ਸਨੁ ਕੁੰਮਿ ਲੋਗੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾਉ ਸਨੁ ਜਰੂਰ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ
 ਕਹਿ ਆਜੀ ਚਲੀਏ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਦੇਵੇ ਜਾਇ ਬਾਬੇ ਲਦੀ ਦੇਹ ਵਿਚ
 ਵੇਰਾ। ਹਿਕਹ ਦਿਖਾਈ ਪਾਇਆ ਆਗਾ। ਉਸ ਤੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ। ਤਾਹਿਕ ਪਠਾਣਾ ਆਇਆ ਆਇ
 ਕਰਿ ਲਗਾ ਆਖਣ ਅਰੇ ਗੁਰੇ ਤੁਮ ਕਉ ਏਹੋ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਹ ਮਥ ਦੇਖ ਦਾਇਕੇ
 ਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਪਠਾਣ ਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਗੁਰੇ ਬੈਠੇ ਦੇਖ ਦਾਇਕੇ ਸਭੀ ਹੈ ਤੁਮ ਕਿ ਸਮਿਤਿ ਕਾਮ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਖਾਂ ਨਹ ਮਫ ਕੀਰ ਹੈ। ਅਰਹ ਮਾਰਾਇ ਕਈ ਤਾਇ ਸਨਾਉ ਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਪ
 ਠਾਣ ਕਹਿ ਆ ਓਹ ਕਉ ਏਹੋ। ਅਰਉ ਸਕਾਨਾ ਉਕਿਆ ਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਅ
 ਓਹ ਖੜੀ ਹੈ। ਅਰਉ ਸਕਾਨਾ ਉਮਾਨਾ ਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਪਠਾਣ ਪਾਛਿਆ ਅਰੇ ਗੁਰੇ ਤਿ ਸਕੇ ਬਾਪ ਕਾ
 ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਗੁਰੇ ਤਿ ਸਕੇ ਬਾਪ ਕਾ ਨਾਉ ਖਾਨ ਚੰਦ ਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਪਠ
 ਏ ਕਹਿ ਆ ਪੈਗਾ। ਤਾਫੇਰ ਪਠਾਣ ਕਹਿ ਆ ਚਲੇ ਮੈ ਤੁਮ ਕਉ ਲੇ ਚਲਤਾ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿ ਆ ਨਾ ਖਾਨ ਹਮ ਜਥੇ ਨਾਹੀ ਓਹ ਆਪੇ ਹੀ ਆਵੈ ਗਾ। ਤਾਪਠਾਣ ਜਾਇ ਉਸ ਤਾਈ ਖਬਰ
 ਕੀਤੀ। ਅਰੇ ਮਾਨ ਤੇਰੇ ਦੇਇਛ ਕੀ ਕਾਮ ਸਨਾਉ ਬੈਠੇ ਹੈ ਬਜਾਗ ਮੈ। ਕਹਤੇ ਹੈ ਖਾਨ ਚੰਦ ਖੜੀ ਕਾਥੇ
 ਏ ਮਾਨ ਚੰਦ ਹਮਾਰਾ ਅਸਨਾਉ ਹੈ। ਮੈ ਕਹਿ ਆ ਚਲੇ ਮੈ ਤੁਮ ਕਉ ਸਪਾਸ ਲੇ ਚਲਤਾ ਹੈ। ਉਨੇ

ਕਹਿ ਆਹ ਮਜਾਤੇ ਨਾਹੀ। ਭਿਉ ਅਪੇਹੀ ਆਵੈ ਗਾ। ਤੁਮਾਨ ਚੰਦ ਕਹਿ ਆਹ ਮੇਰੇ ਗੁਚੇ ਮੇਰਾ ਫਕੀ ੨੯
 ਰਤੁ ਉਅਸ ਨਾਉ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਤੁਛੇ ਰਪਠਾਣ ਕਹਿ ਆਹ ਮਾਨ ਚੰਦ ਤੇਰਾ ਹੀ ਨਾਉ ਲੇਤੇ ਹੈ। ਨਾਹੀ ਤੋ
 ਹਮ ਆਪੁ ਵੇਖਰ ਸੇਵਕ ਨਾ ਲੇ ਜਾਤੇ। ਤੁਮਾਨ ਚੰਦ ਵੀਚਾਰ ਕੀ ਤਾਜਾਈ ਅੰਤਾਸ ਹੀ। ਮਾਨ ਚੰ
 ਦ ਸੇਰ ਦੇਇ ਮੇਵਾ ਲੀਤਾ ਲੈ ਕਹਿ ਗਇਆ। ਜਾਇ ਦੇਖੈ ਤਾ ਫਕੀਰ ਬੈਰੇ ਹੈ ਨਪੁਰ ਇਨਾ ਦਾ ਭੇਖ
 ਸਹੀ ਕਿਛੁ ਨ ਹੀ ਹੋਵਾ। ਜਾਇ ਮਾਨ ਚੰਦ ਕਹਿ ਆਹ ਫਕੀਰ ਜੀ ਪੈਰੀ ਪਇ ਅਤੇ ਮੇਵਾ ਅਗੇ ਰਖਿਓ
 ਸਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਆਉ ਭਾਈ ਮਾਨ ਚੰਦ ਸਤਿ ਕਹਿ ਤਾਰ ਜੀ ਬੈਠੇ। ਤੁਮਾਨ ਚੰਦ
 ਕਹਿ ਆਹ ਜੀ ਫਕੀਰ ਸਭੁ ਨਾ ਦੇਅ ਸਨਾਉ ਹੈ ਅਤੇ ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ਦਾ ਸਭ ਕੋਈ ਸੇਵਕ ਹੈ।
 ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ਨਾ। ਪਰ ਜੀ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਕਦ ਕੇ ਅਸਨਾਉ ਹੈ। ਮੈਤੁ ਮੈ ਕੋਯਾ ਹਿ ਪੁਛਤਾ
 ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਹ ਮਾਨ ਚੰਦ ਤੁਮ ਕੋ ਅਪੇਹੀ ਖਬਰ ਹੋਵੈ ਗੀ। ਤੁਮਾਨ ਚੰਦ ਕਹਿ
 ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਉ ਕੀਆ ਹੈ। ਅਰ ਇਸ ਕਾ ਨਾਉ ਕੀਆ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਹ ਭਾਈ ਮਾਨ ਚੰ
 ਦ ਇਸ ਕਾ ਨਾਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਤੁਛੇ ਰਮਾਨ ਚੰਦ ਕਹਿ
 ਆਜੀ ਤੁਮਾਰਾ ਦੇਸ ਵਤੁ ਨ ਕਉਨ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਹ ਭਾਈ ਮਾਨ ਚੰਦ ਤੁੰ ਦੇਸ ਵਤੁ ਨ
 ਮਾ ਲੇਗਾ। ਤੇਨ ਖਬਰ ਹੈ ਦੇਸ ਵਤੁ ਨ ਦੀ। ਤੁਮਾਨ ਚੰਦ ਕਹਿ ਆਜੀ ਦੇਖੈ ਤਾ ਨਾਹੀ ਤਾ ਸੁਣੈ ਤਾ ਹੋਸਨ
 ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਬੋਲਿਆ ਸਬਦ ਅੰਗ। ਦੇਸ ਹਮਾਰਾ ਬਗਮ ਪੁਰ ਹੈ ਤਿਸ ਵਤੁ ਨ
 ਸੋਹਮ ਆਇ। ਰਜਾ ਤਿਸ ਨੇ ਏਕੰਕਾਰਾ ਤਿਸ ਨੇ ਈਹਾ ਪਠਾਇ। ਮਾਨ ਚੰਦ ਕੋ ਰਾਹ ਬਤਾਇਓ ਨਿ
 ਰਮਲ ਮਾਰਗ ਪਇਓ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਮਾਨ ਚੰਦ ਜੀ ਹਮ ਤੁਮ ਕੋ ਤਦੀ ਬੁਲਾਇ। ੧। ਤੁਮਾਨ ਚੰਦ

ਕਹਿ ਆਜੀਤੁ ਮੰਤ੍ਰ ਅਭਿਰਥਾ ਤੇ ਕਰਤੇ ਹੋਇ ਹੋਤ੍ਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਬਾਤੇ ਨਾ ਹੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆਭਾਈ ਮਾਨ ਚੰਦ ਬਾਤੇ ਦੇ ਹੀ ਅਸਲੀ ਹੋ ਅਭਿਰਥਾ ਤੇ ਨਕਲੀ ਹੋ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂ ਸਬਦ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ। ਰਾਗਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜਿਨ ਕੀ ਆਤਿ ਨ ਦੇਖਿ ਆਕਿ ਆਕਹੀ ਏਰੇ ਭਾ
 ਏ। ਆਪੇ ਜਾਣੇ ਕਰੇ ਆਪਿ ਜਿਨ ਵਾੜੀ ਹੋ ਲਾਈ। ੧॥ ਰਾਗਿ ਸਾਧਿ ਆਰੇ ਗਾਇ ਸਾਜਿ ਤੁਸ ਦਾਸ
 ਖਹੋਈ। ਦੁਖ ਰਹੈ ਨ ਕੋਈ ਗਾਉ ਪਿਆਰੇ ਕਾਰਾਇ ਸਾਜੀ। ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਜਿ ਸਰੰਗ ਕੀਤ ਨਾ
 ਗਵਿਆ ਸਾਪਛੋਰੇ ਤਾਣੀ। ਹਾਥ ਪਛੋਰੇ ਸਿਰ ਪੁਨੇ ਜਬ ਰੋਣੁ ਵਿਹਾਣੀ। ੨॥ ਪਛੋਰੇ ਤਾਵਾਨਾ ਮਿ
 ਲੇ ਜਬ ਚੁਕੇਗੀ ਸਾਰੀ। ਤਾ ਫਿਰ ਪਿਆਰਾ ਗਵੀ ਮੇਂ ਜਬ ਆਵੇਗੀ ਵਾਹੀ। ੩॥ ਕੰਤਲੀ ਆਸੇ ਹ
 ਗਵੀ ਮੇਂ ਤਵ ਧਈਏ ਹ। ਸੇ ਗੁਣ ਮੁਏ ਨਾ ਆਵਨੀ ਕੋ ਜੀ ਦੇ ਸਧਰੇ ਹ। ੪॥ ਜਿਨ ਸਖੀ ਸਹੁ ਗਾਇ
 ਆਤਿ ਨ ਪਛੋਰੀ ਜਾਇ। ਪਾਇ ਲਗਾਉ ਬੇਨਤੀ ਕਰਉ ਲੇਵੇਗੀ ਪੀਥ ਬਤਾਏ। ੫॥ ਆਪਪ
 ਛਾਣੇ ਨਾਨਕਾ ਭੈ ਚੰਦ ਨ ਲਾਵੇ। ਗੁਣ ਕਾ ਮਣਕਾ ਮਣਕੇ ਰੇਤ ਉਪਿ ਆਰੇ ਕਉ ਪਾਵੇ। ੬॥ ਪਾ
 ਨਾ ਵਸੀ ਹੋਇ ਘਰ ਖਰ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੇ। ਰਸੀ ਆਹੋ ਵੈ ਮੁਸਕਕਾਤ ਬਛੁਲ ਪਛਾਣੇ। ਧਾਤੁ ਮਿਲੇ
 ਫੁਨ ਧਾਤੁ ਕਉ ਲਿਵ ਲੇਵੇ ਕਉ ਪਾਵੇ। ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਜਾਣੀ ਮੈਂ ਤਉ ਅੰਨ ਭਉ ਪਾਵੇ। ੮॥ ਜੇ ਦਿਲ
 ਮਿਲਿ ਆਸੇ ਮਿਲ ਰਹਿ ਆਮਿਲਿ ਆਕਹੀ ਮੇਰੇ ਸੋਈ। ਜੇ ਬਹੁਤੇਰਾ ਲੇਚੀ ਮੇਂ ਬਾਤੀ ਮੇਲ
 ਨਹੋਈ। ੯॥ ਆਪਿ ਓਪੀਵੈ ਨਾਨਕਾ ਕੁਮਕੁ ਮਹਿ ਸਮਾਵੈ। ਸਹਜੇ ਸਹਜੇ ਮਿਲ ਰਹੈ ਅਮਰਾਪ
 ਦਪਾਵੈ। ੧੦॥ ਤਾ ਫੇਰ ਮਾਨ ਚੰਦ ਖੜੀ ਕਹਿ ਆਜੀ ਇਸ ਜੀ ਅਕਾ ਕੁਲਾ ਕਿਉ ਕਰਹੇ ਵੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਮਾਨ ਚੰਦ ਇਸ ਜੀ ਦਾ ਭਲਾ ਤੁਹੋ ਵੈ। ਜਾਇ ਸਤਾਈ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ

३२०
 ਰੇਰਨਾਚਿਤਨਾਰੋ। ਸਾਸਸਾਸ ਕਰਤਾਰਜਾਦਰੋ। ਤਾਫੇਰਮਾਨਚੰਦਕਹਿਆਜੀਸੋਈਥਿਪਥ
 ਤਾਈਅੰਜੀਜਿਸਥਿਪਕਰਤਾਰਚਿਤਰੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣੁਭਾਈਮਾਨਚੰਦਕੁਖ
 ਦਾਸੰਸਾਨਾਕਰਿਨੰਗਦਾਸੰਸਾਨਾਕਰਿ। ਕਰਤਾਰਦਾਸੰਸਾਕਰਾ। ਪੈਮੈਨੁਥਿਸਰਗਇਆਤਾਕ
 ਰਤਾਰਚਿਤੁਆਵੀ। ਤਾਮਾਨਚੰਦਗਰਨਾਨਕਜੀਦੇਪੈਰਤੇਢਾਹਿਪਇਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹ
 ਬਦਾਨੰਗਦਿਤੇਸਾ। ਆਖਿਓਸੁਲੈਭਾਈਭੰਡਾਖਬਰਦਾਰਾ। ਤਾਮਾਨਚੰਦਸੋਕਰਸਿਰਤੇਰਖਿ
 ਆ। ਸਿਰਤੇਰਖਣੇਨਾਲਮਾਨਚੰਦਦੇਕਪਾਟਖੁਲਗਏਮਸਤਿਹੋਇਗਇਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਜੀਕਹਿਆਲੈਭਾਈਮਾਨਚੰਦਅਸਾਭਾਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਹਈ। ਤਾਮਾਨਚੰਦਕਹਿਆਸਤ
 ਕਰਤਾਰਾਭਿਹੁਮਹਾਪੁਰਖਹੋਇਆ॥ ੪੪॥ ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥
 ਤਾਉਬੋਚਲੇਆਇਬਾਲਨਾਬਦੇਟਿਲੇਬੈਠੇ। ਭਿਬੋਬਾਲਗੁਦਾਈਜਗੀਸਰਆਹਾ। ਕੋਹਅਧ
 ਭਿਪਰਜਾਇਬੈਠੇ। ਬਾਲਗੁਦਾਈਦੀਚਾਲੀਪਕੀਆਹੀਭੰਡਾਗਾਖਾਵਣਦਾਅਤੇਕਪੜਿਆਦਾ
 ਅਤੇਘੋੜਿਆਦਾਆਹਾਦੇਇਕੋਹਤੇਜੀਜੋਗੀਆਨੰਭੇਜਦੇਦਾਆਹਾ। ਥਕਿਆਹਾਰਿਆਦੇਵਾ
 ਸਤੇਪਰਸੁਆਰਥੀਆਹਾ। ਜੋਗੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਾਸਆਇ। ਆਇਕਰਿਜੋਗੀਲਗੈਆਖ
 ਟੁਚਲੇਅਤੀਤੇਚਲਕਰਿਆਸਣਪਰਬੈਠੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਜਾਓਜੋਗੀਸਰੋਹਮ
 ਨਹੀਆਵਤੇ। ਤਾਜੋਗੀਜਾਇਕਹਿਆਬਾਲਗੁਦਾਈਨੰਦਾਇਅਤੀਤੁਬੈਠੇਹੋਆਵਤੇਨਾਹੀ। ਤਾਬ
 ਲਗੁਦਾਈਕਹਿਆਜੋਗੀਸਰੋਜਾਇਕਰਕਹੋਜੀਭੰਡਾਸੇਮੇਹੁਆਇਆਹੈ। ਦੁਖਪਾਵੇਗਾ। ਜ
 ਜੋਗੀਆਕਹਿਆਨਾਥਕਹਿਤਾਹੋਜੀਈਹਾਦੁਖਪਾਵੇਗਾਮੇਹੁਆਇਆਹੈਚਲਕਰਿਥਸਤਰਿਲੇਹੁ
 ਭੰਡਾਗਲੇਹੁਖਾਟੇਲੇਹੁਜਾਹਗਾਲੇਹੁਚਲੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਜਾਹੁਜੋਗੀਹਮਈਹਾਹੀ

ਗੁਜਰਾਨ ਕਰਾਗੇ॥ ਤੁਜੇ ਗੀਆ ਫੇਰ ਜਾਇਆ ਖਿਆ ਜੀ ਨਾ ਬਜੀ ਓਹ ਨਾ ਹੀ ਆਵੇ॥ ਤੁਥਾ ਬਾਸ
 ਗੁਦਾਈ ਕਹਿਆ ਚਲੇ ਕੁਈ ਹਮ ਚਲਤੇ ਹੈ॥ ਵੇਖਾਓ ਇਕਿ ਉਨਾ ਹੀ ਆਵੇ॥ ਤੁਥਾ ਆਪਿ ਬਾਸ
 ਗੁਦਾਈ ਆਇਆ ਆਏ ਕਰਿ ਲਗਾ ਆਖਣੇ ਚਲੇ ਅਤੀ ਤੇ ਆਸਨ ਮੰਦਰੇ ਮੈ॥ ਤੁਥਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਨਾ ਬਜੀ ਹਮ ਫਕੀਰ ਅਤੀ ਤੁਹੈ ਕਹਾ ਕਹਾ ਆਸਨ ਅਰ ਮੰਦਰ ਦੁਫਤੇ ਫਿਰੇਗੇ॥ ਫ
 ਕੀਰ ਅਤੀ ਤੁਕ ਉਜਹਾ ਗੁਜਰਾਨ ਆਈ ਤੁਹਾ ਹੀ ਗੁਜਰੀ॥ ਤੁਥਾ ਲਗਾਈ ਕੋਹਿ ਆਸੁਣੇ ਅਤੀ
 ਤੇ ਜੋ ਨਾਹੈ ਵੈ ਤੇ ਜਹਾ ਗੁਜਰੀ ਤੁਹਾ ਹੀ ਗੁਜਰੀ॥ ਅਰ ਜੇ ਅਲੇਖ ਪੁਰਖ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਰਕੇ
 ਆਇ ਮਿਲਾਵੈ ਤੋ ਨਿਤ ਕਰਨਾ ਭੀ ਤੇ ਭਲਾ ਨਾਹੀ॥ ਤੁਥਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਲੇ ਕੁਈ ਬਾਸ
 ਤੁਥਾ ਕੁਈ ਬਾਸੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਚਲੇ ਤੁਸਾਡੀ ਰਜਾਇ॥ ਤੁਥਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਾਹਿ ਤੇ ਬਾਲੇ ਨੁਬਾਲਗ
 ਦਾਈ ਆਸਨ ਮੰਦਰਾ ਵਿਚ ਲੈ ਗਇਆ॥ ਜਾਇ ਕਰਿ ਮੰਦਰਿ ਦਿਖਾਇ॥ ਲਗਾ ਆਖਣ ਜੀਏ
 ਖੋ ਮੰਦਰਿ ਕੈ ਸੇਧੈ॥ ਤੁਥਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹਾਜੀ ਕਿਆ ਦੇਖਣਾ ਰਾਜ ਲੀਲਾ ਕਾ॥ ਤੁਥੇ
 ਰਬਾ ਲਗਾਈ ਜਾਇ ਬਸਤ੍ਰਾ ਕਾ ਭੰਡਾਰਾ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਤੁਥੇ ਰਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਕ
 ਆ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਰਾਜ ਲੀਲਾ ਕਾ॥ ਤੁਥੇ ਰਬਾ ਲਗਾਈ ਜਾਏ ਭੋਜਨ ਦਾ ਭੰਡਾਰਾ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਤੁ
 ਥੇ ਰਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਆ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਜੀ ਰਾਜ ਲੀਲਾ ਕਾ॥ ਤੁਥੇ ਰਬਾ ਲਗਾਈ ਘੋ
 ਠੀਆ ਦਭੰਡਾਰਾ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਤੁਥੇ ਰਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹਾਜੀ ਕਿਆ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਰਾਜ
 ਲੀਲਾ ਕਾ॥ ਤੁਥੇ ਰਬਾ ਲਗਾਈ ਕਹਿਆ ਅਤੀ ਤੇ ਤੁਮਾਰੇ ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ॥ ਤੁਥਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਜੋ ਗੀ ਸਰਾਇ ਸਕਾਨਾ ਉਥਾਈ ਬਾਸਾ ਹੈ॥ ਤੁਥੇ ਰਬਾ ਲਗਾਈ ਕਹਿਆ ਤੇ ਰਾਨਾ ਉ
 ਕਿਆ ਹੈ॥ ਤੁਥੇ ਰਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੋ ਗੀ ਸਰ ਮੇਰਾ ਨਾ ਉਨਾਨਕ ਨਿਫੰਕਾ ਰਹਿੰ॥

ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਾਲਗੁ ਦਾਈ ਕਹਿ ਆਸੁਣਿ ਅਤੀਤ ਭਉ ਜੋ ਕੋਈ ਨਾਨਕ ਤਪਾਸੁ ਸਕਿ ਆਪੈ ਤੁਭਿ ਹੀ ਹੋ ਕੋਹੇ ॥ ੩੧ ॥
 ਹੈ ਸਚੁ ਕਹੀਓ ਤਾਗੁ ਏਈ ਬਾਲਾ ਬੋਲਿ ਆਆ ਹੋ ਜੋਗੀ ਸਰਭਿ ਹੋਹੀਹੋ ॥ ਤਾ ਬਾਲਗੁ ਦਾਈ ਕਹਿ ਆਸੁ
 ਨਾਨਕ ਤਪਾਸੁ ਸਚੁ ਕਹੀਓ ਵੇਖੋ ਭਉ ਪਰਸੋ ਬਰਸਤਾ ਥਾਮੇ ਹੁ ਅਰਮੰਦਰੇ ਮੈਂ ਨਹੋ ਤੋ ਤੋ ਦੁਖ ਪਾਵੇ ਤੋ ਕੇ
 ਸੁਖ ਪਾਵੇ ਤੋ ਸਚੁ ਕਹੀਓ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੁਣ ਜੋਗੀ ਸਰਗੁ ਜਰਜਾਤੀ ॥ ਤਾ ਫੇਰ ਬਾਲਗੁ
 ਦਾਈ ਕਹਿ ਆਸੁ ਸਚੁ ਕਹੀਓ ਜਿਉ ਕੀਤਿ ਭਉ ਹੀ ਕਹੁ ॥ ਦੁਖੀ ਗੁਜਰਤੀ ਕੇ ਸੁਖੀ ਗੁਜਰਤੀ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਦੁਖੀ ਹੀ ਗੁਜਰਤੀ ॥ ਤਾ ਬਾਲਗੁ ਦਾਈ ਕਹਿ ਆਸੁਣ ਨਾਨਕ ਤਪਾਸੁ ਹਜਹਿ ਰਕੇ
 ਸਾਗ ਕੀ ਪਿਨੀ ਅਰਭੁ ਖੜੋ ਕੇ ਆਟੇ ਕੀਰੇ ਏਹੁ ਹਮਾਰਾ ਅਹਾਰ ਹੈ ॥ ਅਰਵੇਖੁ ਹਮ ਕਉ ਤਬਲ
 ਰੋਜੇ ਹਮ ਭੁਲੇ ਬਸਤੁ ਹਮ ਆਪ ਪਹਰੇ ਤੋ ਹੈ ॥ ਜੇ ਭੁਲੇ ਭੋਜਨ ਆਪ ਪਾਤੋ ਹੈ ॥ ਅਰਘੋ ਸਿ ਆਉ ਪ
 ਰ ਆਪ ਸਵਾਰੇ ਤੋ ਹੈ ॥ ਹਮਾਰਾ ਕੁਛ ਨਾਹੀ ਸਰਕੁ ਛੁ ਅਸੇਖੁ ਪਰਖ ਕਾਹੈ ਸਤੀ ਲਿਆਵੈ ਸਤੀ ਖੀ
 ਖਾਵੈ ॥ ਹਮ ਕੋ ਕੁਛ ਲੇ ਪਲਗੁ ਤਾਨਾਹੀ ॥ ਕਦੀ ਜੀ ਆਸੁ ਖਪਾਵੇ ਤੋ ਹੈ ॥ ਇਸ ਬਾਤ ਕਾ ਜਬਾਬ ਦੇਹੁ
 ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਤੀ ਅਸਲ ਜੋਗੀ ਸਰਹੈ ॥ ਤੋ ਭੁਲੀ ਸਮਝੀ ਹੈ ॥ ਯਹ ਬਾਤੁ ਹਮ ਕਉ ਤੋਰੇ
 ਪਾਸੇ ਤੋ ਆਈ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਆਪ ਵਿਚਲ ਗੇਵੀ ਚਾਰ ਕਰੰਨਾ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਕੋਭਿ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਾ ਭੁਲੀ ਲਗੀ ਹੈ ॥ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਆਖ ਦੇਖ ਤੋਰੇ
 ਮਨ ਕੇ ਹੀ ਲਗੀ ਹੈ ॥ ਤਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਆਖਿ ਆਜੀ ਗੁਰਜੀ ਜੋ ਭੁਲੀ ਆਹੀ ਤਾਂ ਤੋਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਖਰੀ
 ਲਗੀ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਬਾਲਗੁ ਦਾਈ ਪਾਸੇ ਵਿਦਹੋਇਆ ॥ ੪੫ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ
 ਰੂ ॥ ਸਾਖੀ ਤੋਰ ਚਲੀ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਤਪਾਸੁ ਆਏ ॥ ਅਗੇ ਭਾਈ ਲਾ

ਲੋਕਿ ਸੇਖੁ ਹਤੇ ਆਹਾ। ਲਾਲੇ ਨੁਖ ਬਰਹੇਈ। ਜੇ ਨਾਨਕ ਤੁਪਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਤੁਲਾ ਲੋਕੀ ਮਸੂਰ
 ਦੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਆਇ ਕਰਿ ਮਥਾ ਦੇ ਕਿਰਿਸਾ। ਆਖਿ ਓਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰ
 ਤਾਰ ਕਰਤਾਰ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਦੁਹਾ ਕਹਿਅ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਆਉ ਭਾਈ ਲ।
 ਲੋਕ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਪਿਆਰੇ। ਤੁਭਾਈ ਲਾਲੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ। ਲਗਾ ਆਖਣ ਜੀ ਅਜ ਬਹੁਤ
 ਨਿਹਾਲ ਹੋਇਆ। ਅਜ ਮੈਂ ਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਜੀਵਾਇਆ। ਜਾ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਰ ਰਹੈ ਜਾਇ ਨ ਸਤਿ ਗੁਰੇ
 ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਜਾਰ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਆਹਾ। ਨ ਲੇ ਭੁਤ ਈ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਨ ਲੇ ਲਾਲੇ ਆਹਾ। ਬੈਠੇ
 ਕੁਦਰਤਿ ਰਾਤ ਮਾਸਾ ਦੇ ਖਦੇ ਹੋਨ। ਜੇ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕੋ ਛੁੜ ਦੇ ਪਰ ਢੰਗ ਆਹਾ। ਓਸ ਦੇ ਪਰ ਸਦੇ
 ਸਰੀਕ ਅੰਗ ਸਾਕ ਅਸਨਾਉ ਯਾਰ ਦੇ ਸਤਿ ਆਇ। ਤੁਹ ਜਾਤ ਖਾਂ ਮੰਦਰੀ ਸਣੇ ਕਈ ਲੋ ਆਇ
 ਆ ਆਹਾ। ਤਿਸ ਦੀ ਬੇਟੀ ਧੀ ਧੀ ਖਾਂ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਭਿਰੰ ਪਤਨ ਦਰ ਆਇਆ ਗੇ।
 ਪੀ ਨਾਥ ਕੋ ਛੁੜ ਰਾਬਹੁਤ ਯਾਰ ਆਹਾ। ਓਸ ਦੀ ਬੇਟੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਨ ਜਰ ਪਈ। ਤੁਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਇਹ ਮੇਲ ਕਿਥੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਤੁਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਗੇ।
 ਪੀ ਨਾਥ ਖੰਡੀ ਕੋ ਛੁੜ ਹੈ ਤਿਸ ਦੇ ਪਰ ਆਇਆ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਤੁਰ
 ਕੁਭੀ ਉਸੇ ਦੇ ਪਰਿ ਆਇ ਹੋਨ। ਤੁਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਇਹ ਜੇ ਰੰ ਪਤਿ ਆਇ ਹੈ ਨ ਸੋ ਗੋਪੀ
 ਨਾਥ ਦਾ ਬਹੁਤ ਯਾਰ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਲਾਲੇ ਜਾਇ ਕਰਿ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਨੁਸਦ
 ਲਿਆਉ। ਤੁਭਾਈ ਲਾਲੇ ਗਇਆ ਜਾਇ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਨੁਸਦਿ ਓਸ। ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਅਤੇ ਹਯੋਤਖੰ
 ਦੇ ਵੈਥੈ ਠੇ ਬਾਤ ਕਰ ਦੇ ਆਹੇ। ਜੇ ਲਾਲੇ ਜਾਇ ਸਦਿ ਕੀਤਾ। ਤੁਗੋਪੀ ਨਾਥ ਤੁਪਾਈ ਆਖਿ ਓਸ ਕ

ਉਤ੍ਰਾਈ। ਤੁਲਾ ਲੋਆਖਿਆਜੀ ਮੈਲਾ ਲੋਤਖਾਣਹਾਂ। ਤੁਰੋਪੀਨਾਥ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ। ਤਾਂ ੩੨੨
 ਲਾ ਲੋਕਹਿਆਜੀ ਤੁਸਾਨੁਤਪਾਸ ਦਵਾਹੈ। ਤੁਰੋਪੀਨਾਥ ਕਹਿਆ ਆਇਆ ਭਾਈ ਖੁਸ਼ਹੈ। ਜਾ
 ਰੋਪੀਨਾਥ ਉਠਚਲਿਆ। ਤੁਹਯਾਤੁਖਾਮੰਦਿਪੁਛਿਆ ਮਹਤਾਜੀ ਕਿਧਰਚਲੇ। ਤੁਰੋਪੀਨਾਥ
 ਕਹਿਆ ਗਇਜੀ ਨਾਨਕਵੇਦੀ ਖੜੀਤਪਾਫੁਕੀਰਹੋਇਆਹੈ। ਤਿਸਅਸਾਨਸਾਦਿਆਹੈ ਉਸਪਾਸ
 ਜਾਦੇਆਹੋਦੇਖਾਕਿਆਖਦਾਹੈ। ਤੁਹਯਾਤੁਖਾਕਹਿਆ ਭੁਲਾਮਹਤਾਜਾਉਫਿਰਆਉ। ਰੋਪੀਨਾ
 ਥਆਇਗੁਰਨਾਨਕਜੀਨਪੈਰੀਪਉਣਾਆਖਿਓਸ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ ਸਤਿਕਰਤਾਰ
 ਆਉਭਾਈ ਰੋਪੀਨਾਥ। ਤੁਰੋਪੀਨਾਥ ਬੋਲਿਆਤੁਪਾਜੀ ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਸਾਦਿਆਹੈ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕ
 ਜੀਕਹਿਆ ਭਾਈ ਰੋਪੀਨਾਥ ਉਹਜੇਤੇਰੇਘਰਿਹਯਾਤੁਖਾਮੰਦਿਥੈਠਾਹੈ ਉਸਪਾਸ ਅਸਾਡੀਅਮਾਨ
 ਤੁਹੈਤੁਸੀਉਸਤਾਈਆਖੋਜੇਅਮਾਨਤਹਾਜਰਹੈ। ਅਤੇਅਮਾਨਤਵਾਝਾਭੀਹਾਜਰਹੈ। ਦੋਵੇਤਾਭਲੇ
 ਕਰੋ। ਤੁਰੋਪੀਨਾਥ ਕਹਿਆਜੀ ਉਸਅਮਾਨਤਦਾਮੈਨੂੰ ਕੀਅਹਰਮਕਰੇ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕ
 ਹਿਆਭਾਈ ਰੋਪੀਨਾਥ ਉਸਦੇਘਰਜੇਬੀਬੀਖਾਬੇਟੀਹੈ ਸੋਅਸਾਡੀਅਮਾਨਤਹੈ। ਤੁਰੋਪੀਨਾ
 ਥਪੁਛਿਆਤੁਪਾਜੀਉਸਦੀਬੇਟੀਤੁਸਾਡੀਅਮਾਨਤਕਿਉਂਕਹਿਹੋਈ। ਤੁਫੇਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕ ੬੦
 ਹਿਆਭਾਈ ਰੋਪੀਨਾਥਜੀਜੇਦੇਅਸੀਲਾ ਲੋਦੇਘਰਆਇਆਹੈ। ਤੁਅਸੀਉਨਾਦੇਖੁਹਤੇਜਾਇ
 ਬੈਠੇਆਹੋ। ਤੁਉਸਦੀਅਉਰਤਆਖਿਆਏਖੁਦਾਇਦੰਦਾਜੇਮੇਰੇਘਰਿਅਉਲਾਦਹੈਵੈਪਹਲੇਕਿ
 ਸੇਫਕੀਰਨ੍ਹਦੇਵਾ। ਤੁਅਸਾਉਸਖੁਦਾਇਦੀਬੰਦੀਨੂੰਪੁਛਿਆਕਿਉਂਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀਤੇਰੇਘਰਅ
 ਓਲਾਦਨਾਹੀਹੋਈ। ਤੁਉਸਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀਦੇਮੁਹਨਿਕਲਿਆਜੀਮੇਰੇਘਰਿਅਉਲਾਦਿਨਾ

ਹੀਰੋਈ। ਤੁਓਸਨੁਅਸਾਅਥਿਅਜੇਤੇਰੇਘਰਿਅਉਲਾਦੋਹੋਵੈਤਾਈਮਾਨਸਾਬਤਰਖੋ। ਤੁਓ
 ਸੁਖਦਾਇਦੀਬੰਦੀਆਥਿਅਜੇਮੇਰੇਘਰੋਇਬਾਲਕਹੋਵਨਤਾਹਿਕਖਦਾਇਦੇਨਾਉਦੇਵਾ।
 ਅਤੇਹਿਕਮੇਰਖਾ। ਤੁਅਸਾਉਸੁਖਦਾਇਦੀਬੰਦੀਨੁਆਥਿਅਤੁਏਉਈਮਾਨਸਾਬਤਰਖਾ
 ਜੋਪਹਲੋਹੋਵੀਸੋਖਦਾਇਦੇਨਾਉਦੇਹਾਅਤੇਹੋਗਜਿਤੁਨੇਹੋਵਨਤਿਤੁਨੇਤੈਨੁਮਧਾਹੁਪੈਨਾ। ਤੁਓ
 ਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀਨਚਾਰਪੁਰਅਤੇਹਿਕਪੀਰੋਈ। ਪਰਪਹਲੋਪੀਰੋਈਹੈ। ਇਉਅਸਾਰੀਅਮਾ
 ਨਤਿਹੈ। ਜੇਈਮਾਨਸਾਬਤਰਖੇਤਾਦੇਵੈਨਹੀਤਾਉਹਜਾਣੇ। ਤੁਗੋਪੀਨਾਬਕਹਿਅਜੀਮੇਰੇਤਾਹ
 ਬਨਾਹੀਮੈਜਾਇਕਹਦਾਹਾ। ਤੁਗਾਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਨਾਭਾਈਗੋਪੀਨਾਬਤੇਰੇਹਥਕਿਛਨਾਹੀ
 ਪੁਰਤੁਜਾਇਉਸਤਾਈਆਖਾ। ਜੇਉਸਦੇਜੀਅਵੇਤਾਦੇਵੈਨਹੀਤਾਨਾਦੇਵੇ। ਤੁਤੈਕਿਆਸਹਣਾਦੇ
 ਵਣਾਹੈ। ਤੁਗੋਪੀਨਾਬਜੋਘਰਆਇਆਪਰਮੁਖਾਣਜੇਹਾ। ਤੁਹਯਾਤਖਾਂਦੇਖੇਤਾਗਇਆਆਹਾ
 ਤੋਰਸਰੰਗਅਤੇਆਇਆਹੈਤੋਰਸਰੰਗਾ। ਤੁਹਯਾਤਖਾਂਪੁਛਿਆਮਹਤਾਜੀਸਚਕਹੋਤੁਮਕੋਕਿਆ
 ਕਹਿਆਤਪੇਨੇ। ਤੁਗੋਪੀਨਾਬਕਹਿਆਮੀਆਰਾਇਜੀਮੈਕਿਆਕਹੋਕਹਣੇਕੀਬਾਤਨਾਹੀ। ਤੁ
 ਹਯਾਤਖਾਂਕਹਿਆਮਹਤਾਜੀਤੁਮਨਿਸੰਗਕਹੋਕੁਛਹਮਕੋਕਹਿਆਹੈ। ਤੁਗੋਪੀਨਾਬਕਹਿਆਖਾਂਜੀਮੈਕ
 ਹੋਨਾਹੀਸਕਤਾ। ਕਹੋਹੁਏਹਯਾਅਵਤੀਹੈ। ਤੁਫੇਰਹਯਾਤਖਾਂਕਹਿਆਮਹਤਾਜੀਹਮਾਰੇਵਿਲਮੈਖਤਰਾਪ
 ਝਾਹੈਤੁਮਨਿਸੰਗਕਹੋ। ਤੁਗੋਪੀਨਾਬਕਹਿਆਸੁਣਗਾਇਜੀਤਪੇਏਕਅਚਰਜਕੀਬਾਤਕਹੀਹੈ। ਤੁਫੇਰਹਯਾ
 ਤਖਾਂਕਹਿਆਮਹਤਾਜੀਕਹੋਨਿਸੰਗਾ। ਤੁਗੋਪੀਨਾਬਕਹਿਆਗਾਇਜੀਤਪਾਕਹਤਾਹੈਗਾਇਪਾਸਹਮਾ
 ਰੀਅਮਾਨਤਿਹੈ। ਜੇਦੇਵੇਤਾਹਮਲੈਵੇਵਾਲੇਹਜਰਹੈ। ਅਤੇਅਮਾਨਤਭੀਹਾਜਰਹੈਇਉਕਹਦਾਹੈ।

ਤਾਤਯਾਤਖਾਂਕਹਿਆਮਹਤਜੀਤੁਮਨਿਸੰਗਕਹੋਕਿਆਮਾਨਤਕੈਸੀਹੈ। ਤੁਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿ ੩੩੩
 ਆਗਾਇਜੀ। ਇਉਂਕਹਦਾਹੈਜੋਗਾਇਦੇਘਰਥੇਟੀਪੈਸੋਮੇਠੀ। ਮਮਾਨਤੁਹੈ। ਤੁਗਾਇਕਹਿਆਮਹ
 ਤੁਗੋਪੀਨਾਥਕਿਉਂਕਰਿਕਿਸਵਜਾਕਹਦਾਹੈ। ਤੁਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਗਾਇਜੀ। ਇਉਂਕਹਦਾ
 ਹੈਜੋਗਾਇਦੇਘਰਿਅਭਿਲਾਵਿਨਹੀਜੀਹੋਦੀ। ਅਸੀਜੋਅਗੋਰਾਈਲਾਲੇਦੇਘਰਆਇਆ
 ਹੋ। ਤੁਗਾਇਦੇਖੁਹਤੇਥੈਠੇਆਹੇਜੋਗਾਇਦੀਅਉਰਤੁਆਈ। ਭਿਹਮਸਾਨੂਦੇਖਕੇਆਖਣਲ
 ਗੀਜੋਏਖਦਾਇਵੇਦਾਜੋਕਛੁਮੇਰੇਘਰਅਭਿਲਾਵਹੋਵੈਤਾਪਹਲੇਮੇਫਕੀਰਦੀਨਜਰਕਰਗਾਤੁੰ
 ਅਸਾਭਿਸਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀਨੁਕਹਿਆਕਿਉਂਬੀਬੀਜੇਤੈਨੁਖਦਾਇਅਭਿਲਾਵਦੇਵੈਤਾਈਆ
 ਨਸਾਬਤਰਖੇਗੀ। ਤੁਭਿਸਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀਆਥਿਆਜੀਮੈਂਇਵਕਹਦੀਹਾਂਜੋਦੋਇਨੀਗ
 ਰਹੋਵਨਤੁਹਿਕਮੈਰਖਾਅਤੇਹਿਕਖੁਦਾਇਦੇਨਾਉਦੇਵਾ। ਤੁਅਸਾਭਿਸਨੁਆਥਿਆਜੋਬੰਦੀ
 ਖੁਦਾਇਦੀਤੁਈਮਾਨਸਾਬਤਰਖਜੋਪਹਲੇਹੋਵੀਸੋਖੁਦਾਇਦੇਨਾਏਦੇਵੈ। ਅਤੇਹੋਰਹੋਵਨਸੋਤੈ
 ਨੁਮੁਘਾਹੋਹੈਨਾ। ਤੁਭਿਸਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀਆਥਿਆਜੀਜੇਖੁਦਾਇਇਕਹੈਤਾਮੇਈਮਾਨਸਾਬ
 ਤੁਰਖਾਗੀ। ਤੁਅਸਾਭਿਸਨੁਖੁਦਾਇਬੀਚਾਰਪੁਸ਼ਅਤੇਹਿਕਧੀਦਿਵਾਏਹੈਨਾ। ਅਤੇਪਹਲੇਧੀਹੋਈ
 ਤੈਂਗਾਇਉਂਅਸਾਡੀਆਮਾਨਤਹੈ। ਜਾਇਕਰਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀਨੁਪੁਛੋਜੋਈਵੈਹੈਤਾਅਸਾਡੀਆਮ
 ਨਤੁਹੈਅਸਾਨੁਮਿਲੇਨਾਹੀਤਾਨਾਮਿਲੇ। ਤੁੰਗਾਇਜੀਤੁਪੈਨੇਏਹਥਾਤੁਕਹੀਹੈ। ਸੁੰਹਯਾਤਖਾਂਗੁਸਾ
 ਥਾਧਾਗੁਸਾਥਾਇਕਰਿਬੋਲਿਆਜੋਦੇਖੇਮਹਤੁਗੋਪੀਨਾਥਜੀਜੇਤੋਥਾਤੁਇਉਹੀਹੈਤੋਇਸਕੀ
 ਅਮਾਨਤਇਸਕੇਤਾਂਈਦੇਵਾਗਾਮੈਂਜਾਇਘਰਸੇਪੁਛੋ। ਅਰਜੇਯਹਥਾਤਨਹੋਈਤੋਦੇਖਾਇਸਤਪੈ

ਕੇਸਿਰਕਿਆਕਰਤਾਹੈ। ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਗਾਇਜੀਤੁਮਘਰਸੋਪੁਛੇ। ਤਾਹਯਾਤਖਾਂਅੰਦ
ਰਜਾਇਕਰਿਆਪਣੀਅਭਿਰਤਨੁਸਦਿਓਸਾ। ਸਦਕਰਿਲਗਾਪੁਛਣਾ। ਕਿਉਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀ
ਤਪਾਫਕੀਰਕਿਆਕਰਦਾਹੈ। ਤਾਂਗਾਇਦੀਅਭਿਰਤਿਕਹਿਆਜੀਮੈਕਿਆਜਾਣਾਤੁਸੀਕਿਆ
ਕਰਦੇਹੈ। ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਥਉਢੇਪਇਆਆਗਾ। ਗੋਪੀਨਾਥਬੋਲਿਓਰਿਆਭਾਭੀਗਾਇਜੀਤੁਸ
ਨੁਅਭਿਲਾਵਕਿਉਕਰਿਹੋਈ। ਨਾਨਕਤਪਾਖੜੀਹੈਓਹਕਰਦਾਹੈਜੇਅਸਾਖੁਦਾਇਬੀਚਾਰ
ਪੜਅਤੇਹਿਕਧੀਦਿਵਾਈਹੈ। ਪਹਲੇਜੇਹੋਈਹੈਸੋਅਸਾਭੀਅਮਾਨਤੁਹੈ। ਸੋਪਹਲੇਬੀਬੀਖਾਂ
ਬੋਲਿਹੋਈਹੈ। ਹੁਣਅਸਾਨੁਅਸਾਭੀਅਮਾਨਤੁਮਿਲੇਅਸੀਹਜੁਰਮਾਹੈ। ਅਤੇਅਮਾਨਤੁਭੀਹ
ਜੁਰਹੈ। ਜੇਈਮਾਨਰਬੋਤਾਅਸਾਭੀਅਮਾਨਤੁਦੇਹਾ। ਅਤੇਜੇਈਮਾਨਗਵਾਵੇਤਾਂਨਾਦੇਵੇ। ਤੁਰੰਘੜੀ
ਬੋਲੀਗਾਇਜੀਜਿਉਤਪਾਆਖਦਾਹੈਤਿਵੈਹਕੀਕਤਹੈ। ਜੇਉਸਦੀਅਮਾਨਤੁਖਸੀਹੋਇਕਰਦੇਵੇ
ਤਾਤੁਸਾਭਾਭੀਭੁਲਾਅਤੇਮੇਰਾਭੀਭੁਲਾਹੋਵੈ। ਜੇਨਾਦੇਵੇਗੇਤਾਏਹੁਫਕੀਰਪੁਰਾਹੈਤਸਾਭਾਕੁਝਬ
ਰਾਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇਮੈਭੀਵਿਯਨਗੀਰਹੋਵਾਰੀ। ਪਰਤੁਸੀਹਿਕਕੰਮਕਰੋਜੇਓਹਫਕੀਰਮੈਨੁਦਿਖਾ
ਵੇ। ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਕਿਉਖਾਂਜੀ। ਤਾਂਹਯਾਤਖਾਂਕਹਿਆਮਹਤਾਂਗੋਪੀਨਾਥਜੀਤੁਮੈਰਾਦੇਸ
ਤਹੈਹੁਣਤੁਮੈਨੁਅਸਲਤਦੇਹਾ। ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਸੁਣੇਖਾਂਜੀਤੁਸੀਈਮਾਨਦੁਰਸਤੁਰਖੇਖਦਾ
ਇਭੁਲਾਕਰਸੀ। ਤਾਹਯਾਤਕਹਿਆਮਹਤਾਮੈਹੋਰਪੁਛਦਾਹਾਂ। ਅਸਾਤਾਇਸਦੀਅਮਾਨਤੁਨਾਹੀ
ਰਖਣੀ। ਪਰਮੈਇਉਪੁਛਦਾਹਾਂਇਥੇਲੈਦਾਹੈਕੇਘਰਜਾਇਲੈਦਾਹੈ। ਅਤੇਗਣੀਨੁਭੀਦਿਖਾਈਏ
ਮਤਕੋਈਹੋਰਫਕੀਰਹੋਦਾਹੋਇ। ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਖਾਂਜੀਤੁਸੀਇਥੇਤਪੇਨੁਸਦੇਤਾਂਅਜੀਅਪ

ਭੀਧੀਕਰਿਦੇਵੀਏ। ਤੁਸਾਡੀਅਤੇਅਸਾਡੀਧੀਵਿਚਫੇਰਕੁਣਨਾਹੀ। ਅਤੇਗਇਜੀਪੜਦਭੀਵੇਰੁ ੧੭੪
 ਰਹੇਗਾ। ਤਾਂਹਯਾਤਖਾਂਕਹਿਆਭੁਸਾਗੋਪੀਨਾਥਜੀਦੇਸਤੀਯਾਰੀਅੰਸੀਹੀਚਾਹੀਦੀਹੈ। ਤੁਰੋ
 ਪੀਨਾਥਗਇਆਗੁਰਨਾਨਕਜੀਪਾਸ। ਗੋਪੀਨਾਥਗੁਰਨਾਨਕਜੀਨੁਆਖਿਆਜੀਜਿਉਤੁਸੀ
 ਆਖਦੇਹੋਰੰਘੜੀਤਿਵੇਮੁਨਦੀਹੈ। ਰੰਘੜੀਦਾਦਰਸਤਿਦੀਮਾਨਹੈਸਾ। ਪਰਹਿਕਰਗਲਆਖੀਹੈ
 ਸਮੇਨਭਿਹਫਕੀਰਦਿਖਾਵੇ। ਤੁਪਜੀਤੁਸੀਉਥੋਤੋੜੀਚਲੋ। ਭਿਹਤੁਸਾਨੁਜਿਥਾਵੇ। ਤੁਤੁਸਾਨੁਦੇ
 ਵੇਗੀ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਗਾਈਗੋਪੀਨਾਥਮਸੀਉਥੋਤਾਜਾਈਅੰਜੇਕੁਝਮੰਗਣ
 ਜਾਈਅੰ। ਜੇਭੈਸਦਾਈਮਾਨਸਾਬਤਹੈਤੁਆਪੇਲੈਆਵਸੀ। ਤੁਰੋਪੀਨਾਥਜਾਇਕਹਿਆਜੀਤ
 ਪਾਇਉਕੁਤਦਾਹੈ। ਜੇਈਮਾਨਸਾਬਤਹੈਨੇਤੁਆਪੇਲਿਆਵਨਗੇ। ਨਾਹੀਤਾਭਿਹਜਾਣਨ। ਤੁਰੋ
 ਘੜੇਟੀਕਹਿਆਮੈਤਾਜਾਇਦੇਖਾ। ਤੁਰੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਭਾਭੀਗਾਣੀਜੀਚਲੋਜਾਇਤੁਸਾਨੁਦਿਖ
 ਵਾ। ਗੋਪੀਨਾਥਰੰਘੜੇਟੀਨੁਲੈਗਾਇਆ। ਤੁਰੰਘੜੇਟੀਜਾਇਭਿਠਾਤੁਰੰਘੜੀਪੈਰਤੇਢਹਿਪਈ
 ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਕਰਤਾਰਭਲਾਕਰੇਗਾ। ਫਿਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਗਉਰਖਾਂਅਸਾ
 ਰੀਅਮਾਨਤਾਕਿਥੋ। ਤੁਰੰਘੜੇਟੀਬੋਲੀਜੀਤੁਯਾਰਹੈ। ਆਖੋਇਥੇਲਿਆਵੀਏ ਆਖੋਉਥੇਆਇ
 ਲਵੋ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਜਿਥੇਤੁਸਾਡੀਖੁਸੀਹੋਵੇਤਿਥੇਹੀਦੇਵੋ। ਅਸਾਆਪਣੀਅਮਾ
 ਨਤਲੈਣੀ। ਤੁਰੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਜੀਮੈਭੀਹਿਕਥੇਨਤੀਕਰਦਾਹਾ। ਜੇਤੁਪਜੀਤੁਸਾਡੇਪਸਿੰਦ
 ਆਵੈ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਆਖਭਾਈਗੋਪੀਨਾਥਜੇਕਿਛੁਤੁੰਅਥੇਸੋਭੀਮਨੀਏ। ਤੁ
 ਰੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਜੀਲਲਕੀਰਹੇਮੇਰੇਘਰਮੈਆਪਣੀਬੇਟੀਕਰਕੇਪਰਨਾਇਦੇਵਾ। ਤੁਗੁਰਨ

ਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣੁਭਾਈਗੋਪੀਨਾਥਲਾਵਾਸੇਲੈਦੇਹੈਨਜਿਨਾਦਾਨਲੈਣਹੋਦਾਹੈ॥ਅਸਾਤਾਅ
 ਪਣੀਅਮਾਨਤਲੈਣੀਖੁਸੀਆਵੇਤਾਦੇਵਨਾ॥ਤੁਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਜੀਮੈਇਸਵਾਸਤੇਕਹਦਾਹੈ
 ਜੇਦੁਹਾਵਲਾਦਾਪੜਦਾਰਹੈ॥ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣੁਹੋਗੋਪੀਨਾਥ॥ਪੜਦਾਰਖੈਏ
 ਕੰਕਾਰਜੇਰਖਣਗਾ॥ਇਸਪੜਦੈਣੀਕੀਚਲੀਸਭੁਥਪਸਾਰਾ॥੧॥ਸੁਣੁਭਾਈਗੋਪੀਨਾਥ
 ਇਹਹੈਖੋਟੀਰਾਸਾ॥ਅਪਣਾਅਪਲੁਟਾਵਣਾਪਾਪੀਆਕੋਪਾਸਾ॥੧॥ਰਗਭ੍ਰਿਖਟਸਾਸਤਾਕੋਕ
 ਰਮਹੈਬਾਹਮਣਹੈਨਲੋਭੀ॥ਸੁਠਿਆਮਿਲਕਰਿਬਾਟਕੀਆਕਿਸੇਗੁਰਮਖਸੇਝੀ॥੨॥ਹਿੰਦੁਤਰ
 ਕਸਭੁਏਕਹੈਏਕਸਨੇਕੀਏ॥ਜਿਨਪਠਾਇਜਗਤਮੈਬਲਾਇਤਿਨਲੀਏ॥੩॥ਹਿੰਦੁਤਰਕਦੈ
 ਵੇਕੁਲੋਕਿਨੇਮਗਮਨਪਾਇਆ॥ਨਾਨਕਕੋਕਿਰਪਾਕਰੀਪ੍ਰਭੁਆਪਾਇਖਾਇਆ॥੪॥ਸੁਣੁਭਾ
 ਈਗੋਪੀਨਾਥਇਹਸੁਠੀਆਗਲਾਸੀਸਾਰਨੁਬਣਦੀਆਹੈਨਾ॥ਅਤੇਫਕੀਰਾਨੀਨਾਹੀਬਣਦੀ
 ਆ॥ਜੇਆਪਣਾਪਰਮਤੇਈਮਾਨਸਾਬਤਰਖਦੇਹੈਨਤਾਅਸਾਰੀਅਮਾਨਤਾਅਣਦੇਵਨੀ॥ਅ
 ਤੇਜੇਨਾਹੀਦੇਵੇਤਾਅਸੀਜੇਰਤਾਨਾਹੀਪਤਦੇ॥ਤਾਫੇਰਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਜੀਇਕਹੋਰਕੀਮਕੋਰੇ
 ਲੜਕੀਰਹੇਮੇਰੇਘਰਿਅਤੇਰੇਘੜਜਾਵਨੀ॥ਪਿਛੋਦਿਨਪੰਜਸਤਿਗੁਜਰਨਤਾਤੁਸੀਲੈਜਾਹੈ॥
 ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣੁਭਾਈਗੋਪੀਨਾਥਤੇਨਾਕਿਆਪਹੁਚਦਾਹੈਤੇਜੇਇਤਨੀਆਗਸ
 ਕਰਦਾਹੈ॥ਅਸਾਕਿਸੇਹਿੰਦੁਣੀਕਿਕਿਸੇਤੁਰਕਦੀਕਾਣਪਈਹੈ॥ਜੇਤੀਇਤਨਾਅਸਾਨਰੁਗਉਦ
 ਹੈ॥ਅਤੇਜੇਖੜੀਦੇਵਰਨਵਲੇਆਖਦੇਹੈਨਾ॥ਤਾਇਸਵਿਚੋਅਉਲਾਦਹੈਵੇਰੀਸੋਅਢਾਈਆਖ
 ਰਾਨਾਸਲਗੇਗੀ॥ਤੁਗੋਪੀਨਾਥਨੁਭਾਈਸਾਲੇਆਖਿਆਮਹਤਗੋਪੀਨਾਥਜੇਕਛਤਪਾਕਹਦ

ਹੈਸੇਈਤੁਸੀਮਨਹੁ। ਤੁਸਾਡਾਭੁਲਾਇਸੇਗਲਾਵਿਚਹੈ। ਅਗੇਤੁਸਾਡੀਰਜਾਇ। ਤੁਸੀਤਪੇਦਾਲੇਟ ੩੨੫
 ਦੇਖਹੁਤੁਸੀਤਾਪਾਸਿਅਣੇਹੈ। ਤੁਗੋਪੀਨਾਬਕਹਿਆਭਾਈਲਾਲੇਤੁਸਚਆਖਦਾਹੈਮੇਬਹੁ
 ਤੁਕੁਲਾਹਜੇਇਤੁਨੀਆਗਲਾਕੀਤੀਆਹੈਨੈ। ਤੁਮੈਨਤਪੇਪਾਸੇਬਖਸਾਇ। ਤੁਭਾਈਲਾਲੇ
 ਗਰਨਾਨਕਜੀਦੇਪੈਰਤੇਢਹਿਪਾਇਆ। ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਗੋਪੀਨਾਬਨਬਖਸੀਏ। ਗੋਪੀਨਾਬ
 ਭੁੱਸਿਆਣਪਦੀਆਗਲਾਆਖਦਾਸੀ। ਅਗੇਜੇਤੁਸੀਰਾਜੀਹੋਵੇਗੋ। ਤੁਵੇਕਰੇਗਾ। ਤੁਗੁਰ
 ਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਭਾਈਗੋਪੀਨਾਬਤੇਗਭੀਆਖਿਆਮੰਨਣਾ। ਪਰਤੁਗਤਨੁਭਾਈਲਾ
 ਲੇਦੇਘਰਪਹੁਚਾਇਛਹੁ। ਤੁਗੋਪੀਨਾਬਕਹਿਆਭੁਲਾਜੀ। ਜਿਉਤੁਸੀਰਾਜੀਹੋਵਹੁਤਿਵੈਭ
 ਲਾ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਬੀਬੀਖਾਂਬੇਟੀਨੁਹਯਾਤਖਾਂਅਤੇਗਉਰਖਾਂਅਤੇਨਾਲੇਗੋਪੀਨਾਬਇਨਾਤੇ
 ਗਬੀਬੀਖਾਂਨੁਭਾਈਲਾਲੇਦੇਘਰਬਣਾਇਕਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਦੇ। ਤੁਅਗੇਆਣਖਜੀਕੀ
 ਤੀ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਬਚਨਕੀਤੀਮੀਆਹਯਾਤਖਾਂਬੀਬੀਗਉਰਿਖਾਂਤੁਸਾਡਾਕਰਤਾਰ
 ਭੁਲਾਕਰਸੀ। ਇਹਅਸਾਡੀਅਮਾਨਤੁਸੀਅਸਾਤੁਸਾਪਾਸੇਮੰਗਲਈ। ਅਤੇਤੁਸਾਡਾਭੁਲਾ
 ਹੋਵਣਾਸੀ। ਅਤੇਵਿਲਤੇਖਤੁਗਕੋਈਨਾਹੀਕਰਣਾ। ਖੁਦਾਇਦੀਨਦੁਨੀਆਖਸਮਾਨਾਕਰੇਗਾ
 ਤੁਸਾਜਾਹੁਆਪਣਿਆਪਰਾਨਾ। ਤੁਹਯਾਤਖਾਂਅਤੇਗਉਰਖਾਂਦੁਹਾਉਪਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀ
 ਖਸੀਹੋਇਆਵਿਦਾਕੀਤੇ। ਅਤੇਗੋਪੀਨਾਬਨੁਕਮਕੀਤਾਤੁਸੀਗਾਇਹੋਗਨਵਿਦਾਕਰਆਵਹੁ।
 ਗੋਪੀਨਾਬਕਹਿਆਭੁਲਾਜੀ। ਵਡੀਵੇਲਾਵਿਦਾਕਰਕੇਆਇਗੁਰਨਾਨਕਜੀਪਾਸਮਥਾਵੇਕਿਅ
 ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਪਾਛਿਆਕਿਉਭਾਈਗੋਪੀਨਾਬਵਿਦਾਕਰਆਇਆ। ਗੋਪੀਨਾਬਕਹਿਆ

ਅਹੋਜੀਵਿਦਾਕਰਿਆਇਆਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣੁਭਾਈਗੋਪੀਨਾਥਅਸੀਮੰਦੋਤਨ
 ਭਾਈਲਾਲੇਦੇਘਰਛੁਡੁਜਾਵੇਹਾਂਤੁਸਾਖੰਬਰਦਾਰਰਹਣਾਤਾਂਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਜੀਬੀਬੀਖੰ
 ਮੇਰੀਬਿਟੀਹੈਤੁਸੀਮੇਰੇਘਰਛੁਡੁਜਾਵੇਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਗੋਪੀਨਾਥਇਥੇਭ
 ਲੀਹੈਤੇਰੇਘਰਭਲੀਨਾਹੀ। ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਥਕਹੈਆਜੀਕੁਲਾਜਿਉਤੁਸੀਗਜੀਹੋਵੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਜੀਮੰਦੋਤਨਆਈਉਪਰੰਤਸਤਿਦਿਨਭਾਈਲਾਲੇਦੇਘਰਰਹਿਆਅਤੇਮੰਦੋਤਨਭਾਈਲਾ
 ਲੇਦੇਘਰਰਹਿਆਅਤੇਆਪਪੱਖੋਕੋਰੰਧਾਵੇਆਇਆਨਾਲੇਭਾਈਬਾਲਾ। ੪੬। ਚੋਲਹੁਭਾ
 ਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ। ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਤਾਮੁਲੇਚੋਣੇਨੁਖਬਰਹੋਈਤਾਮੁਲੇਚੋਣੇਆਖਿਆਵਤ
 ਆਇਆਮੇਰੀਹਿਕਦਧਨਨੀ। ਤਾਜਿਤੇਰੰਧਾਵੇਆਖਿਆਮੁਲੇਨੂੰਜੋਹਿਮੁਲਾਕੁਸੁਖਾਵਣਨ
 ਲੇਜਾਵਸਾ। ਅਤੇਜਾਇਦੇਖਸਕਪੜੇਦੀਖਬਰਲੇਸਾ। ਤਾਮੁਲੇਬਾਈਬਣਾਇਕਰਪ੍ਰਸਾਦਿਦੇ
 ਲੈਗਇਆਪਰਕਉਤ੍ਰੀਲੋਹੇਇਕਰਆਖਿਓਜਲੈਖਾਇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹਉਨ
 ਤੀਖਾਦਾਮੁਲੇਆਖਿਆਜੇਖਾਂਦਾਨਾਹੀਤਾਆਇਆਕਿਉਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਮਿਰੀਗਗ
 ਵਿਚਪਉਤ੍ਰੀਆਖੀ। ਸਭਰਸਾਮਿਰੇਮਨੀਐਸਾਇਐਸਾਲੇਣਾ। ਖਟਤੁਰਸੀਮੁਖਬੋਲਣਾਮਾ
 ਰਣਨਾਦਕੀਏ। ਛੁਤੀਹਅੰਮ੍ਰਿਤੀਭਾਉਦੇਕਜਾਕਉਨਦਾਰਿਕਰੇਇ। ੧। ਬਾਬਾਹੈਰੁਖਾਣਾਖਸ
 ਖਆਰ। ਜਿਤਖਾਧੇਤਨਪੀਨੀਐਮਨਮੈਚਲਹਿਵਿਕਾਰ। ੧। ਰਹਾਉ। ਤਾਫੇਰਮਲੇਕਪੜੇਲਾ
 ਲਕਵਾਇਅਤੇਨੀਲੀਸਲਵਾਰਅਤੇਪਟਕਾਪਗੜੀਸੁਪੈਦਅਤੇਫਰਗਲਪਜੇਕੱਪੜੇਬਣਾਇ
 ਕਰਲੈਗਇਆ। ਕੁਲਾਇਹਤਾਗਲਪਾਇਸਿਆਲੇਦੇਦਿਨਹੈਨ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੂਜੀਪ

ਉੜੀਆਖੀ॥ ਕਪੜਰਤਾਤਨਰਤਾਸੁਪੇਦੀਸਚੁਦਾਨ॥ ਨੀਲੀਸਿਆਹੀਕਦਾਕਰਣੀਪਹਰਨਪੈਰਧਿ ੨੨੬
 ਆਨ॥ ਕਮਰਬੰਦਸੀਤੇਖਕਾਧੀਨਜੋਬਨਤੇਗਨਾਮ॥ ਬਾਬਾਮੇਰੇਪਹਰਨਖੁਸੀਖੁਆਗ॥ ਜਿਤਪੈਧੇਤ
 ਨਪੀੜੀਐਮਨਮੈਚਲਹਿਵਿਕਾਰ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਤਾਮੂਲੇਫੇਰਜਾਇਜਿਤੇਰੰਧਾਵੇਨੁਆਖਿਆਓਸ
 ਜੀਨਾਖਾਦਾਹੈਨਪਹਰਦਾਹੈ॥ ਤਾਜਿਤੇਆਖਿਆਚਲਚਾਚਾਮੂਲਾਮੈਚਲਦਾਹੈ॥ ਜਿਤਾਰੰਧਾਵਾਘੋ
 ਰੀਤੇਅਸਵਾਰਹੋਇਕਰਆਇਆ॥ ਆਇਕਰਿਆਖਿਓਸਤਪਾਜੀਨਖਾਵੇਹੈਨਪਹਰਦੇਹੈ॥ ਭਲ
 ਚਲੇਘੋੜੀਤੇਅਸਵਾਰਹੋਇਚਲਾਇਜਤਪਤਿਨਾਲ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਤੀਸਰੀਪਉੜੀਆਖੀ॥
 ਘੋੜੇਪਾਖਰਸਇਨੇਸਾਖਤਬੁਝਨਤੇਰੀਵਾਟਾ॥ ਤਰਕਸਤੀਰਕਮਾਣਸਾਂਗਤੇਗਬੰਦਗੁਣਧਾਤਾ॥ ਵਾ
 ਜਾਨੇਜਾਪਤਿਸਿਓਪਰਗਟਿਕਰਮਮੇਰਤੇਰੀਜਾਤਾ॥ ੩॥ ਬਾਬਾਮੇਰੇਚੜ੍ਹਣਾਖੁਸੀਖੁਆਗ॥ ਜਿਤਚ
 ਝੁਆਤੁਨਪੀੜੀਐਮਨਮੈਚਲਹਿਵਿਕਾਰ॥ ੩॥ ਰਹਾਉ॥ ਤਾਜਿਤੇਰੰਧਾਵੇਆਖਿਆਭੁਲਾਘਰ
 ਤਾਚੋਲਾ॥ ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਚਉਥੀਪਉੜੀਭੋਗਦੀਆਖੀ॥ ਘਰਮੰਦਰਖੁਸੀਤੇਰੇਨਾਮਕੀ
 ਨਦਰਤੇਰੀਪਰਵਾਰਾ॥ ਕੁਮਭੁਲਾਤੁਧਭਾਵਸੀਬੁਝਣਬਹੁਤਾਪਾਗ॥ ਨਾਨਕਸਚਾਪਾਤਸਾਹੁਪੁ
 ਛਨਕਰੇਬੀਚਾਰ॥ ੪॥ ਬਾਬਾਮੇਰੇਸਉਣਾਖੁਸੀਖੁਆਗ॥ ਜਿਤਸੁਤੇਤਨਪੀੜੀਐਮਨਮੈਚਲਹਿ
 ਵਿਕਾਰ॥ ੧॥ ਤਾਉਥੇਹੀਭੋਣੀਵਰੀਉਥੇਧਰਮਸਾਸਹੋਈ॥ ਲੋਕਆਇਮਿਲਣਲਰੇ॥ ਜਾਹਿਕ
 ਮਹੀਨਾਹੋਇਆਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਅਸੀ॥ ਕਿਤੇਨੇਵੇਰੇਆਏ॥ ਤਾਭਾਈਬਾਲੇ
 ਕਹਿਆਜੀਮੈਕਿਆਜਾਣਾਤੁਸਾਡੀਤੁਸੀਹੀਜਾਣੋ॥ ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਅਸੀਸੋ
 ਲਵੇਵੇਰੇਆਏ॥ ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਸਤਿਜੀ॥ ਫੇਰਜਾਦੁਇਸਹੀਨੇਗੁਜਰੇਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ

ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚਲੇ ਤੁਹਿ ਹੋਰ ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਉਦਾਸੀ ਕਰਿਆ ਵੀਏ। ਤੁਹਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜੀ
 ਕਿ ਧਰਤੀ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕੁਲ ਖੇਤ੍ਰ ਦੀ ਸਰਜਗਿ ਹੁਣਹੈ। ਤੁਹਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ
 ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਗੇ ਤੁਸਾਨੁ ਤੇ ਪਿਛੁ ਮੇਰਾ॥ ੪੭॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ
 ਤੁਕੁਲ ਖੇਤ੍ਰ ਦੀ ਉਦਾਸੀ ਗਏ ਜਾਇ ਕੁਲ ਖੇਤ੍ਰ ਉਤਰੇ॥ ਅਗੇ ਕੁਲ ਖੇਤ੍ਰ ਉਪਰ ਖਟ ਦਰਸਨ ਇਕ ਠੇਹੇ
 ਹੋਨਾ॥ ਅਤੇ ਸੈ ਸਾਰ ਦੀ ਕੁਛ ਗਿਣਤੀ ਨਾਹੀ॥ ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸਤੁ
 ਸੁਰਜ ਗ੍ਰਹਣ ਪੁਜਣਾ ਨਾਹੀ॥ ਪਰਹਿ ਕਰਮ ਕਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਆਖੇ ਜੀ॥ ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਹਿਕਮੇਰ ਮਾਸ ਬਕਰੀ ਦਾ ਲੈ ਆਉ॥ ਅਤੇ ਹਿਕਤ ਵੜੀ ਸਮੇਤ ਚਪ
 ਟੀ ਲੈ ਆਉ॥ ਤੁਹਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ॥ ਤੁਹਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਮਾਸ ਅਤੇ ਤਾਵੜੀ ਸਮੇਤ ਚਪ
 ਟੀ ਲੈ ਆਇਆ ਆਣ ਅਗੇ ਰਖੋ॥ ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਇਸਤੁ ਲਾਉ ਦੇ ਉਪਰ ਚੁ
 ਲਾ ਬਣਾਇ ਕਰਿ ਤੁਝੀ ਚਾੜ੍ਹ ਦੇ॥ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ॥ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਚੁਲਾ ਬਣਾਇ
 ਆਤਾ ਵੜੀ ਚਾੜ੍ਹਿ ਵਿਤੀ॥ ਅਗੇ ਲੋਕ ਹੋ ਮਜਗ ਕਰ ਦੇ ਆਹੇ ਇਨਾ ਤਾਵੜੀ ਵਿਚ ਮਾਸੁ ਚਾੜ੍ਹਿਆ॥
 ਸੀਨਿਆ ਸੀਨਿਆ ਜੇ ਰਿਠਾ ਪੁਆ ਤੇ ਤਾਵੜੀ॥ ਸੀਨਿਆ ਸੀਨਿਆ ਲੈ ਲੈ ਸੋਟੇ ਅਤੇ ਹਥੀ ਆਰਦ ਉਠੇ ਆਏ
 ਲਗੇ ਆਖਣ ਅਰੇ ਤੁਮ ਕਉ ਏਹੋ ਤੇਹੋ॥ ਅਜ ਕੇ ਦਿਨ ਤੁਰਕ ਰਾਸ ਕਰ ਦੇ ਪੈਨ ਤੁਮ ਤੋ ਹਿੰਦੁ ਧਰਮ ਹੋ॥
 ਸਚੁ ਕਹੁ ਤੁਮ ਇਸਹਾਂਡੀ ਮੈ ਕਿ ਆਰੀਧਾਹੈ॥ ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੁਖੁ ਕਉ ਭੁਖ ਲਗੀ॥
 ਥੀ ਇਸਵਾਸ ਤੇ ਮੈਹਾਂਡੀ ਚਾੜ੍ਹੀ ਹੈ॥ ਤੁਸੀਨਿਆ ਸੀਨਿਆ ਕਹਿਆ ਹੋਇ ਸਹਾਂਡੀ ਮੈ ਕਿ ਆਹੈ॥ ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਇਸਹਾਂਡੀ ਮੈ ਮਾਸੁ ਹੋ ਬਕਰੀ ਕਾ॥ ਤੁਸੀਨਿਆ ਸੀਨਿਆ ਕਹਿਆ ਉਸਤਰ ਫਗੁਣ

ਲਗਾਏ। ਅਰ ਇਸਤਰਫਤੁ ਮਾਸ ਖਾਤਾ ਹੋ। ਤੈ ਕਿ ਆਸ ਮਝੀ ਹੋ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਦੇ ੨੨੭
 ਵਤਾ ਗਿਆਨ ਮੈ ਥਾਤ ਪਛੋਤੋ ਕਹੋ। ਅਰ ਜੇ ਰੰਗੇ ਕੇ ਜੇਰ ਥਾਤ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਤੋ ਮੈ ਨਹੀ ਕਰਤਾ। ਜਾਣਤੋ
 ਹੋ ਸੋ ਕਹਿ ਜਾਵੇ। ਤਾ ਸੀਨੀ ਆਸੀ ਕਹਿਆ ਚਲੇ ਰੇ ਦੇ ਵਤਾ ਇਸ ਕੇ ਪਾਸ ਤੇ ਵਰਹਟ ਕਰ ਖੜੇ ਹੋਵੇ।
 ਕਹੋ ਜੀ ਗਿਆਨ ਕੀ ਥਾਤ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਲੋਕ ਕਹਿਆ। ਪਹਲਾ ਮਾਸ ਹੁਨਿ ਮਿਆਮ।
 ਸੇ ਅੰਦਰ ਸਾਸਾ ਜੀ ਉਭਾਇ। ਮਾਸ ਮੁਹਾ ਸੀਲਿਆ ਹੁਚੈ ਮਤ ਨਾਸਾ। ਮਾਸ ਹੁਥਾ ਹਰ ਕਾਇ
 ਆਮ ਮਾਸੁ ਗਿਰਾਸਾ। ਮੁਹ ਮਾਸੇ ਕਾ ਜੀਤੁ ਮਾਸੇ ਕੀ ਮਾਸੇ ਅੰਦਰ ਸਾਸਾ। ਵਡਾ ਹੋ ਆਵੀ ਆਹਿ ਆਪ
 ਰਲੇ ਆਇ ਆਮਾਸਾ। ਮਾਸ ਹੁਹੀ ਮਾਸ ਉਪ ਜੇ ਮਾਸ ਹੁ ਸੁਭੇ ਸਾਕਾ। ਸਤਿ ਗੁਰ ਮਿਲੇ ਐਹੁ ਕਮ ਬੁਝੀ
 ਐਤਾ ਕਉ ਆਵੈ ਰਾਸਾ। ਆਪ ਛੁਟੇ ਨਹਿ ਛੁਟੀ ਐ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਬਿਨਾਸਾ। ਮਾਸ ਮਾਸ ਕਰ ਮੁਰਖ ਬੁਝ
 ਨੇ ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ ਨਹੀ ਜਾਣੇ। ਕਉ ਭੁਝਾ ਸਕਉ ਭੁਝਾ ਗਕਹਾਵੈ ਕਿਸ ਮਹਿ ਪਾਪ ਸਮਾਣੇ। ਰੈਡਾ ਮਾ
 ਰਹ ਮਜਗ ਕੀ ਆਵੇ ਵਤਿ ਆਕੀ ਥਾਣੇ। ਛੜ ਕਰ ਲੋਕਾਨੁ ਦਿਖਲਾਵਹਿ ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ ਨਹੀ ਸੁਝੈ।
 ਨਾਨਕ ਅੰਧੇ ਸਿਉ ਕਿ ਆਕਹੀ ਐ ਕਹੈ ਨ ਕਹਿਆ ਬੁਝੈ। ਅੰਧਾ ਸੇ ਜੇ ਅੰਧ ਕਮਾਵੈ ਜਿ ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਿਲੋਚਨ
 ਨਾਹੀ। ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਕੀ ਰਕਤ ਨਿਪਨੇ ਮਛੀ ਮਾਸ ਨ ਖਾਹੀ। ਇਸ ਤੀ ਪੁਰਖੇ ਜਾਨ ਸੇ ਮੇਲਾ ਉਥੈ ਮੰਦ ਕਮ
 ਹੀ। ਮਾਸ ਹੁਨਿ ਮੇ ਮਾਸ ਹੁ ਜੀ ਮੇ ਹਮ ਮਾਸੇ ਕੇ ਭਾਂਡੇ। ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ ਕਿਛੁ ਸੁਝੈ ਨਾਹੀ ਚਤੁਰ ਕਹਾਵੈ ਪ
 ਭੇ। ਬਾਹਰਿ ਕਾ ਮਾਸ ਮੰਦਾ ਸਾਮੀ ਪਰ ਕਾ ਮਾਸ ਚੰਗਾ। ਜੀ ਅਜੇ ਤਸ ਕੁ ਮਾਸ ਹੁ ਹੋਇ ਜੀ ਅਣਾਇ ਅ
 ਵਸੇ ਰਾ। ਅਭੁਖ ਭੁਖ ਹਿ ਭੁਖ ਤਜ ਛੇਰ ਹਿ ਅੰਧ ਗੁਰੂ ਜਿਨ ਕੇ ਰਾ। ਮਾਸ ਹੁਨਿ ਮੇ ਮਾਸ ਹੁ ਜੀ ਮੇ ਹਮ ਮਾਸੇ ਕੇ
 ਭਾਂਡੇ। ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ ਕਿਛੁ ਸੁਝੈ ਨਾਹੀ ਚਤੁਰ ਕਹਾਵੈ ਪਾਂਡੇ। ਮਾਸ ਪੁਰਾਣੀ ਮਾਸ ਕਤੇ ਧੀ ਚਹੁ ਜੁਗ

ਮਾਸਕ ਮਾਸਕ ਮਾਣਾ ॥ ਜਜਕਾ ਜਵੀਆ ਹਿਸੁ ਗਵੈ ਉਥੈ ਮਾਸ ਸਮਾਣਾ ॥ ਇਸ ਤੀਪਰ ਖੋਲਿ ਪਜਹਿ
 ਮਾਸ ਹੁਪਾਤ ਸਾਹ ਸਲਤਾਨਾ ॥ ਜੇਓ ਹਿਦਿ ਸੈਨ ਰਕੇ ਜਾ ਦੇਤਾ ਉਨ ਕਾਦਾ ਨ ਲੈਣਾ ॥ ਦੇਵਾਨ ਰਕ ਸੁਰ
 ਗਲੈ ਦੇ ਦੇ ਦੇ ਖਹੈ ਧਿਧਾਣਾ ॥ ਆਪਨ ਬੁਝੈ ਲੋਕ ਬੁਝਾਈ ਪਾਠੈ ਖਗ ਸਿਆਣਾ ॥ ਪਾਠੈ ਤੇ ਜਾਣ
 ਹਿਜਾਹੀ ਕਿਥਹ ਮਾਸ ਉਪਨਾ ॥ ਤੇਇ ਅਹੁ ਅੰਨ ਕਮਾਦ ਕਪਾਹ ਤੇਇ ਅਹੁ ਤਿਭੁ ਵਣਗੀਨਾ ॥ ਤੇਆ
 ਅਖੈ ਹੰਊ ਬਹੁ ਬਿਧ ਹਛਾ ॥ ਤੇਐ ਬਹੁਤ ਬਿਕਾਰਾ ॥ ਇਤੇ ਰਸ ਛੇਡੁ ਹੋਵੈ ਸੀਨਿਆ ਸੀਨਾ ਨ ਕਕਹੈ ਵਿ
 ਚਾਰਾ ॥ ੩ ॥ ਫੇਰ ਹਿਕ ਖੜੀ ਮੁਸਦੀਆ ਹਾਓ ਰਜਲ ਗਇਆ ॥ ਓਹ ਸਿਕੰਦਰ ਖਾਂ ਦਾ ਬੇਟਾ ਬਿਰਾਹਮ
 ਖਾਂ ਲੋਦੀ ਤਿਸ ਪਾਸ ਚੁਗਲੀ ਕੀਤੀ ॥ ਓਹ ਪਾਤੁ ਸਾਹ ਵਿਲੀਦਾ ਆਹਾ ॥ ਕਹਿਓ ਸਪਾਤੁ ਸਾਹ ਸਲਾਮ
 ਤਹਿ ਕੋਝੇ ਹਿੰਦੂ ਫਕੀਰ ਹੋਏ ਨਾਨਕ ਖੜੀ ਓਹਨ ਬੇਦਮਾਨ ਤਾਹੈ ਨ ਕਤੇਬ ਕੋਮਾਨ ਤਾਹੈ ॥ ਹਜਰਤ ਉਸ
 ਕਉ ਪੁਛੋ ॥ ਤੁਐ ਰਾਮ ਖਾਂ ਕਹਿ ਆਫਕੀਰੋ ਕੋ ਪਕੜੋ ॥ ਲਗੇ ਫਕੀਰ ਪਕੜੀ ਵਣਾ ॥ ਤੁਾ ਵਿਚੇ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀਭੀ ਆਇਆ ॥ ਤੁਾ ਬਿਰਾਮ ਖਾਂ ਕਹਿ ਆਇਨ ਕੋ ਆਗੇ ਚਕੀ ਆਵੇਗਾ ॥ ਅਰ ਸਵਾਸਵ
 ਮਣਗੇ ਹੁੰਦੇਗਾ ॥ ਜੇ ਆਟਾ ਪੀਸੇ ॥ ਅਗੇ ਫਕੀਰ ਦੇ ਚਕੀ ਆ ਅਤੇ ਕਣਕ ਮਿਲੀ ॥ ਤੁਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਦੀ ਚਕੀ ਆਪ ਮੁਹਾਰੀ ਪਈ ਫਿਰੈ ॥ ਅਤੇ ਆਟਾ ਨਿਕਲੇ ਫੇਰ ਆਟਾ ਨਿਕਲ ਪਾਇਆ ॥ ਤੁਾ ਧੁ
 ਮ ਪਈ ਜੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾਇਹੋ ॥ ਜੇ ਦਉ ਲਤ ਖਾਂ ਲੋਦੀ ਦਾ ਮੋਦੀ ਆਹਾ ॥ ਅਤੇ ਫਕੀਰ ਹੋਇ ਆਹੈ
 ਦਉ ਲਤ ਖਾਂ ਦਾ ਨਾਉ ਸੁਣਕੈ ਬਿਰਾਹਮ ਖਾਂ ਗੁਸਾਖਾਧਾ ॥ ਆਖਣ ਲਗਾ ਜੇ ਮਜਬੂਤ ਰਖਣਾ ॥ ਤੁ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁਬਧਾ ॥ ਅਤੇ ਆਪ ਮੁਹਾਰੀ ਚਕੀ ਫਿਰੈ ॥ ਤੁਾ ਬਿਰਾਹਮ ਖਾਂ ਪਾਤੁ ਸਾਹ ਦੇਖ ਬਰ
 ਗਈ ॥ ਜੇ ਨਾਨਕ ਫਕੀਰ ਹਿੰਦੂ ਹੋ ਸੇਕਾ ਮਲ ਫਕੀਰ ਹੋ ਚਕੀ ਆਪ ਸੇ ਪਈ ਫਿਰਤੀ ਹੋ ॥ ਤੁਾ ਬਿਰ

ਹਸਖਾਂਕਹਿਆਉਸਕੋਖਲਾਸਕਰੋ। ਲੋਕਾਆਇਜੀਜੀਰਲਾਹਿ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਿਰਿ ੧੩੮
 ਆਹਮਈਗਾਹੀਏਠੇਠੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕੋਸਬਦਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਆ। ਗਾਗਾਸਾਮਹਲਾ
 ੧॥ ਕਹਾਸੁਖੇਸਤਬੇਲਾਘੋੜੇਕਹਾਭੇਰੀਸਹਨਾਈ। ਕਹਾਸੇਤੇਗਬੰਦਗਭੇਰਣਕਹਾਸੁਲਾ
 ਲਕਵਾਈ। ਕਹਾਸੁਆਰਸੀਆਮੁਹਬੀਕੇਐਥੇਦਿਸੈਨਾਹੀ। ੧॥ ਏਹਜਗਤੇਰਾਤ੍ਰੀਗੀਸਾਈ
 ਏਕਘੜੀਮਹਿਥਾਪੈਥਥਾਧੇਜਰਵੇਰੁਦੇਵੈਭਾਈ। ੧॥ ਰਗਉ। ਕਹਾਸੁਪਰਦਰਮੰਡਪਮਹ
 ਲਾਕਹਾਸਬੀਕਸਰਾਈ। ਕਹਾਸੁਸੇਜਸੁਖਾਲੀਕਾਮਣਜਿਸਵੇਖਨੀਦਨਪਾਈ। ਕਹਾਸੁਪਾ
 ਨਤੀਬੋਲੀਹਰਮਾਹੋਈਆਛਾਈਮਾਈ। ੩॥ ਇਸਜਰਕਾਰਣਘਣੀਵਿਗੁਤੀਇਨਜਰਘਣੀ
 ਖੁਆਈ। ਪਾਪਾਬਾਝਹੁਹੋਵੈਨਾਹੀਮੁਇਆਸਾਥਨਜਾਈ। ਜਿਸਨੇਆਪਖੁਆਇਕਰਤਾ
 ਖਸਲਏਚੀਗਿਆਈ। ੩॥ ਕੋਟੀਹੁਪੀਰਵਰਜਰਹਾਇਜਾਮੀਰਸੁਇਆਧਾਇਆ। ਥਾਨ
 ਮੁਕਾਮਜਲੇਧਿਜਮੰਦਰਮੁਛਮੁਛਕੁਇਰੁਲਾਇਆ। ਕੋਈਮੁਗਲਨਹੋਆਅੰਧਾਕਿਨੈਨਪ
 ਰਚਾਲਾਇਆ। ੪॥ ਮੁਗਲਪਠਾਣਾਭਈਲੜਾਈਰਣਮਹਿਤੇਗਵਗਾਈ। ਓਨੀਤੁਪਕਤਾ
 ਵਚਲਾਈਓਨੀਹਸਤਚੜਾਈ। ਜਿਨਕੀਚੀਰੀਦਰਗਾਹਿਪਾਟੀਤਿਨਾਮਰਣਾਭਾਈ। ੫॥
 ਇਕਹਿੰਦਵਾਣੀਅਵਰਤੁਰਕਾਣੀਕੁਟਿਆਣੀਠਕਰਾਣੀ। ਇਕਨਾਪੇਰਣਸਿਰਖੁਰਫਾਣੇ
 ਇਕਨਾਵਾਸਮਸਾਣੀ। ਜਿਨਕੇਬੰਧਕੇਘਰੀਨਾਏਤਿਨਕਿਉਰੋਣਵਿਗਾਈ। ੬॥ ਆਪੇਕ
 ਰੇਕਰਾਇਕਰਤਾਕਿਸਨੇਆਖਸੁਣਾਈਐ। ਦੁਖਸੁਖਤੇਗਰੁਣਹੋਵੈਕਿਸਥੇਜਾਇਰੁਆ
 ਈਐ। ਹੁਕਮੀਹੁਕਮਚਲਾਏਵਿਗਸੇਨਾਨਕਲਿਖਿਆਪਾਈਐ। ੭॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ

ਆਖਿਆ ਸੁਣੁ ਕੁਈ ਥਾਸਾ ਜੋ ਕੰਮ ਕਰਤਾ ਰਕਰੇ ਏਹੈ ਨ ਸੇਈ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ। ਤਾ ਕੁਈ ਥਾਸੇ ਆ
 ਥਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀਹੁ ਏਥੇ ਉਠੈ ਅਟਕਤਾ ਕਾਈ ਨਹੀ। ਤਾ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣੁ ਕੁਈ ਥਾ
 ਲਾ ਅਸਾਨੁ ਕਰਤਾ ਰਦ ਧੁਕਮ ਈ ਵੇਹੈ। ਜੋ ਇਨਾ ਦੀ ਵਫਾ ਏਥੇ ਉਠਾਇ ਦੇਵੀ ਮੈ। ਤੁਧਾ ਅਸੀਏ
 ਥੇ ਉਠੀਏ। ਤੁਧਾ ਫੇਰ ਕੁਈ ਥਾਸੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਨਾ ਦੀ ਵਫਾ ਕਰਿ ਏਥੇ ਠੇਗੀ। ਤੁਧਾ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਅ
 ਥਿਆ ਕੁਈ ਥਾਸਾ ਇਨਾ ਦੀ ਵਫਾ ਉਠਣ ਵਿਚ ਸਤਿ ਮਹੀ ਨੇ ਅਤੇ ਸਤਿ ਦਿਨ ਰਹੇ ਹੋਨਾ। ਤੁਧਾ ਫੇਰ
 ਕੁਈ ਥਾਸੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਧਾ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਆਸਾਰ ਥਾ ਵਿਚ ਸੁਧ ਦਥੇ ਲਿ
 ਆ। ਜਿਨ ਸਿਰੁ ਸੇਹ ਨ ਪਟੀ ਆਮਾਂਗੀ ਪਾਇ ਸੀ ਪੁਗਾ। ਸੇ ਸਿਰ ਕਾਤੀ ਮੁਨੀ ਅਨਗਲ ਵਿਚ ਆਵੈ ਪੁ
 ਨਾ। ਮਧਸਾ ਅੰਦਰ ਹੋਈ ਆਹੁ ਏਥੇ ਹੁਣ ਨ ਮਿਲਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਵੇ ਸਥਾ ਥਾ ਆਵੇ ਸਾ। ਆਦ ਪੁਰਖ ਤੇ
 ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇ ਆ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਾ ਹੋਵੇ ਸਾ। ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਜਦ ਹੁਸੀ ਆਵੀ ਆਹੀ ਆਸਾ ਹੋ ਸੇਹ ਨ ਪਾ
 ਸਾ। ਤਿਉ ਰੋਲੀ ਚੜ੍ਹਾ ਆਈ ਆਦੰਦ ਖੰਡ ਕੀਤੇ ਗਾਸਾ। ਉਪਰ ਹੁਪਾਈ ਵਾਰੀ ਐ ਸੁਲੇਸ਼ ਮਕਨ ਪਾਸਾ। ੨॥
 ਇਕ ਲਖ ਲਹ ਨ ਬਹਿ ਠੀ ਆਲਖ ਲਹ ਨ ਖਨੀ ਆ। ਗਰੀਛੁ ਹਾਰੇ ਖਾਣੀ ਆਮਾਣੁ ਨ ਸੇਜਨੀ ਆ
 ਤਿਨ ਗਲ ਸਿਲ ਕਾ ਪਾਈ ਆ ਤੇ ਦਨ ਮੇਤੁ ਸਹੀ ਆ। ੩॥ ਧੀਨ ਜੇ ਬਨ ਦਇਵੈ ਰੀ ਹੋਇ ਜੀ ਨੀਰਖੇ ਕੰ
 ਲਾਇ। ਦੁਤਾਨੇ ਫੁਰਮਾਇ ਆ ਲੈ ਚਲੈ ਪਤਿ ਗਵਾਇ। ਜੇ ਤਿਸੁ ਕੁਧੈ ਦੇਇ ਵਾਧੁ ਆਈ ਜੇ ਭਾਵੈ ਦੇਇ
 ਸੁਜਾਇ। ੪॥ ਅਗੇ ਜੇ ਚੇਤੀ ਐ ਤੁਕਾਇ ਤੁਮਿ ਸੋ ਸੁਜਾਇ। ਸਾਹ ਸੁਰਤਿ ਗਵਾਈ ਆਰੰਗਤ ਮ
 ਸੇਚਾਇ। ਬਾਬਰ ਦਾਣੀ ਫਿਰ ਗਈ ਕੋਇ ਨ ਰੋਟੀ ਖਾਇ। ੫॥ ਇਕ ਨਾਵਖਤ ਖੁਆਈ ਅਹਿ ਇਕ ਨਾ
 ਪੁਜਾ ਜਾਇ। ਚਉਕੇ ਵਿਣਾ ਹਿੰਦੁ ਏਈ ਆ ਕਿਉ ਟਿਕੈ ਕਢਹਿ ਨਾਇ। ਰਾਮ ਨ ਕਬਹੂੰ ਚੇਤਿ ਓਹੁ ਏਕਹ

[illegible]

ਥੀਨਿਅਗੇ ਖਨਾਕੀਤਾ। ਤਾਬਾਬਰਕਹਿਆਮੈਕੁਸਤੇਜਨੇਯਹਕਿਆਕੀਆਹੈ। ਤਾਬਿਹਾ
 ਕਹਿਆਪਾਤੁਸਾਹਸਲਾਮਤਿਜੇਹਮਮੈਕਛੁਤਕਸੀਰਹੋਵੈਤੋਹਮਾਰਾਬੰਦਬੰਦਜੁਦਾਕਰੀਏ। ਅ
 ਰੇਚਾਵਲੇਕੀਜਾਹਗਾਕੀਨੇਹੈ। ਅਰਤਿਕਿਓਕੀਜਾਹਗਾਸੇਤੁਕੋਹੈਯਹਕਿਆ। ਇਕਨਿਗਾ
 ਵਾਨਜੇਆਹਾਓਸਨਿਗਾਵਾਨਕਹਿਆਹਜਰਤਿਸਲਾਮਤਿਇਨਮੈਤਕਸੀਰਕਛੁਨਾਹੀ। ਤੁੰ
 ਬਾਬਰਪੁਛਿਆਤੁਕਉਣਹੈ। ਤਾਉਸਨਿਗਾਵਾਨਕਹਿਆਹਜਰਤਕਿਬਲਾਮੈਹਜਰਤਕਚਾ
 ਕਰਹੈ। ਤਾਬਾਬਰਪੁਛਿਆਤੁਕਿਸਬਿਜਮਤਿਪਰਹੈ। ਤਾਉਸਨਿਗਾਵਾਨਕਹਿਆਮੈਬੰਦੀਵਾਨੇ
 ਪਰਹੈ। ਤਾਬਾਬਰਕਹਿਆਤੁਕਉਕਿਆਪਹੁਚਤਾਬਾਜੇਤੁਅਰਜਕਰਤਾਹੈ। ਤਾਮੀਰਬਿ
 ਲਾਵਲ ਨਿਗਾਵਾਨਕਹਿਆਹਜਰਤਿਕਿਬਲਾਮਸੁਕਉਯਹਪਹੁਚਤਾਹੈ। ਜੇਏਕਛੁਕੀਰਨ
 ਨਕਹਿਦੁਪੈਕੈਦਕੇਬੀਚਓਹਸਾਬਬਾਜਮਤਿਹੈ। ਹਜਰਤਕਉਮਲੁਮਹੋਵੈਯਹਅਜਮਤਿਖ
 ਦਾਇਉਸਕੇਵਾਸਤੇਕੀਹੈਅਰੇਜੇਰਜਾਇ। ਤਾਬਾਬਰਕਹਿਆਵਹਕਿਉਕੈਦਕੀਆਹੈ। ਤੁੰ
 ਮੀਰਹੁਸੈਨੀਕਹਿਆਕੁਤਵਾਲਾਹਜਰਤਓਹਬੰਦੀਕੇਬੀਚਆਇਆਹੈ। ਤਾਬਾਬਰਕਹਿਆ
 ਅਰੇਮੀਰਹੁਸੈਨੀਉਸਕਉਲਿਆਉ। ਤਾਮੀਰਹੁਸੈਨੀਕਹਿਆਪਾਤੁਸਾਹਸਲਾਮਤੁਕਿਸਦ
 ਜਾਲਿਆਉ। ਤਾਬਾਬਰਕਹਿਆਉਸਫਕੀਰਕਉਖਲਾਸਕਰਕੇਖੁਬਵਜਾਇਜਤੁਸਿਉਲਿ
 ਆਉ। ਤਾਮੀਰਹੁਸੈਨੀਕੁਤਵਾਲਪੰਡਤਖਾਨੇਵਿਚਅਧਿਗਇਆ। ਜਾਇਕਰਿਕਹਿਆਅਰੇ
 ਏਨਕੀਆਬੇਨੀਆਉਤਾਰੋ। ਅਤੇਆਪਹਥਜੇਨਕਰਤਜੀਮਕਰਕੇਅਰੇਖੜਹੋਇਆ। ਤੁੰ
 ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਅਰੇਮੀਰਹੁਸੈਨੀਕਿਉ। ਤਾਮੀਰਹੁਸੈਨੀਕਹਿਆਪਾਕਫਕਰਸਾਹ

ਧਾਧਾਬਰਪਾਤਸਾਹਤੁਮਕੋਬਸਾਇਆਪੈ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਚਲੇਜੀ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕ ੩੩੦
 ਜੀਅਤੇਭਾਈਬਾਲੇਦੁਹਾਨੀਲੈਗਏ। ਜਾਇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹਜਰਹੇਇਆ। ਤੁਧਾਬਰਪਾਤਸਾ
 ਹਥੇਲਿਆਅਸਲਾਮਾਅਲੇਕਮਹੋਨਾਨਕਦਰਵੇਸਾ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਅਲੇਕਮਸ
 ਲਾਮਹੋਬਾਬਰਪਾਤਸਾਹਾ। ਤੁਧਾਬਰਥੋਲਿਆਅਰੇਨਾਨਕਹਿੰਦੂਤੁਖਦਾਇਰਸੁਲਕੋਜਾਣਤੁ
 ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮੈਜਾਣਤੁਹੈ। ਤੁਫੇਰਬਾਬਰਕਹਿਆਤੈਸਹੀਕੀਆਪੈ। ਤੁਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹਮੈਜਾਣਤੁਹੈ। ਤੁਧਾਬਰਕਹਿਆਤੈਕਿਸਵਜਾਸਹੀਕੀਆਪੈ। ਤੁਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮੈਇਸਵਜਾਸਹੀਕੀਆਪੈ। ਲਾਖਮਹੀਮਦਏਕਖਦਾਇ। ਅਰਅਲਖਸ
 ਚਾਬੇਪਰਵਾਹਿ। ਕਈਮਹੀਮਦਖੜੇਦਰਬਾਰ। ਸੁਮਾਰਨਪਾਵਹਿਬੇਸਮਾਗਾਰਸੁਲਠੇਸਾਲਦੁਨੀ
 ਆਮਹਿਆਇਆ। ਜਬਚਾਹਿਆਤੁਬਫੇਰਮੰਗਾਇਆ। ਇਉਸਹੀਕੀਆਪੈਨਾਨਕਬੀਦੋ। ਇਕ
 ਖਦਾਇਪਾਕਅਉਰਸਤੁਰੀਦੋ। ਤੁਧਾਬਰਕਹਿਆਅਰੇਨਾਨਕਹਿੰਦੂਸਚੁਕਹੁਕਿਆਮਹੀਮਦਰ
 ਸੁਲਭੀਤੈਨੇਗਦੇਕੀਆ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਬਾਬਰ। ਜਿਨਰੰਤ੍ਰੀਗੇਈਸੇਪਾਕਨਾ
 ਹੋਵੈ। ਆਵਤੁਜਾਵਤੁਦੋਵੇਖੋਵੈ। ਕ੍ਰਾਂਮਸੈਤਾਨਜਿਸਪੀਛੇਲਾਗੇ। ਤੁਕੀਇਜਤੁਨਾਹੀਆਰੇ। ੪੦
 ਵਾਬਾਧਮਗਨਮੈਜਲਤੁ। ਤੁਪਤਕਫਾਹਿਮੀਨਾਜਲਤੁ। ਕਿਆਕੀਏਕੀਕੋਰੇਤੁਰੀਫਾ। ਬਾਸਕੋਤੇ
 ਹੋਇਬਹੇਜਈਫਾ। ਆਵਨਜਾਨਦੇਇਮੈਫਸੇ। ਤੁਕੋਪਾਕਕਹੀਏਕਹੁਕੋਸੇ। ਸੁਣਬਾਬਰਸਚਪਾਕ
 ਖੁਦਾਇ। ਨਾਨਕਦੁਨਾਸਿਵੈਨਲਾਇ। ਤੁਧਾਬਰਕਹਿਆਅਰੇਨਾਨਕਹਿੰਦੂਤੇਰੀਦੂਰਨਜਰਿਹੈ। ਤੁ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ ਨਜਰਹਮਾਰੀਖੁਲੀਦੂਗ। ਇਕਖਦਾਇਕੋਰੇਹਜੂਗ। ਜੁਰਾਨਹੋਵੈਪਲ

ਕਾਇਕਸਾਇਤਾ ਹਕਤਾਸਾ ਕੀਕੁਈ ਇਨਾਇਤਾ ਸੁਣ ਬਾਬਰ ਸਚ ਨਾਨਕ ਕਰੈ ॥ ਪਾਕੋਹੈ ਆਪੇ
 ਇਬਰੈ ॥ ੩ ॥ ਤਾਫੇਰ ਬਾਬਰ ਕਹਿ ਆ ਨਾਨਕ ਦਰਵੇਸ਼ ਪਿਆਲਾ ਪੀਓ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਹ
 ਸੋ ਪੀਆਯੋ ॥ ਤਾਬਾਬਰ ਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦੂ ਇਤਨਾ ਝੂਠ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਤੂੰ ਅਬੀ ਕੋਰ ਸਿਉ ਛੁਟਾ
 ਹੈ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਇਹ ਪਿਆਲਾ ਕੋਰ ਸਾਹੈ ॥ ਤਾਂ ਬਾਬਰ ਕਹਿ ਆ ਯਹ ਪਿਆਲਾ ਭੋਗ
 ਕਾਹੈ ਫਕੀਰੋ ਕਾਹੈ ਫਕੀਰ ਖਦਾਇ ਕੀ ਜਾਤ ਹੈ ॥ ਇਸ ਕੋ ਪੀਏ ਫਕੀਰ ਮਤ ਦਾ ਲੋਹ ਹਤੇ ਹੈ ॥ ਇਸ ਦਾ ਸ
 ਤੇ ਪਾਕ ਫਕੀਰੋ ਨੇ ਕੀਆਯੋ ॥ ਹਮ ਕੋ ਇਸਾ ਪਿਆਲੇ ਪਰ ਪਾਤਸਾਹੀ ਆਈ ਹੈ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਨੁਸਬਤ ਪਾਪਤਿ ਹੋਇਆ ॥ ਠਾਗ ਬਸੰਤ ਵਿਚ ਮ: ੧ ॥ ਫੁੱਝੇ ਕੀ ਭਾਗ ਸਿਫ ਤਕਾ ਕੂਡਾ ਰੀ ਆਨਕ
 ਕੀ ਆਰੰਭ ॥ ਸਚ ਸਬਦ ਪਾਈ ਕਰਿ ਭੁਲੇ ਤਬ ਹੋਵੈ ਅਮਲ ਅਖੰਡਾ ॥ ੧ ॥ ਕਲੰਦਰ ਬਾਬਰ ਪਿਆਲਾ
 ਪੀਓ ॥ ਉਤਰਨਾ ਜਾਵੇ ਸਦ ਹੀ ਖੀਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਵਿਲਸਣਾ ਇਸਾ ਫੀ ਕਰਿ ਛੁਟੇ ਮਜਲਸ ਦੇ ਕ
 ਥੈ ਠਾਉ ॥ ਗਜ ਕਗਾ ਮਕੀ ਖਰਦ ਨ ਕੀਜੈ ਅਮਲੀ ਤਦੀ ਕਹਾਉ ॥ ੨ ॥ ਮਸਤ ਪਿਆਲਾ ਮਰਸਦ ਦੀ
 ਆਏ ਕਥਾਰ ਭਰ ਪੀਆ ॥ ਵਿਲਦਲੀ ਲਓ ਰੇ ਨਹੀ ਕੋਈ ਤਬ ਤੇ ਅਮਲੀ ਹੁਆ ॥ ੩ ॥ ਬੈਕੋ ਬਕਾਉਏ
 ਕਖਰਾਈ ਦੁਜਾ ਦਿਸਟ ਨ ਆਵੈ ॥ ਨਾਨਕ ਅਮਲ ਮੋਸਾ ਕਰਿ ਪੀਵੈ ਤਉ ਵਹ ਫਕੀਰ ਕਹਾਵੈ ॥ ੪ ॥
 ਤਾਫੇਰ ਬਾਬਰ ਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦੂ ਹਕਤਾਸਾ ਕਾਫਰ ਮੁਦਾਹੈ ਜੋ ਫਕੀਰ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੀ ਜਾਤ ਹੈ
 ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਹਕਤਾਸਾ ਬੋਲ ਨ ਤੇ ਪਾਕਾ ॥ ਦੁਜਾ ਬੋਲੇ ਸੁਖ ਸੁਖ ਸੁਖਾਖਾ ॥ ਉਸ ਕੀ ਜਤ
 ਬਤਾਵੈ ਕੋਇ ॥ ਤਾਂ ਕੋ ਪੀਓ ਪੀਵੋ ਮੈਧੋਇ ॥ ਸੁਣ ਕਲੰਦਰ ਬਾਬਰ ਪਾਤਸਾਹ ॥ ਨਾਨਕ ਬਤਾਵੈ ਸਚ
 ਰਾਹੁ ॥ ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ॥ ਸੁਣ ਬਾਬਰ ਕਲੰਦਰ ਕਬੀਰ ਜਲਾਹਾ ਓਹੁ ਮੁਸ

ਲਮਾਨਆਹਾ। ਉਸਜੇਹਾਖਦਾਇਹਕਤਾਸਾਕਿਸੇਨਾਹੀਸਹੀਕੀਤਾ। ਨਾਕਿਸੇਪੀਰਨਾਪੈਕੰਬਰ ੩੩੧
 ਨਗਉਸਕਤਥਕਿਸੇਅੰਧੀਏ। ਜੋਕਥੀਰਭੁਗਤਿਸਹੀਕੀਤਾਏ। ਉਸਦੀਉਗ੍ਰਹੀਸੁਣਾਕਥੀ
 ਰਕਿਆਕੁਹਿਆਹੈ। ਰਾਮਰਹੀਮਕਿਸਨਕਰੀਮਏਤੋਤੁਮਰੇਮਾਨੇ। ਇਨਤੇਉਪਰਕਰਨਹਾਰਾਕੇ
 ਈਧਿਰਲਾਸਾਪੂਜਾਨੇ। ਹਿੰਦੁਥੇਵਤੁਰਕਕਰਾਨਾਦੇਕੇਥੀਰਥਸੈਸੈਤਾਨਾ। ਕਹਤੁਕਥੀਰਸੁਣਸਾਧ
 ਜਨਭਾਈ। ਅਕਥਕਥਾਕੀਥਾਤੁਸੁਨਾਈ॥ ੩॥ ਤਾਬਾਬਰਕਹਿਆਸੁਣਨਾਨਕਦਰਵੇਸਾ। ਤੁੰਕਥੀਰ
 ਕਾਮਰੀਦਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਬਾਬਰਕਲੰਦਰਾ। ਕਥੀਰਭੁਗਤਿਐਸਾਬਾਜੇਥਜਾ
 ਇਸਖਦਾਇਕੀਥਾ। ਉਸਅਰਖਦਾਇਮੈਭੇਦਕੁਛਨਾਥਾ। ਉਸਅਰਖਦਾਇਮੈਸਕਜਾਣਤਾਹੈ
 ਸੇਧੀਦਾਖਦਾਇਕਾਨਾਤੀ। ਉਹੁਦਾਹੁਪਾਕਜਾਮਾਥਾ। ਤੁਓਹੀਸਮੇਤਜਾਮੇਗਾਇਆਹੈ। ਅਓਰ
 ਜਾਮੇਸਮੇਤਕੋਈਨਾਹੀਗਇਆ। ਥਡੇਥਡੇਅੰਧੀਏਹੁਏਅਰਥਡੇਥਡੇਪੈਕੰਬਰਹੁਏਹੈ। ਅਓ
 ਰਕਾਕਿਆਕੁਹੀਏਹਮਰੀਕਿਆਚਲੀ। ਤਾਫੇਰਬਾਬਰਕਹਿਆਨਾਨਕਦਰਵੇਸਤੁੰਕੁਛਆਇ
 ਮਾਲੇਇਕੁਛਰੇਜਲੇ। ਤੁੰਕਾਮਲਫਕੀਰਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ। ਆਇਮਾਏਕਦੀਆ
 ਖਦਾਇ। ਤਾਕਾਦੀਆਸਭਕੋਈਖਾਇ। ਥੀਦੇਕੀਜੇਲੇਵੈਓਟਾ। ਵੀਨਦੁਨੀਆਹੈਤਾਕੋਤੋਟਾ। ਏਕੋ
 ਦੋਤਾਅਓਰਸਭੇਭੇਖਾਰੀ। ਉਸਕੋਛੋਡਾਓਰਕੋਮਾਂਗੋਉਨਅਪਨੀਸਭਹੀਪਤਿਹਾਰੀ। ਸਾਹਪ
 ਤੁਸਾਹਸਭਉਸਕੇਕੀਏ। ਉਸਕੇਸਾਥਨਕੋਇਲਗੀਏ। ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਣਬਾਬਰਮੀਰ। ਤੁਝਤੋਮ
 ਗੇਸੇਅਹਿਮਕਫਕੀਰ॥ ੪॥ ਤਾਬਾਬਰਕਹਿਆਜਾਉਨਾਨਕਦਰਵੇਸਾ। ਜਿਸਤਰਫਜਾਨੇਉਸ
 ਤਰਫਖੇਲੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਥੋਟੁਰਿਆ। ਫੇਰਪਖੋਕੇਰੰਧਾਵੇਆਇਆ। ਤਾਭਾਈਥਾਲੇ

ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਕਮ ਕਰੇ ਤਾ ਮੈਂ ਤਲਵੰਡੀ ਜਾਵਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਕੋਈ
ਦਿਨ ਮਾਸ ਨਾਲ ਗੁਜਰਨ ਕਰਦੇ ਖੰਡੇਈ ਦਿਨ। ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਿਤੇ ਰਧਾਵੇ ਦੇ ਬੁਝ
ਉਤੇ ਬੈਠਾ ਥਾ। ਜੋ ਜਿਤਾ ਅਸੀਂ ਆਖਿਆ ਇਕ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਅਚਾਣਕ ਹੀ ਚਿਗ ਪਇਆ।
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਜਿਤਾ ਜਿਰ ਚਾਵੇ ਨਾਹੀ। ਇਕ ਪਹਰ ਗਜਰ ਗਇਆ।
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਿਸਮਾਦ ਹੀ ਦੇ ਘਾਟੇ ਸਵਾਧਾਨ ਹੋਇਆ। ਤਾਂ ਬੋਲਿਆ ਆਖਿਓ ਸਕਿਉ ਕ
ਰਤਾਰੇ ਦਿਪਿਆਰੇ ਉਠ ਖੜ੍ਹ ਹੋਇ। ਭਾਉ ਹਉਠੇ ਨਾਹੀ ਜਾਤਿ ਨਵਚਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀਤੇ ਤਾ ਜਿਤ
ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਉਠਿਆ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਆਖ ਭਾਈ ਜਿਤਾ ਆਪਣਾ ਮਨੋਰਥ ਆਖਾ। ਤਾਂ
ਜਿਤੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਆਖਾ ਤਾਂ ਜੇ ਤੁੰ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜਿਤਾ ਕੰਮ
ਪੁਰਾ ਹੋਇਆ। ਜਾਹਿ ਕਰਮਾਦਾ ਬੋਲੀ ਪੈਂ ਜੇਗਾ ਗਾਇਬ ਸਾਰ ਆਹਾ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਜਾਰ ਕਰਦਾ ਅਗੇ
ਹੋਇਓ। ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਨਜਰ ਦੇਹ ਵਿਚ ਨਾਹੀ ਖੁਲੀ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਨਜਰ ਦੇਹ ਵਿਚ ਖੁਲੀ। ਤਾਂ ਜਿਤੇ
ਦੇ ਕਪਾਟ ਖੁਲ ਗਏ। ਤਾਂ ਜਿਤਾ ਹੋਰ ਪੁਰੋਇ ਗਇਆ। ਤਾਂ ਜਿਤੇ ਦੇ ਘਰੇ ਪੁਸਟ ਦੇਵੇ ਵਖਤ ਆਵੇ
ਖਾਵੇ ਅਤੇ ਮੇਲੇ ਦੇ ਘਰੇ ਆਵੇ ਤਾਂ ਖਾਵੇ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚਲੇ ਤਾ ਮੈਂ
ਤੂੰ ਲੈ ਆਵੀਏ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਚਲੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਠ ਚਲੇ ਅਤੇ ਜਿਤੇ ਨ
ਖਬਰ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਜਿਤੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕਿਧਰ ਨਾ ਅਸਵਾਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾ
ਈ ਜਿਤਾ ਅਸੀਂ ਹਿਕਮਾਦ ਮੀਨ ਲੈਣ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਰਿਯੋਗ। ਤਾਂ ਜਿਤੇ ਆਖਿਆ ਜੀ
ਆਦਮੀ ਮਰਦ ਹੋ ਕਿ ਮਿਹਰੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਜੇ ਹੋ ਸੋਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਿਤੇ ਆਖਿਆ

ਜੀਮੈਨੁਭੀਵਸੀਏ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲੇਨਾਹੀ। ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਭਾਈਜਿਤਾਦੇਖੇ। ੩੩੧
 ਤੁਰਿਗਣਤੀਕਰਦਹੋਵੇ। ਭਾਈਲਾਲੇਦੇਪਰਮਾਤਮਾਮੰਦ੍ਰੇਤਥੈਰੀਹੈ। ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਦੀਇਸਤੀਹੈ। ਓ
 ਸੇਪਾਸਚਲੇਹੈਨਾ। ਤਾਜਿਤੇਆਖਿਆਜੀਤੁਸੀਇਥੇਥੈਰੇਰਹੋ। ਮੇਤ੍ਰਭਾਈਬਾਲੇਜਾਦੇਹਾਂਲੇਆਈ
 ਦੇਗੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਆਜਾਹਿਭਾਈਬਾਲਾਜਿਤੇਨਾਲਿਮੰਦ੍ਰੇਤਨਲੈਆਉ। ਭਾਈਬਾਲਾ
 ਸ੍ਰੀਪ੍ਰਮਾਤਮਾਜਿਤੁਰੰਧਾਵਾਦੇਵੇਭਾਈਬਾਲੇਤੁਖਾਣਦੇਪਰਮਾਏ। ਤਾਭਾਈਲਾਲੇਨੁਆਇਕਹਿਓਨੇਭਾਈ
 ਲਾਲੇਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰ। ਤਾਭਾਈਲਾਲੇਅਗੇਆਖਿਆਸਤਿਕਰਤਾਰਭਾਈਬਾਲਾ। ਕਹੁਗੁਰਨਾਨ
 ਕਜੀਅਨੰਦਨਾਲਹੈਨਾ। ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਬਹਤੁਅਨੰਦਨਾਲਹੈ। ਤੇਭਾਈਲਾਲੇਮ
 ਤਾਮਾਏਤਿਕਿਥੇਹੈ। ਤਾਭਾਈਲਾਲੇਕਹਿਆਆਜੀਅੰਦਰਿਥੈਰੀਹੈ। ਅਤੇਏਹੁਸਾਧਕਓਣਹੈ। ਤਾਂ
 ਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਭਾਈਲਾਲੇਏਹੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਦਾਪਿਆਰਾਹੈ। ਤਾਭਾਈਲਾਲੇਆਖਿ
 ਆਭਾਈਜੀਤੁਸਾਨਾਓਕਿਅਹੈ। ਤਾਜਿਤੇਆਖਿਆਜੀਮੇਰਾਨਾਓਜਿਤਾਹੈ। ਅਤੇਤੁਸਾਨਾਜ
 ਦਹਾਂ। ਤਾਭਾਈਲਾਲੇਆਖਿਆਜੀਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਦੀਜਾਹਗਾਹੈ। ਅਸਤੇਰੇਅਗੇਮਥਾਟੇਕਣ
 ਆਵਦਾਹੈ। ਤਾਭਾਈਲਾਲੇਵੇਰਾਅਗੇਮਥਾਟੇਕਿਆ। ਅਗੇਵੇਰਾਉਨਾਭੀਮਥਾਟੇਕਿਆ। ਅਤੇ
 ਲਗੇਆਖਣਜੀਅਸਾਡੀਮਾਤਾਕਿਥੇਹੈ। ਅਸੀਵਰਸਨਕਰੀਏ। ਅਤੇਗੁਰਨਾਨਕਜੀਸਦੀਹੈ।
 ਤਾਭਾਈਲਾਲੇਅੰਦਰਜਾਇਕਰਿਮਾਤਮਾਮੰਦ੍ਰੇਤਨੁਆਖਿਓਸਮਾਤਾਜੀਗੁਰਨਾਨਕਜੀਦੇਇਸਿਖਤੇ
 ਜੇਹੈਨਾ। ਅਤੇਤੁਸਾਨੁਸਦਿਆਹੈਸਾ। ਤਾਮਾਤਮਾਮੰਦ੍ਰੇਤਨੁਆਖਿਆਭੁਲਾਭਾਈਲਾਲੇਪੰਨਅਸਾਡੇਭਾਗ
 ਜੇਗੁਰਨਾਨਕਜੀਅਸਾਨੁਯਾਵਕੀਤਾਹੈ। ਅਜਅਸੀਨਿਹਾਲਹੋਇ। ਤਾਅਗਲੇਭੁਲਕਓਠਚਲੇ।

ਤੁਹਾਡੀ ਪੀਨਾ ਬੰਨ੍ਹ ਪਥਰ ਹੋਈ। ਜੇ ਮਾਤਾ ਮੰਦੇ ਤਨੁ ਤੁਪੇ ਸਦਿਆ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਪੀਨਾ ਬੰਨ੍ਹ ਲਾਲੇ ਦੇ ਘਰ
 ਆਇਆ। ਆਇਕਰਿ ਲਗਾ ਆਖਣ ਕਿਉਂ ਭੁਈ ਲਾਲੇ ਮਾਸਾ ਡੀਥੇ ਟੀਨੁ ਤੁਪੇ ਸਦਾਇਆ ਹੋ।
 ਤੁਹਾਡੀ ਲਾਲੇ ਕਹਿ ਆਗੇ ਪੀਨਾ ਬੰਨ੍ਹ ਯਾਰ ਹੋ। ਦੁਇ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਲੇਣ ਭੇਜੇ ਹੋ ਨਾ। ਤੁਹਾ
 ਡੀ ਪੀਨਾ ਬੰਨ੍ਹ ਕਹਿ ਆਗੇ ਭੁਈ ਲਾਲੇ ਅਜ ਦਾ ਦਿਨ ਰਕੇ ਮਸੀਭੀ ਤੁਯਾਰ ਹੋ ਵੀਏ। ਤੁਹਾਡੀ ਲਾਲੇ ਕੁ
 ਈ ਥਾਲੇ ਅਤੇ ਭੁਈ ਜਿਤੇ ਨਾ ਆਖਿਆ ਭੁਈ ਜੀਏ ਹੁਗੇ ਪੀਨਾ ਬੰਨ੍ਹ ਮਾਤਾ ਮੰਦੇ ਤਨੁ ਬੋਟੀ ਕਰਿਓ
 ਲਿਆਏ। ਇਸ ਦਾ ਆਖਿਆ ਮੰਨਣਾ ਅਜ ਰਹੇ ਇਥੇ ਹੀ ਵਸੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਲਾਲੇ ਅਤੇ ਭੁਈ ਜਿਤੇ ਆ
 ਖਿਆ ਜੀ ਸਿਰਤੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਰਾਮ ਗਲੇ ਵਿਨਾ ਵੇਦ ਹੋਇ। ਤੁਹਾਡੀ ਪੀਨਾ ਬੰਨ੍ਹ ਕੁਛ ਦਿਤਾ। ਅਤੇ ਧਰਤੁ
 ਆਜ ਜੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ। ਆਣ ਅਗੇ ਖੜੀ ਕੀਤੀ
 ਆਏ ਮਾਤਾ ਮੰਦੇ ਤਮ ਬਾਟੇ ਕਿਆ। ਅਤੇ ਜਿਤੇ ਆਖਿਆ ਭੁਈ ਲਾਲੇ ਅਤੇ ਰੋ ਪੀਨਾ ਬੰਨ੍ਹ
 ਬਹੁਤ ਆਜ ਜੀ ਕੀਤੀ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭੁਈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤੁ ਆਵੈ। ਤੁਹਾ
 ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਹੋਵੈ ਕਿ ਬੇਰਹੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹ
 ਸੀ। ਤੁਹਾ ਜਿਹੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜੇ ਹੁਕਮ ਹੋਵੈ ਤੁਹਾ ਦੇ ਲੀ ਰਹੇ। ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਜਿਤੁ ਨਾ ਕਈ ਲਾਹੈ ਸੁਭੇ
 ਖਿਜ ਮਤਿ ਵਿਚ ਰਹੈ ਗਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਗੇ ਭੁਈ ਜਿਤਾ ਇਹ ਭੀ ਤੁਸਾਡੀ ਜਾਹ ਗਾ ਹੋ।
 ਤੁਹਾ ਜਿਤੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰੀ ਸਰਸਾ ਪੂਰੀ ਤਾਹੀ ਹੋ ਸੀ ਜਾ ਭੁਈ ਮੈ ਖਿਜ ਮਾਤਿ ਕਰ ਸਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਗੇ ਭੁਈ ਜਿਤਾ ਕਰਤਾਰ ਤੈ ਨ ਚਿਤੁ ਆਵੈ। ਤੁਹਾ ਜਿਤਾ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ
 ਗਇਆ। ਜਾ ਦਿਨ ਪੰਦਰਾ ਜਰੇ ਤਾ ਮੁਲੇ ਚੋਣੇ ਅਤੇ ਚੰਦੇ ਗਈ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਚੋਣੇ ਜੁਣਿਆ ਜੋ ਇਕਰ

ਘਨੇਟੀ ਮੰਤ੍ਰਾ ਦੀ ਆਣੁ ਰਖੀ ਹੋ ਸਾਏ ਹੜੇ ਜਲ ਕਰਿ ਅੰਗਿਆਰ ਹੋਇ ਗਏ ਤ੍ਰੈ ਮੇਲ ਕਰ ਅਏ ॥ ਆਏ ੨੩੩
 ਕਰਿ ਲਗੇ ਆਖਣ ਸੁਣਤੇ ਵੇ ਕੁਰਾਹੀ ਆਏ ਹੁਕੁਰਾਹੁ ਕਿਆ ਕੀਤੋਈ ॥ ਤੁਤਾ ਛਡੁ ਨਿਕਲਿਆ ਆਹੋ ॥ ਵ
 ਤੁਕੁਰਾਹੁ ਕਿਉ ਲਿਆਇਓ ॥ ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ ਮਚਲੀ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ॥ ਜਾਬਹੁਤ ਖ
 ਪਾਵਣੁ ਲਗੇ ॥ ਤੁਜਿ ਤੇਰੇ ਪਾਵੇ ਸੁਣਿਆ ॥ ਤੁਜਿ ਤਾਰੇ ਪਾਵਾ ਆਇਆ ॥ ਆਇਕੁਰ ਲਗਾ ਆਖਣੁ ਸੁਣ
 ਤੇ ਮਹਤਾ ਮਲਾਤੁ ਕਿਉ ਸਾਧ ਅਤੀਤ ਨੁ ਦੁਖਾਵ ਦਾਹੈ ॥ ਤੇਰੇ ਕੰਮ ਥੀਤਾ ਗਇਆ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਕੁਛੁ ਮੰਗਦਾ ॥
 ਹੀ ॥ ਤੁਸੀਂ ਕਿਉ ਇਤਨਾ ਖਭੁ ਕਰਦੇ ਹੋ ॥ ਤੁਮੁ ਲੇ ਆਖਿਆ ਚਉਧਰੀ ਜੀ ਜੇ ਨਿਕਲ ਗਇਆ ਆਹ ॥
 ਤਾ ਸਬਰ ਕਰਿ ਰਹੇ ਆਹਾਹੁ ਵਤ ਬੁਧੇ ਤੇ ਸੋਗ ਪਲਗਾ ॥ ਅਤੇ ਇਕਤਾ ਜੀ ਇਹੁ ਕੁਰਾਹੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੁ
 ਜੇ ਏਹੁ ਤੁਰਕਣੀ ਆਣੁ ਰਖੀ ਹੋ ਸਾ ॥ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਦਬਰ ਛੁਡ ਦਿਤਾ ਹੈ ਸੁ ॥ ਤੁਜਿ ਤੇਰੇ ਪਾਵੇ ਆਖਿਆ ॥
 ਸੁਣੁ ਮੁਲਾ ਜੇ ਕੋਈ ਪਕੜੇਗਾ ਤੁਮਾ ਸਾਨੁ ਦਸਦੇ ਵੇ ॥ ਹੁਣੁ ਤੁਮਾ ਪਣੇ ਪਰਜਾ ਇਧਹੁ ॥ ਤੁਮੁ ਲੇ ਆਖਿਆ
 ਆਣੁ ਬਰਜੇ ਮੇਰੇ ਹੁਧੁ ਤੁਮਾ ਹੋ ਸਾ ॥ ਸੁਣੁ ਆਪਣਾ ਦਬਰ ਸਾਭੈ ॥ ਤੁਜਿ ਤੇ ਆਖਿਆ ਸੁਣੁ ਮੁਲਾ ਸਿਰੀ
 ਚੰਦ ਅਤੇ ਲਖਖੀ ਦਾਸ ਤੁਜਾ ਜਾਨਹੋਇ ਹੈ ਨਾ ॥ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਚੰਦੀ ਨ ਮੇਰੇ ਪਰਿ ਭੇਜ ਦੇਹਾ ॥ ਤੁਮੁ ਲੇ ਆਖਿਆ
 ਆਜੀ ਇਉ ਕਿਉ ਕਰਿ ਬਣਦੀ ਹੈ ॥ ਤੁਜਿ ਤੇ ਆਖਿਆ ਮੁਲਾ ਤੁਮੁ ਬਰਕਰਿ ਰਹੁ ਕਿਉ ਸਾਧ ਨੁ ਦੁਖਾਵ
 ਦਾਹੈ ॥ ਤੁਮੁ ਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਧ ਆਖਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਣੁ ਦਾਹਾ ਜੋ ਇਸ ਜੇਹਾ ਬੋਟਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ
 ਤੁਜਿ ਤੇ ਆਖਿਆ ਹੁਣੁ ਜਾਹਿ ਤੇਰਾ ਭੁਲਾਇ ਤੇ ਗਲਹਈ ॥ ਤੁਮੁ ਚੰਦੋਗਾਣੀ ਕੜਕੀ ਸੁਣਤੇ ਵੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾ
 ਨਾਉ ਰਖਾਇਆ ਹਈ ॥ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਦਬਰ ਛੁਡਿਓ ਅਤੇ ਤੁਰਕਣੀ ਅੰਦਰ ਆਣੁ ਰਖੀ ਆਭੁਲਾ
 ਤਪਾਫਕੀਰ ਨਾਉ ਰਖਾਇਆ ਹਈ ॥ ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚੁਪ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ ॥ ਤੁਫੇਰ ਚੰ

ਦੇ ਰਾਈਆ ਥਿਆ ਕਿ ਆਕਰਾ ਪ੍ਰਮੇ ਸਰਦਾਰ ਉਮਾਰ ਦਾ ਹੈ ਨਹੀ ਤਾਏ ਹੁਰੇ ਸਾਂਗ ਸੰਭੇ ਖੁਆਰ ਕਰ
 ਦੇਵਾ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਬੋਲੀ ਹੁਣ ਤਾਤੇ ਰੇ ਨਾਲ ਗਲ ਕਰ ਨੀ ਕੁਝ ਕੁਲੀ ਨਾਹੀ। ਪਰ ਆਖ ਦੇਖਾ ਤੈਲ
 ਵਾਜੇ ਲੀਤੀ ਆ ਆਹੀ ਆਤੈ ਨਾ ਵਾਦੀ ਸਰਮ ਕੁਝੀ ਨਾ ਪਈ। ਆਇ ਜੇਹਾ ਬੀ ਸਰਮ ਹੋਇ ਖੜੋਤਾ। ਤਾ
 ਜਿਤੇ ਆਖਿਆ ਜਾਹਿ ਮਾਤਾ ਜਿਤੇ ਰਾਬੋਲ ਬਣਾ ਬਣਾਹੀ। ਕੁਲ ਤੇਰਾ ਮਾਧਿ ਉਬਹੁ ਤੇਰਾ ਬੋਲੇ ਹੈ
 ਤੂੰ ਬੋਲ ਨਾਹੀ ਤੁਓਇ ਸਨਾਲ ਕੀ ਮਾਹੋ। ਅਤੇ ਜੇਟ ਕਦੀ ਕੁਖੀ ਹੈ ਤਾਟ ਕਬਹੂ ਤੇਰਾ ਹੈ। ਤੂੰ ਕਿਉ ਆ
 ਪੜੇ ਖਾਂਦ ਨਾਲ ਵਿਗਾੜ ਨੀ ਹੈ। ਤਾ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਪੁੰਡ ਕਦੋਂ ਕਰਿ ਬੋਲੀ ਕੁਈ ਮੈ ਕਿ ਸੋਲ ਗਜੀ
 ਵਾ। ਮਾਧਿ ਉਆ ਖਦੇ ਹੈ ਨਤੀ ਮਸਾਰੇ ਪਰ ਨਹੋ ਦੇ ਆ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪੁਤ ਦੇ ਹਰ ਵੀ ਲੇ ਫਿਰ ਦੇ ਹੈ ਨਾ।
 ਜਾ ਮੇਰੀ ਨਿਨਾ ਵਜੀ ਵਦੀ ਆਹੀ ਨਾਨ ਕੀ ਤਾ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਸਾਹਿਬੀ ਕਰਦਾ ਆਹ। ਜੇ ਓਹ ਮਰ ਗ
 ਦੀ ਤਾਏ ਹੁ ਕਿਸ ਪਾਸ ਰਹਨਾ। ਜੇ ਇਥੇ ਨਾ ਹਾਤਾ ਏ ਕੋ ਸਬਰ ਕਰਿ ਬੈਰੇ ਮਾਹੋ। ਹੁਣ ਤਾ ਵਤ ਫਿਰ
 ਆਇ ਆ। ਹੁਣ ਮਾਧਿ ਉਭੀ ਆ ਖਦੇ ਹੈ ਨਜਾਹਿ ਉਸੇ ਪਾਸ। ਅਤੀ ਤੁਣੀ ਤੁਕੀ ਹੋਇ ਬਹਾ। ਵਤ ਮੈ
 ਕਿਆ ਕਰਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਮਨ ਦਾਇਆ ਆਖਿ ਓਸ ਸੁਣ ਰਾਮ ਦਾ ਸੁਣਿਓ। ਜੇ ਕੁਖ ਦੁਖ ਕਬ
 ਲ ਕਰੇ ਤੁਓ ਆਉ ਮਸਾਰੇ ਪਾਸ ਰਹ। ਜੇ ਮਸਾਰਾ ਹਾਲ ਸੋ ਤੇਰਾ ਹਾਲ। ਤਾ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਬੋਲੀ ਮੈ ਕੁਝ
 ਸਾਇਨਾ ਰਮਾਏ ਹੈ। ਜੇ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਨਾਹੀ ਮੰਗਦੀ। ਜੇ ਤੇਰਾ ਹਾਲ ਸੋ ਮਸਾਰਾ ਹਾਲ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੋ ਆਖਿਆ ਜਾਹਿ ਮਥੇ ਦੀ ਏ ਧੀਏ ਨੀ ਗਰਨ ਲੇ ਆਉ। ਤਾ ਜਿਤੇ ਆਖਿਆ ਜਾਹਿ ਮਾਤਾ ਲੇ ਆਉ ਤੇਰੇ
 ਮੇਰ ਕਰਤਾਰ ਵਰ ਆਦੀ ਹੈ। ਤਾ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਸੁਲੱਖ ਏ ਜਾਇ ਕਰ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਅਤੇ ਲਖ ਮੀਦਾਸ ਨੇ ਲੇ ਕਰ ਆਏ ਪੈ
 ਰਥੇ ਫਹਿ ਪਈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੁਣ ਮੁਏ ਦੀ ਧੀਏ ਕਿਥੇ ਰਹਦੀ ਹੈ ਤਾ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਆਖਿ ਆਜੀ ਜਿਥੇ

ਅਖਿਰਿ ਬੇਰਹੀਏ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣਮੁ ਲੇਵੀ ਪੀਏ ਜੇ ਮੈਂ ਤਨੁ ਦੇਖ ਸੀਘੇ ੨੩੪
 ਤਾਗੁਰੂ ਜਿ ਤੇ ਦੇਖ ਰਹਾ। ਅਤੇ ਜੇ ਦੇਖ ਨ ਸੀਘੇ ਤਾ ਅਸਾ ਪਾਸ ਰਹਾ। ਤਾਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਆਖਿ
 ਆਜੀ ਮੈ ਤੁਸਾਰੇ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹਸਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਮਝਿਆ ਜੇ ਦੇਹ ਉਸਨੁ ਦੇਖ ਨਾਹੀ
 ਸੀਘਦੀ। ਅਤੇ ਓਹ ਅਸਾਨ ਕਰਤਾਰ ਇਨਾਇਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸਨਾ ਲੇਉ ਸਦਾ ਵਰਾ ਅਵ
 ਬਰਖਿਆ ਲੇਵੀ ਦਾਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੁਲਾਮੁ ਲੇਵੀ ਪੀਏ ਤੁਮ ਸਾਰੇ ਪਾਸ
 ਹੀ ਰਹਾ। ਤਾਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਆਖਿ ਆਜੀ ਕੁਲਾਕੀ ਤੇ। ਏਹ ਲਗੇ ਰਹਣ ਜਾਮਹਿ ਨੇ ਨਉ ਗੁਜਰੇ
 ਤਾਬੁਨਾਰ ਧਾਵਾਇ ਜਨ ਚਾਰ ਦਾ ਆਇ ਨਿਕਾਲਿਆ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਹਜ ਸੁਭਾਏ
 ਬੈਠਾ ਆਹਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੁਲਾਈ ਬਾਲੇ ਨੁ ਆਖਿਆ ਕੁਲਾਈ ਬਾਲਾਇ ਸਨੀਗਰ ਨੁ ਸ
 ਦਲੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਏ ਬਾਲੇ ਜਾਇ ਕਰਿ ਸਦਿ ਅਕੁਲਾਈ ਨੀਗਰਾਉ ਰੇ ਆਉ। ਤਾਬੁਨੇ ਆਖਿ ਅੰ
 ਕਿਉ ਜੀ। ਤਾਗੁਰੂ ਏ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਕੁਲਾਈ ਤੇ ਨੁ ਤਪਸ ਦਦਾਹੈ। ਤਾਬੁਨਾ ਅੰਯਨ ਛੋਰ
 ਕਰ ਆਇਆ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕੁਲਾਈ ਨੀਗਰਾ ਤੁਕਉਂਦੁ ਹੋਨਾਹੈ। ਤਾਬੁਨੇ
 ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਮੈ ਜਟੇਟਾ ਹੀ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕੁਲਾਈ ਨੀਗਰਾ ਤੁਕੈਸ
 ਦਾ ਪਤਹੈ। ਤਾਬੁਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਸਿਧ ਰਧਾਵੇ ਦਾ ਪਤਹਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਤੁਕੈ ਬੇਰਹਦਾਹੈ। ਤਾਬੁਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਨੇਰੇ ਰਹਦਾਹਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਕੁਲਾਗੁਰੂ ਜਾਹਾ। ਤਾਬੁਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾ ਮੈ ਨਉ ਕਉ ਸਦਿ ਆਨਾਹਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਆਖਿਆ ਨੀਗਰਾ ਸਦੇ ਦਾ ਕੋਈ ਗੁਨਾਹੁ ਤਾਨਾਹੀ। ਤਾਬੁਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਗੁਨਾਹੁ ਤਾਕੋਹ

ਹੋਵੇ ਪਰ ਕਿਸੇ ਮਨੋਰਥ ਨੂੰ ਸਦੀਵ ਹੋਵੇ ਭਾਈ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਖਿ ਨਾਮੋ ਨੇਰ
 ਥਾ ਕਿਸੇ ਨ ਕਉ ਏਸ ਦੁਹੈ ਭਾਈ। ਤੁਹਾ ਬੁਝੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀ ਮੈਂ ਨ ਭਹਿ ਮਨੋਰਥ ਦਸੇ
 ਮੇਰੀ ਗਿਣਤੀ ਮੇਰੇ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਖਿ ਭਾਈ ਮਨੋਰਥ ਭੀ ਪੁਰ ਹੋਇ ਰਹੈ।
 ਆਪੇ। ਤੁਹਾ ਬੁਝਾ ਗਇਆ। ਤੁਹਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੁਸਾ ਬਹੁਤ ਭੁਲੀ ਤੁਹਾ ਇਸ ਨੀ
 ਗਰਨ ਪੁਛਿਆ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਖਿ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਇਹ ਸਾਧ ਪੁਰਨ ਹੋ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋ
 ਭੀ। ਤੁਹਾ ਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੇ ਪੁਰਨ ਸਾਧ ਹੋ ਤੁਹਾ ਮਨੋਰਥ ਕਿਉ ਪੁਛਦਾ ਸੀ। ਤੁਹਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਖਿ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਮਨੋਰਥ ਦਾ ਨਾ ਪੁਲਾਨਾ ਹੀ। ਤੁਹਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ
 ਜੀ ਕਹਿ ਆਖਿ ਸਗਾ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਖਿ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਇਹ ਸਾਇਤੁ ਆਹੀ।
 ਕੁਸ ਕੇ ਦੇਖ ਲਵੈ। ਤੁਹਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਸ ਤਿਜੀ। ਜਾਮਗ ਲਾਇ ਨ ਹੋਇ ਆਤੁ ਭਾਈ
 ਬੁਝਾ ਘਿਉ ਦਾ ਕੁਜਾ ਲੈ ਆਇਆ। ਪਰ ਮਾਇਓ ਘਿਉ ਪਾਸੇ ਚੇਰੀ। ਆਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਦੇ ਅਗੇ ਰਾਖਿ ਓਸਾ ਅਤੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿ ਓਸਾ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਨੀ ਗਰਾਇ
 ਤੁਕੁਜਾ ਕਿਥੇ ਲੈ ਆਇਆ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਬੁਝੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਰੇ ਲੈ ਆਇਆ ਹਾਂ।
 ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਖਿ ਭਾਈ ਨੀ ਗਰਾਤੁ ਉਕੇਈ ਪਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਫੇਰ ਭਾਈ ਜੇਹਾ ਹੈ।
 ਤੁਹਾ ਬੁਝੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੇਰੇ ਮਾਧਿਉ ਹੋ ਨਨਾ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਖਿ ਭਾਈ ਸਚ ਕਹੈ ਤੇ
 ਮਾਧਿਉ ਵਿਤਾ ਹੈ ਕੇ ਤੁਹਾ ਪਲੈ ਆਇਆ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਬੁਝੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੈਂ ਆਪੇ ਲੈ ਆਇਆ
 ਹਾਂ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਖਿ ਭਾਈ ਨੀ ਗਰਾਇਹ ਕੁਜਾ ਅਤੇ ਘਿਉ ਮਸਾਨੇ ਕੀ ਮਦਾਨ।

ਹੀ ਜਾਹਿ ਜਿਥੇ ਮੈ ਆਇਆ ਹੈ ਤਿਥਾ ਉਲੈ ਜਾਇ। ਮਾਧਿ ਉਮਾਰ ਨੀਗੇ। ਤਾ ਬੁਨੇਗੇ ਵਿਦਿਤਾ। ਤਾ ੨੩੫
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਨੀਗਰਾ ਰੇ ਰਾਕਿਉ ਹੈ। ਅਸਾ ਤੈ ਨ ਕੁਛ ਨਾਹੀ ਆਖਿਆ।
 ਤਾ ਬੁਨੇਗੇ ਫਿਰ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮਾਧਿ ਉਮਾਰ ਨਗੇ ਕੇ ਨਾ ਮਾਰਨਗੇ। ਪਰੰਤੂ ਤਾ ਹੁਣ ਮਾਰਦਾ ਹੈ। ਤਾ
 ਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਨੀਗਰਾ ਅਸੀ ਤੈ ਨ ਭਾਈ ਭਾਈ ਆਖ ਦੇਆਹੇ। ਤੈ ਨ ਤਾ ਹੋਰ
 ਕੁਛ ਨਾਹੀ ਆਖਿਆ। ਕਿਉ ਭਾਈ ਧਾਸਾ ਤੈ ਕੁਛ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕੁਛ ਅਸਾ ਇਸ ਨ ਬੁਰਾ
 ਆਖਿਆ ਹੈ। ਤਾ ਭਾਈ ਧਾਸੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜੋ ਕੁਛ ਤੁਸਾ ਇਸ ਨ ਆਖਿਆ ਹੈ ਸੋ ਭੁਲਾਹੀ ਆ
 ਖਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸਾ ਕਿਛੁ ਬੁਰਾ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ਸੁਣੇ ਹੁਜਾਣੇ। ਇਸੇ ਬੋਧੁ। ਤਾ ਭਾਈ ਬੁਨ
 ਧੋਲਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਧਾਸਾ ਤੀ ਤੁਕਿਉ ਸੁਠ ਬੋਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾ ਗੁਰੂ ਹੈ ਇਸ ਨਾਲ ਤਾ ਬੋਧੁ
 ਨਾਹੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਖ ਭਾਈ ਬੁਨਾ ਅਸਾ ਤੈ ਨ ਕਿਆ ਮਾਰਿਆ। ਕਿਆ
 ਬੁਰਾ ਆਖਿਆ। ਤਾ ਬੁਨਾ ਫਿਰ ਬੋਲਿਆ ਅਜੀ ਇਸੀ ਭਿ ਹੋਰ ਕਿਆ ਮਾਰ ਸੀ। ਦੀਵਾ ਬਾਲਕ
 ਰੇ ਫੇਰ ਬੁਨਾ ਵੇਲੇਗੇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਧਾਸਾ। ਤਾ ਭਾਈ ਧਾਸੇ ਆਖਿ ੮
 ਆਜੀ ਮੈ ਨ ਕੁਝ ਨਾਹੀ ਮਲੁ ਮਹੇਦਾ ਜੋ ਤੁਕਿਉਣ ਹੈ। ਪੁਰਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਕੀਤ
 ਹੋਆ ਹੈ ਪੁਰਨਾ ਮੈ ਆਪਣੇ ਜੀ ਵਿਚ ਵਿਸਮਾਦ ਹਾਂ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੁਨੇਨ ਆਖਿਆ ਭਾਈ
 ਕਰਤਾਰ ਅੰਗੇ ਮਥਾਟੇ ਕਾ। ਅਤੇ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਜਪਾ। ਅਤੇ ਪਹਿਰਿ ਗਤ ਰਹੀ ਇਸ ਨਾਨਕ
 ਤਾ ਫੇਰ ਬੁਨਾ ਬੋਲਿਆ ਅਜੇ ਇਸ ਨਾਨਕੇ ਗਾਰਖ ਨਾਹੈ। ਮੈਨੁ ਤਾ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਇਸ ਨਾਨਕੇ
 ਰਹਿਆ ਹੈ। ਜੀ ਤੁਨੀ ਮੈ ਲਾਆਹੀ ਸੁਭਾਇ ਕਤੇਦਾਰੀ ਲਹਿ ਗਈ। ਹੁਣ ਤੈ ਮੈ ਨ ਕੇਹਨਾ ਨਾਵਣਦ

ਸਦਾ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਧੂੜਾ ਅਸੀ ਤੈਨੂੰ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਆਖ ਦੇਹਾਂ ਜੇ ਤੇਰੀ ਤਾਮਲ ਲਧ
 ਗਈ ਹੈ ਕਰਤਾਰ ਅਗੇ ਗੀਲਾ ਹੀ ਹੋ। ਪਰ ਇਹ ਬਹਾਨਾ ਹੈ। ਅਰੇ ਤੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕੇ ਕਮੇ ਲਸਨਾ ਤੇਰੀ
 ਵਲੋਂ ਦੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤੀ ਨਾ ਵਨਗੇ। ਉਨ ਜੀ ਆਵਾਉ ਧਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ।
 ਸਿਰ ਤੇ ਜੀ। ਬੁਝੇ ਵਾਅਦੇ ਨਾ ਖੁਲ ਗਏ। ਬੁਝਾ ਪੁਰਨ ਸਾਧ ਹੋਇਆ। ਬੁਝਾ ਲਗਾ ਕਰਤਾਰ
 ਰਜ ਪਣਾ। ਤੂੰ ਦਸਰੇ ਤੀਸਰੇ ਦਿਨ ਆਇਰੇ। ਚੰ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਦਾ ਹੁਗੁਰੂ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ
 ਚਲੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਮਾਲੇ ਤੁਖਾਣਾ ਆਗ ਪਕਿਆ ਬਹੁਤਿਆਗਾ। ਉਸ ਸੁਣਿਆ ਜੇ ਨਾਨਕ ਤੇ
 ਪਾਹਿਦ ਹੋ। ਪਰ ਉਸ ਮੰਦਾ ਦੀ ਬੇਟੀ ਆਪਣੇ ਹੇਠ ਰਖੀ ਹੈ ਸਾ। ਸੇਖ ਮਾਲੇ ਗੁਸਾ ਖਾਧਾ ਪਹੁਚਕ
 ਰਾਇਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ। ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਜੀਤਾ ਅਤੇ ਬੁ
 ਨਾਚਾਰੇ ਬੈਠੇ ਹੋਨ। ਅਤੇ ਸੇਖ ਮਾਲੇ ਤਾਉਨ ਲਿਆਇਆ। ਜਾਅੰਦ ਰਜਾਇ ਵੜਿਆ। ਤੁਹਾਨੂੰ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਉ ਸੇਖ ਮਾਲੇ ਖਦਾਈ। ਤੁਸੇ ਖਮਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜੁਣੇ ਤਪਾਸ ਚਕਰੁ ਤੇ
 ਉਂਦ੍ਰੈ ਤੈ ਜੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ਦੀ ਬੇਟੀ ਆਪਣੇ ਹਾਨ ਤੇ ਤੁਲੇ ਰਖੀ ਹੈ। ਤੈਨੂੰ ਜਰਾ ਪਤਿਸਾਹੁ ਕਾਜੀ ਨਾਹੀ
 ਸੁਣੁੰਦਾ ਸੁਚਕਰੁ ਤੈ ਕਿਆ ਸਮਝੀ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਸਬਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਰਾਗ
 ਸਿਰੀ ਰਾਗ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮੁਕਾਮ ਕਰਿ ਘਰਿ ਬੈਸਣਾ ਨਿਤ ਚਲੇ ਕੀ ਧੋਖਾ। ਮੁਕਾਮ ਤਾਪਰ ਜਾਣੀਏ
 ਜਾਰ ਹੋ ਨਿਹ ਚਲੇ ਕੇ ॥ ੧॥ ਮੁਲਾ ਕੈ ਸੇ ਮੁਕਾਮੋ। ਕਰਿ ਸਿਦਕ ਕਰਣੀ ਖਰਚ ਬਾਧੇ ਲਾਗ ਰਹੁ ਨਾ
 ਮੋ ॥ ੧॥ ਠਹਾਉ। ਜੇਰੀ ਤਾਮਾ ਸੁਣਕਰ ਬਹੈ ਮੁਲਾ ਤਾਪੜੇ ਕੁਰਾਨਾ। ਪੰਡਤ ਵਖਾਣੇ ਪੋਥੀਆ
 ਛਰੁ ਗਏ ਦੇਵ ਅਸਥਾਨਾ ॥ ੨॥ ਸੁਲਤਾਨ ਖਾਨ ਮਲੂਕ ਉਮਰੇ ਚਲੇ ਕਰਿ ਕਰਿ ਕੁਚਾ। ਘਨੀ ਮੁਹਤ

ਚਲਣਾਮਨਸਮਝਤੁੰਗੀਪਹੁੰਚਾ॥੩॥ਅਲਖਅਗਮਅਲਖਕਾਦਰਕਰਣਹਾਰਕਰੀਮਾਸਭੁਦ ੨੨੬
 ਨੀਆਮਾਵਣਜਾਵਣੀਮੁਕਾਮਏਕਰਹੀਮਾ॥੪॥ਸੁਰਸਿਧਗਣਗੋਪਰਬਮਨਿਜਨਿਸੇਖਪੀਰ
 ਸਲਾਗਾਦਰਿਕਚਕ੍ਰਚਾਕਰਿਗਏਅਵਰੇਭਿਚਲਣਹਾਰਾ॥੫॥ਸਬਦਾਮਾਹਿਵਖਾਣੀਏਵਿਰਲ
 ਤਾਬਏਕੋਇ॥ਨਾਨਕਵਖਾਣੇਏਨਤੀਜਲਿਥਾਸਿਮਹੀਅਲਿਸੋਇ॥੬॥ਮੁਕਾਮਤਾਪਰਜਾਣੀ
 ਐਜਿਸਾਸਿਸਨਹੋਵੀਲੇਖਾਸਭੁਦਨੀਆਮਾਵਣਜਾਵਣੀਮੁਕਾਮਓਹੀਏਕਾ॥੭॥ਰਵਿਦਿਲ
 ਲੈਸਸਨਿਸਚਲੈਤਾਰਕਾਸਖਪਲੋਇ॥ਸਭੁਦਨੀਆਮਾਵਣਜਾਵਣੀਨਾਨਕਸਚਬੋਗੋਇ॥
 ੮॥ਰਾਮਰਹੀਮਏਕਖੁਦਾਇਹਰਿਦੀਮਸਦਾਚਿਤਾਰੀ॥ਕਹੁਨਾਨਕਹੀਉਤਾਕਾਬੰਦਾਸਰਪਰਪ
 ਰਭਿਤਾਰੀ॥੯॥ਤਾਸੇਖਮਾਲੇਕਹਿਆਜੀਮਸਲਮਾਨਅਤੇਹਿੰਦੁਕੋਈਨਾਹੀ॥ਤਾਹਿੰਦੁਤਗਕਿਉਪ
 ਦਿਵੇਹੈਨਾ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਿਕਾਈਮਾਲੇਕੀਬੀਰੰਭੀਮੁਸਲਮਾਨਦਾਪੁਤਆਹਾ॥
 ਉਸਆਖਿਆਹੈ॥ਏਕਜੋਤਿਏਕਮਲਮੁਤਾਏਕੋਪਉਨਦੁਹਾਵਾ॥ਏਕਮਾਟੀਤੇਸਭੁਜਗਹੁਆ
 ਕਉਣਬ੍ਰਹਮਣਕਉਣਸੁਦਾ॥੧॥ਭਾਈਰੰਭਰਮਭੁਲੇਹੋਭਾਗੀ॥ਏਕਤੇਬਦੀਨਦੋਇਦੋਜਕਕ
 ਉਨਪਰਖਕਉਨਨਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਮਾਟੀਕਾਪ੍ਪਰਿਸਾਜਸਦਾਰਿਆਨਾਦੋਬੰਦਸਮਾਨਾ॥
 ਘਟਿਬਿਨਸੋਕਿਆਨਾਉਧਰੇਗੋਗਾਫਲਭਰਮਭੁਲਾਨਾ॥੨॥ਹਿੰਦੁਬਿਸਨਕ੍ਰਿਸਨਕਹਤੇਅਰ
 ਕਹਤੇਤਰਕਰਸਲਾ॥ਏਕਖਦਾਇਕਿਨਹੁਨਜਾਨਿਆਵੈਨੋਭਰਮਤਿਭੁਲਾ॥੩॥ਰਜਗੁਣਬ੍ਰਹ
 ਮਾਤੁਮੋਗੁਣਸੀਕਰਸਾਤਕਗੁਣਬਿਸਨੇਈ॥ਕਹਤਕਬੀਰਸਾਚਮਨਮਾਨਿਆਹਿੰਦੁਤਰਕਨਕੋ
 ਈ॥੪॥ਤਾਸੇਖਮਾਲੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਪੈਰਤੇਫਹਿਪਾਇਆ॥ਅਤੇਪੈਰਤੇਸਿਰਗਬਿਓਸਾ॥

ਲਗਾਅਖਨਜੇਤੁਮੇਰਾਪੀਰਹੋਅਤੇਮੈਤੇਰਾਮੁਰੀਦਹਾਅਤੇਮੇਰੀਨਿਸਾਹੋਰਕਰੇਜੀ।ਹਿੰਦੁਏਤੁ
 ਦਾਵਾਬੰਨਦੇਹੈਨਾ।ਅਤੇਨਾਲੇਤੁਰਕਦੇਰਾਵਾਬੰਨਦੇਹੈਨਾ।ਇਨਦੇਵੇਤੁਰਫਾਣੁਠੀਆਕੋਕੋਈਸਬੀ
 ਰੁੀਹੈ।ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਫੁਾਈਮਾਲੇਆਪਣੇਮੁਹਟੇਆਖੇਸਭੇਸਚੇਹੈਨਾ।ਅਤੇਦਰਗਾ
 ਤਸਚੇਸੇਈਸਚੇ।ਜਿਨਾਪੁਮੇਸਰਨਾਸਾਧਿਆਰਹੈ।ਤੁਸੇਖਮਾਲੇਆਖਿਆਜੀਓਤਜੇਦਰਗਾਹ
 ਵਿਚਸਚੇਹੈਨਉਨਦੇਅਮਲਕਿਆਹੈਨਾ।ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਕੁਈਮਾਲੇਉਨਾਇ
 ਚੋਹਵਉਠਗਾਇਆਹੈ।ਅਤੇਬੇਦਕਤੇਬਣੁਠਕਰਿਜਾਣਦੇਹੈਨਾ।ਸੁਨਤਿਅਤੇਜੀਵੁਠਕਰਿਜ
 ਣਦੇਹੈਨਾ।ਹੋਰਹਰਿਸੁਰਤਿਨੁਰਜੀਰਖਦੇਹੈਨਾ।ਰੰਜਾਕੇਸੇਨਨਾਹੀਕਰਦੇ।ਉਨਦੇਏਹਅਮਲ
 ਹੈਨਾ।ਤੁਸੇਖਮਾਲੇਕਹਿਆਤੁਪਾਜੀਤੁਸੀਜੇਕਹਦੇਹੈਸੇਸਭੇਸਚਕਹਦੇਹੈ।ਤੁਸੀਅੰਨਖੁਦਾ
 ਇਦੀਸੁਰਤਿਹੈ।ਫੇਰਇਕਉਥਾਰੇਖਾਂਪਠਾਣਸਤਿਨੀਅਦਾਆਹਾ।ਓਹਸੇਖਮਾਲੇਵਾਬਹੁਤ
 ਯਾਰਆਹਾ।ਓਹੁਪਾਨੀਆਬਹੁਤਆਹਾ।ਉਸਸੇਖਤੇਸੁਣਿਅਜੈਨਾਨਕਤਪਾਭਲਾਫਕੀਰ
 ਹੈਖੁਦਾਇਦਾਪਿਆਰਹੈ।ਉਥਾਰੇਖਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਾਸੁਆਇਆ।ਆਇਕਰਿਆਖਿਓ
 ਸਲਾਮਅਲੇਕਮਸਾਨਕਤਪਾ।ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਅਵਲੇਕਮਸਲਾਮਆਉਉਥਾਰੇ
 ਖਾਂਪਠਾਣ।ਤੁਓਥਾਰੇਖਾਂਕਹਿਆਕੁਰੂਨਾਨਕਤੁਹਿੰਦੁਕੇਮੁਸਲਮਾਨ।ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿ
 ਆ।ਅਰੇਹਿੰਦੁਦੇਹ।ਦਿਨਚਾਰਕੋਹਤੀਖੇਹਾਨਾਉਉਸਕਾਜੇਮਿਟੈਨਜਾਇ।ਨਾਨਕਅਸਾਇ
 ਰਏਕਖੁਦਾਇ।ਹਿੰਦੂਜਾਇਮਸਾਣਿਜਲਤੇ।ਮੁਸਲਮਾਨਗੋਰਕਰਤੇ।ਦੋਨੋਭੁਲੇਗੁਰੂਨਪਾਇਅ
 ਉਨਹਿੰਦੂਓਹਤੁਰਕਕਹਾਇਆ।ਉਨਕੋਕਿਸਨਉਨਕੋਮਹੰਮਦ।ਖੁਦਾਇਨਾਸੁਣੈਦੋਨੋਅਹਮਕ

੫੪

ਮਿਤਰ ਇਨਾਇਤ ਜਿਸ ਕਰੇ ਖਦਾਇ। ਨਾਨਕ ਬੰਦਾ ਭੀ ਇਲਾਹ। ੩॥ ਤਾਉ ਬਾਰੇ ਕਹਿ ੩੩੭
 ਆਨਾਨਕ ਤਪਾਜੈ ਸਾਸੁਣੀ ਤਾਬਾਤੈ ਸਾਹੀ ਦੇਖਿਆ। ਪਾਉ ਬਾਹਿਰ ਨਿਕਾਲੇ ਹਮ ਤੁਮਾਰੇ
 ਪਾਉ ਚੀਮੇ। ਉਬਾਰੇ ਖਾਗੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰ ਚਮੋਗਾ ਅਤੇ ਅਖੀ ਤੇ ਬਫੇਰੇ ਪੈਰ ਤੇ ਹਥ ਰ
 ਖਕਰਿ। ਤਾਉ ਬਾਰੇ ਖਾਇ ਦਾਹੇ ਵਣੁ ਲਗਾ। ਤਾਗੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਉਬਾਰੇ ਖਾ
 ਫਕੀਰਾ ਕਾਉ ਗਰਾ ਕਬਲ ਕਰਿ ਕੇ ਜਾਉ। ਤਾਉ ਬਾਰੇ ਖਾ ਕਹਿਆ ਤਪਾਜੀ ਉਗਰਿ ਓਕੀ
 ਕਛੁ ਹਾਜਤਿ ਨਾਹੀ ਰਹੀ। ਹਮੇ ਤੇ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਮੇਂ ਇਉਂ ਹੀ ਜਾਣਿਆਂ ਹੈਂ ਜੇ ਹਮੇ ਖਦਾਇ ਕਾ
 ਵੀਦਾਰ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਹਮਾਰੇ ਦਿਲ ਤੇ ਸਕਉ ਠਗਇਆ ਹੈ। ਤਾਗੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਖਾਜੀ ਤੁਮਾਰੇ ਉਪਰ ਖਦਾਇ ਕੀ ਐਸੀ ਹੀ ਮਿਹਰਿ ਹੁਈ ਹੈ। ਤਾਉ ਬਾਰੇ ਖਾ ਕਹਿਆ ਜੀਹ
 ਮਫਿਰ ਆਵਹਿ ਰੇ। ਅਬ ਹਮ ਕਉ ਤੁਮ ਕਰਮ ਖਸੀ ਕਰੋ। ਤਾਗੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤੁਮ
 ਕਉ ਖਦਾਇ ਕੀ ਕਰਮ ਖਸੀ ਸੋਹੈ। ਤਾਉ ਬਾਰੇ ਖਾ ਜਾਇ ਸਾਹ ਅਦਰਮਾਨ ਪਾਸ ਤਰੀ ਫਕੀ
 ਤੀ। ਤੁਸਾਹ ਅਦਰਮਾਨ ਗੁਸਾ ਖਾਧਾ। ਲਗਾ ਆਖਣ ਕਿ ਆਹਿ ਦੂਪ ਲੀਤੋ ਹੈ ਉਠਾਇ ਦੂਰ
 ਕਰੇਗਾ। ਤਾਉ ਬਾਰੇ ਖਾ ਕਹਿਆ ਸੇਖ ਜੀ ਕਿਸ ਕੋ ਉਠਾਉਗੇ। ਤੁਸੇ ਖਕਹਿਆ ਜਿਸ ਕੀ ਤੂੰ ਤਰੀ
 ਫਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਾਉ ਬਾਰੇ ਖਾ ਕਹਿਆ ਸੇਖ ਜੀ ਖਦਾਇ ਕਉ ਉਠਾਉਗੇ ਓਹ ਤੇ ਖਦਾਇ ਹੈ। ਤਾਉ
 ਸੇਖ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਪਠਾਣੁ ਤੂੰ ਹੀ ਦੁਕੀ ਤਰੀ ਫਕਰਤਾ ਹੈ। ਹੀ ਦੁਕੀ ਖਦਾਇ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਤਾਉ ਬ
 ਰੇ ਖਾ ਕਹਿਆ ਸੇਖ ਓਹ ਤੇ ਹੀ ਦੁਆਂਤੁ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇ ਨੇ ਤੇ ਫਾਰਕ ਹੈ। ਓਹ ਤੇ ਬਾਜਿਨ ਸਖਦਾਇ
 ਹੈ। ਥਾਤੁ ਸਮਝ ਕਰਿ ਕਰੋ ਐਸੀ ਥਾਤੁ ਕਰੇ ਲਾਜ ਮਹੇ ਤੇ ਹੈ। ਤੁਸਾਹ ਅਦਰਮਾਨ ਗੁਸਾ ਖਾਧਾ

ਪਰਪਠਾਣਨਕਹਿਸੰਪੇਕੁਣਨਾਹੀ। ਤੁਅਗਸੇਕੁਲਕਉਧਾਰੇਖਾਇਕਰੇਜਾਉਚਾਥਾਫ
 ਤੇਦਾਗਜਸੇਲਾਦਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਪਾਸਲੈਆਇਆ। ਅਨਅਗੇਗਰਥਿਓਸਾ। ਅਤੇਪੈ
 ਰਤੇਹਥਰਖਕੈਆਪਣੇਮੁਹਤੇਅਤੇਅਖੀਤੇਫੇਰਿਓਸਾ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮੀਅ
 ਜੀਖੁਦਾਇਕੁਲਕਰੇ। ਅਤੇਖਦਾਇਆਪਣੇਨਾਉਦੀਮਿਹਰਕਰੇ। ਅਤੇਜੀਅਸੀਫ
 ਕੀਰਆਹੇ। ਅਸਾਨੁਅਜੇਹੇਉਚੇਕਪਨੇਨਹੀਲੋਨੀਵੇ। ਅਸਾਨੁਏਹਰੇਜਾਪਹੁਚਿਆ
 ਅਸਾਤੁਸਾਨੁਦਿਤਾ। ਤਾਂਉਧਾਰੇਖਾਕਹਿਆਤੁਪਾਜੀਹਮਕੋਖੁਦਾਇਪਾਸਤੇਬਖਸਾਵ
 ਤੁਹੋਕੇਅਧਾਰਤੇਹੈ। ਇਹਜੇਰੇਜਾਹੈਸੋਤੁਮਾਰੀਇਨਾਇਤੁਸੇਹੁਆਹੈ। ਯਹਬਸਤਤੁਅ
 ਰੀਹੈ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਦਰਜੀਨੂੰਸਦਜੇਚਾਦਰਾਸੀਵੇ। ਅਤੇ
 ਉਧਾਰੇਖਾਅਸਾਤੇਰਾਜੀਹੋਵੇ। ਤਾਂਭਾਈਬਾਲਾਦਰਜੀਨੂੰਸਦਲੈਆਇਆ। ਤੁਦਰਜੀ
 ਆਇਮਥਾਟੇਕਿਆ। ਦਰਜੀਅਗੇਰੇਜਾਪਾਤਿਆ। ਦਰਜੀਰੇਜਾਮਿਦਿਆ। ਦਰਜੀਕ
 ਹਿਆਗਜਸਵਾਸੇਲਾਹੈ। ਅਤੇਬਰਗਿਗਾਂਊਤੇਗਜਹੈ। ਅਤੇਸਯਾਂਦਾਸੇਲਾਸਯਾਂਹੈ। ਜੋ
 ਕੁਛਆਖੇਸੇਵੇਤਰਾ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭੁਲਾਭਾਈਦੋਇਚਾਦਰਾਹੈਸਨਾ। ਤਾਂਦ
 ਰਜੀਕਹਿਆਜੀਦੁਇਚਾਦਰਾਹਛੀਆਹੈਸਨਾ। ਤਾਪਠਾਣਕਹਿਆਤੁਪਾਜੀਅਜਮੈਨਿ
 ਹਾਸਹਆ। ਅਜਮੈਇਓਹੀਜਾਣਤਾਹੋਜੇਖੁਦਾਇਰੇਜਾਪਹਰਿਆਹੈ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕ
 ਜੀਕਹਿਆਭਾਈਖਾਜੀਕਹੈਸੇਖਅਦਰਮਾਨਕੀਖਬਰਾ। ਤਾਂਉਧਾਰੇਖਾਕਹਿਆਤੁਪ
 ਜੀਤੁਮਕੋਸਭਕਿਛੁਰੋਸਨਹੈ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੇਖਹਮਾਰੇਉਪਰਬਹੁਤਗੁ

ਸੋਹੈ। ਤਾਉ ਬਾਰੇ ਖਾਂਕਹਿ ਆਤਪਾਜੀ ਭਿਓ ਫਕੀਰ ਕਹਾਵਤਾਹੈ। ਪਰਫਕੀਰੀ ਦੂਰਹੈ। ਤਾਂ ਉਥੇ ੩੩
 ਰੇਖਾ ਕਹਿ ਆਜੀ ਕਿਆ ਕਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹੇ ਕਹੀਹੈ ਸੋ ਮੋਕਿਉ ਕਰਿ ਕਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ
 ਖਾਂਜੀ ਨਿਸੰਗ ਕਹੈ ਮੁਲਾਜਾ ਨਾਹੀ ਰਖਣਾ। ਤਾਉ ਬਾਰੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੋਕਹਿ ਆਤਪਾਹ ਛੇਫ
 ਕੀਰਹੈ। ਆਗੇ ਸਿਉ ਕਹਣੁ ਸਗਾ ਕਿਆ ਪਿਦੁ ਕੀਤੁ ਰੀਫ ਕਰਤਾਹੈ। ਤਾਂ ਮੋਕਹਿ ਆਤਿਹ ਪਿਦੁ ਅ
 ਤੇ ਮੁਲਾਜਾ ਨਾਨਕ ਦੇ ਨੇ ਜੋ ਫਕੀਰ ਕਹੈ। ਭਿਓ ਬਜਿਨ ਸਖਦਾਇ ਕੀ ਸੁਰਤਿਹੈ। ਆਗੇ ਸੋਗ ਜਾਤੇ ਖਾਂਕ
 ਪਰਉ ਸਕਦ ਲੇਕ ਛੁਨਾਹੀ। ਅਰ ਅਉਰ ਕਹੀ ਜੋ ਉਠਾਇ ਦੂਰ ਕਰਹੈ। ਮੈ ਆਗੇ ਸਿਉ ਕ
 ਹਿਅ ਤੀਕਿ ਸਕਉ ਠਾਵੇਗਾ। ਭਿਓ ਤੇ ਖੁਦਾਇਹੈ। ਤੇ ਆਗੇ ਜੋ ਚੁਪ ਕਰਿ ਰਹਿਅ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਤਾਈ ਬਾਲਾ ਰੇ ਤੇ ਸੇਖ ਦੀਭੀ ਫਕੀਰੀ ਲਾਹਿ ਆਵੀਏ। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲੇ
 ਖਿਆਜੀ ਚਲੇ। ਤਾਂ ਉਥੇ ਬਾਰੇ ਖਾਂਕਹਿ ਆਤਪਾਜੀ ਹਮ ਕੋਭੀ ਸਾਥ ਲੇਚ ਲੀਓ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਅ ਖਾਂਜੀ ਤੁਮ ਆਗੇ ਚਲੇ। ਹਮ ਪੀਛੇ ਆਵੇ ਤੇ ਜੋ। ਇਉਂ ਨਕਹੈ ਜੋਹਿ ਮਾਇਤ ਚੜ੍ਹਾਇ
 ਲਿਆਇ ਆਹੈ। ਤਾਉ ਬਾਰੇ ਖਾਂਕਹਿ ਆਜੀ ਕਛੁ ਉਸਕਾਹ ਮਕਉਤ ਰਖਣਾਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਅ ਤੁਗ ਕਿਆਹੈ। ਪਰਫਕੀਰੀ ਕਥੇ ਉਦਹੈ ਯਹ ਅਦਬਹੈ। ਤਾਂ ਉਥੇ ਬਾਰੇ ਖਾਂਕਹਿਅ
 ਜੀਏ ਹਖਦਾਇ ਤੁਮ ਕੋ ਬਖਸੀ ਸਕਹੀਹੈ। ਤਾਂ ਉਥੇ ਬਾਰੇ ਖਾਂ ਮਾਗੇ ਗਾਇਅ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਦੇਵੇ ਪਿਛੇ ਗਏ। ਆਗੇ ਸਾਹ ਆਵਰ ਮਾਨ ਪਾਲ ਕੀ ਵਿਚ ਅਸਵਾਰਹੈ
 ਇਅ ਆਹਾ। ਤਾਲੇ ਕਾ ਕਹਿ ਆਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਆਇਅ। ਤਾਂ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆਕਹਾਹੈ। ਤਾਲੇ ਕਾ
 ਕਹਿ ਆਜੀ ਭਿਓ ਦੇਖੇ ਆਵਤਾਹੈ। ਸੇਖ ਕਹਿ ਆਅਸਵਾਰੀ ਮਕਫਕੀਰੀ। ਈਵੇ ਪਾਲ ਕੀ ਖਣੀ ਆਹੀ

ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਇ ਤੇ ਟਾਕੀ ਤੀ। ਤੁਸੇ ਖਾਅਗੇ ਦਸਤ ਪੇਸੀ ਕੀ ਤੀ। ਅਤੇ ਮੁਹ ਥੀ ਕਹਿ ਭਿਸ
 ਤੁਪਾ ਖੈਰ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਖੈਰ ਹੈ ਪਰ ਨਾਹੀ ਖੈਰ। ਤੁਫੇਰ ਸੇਖ ਕਹਿਆ ਤੁਪਾ
 ਖੈਰ ਹੈ। ਤੁਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਖੈਰ ਹੈ ਪਰ ਨਾਹੀ ਖੈਰ। ਤੁਫੇਰ ਸੇਖ ਕਹਿਆ ਤੁਪਾ
 ਖੈਰ ਹੈ। ਤੁਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਖੈਰ ਹੈ ਪਰ ਨਾਹੀ ਖੈਰ। ਤੁਸੇ ਖਾਅਗੇ ਦਸਤ ਪੇਸੀ ਕੀ ਤੀ। ਅਤੇ ਮੁਹ ਥੀ ਕਹਿ ਭਿਸ
 ਕਿਆ ਖੈਰ ਹੈ ਅਰ ਨਾਹੀ ਖੈਰ। ਮੁਝ ਕਉ ਤੁਯਹ ਹੈਗ ਨਹੀ ਲਗਿ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਸੇਖ ਜੀ ਖੈਰ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਨਾਹੀ ਖੈਰ। ਜੇ ਤੁਮੋ ਕਹਿਆ ਓਗਾਇ ਦੇਵੇਗਾ। ਤੁ
 ਮਾਰੀ ਕਉ ਨਸੀ ਜਾਗਾ ਮੇਰੀ ਹੈ। ਤੁਮਹ ਮਾਰੇ ਪਾਸੇ ਛੁਰਾਇ ਲੇਵੇ। ਤੁਸੇ ਖਾਅਗੇ ਦਸਤ ਪੇਸੀ ਕੀ ਤੀ। ਅਤੇ ਮੁਹ ਥੀ ਕਹਿ ਭਿਸ
 ਪਾਕਉ ਟਕਰਤਾ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੇਖ ਜੀ ਤੁਮ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਤੁਸੇ ਖਾਅਗੇ ਦਸਤ ਪੇਸੀ ਕੀ ਤੀ। ਅਤੇ ਮੁਹ ਥੀ ਕਹਿ ਭਿਸ
 ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਸੇਖ ਮਾਰਤਾ ਹੈ। ਤੁਓ ਬਾਰੇ ਖਾਕਹਿਆ ਕਉ ਸੇਖ ਤੁਕਰਤਾ ਬਾ। ਜੇ ਕਿਆ ਹਿ
 ਦ ਕੀਤਰੀ ਫਕਰਤਾ ਹੈ ਉਠਾਇ ਦੇਵੇਗਾ। ਅਥਕਿਉ ਮੁਕਰਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੇ ਖਾਅਗੇ ਦਸਤ ਪੇਸੀ ਕੀ ਤੀ। ਅਤੇ ਮੁਹ ਥੀ ਕਹਿ ਭਿਸ
 ਤੁਪਾ ਜਾਇ ਤੁਕਉ ਕਿਆ ਪਹੁਚਤਾ ਹੈ। ਹਮ ਵਿਨੇ ਫਕੀਰ ਹੈ ਆਪਸ ਮੇਰਾ ਗੁਨ ਲੇਵੇਗਾ।
 ਤੁਆਪਣੇ ਟਿਕਾਣੇ ਬੈਠਹਾ। ਤੁਓ ਬਾਰੇ ਖਾਕਹਿਆ ਹਮਾਰਾ ਟਿਕਾਣਾ ਤੁਪੇ ਕੇ ਸਾਥ ਹੈ। ਹਮਤ
 ਪੈ ਕੇ ਮਰੀ ਵਹੈ ਮੇਸਾ ਕੁਲਾਪੀ ਛੇ ਮਾਰਨਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੁਈ ਖਾਜੀ ਹਮ ਅ
 ਰਏ ਫਕੀਰ ਹੈ ਤੁਮਇ ਸੇਤਰਾ ਚਹੀਤੇ ਹੈ। ਤੁਸੇ ਖਾਅਗੇ ਦਸਤ ਪੇਸੀ ਕੀ ਤੀ। ਅਤੇ ਮੁਹ ਥੀ ਕਹਿ ਭਿਸ
 ਦ ਕੇ ਮਸਲਾ ਮਾਨ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਨਾਹ ਮਹਿੰਦ ਨਾਮ ਸਲਾਮਾਨਾ। ਨਾ ਬੰਦ
 ਪਨੇ ਨਪਨੇ ਕੁਰਾਨਾ। ਵੇਨੇ ਬੀਚ ਬਸੈ ਸੇਤਾਨਾ। ਏਕੀ ਏਕਾ ਏਕ ਸੁਬਾਹਾਨਾ। ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣ

ਪੀਰ ਆਦਰਮਾਨ। ਦਾਵਾ ਕੁਲੇ ਤੇ ਏਕ ਪਛਾਨ। ਤਾਫੇਰ ਸੇਖ ਆਦਰਮਾਨ ਕਹਿ ਆਸੁ ਵਿਤੇਨਾ ॥੨੩੬॥
 ਨਕਤੇਰਾ ਮਸਬ ਕਿ ਆਹੈ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿ ਆ। ਮਜਬ ਹਮ ਆਗਾ ਸਚਾਨਾ ਮਾਜਿਨ
 ਏਤੇ ਕੀਏ ਅਨੇ ਕਉ ਪਾਵਾ। ਪੂਜੀ ਸਚ ਸਚਾਵ ਪਾਗ। ਦੁਜਾ ਸੁਠਾ ਹੋਇ ਖੁਆਗਾ ਜੋ ਆਇ ਆਸੋਚ
 ਲਏ ਹਾਗ। ਤਿਸ ਪਰ ਨਜਰ ਰਖੈ ਗਵਾਗ। ਸਚ ਖੁਦਾਇ ਏਹੈ ਹੋਇ ਸੁਠਾ। ਦਾਵੇ ਅਗਨ ਦਿਠੈ ਏਹੈ ਸੁਠਾ
 ਸੁਣ ਪੀਰ ਦਾਵੈ ਮੈਨ ਹੀ ਖੁਦਾਇ। ਨਾਨਕ ਦਸੈ ਸਚਾਗਾਗ। ਤਾਫੇਰ ਸੇਖ ਆਦਰਮਾਨ ਕਹਿ ਆਹਿ
 ਰੰਜੀ ਜੇ ਖੁਦਾਇ ਕੋ ਪਿਆਰੇ ਹੋ ਸੋ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿ ਆਜੇ ਖੁਦਾਇ ਕੋ ਪਿਆਰੇ •
 ਰੰਗੇ ਤਿਨ ਖੁਦਾਇ ਪਿਆਗਾ। ਦਿਲ ਮੈ ਸਾਬਤ ਏਕ ਕਾਗਾ। ਪੀਛੇ ਪਉਨ ਸੁਠਾ ਭੇਖਾ। ਸਭ ਸੂਰਤ
 ਮੈ ਏਕ ਦੇਖਾ। ਜਗਦੇਖੇ ਹੋਇ ਸਲਾਮੀ। ਖਾਇ ਹਲਾਲ ਸਭ ਤੁਜੇ ਹਰਾਮੀ। ਸੋਈ ਦਾਦਰਗਾ •
 ਹਮੇਖਰਾ। ਏਕ ਕੀ ਸਿਫਤ ਦੂਜੇ ਤੇ ਰਹਾ। ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਸੁਣ ਪੀਰ ਆਦਰਮਾਨ। ਏਕ ਖੁਦਾਇ ਦੂਜ •
 ਸੈਤਾਨ। ਤਾਫੇਰ ਆਦਰਮਾਨ ਕਹਿ ਆ। ਸੁਣਤੇ ਰੇਤ ਪਾਤੋ ਹੀ ਨਜਰ ਤਲੇ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਆਵਤਾ। ਤਾਫੇ
 ਰਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿ ਆ। ਨਦਰ ਹਮਾਰੀ ਸਭ ਤੇ ਦੂਰਾ। ਜਗਾ ਖਾਲ ਕਤ ਹਾਰੈ ਹਜ਼ੂਰਾ। ਏਕ ਦਮ
 ਕਰੀ ਕੁਲ ਨ ਜਾਇ। ਮੈ ਸਾਦੀ ਆਗਾ ਹੁਬਤਾਇ। ਖਾਲ ਕਦੇ ਕਸਬ ਕੀਏ ਬੰਦੇ। ਜਿਸ ਪਰ ਹਮ ਸੋ
 ਕਿਸੀ ਨ ਨਿੰਦੇ। ਸਭ ਕੋ ਜਾਣੇ ਆਪ ਤੇ ਕੁਲਾ। ਸੋਈ ਹਾਜਰ ਖਾਲ ਕਦਰ ਖਲਾ। ਸੁਣਿ ਸੇਖ ਜਿਨ ਆ
 ਪਪ ਟਾਇਆ। ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਖਾਲ ਕਤਿਨ ਪਾਇਆ। ਤਾ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆਸੁ ਨਾਨਕ ਤੇ ਨੂਵਰੀ ਇਨ
 ਇਤਹੁਈ ਪੈ। ਅਰਹਮ ਕਉ ਦੀਦਾਰ ਦੀ ਆਕਰੇ। ਮਿਹਰਵਾਨ ਗੀ ਕੀਤਾ ਕਰੇ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ
 ਕਹਿ ਆਵਰੀ। ਮਿਹਰਵਾਨ ਗੀ ਦੇਹਾ ਹੋ ਜੋ ਕੀਤੇ ਨੂਕੀਤ ਜਾਣਨਾ। ਅਤੇ ਦਾਵਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਾਨਾਹੀ

ਜੇ ਪੈਦਾਇਸ ਹੈ ਸੇ ਸਰੁਖੁ ਦਾਇਦੀ ਹੈ। ਆਪੁ ਨਾ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਨਾ ਕੋਈ ਮੰਦਾ ਹੋਇਆ
 ਹੈ। ਜੇ ਹਾਖੁ ਦਾਇਦਾਇਆ ਹੈ ਤੇ ਤਾਹੀ। ਤੁਸੇ ਖੁਆ ਦਰਮਾਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਹਥ
 ਥੇ। ਕਹਣ ਲਗਾਹ ਮਕੋ ਕੁਛੁ ਗੁਸਤਾ ਕੀ ਪੜੀ ਹੈ ਸੇ ਤੁਮਹ ਮਕੋ ਮਾਛੁ ਕਰਨੀ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੇ ਖਜੀ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਪਿਆਰਿ ਆਵਿ ਚਗਾ ਸਤਾ ਕੀ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਜੇ ਕਾਈ
 ਭੁਲਿਆ ਚੁਕਿਆ ਪਉਦੀ ਹੈ ਤੁਖੁ ਦਾਇਬ ਖਾਸੀ ਦੋ। ਪਰ ਆਪਣੀ ਵੇਲੇ ਬਰਦਾਰ ਹੋਣਾ
 ਉਹ ਜੇ ਕਈ ਰਖੁ ਦਾਇ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਆਖਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਸਤੁਰ ਸੇ ਸਲਾਹ ਹੈ ਜਾ ਕੋ। ਸਦਾ ਸਾਖ ਪੈ
 ਕੰਧਰਤਾ ਕੋ। ਸੇ ਖਜੇ ਕਹੀਏ ਕੋਟ ਅਠਾ ਸੀ। ਛੁਪਨ ਕੋਟ ਤਾ ਕੀ ਖੇਲ ਖਾਸੀ। ੧॥ ਬਾਬਾ ਮੋਗਰੀ
 ਬਕੀ ਕਿ ਗੁਜਰਾਵੇ। ਮਜਲ ਸਦਰ ਮਹਲ ਕੋ ਪਾਵੇ। ੧॥ ਰਹਾਉ। ਤੇਤੀ ਸਕਰੋੜੀ ਹੈ ਖੇਲ ਖਾਨ
 ਲਖ ਚਉਗਾ ਸੀ। ਫਿਰੇ ਦੇਵਾਨਾ। ਬਾਬੇ ਆਦਮ ਕਉ ਕੁਛੁ ਨ ਦਰਾਇਆਈ। ਉਨ ਕੀ ਤੇ ਸਤੁ
 ਨੇਰੀ ਪਾਈ। ੨॥ ਦਿਲ ਖਲਹ ਲਜਾ ਕੇ ਜਰ ਦਰੁ ਬਾਨੀ। ਛੁਡ ਕਤੇ ਬਕਰੇ ਸੇ ਤਾਨੀ। ਦੁਨੀ
 ਆਵੇ ਸਰੇ ਸਹੇ ਲੋਈ। ਅਪਨਾ ਕੀ ਆਪਾਵੇ ਸੋਈ। ੩॥ ਤੁਮਹ ਤੇ ਹਮ ਦੀ ਨਾ ਭਿਖਾਰੀ। ਦੇਹੁ
 ਜਬਾਬ ਹੋਇ ਬਜਗਾਰੀ। ਕਹਤੁ ਕਈ ਰਤੇ ਗੀਪ ਨਹਿ ਸਮਾਨਾ। ਅਪਨੇ ਨ ਜੀ ਕਰਾਖ ਰਹਮਾਨ
 ਸਦੁ ਸੇ ਖਜੀ ਜੇ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਹੈ ਨ ਤਿਨਾ ਨ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਖੈਫੁ ਅਠੇ ਪਹਰਾ ਦਿਲ ਤੇ ਰਹਦਾ ਹੈ
 ਉਹ ਕਦੀ ਤੁਗਾਛੁ ਲਾਹੀ ਰਹਦੇ। ਤੁਸੇ ਖੁਆ ਦਰਮਾਨ ਕਹਿਆ ਅਮਨਾਤ ਪਾਜੀ। ਜੇ ਕੁਛੁ
 ਕਹਦੇ ਹੈ ਸੇ ਦੁਰਸਤਿ ਕਹਦੇ ਹੈ। ਤੁਓ ਬਾਰੇ ਖਾਪ ਠਾਣੁ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਸੇ ਖਤੁ ਪੇ ਕਉ ਉਠਾਵੇ
 ਥੇ। ਤੁਸੇ ਖਕਹਿਆ ਉਥਾਰੇ ਖਾਹ ਮਜਾਣ ਤੇ ਥੇ ਜੇ ਅਉਗਹਿ ਦੂਜੇ ਹੈ ਸੇ ਬੁਤ ਪਰਸਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ।

ਸੋਯਹੁਤੀਕਰਤਾਹੋਵੇਗਾ। ਅਥਹਮਕਉਮਲਮਹਾਅਜੇਯਹਬੰਦਾਖਦਾਇਕਾਹੈਖਾਸਾ। ਤਾਗੁਰੂ ੨੪੦
 ਨਾਨਕਜੀਸੇਖਪਾਸੋਵਿਚਹੁਆਪਰਪਠਾਏਛੋਰੇਨਾਹੀ। ਦੋਇਦਿਨਉਥਾਰੇਖਾਂਦੇਘਰਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਜੀਰਹਿਆ। ਤੀਸਰੇਦਿਨਪੱਥੇਕੇਆਇਆ। ਆਇਆਤਾਚੋਣੀਨੰਦਰਸਨਦਿਤੇਸੁ। ਤਾਅਗੇ
 ਮੰਦੇਤੁਪੈਰਤੇਢਾਹਿਪਈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮੰਦੇਤੁਤੁਆਸਾਬੈਰਹਦੀਨਜਰਨੀਘੋਓਦੀ
 ਤਾਮੰਦੇਤੁਕਹਿਆਜੀਮੇਰੇਭਾਗ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮੰਦੇਤੁਦੀਧੀਏਤੇਰੇਵੇਭਾਗਹੋਨਦੇ
 ਖੇਮਤਕੇਈਮਨਵਿਚਗਿਣਤੀਕਰਦੀਹੋਵੇ। ਸਤਿਵੇਗੇਮੰਦੇਤੁਜੀਵੀਵੇਇਧੀਆਹੋਈਆਵੇਘਰ
 ਲਗਿਆ। ਫੇਰਜਾਤੀਜੀਵਾਰੀਹੋਈਆਚਲੀਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਹੁਤਿਆਜਜੀਕਰ
 ਤਾਅਗੇਕੀਤੀ। ਪਰਕਰਤਾਹਭਾਵੇਦਾਸਾਹਿਬਨਾਮੰਨੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਦਾਸਹੋਇਆ। ਤਾ
 ਆਖਿਓਸਕਾਈਥਾਲਾਚਲੇਤਾਇਕਉਦਾਸੀਕਰਿਆਵੀਏ। ਤਾਭਾਈਥਾਲੇਆਖਿਆਕਿਪਰਦੀ
 ਥੋਲਹਭਾਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ। ਸਾਖੀਹੋਰਲਸੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਥਾਲਾਉਚ
 ਸਾਯਦਲਸਾਸਟ੍ਰਕਰਹੈ। ਤਾਭਾਈਥਾਲੇਆਖਿਆਭੁਲਾਜੀ। ਦੋਵੇਗਏਪਜਾਵਡੀਵੇਲਾਹੋਇਆ
 ਤਾਂਦਰੀਆਉਨਾਵਣਗਏ। ਤਾਂਇਕਸਿੰਦੀਅਗੇਨਾਵਦਾਆਹਾ। ਜਾਨਾਵਣਲਗੇਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਥਾਣੀਉਚਰੀ। ਗੁਰਮੁਖਨਦੰਗੁਰਮੁਖਵੇਦੰਗੁਰਮੁਖਰਹਿਆਸਮਾਈ। ਗੁਰਈਸਰਗੁਰਗੋਰ
 ਖਬਰਮਾਗੁਰਪਾਰਬਤੀਮਾਈ। ਜੇਹਉਜਾਣਾਆਖਾਨਾਹੀਕਹਣਾਕਥਨਨਾਜਾਈ। ਗੁਰਾਇਕਦੇ
 ਹਥੁਝਾਈ। ਸਕੁਨਾਜੀਆਕਾਇਕਦਾਤਾਸੋਮੇਵਿਸਰਨਜਾਈ। ੧। ਤੀਰਥਨਾਵਾਜੇਤਿਸਭਾਵਾਇਏ
 ਭਾਇਕਿਨਾਇਕਗੀ। ਜੇਤੀਸਿਰਠਉਪਾਈਵੇਖਾਵਿਣਕਰਮਾਕਿਮੀਸੇਲਈ। ਮਤਿਵਿਚਰਤਨਾ

ਵਾਹੁਰਮਾਣ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਇਕਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣੀ ॥ ਗੁਰਾਇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬੁਝਾਈ ॥ ਸਭੁ ਨਾਜੀ ਆਕਾਹਿ ਕਦਾ ॥
 ਸੋ ਮੈ ਵਿਸਰਨ ਜਾਈ ॥ ੩ ॥ ਪਾਤਾਲ ਪਤਾਲ ਲਖ ਅਗਾਸਾ ਅਗਾਸਾ ॥ ਓੜਕ ਓੜਕ ਭਾਲ ਬਕੇ ॥
 ਦਕੁ ਹਨ ਇਕ ਵਾਤਾ ॥ ਸਹਸ ਅਠਾਰ ਕਹਨ ਕਤੇਬਾ ਅਸਲ ਇਕ ਧਾਤਾ ॥ ਲੇਖ ਹੋਇ ਤਾਲਿਖੀ ਅੰ
 ਲੇਖ ਹੋਇ ਵਿਣਾਸਾ ॥ ਨਾਨਕ ਵਤਾ ਆਖੀ ਅੰ ਆਪੇ ਜਾਣੇ ਆਪ ॥ ੩ ॥ ਇਕ ਦੁਜੀ ਭੋਲਖ ਹੋਇ ਲਖ
 ਹੋਇ ਲਖ ਵੀਸਾ ॥ ਲਖ ਲਖ ਗੋੜਾ ਆਖੀ ਅੰ ਏਕ ਨਾਮ ਜਗਦੀਸਾ ॥ ਏਤੁ ਰਹਾ ਪਤੁ ਪਉੜੀ ਆਰਜੀ
 ਅੰ ਹੋਇ ਇਕੀਸਾ ॥ ਸੁਣੁ ਗਲਾ ਅਕਾਸ ਕੀ ਕੀਦਾ ਆਈ ਰੀਸਾ ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਪਾਈ ਅੰ ਕੁੜੀ ਕ
 ਰੀ ਠੀਸਾ ॥ ੪ ॥ ਹੋਰ ਬਾਣੀ ਬਹੁਤ ਹੋਈ ਤਾ ਸਿਦੀ ਵੇਇ ਜਾਹਗਾ ਅਟਕਿਆ ॥ ਇਕਗੁਰ ਮੁਖ ਤੋ
 ਇਕ ਪਤਾਲੀ ਅਕਾਸੀ ਤੇ ॥ ਤਾਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾਨਾ ਵੇਰਹੇ ॥ ਤਾ ਸਿਦੀ ਗਇਆ
 ਆਪਣੇ ਪੀਰ ਬੇ ॥ ਪੀਰ ਅੰਗ ਪੁਛਿਆ ਬਚਾ ਦਿਨ ਕਿਉ ਚਾਹੀਓ ॥ ਤਾ ਸਿਦੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਵੇਪੀ
 ਰ ਸਲਾਮਤੀ ਮੈ ਨਹਿ ਕਹੈ ਗਨ ਗਲ ਗੀਹੈ ॥ ਪੀਰ ਕਹਿਆ ਬਚਾ ਕੇਹੀ ॥ ਤਾ ਸਿਦੀ ਫੇਰ ਕਹਿਆ
 ਪੀਰ ਸਲਾਮਤੀ ॥ ਹੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹਿੰਦੂ ਦਰੀ ਆਉ ਵਿਚ ਨਾ ਵਦਾ ਆਹਾ ॥ ਸੋ ਉਸ ਬਕਾਉ ਜੋ ਬਾਕਿਆ ਸੋ
 ਕੁਫਰ ਦਾ ॥ ਤੁਛਿ ਪੀਰ ਪੁਛਿਆ ਕੇਹਾ ਬਚਾ ॥ ਤਾ ਸਿਦੀ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਸਲਾਮਤੀ ਤੁਸਾ ਕਹੇ
 ਚਉਦਾਤ ਬਕਾ ॥ ਅਤੇ ਪੈਕ ਬਰਭੀ ਕਹੇ ਚਉਦਾ ॥ ਅਤੇ ਕੁਰਾਨ ਵਿਚ ਭੀ ਚਉਦਾ ਲਿਖੇ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਉ
 ਸੇ ਰਾਤੁ ਫਾਨ ਧੋਲਿਆ ॥ ਜੋ ਲਖ ਹੀ ਲਖ ਕਹੇ ਹੈ ਨਾ ॥ ਮੈਂ ਨਾ ਤੁਤ ਦਰੀ ਹੋ ਗਨ ਗਲ ਗੀਹੈ ॥ ਤਾ
 ਫੇਰ ਪੀਰ ਪੁਛਿਆ ਬਚਾ ਚਉਦਾ ॥ ਫੇਰ ਕੀਰ ਕਿਥੇ ਛੁਡਿਓ ॥ ਤੁਛਿ ਰਸਿਦੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਵਰੀਅ
 ਚਉਦਾ ਛੁਡੇ ਆਹੇ ॥ ਤੁਛਿ ਪੀਰ ਆਖਿਆ ਜਾਹਿ ਬਚਾ ਸਦਿ ਲਿਆਉ ॥ ਤਾ ਸਿਦੀ ਸਦਣ ਚਲਿ

ਅਤਾਗੇਗਾਹਵਿਚਹੀਸਿਸੇ। ਤੁਸਿਦੀਆਖਿਆਚਲੇਵਰਵੇਸੇਮੈਰਾਪੀਰਤੁਜਾਨੁਯਾਦਕਰ ॥੪੯॥
 ਦਾਹੈ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਥੋਲਿਅਚਲਵਰਵੇਸਤੈਰੇਪੀਰਦੇਦੀਵਾਰਨੁਚਲੇਆਹੈ। ਤੁਓਹਸਿ
 ਦੀਵਹਾਨੁਲੋਗਾਇਆ। ਅਗੇਪੀਰਉਤੀਕਵਾਣੁਥੋਲਾਆਹਾ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਦੇਖਾਈਦਿ
 ਤੀਜਾਇਮੁਕਾਬਲੇਹੋਇ। ਤੁਪੀਰਅਗੇਪੁਛਿਆ। ਉਤੇਸੰਦੇਪਹੀਅੰਨ੍ਹਦਿਤੇਅਚਾਇਨਾ। ਤੁ
 ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ। ਗਲੀਅਪਾਰਸੰਦੀਆਜੋਮੰਗੋਸੰਦੇਨਾ। ਤੁਪੀਰਸਯਦਜਲਾਲਦਸ
 ਤਪੋਸੀਲੀਤੀ। ਅਤੇਮੁਹਬੀਬਚਨਕਹਉਸਾ। ਯਾਰਸਲਾਮਾਲੇਕਬਰਾਖੁਦਈਸਚਚਉ। ਅ
 ਰਗਹਿਕਿਆਬਸੇਖਆਖਸੁਣਾਈਸਚਮੁੰ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ। ਸੇਖਸੁਣਾਉਸਚਅ
 ਤੇਦਰਗਹਿਸੋਹਨਸਚੀਆ। ਸੁਠਿਆਨਾਹੀਬਉਫੇਰਚਉਗਾਸੀਸੁਟੀਆ। ਤੁਫੇਰਸਿਦੀਥੋ
 ਲਿਆਪੀਰਸਲਾਮਤੀਮੇਰੀਧਾਤਈਵੇਰਹਿਗਈ। ਅਤੇਤੁਸੀਆਪਵਿਚਪਰਚਗਏ। ਤੁਪੀਰ
 ਕਹਿਆਆਖਬਚਾਤੁਕਿਆਖਨਹੈ। ਤੁਸਿਦੀਆਖਿਆਜੀਤੁਸਾਡੀਚਉਵਾਕਹੇਅਤੇਕੁਰਾਨ
 ਪੈਕੰਬਰਤੀਚਉਵਾਆਖੇਅਤੇਇਸਵਰਵੇਸਲਖਹੀਲਖਆਖੇ। ਮੈਇਉਆਖਦਾਹਾਂਦੇਖਾਇ
 ਹੁਥਾਕੇਤੁਸੀਪੈਕੰਬਰਵਠੇਕੇਕੁਰਾਨਵਠੇ। ਤੁਪੀਰਆਖਿਆਬਚਾਸੁਠਾਕੋਈਨਾਹੀ। ਜਿਨਾ
 ਸੁਠਉਦਈਨਜਹਿਖਲਾਹੈਤਿਨਾਚਉਦਾਆਖੇ। ਅਤੇਜਿਨਾਸਲਖਾਈਨਜਰਖਲੀਤਿਨਾਸਲਖ
 ਹੀਆਖੇ। ਕੁਰਾਨਕਵਰਵੇਸਲਖਾਦੇਅਗੇਕਿਆ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਅਗੇਥੀਅੰਤਾ
 ਤੁਪੀਰਨਗਖਿਆਬਚਾਸਲਖਾਦੇਅਗੇਇਸਨੁਕੀਖਬਰਨਾਹੀ। ਜਿਥੇਤੋਈਇਸਦੀਨਜਰਖਲੀ
 ਆਹੀਤਿਤੁਨੀਇਨਆਖੀ। ਤੁਸਿਦੀਆਖਿਆਜੀਏਜੋਗੁਰਮੁਖਆਖਦਾਹੈਸੋਕਿਆਆਖ

ਦੇਹੈ। ਤੁੰ ਪੀਰ ਫੇਰ ਪੁਛਿਆ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਦਰ ਦੇ ਸਗੁਰ ਮੁਖ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਨੇ ਆਖ ਦੇਹੈ। ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਪੀਰ ਜੀ ਮੈ ਨਾ ਹੀ ਜਾਣਦਾ। ਤੁੰ ਫੇਰ ਪੀਰ ਕਹਿ ਆ ਨਾਨਕ ਦਰ ਦੇ ਸਲੋਟ ਨਾ
 ਹੀ। ਤੁੰ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਮੈ ਤੁਸੀਂ ਬੈ ਪੁਛਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਤੁੰ ਫੇਰ ਪੀਰ ਕਹਿ ਆ
 ਸਣ ਨਾਨਕ ਦਰ ਦੇ ਸਜੇ ਅਸਾਡੇ ਮੰਤ੍ਰ ਲਈ ਬੈਲੀ ਪੁਛੇ ਤੁਨੇ ਕੜੇ ਨੀ ਗਰਬੀ ਦਸ ਦੇਵਨਾ ਅਤੇ
 ਤੇਰੇ ਮੰਤ੍ਰ ਲਈ ਬੈਲੀ ਹੋ ਤੁੰ ਜਾਣਦਾ ਹੋ ਸੋ ਆਖ। ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਹੋ ਬੈ ਤੁਸੀਂ
 ਬੈ ਪੁਛਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਤੁੰ ਸਯਦ ਜਲਾਲ ਸਿੰਘ ਮੰਗੀ ਦਸ ਭੇਸੇ। ਲਗਾ ਆਖ ਦਸੁਣੁ
 ਦਾਇ ਦੇ ਉਧੀ ਦਿਓ। ਇਹ ਦਰ ਦੇ ਸ ਅਸਾਡੇ ਤਕੀਏ ਬੈਠੇ ਹੋ ਨਾ। ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪ ਬੈਠਾਇਚ
 ਲੇਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਅਸਾਡੇ ਧਿਰ ਜਕਰ ਕੇ ਜਾਣੇ ਅਸਾ ਅਗੇ ਉਜਰ ਕਰ ਦੇ ਆਹੋ। ਅਤੇ ਅਸਾ ਅ
 ਵਦਿਆ ਤੇ ਨੀਏ ਨਾ ਅਗੇ ਉਜਰ ਨਾ ਹੀ ਕਰਣਾ ਜੋ ਕੁਛ ਆਖ ਨ ਸੋ ਬਜਾਇ ਲਿਆਵਣਾ।
 ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਓਸ ਜੋ ਅਸਾਡੇ ਆਵਦਿਆ ਤੇ ਨੀ ਤੁਸਾਇ ਬੈਠਿਓ ਨਾ ਹੀ। ਤੁੰ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਪੀਰ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਥੇ ਜਾਵੇਹੋ। ਤੁੰ ਪੀਰ ਕਹਿ ਆ ਅਸੀਂ ਗੁਰ ਮੁਖਾ ਦਾ ਜ
 ਥਾ ਬਲੇਣ ਜਾਵੇਹੋ। ਤੁੰ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਥੇ ਜਾਵੇਹੋ। ਤੁੰ ਪੀਰ ਕਹਿ
 ਆ ਜੀ ਅਸੀਂ ਮੇਕੇ ਜਾਵੇਹੋ। ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਉਜੀ। ਤੁੰ ਪੀਰ ਇਕ ਜੁਧਾਗ
 ਲ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਬੈਲੀ ਸਿਰ ਤੇ ਲੀਤੀ ਅਤੇ ਇਕ ਹਥ ਅਸਤਾਵਾ ਅਤੇ ਹਿਕ ਹਥ ਅਸਤਾ।
 ਅਤੇ ਪੈਰੀ ਕਉ ਸਾਪਾਈਆ। ਅਤੇ ਗਲਿਆ ਗਾਇਆ। ਤੁੰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਪਾਛਿਆ ਜੀ ਮਕਾ
 ਓਹ ਜਿਥੇ ਮਰਦਾਨਾ ਗਾਇਆ ਸੀ ਕੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮਕਾਹੈ। ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਸੁਣਤੁ

ਈਥਾਲਾਭਿਗਮਕਾ। ਤੁਫੇਰਕੁਈਥਾਲੇਪੁਛਿਆਜੀਉਥੋਕਿਸਪਾਸਹੁਜਥਾਲਿਆਵਸੀ ३੪੨
 ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਕੁਈਥਾਲਾਫੁਕੀਰਹੈਥੰਦਗੀਦਾਪੁਰਾ। ਪਰਪੀਰਕਚਹੈਸਾ।
 ਸਯਾਵਜਲਾਲਜਾਏਜਹਜਚੜਿਆ। ਤਾਇਕਪਹਾੜਨਜਰਆਇਆ। ਤਾਸਯਦਜਲਾਲ
 ਕਹਿਆਜਹਜਇਸਪਹਾੜਨਾਲਗੇਤਾਏਹੁਪਹਾੜਦੇਖਜਾਈਐ। ਤਾਸੁਖੜਵਗਿਆਜਹਜ
 ਜਾਇਉਸੇਪਹਾੜਨਾਲਲਗਾ। ਤਾਜਹਜਵਿਚਹੋਕਾਮੀਸਿਆ। ਜਾਰੋਜਿਸਉਤਰਨਹੈਉਤਰ
 ਪਵੇ। ਤਾਸਯਦਜਲਾਲਉਤਰਪਇਆ। ਤਾਜਹਜਰਵਾਨਾਹੋਇਆ। ਤਾਪੀਰਜਾਇਚੜਿਆਪੁ
 ਹਾੜਤੇ। ਜਾਵੇਖੇਤਾਂਕੁਲੀਆਵਸਤੁਲਥੀਆਹੈਨਾ। ਹੁਛੀਆਸੇਜਾਵਿਛੁਵਣੇਵਿਛੋਪਏਹੈਨਾ।
 ਪਰਰਹਣਵਾਲਾਕੋਈਨਹੀ। ਤਾਪੀਰਮਨਵਿਚਜਾਤਾਜੋਇਹਸਮਿਗੀਹੈਸੋਕੋਈਰਹਣਵਾਲੇ
 ਭੀਹੋਸਨਾ। ਤੁਫੇਰਆਇਕਾਰਿਲਗਾਲਹਗਦਾਤੁਮਾਸਦੇਖਣਾ। ਵੇਖੇਤਾਸਮੰਦਵਿਚਮੀਹੁਵਸਦੇ
 ਹੈ। ਤਾਪੀਰਦੇਵਿਲਵਿਚਗੁਜਰੀਜੇਏਖੁਰਾਇਏਹੁਕਿਆਜਿਥੇਲੋੜੀਦਾਨਾਹੀਤਿਥੇਵਸਦਾਹੈ।
 ਤਾਮੀਹੁਵਸਦੇਰਹਿਗਇਆ। ਤੁਫੇਰਏਹੁਪਹਾੜਉਪਰਆਇਕਾਰਿਮਹਲਾਇਤਵਿਚਆਇਆ।
 ਜਾਵੇਖੇਤਾਉਥੋਦੇਵਸਕੀਨਜੋਆਹੋਸੋਆਪੋਆਪਣੀਜਾਹਗਾਈਠੇਹੈਨਾ। ਸਾਯਾਉਨਦਾਕੁ
 ਰੀਆਗਾ। ਜਿਸਦੇਮਖੇਲਗਾਤਿਸੇਪਾਸਥਾਹਿਗਇਆ। ਉਨਾਨਾਇਛਾਭੋਜਨਕੁਦਰਤਿਨਾਲ
 ਉਤਰਦਾਆਹਾ। ਉਨਾਸਭਨਾਨੁਮਹਾਰਉਤਰਿਆ। ਜਿਸਦੇਪਾਸਇਹਥੈਰਾਆਹਾ। ਤਿਸਜਾਇ
 ਆਪਣੇਗੁਰਦੇਵਪਾਸਕਹਿਆ। ਅਗੋਉਸਪੁਛਿਆਫਲਾਣੇਅਹਾਰਉਤਰਿਆ। ਇਸਆਖਿ
 ਆਜੀਉਤਰਿਆ। ਤੁਫੇਰਉਸਪੁਛਿਆਪਰਚੋਹੈ। ਤਾਇਸਆਖਿਆਜੀਨਾਹੀਪਰਚੋ। ਤਾਉ

ਸਫੇਰ ਪਾਛਿਅਗ ਕਿਉਂ ਤਾਂ ਇਸ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹਿਕ ਜੋ ਕਿ ਸੇਮੰਡ ਛੱਡੀ ਦਰਵੇਸ਼ ਆਇਆ ਹੈ
 ਸੇਉ ਸਨ ਨਾਹੀ ਉਤਿਰਿਆ। ਤਾਂ ਉਸ ਫੇਰ ਕਹਿਆ ਅਗਰ ਕਿਸ ਦਾ ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਸ ਦਾ। ਇਸ
 ਕਹਿਆ ਅਗਰ ਭੀ ਉਸੇ ਦਾ ਅਤੇ ਉਹ ਭੀ ਉਸੇ ਦਾ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਉਸ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਕਿਆ ਚਿ ਕਾਰਾ ਜੋ
 ਹਰ ਫੇਰ ਗਮਿਆਨ ਲਾਵੇ। ਤਾਂ ਏਹੁ ਫਿਰ ਆਇਆ। ਦੇਨ ਸਿਧਿ ਉਸੁ ਬੈਠਾ ਆਪੇ ਖਾਧਿ ਭਿਸਾ।
 ਤਾਂ ਸਈ ਯਦੁਨ ਲਾਲ ਭੁਖਾਰਿ ਆਪਾ ਪਰ ਜਾਗਦਾਰ ਹਯਾ। ਦੇਖਾ ਆਵੇ ਤੇ ਨਾਹੀ ਭਿਓ ਪਰ
 ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਦੇਖੀਏ। ਜਾਪਰ ਭਾਤ ਹੋਵੇ ਤੇ ਆਈ ਅਤੇ ਉਨ ਦੀ ਉਡਾਰੀ ਦਾ ਵਖਤ ਹੋਇਆ। ਤਾਂ
 ਸਈ ਯਦੁਨ ਲਾਲ ਦੀ ਆਪ ਲਕ ਸਗ ਗਈਆ। ਜਾਂ ਉਨ ਉਡਾਰੀ ਲੀਤੀ ਤਾਂ ਇਸ ਦੀ ਆਪ
 ਲਕ ਖੁਲੀਆ। ਤਾਂ ਏਹੁ ਬਹੁਤ ਬਿਸਮਾਦ ਗੀ ਦੇ ਘਾਟ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਲਹਗਦਾ ਤੁਮ
 ਸਾਲ ਗਾ ਦੇਖਣ। ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਇਕ ਜਹਜਹ ਲਗਾ ਰੂਝਣ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਇਸ ਦੇ ਜੀ ਗੁਜਰੀ। ਜੋ ਦੇਖਦੇ
 ਏਤੂੰ ਏਹੁ ਕਿਆ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਰਨ ਪੁਕਰ ਭਾਇਆ ਹੈ। ਕੋਈ ਕਰ ਜਕਦ ਕੇਵ ਸਤ ਪਾਈ ਹੈ ਤੂੰ
 ਨੂੰ ਇਤਨਾ ਤੁਰ ਸਭੀ ਨਾਹੀ ਆਵਦਾ। ਤਾਂ ਉਹ ਜਹਜਹ ਰੂਝਣੇ ਰਹਿ ਗਇਆ ਜਾਇ ਪਤ ਦਲਗਾ ਤਾਂ ਫੇਰ
 ਰਸ ਯਦੁਨ ਲਾਲ ਆਖਿਆ ਸਵੇਲੇ ਹੀ ਜਾਈਏ ਜੋ ਆਵੇ ਦੇ ਦਿਸਨਾ। ਜਾਂ ਏਹੁ ਜਾਇ ਕਰ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਆਪੇ
 ਆਪਣੀ ਜਹਗਾ ਬੈਠੇ ਹੋਨਾ ਫੇਰ ਉਸੇ ਦੇ ਪਾਸ ਬੈਠ ਗਇਆ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਉਨ ਲੈ ਅਗਰ ਉਤਰਿਆ ਇ
 ਸਨ ਨਾ ਉਤਰਿਆ। ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਧ ਫੇਰ ਬਿਸਮਾਦ ਹੋਇਆ ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਗੁਰ ਦੇਵ ਪਾਸ ਖੜਾ ਹੋਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਉ
 ਸੁ ਪਾਛਿਅਗੋ ਅਗਰ ਉਤਰਿਆ। ਕਹਿ ਸਜੀ ਉਤਰਿਆ ਫੇਰ ਉਸ ਕਹਿਆ ਪਰ ਚੋਹੇ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਇਸ ਆ
 ਖਿਆ ਜੀ ਨਾਹੀ ਪਰ ਚੋ। ਤਾਂ ਉਸ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ। ਤਾਂ ਇਸ ਕਹਿਆ ਜੀ ਉਹ ਜੋ ਕਲਵਾਲਾ

ਦਰਵੇਸ ਅਜਭੀ ਭੁਖਾ ਧੈਠਾ ਹੈ। ਤਾਗੁਰ ਦੇ ਵਕਹਿਆ ਦਿਖਾਉ ਸਨੁ ਸਦ ਲਿਆਉ ਉਸ ਵਿਚ ੨੪
 ਕਿਆਤ ਕਸੀਰ ਹੈ। ਓਹ ਤਾਅ ਭੁਲ ਸਾਹਬ ਹੈ। ਤਾਸਈ ਯਦ ਜਲਾ ਲਨੁ ਸਦ ਲੈ ਗਇਆ। ਤਾਂ ਅੰਗੇ
 ਗੁਰ ਦੇ ਵਪੁ ਛਿਆ ਕਹੁ ਭਾਈ ਤੁੰ ਕੋ ਬੋਧੈ। ਤਾਜ ਲਾਲ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਓਹ ਬੀ ਪੰਗ। ਤਾਂ ਉਸ ਗੁਰ
 ਦੇ ਵਕਹਿਆ ਤੇਰੀ ਉਮਰ ਕਿਤ ਨੀ ਹੈ। ਤਾਜ ਲਾਲ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈ ਨਮ ਲਮ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਉਸ ਫੇ
 ਰ ਗੁਰ ਦੇ ਵਕਹਿਆ ਤੁੰ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਕਦੀ ਭੁਖਾ ਭੀ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਇਨਾ ਵਹਾ ਦਿਨਾ ਬਾ
 ਧਾ। ਤਾਜ ਲਾਲ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈ ਆਪਣੀ ਸਮਾਲ ਵਿਚ ਕਦੀ ਨਾਹੀ ਭੁਖਾ ਰਹਿਆ। ਤਾਂ ਉਸ ਗੁਰ
 ਦੇ ਵਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਤੁੰ ਸਚ ਕਹੁ ਤੇ ਕਿਆ ਗੁਸਤਾਂ ਕੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਤੂੰ ਨੂੰ ਦੇਇ ਦਿਨ ਭੁਖਾਰ
 ਖਿਆ। ਤਾਂ ਜਲਾਲ ਕਹਿਆ ਮੈ ਤਾਂ ਕਛੁ ਨਾਹੀ ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਉਸ ਗੁਰ ਦੇ ਵਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੁੰ ਪਰਤਾ
 ਤੁਕਸੀਰ ਨਾਹੀ ਲਾਈ ਜਾਦੀ। ਤੂੰ ਸੀ ਆਪਣੀ ਤਕਸੀਰ ਜਾਹ ਰਿਕਰੇ। ਤਾਜ ਲਾਲ ਕਹਿਆ ਜੀ
 ਮੈ ਦੇਇ ਦਿਨ ਲਹਰਾਤਾ ਤੁਮਾ ਸਾਧੂ ਠਾਹੈ। ਤਾਂ ਉਸ ਗੁਰ ਦੇ ਵਕਹਿਆ ਲਹਰਾ ਵਿਚ ਕਿਆ ਡਿਠੇ
 ਤਾਂ ਜਲਾਲ ਕਹਿਆ ਜੀ ਕਸਮੀ ਹੁਸਮੁੰਦ ਵਿਚ ਵਸਦਾ ਆਹਾ। ਮੈ ਆਖਿਆ ਜਾ ਸਾਹਬ ਇਹ
 ਕਿਆ ਜਿਥੇ ਲੁਕੀ ਦਿਖੈ ਤਿਥੇ ਵਸਦਾ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਨਾਹੀ ਲੋਕੀ ਦਾ ਤਿਥੇ ਵਸਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ
 ਸੁਣੋ ਰਹ ਗਇਆ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰ ਦੇ ਵਪੁ ਛਿਆ ਅਜ ਕਿਆ ਹੋਇਆ। ਤਾਜ ਲਾਲ ਕਹਿਆ ਅਜ
 ਇਕ ਜਹਾਜ ਲਗਾ ਭੁਬਣ ਤਾਂ ਅਸਾ ਆਖਿਆ ਯਾ ਖੁਦਾਇ ਤੁੰ ਕਿਆ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕੋਈ ਰੰਨ ਪੁਰ ਛਰ
 ਆਇਆ ਹੈ ਕੋਈ ਕਰ ਜਕਦ ਕਹਿਥੇ ਪਲੈ ਆਇਆ ਹੈ। ਏਹੁ ਤੁੰ ਕਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਾਜ ਲਾਲ
 ਜਾਇ ਫੀਰ ਲਗਾ। ਤਾਂ ਓਹ ਗੁਰ ਦੇ ਵਕਹਿਆ ਇਸ ਬੇਮੁਖ ਨੂੰ ਏ ਥੋਕ ਛਾਇਹੁ ਕੋਈ ਵਡਾ ਬੇਮੁ

ਖਆਇਆ ਹੈ। ਇਸਮੰਤੁਲਵਿਚ ਬਣਦਾ ਨਹੀਂ। ਤੁੰਜਲਾ ਲਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਕਿਆ ਕੀਤਾ। ਤੁੰ
 ਉਸਗੁਰਦੇਵ ਕਹਿਆ ਉਸਤਾ ਆਪਣਾ ਭਾਣਾ ਕਰਣਾ ਤੂੰ ਉਸਦਾ ਸਹੀ ਕਰੋਇਆ। ਜੇ ਤੂੰ ਉਸਦਾ
 ਕੀਤਾ ਲਗਾ ਮੇਟਣਾ। ਤੂੰ ਹੁਣ ਵਡਾ ਆਦਮੀ ਹੋਇਗਾ ਇਸਨੂੰ। ਤੂੰ ਹੁਣ ਲਗਾ ਜਾਣ ਨਜੇ ਮੇਰੇ ਗੁਰਮੁਖ
 ਹੁਣ ਲਗਾ ਚਲਣਾ। ਤੂੰ ਵਡਾ ਬੇਮੁਖ ਹੋ। ਤੁੰਜਲਾ ਲਕਹਿਆ ਖਿਆ ਜੀ ਗੁਰਮੁਖ ਕਉ ਏਹੋ ਦੇਹੈ ਨਾ।
 ਤੁੰ ਉਸਗੁਰਦੇਵ ਆਖਿਆ ਸੁਣਦੇ ਰਹੇ ਸਜੇ ਉਸਦਾ ਹੁਕਮ ਭਾਣਾ ਮੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਾ। ਅਤੇ ਜੇ ਉ
 ਸਦੇ ਕੀਤੇ ਵਿਚ ਸੁਕ ਕਰੇ ਸੋ ਬੇਮੁਖਾ। ਤੁੰਜਲਾ ਲਕਹਿਆ ਗਾ ਸਜੀ ਭੁਲਾ ਹੋਇਆ ਨੇੜੇ ਨਿਸਾ
 ਹੋਈ। ਚਲੇ ਆਹਿ ਮਕੇ ਆਪਣੇ ਤੁਕੀਏ ਹਿਕਦਰਵੇ ਸਫ਼ਰ ਆਇਹਾ। ਤੁੰ ਉਸਗੁਰਦੇਵ ਕ
 ਹਿਆ ਸੁਣਦੇ ਰਹੇ ਸਾ। ਜਿਸਨੂੰ ਤੁੰ ਆਸਣ ਬੈਠਾਇਆ। ਏਆ ਹੈ ਸੋ ਉਹ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਹੈ।
 ਤੁੰਜਲਾ ਲਕਹਿਆ ਦੁਰਸਤੁ ਜੀ। ਤੁੰਜਲਾ ਲਕਹਿਆ ਹਰ ਉਤਰਿਆ। ਜਲਾ ਲਭੀ ਖਾਧਾ।
 ਜਲਾ ਲਗਾ ਜਾਗਣਾ। ਜੇ ਦੇਖਾ ਕਿ ਸਰਾਹ ਜਾ ਦੇਹੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਆਵੇ ਕੇਹੜੇ ਗੁਰਮੁਖਾ। ਚ
 ਰਪੁ ਹਰਿਗਤ ਜਾਗਦਾਰ ਹਿਆ। ਜਾਉ ਨਾ ਦੀਉਰਾਰੀ ਦਾ ਵਖਤਿ ਹੋਇਆ। ਤੁੰਜਲਾ ਲਕਹੀ
 ਆਪਲਕਾ ਲਗਿਆ। ਤੁੰਜਲਾ ਲਕਹਿਆ ਸੁਆਜੇ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਆਵਦਾ ਅਤੇ ਉਹ ਦਰਵੇਸ ਬੈ
 ਠਾ ਹੈ। ਤੁੰਜਲਾ ਲਕਹੀ ਦੇ ਵਿਚ ਆਈ ਜੇ ਜਗਾ ਜਇ ਬੇਆਇਲੇ ਗਤੁ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੀਏ। ਤੁੰ
 ਕਜਗਾ ਜਨੁ ਸੁਖ ਫਲ ਦੇਨ ਲੈ ਆਇਆ। ਤੁੰਜਲਾ ਲਕਹੀ ਬੈਠਾ। ਫੇਰਿ ਜਗਾ ਜਨੁ ਸੁਖ ਫਲ
 ਲਵੇਗਾ ਹੁੰਦਾ ਸਿਆਇਆ। ਤੁੰਜਲਾ ਲਕਹੀ ਆਪਣੇ ਆਸਣ ਆਇਆ। ਆਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਨੂਮਿ ਆਇ ਸਤੁ ਪੋਸੀ ਲੀਤੀ। ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਦੇਹੁ ਗੁਰਮੁਖਾ ਦਾ

ਜਥਾਥਾ ਤਾਂ ਜਲਾ ਲਕਹਿਆ ਸੁਣਨਾ ਨਕਦਰ ਦੇ ਸਤੈ ਨੁ ਸਭ ਕਿਛੋਰੇ ਸਨਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ੩੪੪
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਜੋ ਕ੍ਰਮ ਤੁਸੀਂ ਜਥਾਥਾ ਲਿਆਇਹੋ ਸੋਈ ਆਖਹੁ। ਜਲਾ ਲਕਹਿਆ ਨਾਨਕ
 ਕਦਰ ਦੇ ਸਾ। ਜੋ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਮਨਿ ਦਾਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕੀਤੇ ਵਿਚ ਸਕ ਲਿਆਵਦਾ ਹੈ ਤਾ ਉਹ ਦੇ ਮਖ ਹੈ। ਏਹੁ ਜ
 ਸੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਉਸ ਦੇ ਕੀਤੇ ਵਿਚ ਸਕ ਲਿਆਵਦਾ ਹੈ ਤਾ ਉਹ ਦੇ ਮਖ ਹੈ। ਏਹੁ ਜ
 ਥਾਥਾ ਲਿਆਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਏਹੁ ਜਥਾਥਾ ਤੁਸੀਂ ਕਿਥੋਂ ਲਿਆਇ
 ਹੋ। ਤਾਂ ਜਲਾ ਲਕਹਿਆ ਸੁਣਨਾ ਨਕਦਰ ਦੇ ਸਾਹਿਬ ਜੋ ਪਹਾੜ ਟਾਪੂ ਵਿਚ ਆਯਾ। ਉਥੇ ਕਦਰ ਤ
 ਦੇ ਦਰ ਦੇ ਸਾਹ ਦੇ ਆਹੋ। ਉਨਾ ਨੁ ਕਦਰ ਤਿ ਦਾ ਅਹਾਰ ਉਤਰੇ। ਅਤੇ ਉਨਾ ਦਰ ਚਾਹੁ ਕੋਈ ਨਜਰ
 ਨਾ ਆਇਆ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਉਹ ਕਉਣ ਆਹੋ। ਤਾਂ ਜਲਾ ਲਕਹਿਆ ਨਾਨਕ
 ਦਰ ਦੇ ਸਉਨਾ ਦਾ ਸਾਇਆ ਜਬਰ ਆਹਾ ਸੋਈ ਕਾਈ ਨਹੀ ਪਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆ ਪੀਰ ਜੀ ਅਸਾਨੁ ਵਿਦਾ ਦੇਹੁ। ਤਾਂ ਜਲਾ ਲਕਹਿਆ ਤੁਸਾਨੁ ਰਜਾਇ ਖੁਦਾਇ ਦੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਿਹੋ ਆਹ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਈਥਾ ਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਉਥੇ ਕਉਣ ਆਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਯਾਸੁਣੁ ਭਾਈ ਉਥੇ ਨਰਦ ਗੁਸਾਈ ਦੇ ਸਿਖ ਆਹੋ। ਸੰਗਤ ਆਹੀ ਪੁਰਨ ਸਾਧ ਆਹੋ। ਤਾਂ ਫੇਰ
 ਈਥਾ ਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਕਿਧਰ ਨੂੰ ਹੋਵੇਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਥਾਲਾ ਪਟੁਸ
 ਧਫਰੀ ਦੇ ਜਾਈਏਗੇ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਥਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਫਰੀਦ ਸਾਧ ਤਾ ਅਗੇ ਹੀ ਚਾਲੇ ਆਹੋ। ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਥਾਲਾ ਫਰੀਦ ਦੀ ਸਤ ਵੀ ਜਾਹਗਾ ਹੈ। ਸੇਖ ਬਿਰਾਹ ਮਪਰ ਭੁਲ
 ਫਕੀਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਭਾਈ ਥਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਜਲਾ ਲਕਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾ

ਈਬਾਲਾਜਲਾਲਤੇਬਹੁਤਦਰਹੈ। ਖੁਦਇਹਾਪਿਆਗਾਹੈ। ਤੁਹਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਚ
 ਲੀਏ। ਅਤੇਉਸਦਾਮੁਰੀਦਹੈਸੋਭੀਖੁਦਾਇਦਾਪਿਆਗਾਹੈ। ਉਥੇਚਲੇਪਟਣਸੇਖਫਰੀਦੇ
 ਆਏ। ੫੦॥ ਬੋਲਹੁਤਾਈਜੀਵਹੁਗੁਰਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ ॥ ਗੋਸਟਿਸੇਖਬਿਰਮਕੀਗੁਰ
 ਨਾਨਕਜੀਨਾਲਹੋਈ। ਅਤੇਕਮਾਲਦਰਦੇਸਾ। ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਅਤੇਕੁਈਬਾਲਾ ਰਾਵੀਨਦੀਤੇ
 ਵੇਆਹਲੀਦੇਅਪਵਿਚਆਇਆ। ਮਾਂਝੇਮਾਂਝੇਉਦਿਆਨਵਸਤੀਆਅਪਵਿਚਦੇਗੁਰਨਾਨਕਜੀਅਤੇਕੁ
 ਈਬਾਲਾਆਏ। ਪਟਣਸੇਖਫਰੀਦੇਸਦਾਪਹਰਿਦਿਨਰਹਦੇਕੋਹਦੁਹਾਦੇਵਿਚਆਇਥੈਠੇ
 ਪਟਣਦਾਪੀਰਸੇਖਫਰੀਦੀਅਭਿਲਾਦਸੇਖਬਿਰਾਹਮਬਾਲਾਗਾਜਾ। ਸੇਖਬਿਰਾਹਮਦਾਮੁ
 ਰੀਦਖੁਦਾਇਦਾਪਿਆਗਾਸਕਨੀਆਚੁਨਣਆਇਆਸੀ। ਪੀਰਦੇਹੁਕਮਨਾਲਕਾਮਸ
 ਦਰਦੇਸਖਬਰਦਾਰਖੁਦਾਇਦਾਪਿਆਗਾ। ਖੁਦਾਇਦੀਖਬਰਜਾਣਦਾਥਾ। ਲਕਣੀਅਚੁ
 ਣਦਾਸੀ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਸਲੋਕਸਿਫਤਾਵੇਚਰਿਤਾ। ਸਲੋਕ ਆਪੇਪਟੀਕਲਮਆਪ
 ਓਪਰਲੇਖਭੀਤੀ। ਏਕੋਕਹੀਐਨਾਨਕਾਦੁਜਾਕਹੇਕੀ। ੧॥ ਤੁੰਬਾਧੇਨਾਨਕਜੀਆਪਣੇਖ
 ਆਲਨਾਲਸੋਲਕਕਹਿਆ। ਤੁੰਓਨਸੇਖਬਿਰਾਹਮਦੇਮੁਰੀਦਲਕਨੀਆਆਪਣੇਪੀਰਦੇ
 ਲੰਗਰਨੰਚਣਦਾਸੀ। ਓਨਸੁਣਿਆ। ਸੁਣਿਕੈਗੁਰਨਾਨਕਜੀਪਾਸਮਾਇਆ।
 ਆਇਕਰਦਸਤਪੰਜੇਲੈਦੁਆਇਸਲਾਮਕਰਿਥੈਠਾ। ਅਰਜਨਕੀਤੀਓਸੁਜੀਪੀ
 ਰਸਲਾਮਤੀਇਹਥੈਤਮੈਕੈਵਤਸੁਣਾਈਐ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਧਿਆਨਨਾਲਆ
 ਖਿਓਸਾ। ਜੇਫਕੀਰਖੁਦਾਇਦੇਪਿਆਗੇ। ਆਪੇਪਟੀਹੈ ਆਪੇਕਲਮਹੈ॥

ਆਪੋਲਿਖਣੁਗਰਾਹੈ॥ਧਿਆਆਖਨਨਜੇਬੀਦਾਹੈਤਿਸਵਿਚਭੀਖੁਦਾਇਹੈ॥ਅਤੇਕਲ ੪੫
 ਮਜੇਬੀਦੇਦੇਬਾਬਲਿਖੀਹੈਸੋਏਹੁਭੀਆਪੋਖੁਦਾਇਹੈ॥ਹੋਰਦਜਾਜੇਜਾਣੀਏਸੋਕੀਆਕ
 ਰਜਾਣੀਏ॥ਜੇਏਹੁਖੁਦਾਇਹੈਏਹੁਬੀਦਾਹੈ॥ਕਬੀਰਕਹਿਆਹੈ ਜੇਖਾਲਕਖਲਕਵਿਚਖ
 ਲਕਪੁਰਰਹਿਆਸਭੁਠਾਈ॥ਹੋਕੋਈਜਾਣਨਕੁਲੋਭਾਈ॥ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਆ
 ਪੋਸੇਵਕਹੈਆਪੋਸਾਹਿਬਹੈ॥ਧਿਨਾਇਕਸਬੀਦੁਜਾਨਾਹੀਕੋਇ॥ਜਗਕਹਾਏਕੋਹੈ॥ਤਾਂ
 ਓਹਫਕੀਰਆਪਣੁਪੀਰਬੇਆਇਆ॥ਆਇਕਰਆਥਿਓਸਪੀਰਸਲਾਮਤੀਏਕਜੇਮੈ
 ਨਾਨਕਵੇਦੀਹਿਦੂਜੇਦੇਖਿਆਹੈਸੁਮੈਨਖੁਦਾਇਦੀਸੁਰਤਹੈ॥ਅਲਹਪਛਾਨਤਾਹੈ॥ਸੋਈ
 ਹੈਜਾਪੋਜਿਨਇਕਜਾਤਾਸੋਹਕਤਾਲਾਨੁਅਪਾਨਿਆਹੈ॥ਤੁਪੀਰਕਹਿਆਬਚਾਕਮਾਲਦਿਖ
 ਹਿਦੂਤੇਖੁਦਾਇਦੀਸੁਰਤਿ॥ਤੁਕਮਾਲਕਹਿਆਪੀਰਸਲਾਮਤੀਨਾਨਕਹਿਦੁਖਦਾਇਦੀਸੁ
 ਰਤੁਮੈਨਖੁਦਾਇਤੀਹੈ॥ਤੁਬਸੇਖਧਿਰਾਹਮਪੀਰਕਹਿਆਜੁਬਚਾਮੈਰਾਜਬਾਬਨਾਨਕਕੀਖਿ
 ਨਵੰਦਾ॥ਜੇਇਸਜਬਾਬਦਾਸੁਆਲਵਿਤੋਸਤੋਓਹਹਕਤਾਲਾਕੁਪਹੁਤਾਹੈ॥ਜੇਨਾਦਿਤੋਸਤਾਹ
 ਕੋਝੁਠਹੈ॥ਤੁਬਸੇਖਧਿਰਾਹਮਕਹਿਆਸਲੋਕਾਪੈਰਵੀਖੁਦਾਇਪੁਛੀਆਸੁ॥ਇਕਸਾਹਿਬ
 ਦੇਹਦੀ॥ਕੋਹਜਾਸੇਵੀਕੋਹਜਾਬਦੀ॥ਤਿਸਕਾਪੁਮਾਰਬਾਜੇਹਿਕਸਾਹਬਹੈਦੁਇਹਦੀਹੈਨ
 ਨਕਜੀ॥ਹਿੰਦੁਆਖਦੇਹੈਨਜੇਅਸਾਵਿਚਸਹੀਹੈ॥ਅਤੇਮੁਸਲਮਾਨਆਖਦੇਹੈਨਅਸਾਹੀ
 ਵਿਚਸਹੀਹੈ॥ਵਿਖਾਖੁਦਾਇਹਿਕਤਰੀਕੇਦੁਇ॥ਸਹੀਕੋਹਕੋਰਾਹਵਿਚਕਰੀ॥ਅਤੇਅਣ
 ਸਹੀਕੋਹਕੋਰਾਹਵਿਚਕਰੀ॥ਤੁਬਏਹਬੈਤੁਸੇਖਧਿਰਾਹਮਪਾਸੇਲੋਕਰਿਓਸਾਤਕਮਾਲਮੁਰੀ

ਦਸੇਖਥਿਗਹਮਦਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਪਾਸਆਇਆਆਇਕਰਿਆਥਿਓਸਜੀਪੀਰਮ
 ਲਾਮਤੀਜੀਮੇਰੇਪੀਰਤੋਂਭੈਤੋਂਭੈਤਕੀਤਾਹੈ॥ਓਸਦੇਜਥਾਥਦਾਸੁਆਲਮੈਕੂਮਿਲੇ
 ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਆਖਾਵੇਖਾ॥ਕਿਆਉਨਖੁਦਾਇਦੇਖਿਓਅਰਿਜਥਾਥਮੀਰਿ
 ਆਹੋਸਾ॥ਉਨਖਾਦਮਥੈਤਆਖਸੁਣਾਇਆ॥ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਥੈਤਦਾਸੁਆਲਮਥਿ
 ਆ॥ਸਰੀਅਤਮੈਉਪਰਸਲੈਕਦਾਜਥਾਥ॥ਹਿਕਾਸਾਹਿਬਇਕਾਹਦਾ॥ਹਿਕੇਸੇਵੀ
 ਦੁਜੇਕੋਰਦਿ॥੧॥ਸਲੋਕ॥ਦੁਜਾਕਾਹਿਸਿਮਰੀਐਜੀਮੇਤੇਮਰਜਾਇ॥ਇਕੋਸਿਮਰੇ
 ਨਾਨਕਜੋਘਟਿਘਟਿਰਹਿਆਜਮਾਇ॥੩॥ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਰਥ॥ਤਾਥਾਥੇਨਾਨਕਜੀ
 ਕਹਿਆਮੁਰੀਦਨੀਜੀਪੀਰਜੀਅਜੇਜਾਤੀਦੁਹਨੰਭਾਲਦਾਹੈਤਾਤੁਖੁਦਾਇਨਾਲਵਾਸਲਨ
 ਹੀ॥ਇਕਾਸਾਹਿਬਹਈ॥ਹਿਕੇਸੇਕੀਸੇਵਾਕਰਿ॥ਦੁਜੇਕਰਦੁਰੰਕਰਿ॥ਦੁਜਾਮਨਹਿਕਰ
 ਦੁਜਾਮਾਰਨਿਵਾਰ॥ਜਿਸਦਾਸਰਬਅਕਾਰਹੈ॥ਤਿਸਕੁਤੀਸੇਵਾ॥ਜੇਸਕੁਨਜੀਆਕੇਸ
 ਥਰਾਵਿਰਹਿਆਹੈ॥ਤਿਸਕੋਤੀਸਿਮਰਹੇਰਦੁਜਾਮਨਹਿਕਰਾ॥ਕਉਣਹਿਦੁਕਉਣਮੁਸਲਮਾ
 ਨਸਕੁਨਾਵਿਚਹਿਕੋਖੁਦਾਇਹੈ॥ਇਹਸਲੋਕਦਾਜਥਾਥਦਾਸੁਆਲਗੁਰਨਾਨਕਜੀਪਾ
 ਸੇਲੋਕਰਿ॥ਓਹਮਰੀਦਸੇਖਥਿਗਹਮਥਾਲੇਰਜੇਕਾਸੇਖਥਿਗਹਮਪਾਸਲੈਆਇਆ॥
 ਆਇਕਰਿਜਾਇਹੁਥੈਤਪ੍ਰਿਓਸਤਾਸੇਖਥਿਗਹਮਸੁਣਕੇਖੁਸੀਹਿਇਆ॥ਤਾਮੁਰੀਦਕੋਆ
 ਥਿਓਸਜੁਬਚਾਕੁਣਸਮਝਿਓਕਿਨਾਹੀ॥ਥਚਾਇਸਾਵਿਚਥਹੁਤਅਜਮਾਤਿਹੈ॥ਤਾਮੁਰੀਦ
 ਕਹਿਆਪੀਰਸਲਾਮਤੀਤੋਨੂਸਕੁਰੇਸਨਹੈ॥ਜਿਉਹੈਤਿਉਹੈ॥ਤਾਪੀਰਆਥਿਆਜਿਥਚਾ

ਜਿਨਾ ਖੁਦਾਇ ਬਾਇਆ ਹੈ ਸੇਹਿ ਕਰ੍ਹ ਪਹੁਤੇ ਹੈ ਨਾ। ਪਣ ਬਚਾਐ ਕਾਘਿ ਨਵੰ ਵਉ ਥਾਉ। ਮੈਓ ੨੪੬
 ਸਦਾ ਦੀ ਦਾਰ ਕਰੀ। ਮੁਰੀ ਵਕਹਿ ਆਪੀਰ ਸਲਾਮਤੀ ਭਲਾਈ ਹੈ। ਤਾਪੀਰ ਸੁਖ ਵਾਸਣਾ।
 ਸਵਾਹੋਇ ਚਲਿਆ। ਉਸ ਮੁਰੀ ਵਕ੍ਹ ਅਗੇ ਕਰੋ ਚਲਿਆ। ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਹ।
 ਤਿਥਾ ਭੀ ਆਇਆ। ਪੀਰ ਆਵੇ ਹੀ ਕਹਿਆ ਸੁਖ ਵਾਸਣਾ ਹਉ ਤਰਿ ਕਰਿਆ ਖਿਓ ਸੁ।
 ਸਲੋਕ॥ ਸੇਖ ਕਹਿਆ ਯਾਰ ਸਲਾਮਾ ਲੇਕ ਬਗ ਖੁਦਾਈ ਸਚ ਚਉ। ਦਰਗਾਹ ਕਉਣ
 ਵਸੇਖ ਆਖਿ ਭਾਉ ਸਚ ਮੁੰ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਰੁਖਣਾ। ਸਚ ਅਲਾਈ ਸੇਖ
 ਦਰਗਾਹ ਸੇਹਿ ਨ ਸਚੀਆ। ਕਨੈ ਕਨੈ ਭੇਖ ਫਿਰ ਚਉ ਗਸੀ ਸੁਟੀ ਅਨਿ। ਜਿਸ ਲਾਮ ਲੇ
 ਕਨਾਨ ਕਵੇ ਦੀ ਖਦਾਏ ਕੋਪੇ ਆਰੇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਸਲਾਮ ਅਲੇਖ
 ਕੋ ਪੀਰ ਜੀ ਆਈ ਏ ਜੀ ਸਰ ਫਰਜੀ ਹੁਈ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ ਹੋਹੁ ਜੀ। ਅਸੀ ਜੀ ਵੇਦੀ ਦਾਰ ਪੀ
 ਰ ਵਾਹੋਇਆ। ਉਦੁ ਉਦੁ ਵਲੋ ਉਰ ਕਰਿ ਗਲਿ ਮੇਲੇ ਬਹੁਤ ਭਾਉ ਕਰਿ। ਪੀਰ ਵਿਛਾਵਣੇ
 ਵਿਛਾਵਣੇ। ਪੀਰ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਨੇਉ ਪਰ ਬੈਰੇ ਇਕਠੇ। ਬਾਬੇ ਦਾ ਮੁਖ ਪੁਰ ਬਣਲ
 ਅਤੇ ਪੀਰ ਦਾ ਮੁਹ ਕਾਬੇ ਵਲਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਤੁਸਾ ਕਾਇਤ ਵਲ ਸਹੀ
 ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਸੇਖਾ ਬਿਗਾਹ ਮਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ਕਾ ਵੀ ਨਾ ਅਰ ਪੀਰ ਕੀ ਠਉਰ
 ਹੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਖਦਾਇ ਬਾਵਹੁ ਭੁਲਣੇ ਵੀ ਭੁਵਾਲੀ ਏਹਾ ਹੈ। ਪੀ
 ਰ ਜੀ ਤੁਖੁਦਾਇ ਨਾਇ ਭੁਲਦਾ ਹੈ ਜਿਉ ਨੰਦੀ ਵਿਚ ਵਸਤੁ ਛੁਟੀ ਦੀ ਹੈ। ਤਾ ਪੀਰ ਆਖਿ
 ਆਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈ ਤੈ ਬੈਤ ਸੁਣ ਕਰਿ ਬਹੁਤ ਹੋਰਾਨ ਥੀ ਆਸੇ। ਅਸਾ ਆਖਿਆ ਜੇ ਨਾ

ਦਾਇਹੁ ਬੈਤਹੈ ਤਿਨਾਦਾਦੀਦਾਰਕੁ ਕਰੀਏ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕਜੀ ਕਹਿਆ ਪੀਰਸਲਾਮਤੀ
 ਮਾਸੀਜੀਵੇ ਅਸਾਨੁ ਤੁਸਾਰੇ ਮੇਲਣੇ ਨਾਲਸਰਫੁ ਰਾਜੀਹੋਈ। ਤੁਸਾਰਾਦੀਦਾਰਹੋਇ।
 ਨਿਹਾਲਹੋਇ। ਤਾਪੀਰਕਹਿਆਜੇਏਨਾਨਕਮੈਕੁ ਤੈਥੇਤੁਦੋਹਿਅਨਦੀਹੋਗਾਨਗੀ
 ਲਗੀਹੋ। ਓਸਦਾਮਜਨਨਾਆਖੀਏ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕਜੀ ਕਹਿਆਜੀਪੀਰਸਲਾਮਤੀ
 ਫੁਰਮਾਈਏ। ਜੇਕੁਸੁਖੁਦਾਏਕੇਜਸੀਜਥਾਥੈਸੁਆਖਸਾਹੇ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕਜੀਤ
 ਏਪੀਰਖੁਦਾਇਦੀਖਬਰਾਪਿਨਣੇਦਾਸੁਆਲਕੀਤਾ। ਸਲੋਕ ਸੇਖਾਧਿਗਮ
 ਆਖਿਆ। ਪਾਤੁਪਟੇਲਾਪਜਕਰੀਕਬਲਕੀਪਹਾ। ਜਿਨੀਵੇਸੀਸਹਮਿਲੇਮੈ
 ਸੇਈਵੇਸਕਰਾ। ੪॥ ਤਿਸਕਾਪੁਮਾਰਥਾ। ਜੇਏਨਾਨਕਜੀਉਏਹੁਤੈਜੋਕਹਿਆਜੇ
 ਹਿਕੋਖੁਦਾਇਹੈ। ਸੋਹਿਕਖੁਦਾਇਕਿਉਕਰਪਾਈਤਾ। ਕਪੜੇਪਾੜਕਰੀਚੀਥੜੇਪੈਨ
 ਕਰਲੇਗੇਟੀਵਿਚਥੀਨਿਕਲਾਕਿਉਜਾੜਵਿਚਜਾਇਰਹਾ। ਕੇਨਿਹਾਲੀਆਇਸਤੀਆ
 ਪਰਮਹਲਛੋਰਕਰਾਖਿਥਾਪੈਨਿਕਲਾ। ਜਿਤਗਲਜਿਤਵੇਸਮੈਰਾਸਾਹਿਬਮੈਕੀਸਲੇਸਾਈਗ
 ਲਕਰਦਾਹਾ। ਪਰਤੁਮੈਕੁਓਹਬਾਤੁਸੁਜਿਤਵੇਸਜਿਤਮਿਹਨਤਮੈਕੁਸਾਹਿਬਮਿਲੇ। ਸੇਈਜ
 ਥਾਥਮੈਕੁਰੁਸਾ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕਜੀਸਰੀਯਤਵਿਚਸਲੋਕਸੁਆਲੇਬੈਤਦਾਇਤਾ ਕਾਹੇਪਾਤੁਪਟੇਲਾ
 ਪਜਕਰੇਕਮਲਕੀਪਹਰੇਕਾਇ। ਪਰਹੀਥੈਠੀਆਸਹਮਿਲੇਜੇਚਿਤਰਾਖਹੁਥਾਇ। ਸਲੋਕਦਿਤਾ
 ਪਰਹੀਮਪਵਿਦੇਸਧਿਰਨਿਤਸਾਰਸਮਾਲੇ ਨਾਨਕਮਿਲਿਦਿਆਫਿਲਨਸਗਈਜੇਨੀਅਤੁਰਸ
 ਕਰੇਇ। ੬॥ ਤਿਸਕਾਪੁਮਾਰਥਾ। ਜੇਏਸੇਖਜੀਕਿਤਕਾਰਣਤੁਕਪੜੇਪਾੜਦਾਹੈਕਿਤਕਾਰਣਤੁਖਿਥੜੀ

ਪੈਨਦਾਗਿਤਕਾਰਣਪਰਮਹਸਇਸਤੀਆਛੁਡਦਾਹੈ॥ਇਨੀਗਲੀਖੁਦਾਇਨਾਹੀਪਾਈਦਾ॥ ੨੪੭
 ਸਿਦਕਹੁਮੁਗਦਪਾਈਦੀਹੈ॥ਸੇਖਜੀਘਰਥੈਠਿਆਹੋਇਆਸਿਦਕਥਾਇਰਹਦਾਹੈ॥ਸਿਦਕ
 ਸਬੁਗੀਵਿਚਰਹਿਆਅਤੇਆਪਣਾਵਿਲਥਾਇਰਖੀਐਭੁਖੀਵੇਸੀਕੀਤੇਖੁਦਾਇਨਾਹੀਮਿ
 ਲਦਾ॥ਸੇਖਜੀਜੇਅਭਿਰਤਿਘਰਹੈਵੈਅਤੇਮਰਦਵਿਦੇਸਹੋਵੈ॥ਤੁਅਭਿਰਤਖਸਮਦੇਹਕਅ
 ਦਥਵਿਚਥਾਹਿਰਹੈਤੁਅਭਿਰਤਖਸਮਕੀ॥ਤੇਖਸਮਅਭਿਰਤਦਹੋਇ॥ਜੇਤੇਸੇਖਜੀਅਭਿਰ
 ਤਥਵਗਾਹਿਇਖਸਮਨਾਲਸਿਦਕਨਹੋਵਸਤੁਅਭਿਰਤਥਜਗਗਾਰਹੋਇਖਸਮਦੀਨਹੋ
 ਈ॥ਖਸਮਦੀਸਾਰਨਜਤੀਅਸਸੇਖਜੀਭਿਹਅਭਿਰਤਿਅਭਿਰਾਦੀਹੋਈ॥ਜੇਸਬੁਗੀਕਰਕੇ
 ਸਿਦਕਵਿਚਥਹੋਰਹੈਤੁਸਿਦਕਹੁਮੁਗਦਹੋਇ॥ਤੁਖਸਮਨੁਘਰਿਥੈਠਿਆਪਾਵੈ॥ਤੁਸੇਖਥਿ
 ਗਹਮਪੁਛੀਖਬਰਖੁਦਾਇਦੀ॥ਸਲੋਕ॥ਨਿਢੀਕੰਤਨਾਗਵਿਆਵਡੀਥੀਮੁਈਆਸਾ॥ਪੀਨ
 ਕੁਕੇਦੀਗੋਰਪਈਤੂੰਸਾਹਿਬਨਾਮਿਲੀਆਸਾ॥੧॥ਤਿਸਕਾਪੁਮਾਰਥਾ॥ਤਾਂਸੇਖਕਹਿਆਜੇਨਾ
 ਨਕਜੀਤੇਜੇਕਹਿਆਸਿਦਕਸਬੁਗੀਕਰਕੇਥਹਿਰਹੈ॥ਵਿਖਾਮੇਤਾਜਦਜਾਨਾਨਾਹੀਖਿਜਮ
 ਤਵਿਚਪਹੁਚਦੀਆਹੀਤੁਖਸਮਨਾਮਿਲਿਓ॥ਹੁਣਬਿਰਦਹੋਈਹੁਣਖਿਜਮਤਾਇਸਤੇਹੋਵਣੇ
 ਤੇਰਹੀਹੁਣਇਸਨੁਗੋਰਸਦਨਿਆਈ॥ਇਸਦਾਕਉਣਹਵਾਲਹੋਇ॥ਉਨੀਦਿਨਾਵਿਚਨਾ
 ਮਿਲਿਓ॥ਹੁਣਤੁਇਸਨੁਭਿਮੇਦਰਹੀ॥ਇਸਥਾਤੁਦਾਕੀਹਾਲਾਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਸਰੀਅ
 ਤਿਵਿਚਥੈਤਦਿਤਾ॥ਜਿਮਹਲਕੁਚਜੀਮਨੁਵਡੀਕਾਲੀਮਨੁਕੁਸੁਧਾ॥ਜੇਗੁਣਹੋਵਨਿਤੁਪੈਰ
 ਰਵੈਨਾਨਕਅਵਗੁਣਮੁਧਾ॥ਜੇਇਸਨੁਖਸਮਨਾਲਜਾਨੀਵਿਚਨਾਮਿਲੀਆਹੀ॥ਤੁਕੁਛਦੇ

ਸੁਖਦਾਏਵਿਚਨਾਹੀ। ਏਹਦੇਸਬੰਦੇਵਿਚਹੈ। ਅਉਰਤਜਾਕਚਜੀਹੋਦੀਹੈ ਅਤੇਖੁਸਮਹਸਨਾਕਹੈ
 ਸੁਪ੍ਰਭੋਦਾਹੈ। ਤਾਉਸਉਪਗਮਿਹਰਨਹੀਕਰਦਾ। ਅਤੇਅਉਰਤਸੁਚਜੀਹੋਦੀਹੈ ਅਤੇਸੀ
 ਗਾਰਵਿਚਰਹਦੀਹੈਮਹਲਤੇਭਲੀਖਸਬਈਆਵਦੀਹੈ। ਤਾਉਸਮਹਲਨੁਸਾਹਬਬਹੁਤਖੁਸੀ
 ਹੋਇਕਰਿਮਿਲਦਾਹੈ। ਅਰਜੇਮਹਲਕੁਚਜੀਹੋਵੈ ਅਤੇਮਹਲਤੇਸਨੇਹਾਣੁਆਵੈ। ਤਾਉਸਮਹ
 ਲਦੇਖਸਮਾਕਿਉਕਰਿਨਜੀਕਆਵੈ। ਕੁਚਜੀਏਤਹੈਜੋਖਸਮਦੀਸਾਰਨਜਾਣੈ। ਅਤੇਸਨੇਹਾ
 ਟੁਬਦਬੋਇਏਹਬਦਅਮਲਕਰੈ। ਚੋਰੀਜਾਰੀਨਿਦਾਅਹੀਕਾਰਕਰੈਕਰੈਪਕਰੈਲੋਕੁਮੋਹਤੂ
 ਠਹੈਲੈ। ਏਨੀਗਲੀਏਨੀਧਾਤੀਇਸਨੁਸਨੇਹਾਣੁਆਵਦੀਹੈ। ਜਾਏਹਬਲਾਈਇਸਨੁਹੈਨ
 ਤਾਸੇਖਜੀਇਸਨੁਸਾਹਿਬਖਸਮਕਿਉਕਰਨਜੀਕਆਵੈ। ਜਾਇਸਨੁਗੁਣਹੋਵਨਤਾਇਸਨੁ
 ਖਸਮਮਿਲੈ। ਤਾਸੇਖਧਿਰਾਹਮਕਹਿਆ। ਥੈਤਖੁਦਾਇਦੀਖਬਰਦਾਜੁਆਲਕੀਤੋਸੁ। ਕ
 ਉਣਜਅਖਰਕਵਣਗੁਣਕਵਣਸੁਮਣੀਆਮੰਤੁ। ਕਉਣਸੇਭੈਣੈਵੇਸਕਰੀਜਿਤਵਸਆਵੈਕ
 ਤੁ। ਏ॥ ਤਿਸਕਾਪੁਮਾਰਥ। ਤਾਸੇਖਧਿਰਾਹਮਕਹਿਆਜੇਏਨਾਨਕਜੀ। ਤੁਜੋਹੈਸੋਗੁਣਵੰਤ
 ਹੋਜਿਨੀਗਣੀਤੈਪਾਇਆਹੈਸੇਤੂੰਮੈਕੁੰਭੀਰੁਸਾ। ਜਿਨਾਕੀਕਮਾਇਕਰਿਸਾਹਿਬਕੀਮਿਲਿਆ
 ਸੇਗੁਣਤੂੰਮੈਕੁੰਭੀਰੁਸਾ। ਸੋਕਿਆਅਖਰਹੈਸੁਕਿਆਗੁਣਹੈ। ਸੋਕਿਆਮਣੀਆਮੰਤੁਹੈ। ਜਿਤੁਅ
 ਖਰਜਿਤਗੁਣਸਾਹਬਕੰਤਵਸਆਵਦਾਹੈ। ਤੁੰਗੁਰਨਾਨਕਸਰੀਅਤਿਵਿਚਥੈਤਕਹਿਆ। ਸ
 ਏਕਾ। ਨਿਵਣਸੁਅਖਰਖਿਵਣਗੁਣਜਿਹਬਾਮਣੀਆਮੰਤੁ। ਏਕੈਭੈਣੈਵੇਸਕਰੀਤਾਵਸਆਵੈ
 ਕੰਤ। ੧੦॥ ਸੇਵਾਕਰੈਜੋਕੰਤਕੀਕੰਤਤਿਸੀਕਹੋਇ। ਗਰਬੀਕੰਤਨਪਾਈਐਜੇਖਰੀਜੁਆਲਿ

ਓਹੋਇ॥ ੧੧॥ ਸੇਵਾਸਾਤਿ ਸਭਾਵਸੀ ਜਾਕੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ॥ ਨਾਨਕ ਸਭੇ ਸਹੀਆ ਪਲਹਰਿ ਕੰ ੩੪੮
 ਤਤਿ ਸੀਕਹੋਇ॥ ੧੨॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣ॥ ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੇ ਸੇਖ ਜੀਏ ਹੁਨਿ ਵਚ
 ਲਣਾ ਹਰਿ ਕਿਸੇ ਅਗੇ ਭੁਲਾਹੈ॥ ਸੇਵੇ ਹ ਅਖਰਹੈ॥ ਅਤੇ ਕੋਈ ਭੁਲਾਕਾਰਿ ਮਨਹੁ ਅਤੇ ਕੋਈ ਬੁਰਾਕ
 ਰਮਨਹੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੁਖ ਦੇਵੈ ਭੁਵੈ ਸੁਖ ਦੇਵੈ ਮਨੁ ਖਖਵੈ॥ ਤਾਇਹੁ ਇਸ ਨੂੰ ਗਣਹੈ॥ ਅਤੇ ਏਤ ਸੰਘ
 ਕੰਤ ਖਗ ਖਸੀ ਹੋਵਹੈ॥ ਅਤੇ ਜਿਹ ਬਾਤੇ ਭੁਲਾ ਸਬਦ ਬੈਲੋ ਜਿਹ ਬਾਤਿ ਸਿਫੁ ਤਿਸਾਹਿ ਬਕੀ ਕਰੇ
 ਤਾਇਹੁ ਮਣੀਆ ਮਤਹੈ॥ ਏਸ ਨੂੰ ਏਤ ਕਰਕੇ ਏਸ ਦੇਵ ਸਕੰਤ ਹੋਵਹੈ॥ ਜਾਇਤੁ ਨੀਆ ਵਸਤੂ ਬੰਦਾ ਕੇ
 ਏਵ ਸਕਰੇ ਤਾਸਾਹਿ ਬਖਸ਼ਾਇਖ ਸਮਜੇਹੈ ਸੋਇ ਸਦੇਵ ਸਹੇਰਾਹੈ॥ ਜਾਇਜੇਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ॥ ਪਣ
 ਜੇਏਹੁ ਸੇਵਾਸਾਹਿ ਬਨੁ ਭੁਵੈ ਤਾਜਿਤ ਨੀਆ ਸਹੀਆ ਕਹਾਵਦੀਆਹੈ ਨਤਿਤੁ ਨੀਆ ਪਟਿਕਾਈ
 ਨਾਹੀ ਕਹਾਵਦੀਆ॥ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਜਾਹਗਾ ਕਹਾਵਦੀਆਹੈ ਨਾ॥ ਜਿਹ ਦੇਹੀ ਸੁਇਲਈ॥ ਇਜੇ
 ਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ॥ ਇਜੇਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ॥ ਜੇਦੇਵੇ ਸਿਰੇ ਮੇਰਾ ਕੰਤ ਹੋਵੈ॥ ਤੁਭੁਲਾਹੋਵੈ॥ ਪਣ ਜਿਸਨੇ ਮਿ
 ਹਰ ਕੀ ਨਜਰ ਕਰੇ॥ ਅਤੇ ਜਿਸਦੀ ਸੇਵਾਸਾਹਿ ਬਨੁ ਭੁਵੈ ਦੇਵੇ ਸਿਰੇ ਕੰਤ ਉਸੇ ਦਾ ਹੋਵੈ॥ ਤੁਸਭੁਨਾ
 ਮਹਲਾ ਨੂੰ ਛਡਕੇ ਕੰਤ ਉਸੇ ਦਾ ਹੋਵੈ॥ ਉਸੇ ਨੂੰ ਭਾਵੈ॥ ਉਸੇ ਦੇਵਚਨ ਵਿਚ ਚਲੇ॥ ਤੁਸੇਖ ਕਹਿਆ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਿਬੇਨਾ ਕਰਿ ਕੇ ਫਿਰ ਰਲਾ ਪਾਯੋ॥ ਕਹੈ ਸੇਵਾ ਪਿਛੇ ਨਜਰ ਕਿਨ ਜਰ ਪਿਛੇ ਸੇਵਾਹੈ
 ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫੇਰ ਸਹੀਅਤਿ ਵਿਚ ਬੈਤ ਕਹਿਆ॥ ਸੁਲੋਕ॥ ਜਿਸੇਵਾ ਕਰੈ ਜੇ ਕੰਤ ਕੀ ਕੰ
 ਤਤਿ ਸੀਕਹੋਇ॥ ਗਰਬੀ ਕੰਤ ਨਾਪਾਈ ਅਜੇ ਖਗੀ ਸੁਆਲਿਓਇ॥ ੧੩॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣ॥
 ਜਿਸੇਖ ਜੀ ਮੂਲ ਇਸਦੀ ਸੇਵਾਹੈ॥ ਜਾਸੇਵਾ ਕਰਕਾਰਿ ਗਰਬ ਨ ਕਰੇ॥ ਨਿਹ ਗਰਬ ਹੋਇ ਰਹੈ ਤਾਇਸ

ਉਪਰਸਾਹਿਬ ਦੀ ਨਜ਼ਰਿ ਹੋਇ। ਅਜੇ ਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਅਤੇ ਗਰਬ ਨਾ ਕਰੈ। ਜਾਇਸਨ ਨਜ਼ਰ ਹੋਇ ਤਾ
 ਮਹਲ ਬਲਾਈਏ। ਤੁਏ ਹਵਸਤ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਸੇਹਣੀ ਹੋਵੈ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਅਤੇ ਖਸਮ ਨਾਲ
 ਸੇਵਾ ਦਾ ਅਤੇ ਸੁਰਤ ਦਾ ਗਰਬ ਕਰੈ। ਤੁਏ ਸਨ ਗਰਬ ਕਰਕੇ ਸਾਹਿਬ ਨਜ਼ਰੀ ਕਨਾ ਆਵੈ। ਤੁਏ
 ਵੈਜੇ ਹੀ ਸੇਹਣੀ ਹੋਵੈ। ਤੁਏ ਸਾਹਿਬ ਇਸਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਨਹੋਵਈ। ਤੁਏ ਇਸਨਾ ਉਛਟ ਨਪਵੈ
 ਸੁਹਾਗਣ ਨਹੋਈ। ਤਿਉ ਇਸਦੀ ਮੁਲ ਸੇਵਾ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ। ਸੇਖ ਜੇ ਜੇ ਸੇਵਾ
 ਕਰਕੇ ਗਰਬ ਨਾ ਕਰੇ ਤਾ ਪਾਏ। ਪੁਣ ਪੁਰਸੇ ਸੇਵਾ ਸੇਵਾ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਪਾਈ ਐ। ਤੁਏ ਖਧਿ ਗਾਹ ਮਗੁ
 ਰੁਨਾਨ ਕਾਇਆ ਕਰਮਾਨੀ ਹਥ ਲਾਇ ਕਰ ਆਪਣੇ ਮਥੇ ਲਾਇਆ। ਆਖ ਓਸ ਜੇਵਾ ਹੁਨਾਨ ਕ
 ਵਾਹੁਨਾਨ ਕਾਨਿ ਨਪੁਦਾਇ ਦੇਰ ਹਰੀ ਖਬਰ ਸਚੀ ਦਿਤੀ। ਅਸਾ ਕੂਕੁ ਸੁਖ ਦਾਇ ਦੇਰ ਹਰੀ ਖਬ
 ਰ ਹੋਈ। ਕਰਮ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਹੋਇਆ। ਅਸੀਂ ਜੀਵੇ ਜੀਬੀ ਦਾ ਖੁਦਾਇ ਕਾ ਅਸਾ ਕੀ ਮਿਲਿਆ। ਖੁਦ
 ਇਦਾ ਮਹਲੀ ਮਿਲਿਆ। ਜਾਇ ਖੁਦਾਇ ਮਿਲਿਆ। ਅਜ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਮਿਲਣੇ ਵਿਚ ਸਕ ਕੁਸੁਨਾ
 ਹੀ। ਪੁਣ ਜੀ ਇਕ ਗੁਸਤਾ ਕੀ ਪਉਂਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਬ ਹੁਤ ਗਲਾ ਪੁਛੀ ਦੀ ਆਰੇ ਨਾ ਜੇ ਖੁ
 ਦਾਇ ਦੇ ਨਾਵੈ ਦੀ ਆਗਲਾ ਕੀ ਚਨਾ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਹੋਰ ਗਲਾ ਖੁਦਾਇ ਨ ਦੇਵੈ ਕਰਨੀਆ। ਤੁਏ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਸਹੀ ਅਤਿ ਵਿਚ ਧੈ ਤਕ ਹਿਆ। ਸਲੋਕਾ। ਜਿਹ ਪੇ ਕਾ ਮੈ ਦੇਸਤੀ ਭੁਖੈ ਸਾ ਦੇ ਗਢਾ। ਲਥੈ
 ਮਾਲੇ ਪਲਾ ਮਿਲਾ ਮਿਚੁ ਲਓ ਪੇ ਸਭੈ ਪਲੀਪਾ। ਭੁਓ ਕੋ ਕੋ ਪਖੁ ਆਰ ਹੋਇ ਛਕੁ ਪਿਏ ਅੰਧਾ।
 ਚਪੈ ਚੰਗੀ ਨਾਨਕਾ ਵਿਣ ਨਾਵੈ ਮੁਹਗੀਧਾ॥ ੧੪॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾ ਰਥਾ। ਜਿਏ ਸੇਖ ਜੀ ਜਿਉ ਰੁਪੇ
 ਕਾ ਮੇ ਮੁਹਬਤ ਹੈ। ਜਿਉ ਰੁਪੇ ਅਤੇ ਸੁਆ ਦੇ ਨੁ ਮੁਹਬਤ ਹੈ। ਜਿਉ ਲਥੈ ਅਤੇ ਮਾਲੇ ਨੁ ਮੁਹਬਤ ਹੈ॥

ਜਿਉ ਭੁਯੋ ਅਤੇ ਨਿਹਾਲੀ ਸਿਹਜਾ ਨੁ ਮੁਹ ਬਤਹੈ ॥ ਤਿਉ ਖੁਦਾਇ ਦਿਆ ਧੀ ਦਿਆ ਨੁ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਨਾ ॥ ੩੪੯
 ਵੈ ਨਾਲ ਮੁਹ ਬਤਹੈ ॥ ਭਿਨਾ ਨੁ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਗਲਾਇ ਉਸੁਹਾਵੀ ਆਹੈ ਨਾ ॥ ਜਿਉ ਭੁਯੋ ਨੁ ਭੋਜਨ ਸੇਹ ॥ ੨
 ਰਾਹੈ ॥ ਜਿਉ ਲਬ ਨੁ ਮਾਲ ਸੁਹਦਾਹੈ ॥ ਜਿਉ ਭੁਯੋ ਨੁ ਸਿਹਜਾ ਸੁਹਾਵਦੀਹੈ ॥ ਤਿਉ ਖੁਦਾਇ ਦਿਆ
 ਧੀ ਦਿਆ ਨੁ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਗਲਾਇ ਉਸੁਹਾਵੀ ਆਹੈ ਨਾ ॥ ਸੇਖ ਜੀਇਹ ਮਨੁ ਖੁ ਕੇ ਸਕਰ ਕੇ ਕੁਓ ਕਦਾ
 ਹੈ ॥ ਭੁਓ ਕੁ ਭੁਓ ਕੁ ਆਰਹੈ ਰਾਹੈ ॥ ਸਮੁਦਾਨਾਹੀ ਅੰਧਾਹੈ ॥ ਜਿਏਹ ਗਲਾ ਕੁਲ ਨਾਹੀ ॥ ਚਿਚਰ
 ਇਹ ਬੋਲੇ ਚਿਚਰ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਹੀ ਗਲਾ ਬੋਲੇ ॥ ਜੇਨ ਬੋਲੇ ਤਾਇ ਸਨੁ ਚੁਪਹੀ ਚੰਗੀਹੈ ॥ ਪਰਜੀਓ
 ਨਾ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਗਲਾਇ ਸਨੁ ਹੋਰ ਬੋਲ ਚੁਪਾਨਾਹੀ ॥ ਹੋਰ ਸੋਧ ਲਏ ਨਾ ਲੋਚੁ ਪਾਤਾਹੀ ਕੁਲਾ
 ਹੈ ॥ ਜੇਧਿ ਨਾ ਖੁਦਾਇ ਥਿਰਹੈ ਰੋਧੋ ਲੇਸਣੇ ਕਹੈ ਸੇ ਮੁਹ ਜੁਠਾ ਗੰਦਾਹੈ ਰਾਹੈ ॥ ਜੇਇਹ ਬੋਲਦਾਹੈ ਸੇ
 ਸੁਕੁਲਿਖੀ ਦਾਹੈ ॥ ਦਰਗਾਹਾਵਿਚਾ ॥ ਜਿਤੁ ਬੋਲਿਐ ਇਸੁ ਦਾ ਬਗਲਿਖੀ ਐ ਸੇਇਹ ਆਪਣਾ ਧੁਰ
 ਕੁਓਲਿਖਾਇ ॥ ਇਹ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਹੀ ਗਲਾ ਕਰੇ ॥ ਖੁਦਾਇ ਦਾਹੀ ਨਾਉ ਬੋਲੇ ॥ ਜਿਤੁ ਇਸ ਦਾ ਬੁ
 ਲਾ ਲਿਖੀ ਐ ॥ ਜੇਇਹੁ ਬਿਨਾ ਖੁਦਾਇ ਥੀ ਕਿਛੁ ਹੋਰ ਬੋਲਦਾਹੈ ਸੇਇਸ ਦਾ ਦਰਗਾਹ ਮੁਹ ਸਿਆਹਾ
 ਹੋਦਾਹੈ ॥ ਇਥੇ ਗੰਦਾਹੈ ਰਾਹੈ ॥ ਅਤੇ ਬਾਇਬਾਇ ਸਰਸਿ ਦਾਹੈ ਰਾਹੈ ॥ ਇਸ ਬੰਦੇ ਨਹੋਰ ਬੋਲਣੇ ਥੀ ਚੁ
 ਪਚੁਪਾਤਾਹੀ ਕੁਲਾਹੈ ॥ ਅਕੇ ਖੁਦਾਇ ਕੀ ਬਾਤਾ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕੁਛ ਬੋਲਣਾ ਕੁਲਾਨਾਹੀ ॥ ਸੇਖ ਜੀ ਜਿਤਨੀ
 ਆਤੁ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਗਲਾ ਪੁਛਹਿ ਗਾਤਿ ਤਨੀ ਆਗਲਾ ਮੇਰਾ ਭੀ ਫਾਇਦਾਹੈ ॥ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਭੀ ਫਾਇ
 ਦਾਹੈ ॥ ਸੇਖ ਜੀ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਗਲਾ ਕਰਣੀ ਆ ॥ ਦਿਲ ਨਾਹੀ ਕਰਣੀ ॥ ਤੁਸੇ ਖਾਅਰ ਚਕੀਤੀ ਜੇਏਨ
 ਨਕਜੀਇ ਕਮੇ ਨੁ ਕਾਤੀ ਲੋੜੀ ਦੀਹੈ ॥ ਸੇਕੇਹੀ ਲੋੜੀ ਦੀਹੈ ਸਾਰ ਦੀ ਕਿਲੇਹੇ ਦੀ ਲੋੜੀ ਦੀਹੈ ॥ ਸਾਰ

ਦੀ ਜੇ ਕਾਤੀ ਹੈ ਜੇ ਜਨਾ ਵਰ ਦੇ ਗਲ ਵੇਗੇ ਤਾ ਜਨਾ ਵਰ ਹਲਾਲ ਥੀ ਵੈ। ਜੇ ਬੰਦੇ ਦੇ ਗਲ ਵੇਗੇ ਤਾ ਖਾ
 ਨਾ ਥੀ ਵੈ। ਤਾਂ ਮੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨੇ ਹੀ ਕਾਤੀ ਦੇ ਇਸੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਜੇ ਦਾ ਕੁਠਾ ਥੀ ਵਰ ਹਲਾਲ ਥੀ ਵੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਬੰਤ ਦਿਤਾ ਸਰੀ ਅਤੁ ਵਿਚ। ਸੁਲੋਕ। ਸਚ ਕੀ ਕਾਤੀ ਸਚ ਸਬੁ ਸਾਰਾ। ਘਲੁ ਤਤਿ ਸਕੀ ਅ
 ਪਰ ਅਪਾਗ। ਸਚ ਕੀ ਸਾਣ ਲਈ ਚਿਲ ਕਾਇ। ਗੁਣ ਕੀ ਬੇ ਕੈ ਵਿਚ ਸਮਾਇ। ਤਿਸ ਕਾ ਕੁਠਾ
 ਹੋਵੈ ਸੇਖਾ ਲੋਹੁ ਲਬਨ ਕਿਥਾ ਭੀ ਵੇਖਾ। ਹੋਇ ਹਲਾਲ ਲਗੇ ਹਕ ਜਾਇ। ਨਾਨਕ ਦਰਦੀ ਦੋਹਰਾ
 ਮਾਇ। ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾ ਰਬ। ਏ ਸੇਖ ਜੀ ਇਸ ਸਾਰ ਦੀ ਕਾਤੀ ਦਾ ਕੁਠਾ ਨਾ ਹੀ ਹਲਾਲ ਥੀ
 ਜੋ ਤੇ ਰੇਲ ਕਰੇ। ਪਰ ਸਚ ਕੀ ਕਾਤੀ ਹੋਇ ਸਚ ਕੇ ਸਾਰ ਤੇ ਪ੍ਰਜੀਏ। ਸਚ ਕੇ ਹੀ ਸਾਣ ਸਿਉ ਕਿ
 ਲ ਕਾਇ ਚਿਲ ਕਾਇ ਲੀਜੀ ਐ। ਤਿਸ ਕਾ ਭੀ ਬੇ ਕੁ ਗੁਣਾ ਕੀ ਹੋਇ। ਤਿਸ ਵਿਚ ਭੰਗ ਕਾਤੀ ਸ
 ਮਾਏ। ਤਿਸ ਕੇ ਸਾਖ ਜੇ ਬੰਦਾ ਕੁ ਸੈ ਤਾ ਹਲਾਲ ਥੀ ਵੈ। ਤਿਸ ਕਾ ਕੁਠਾ ਸੇਖ ਹੋਵੈ। ਸੇਖ ਜੀ ਲੋ
 ਹੁ ਦੀ ਜਗਾਇ ਸਾਵਿਰੇ ਲਬ ਜਾਇ। ਤਾਏ ਹੁ ਹਲਾਲ ਥੀ ਵੈ। ਜਿੰਦਗਿ ਸਾਵਿਰੇ ਲਬ ਹੋਤਿ
 ਚੰਗੇ ਹਮ ਕੁਰ ਹੋ। ਹਲਾਲ ਤਾ ਥੀ ਵੈ ਜਾਇ ਸਾਵਿਰੇ ਲਬ ਜਾਇ। ਤਾ ਹਲਾਲ ਥੀ ਵੈ। ਤਾ ਦਰ
 ਕੀ ਲਾਇ ਕਰੇ ਵੈ। ਨਾ ਤੁਰਨਾ ਹੀ ਵਰ ਕੀ ਲਾਇ ਕਰਾਇ ਹਬੰਦਾ ਖਾਮ ਹੋ। ਨਾ ਪਾ ਕਰੇ। ਜੇ ਇਸ ਕਾ
 ਤੀ ਨਾਲ ਕੁ ਸੈ ਤਾਏ ਹੁ ਬੰਦਾ ਹਲਾਲ ਥੀ ਵੈ। ਸੇਖ ਜੀ ਇਹ ਕਾਤੀ ਹੈ ਜੇ ਕੋਈ ਘੋਸ਼ਣਾ ਸਕੇ। ਤਾ ਸੇਖ
 ਖਸਾ ਲੋਹੇ ਇਕ ਰਿਤੁ ਰਗਾਇ ਮਾ। ਸੇਖ ਆਖਿ ਮਾ ਜੇ ਜੀ ਜੇ ਕੁਛ ਲੁਣੀ ਦਾ ਆਗਾ ਸੇਖ ਦਾਇ
 ਦਿਤਾ ਨਿਹਾਲ ਥੀ ਵੈ। ਤੁਥ ਫੇਰ ਸੇਖ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਜਿਨਾਨ ਕੀ ਜੇ ਕੁਛ ਲੁਣੀ ਦਾ ਆਗਾ ਸੇ
 ਤੇ ਬਾਵਹੁ ਪਾਈ ਦਾਏ। ਪਰ ਤੀ ਹਿਕਾਇ ਆਗਾ ਲਾਏ। ਜੇ ਹੁਕਮ ਥੀ ਵੈ ਤਾ ਪੁਛਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾ

ਨਕਜੀਕਹਿਆਕਹੀਯੇਜੀ। ਸੇਖਜੀਖੁਦਾਇਦੀਆਗਲਾਨੇਮੁਲਾਹਜਾਨਾਹੀਕੀਚਦਾ। ਨਿ ੨੫੦
 ਸੰਗਕਹੀਦੀਆਹੇਨਾ। ਅਤੇਜੇਕੋਈਧੁਰਾਮੰਨਦਾਹੈਤਾਉਹਧੰਦਾਖੁਦਾਇਦਾਨਾਹੀ। ਤੁਸੇਖਾਧੀ
 ਗੁਰਮਕਹਿਆਸੁਆਲਖੁਦਾਇਦਾਕੀਤੇਸੁਖੋਜਣੇਦਾ। ਜਿਨਾਨਕਦਰਵੇਸਤ੍ਰਿਖਾ। ਅਛ
 ਲਛਲਾਈਨਹਿਛਲੇ। ਨਹਘਾਉਕਟਾਗਕਹਿਸਕੇ। ਲੋਭੀਕਾਜੀਓਟਲਪਲੇ। ਧਿਨਤੇ
 ਲਦੀਵਾਕਿਉਜਲੇ। ੧। ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਰਥ। ਸੇਖਧੇਨਤੀਗੁਰਨਾਨਕਜੀਪਾਸਕੀਤੀ। ਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਜੀਕਉਕਹਿਆਤ੍ਰਿਖਾਏਹੁਜੇਮਾਇਆਹੈਛਲਸੇਕਿਸੇਦੇਬਤੇਛਲੀਨਾਹੀਜਾਦੀ। ਨਾਕੋਈ
 ਸਿਧੀਵੇਲੇਆਪਣੀਛੁਤੀਕਟਾਰੇਨਾਲਘਾਇਨਾਕੋਈਮਾਇਆ। ਨਾਕੋਈਮਾਇਆਕੁਕਟੇ। ਨਾ
 ਕੋਈਮਾਇਆਕੁਛਲੇ। ਏਹੁਜੇਲੋਭੀਜੀਉਹੈਸੇਕਟਾਰੇਸਾਥਆਪਕੋਘਾਉਕਹਿਨਾਹੀ। ਪਇਆ
 ਟਲਪਲਾਉਦਾ ਜੀਉਫਿਰਦਾਹੈ। ਅਸਾਪਾਸਆਪਸਤੇਮਾਇਆਕਉਕਟਿਨਾਹੀਸਕਦਾ। ਜੀ
 ਥੀਭੁਲੀਧਿਆਰੀਕਰਰਖਦਾਹੈ। ਦੇਖਾਤੇਲਬਗੈਰਦੀਵਾਕਿਉਕਹਿਜਲੇ। ਧਿਨਾਦੀਵਾਜਲੇਥੀ
 ਚਾਨਣਥੀਦਾਨਾਹੀ। ਧਿਨਚਾਨਣਥੀਏਕੁਛਸੁਝਦਾਨਾਹੀ। ਤ੍ਰਿਖਾਧਿਨਤੇਲਦੀਵਾਕਿਉਕਹਿ
 ਜਲੇ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਸਰੀਅਤਿਵਿਚਸੰਬਦਕੀਤਾ। ਕੁਰਾਨਕਤੇਬਕਮਾਈਐ। ਕੁਉਵਟੀਇ
 ਤਤਨਪਾਈਐ। ਸਚਬੁਝਣਾਏਜਲਾਈਐ। ੧। ਧਿਨਤੇਲਦੀਵਾਇਉਜਲੇ। ਕੁਰਚਾਨਣਸ
 ਹਿਬਤਉਮਿਲੇ। ੧। ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਰਥ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੇਖਜੀਜੁਕੁਗਣਕਰਦਾ
 ਹੈਸੇਕਮਾਈਐ। ਖੁਦਾਇਥੀਰੁਗੀਐਰੁਕਹਿਸੁਭਮਾਰਗਚਲੀਏ। ਕੁਗਣਕਤੇਬਦਾਛੁਰਮਾਇਆ
 ਕੀਚੇ। ਏਹੁਕਉਇਸਵਿਚਦੀਵਾਹੈ। ਅਤੇਕੁਗਣਕਤੇਬਦਾਕਹਿਆਕਮਾਈਐ। ਸੇਏਹੁਤੇਲਹੇਇ

ਆ॥ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਭੁਭਿਯੋਇ ਸਵਿਚ ਆਇਆ ਏਹੁ ਇਸਵਿਚ ਵਟੀ ਹੋਈ॥ ਸਚਾਨਾਮ ਖੁਦਾਇ ਦਾ
 ਜਿਨ ਸਚ ਬੁਝਾਇਆ॥ ਤਿਨ ਖੁਦਾਇ ਬਾਝਿ ਆਤਾ ਏਹੁ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਨਾਉ ਇਸਨੂੰ ਖੈ ਸੰਤ ਅਗਨ ਹੋਇ
 ਆ॥ ਜਾਭੇ ਟੁਟਾ ਸਚ ਇਸਦੇ ਅੰਤਰ ਆਇਆ॥ ਤਿਥੈ ਜੋਤ ਜਾਗੀ ਤਿਥੈ ਦੀਵਾ ਬਾਲਿਆ॥ ਤਿਥੈ ਅੰ
 ਦਰਿ ਚਾਨਣ ਹੋਆ॥ ਕਈ ਸੇਕ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਇਸਦੇ ਅੰਦਰਿ ਵਸਿਆ॥ ਜਾ ਕਈ ਲੋਕ ਇਸਨ ਨਦਰਿ
 ਆਏ॥ ਇਤ ਸੰਜਮ ਤੇ ਲਖ ਗੋਰ ਦੀਵਾ ਲਾਲਿਆ॥ ਤਾ ਸਾਹਿਬੁ ਇਸਨ ਮਿਲਿਆ॥ ਇਤ ਤਨ
 ਲਗੇ ਧਾਈਆ॥ ਏਹੁ ਦੁਨੀਆ ਆਵਣ ਜਾਣੀਆ॥ ਸੁਖ ਹੋਵੈ ਸੇਵਕ ਮਾਣੀਆ॥ ੩॥ ਤਿਸ ਕਾ
 ਪ੍ਰਮਾਰਥ॥ ਤਾ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਿਏ ਸੇਖ ਜੀ॥ ਏਸ ਤਨ ਇਹੁ ਧਾਈ ਲਗੇ ਜੋ ਏਹੁ ਦੁਨੀ
 ਆ ਆਵਣ ਜਾਣੀ ਬੁਝੈ॥ ਇਸਦੇ ਕਮਾਇ ਹਵਸ ਤੁਆ ਵਟੀ ਹੈ॥ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸ
 ਏ ਸੇਈ ਸਹੀ॥ ਸੇਵਾ ਤੇ ਇਸਨ ਸੁਖ ਹੈ॥ ਵਿਚ ਦੁਨੀਆ ਸੇਵਕ ਮਾਈਐ॥ ਤਾ ਦਰਗਹਿ ਖੈ ਸਣ
 ਪਾਈਐ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਧਾਹੁ ਲੁਭਾਈਐ॥ ੪॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਰਥ॥ ਤਾ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆ ਜੇਏ ਸੇਖ ਜੀ ਏਹੁ ਜਗਨ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਜਗਾਇਤ ਦੀਨ ਦੀ ਹੈ॥ ਜੇ ਇਸਨੁ ਏਹੁ ਸੋਝੀ ਹੋਵੈ ਤਾ ਇਹੁ
 ਸਜਗਨ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਕਰੈ॥ ਤਾ ਦਰਗਹਿ ਖੈ ਸਨ ਪਾਵੈ॥ ਤਾ ਦਰਗਹਿ ਵਿਚ ਸਰਖ ਰੂਹੇਵੈ॥ ਤਾ ਸੇਖ
 ਬਿਰਾਹਮ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਨਖ ਰੋਹੇ ਇਕਰਤ ਜੀ ਮਕੀਤੀ॥ ਜੇ ਜੀ ਤੁਖੁ ਦਾਇਨੀ ਮਿਲਿਆ ਹੈ॥ ਅਤੇ
 ਅਸਾਨੁ ਭੀ ਤੁਮਿ ਹਰ ਵਾਨੇ ਹੋਇ॥ ਜੇ ਅਸਾ ਕੁਭੀ ਖੁਦਾਇ ਯਾਦ ਆਵੈ॥ ਤਾ ਸੇਖ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ
 ਪੀਰ ਜੀ ਤੁਧੁ ਤੁਖੁ ਦਾਇਨੀ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਸੇਖ ਦਾਇਨੀ ਵਿਚ ਖੈ ਠਾਥਾ ਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਕਿ ਤੁਖੁ ਦਾਇਨੀ
 ਕਿ ਖੁਦਾਏ ਤੇ ਵਿਚ ਥਾ ਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਦਿਖਾਏ ਹਥਾ ਤੁਮੈ ਕੂਰਸਾ॥ ਤਾ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੇਖ

ਜੀਇਹਜੇਬੰਦਾਹੈ॥ਇਸਬੰਦੇਨੁਪਹਲਾਖੁਦਾਇਦਾਕਰਮਹੈਤਾਪਿਛੇਸਬਦਹੈ॥ਸੇਖਜੀਸੁਰਤ ੨੫੧
 ਹੈਤਾਫਿਰਲੇਇਹੈ॥ਏਤਲੇਇਖਦੁਇਵਿਛਾਵਣੇਵਿਛਾਇਦਾਹੈ॥ਤੁਸੇਖਜੀਇਸਵਿਚਬੈਠਾਸੁਰ
 ਤਿਦੇਘਰਿਵਿਚਬਾਤਾਕਰਦਾਹੈ॥ਤੁਸੇਖਕਹਿਆਨਾਨਕਪੀਰਜੀਮੇਰੇਘਰਚਲੀਏ॥ਤੁਗੁਰੂ
 ਨਕਜੀਕਹਿਆਪੀਰਜੀਅਜੇਤੈਨੁਪਗਦਿਸਨਾਇਆ॥ਪਰਤੁਮੁਕਤਾਹੋਇਆ॥ਤੈਨੁਪੀਰਮਿ
 ਲੇਦਾਫਲਹੋਇਆ॥ਸੇਖਬਿਗਾਹਮਕਹਿਆਜੇਏਨਾਨਕਕੋਹੇਨਾਨਕਵਾਹੁਨਾਨਕਵਾਹੁਖੁਦਾਏ
 ਜੀਨਤੁਨਿਵਾਜਿਆਹੈ॥ਤੁਫੇਰਸੇਖਬਿਗਾਹਮਅਰਜਕੀਤੀਜੇਏਨਾਨਕਜੀਹਿਕਥਿਆਭੀਅ
 ਰਜਹੈ॥ਜੀਜੀਜੇਹੁਕਮਹੋਵੈਤਾਆਖਾ॥ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਜੇਏਸੇਖਜੀਕਹੀਅੰਜੇਤੇਰੇ
 ਜੀਹੈ॥ਤੁਸੇਖਬਿਗਾਹਮਕਹਿਆਜੇਏਨਾਨਕਜੀਜੇਹਿਕਖੁਦਾਇਦੀਵਾਰਬੀਵੈਤੁਅਸੀਨਿ
 ਹਾਲਬੀਵਾ॥ਖੁਦਾਇਦੀਵਾਰਗਾਵਾਹੋ॥ਅਸਕੁਵਾਰਖੁਦਾਇਦੀਸੁਣਾਈਏ॥ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਜੀਸਨਿਕਾਮਨਾਮਿਧਜੇਕਿਛਕੋਈਥਾਛਨਾਕਾਗੰਗੈਸੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੂਰੀਕਰੈ॥ਤੁਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਰਖੁਦਾਇਦੀਕਹਦਾਹੈ॥ਕਿਆਕਹਿਦਾਹੈ॥ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਸਾਕੀਵਾਰ
 ਕੀਤੀ॥ਰਾਗਆਸਾਮਹਲਾ ੧॥ ਵਾਰਸਲੋਕਾਨਾਸ ਸਲੋਕ ॥ ਬਲਿਹਾਰੀਗੁਰਅਘ
 ਏਰਿਉਗਾਫੀਸਦਵਾਰ॥ਜਿਨਮਾਨਸਤੇਦੇਵਤੇਕੀਏਕਰਤਨਲਾਗੀਵਾਰ॥੧॥ਜੇਸਉਚੈਦਾ
 ਉਗਵਹਿਸੁਰਜਚਨਨਹਜਾਰ॥ਏਤੇਚਾਨਣਹੋਇਆਗਰਬਿਨਘੋਰਅਧਾਰ॥੨॥ਨਾਨਕਗੁ
 ਰੂਨਚੇਤਨਮਿਨਾਪਵੈਸੁਰੇਤਾ॥ਛੁਟੇਤਿਲਬਾਅਨੂਜਿਉਸੀਵੈਅੰਦਰਖੇਤਾ॥ਖੇਤੇਅੰਦਰਛੁਟਿਆ
 ਕਹਨਾਨਕਸਹੁਨਾਹਾ॥ਫੁਲੀਅਹੈਫੁਲੀਅਹਿਬਪਨੇਤੀਤਨਵਿਚਸੁਆਹਾ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ਆ

ਪੀਨੇਆਪਸਾਜਿਓਆਪੀਨੇਰਚਿਓਨਾਉ। ਵਜੀਕੁਟਰਤੁਸਾਨੀਮੈਕਰਿਆਸਣਰਿਓਚਾਉ।
 ਵਾਤਾਕੁਟਰਤੁਆਪਤੁਤੁਸਦੇਵਹਿਕਰੇਪਸਾਉ। ਤੁਜਣੇਈਸਕੁਐਦੇਲੈਸਹਿਜੀਵਕਵਾਉ। ਕੁਰ
 ਆਸਣਰਿਓਚਾਉ। ੧॥ ਸਲੋਕਮਹਲਾ ੧॥ ਸਚੇਤੇਰੇਖੰਡਸਚੇਬ੍ਰਹਮੰਡ। ਸਚੇਤੇਰੇਲੋਏ
 ਸਚੇਅਕਾਰ। ਸਚੇਤੇਰੇਕਰਣੇਸਰਬਬੀਚਾਰ। ਸਚਾਤੇਰਾਅਮਰਸਚਾਦੀਬਾਣ। ਸਚਾਤੇਰਾ
 ਹਰਮਸਚਾਫਰਮਾਣ। ਸਚਾਤੇਰਾਕਰਮਸਚਾਨੀਸਾਣ। ਸਚੇਤੁਪਆਖਹਿਲਖਕਰੋਨ। ਸਚੈਸ
 ਕੁਤਾਣਸਚੇਸਭਜੇਗ। ਸਚੀਤੇਰੀਸਿਫਤਸਚੀਸਲਾਹ। ਸਚੀਤੇਰੀਕੁਟਰਤੁਸਚੇਪਾਤਸਾਹ।
 ਨਾਨਕਸਚਧਿਆਇਨਸਚ। ਜੋਮਰਜੀਮੈਸੋਕਚਨਿਕਚ। ੧॥ ਵਡੀਵਡੀਆਈਜਾਵਡਾ
 ਓ। ਵਡੀਵਡੀਆਈਜਾਸਚਨਿਆਉ। ਵਡੀਵਡੀਆਈਜਾਨਿਹਚਲਥਾਉ। ਵਡੀਵਡੀਆ
 ਈਜਾਣੈਅਲਾਉ। ਵਡੀਵਡੀਆਈਬੁਝੈਸਭਭਾਉ। ਵਡੀਵਡੀਆਈਜਾਪੁਛਿਨਾਦਾਤਾ। ਵਡੀ
 ਵਡੀਆਈਜਾਆਪੇਆਪਾ। ਨਾਨਕਕਾਰਨਕਥਨੀਜਾਇ। ਕੀਤਾਕਰਣਾਸਰਬਰਜਾਇ।
 ੨॥ ਇਹਜਗਸਚੇਕੀਧੈਕੋਰਨੀਸਚੇਕਾਵਿਚਵਾਸ। ਇਕਨਾਹਕਮਸਮਾਇਲਏਇਕਨਾ
 ਹਕਮੇਕਰੇਵਿਣਾਸ। ਇਕਨਾਭਾਣੇਕਢਿਲੈਇਕਨਾਮਾਇਆਵਿਚਨਿਵਾਸ। ਏਵਡੀਆਖਨਾ
 ਜਾਪਈਜਿਕਿਸੈਆਣੇਰਾਸ। ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਜਾਈਮੈਜਾਕਉਆਪਕਰੇਪ੍ਰਗਾਸ। ੩॥ ਪ
 ਰਿਤੀ। ਨਾਨਕਜੀਉਉਪਾਇਕੋਸਿਖਨਾਵੈਧਰਮਬਹਾਲਿਆ। ਓਥੇਸਚੇਹੀਸਚਨਿਬਝੇ
 ਚੁਣਵਖਕਢੈਜਜਮਾਲਿਆ। ਬਾਉਨਪਾਇਨਕੁਡਿਆਰਮੁਹਕਾਲੇਦੇਜਕਚਾਲਿਆ। ਤੇਰੇ
 ਨਾਇਰਤੇਸੇਜਿਣਗਏਹਾਰਗਏਸੇਠਗਣਵਾਲਿਆ। ਲਿਖਨਾਵੈਧਰਮਬਹਾਲਿਆ। ੪॥

ਸਲੋਕ॥ ਵਿਸਮਾਦਨਾਦਿਸਮਾਦਵੇਦਾ॥ ਵਿਸਮਾਦਜੀਆਦਿਸਮਾਦਭੇਦਾ॥ ਵਿਸਮਾਦਰੂਪਦਿ ੨੫੨
 ਸਮਾਦਰੰਗਾ॥ ਵਿਸਮਾਦਨਾਗੇਫਿਰਹਿਜੀਤਾ॥ ਵਿਸਮਾਦਪਉਣੁਵਿਸਮਾਦਪਾਣੀ॥ ਵਿਸਮਾਦਮ
 ਗਨੀਖੇਰੁਹਿਵਿਤਾਣੀ॥ ਵਿਸਮਾਦਧਰਤੀ॥ ਵਿਸਮਾਦਖਾਣੀ॥ ਵਿਸਮਾਦਸਾਦਲਗਾਹਿਪਰਾਣੀ॥
 ਵਿਸਮਾਦਸੰਜੋਗਵਿਸਮਾਦਵਿਜੋਗਾ॥ ਵਿਸਮਾਦਕੁਖਵਿਸਮਾਦਭੋਗਾ॥ ਵਿਸਮਾਦਸਿਫਤਵਿਸਮਾ
 ਦਸਲਾਹਾ॥ ਵਿਸਮਾਦਓਝਵਿਸਮਾਦਗਾਹਾ॥ ਵਿਸਮਾਦਨੇੜੋਵਿਸਮਾਦਦੁਗਾ॥ ਵਿਸਮਾਦਵੇਖੋਰੁ
 ਜਗਹਜਗਾਵੇਖਵਿਨ੍ਹਾਣੁਗਹਿਆ॥ ਵਿਸਮਾਦਾ॥ ਨਾਨਕਬੁਝਨਪੂਰੇਭਾਗਾ॥ ੧॥ ਕੁਦਰਤਿਦਿਸੈਕੁ
 ਦਰਤਿਸੁਣੀਐਕੁਦਰਤਿਭੁਓਸੁਖਸਾਗ॥ ਕੁਦਰਤਿਪਾਤਾਈਅਕਾਸੀਕੁਦਰਤਿਸਰਬਅਕਾਰਾ॥
 ਕੁਦਰਤਿਵੇਦਪਰਾਣਕਤੇਬਾਕੁਦਰਤਿਸਰਬਵੀਚਾਰਾ॥ ਕੁਦਰਤਿਖਾਣਾਪੀਣਾਪੈਨਣਾਕੁਦਰਤਿਸਰ
 ਬਪਿਆਰਾ॥ ਕੁਦਰਤਿਜਾਤੀਜਿਨਸੀਰੰਗੀਕੁਦਰਤਿਜੀਆਜਹਾਨਾ॥ ਕੁਦਰਤਿਨੇਕੀਆਕੁਦਰਤ
 ਬਦੀਆਕੁਦਰਤਮਾਨਅਭੁਮਾਨਾ॥ ਕੁਦਰਤਿਪਉਣਪਾਣੀਬੈਸੰਤਰਕੁਦਰਤਿਧਰਤੀਖਾਕੁਸਿਭਤੇ
 ਰੀਕੁਦਰਤਿਤੁੰਕਾਦਰਕਰਤਾਪਾਕੀਨਾਈਪਾਕਾ॥ ਨਾਨਕਹੁਕਮੇਅੰਦਰਿਵੇਖੈਵਰਤੈਤਕੋਤਾਕਾ॥ ੨॥
 ਪਉੜੀ॥ ਅਪੀਨੇਭੋਗਭੋਗਕੋਰੋਇਭੁਜਮਨੁਭੁਓਰਸਿਧਾਇਆ॥ ਵਡਹੋਆਦੁਨੀਦਾਰਗਲ
 ਸੰਗਲਘਾਤਿਚਲਾਇਆ॥ ਅਗੋਕਰਣੀਕੀਰਤਵਾਚੀਏਬਹਿਲੇਖਾਕਰਿਸਮੁਦਾਇਆ॥ ਬਾਓ
 ਨਹੇਵੀਪਉਦਈਸੁਣੁਸੁਣੀਐਕੀਆਰੁਅਇਆ॥ ਮਨਅੰਧੈਨਮਗਵਾਇਆ॥ ੩॥ ਸਲੋਕ
 ਭੋਵਿਚਪਉਣੁਵਹੈਸਦਵਾਉ॥ ਭੋਵਿਚਚਲਹਿਲਖਦਰੀਆਉ॥ ਭੋਵਿਚਅਗਨਕਦਹਿਵਿਗਾਰਾ॥
 ਭੋਵਿਚਧਰਤੀਦਬੀਤਾਰਾ॥ ਭੋਵਿਚਾਇਦੁਫਿਰੈਸਿਰਭਾਰਾ॥ ਭੋਵਿਚਗਜਾਧਰਮਦੁਆਰਾ॥ ਭੋਵਿਚ

ਸੁਰਜਨਭੈਵਿਚਚੰਦਾਕੋਹਕਰੋਨੀਚਲਤਨਾਅੰਤੁ। ਭੈਵਿਚਸਿਧਧਸੁਰਨਾਥ। ਭੈਵਿਚਅਭਾ
 ਭੈਅਕਾਸ। ਭੈਵਿਚਜੇਧਮਹਾਬਲਸੁਰ। ਭੈਵਿਚਆਵਹਿਜਾਵਹਿਪੁਰ। ਸਗਲਿਆਕੁਓਲਿਖਿ
 ਆਸਿਰਲੇਖ। ਨਾਨਕਨਿਰਭਉਨਿਰੰਕਾਰਸਚੇਕਾ॥ ੧॥ ਨਾਨਕਨਿਰਭਉਨਿਰੰਕਾਰਹੋਰਕੇ
 ਤੇਗਮਰਵਾਸ। ਕੇਤੀਆਕਰਨਕਹਾਣੀਆਕੇਤੇਬੇਦਬੀਚਾਰ। ਕੇਤੇਨਚਹਿਮੰਗਤੇਗਿਨਮਰੂਪ
 ਰੇਤਾਸ। ਬਾਜਾਗੀਬਾਜਾਰਮਾਹਿਆਇਕਢਹਿਬਾਜਾਰ। ਗਾਵਹਿਗਜੇਗਾਣੀਆਬੋਲਹਿਅੱਲ
 ਪਤਾਸ। ਲਖਟਕਿਆਕੇਮੰਦਨੇਲਖਟਕਿਆਕੇਹਾਰ। ਜਿਤੁਤਨਪਾਈਆਹਿਨਾਨਕਸੇਤਨਹੋ
 ਵਹਿਛਾਰ। ਗਿਆਨਨਗਲੀਦੁਢੀਐਕਥਨਾਕਰਨਾਸਾਰ। ਕਰਮਮਿਸੇਤਾਪਾਈਐਹੋਰਹਿ
 ਕਮਤਿਹੁਕਮਖੁਆਰ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਨਦਰਿਕਰਹਿਜੇਆਪਣੀਤਾਨਦਰੀਸਤਿਗੁਰਪਾਇਅੰ
 ਏਹੁਜੀਉਬਹੁਤੇਜਨਮਭਰੀਮਿਆਤਾਸਤਿਗੁਰਸਬਦਸੁਣਾਇਆ। ਸਤਿਗੁਰਜੇਵਡਦਾਤਾਕੇ
 ਨਹੀਸਭਸੁਣਿਅਹੁਲੋਕਸਥਾਇਆ। ਸਤਿਗੁਰਮਿਲਿਐਸਚਪਾਇਆਜਿਨੀਵਿਚਹੁਆਪ
 ਗਵਾਇਆ। ਜਿਨਸਚੇਸਚਬੁਝਾਇਆ॥ ੪॥ ਸਲੋਕ॥ ਘੜੀਆਸਭੇਰੋਪੀਆਪਹਰਹਕੀਨੋਗਪਾਲ
 ਗਹਣੇਪਉਣਪਾਣੀਬੈਸਤਿਰਚੰਦਸੂਰਜਅਵਤਾਰ। ਸਗਲੀਧਰਤੀਮਾਲਪੀਨਵਰਤੁਣਸਰਬਜੀਜਾਲਾਨਸਕ
 ਮਸੈਗਿਆਨਵਿਗਾਣੀਪਾਇਗਇਆਜਮਕਾਸਾ॥ ੧॥ ਵਾਇਨਚੇਲੇਨਚਨਗੁਰ। ਪੈਰਹਲਾਇਨਫੇਰਨਸਿਰ
 ਉਰਉਰਗਵਾਝਾਟੇਪਾਇ। ਵੇਖੈਲੋਕਹਸੈਘਰਜਾਇ। ਰੋਟੀਆਕਾਰਣਪਰਹਿਤਾਸ। ਆਪਪਛਾਣੇ
 ਧਰਤੀਨਾਸ। ਗਾਵਨਗੋਪੀਆਗਾਵਨਕਾਨ। ਗਾਵਨਸੀਤਗਜੇਗਾਮ। ਨਿਰਭਉਨਿਰੰਕਾਰਸਚਨਾਮ।
 ਜਾਕਾਕੀਆਸਗਲਜਗਨ। ਸੇਵਕਸੇਵਹਿਕਰਮਚਨਾਉ। ਭੁੰਨਿਰੈਣਜਿਨਾਮਨਚਾਉ॥ ॥

ਸਿਖੀ ਸਿਖੀ ਆਗੁਰ ਵੀਚਾਰਾ। ਨਦਰੀ ਕਰਮ ਲੰਘਾਏ ਪਾਗ। ਕੋਲੁ ਚਰਖਾ ਚਕੀ ਚਕਾ। ॥ ੩੫੩ ॥
 ਲਵਿਰੋਲੇ ਬਹੁਤ ਅਨੰਤ। ਲਾਟੁ ਮਾਧਾਣੀ ਅਨਗਾਹ। ਪੰਖੀ ਭੁੱਭੁਦਿ ਆਲੇ ਨਨ ਸਾਹ।
 ਸੁਏ ਚਾਨ੍ਡ ਭੁਵਾਈ ਐ ਜੰਤ। ਨਾਨਕ ਭੁਭੁਦਿ ਆਗਣਤੁ ਨ ਅੰਤ। ਬੰਧਨ ਬੰਧ ਭੁਵਾਏ ਸੋਏ
 ਪਾਇ ਐ ਕਿਰਤ ਨ ਚੈ ਸੁਭ ਕੋਇ। ਨਚਿ ਨ ਚਿਹ ਸਾਹਿ ਚਲਹਿ ਸੇਰੇਇ। ਓਤੁ ਨ ਜਾਈ ਸਿਧੁ ਨਾ
 ਹੋਇ। ਨਚ ਏਕੁ ਦਣੁ ਮਨ ਕਾ ਚਾਉ। ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਮਨ ਭੁਭੁਤਿ ਨਾਮ ਨ ਭਾਉ। ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ
 ਨਾਉ ਤੇਗ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ ਨਾਇਲ ਇਐ ਐ ਨਰਕ ਨ ਜਾਈ ਐ। ਜੀਉ ਪਿਤ੍ਰ ਸੁਭਾਤਿ ਸਦਾ ਦੇਖ ਜੇ
 ਆਖ ਗਵਾਈ ਐ। ਜਿਲੇ ਰੂਹਿ ਚੰਗਾ ਆਪਣਾ ਕਰਿ ਪ੍ਰੀਤੁ ਨੀਚ ਸਦਾਈ ਐ। ਜੇ ਜਰਵਾਣੁ
 ਪਰਹਰੈ ਜਰਵੇ ਸਕਰੇ ਦੀ ਆਈ ਐ। ਕੋਰਹੈ ਨ ਭੁਰੀ ਐ ਪਾਈ ਐ। ॥ ੨ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ਮੁ
 ਸਲਾਮਾਨਾ ਸਿਫਤਿ ਸਰੀ ਅਤੁ ਪਨਿ ਪਕਿ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰ। ਬੰਦੇ ਸੇਜ ਪਵਹਿ ਵਿਚ ਬੰਦੀ ਦੇਖ
 ਏਕੁ ਉਦੀਵਾਰ। ਹਿੰਦੂ ਸਾਲਾਹੀ ਸਾਲਾਹਿ ਨਦਰ ਸਨ ਰੂਪ ਅਪਾਰ। ਤੀਰਥ ਨਾਵਹਿ ਅਰ
 ਚਾ ਪੂਜਾ ਅਗਰਵਾ ਸਬਹੁ ਕਾਰ। ਜੋਗੀ ਸੁੰਨ ਧਿਆਵਹਿ ਜੇਤੇ ਅਲਖ ਨਾਮ ਕਰਤਾਰ।
 ਸੁਖ ਮਮਰਤਿ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾਇਆ ਕਾ ਅਕਾਰ। ਸਤੀ ਆਮਨ ਸੰਤੋਖ ਭੁਪ ਜੈ ਦੇਣੈ ਕੋ
 ਵੀਚਾਰ। ਦੇਵੇ ਮੰਗਹਿ ਸੈਹ ਸਾਗੁਣਾ ਸੋਭ ਕਰੇ ਸੀਸਾਰ। ਚੋਗ ਜਾਗਤੈ ਕੁਨਿਆਰਾ ਬਰਾਬ
 ਵੇਕਾਰ। ਇਕੋ ਹੋ ਦਾਖਾਇ ਚਲਾਹੈ ਐ ਬਾਉਤਿ ਨਾਭਿ ਕਾਈ ਕਾਰ। ਜਲ ਬਲਿ ਜੀਆਪੁ
 ਰੀਆਲੋ ਆਮ ਕਾਰਾ ਅਕਾਰ। ਓਇ ਜਿ ਆਖਹਿ ਸੁਤੈ ਜਾਣਹਿ ਤਿਨ ਭੀ ਤੇਰੀ ਸਾਰ। ਨਾ
 ਨ ਭਗਤਾ ਭੁਖ ਸਲਾਹਿ ਨ ਸੁਚ ਨਾਮ ਅਧਾਰ। ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਰਹੇ ਨਿਰਾਤੀ ਗੁਣ ਵੀਤਿ ਆਪ

ਛਾਗ ॥੧॥ ਸਟੀਮੁ ਸਲਾਮਾਨ ਕੀ ਪੇਛੈ ਪਈ ਕੁਮਿਆਰਾ ॥ ਪੜ੍ਹ ਕੁੰਝੇ ਇਟਾ ਕੀ ਆਜਲ ਦੀ ਕਰੇ
 ਪੁਕਾਰਾ ॥ ਜਲਿ ਜਲਿ ਰੋਵੈ ਬਾਮਨੀ ਸੁਨੁ ਸੁਨਿ ਪਵਹਿ ਅੰਗਿਆਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਕਰਤੇ ਕਾਰਣ
 ਕੀਆ ਸੋ ਜਾਣੈ ਕਰਤਾਰਾ ॥੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ਬਿਨਸਤਿ ਗੁਰ ਕਿਨੇ ਨ ਪਾਇਓ ਬਿਨਸਤਿ ਗੁਰ
 ਕਿਨੇ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚ ਆਪ ਗਥਿ ਨ ਕਰਿ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਖਸੁ ਏਇਆ ॥ ਸਤਿਗੁ
 ਰ ਮਿਲਿ ਮੈ ਸਦਾ ਮੁਕਤਿ ਹੋ ਜਿਨ ਵਿਚ ਹੁਮੈ ਹੁਕਮੁ ਏਇਆ ॥ ਉਤਮੁ ਏਹੁ ਬੰਗਿ ਗਰਹੈ ਜਿਨ ਸਚੇ
 ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥ ਜਗ ਜੀਵਨ ਦਾਤਾ ਪਾਇਆ ॥੩॥ ਸਲੋਕ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਆਇਅ
 ਹਉ ਵਿਚ ਗਇਆ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਜੰਮਿਆ ਹਉ ਵਿਚ ਮੁਇਆ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਦਿਤਾ ਹਉ ਵਿਚ ਲਇ
 ਆ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਖਾਇਆ ਹਉ ਵਿਚ ਗਇਆ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਸਾਚਿਆਰ ਕੁਨਿਆਰਾ ॥ ਹਉ ਵਿਚ
 ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਅਵਤਾਰਾ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਹੋਸੈ ਹਉ ਵਿਚ ਰੋਵੈ ॥ ਹਉ
 ਵਿਚ ਕੁਰੀਅੈ ਹਉ ਵਿਚ ਪੈਵੈ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਜਾਤੀ ਜਿਨ ਸੀਧੈਵੈ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਮੁਰਖ ਹਉ ਵਿਚ ਸਿ
 ਆਣਾ ॥ ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਾ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਮਾਇਆ ਹਉ ਵਿਚ ਛਾਇਆ ॥ ਹਉ ਮੈ ਕਰ
 ਕਰਿ ਜੰਤੁ ਪਾਇਆ ॥ ਹਉ ਮੈ ਬੁਝੈ ਤਾਵਰ ਸੁਝੈ ॥ ਗਿਆਨ ਵਿਹੁਣਾ ਕਥ ਕਥ ਲਝੈ ॥ ਨਾਨਕ ਕ
 ਕ ਮੀਲਿ ਖੀਅੈ ਲੇਖਾ ਜੇਗਾ ਵੇਖਾ ਹਿਤੇ ਗਾਵੇਖਾ ॥੪॥ ਹਉ ਮੈ ਏਹਾ ਜਾਤੁ ਹੋਹਉ ਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਇਅ
 ਹਉ ਮੈ ਏਈ ਬੰਧਨਾ ਫਿਰ ਫਿਰ ਜੇਨੀ ਪਾਇਆ ॥ ਹਉ ਮੈ ਕਿਥਹੂੰ ਪਜੇ ਕਿਤੁ ਸੰਜਮਾਇਹੁ ਜਾਇਆ ॥ ਹਉ
 ਮੈ ਏਹੁ ਕਮਹੈ ਪਾਇਆ ਕਿਰਤ ਫਿਰਾਇਆ ॥ ਹਉ ਮੈ ਦੀਰਘ ਰੋਗ ਹੋਵਾਰੂ ਕੀ ਇਸਮਾਹਿ ॥ ਕਿਰਪਾ
 ਕਰੀ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦ ਕਮਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਸੁਣਹੁ ਜਨਹੁ ਇਤ ਸੰਜਮ ਦੁਖ ਜਾਹਿ ॥੫॥

ਪਉੜੀ॥ ਸੇਵਕੀਤੀਸੰਤੋਖਈਜਿਨੀਸਚੇਸਚੁਧਿਆਇਆ॥ ਉਨੀਮਦੇਪੈਰਨਰਬਿਓਨਕੜ ੩੫੪
 ਸੁਕਰਤਧਰਮਕਮਾਇਆ॥ ਉਨੀਦੁਨੀਆਂਤੋਰੇਬੰਧਨਅਨਪਾਈਬੋਝਾਖਾਇਆ॥ ਤੁੰਬਖ
 ਸੀਸੀਅਗਲਾਨਿਤਦੇਵਹਿਚਨਾਇਆ॥ ਵਡਿਆਈਵਡਾਪਾਇਆ॥ ੧॥ ਸੋਲੋਕ॥ ਪੁੰਗਖਾਂ
 ਧਿਰਖਾਤੀਰਥਾਤਟਾਮੇਘਾਖੇਤਾਹਾ॥ ਦੀਪਾਲੇਆਮੰਡਲਾਖੰਡਾਵਰਭੰਡਾਹਾ॥ ਅੰਤੁਜਜੇਰਜਓ
 ਤੁਝਾਖਾਈਸੇਤੁਜਾ॥ ਸੋਮਿਤਜਾਣੇਨਾਨਕਾਸਰਾਮੇਗਜੰਤਾਹਾ॥ ਨਾਨਕਜੰਤਉਪਾਇਕੈਸੀਮਾਏ
 ਸਤੁਨਾਹਾ॥ ਜਿਨਕਰਤੇਕਰਣਾਕੀਆਚਿਤਾਉਕਰਣੀਤਾਹਾ॥ ਸੋਕਰਤਾਚਿਤਾਕਰੈਜਿਨਉਪਾ
 ਇਆਜਗਾ॥ ਤਿਸਜੁਹਾਰੀਸੁਅਸਤਿਤਿਸਤਿਸਦੀਬਾਣਅਭੁਗਾ॥ ਨਾਨਕਸਚੇਨਾਮਾਬਿਨਕਿ
 ਆਟਿਕਾਕਿਆਤੁਗਾ॥ ੧॥ ਲਖਨੇਕੀਆਚੰਗਿਆਈਆਲਖਪੁੰਨਾਪਰਵਾਣਾ॥ ਲਖਤਪਉ
 ਪਰਤੀਰਥਾਸਹਜਜੇਗਾਬਿਬਾਣਾ॥ ਲਖਸੁਰਤੁਣਸੰਗਰਾਮਰਣਮਹਿਛੁਟਹਿਪਗਾਣਾ॥ ਲਖਸੁ
 ਰਤੀਲਖਗਿਆਨਧਿਆਨਪ੍ਰੀਅਹਿਪਾਠਪੁਗਾਣਾ॥ ਜਿਨਕਰਤੇਕਰਣਾਕੀਆਇਬਿਆਆ
 ਵਣਜਾਣਾ॥ ਨਾਨਕਮਤੀਮਿਥਿਆਕਰਮਸਚਾਨੀਸਾਣਾ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਚਾਸਾਹਿਬਇਕਤੂ
 ਜਿਨਸਚੇਸਚਵਰਤਾਇਆ॥ ਜਿਸਤੁੰਦੇਹਿਤਿਸਮਿਲੈਸਚਤਾਤਿਨੀਸਚਕਮਾਇਆ॥ ਸਤਿ
 ਗੁਰਮਿਲਿਐਸਚੁਪਾਇਆਜਿਨਕੈਹਿਰਦੇਸਚਵਸਾਇਆ॥ ਮੁਹਖਸਚੁਨਜਾਣਨੀਮਨਮੁਖੀ
 ਜਨਮਗਵਾਇਆ॥ ਦਿਚਦੁਨੀਆਕਾਹੇਆਇਆ॥ ੮॥ ਸੋਲੋਕ॥ ਪਨਪਨਗਡੀਲਦੀਅਹਿ
 ਪਨਪਨਿਭੁਰੀਅਹਿਸਾਥਾ॥ ਪਨਿਪਨਿਥੇਨੀਪਾਈਐਪਨਿਪਨਿਗਡੀਆਹਿਖਾਤਾ॥ ਪਨੀਐਜੇ
 ਤੇਬਰਸਬਰਸਪਨੀਐਜੇਤੇਮਾਸਾ॥ ਪਨੀਐਹਿਜੇਤੀਆਰਜਾਪਨੀਅਹਿਜੇਤੇਸਾਸਾ॥ ਨਾਨਕ

ਸੇਖੇਇਕਗਲਹੋਰਹਉਮੇਸੁਖਣਸੁਖਾ॥ ੧॥ ਲਿਖਲਿਖਪਨਿਆਤੇਤਾਕਨਿਆਘਰੁਤੀ
 ਰਸੁਕੁਵਿਆਤੇਤੋਲਵਿਆਘਰੁਭੇਖਕੀਆਦੇਹੀਦੁਖਦੀਆਸਹੁਦੁਜੀਆਮਪਣਾਕੀਆ
 ਅੰਨਖਾਇਆਸਾਦਿਗਵਾਇਆਘਰੁਦੁਖਪਾਇਆਦੁਜਾਭਾਇਆਘਸਤੁਨਪਰੇ
 ਅਹਿਨਿਸਕਹਰੇ। ਮੇਨਵਿਗੁਤਾਕਿਉਜਾਗੇਗਰਬਿਨਸੁਤਾਪਗਉਪੇਤਾਣਾਮਪਣਾਕੀਆ
 ਕਮਾਣਾ। ਅਲਮਲਖਾਈਸਿਰਛਾਈਪਾਈ। ਮੁਰਖਅਧੇਪਤਿਗਵਾਈ। ਵਿਣਨਾਵੈਕਿਛੁਥ
 ਇਨਪਾਈ। ਰਹੈਬਿਧਾਣੀਮਸ਼ੀਮਸਾਣੀ। ਅੰਧੰਨਜਾਣੈਫਿਰਪਛੁਤਾਣੀ। ਸਤਿਗੁਰਭੇਟੇਸੇਸੁ
 ਖਪਾਈ। ਹਰਿਕਾਨਾਮਮੰਨਵਸਾਇ। ਨਾਨਕਨਦਰਕਰੇਸੇਪਾਏ। ਆਸਅੰਦੇਸੇਤੇਨਿਹਕੇਵਲ
 ਹਉਮੈਸੁਬਦਜਲਾਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਕੁਗਤਿਤੇਰੇਮਨਭਾਵਦੇਦਰਸੇਚਿਨਕੀਰਤਨਗਾਵੇ
 ਨਾਨਕਕਰਮਾਧਾਹਰੇਦਰਦੋਇਨਲਹਨੀਧਾਵਦੇ। ਇਕਮੁਸਨਬੁਝਨਆਪਣਾਅਣਹੋਣਾ
 ਆਪਗਣਾਇਦੇ। ਹਉਢਢੀਕਾਨੀਚਜਾਤੋਹਉਤਮਜਾਤੁਸਦਾਇਦੇ। ਤਿਨਮੰਗਾਜਿਤੁ
 ਝੈਧਿਆਇਦੇ॥ ੯॥ ਤਾਸੇਖਬਿਰਾਹਮਕਹਿਆਤੂੰਮੇਰਾਪੀਰਹੈਅਤੇਮੈਤੇਰਾਮੁਰੀਦਹਾਂ। ਸੇ
 ਖਬਹੁਤਤਵਜਾਕੀਤੀ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਾਸੋਵਿਦਹੋਇਆ। ਗੋਸਟਿਪੂਰੀਪੂਰੀਹੋਈ
 ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਹੁਗੁਰੂ॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਤੇਭਾਈਬਾਲਾ
 ਤਲਵੰਡੀਆਏ। ਅਗੋਚਾਚਾਲਾਸੁਚੰਬਨਿਆਆਖੇਭਾਈਕਾਸੁਚਲਗਇਆ। ਅਤੇਭ
 ਕੀਧੀਧੀਭੀਚਲਗਈ। ਤੂੰਮੇਰੀਧਾਹਾਰੈ। ਜੇਤੁਆਖੇਗਾਸੇਮਨਾਗਾ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਕਹਿਆਚਾਚਾਲਾਸੁਅਸਭੀਜਵਣਹੋਰਹਣਨਾਹੀ। ਤਾਂਲਾਸੁਵੇਦੀਕਹਿਆਭਲਾਜੀ॥

ਤੇਰੇ ਮਨ ਅਵੈ ਸਾਈ ਅਸਾ ਮਨ ਨੀ। ਭਾਗੁ ਰੂਨਾ ਨ ਕਜੀ ਪੰਝਾ ਦਿਨ ਤਿਸ ਵੰਡੀ ਰਹਿਆ। ਫੇਰ ਪ ੩੫੫
 ਪੇਕੇ ਅਇਆ ਨਾ ਲੇਭਾਈ ਬਾਲਾ ਆਹਾ ਜਗ ਰਹਣ ਲਗੇ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਮਾਤਾ ਚੋਈ ਆਖਿਆ ਭ
 ਈ ਬਾਲਾ ਹੁਣ ਤੂੰ ਤਪੇ ਨੂੰ ਟਿਕ ਦੇਹ। ਬਹੁਤੇਰਾ ਸੇਫਿਰ ਆਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦਿਨ ਅਸਾ ਪਾਸ ਰਹ
 ਣ ਦੇਹ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਤੂੰ ਮੈਂ ਨੂੰ ਦਿਵਾ ਦੇਹ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
 ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਜਿਥੇ ਰਹੈਗਾ ਤਿਥੇ ਨਾ ਲਹੈਗਾ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਫੇਰ ਆਖਿਆ ਜੀ ਚਲ ਦੁਰ ਹੁਣ
 ਕਰਤਾਰ ਗੋਚਰਾਹੈ। ਪਰ ਜੀ ਪਿਛੇ ਤੁਸਾਰੇ ਕਉ ਦਿਹੋ ਸੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
 ਅਸਾਰੇ ਪਿਛੇ ਇਕ ਲਹਣਾ ਪਤਰੇ ਫੇਰ ਤਿਹਣ ਦਾ ਪੁਤਾ ਅਸਾ ਨ ਮਿਲੇਗਾ। ਓਹ ਪਿਛੇ ਅਸਾਰੇ ਬ
 ਹਿਗਾ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਓਹ ਕੁਛ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਸੁਣ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਓਹ ਤੀ ਅਸਾ ਜੇ ਹਾਹੇ ਦੇਗਾ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਤੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦ
 ਗਦੀ ਕਿ ਆਖ ਬਗਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਰੇ ਟੀ ਅਤੇ ਕਪੜੇ ਦੀ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਦੇਗੀ
 ਪਿਛੇ ਲਗਨਿ ਫੇਰ ਸੀ। ਅਤੇ ਓਹ ਵਸਤੁ ਲਹਣੀ ਹੋ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਵਿਦਾ ਲੀਤੀ। ਤਿਸ ਵ
 ਡੀ ਗਇਆ। ਤਾਂ ਸੁਣ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਹ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੈਤ ਉ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਿਚ ਭੇਦ ਭੋਨ ਕੁਛ ਨ
 ਹੀ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਥੋਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਨੁਖ ਬਰ ਆਹੀ। ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਅਖੀ ਰਿਠਾਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਲਿਖਾਇਆ ਹੈ
 ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਿਛੇ ਦੀ ਸਾਰ ਮੈਂ ਨਾ ਹੀ ਜਾਣਦਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਅਸਾ ਨ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਵਰਸਨ ਕਰਵਾਇਆ। ਕਰਤਾਰ ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਬਹੁਤ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ
 ਖਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਥੋੜਾ ਸਭੇਹ ਕੀ ਕਤ ਲੀਤੀਆ। ਪਰ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਹਕੀਕਤ ਦੇਹ। ਤੁਸਾ ਲਕਿਉ ਕਰਹੇ

ਈ। ਤਾਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਅਥਾਖਿ ਆਗੁਈ ਬਾਲਾ ਅਸਾਡੀ ਹਕੀਕਤ। ਅਸਾਨਾ ਲੋਇਓਈ। ਜੇਅ
 ਸੀਕਾਗੁ ਕੇਚਲੇ ਆਹੇ ਸਮੇਤ ਟਬਰ ਦੇ ਵੀ ਪਰਸਣਾ। ਅਸਾ ਅਗੇ ਸੁਣਿਆ ਆਹਾ। ਜੇਇਕ ਨਾਨ
 ਕ ਦੇ ਵੀ ਖੜੀ ਹੋਤੁ ਪਾਹੇਇ ਆਹੇ। ਅਸਾ ਅਥਾਖਿ ਆਜੇ ਆਏ ਹਾਂ ਤੁਓ ਸਦਾ ਭੀ ਦਰਸਨ ਕਰਜਾ ਵੀਏ
 ਤੁਅਸਾ ਜਾਇਗੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ। ਜਾਅਸਾ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ਤੁਅਸਾ ਭੋਰੇ ਮਰੇ
 ਸੀਤੁ ਲੋਇਗਾਇਆ। ਤੁਅਸਾ ਨਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਕਿਭਾਈ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿਐਹੈ। ਭਾ
 ਈ ਸਿਖਾਤੁ ਸੀਕਿਓਹੈ। ਅਸਾ ਅਥਾਖਿ ਆਜੀ ਜੀਗਲੇ ਦੇਗਿ ਗਏ ਆਹੇ। ਅਤੇ ਨਾਉ ਲਹਣਾਹੈ।
 ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆਤੁ ਸੀਹੋ ਦੇ ਕਉਣਹੈ। ਤੁਅਸਾ ਅਥਾਖਿ ਆਜੀ ਅਸੀਖੜੀ ਤਿਹਣਹੈ
 ਹਾਂ। ਅਤੇ ਜਾਕੇ ਵੀ ਦੀਚਲੇਹਾਂ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾਸਹਿਇ ਆਜਾਹੁ ਦੇ ਵੀ ਪਰ
 ਸਿਆਵੇ। ਤਾਫੇਰ ਅਸਾ ਅਥਾਖਿ ਆਜੀਹੁਣ ਅਸਾ ਭਾਜਾਵਣਾ ਰਹਿਆ। ਜਿਤੁ ਦਾਸਤੇ ਉਥੇ ਜਾਏਹਾਂ
 ਸੋਇਥੇ ਹੀ ਕੰਮ ਪੁਰਾਹੇਇਆ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣਭਾਈ ਲਹਣਿਆਤੁ ਉਅਸਾ ਪਾਸੋ
 ਕੁਲੁ ਲਹਣਾਹੈ ਸੋਲੈ ਸੀ। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜਾਮੈ ਆਪਣਾ ਵਖਤ ਦੇਖਾ ਮੇਰੇ ਜਿਤੁ ਨੇਬੀਧਨ ਆਹੇ
 ਸਰੀਰ ਦੇ ਸਤੁਤੁਟ ਗਏ। ਅਤੇ ਜੇਮੈ ਪਾਸੋ ਦੂਰ ਹੋਵਦਾ ਹਾਂ ਤੁਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਹਤੁਹੈਇ ਜਾਏਹੈ ਨਾ। ਤਾਗੁਰੁ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਾਹਿਭਾਈ ਲਹਣਾਹੁਣੁ ਤੁਆਪਣੇ ਪਰਜਾਹਿ। ਅਤੇ ਕਈ ਲੇਨੂੰ ਲੈਜਾਹਿ।
 ਤੁਮੈ ਜਾਵਾਨਾਹੀ। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲਾਇਉ ਅਸਾਨਾ ਲੋਇਈ। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲੇ ਅਥਾਖਿ ਆਗੁਰੁ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਤਉ ਵਿਚਭਿਨ ਭੇਦ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈਥੋ ਪੜਦਾ ਕੋਈ ਨਾਹੁਗੁਰੁ
 ਅਤੇ ਤੁਸਾਜੇ ਪੜਦਾ ਰਖਿਆ ਸੋ ਕੁਛੁ ਅਸਾ ਵਿਚ ਪਾਟਾਤੁ ਸਾਡੀ ਠਾਹੈ ਸੀ। ਤਾਤੁਸਾ ਅਸਾ ਪਾਸੋ

ਨਵਾਰਥਿਆਹੈ। ਤੁਹਾਗੁਰੂ ਅੰਗਦਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੇ ਤੁਸਾ ਪਸੈ ਅਸਾ ਪੜਦਾ ਗਥਿਅੰ ੩੫੬
 ਹੈ। ਸੋ ਤੁਸੀ ਜਾਹਰ ਕਰੋ। ਤੁਹਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜਿਤ ਸੀ ਜੋ ਗਤੁ ਸਾਧਾ ਨਾਉ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਅੰਗਦ ਗਥਿਆਹੈ ਸੋ ਤੁਸੀ ਜਾਹਰ ਕਰੋ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਆਪਣੇ ਜੀ ਵਿਚ ਸਮਝਿ
 ਆਜੇ ਏਹੁ ਪੁਰਾ ਪਰਖੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਪਸੈ ਪਰਖਣਾ ਭੁਲਾਨਾਹੀ। ਏਹੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਾਲ ਰਹਿ
 ਆਹੈ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮੈ ਤੈਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਅ
 ਤੇ ਅਸਾ ਨੂੰ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਹਰ ਕੀਤਾ ਏਹੁ ਭੀ ਹਿਕਮੈ ਸਾਰੇ ਵਿਚ ਸੁਹਰਤ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਸ
 ਨੂੰ ਜੇ ਗੁਪਤ ਗਥਿ ਓਸ ਸੋ ਅਸੀ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਜੇ ਤੁਸਾ ਉਪਰ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਬਹੁਤ ਹਦ ਖੀਖੁ ਸੀਅ
 ਹੈ। ਤੁਹਾ ਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀ ਹੋਰ ਏਹ ਲੇਨ ਪਵੇ ਤੁਸੀ ਮੇਰੀ ਓਹ ਨਿਸਾਕ
 ਰੋ ਜਿਤ ਬਾਬਤ ਤੁਸਾ ਸਾਨ ਉਮੰਗਦ ਗਥਿਆਹੈ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
 ਏਕ ਦਿਨ ਮੈ ਬਾਹਰੇ ਗਾਇ ਦੇਵਾਸਤੇ ਪਾਹਿਅਦਾ ਸੀ। ਭੂਈ ਲਾਧੋ ਇਕਰ ਬਧਾ ਅਤੇ ਸਿਰ
 ਤੇ ਚਾਇਲ ਇਆ ਆਹਾ। ਅਰੇ ਮਾਤੁ ਚੋਣੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਬੈਠੀ ਆਹੀ। ਮੇਰੇ
 ਪਾਸਿ ਆਤੇ ਮੈਲੀ ਆਛਿਟਾ ਪਈ ਆ ਆਹੀ ਆ। ਮਾਤੁ ਚੋਣੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁ ਆਖਿਆ
 ਤੁਪਾ ਜੀ ਕੁਛ ਦਯਾ ਦਾ ਭੁਓ ਕਹਿਆ ਹਿਭੀ ਖੜੀ ਦਾ ਪਤ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ
 ਮਲੇ ਦੀ ਪੀਏ ਏਹੁ ਛਿਟਾ ਨਾਹੀ ਏਹੁ ਦਰਗਾਹਿ ਦਾ ਕੰਗ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਇਉਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮੇਰਾ ਨਾਉ
 ਅੰਗਦ ਗਥਿਆ। ਤੁਹਾ ਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਕਰ ਇਤਨਾ ਵਲ ਸਿਖਾ ਪਾ
 ਸੋ ਕਰ ਦੇਹੈ। ਅਤੇ ਅਕੇਤਾ ਆਖੇ ਤੁਸੀ ਸਿਖ ਨਹੀ। ਤੁਹਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਆਖਿਆ ਸੁਣ

ਗੁਰਾਈ ਬਾਲਾਇ ਕਵਿ ਨ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਦੁਹਾ ਪੁਰਾਨ ਲੈ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਬੈਠੀ ਆਹੀ॥
 ਆਖਣ ਲਗੀ ਜੀ ਤੂੰ ਜੋ ਆਪਣੀ ਵਸਤੁ ਪੁਰਾਨ ਹੋਇ ਆਪ ਗਾਏ ਘਰ ਘਰ ਦਾਹੈ॥ ਤੁਹਿਨੂੰ ਏਹਾ
 ਲਭੁ ਲੀਨਾ ਹੀ॥ ਜੋ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਨ ਹੋਇ ਆਪ ਗਾਏ ਪੁਰਾਨ ਦੇਣ ਜੋਗੇ॥ ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ
 ਨਜਰ ਇਕ ਸਚ ਹੀ ਉਪਰ ਜਾਇ ਪਈ ਮਈ ਪਈ ਆਹੀ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੁਤ ਸਿਰੀ
 ਚੰਦ ਏਹ ਚੁਹੀ ਮਈ ਪਈ ਹੋਏ ਹੁਇ ਬੇਪਈ ਭੁਲੀ ਨਾਹੀ ਤੂੰ ਪੈਰ ਦੇ ਅਗੁਠੇ ਨਾਸਟ ਮਜੇ ਪਰੇ ਜਾ
 ਇ ਪਵੈ॥ ਤੁੰ ਅਗੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਆਖਿਆ ਮਹੋ ਜੀ ਮਸਾਂ ਜੋ ਹੋਇ ਸਟੀ ਬਹੁਤ ਭੈਰੋ ਹੈ ਨਾ॥ ਜੋ
 ਖਭਾ ਦੇ ਕਬੂਤਰ ਭੁਭਾਵ ਦੇ ਹੈ ਨਾ॥ ਅਤੇ ਖਸਾ ਰੂਪੀ ਆਨੰ ਬਿਲੀ ਆ ਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨਾ॥ ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਚੁਪ ਕਰਿ ਗਹਿਆ॥ ਜਾਸਾਇ ਤੁਹਾ ਜਗੀ ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬਚਾ ਅੰਗ ਦਾ
 ਏਹ ਚੁਈ ਮਈ ਪਈ ਹੋਇ ਸਤਾਈ ਪੈਰ ਦੇ ਅੰਗੁਠੇ ਨਾਸਟ ਬਛੁਰੇ ਪਰੇ ਜਾਇ ਪਵੈ॥ ਤੁੰ ਮੈ ਅੰ
 ਗੁਠੇ ਨਾਸਟ ਬੀਤਾ ਜਾਇ ਕਿਤੇ ਵਲ ਪਈ॥ ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਲੇ ਪੀਏ ਏਹ ਪਰਾ
 ਏ ਪੁਤ ਅਤੇ ਏਹੁ ਆਪਣੇ ਪੁਤ ਮੈ ਕਿਆ ਕਰਾ॥ ਜਿਸਤਾਈ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਵੈ ਸੋਈ ਲੇਵੈ॥ ਤੁੰ ਭੁ
 ਈ ਬਾਲਾ ਮਸਾਗੁ ਨਾਭੀ ਅੰਗ ਦਇਉ ਹੋਇ ਆ॥ ਤੁਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਮਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਨਹੋਰ
 ਬਿਸਵਾਸ ਪਾਇ ਆਹੈ॥ ਮੈ ਵਿਚ ਵਡਾ ਕੋਈ ਅਵਗੁਣ ਹੈ ਜੋ ਤਸੀ ਘੜੀ ਘੜੀ ਪੜਦਾਰ ਖੰਦੇ ਹੈ
 ਤੁਫੇਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਕਹਿਆ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾਇ ਕਵਿ ਨ ਮੈ ਭੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬੁਝਾ ਭੀ ਗਾਜਰ ਅ॥
 ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸਾ ਜਾ ਅਧੀਰ ਤੁਹਾ ਹੀ ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਜੋ ਦੇਖ ਬੁਝਾ ਰਾਤ
 ਕਿਤ ਨੀ ਹੈ॥ ਤੁਹਾ ਬੁਝਾ ਦੇਖੈ ਤੁੰ ਅਧੀਰ ਤੁਹੈ॥ ਤੁਹਾ ਬੁਝੇ ਅੰਦਰ ਆਇ ਕੋ ਆਖਿਓ ਸਜੀ ਅਧੀਰ ਤੁ

ॐ। ਤੁਫੇਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀ ਕਹਿਆ ਧੁਨਿਆ ਮੈ ਜਾਣਦਾ ਹੋ ਜੋ ਰਾਤ ਪਹਰ ਹੈ। ਤੁਫੇਰ ਦੇਖਾ। ਤਾਬ ੩੫੭
 ਨਾਥਾ ਹਿਰਫੇਰ ਦੇਖਣਗਾਇਆ। ਦੋਖੇਤਾਂ ਅਧੀਰਾਤਿ ਹੈ। ਫੇਰ ਆਇਆ ਬਿਓਸ ਜੀ ਅਧੀ
 ਰਾਤਿ ਹੈ। ਤੁੰਤੀ ਸਰੀਵਾਰੀ ਫੇਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀ ਆਖਿਆ ਜੋ ਰਾਤ ਪਹਰਿ ਹੈ। ਤੁੰਤੀ ਸਰੀਵਾਰੀ
 ਫੇਰ ਬੜੇ ਅਧੀਰਾਤ ਕਹੀ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾਭਾਈ ਬੁਨਾਥਾ। ਫੇਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਬਚਾ ਅੰਗਦਾ ਦੇਖ ਰਾਤ ਕਿਤ ਨੀ ਹੈ। ਜਾ ਮੈ ਜਾਇ ਬਾਹਰਿ ਦੇਖ ਤੁੰਤੀ ਅਧੀਰਾਤ
 ਹੈ। ਤੁਫੇਰ ਮੈ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਧੀਰਾਤ ਹੈ। ਤੁਫੇਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀ ਆਖਿਆ ਬਚਾ ਅੰਗਦਾਰ
 ਤਪਹਰ ਹੈ ਤੁੰਤੀ ਜਾਰ ਦੇਖਾ। ਤੁੰਤੀ ਮੈ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਸਮਝੀ ਜੋ ਰਾਤ ਅਧੀਰਾਤ ਪਹਰ ਦਾ ਲੇਟ ਹੋਰ
 ਹੈ। ਤੁੰਤੀ ਮੈ ਆਖਿਆ ਜੀ ਰਾਤ ਪਹਰ ਹੈ ਮੇਰੀ ਆਖੀ ਆਵਿਚ ਦੁਟ ਆਹਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀ ਬੁ
 ਤਖੁਸੀ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਆਖਿਓ ਸਬ ਚਾਕਰਤਾਰ ਅਗੇ ਮਥਾਟੇ ਕਾ ਅਗੇ ਬੁੜੇ ਵਟ ਖਾਧਾ। ਤੁਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀ ਕਹਿਆ ਧੁਨਿਆ ਅੰਗਦ ਅਗੇ ਮਥਾਟੇ ਕਾ ਅਗੇ ਬੁੜੇ ਵਟ ਖਾਧਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀ
 ਕਹਿਆ ਧੁਨਿਆ ਵਟ ਨਖਾਇ। ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਈਵੇ ਆਹਾ। ਤੁਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸਨਾ ਲਇ
 ਦੁਹੋਈ। ਤੁਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਘਨੀ ਘਨੀ ਪਟ ਕਿਉ ਰਖ ਦੇਹੋ। ਤੁਗੁਰੂ ਅੰਗ
 ਦਥੋਲਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮੁਖ ਮਧਮ ਹੈ ਅਤੇ ਮਹਮਾ ਅਗਾਧ ਹੈ। ਆਖਣ ਦੀ ਨਾਹੀ ਅੰਦਰ ਜਰਣ ਦੀ
 ਹੈ। ਤੁਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਆਖ ਜੀ। ਤੁਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸਿਖੀ
 ਅਭਿਖੀ ਹੈ। ਤੁਸੁਭੇ ਕੁਸੁ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਪਰਏ ਹੁਣੀ ਆਦੀ ਵਰਤੁਣ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਧੀ ਆਹੀ ਜੋ ਨਜਰਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕਜੀ ਦੀ ਪਈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀ ਕਹਿਆ ਬਚਾ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂਰਤੀ ਬਣਾਇ ਕੈਲੇ ਆਵੇ।

ਮੇਸੀਨਕੀਤੀਗਤਨੁਬਣਾਇਕੋਲੋਆਇਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਤੁਜਾਹਿਬਚਾਧਾ
 ਹਿਰਬਹਾ। ਤਾਮੇਥਾਹਿਰਿਉਰੂ। ਵਿਚਆਇਥੈਠਾ। ਤਾਗੁਰੂਸੰਤੋਖਲਗਾਕਰਨਤਾਮਜੀਦੀ
 ਹੀਹੁਤੁਗਈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਪਣੇਖਿਆਲਵਿਚਆਹਾਮੇਜਾਤਾਜੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਦੇਸਹਜਵਿਚਕਸਹਜਹੋਇਜਾਦਾਹੈ। ਤਾਮੇਓਸਹੀਹਦੀਜਾਹਗਾਆਪਣੀਧਿਠਦਿਤੀ। ਤਾਏ
 ਹੁਗਲਪੈਕਾਏਮੰਨਤੇਕਾਏਨਮੰਨ। ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਸਤਿਜੀਸਤਿਜੀ। ਤਾ
 ਫੇਰਗੁਰੂਅੰਗਦਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲੇਜੇਏਹਵਰਤਾਗਾਸੁਣਗਾ। ਸੁਣਕਰਿਆਖੇਗਾਜੇਸਤੁ
 ਬਚਨਹੈਨਾ। ਤਿਸਦੇਅਭਿਗੁਣਪਾਪਜੇਤਨੇਕੀਤੇਹੋਸਨਤਿਤੇਨੇਸਤਿਆਖਣਨਾਲਸਭੇਧੋਤੇਜ
 ਸਨਾਜੇਹਿਰਦੇਸਤਿਪ੍ਰਤੀਤਨਾਲਸਤਿਆਖਸਨਾਅਤੇਜੇਕੋਈਏਹਬਚਨਕਮਾਵੈਗਾਸੇਜਿਥੇ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੈਤਿਥੇਧੇਰਗਜਾਇਪਹੁਚੇਗਾ। ਭਾਈਬਾਲੇਇਹਬਚਨਸਤਿਕਰਿਜਾਣਨ
 ਏਸਵਿਚਭੇਦਨਾਹੀਮਨਣਾ। ਜੇਸਿਖਇਸਬਚਨਨੂੰਸਤਿਕਰਿਜਾਣੇਗਾਸੇਖੁਲੇਖੀਪਨਦਰਗ
 ਤਵਿਚਜਾਵੈਗਾ। ਤਾਫੇਰਭਾਈਬਾਲੇਗੁਰੂਅੰਗਦਨੁਪਾਛਿਆਗੁਰੂਜੀਏਹਜੇਪ੍ਰਹਲਾਦਅਤੇਦ
 ਤਾਤ੍ਰਿਉਅਤੇਪ੍ਰਭਗਤਅਤੇਰਾਜਾਜਨਕਾਅਤੇਹੋਰਾਂਜਿਤਨੇਭਗਤਪੈਨਸਭੇਓਰੇਪੈਨਾਅਤੇ
 ਹਿਕੋਕਈਰੰਭਗਤਨਜੀਕਪੈਏਹਮੇਰੀਨਿਸਾਕਰੇ। ਤਾਅਗੇਗੁਰੂਅੰਗਦਥੋਲਿਆਭਾਈਬ
 ਲਾਤਭਿਗੁਰੂਨਾਨਕਪਾਛੇਪਾਛਿਆਹੋਸੀ। ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਤੁਸੀਤਾਮੇਰੀਨਿਸਾਕਰੇ
 ਤਾਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਆਖਿਆਭਾਈਬਾਲੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਤੇਅਸਾਵਿਚਵਡਾਫਰਕਹੈਗਾ
 ਰੂਨਾਨਕਜੀਕਰਣਹਾਰਾਅਤੇਅਸੀਕੀਤੇਹੋਇ। ਜੇਕੁਸੁਤਭਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਮੁਹਜਾਇਆ

ਤੇ ਸੋਈ ਤਹ ਕੀ ਕਹੈ॥ ਅਤੇ ਉਹ ਮੈ ਨ ਕੁਐ ਆਖ ਸੁਣਾਇ॥ ਤੁਛੇ ਰੁਖਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਗੁਰੂ ३੫੮
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸੋ ਪੁਛਿਆ ਸੀ ਇਹੁ ਕਿਆ ਜੋ ਪੁਰਨ ਕੁਰਾਤਿ ਅਤੇ ਦੁਰਾਨਿ ਰੀ ਕਾਰ ਪਾਸੋ ਰਹੈ ਅਤੇ ਕਬੀ
 ਰੁਤੁਰ ਰਹਿਆ॥ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਭੇ ਦੁਰ ਰਹੇ॥ ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਖੁ ਈ ਬਾਲਾ ਕਬੀ ਰਕੁ ਗ
 ਤੇ ਜੋ ਪੁਰਨ ਕੁਰਾਤੁ ਹੋਇ ਆ॥ ਜੋ ਇਸ ਦਾਸ ਤੇ ਕਬੀ ਰਸਿ ਪਕੇਈ ਨ ਕੀਤਾ॥ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦੀ ਬਾ
 ਛ ਨਾਨਕੀ ਤੀ॥ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਸੇਰਾ ਦੀ ਉਪਮਾ ਨਾ ਲੀਤੀ॥ ਇਸ ਦਾਸ ਤੇ ਹੁਰ ਰਹੇ॥ ਅਤੇ ਜਿਤੁ ਦਿਨ
 ਏਕੀ ਕਾਰ ਹਿ ਕਰੁ ਪਹੋਇ ਜਾਵੈ ਗਾ॥ ਤਿਤੁ ਦਿਨ ਸਭੁ ਨਿਰੀ ਕਾਰ ਵਿਚ ਸਮਾਵੈ ਗੀ॥ ਤੁਮੈ ਟੇਰ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਸੰਗਤ ਸਿਖ ਤਾ ਕਰਵੈ ਭੁਲੇ ਨ ਹੋਇ॥ ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਸਿਖ ਇਕੋ ਕੇਈ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵਾਹੈ ਅਤੇ ਮਲੀਨ ਬਹੁਤ ਹੋਵੈ ਨਾ॥ ਸਿਖ ਨਿਰਮਲ
 ਸੋਈ ਹੋਵਾਹੈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਚਨ ਬਿਨ ਹੋਰ ਕੁਛ ਨਾ ਹੀ ਜਾਣਦਾ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਕੈ ਮਲੀਨ ਅਹ
 ਰ ਕਰੈ ਸਿਖਾ ਦਾ ਲੈ ਕੇ ਰਿਸੇ ਭੀ ਮਲੀਨ ਹੋਇ ਆ॥ ਤੁਹਾ ਕੁਈ ਬਾਲੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਨ ਆਖਿਆ ਜੀ
 ਮੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸੋ ਇਵ ਸੁਣਿਆ ਆਹਾ॥ ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਨੀ ਆਖਿਆ ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਏ
 ਤਹ ਕੀ ਕਹੈ॥ ਜਿਉ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀ ਆਹੈ ਸਾਤਿ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਿ ਜਾਣੇ॥ ਇਹੁ ਹਾਲਤੁ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁ ਕਰਤਾ ਹੋਇ ਖਾਈ ਹੈ॥ ਨਾ ਹੀ ਤੁਹਾ ਈ ਬਾਲਾ ਭੁਲੇ ਭੁਲੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਸੰਗਤ ਦੀ ਕਾ
 ਰਾ ਅਤੇ ਭੇਟਾ ਵੇਖ ਕੇ ਭੁੱਭਿਕੁ ਜਾਵੈ ਹੋਨਾ॥ ਸਾਧਤ ਨਾ ਹੀ ਰਹਿ ਸਕਦੇ॥ ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਤੁਸਾ ਤੇ ਕਰ
 ਤਾਰ ਦੀ ਬਹੁਤ ਮਿਹਰ ਵਾਨ ਹੀ ਹੈ॥ ਤੁਹਾ ਕੁਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਦੇ ਹਛੇ ਵਡੀ ਹੋਈ ਹੈ॥ ਤੁ
 ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਨੀ ਆਖਿਆ ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਦੁਇ ਮਹੀ ਨੇਤੁ ਸਾਡੀ ਦੇਹ ਛੁਟਵਿ ਚਰਹ ਦੇ ਹੋਨਾ॥ ਪਰਦ

ਇਮਹੀਨੇਤੁਸੀਅਸਾਬੇਰਹੇ। ਤੁਭਾਈਧਾਲੇਆਖਿਆਭੁਲਾਜੀ। ਤੁਭਾਈਧਾਲਾਗੁਰੁਅੰ
 ਗਰਪਾਸਰਹਿਆ। ਜਾਦੋਇਮਹੀਨੇਪਰੋਹੇਏਤੁਭਾਈਧਾਲੇਦੀਦੇਹਛੁਟੀ। ਤੁਆਪਏਹਥਗੁ
 ਰੁਅੰਗਦਜੀਅਲੀਬੁਦਿਤਾਹੇਰਸਿਖਹੈਥਪਕੜਰਹੇ। ਤੁਗੁਰੁਅੰਗਦਜੀਆਖੇਭਾਈਸਿਖੇ
 ਭੁੰਏਧਾਲੇਅਤੇਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਵਿਚਭੇਦਕੋਈਨਾਆਹਾ। ਏਹੋਗੁਰੁਅਤੇਸਿਖਾਦਾਭੇਦ
 ਆਹਾ। ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੁ। ਸਾਖੀਜਨਮਪਤੀਧਾਥੇਨਾਨਕਜੀਕੀਪੁਰਨ
 ਹੋਈਪੜਤੇਸੁਣਤੇਸਰਬਸੰਗਤਜੋਗਾਗੁਰੁਚਿਤਆਵੈ। ਬੋਲਹੁਸਤਿਕਰਤਾਰਾ॥੧

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਆਗੇਸਾਖੀਚਲਾਏਦੀਚਲੀ ਤਾਫੇਰਗੁਰਨਾਨਕ
 ਜੀਉਗੁਰੀਲੀਤੀਆਇਗਵੀਨਦੀਤੇਬਿਸਰਾਮਕੀਤਾ। ਬਰਸਉਦਾਸੀਫਿਰੇਮੰਗੀਨਿਆ
 ਥੀਹਾਉਪਰਸਭੋਚਕਵਿਚਪਾਤੁਸਾਹੀਕੀਤੀ। ਗੁਰੁਧਾਥੇਦੇਦਰਬਾਰਅਗੇਇਕਪਿਪਸਸੀ
 ਤਿਸਪਿਪਲਦੇਹੇਠਗੁਰੁਧਾਥੇਦੀਮੰਜੀਵਿਛਾਈਹੋਈਸੀ। ਮੰਜੀਉਪਰਛਾਏਥੈਠਾਰਹਦਾ
 ਸੀ। ਧਾਥੇਦੇਘਗਇਕਟਹਲੀਆਆਹਾ। ਤਿਸਦਾਨਾਉਕਮਲਾਕੁਮਲਾਸਦੀਦਾਸੀ। ਤੁ
 ਗੁਰੁਧਾਥਾਜੀਥੇਲਿਆਬਚਾਥੇਲੈਜਾਹਾ। ਜਾਇਕੇਘਾਹੁਲੈਆਉ। ਘੋੜੀਆਮਹੀਆਭੁ
 ਥੀਆਹੈਨਾ। ਤੁਕਮਲੇਦਸੀਲਈ। ਲੈਕਰਥੇਲੈਗਇਆ। ਤੁਕਮਲਾਜਾਇਕੇਦੇਥੇਤਾਜੇ
 ਗੀਸਰਾਏਸਰਪਤ੍ਰੇਜਣੇਥੈਠੈਪੈਨਥੇਲੈਵਿਚਾ। ਤੁਉਨਾਜੇਗੀਸਰਾਸਦਕੇਪੁਛਿਆਜੇਧਾਥੇ
 ਨਾਨਕਇਸੇਗਾਉਰਹਦਾਹੈ। ਤੁਕਮਲੇਆਖਿਆਇਸੇਗਾਉਰਹਦਾਹੈ। ਤੁਉਨਾਆਖਿ

ਅਜੇਹੇ ਹੁਸਨੇ ਹਾਅ ਸਾਡਾ ਬਾਧੇ ਪਾਸ ਲੈ ਜਾਹੁ। ਤੁਕਮ ਲਾਏ ਲਿਆ ਮੈਨੂੰ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਘਾਹੁ ੨੫੯
 ਲਈ ਗਾਤਾ ਜਾਵਾ। ਤੁਓ ਨਾ ਵਿਚੋ ਇਕ ਜਣਾ ਉਠਿਆ। ਤੁਕਮ ਲੇ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਵੀ ਲੈ ਕੇ ਘਾਹੁ ਦੀ ਮਠ
 ਖਿਲਾਰੀ। ਤੁਘਾਹੁ ਦਾ ਢੇਰ ਉਸਰ ਗਇਆ। ਤੁਜੇਗੀ ਸਰਬੋਲੇ ਜਿਤੁ ਨਾ ਚਾਇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਿਤੁ ਨਾ
 ਧੈਨ ਕੈ ਚੁਕ ਲੈ। ਕਮਲੇ ਵਹੀ ਭਰੀ ਬਧੀ। ਉਨ ਜੇਗੀ ਸਰਾ ਚਾਇ ਕੈ ਸਿਰ ਦਿਤੀ। ਤੁਕਮ ਲਾਉ ਠਾਏ
 ਕੈ ਲੈ ਆਇਆ। ਅਗੈ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਪਿਪਲ ਹੇ ਠਮ ਜੀ ਵਿਛਾਈ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਤੁਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੋ
 ਲਿਆ ਕਮਲਿਆ ਆਇਓ। ਬੁਧ ਆਇਓ ਅਤੇ ਘਾਹੁ ਬਹੁਤ ਆਦਾ ਹਈ। ਅਤੇ ਜੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਘਾਹੁ
 ਚੁਗਾਇਆ ਦਾ ਹਈ ਤੁਅਸਾਡੀ ਆਮ ਹੀ ਗਈ ਅਗੈ ਮਤੁ ਪਾਈ। ਤੁਕਮ ਲਾਏ ਲਿਆ ਤੁਪਾਜੀ ਮੈ
 ਚੁਗਾਇਨ ਹੀ ਆਦਾ। ਮੋਇ ਕਸਨੇ ਹਾਅ ਦਾ ਹੈ। ਤੁਬਾਧੇ ਦੇ ਹਥ ਕਮਲੇ ਬਿਭੂਤ ਕੀ ਚੁਟ ਕੀ ਕਦੁ ਦਿ
 ਤੀ। ਤੁਬਾਬਾ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਕਮਲਿਆ ਅਸਾਡਾ ਸਨੇਹਾ ਤੁਧ ਆਦਾ ਤੁਧ ਆਦਾ। ਤਿਹੁ ਦਾਰੀ ਬੋ
 ਲਿਆ ਕਮਲਿਆ ਅਸਾਡਾ ਸਨੇਹਾ ਤੁਧ ਆਦਾ। ਪਰ ਜਾਇ ਸਧਾਰਣ ਨੂੰ ਸਦ ਲੈ ਆਉ। ਸਧਾਰਣ
 ਸੁਖ ਤਰੇ ਦੇ ਗਇਆ ਹੈ ਜਿਉ ਭੁਜ ਫੁੱਲ ਨਾ। ਜਾਇ ਕੈ ਆਖ ਜੇ ਬਾਬਾ ਬੁਲਾਵਾ ਦਾ ਹਈ। ਵਰਗਾ ਸ
 ਚਲਾ। ਬਾਂਹੀ ਆਵੇ ਇਲੀਮੀ ਆ ਅਤੇ ਮੁੰਦਰਾ ਵਾਣ ਲੈ ਕੇ ਚਲਾ। ਤੁਸਧਾਰਣ ਬਾਧੇ ਦਾ ਸਿਖ ਸੀ। ਜਿਕ
 ਦੀ ਜਨ ਤੁਸਧਾਰਣ ਦੇ ਘਰ ਪੁਸਾਇ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਹੋਰ ਸਿਸਟਿ ਪਿਛੇ ਲਗੀ ਫਿਰਦੀ ਸੀ। ਹੋਰ ਸਦਾ ਪੁ
 ਸਾਇਨ ਲਈ ਐ। ਬਿਨਾ ਸਧਾਰਣ ਦੇ ਘਗਿ। ਬਾਬਾ ਚਾਦਰਾ ਪੈਨ ਦਾ ਦੇਇ। ਇਕ ਤੇ ਕੁਇਕ ਉਪਰਾ।
 ਚਾਦਰਾ ਸਧਾਰਣ ਪੈ ਦਾ ਸੀ। ਦਿਨੀ ਅਠੀ ਪੈ ਦੁਹ ਜਾਦਾ ਸੀ। ਤੁਕਮ ਲਾਏ ਸਧਾਰਣ ਨੂੰ ਸਦ ਗਇਆ।
 ਤੁਬਾਬਾ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਕੀ ਆਖੇਗਾ। ਜੇ ਆਵੀਗਾ ਨਹੀਂ ਤੁਆਖੀ ਵਰਗਾ ਲਚਲਾ। ਸਤੁ ਧੀ ਚਲਾ।

ਤਾਂ ਕਮਲਾ ਗਇਆ ਜਾਇ ਮੇਲਿਆ। ਤਾਂ ਸਧਾਰਣ ਕਹੀਆ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਆਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਮਲਾ
 ਬੋਲਿਆ ਤੈਨੂੰ ਬਾਬੇ ਸੁਦਿਆ ਹੈ। ਦਰਗਲ ਚਲਾ। ਬਾਬੀ ਆਵੈ ਇਲੀਮੀ ਆਮ ਤੇ ਮਵਾਦਾ ਦੁਖ
 ਲੈ ਚਲਾ। ਤਾਂ ਸਧਾਰਣ ਬੋਲਿਆ ਰੋਟੀ ਆਖਾਇ ਕੇ ਚਲੇਗੇ। ਤਾਂ ਕਮਲੇ ਆਖਿਆ ਮੈਂ ਨਹੁ ਕਮਨਾ
 ਹੀ ਤੁੰ ਖਾਹਿ। ਤਾਂ ਸਧਾਰਣ ਰੋਟੀ ਖਾਇ ਚਲਿਆ। ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਦੀ ਆਇ ਪੈਰੀ ਪਾਇਆ। ਬਾਬਾ
 ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਸਧਾਰਣਾ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ। ਤਾਂ ਸਧਾਰਣ ਬੋਲਿਆ ਤੁਪਾਜੀ ਉਤਾਵੁ ਲਾਸੁ ਦਿਆ
 ਤੈ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਬਚਾ ਸਧਾਰਣ ਅਸਾਨੁ ਕਮਲਾ ਫੁਰਮਾਣੁ ਲੈ ਆਇਆ ਹੈ। ਦਰਗਹਿ
 ਦੇ ਚਲਣੇ ਦਾ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਬਚਾ ਸਧਾਰਣਾ ਚਲ ਅਸੀ ਬੋਲੈ ਚਲੈ। ਬਾਬਾ ਅਤੇ ਸਧਾ
 ਰਣ ਬੋਲੇ ਗਏ। ਬੋਲੇ ਵਿਚ ਬਾਬੇ ਦਾ ਖੇਤ ਸੀ ਵਿਘੋ ਅਠਾ ਬਾਬਾ ਤੇ ਸਧਾਰਣ ਖੇਤ ਵਿਚ ਗਏ। ੦
 ਰੇ ਕੁੰਡਾ ਖੇਤ ਦੀ ਆਰੁ ਠੀ ਆ। ਖੇਤ ਦੇ ਖਕੇ ਨਦੀ ਤੇ ਤਾਲ ਸਿੰਠੇ। ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਇਕ ਤਲਾਉ ਪਸਿੰਦਾ
 ਆਇਆ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਬੇਟਾ ਸਧਾਰਣ ਏਹੁ ਕਿ ਆਥਾ ਉਹੈ। ਤਾਂ ਸਧਾਰਣ ਬੋਲਿਆ ਤੁਪਾ
 ਜੀ ਏਹੁ ਤਲਾਉ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਅਸਾਨੂੰ ਆਲ ਕੜੀ ਆਇ ਬੇ ਪਾਵਾ ਵਣੀ ਆ। ਅ
 ਤੇ ਕਿਸੇ ਪਾਸ ਆਖਣਾ ਨਹੀ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਤੇ ਸਧਾਰਣ ਪਰਿਆਏ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਸਧਾਰਣਾ
 ਚਾਦਰਾ ਪੋਇ ਲਿਆਉ ਮੇਰੀ ਆ। ਤਾਂ ਸਧਾਰਣ ਬੋਲਿਆ ਤੁਪਾਜੀ ਉਤਾਰ ਦਿਚਨ। ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਚਾਦ
 ਰ ਉਤਾਰ ਦਿਤੀ ਆ। ਸਧਾਰਣ ਬਾਬੇ ਦੀ ਆ ਚਾਦਰਾ ਪੋਵੁ ਗਇਆ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੋਲਿਆ
 ਛੀ ਆਪੋ ਤੀ ਆਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਸਧਾਰਣ ਬੋਲਿਆ ਛੀ ਆਪੋ ਤੀ ਆਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਫੁਰਬਾ ਬਾਜੀ ਬੋਲਿਆ
 ਕੈਠੀ ਉਤੇ ਧਰ ਆਉ ਧੰਨ ਕੇ। ਤਾਂ ਸਧਾਰਣ ਧਰ ਆਇਆ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਸਧਾਰਣ

ਮੇਰਾ ਘਰ ਹਛਾ ਲਿਖਾ ਜਿਥੇ ਹੋਏ ਸੰਤਾਂ ਜਪ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਉਹ ਬਾਉਰ ਛਾ ਲਿਖਾ ਤੁਸਧਾਰਣ
ਗਇਆ ਜਾਇ ਕੇ ਹਛਾ ਪਰ ਲਿਖਤਾ ਤੁਸਧਾਰਣ ਫੇਰ ਆਇ ਬਾਏ ਦੀ ਪੈਰੀ ਪਇਆ ਤੁਸਧਾਰਣੀ ਬੋ
ਲਿਆ ਬਚਾ ਪਰ ਹਛਾ ਲਿਖਤਾ ਤੁਸਧਾਰਣ ਬੋਲਿਆ ਤੁਸਧਾਰਣੀ ਬੋਲਿਆ ਸੁਧਾਰਣਾ ਚੁਪਕਰ ਬਿਜਾਇ ॥ ੧ ॥
ਕੈ ਘਰ ਠਿਠਾ ਤੁਸਧਾਰਣੀ ਪੁਸੀ ਹੋਇਆ ਤੁਸਧਾਰਣੀ ਬੋਲਿਆ ਸੁਧਾਰਣਾ ਚੁਪਕਰ ਬਿਜਾਇ ॥ ੧ ॥
ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ॥ ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਗੋਸਟਿ ਚਲਾਏ ਦੀ ਚਲੀ ਓਨ ਕਰੀ ॥
ਤੁਧ ਐਸੀ ਆਗਿਆ ਆਈ ਸੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਕੀ ਭੁਏ ॥ ਜੇ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਰਤਾ
ਰਪੁਰਧਰ ਮਸਾਲਾ ਚੀਚ ਥੈ ਠਾ ਸੀ ॥ ਅਰਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੇ ਜੀ ਬਸੀ ਜੇ ਅਧੋ ਹੋਇ ਤੁਸੀ ਠਾ ਕਰ ਜੀ
ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲਾ ਪਹਿ ਚਲੀਏ ਸਚੇ ਖੰਡ ਕੇ ॥ ਤੁਧ ਸੀ ਠਾ ਕਰ ਜੀ ਅੰਤੁਰ ਜਾਮੀ ਪਟਿ ਪਟਿ ਜੀ ਆ ਕੇ ॥
ਦੁਨਹਾਰਾ ॥ ਸੀ ਠਾ ਕਰ ਜੀ ਸਚ ਖੰਡ ਮਹਿ ਸਭਾ ਲਾਈ ਥੈ ਠਾ ਹੈ ॥ ਸਮਸਤ ਭੁਗਤਿ ਨਿਕਟਿ ਹਬ ਜੇ ॥
ਠੰਡੇ ਭੁਏ ॥ ਅਰਇਤ ਨੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਮਨ ਵਰਤਏ ਸਾਬ ਬੋਲ ਓਠਿਆ ॥ ਜੇ ਨਾਨਕ ਮੇਰਾ ਬ
ਭੁਗਤਿ ਹੋ ॥ ਸੋਤਿ ਸਕੇ ਜੀ ਆਇ ਉਕਰ ਉਪਜੀ ਹੈ ॥ ਤੁਧ ਜਿਤ ਨੇ ਭੁਗਤ ਬੋਤਿ ਤਨਿ ਹੁਸ ਗਲਿ ਓਸੀ
ਠਾ ਕਰ ਜੀ ਪਹਿ ਚੇਨ ਤੀ ਕਰੀ ॥ ਜੇ ਹੋ ਸੀ ਠਾ ਕਰ ਜੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ॥ ਨਾਨਕ ਜੇ ਹੋ ਸੇ ਤੇ ਗਪੇ ਮੀ ਭੁਗਤ
ਹੋ ॥ ਜਿਉ ਨਾਨਕ ਕੇ ਜੀ ਬਸੀ ਹੈ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕੇ ਤਿਉ ਹੀ ਕਰੀਏ ॥ ਤੁਧ ਸੀ ਠਾ ਕਰ ਜੀ ਸੇਵਕ ਕੇ ਆ
ਗਿਆ ਕਰੀ ॥ ਤੁਮ ਜਾਹੁ ਨਾਨਕ ਭੁਗਤ ਕਉ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਲਿਆਉ ॥ ਤੁਧ ਸੀ ਠਾ ਕਰ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ
ਆਪਾਇ ਕਰ ਸੇਵਕ ਆਇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ॥ ਆਏ ਠੰਡੇ ਭੁਏ ॥ ਅਰਦੇ ਨੇ ਗਾਬ ਜੇ ਕੇ ਥੈ ਨਤੀ ਕਰੀ
ਜੇ ਹੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਕੀ ਤੁਮ ਕੋ ਆਗਿਆ ਹੈ ॥ ਜੇ ਤੁਮ ਸਚ ਖੰਡ ਕੇ ਜਾਉ ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਰੋਜੀ

ਅਕੀ ਜਾਣੁ ਕਰਿ ਸੀਠਾ ਕਰ ਜੀਹ ਮਕਉ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਭੁਜੀ ਆਹੈ ॥ ਅਰ ਕਹਿ ਆਹੈ ਜੋ ਨਾਨਕ ਕਉ ਇਉ
 ਕਹਿਣਾ ਜੇ ਤੇਰੇ ਮੰਦਰਈ ਹਾਸ ਚਖੈ ਮੈ ਸਵਰੇ ਹੈ ਮਨੋ ਕਾ ਮਨਾ ਕੇ ॥ ਜੈ ਸੇ ਤੇਰੇ ਮਨ ਮੈ ਕਾ ਮਨਾ ਬੀ ॥ ਤੇ ਸੇ
 ਹੀ ਮੰਦਰ ਤੁਯਾ ਰਭੁ ਏਹੈ ॥ ਏਕ ਵਾਰ ਦੇਖ ਜਾਵੈ ॥ ਤੁਯਾ ਗੁਰੂ ਬਾਧੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਜੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ
 ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਬਿਨ ਚੇਰ ਕਉ ਏਹੈ ਜੋ ਜਾਣੈ ॥ ਮੈ ਬਲ ਹਾਰ ਜਾਉ ਸਦਾ ਸਦਾ ਬਲ ਹਾਰ ਕੀ ਆਮ ॥ ਅ
 ਪਨੇ ਸਾਹਿਬ ਉਪਰੇ ॥ ਚਲੀ ਅੰਜੀ ॥ ਤੁਧ ਭਿ ਹਸੇ ਵਕ ਸੀਠਾ ਕਰ ਜੀ ਕੇ ਗੁਰੂ ਬਾਧੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਉ
 ਸੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਲੇ ਗਏ ॥ ਅਰ ਸੇ ਵਕਉ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ॥ ਜੈ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਤੇਰੀ
 ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕਰਿ ਆਇ ਆਹੈ ॥ ਤੁਧ ਗੁਰੂ ਬਾਧੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਉ ਲਿਖੇ ਹੋ
 ਇਕ ਰਿੰਤੁ ਉਤ ਕਰੀ ॥ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਨ ਮਸਕਾਰ ਪਰ ਨਾਮ ਕਰਤਾਰ ਨਿਕਟਿ ਜਾਇ ਭੁਇਆ ॥
 ਤੁਧ ਸੀਠਾ ਕਰ ਜੀ ਕਹਿ ਆਜੇ ਹੋ ਨਾਨਕ ਭਗਤ ਤੂੰ ਭੁਲਾਹੈ ॥ ਤੁਧ ਗੁਰੂ ਬਾਧੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀ
 ਤੀ ॥ ਜੈ ਸੀ ਮਹਾਂ ਗਾਜ ਜੀ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭੁਲੇ ਗੰਜੀ ॥ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਰਿਠਿ ਆਸ ਦਾ ਅਨੰਦ ਹੋ ਜੀ ॥ ਤੁ
 ਸੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਕਹਿ ਆਜੇ ਹੋ ਸੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਏਹੁ ਬਾਤੁ ਈਹਾ ਆਵਣੇ ਜਾਵਣੇ ਕੀ ਤੇਰੇ ਹੀ ਹਥ ਹੈ
 ਜੇ ਤੁਧ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰ ॥ ਤੁਧ ਸੀ ਬਾਧੇ ਜੀ ਕਹਿ ਆਜੇ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ ਅੰਸਾ ਮੇਰਾ ਕਉ ਏਹੈ ਤੂੰ ਬਿਨਾ
 ਮੇਰੇ ਜੀ ਅਕੀ ਕਉ ਏਹੈ ॥ ਤੁਧ ਸੀਠਾ ਕਰ ਜੀ ਕਹਿ ਆਏ ਨਾਨਕ ਜੀ ਏਹੁ ਬਾਤੁ ਈਹਾ ਆਵਣੇ ਕੀ
 ਤੇਰੇ ਹੀ ਹਥ ਹੈ ॥ ਜੇ ਤੁਧ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰਿ ਜੀ ॥ ਤੁਧ ਗੁਰੂ ਬਾਧੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮ ਗੰਗਾ ਜੀ ਹਉ
 ਕਉ ਏਹੀ ਦਹ ਜੀ ॥ ਸਭ ਬਾਤੁ ਤੇਰੇ ਹੀ ਹਥ ਹੈ ॥ ਤੁਧ ਸੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਕਹਿ ਆਜੇ ਹੋ ਨਾਨਕ ਏਹੁ ਬਿ
 ਧ ਪੀਛੇ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਅਬ ਤੁਮ ਸਚਖੰਡ ਮੈ ਆਉ ॥ ਅਤੇ ਅੰਗਰ ਕਉ ਸਮਝਾਵਣਾ ॥ ਜੈ ਕੋਈ ਸਮ

ਖੈਗਾਕਮਾਵੇਗਾਤਿਸਕਾਕੁਲਾਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਬਗੁਰੂਧਾਏਨਾਨਕਜੀਮਹਾਅਨੰਦਹਰ ੨੬੧
 ਖਮਾਨਹੋਇਆ। ਤੁਬਅਨੰਦਮਹਿਹੋਇਕਰਸੀਠਾਕਰਜੀਕਉਤੰਤੰਤੰਤਕਰਕਰਪ੍ਰਣ
 ਮਕੀਆ। ਬਾਤਸਭਸਮਝਾਇਕਰਵਿਦਿਆਭੁਇਆ। ਤੁਬਸੀਪਾਰਬ੍ਰਹਮਜੀਕੀ
 ਆਗਿਆਸਾਬਫਿਰਕਰਤਾਰਪੁਰਆਇਆ। ਤੁਬਆਇਕਰਅੰਗਦਜੀਸਾਬਧਾ
 ਤਾਕਰੀਆ। ਪੁਰਖਾਅੰਗਦਾਅਸਾਨੇਸੀਪਾਰਬ੍ਰਹਮਜੀਜਨੁਰਬੁਲਾਵੇਣੇਕੀਆਗਿਆ
 ਕਰੀਹੈ। ਜਿਉਜਿਉਬਾਤਾਕਰੀਆਬੀਆ। ਤਿਉਤਿਉਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਕਉਸਮਝਾਈ
 ਆ। ਤੁਬਾਇਤਨੇਕਹਣੇਮੈਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਕਾਆਤੁਮਾਉਦਾਸੋਹੋਇਗਇਆ। ਬਹੁਤ
 ਧੈਰਾਗਲਗਾਕਰਨਾ। ਤੁਬਗੁਰੂਧਾਏਨਾਨਕਜੀਬਹੁਤਸੰਤੋਖਬਹੁਤਦੀਆ। ਜੇਪੁਰ
 ਖਾਉਦਾਸਨਹੀਹੋਵਣਾ। ਸੀਪਾਰਬ੍ਰਹਮਜੀਕੀਆਗਿਆਹੈ। ਬਹੁਰਹਰਖਮਾਨਹੋਵਣਾ
 ਤੁਬਗੁਰੂਧਾਏਨਾਨਕਜੀਕੇਬਚਨਕਰਕੇਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਕਾਮਨਫਿਰਿਆਇਟਿਕਿਅੰ
 ਤੁਬਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਕੇਮਨਕਉਟਿਕਾਇਕਰਨਾਮਦਾਨਇਸਨਾਨਸੀਲਸਿਜਮਸੰਤੋਖ
 ਦਾਇਆਧਰਮਭਾਉਕੁਗਤਗਰੀਬੀਸੁਕੁਤਜਿਤੁਨੀਆਭੁਲਆਈਆਹੈਨਾ। ਇਤੁਨੀ
 ਆਦਿਨਾਇਕਰਅਰਸਬਦਕੀਸਰਤਿਦੇਕਰਅਜਮਾਤਿਆਪਈਦੇਕਰਅੰਗਦਕਉ
 ਵਿਦਿਆਕੀਆ। ਤੁਬਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਬੇਨਤੀਕਰੀ। ਜੇਬਾਬਾਜੀਜਬਤਮਸਚਖੰਡਕ
 ਉਸਿਧਸੋਗੇਤੁਬਮੇਰੇਆਵੇਣੇਕੀਕਉਕਰਿਆਗਿਆਹੈਜੀ। ਤੁਬਗੁਰੂਧਾਏਨਾਨਕ
 ਜੀਕਹਿਆਜੇਪੁਰਖਾਅੰਗਦਾਤੁਬਇਥੇਨਾਹੀਆਵਣਾ। ਅਸੀਹੀਤੁਧਵਿਚਦੇਜਾਹਿਰੇ

ਤੁਥਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਗੁਰੂਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਕੇਚਲਾਣੇਤੇਕਿਤਨੇਇਕਦਿਨਅਗੇਹੀਇਹ
 ਆਕੁਰਮਾਇਆ॥੩॥ ਬੋਲਹੁਗੁਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ॥ ਸਾਖੀਤੇਰਚਲੀ॥ ਤੁਥਜਿਉਗੁਰੂ
 ਬਾਬੇਦਾਸੁਭਾਉਸੀਕਰਤਾਰਪੁਰਾਵੇਚਰਹਣਕਾਉਓਹੀਰਹੈ॥ ਕੀਰਤਨਕੇਸਮੇਕੀਰਤਨਹੈ
 ਏ॥ ਪਿਛਲੀਰਤਨਾਵੈ॥ ਨਾਵਣਕੇਸਮੇਜਪਤਪਹੋਇ॥ ਲੰਗਰਚਲੈ॥ ਜਿਉਤਿਉਸਰਬਤਸੁ
 ਤੁਥਨਾਇਆ॥ ਤਿਵੈਹੀਤਿਵਚਲਿਆਜਾਇ॥ ਤੁਥਗੁਰੂਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਕਾਮਨਉਤੁਹੀਠਓ
 ਰਜੋਕਬਓਹਸੁਮਾਆਵੈਗਾ॥ ਜਿਤੁਸੀਠਕਰਜੀਕੇਚਰਨਕਮਲਦੇਖੀਏਗੇ॥ ਓਹਸਮੇਤੀਮੈ
 ਧਿਆਨਗੁਰੂਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਕਾਮਨਰਹਿਆ॥ ਜਬਕਿਤਨੇਕਦਿਨਗੁਜਰੇਤੁਥਓਹਦਿਨਅ
 ਏ॥ ਅਸੁਕਾਮਹੀਨਾਮਾਇਆ॥ ਤੁਥਗੁਰੂਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਬਹੁਤੁਰਖਮਾਨਹੋਇਆ
 ਜਿਉਜਿਉਓਹਦਿਨਆਵੈ॥ ਅਸੁਵਦੀਸਪਤਮੀਕਾਦਿਨਹੋਇਆਤੁਗੁਰੂਬਾਬਾਨਾਨਕ
 ਜੀਧਿਆਨਕੇਬਿਖੈਹੋਇਗਾਇਆ॥ ਤੁਥਧਿਆਨਖੋਲਕਰਿਸੇਵਕਾਕੇਕਹਿਆ॥ ਜੋਪੁਰਖ
 ਅਜਮਸਾਸਮਾਵਣੇਕਾਖਿਆਲਹੈ॥ ਤੁਸੀਜਾਇਕੇਚਉਕਾਦੇਹੁ॥ ਕੁਸਾਉਤੇਘਤੇ॥ ਸਭਸ
 ਮਿਰੀਸਮਾਵਣੇਕੀਤਈਯਾਰਕਰੇ॥ ਤੁਥਸੇਵਕਲਾਗੇਧੈਗਾਗਕਰਣੇ॥ ਤੁਥਗੁਰੂਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀ
 ਓਨਕਾਸੀਤੋਖਕੀਆ॥ ਤੁਥਸੇਵਕਲਾਗੇਸਮੀਗਰੀਇਕਰੀਕਰਣੇ॥ ਤੁਥਲਖਮੀਦਾਸਨ
 ਅਤੇਸਿਰੀਚੰਦਨਆਦਮੀਬਲਾਵਣਤਾਈਗਾਇਆ॥ ਜਿਤੁਸੀਸਦੀਦੇਹੋ॥ ਤੁਲਖਮੀਦਾਸ
 ਅਤੇਸਿਰੀਚੰਦਨਆਵਣੇਵਿਚਫਿਲਕੀਤੀ॥ ਆਖਣਲਗੇਜੋਚੰਗਿਆਕੁਲਿਆਇਉਕਿਉਕ
 ਰਚਲੀਵਾਹੈ॥ ਤੁਸਦੇਹੋਇਨਆਏ॥ ਤੁਥਸੁਭਾਉਕਰਕਰਿਆਤਾਚੋਣੀਗੁਰੂਬਾਬੇਜੀਕੀਇਸ

੨੬੩
 ਤੀ। ਗੁਰੂ ਪਾਸੋਂ ਉਠ ਚਲੀ। ਤੁਥ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਖੇਤ ਮਹਾਦੀ ਦਾ ਲਾਭ ਹਥ ਲਵੇ ਨੇ ਹੋ।
 ਤੇਨ। ਤੁਥ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਖੇਤ ਕਰਿ ਕਹਿ ਆ ਜੇਕਿ ਉਠੇ ਏ ਕਾਈ ਗਲ ਕਹ ਦੀ ਹੋ। ਅਤੇ
 ਹਥ ਕਾਇਤ ਨਾਲ ਲਵੇ ਨੇ। ਅਤੇ ਕਾਈ ਗਲ ਹੋਰ ਤੁਰੇ ਜੀ ਪੈ ਸੋ ਕਰ ਲੈ। ਤੁਥ ਜਾਂ ਆਤਮਾ ਜੀ ਦੇ
 ਖੇਤ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਮਾਵੇ ਦੇ ਘਰ ਹੋ। ਤੁਮਾ ਤੁਰੇ ਏ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਭਲ ਕੇ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ
 ਦੀ ਬਿਤ ਹੋ। ਜਾਤੁ ਪੁਰਾਵੇ ਤੁਸ ਗਾਧ ਕਰ ਕੇ ਚਲੀਏ। ਤੁਮਾ ਤੁਰੇ ਏ ਖੇਤ ਨਿਮਾਣੇ ਘਰ ਹੋਇ ਕਰ ਬੇ
 ਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਤੁਥ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਜੇ ਭਲ ਹੋਵੇ ਏ ਏ। ਸਗਾਧ ਕਰ ਕੇ ਅਸਟਮੀ ਕਾ
 ਵਿਨ ਰਹ ਕਰਿ ਦਸ ਮੀ ਕੇ ਦਿਨ ਸਮਾਵੇ ਗੇ। ਤੁਮਾ ਤੁਰੇ ਏ ਕੀ ਅਧੀਨ ਤੁਥ ਦੇ ਖੇਤ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਾ ਮਨ ਫਿਰਦ ਇ ਆਵੇ ਘਰ ਆਇਆ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਜੇ ਏ ਏ ਸਾਮਿ ਗਰੀਤ ਏ
 ਆਰ ਕੋਰੇ। ਤੁਥ ਮਾਤਮਾ ਜੀ ਪੈਰੇ ਪਈ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ। ਤੁਥ ਰਸ ਭੁਜਾ ਮਿਠੀ ਲੈ ਕਰ ਸਗਾਧ ਕੀ
 ਤੁਥ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੇਵ ਕਾ ਕਉ ਹੁਕਮ ਕੀਆ। ਅਤੇ ਸਮਾਵੇ ਕੀ ਸਮਿ ਗੀਚ ਕਰ ਬੇ।
 ਤੁਥ ਨਾ ਸੇਵ ਕਾ ਉਠਾਇ ਰਖੀ। ਤੁਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਦਸ ਮੀ ਕੇ ਦਿਨ ਸਮਾਵੇ ਗੇ। ਤੁ
 ਥੇ ਹੁਗਲ ਕਾ ਗੁਲ ਗੁਲਾਸ ਰੁ ਨ ਲੈ ਕਾ ਮਹਿ ਹੋਇ ਰਹਿ ਆ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਸਟ
 ਕਾ ਦਿਨ ਸਗਾਧ ਕੀਆ। ਤੁਥ ਸਗਾਧ ਕਰ ਕੇ ਨਉ ਮੀ ਕੇ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਸਰੂਪ ਰ
 ਵਾਰ ਇਕ ਠਹੋਇਆ। ਲੋਕਾ ਵਿਚ ਅਚਰ ਜਹੋਇ ਰਹਿ ਆ। ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੀ ਗਲ ਸਮਾਵੇ ਕੀ
 ਸੁਣ ਕਰਿ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਸਲਮਾਨਾ ਕਾ ਪੀਰ ਅਰਹਿ ਦੁਆ ਕਾ ਗੁਰੂ। ਹਿੰਦੂ ਮੁਸ
 ਲਮਾਨਾ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਆਉ ਕਹਿ ਆ। ਜੇ ਕੋਈ ਪੰਚ ਮਹਾਜਨ ਸੀ ਜੋ ਦਰਸਨ ਦੇਖੇ ਦੇਖਿ ਧਿਸਮਾਵਿ ਹੋ

ਦੇਜਾਹਿ। ਪਾਸਲਿਆਗਿਗਵਦੇਲੋਕਮੁਕਤਮਚਉਧਰੀਥੇ। ਸਕੁਦਿਕਣੋਹੋਇਆਵੈ। ਜੋਪੈਰੀਪਏ
 ਪੈਵੇਦਿਆਹੋਦੇਜਾਹਿ। ਜੇਕੋਈਥੈਸੋਨੇਖੁੜੀ। ਸਿਖਆਇਦਰਸਨਦੇਖਦੇਖਥਿਦਿਆਹੋਦੇਜਾਹਿ
 ਥਾਗਪੰਥਜੋਗਿਆਕੇਆਏ। ਦਸਨਾਮਸੰਨਿਆਸੀਆਕੇਆਏ। ਸਾਧਸੰਤੁਆਏ। ਗੁਰਗੁਰਪਤਪੁਰ
 ਟਸਗਲੇਆਏ। ਨਉਨਾਥਚਉਰਾਮਿਸਿਧਫਿਅਜਤੀਆਏ। ਸਾਧਕਸਾਧਰਸੇਖਗਉਸਕੁਤੁਬੁਪੀ
 ਰਪੈਕੰਬਰਆਏ। ਅਉਲੀਏਅੰਧੀਏਆਏ। ਚਾਰਪੀਰਚਉਦਾਪਨਵਾਏਆਏ। ਜੇਕੋਈਆਵੈਸੋਵੈ
 ਦਿਆਹੋਇਹੋਇਜਾਵੈ। ਜੇਕੋਈਸਾਂਈਲੋਕਸੀਸਕੁਆਇਆ। ਗੁਰੁਬਾਧੇਜੀਕਉਮਿਸਮਿਲ
 ਦਰਸਨਦੇਖਦੇਖਵੇਦਿਆਹੋਦੇਜਾਹਿ। ਜੇਕੋਈਗੁਰੁਬਾਧੇਨਾਨਕਜੀਕਾਦਰਸਨਦੇਖੈਸੋਨਿਹ
 ਲਹੈਵੈ। ਮਥੈਕੀਰੁਲਕਦੇਖਕੈਜਾਣੀਏਜੇਕੋਈਕੋਟਿਸੁਰਜਚੰਦ੍ਰਮੇਕੀਉਜਾਲੇਕੀਜੇਤੁਪੈ। ਅਜੇਸਾਮਸ
 ਤਕਦੇਖੀਏ। ਤੁਬਗੁਰੁਬਾਧੇਕਹੁਕਮਹੋਆਜੇਕੀਰਤਨਕਰੇ। ਅਰਪੰਰਤਕੋਹੁਕਮਹੋਅਬੇਦਪੜੇ
 ਪੁਰਾਨਪੜੇ। ਲਗਾਸੀਠਾਕਰਜੀਕਾਜਸਉਚਾਰਹੋਵਣੇ। ਤੁਜਿਤੁਨਾਪ੍ਰਵਾਰਆਹਾਸੁਤੁਆਇਆ
 ਫਿਰਲਖਮੀਦਾਸਅਤੇਸਿਰੀਚੰਦਨੀਆਦਮੀਬੁਲਾਵਣਗਏ। ਤੁਭਿਹਨਾਅਏਸਦੇਹੋਇ। ਓਨਆਵ
 ਏਕੀਫਿਲਮਠਕੀਤੀ। ਤੁਭਿਨਾਕੀਹੋਆਜੇਹਾਪਰਸੇਚਲਿਆਸੀਤੇਹਾਹੁਣੁਭੀਸਮਾਵੈਗਾ। ਤੁਫਿਲਮਠਕ
 ਰਹੇ। ਤੁਬਗੁਰੁਬਾਧੇਸੇਵਕਾਕਉਹੁਕਮਕੀਆਜੇਸਾਰੇਵੇਰੇਮੈਚਉਕਾਦੇਵੇ। ਅਰਕੁਸਾਲੈਆਵੈ।
 ਸੁਤੁਸਾਮਿਗੀਤਯਾਰਕਰੇ। ਤੁਫਿਰਸਿਰੀਚੰਦਅਤੇਲਖਮੀਦਾਸਥੇਆਦਮੀਗਏ। ਜੇਗੁਰੁਬਾਧ
 ਜੀਸਮਾਵਣੇਕੇਪਰਹੈ। ਸੁਤੁਸਾਮਿਗੀਤਯਾਰਹੋਈਹੈ। ਤੁਸਾਰੀਗੀਫਿਲਪੈ। ਤੁਦਜਾਤੋਨਮਤ
 ਸਚੇਹੀਸਮਾਵਦਹੋਵੈ। ਤੁਲਖਮੀਦਾਸਅਤੇਸਿਰੀਚੰਦਜੀਗੁਰੁਬਾਧੇਜੀਪਾਸਆਏਗਏ।

ਤੁਜਾਇਕਰਦੇਖਨਤਾਗੁਰੂਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਸਮਾਣਹੈ। ਤੁਲਖਮੀਦਾਸਅਤੇਸਿਰੀਚੰਦਰਬ ੩੬੩
 ਜੇਕਰਥੇਨਤੀਕੀਤੀ। ਜੀਕਰਤਾਰਜੀਕੀਦੋਹੀਹਈ। ਜੇਚਾਰਘੜੀਆਮਸਾਨਾਲਗਲਾ
 ਕੀਤੀਆਧਰੋਰਚਲੇਜੀ। ਜਾਵੇਨੋਕਰਤਾਰਕੀਦੋਹਈਦਿਤੀਤੁਬਗੁਰੂਬਾਬੇਜੀਆਖਿਆ
 ਜੇਬਚਾਚਾਰਘੜੀਆਤੁਸਾਆਖੀਆਪੈਨ। ਪਰਜੇਏਤੁਸਮੇਬਚਾਜੇਆਖਦੇਸੋਈਹੋਦਾ
 ਪਰਬਚਾਤੁਸਾਰੇਹਥਕਿਆਪੈ। ਜਾਮੇਰੇਸਾਹਿਬਦਾਹੁਕਮਈਵੇਹੀਸੀਚਲਣਦਾ। ਤੁਸਾ
 ਜੇਗਲਕਰਈਹੈਸੋਕਹਿਲੇਵੇ। ਤੁਅੰਗਉਨਾਥੇਨਤੀਕੀਤੀ। ਜੇਬਾਬਾਜੀਤੁਸਭਕਿਛੁਜ
 ਟੁਦਾਹੈਅਸੀਕਿਆਆਖੀਏ। ਤੁਬਗੁਰੂਬਾਬੇਆਖਿਆਜੇਬਚਾਜੇਕੁਛਤੁਸਾਰੇਜੀਅ
 ਹੈਸੋਆਖਹੁ। ਤੁਉਨਾਥੇਨਤੀਕੀਤੀ। ਜੇਬਾਬਾਜੀਤੁਸਭਕਿਛੁਜਾਣਦਾਹੈਅਸੀਤੇਰੇਪੁਕਾ
 ਖੀਦੇਹਾਂ। ਅਸਾਨੋਤੁਸਮੇਹਰਨਕੀਤੀਆ। ਵਰ੍ਹਿਆਈਤੁਪਲਹਣੋਨੇਦਿਤੀਆ। ਜਿਉਰ
 ਜਾਇਅਸਾਗੁਕਿਆਚਾਰਹੈ। ਤੁਬਨਿਮਰਤਾਈਦੇਪਰਬੋਲੇ। ਤੁਲਖਮੀਦਾਸਅਤੇਸਿਰੀ
 ਚੰਦਕੇਪ੍ਰਥਾਇਗੁਰੂਬਾਬੇਬਾਣੀਬੋਲੀ। ਸਲੋਕ। ਲਖਨੋਕੀਆਚਰਿਅਾਈਆਲ
 ਖਪੁੰਨਾਪਰਵਾਣਾ। ਲਖਤਪਉਪਰਤੀਰਥਾਸਹਜਜੇਗਧਿਬਾਣਾ। ਲਖਸੂਰਤੁਣਸੰਗਰਾਮ
 ਰਣਮਹਿਛੁਟਹਿਪਗਾਣਾ। ਲਖਸੂਰਤੀਲਖਗਿਆਨਧਿਆਨਪੜੀਐਪਾਠਪਗਾਣਾ। ਜਿਨ
 ਕਰਤੇਕਾਰਨਕੀਆਖਿਆਆਵਣਜਾਣਾ। ਨਾਨਕਮਤੀਮਿਥਿਆਕਰਮਸਚਾਨੀਸਾਣ
 ੧॥ ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਰਥ॥ ਗੁਰੂਬਾਬੇਜੀਕਹਿਆਜੇਬਚਾਏਹਵਰ੍ਹਿਆਈਦੀਗਲਦਿਤੀਹੈ।
 ਸੋਹਬਕਿਸੇਦੇਨਹੀ। ਅਤੇਕਿਤੇਸੇਵਾਸਿਆਣਪਤੀਹਬਨਾਹੀਆਵਣੀ। ਅਤੇਵਰ੍ਹਿਆਈ

ਨਾਦਾਨਕੀਤੇਹਥਆਵੈ। ਨਾਸਹਜਿਸੁਭਾਇਨਾਜੋਗਮਾਰਗਕਮਾਏਹਥਆਵੈ। ਨਾਸੁਰਤਣ
 ਨਾਸੰਗਮਕੀਤੇਹਥਆਵੈ। ਬਚਾਏਹਜੇਕਰਤਾਰਕਰਤੇਪੁਰਖਰਚਨਾਰਚਿਆਹੈ। ਜੀਮਣ
 ਮਰਣਦਖਸੁਖਆਵਣਜਾਣਕਾ। ਤਿਨਏਹਲੇਖਲਿਖਿਆਹੈ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕਾਸੇਏਹੁਹੋਰ
 ਸੁਕਿਸੇਦੇਹਥਨਾਹੀ। ਬਚਾਜਿਸਦੇਲੇਖਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਆਈਪਰੀਸੀਸੋਸਬਦਲੇਗਇਆ। ਤੁਸ
 ਲਖੀਦਾਸਅਤੇਸਿਰੀਚੰਦਬੇਨਤੀਕੀਤੀ। ਬਾਬਾਜੀਅਸੀਤੇਰੇਪੁਤਾਅਖੀਦਿਹਾ। ਜਾਅਸੀ
 ਆਜਜਹੇਇਫਿਰਗੇਅਤੇਰੇਟੀਕਪਨਾਨਾਨਾਹਾਗੇ। ਤੁਏਹੁਸਰਮਤੁਪਨੈਹੈਜੀ। ਅਸਾਰੁ
 ਕਿਆਚਾਰਹੈਜੀ। ਤੁਖਰੇਨਿਮਣਤਾਈਦੇਘਰਬੋਲੇ। ਤੁਬਗੁਰਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਦਇਆ
 ਕਰਕੇਬੋਲੇ। ਜੇਬਚਾਤੁਸਾਨੈਰੇਟੀਕਪਨਾਬਹੁਤਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰਲਖਮੀਦਾਸਅਤੇਸਿਰੀਚੰ
 ਦਬੋਲੇ। ਬੈਰਾਗਲਗੇਕਰਨਾ। ਜੇਰੇਟੀਕਪਨਾਬਹੁਤਹੋਵੇਗਾ। ਪਰਅਸਾਨਮੰਨਸੀਆਕੋਈ
 ਨਾਹੀ। ਤੁੰਜੀਅਸਾਡੇਕਿਆਵਸਹੈ। ਤੁਬਗੁਰਬਾਬੇਜੀਕਹਿਆਜੇਬਚਾਚੰਤਾਮਤਕਰੇ।
 ਗੁਰਪੀਰਾਦੇਕੁਤੇਭੀਮੰਨੀਦੇਹੈਨਤੁਸੀਹੀਨਮੰਨੀਓਗੇ। ਤੁਸੀਭੀਮੰਨੀਓਗੇ। ਪਰਨਾਮਕੀਵ
 ਰੁਆਈਅੰਗਦਪਾਸਹੈ। ਤੁਸਾਨੈਭੀਸਭਕੋਈਮਨੈਗਾ। ਤੁਬਏਹੁਆਗਿਆਗੁਰਬਾਬੇਜੀ
 ਨਾਨਕ ਕੀਤੀ। ਤੁਲਖਮੀਦਾਸਅਤੇਸਿਰੀਚੰਦਪੈਰੀਪਏ। ਤੁੰਫੇਰਕਹਾਇਪਨਗਈ। ਤੁਬਡੇਢਪਰਿ
 ਗਤੁਆਇਰਹੀ। ਤੁਬਗੁਰਬਾਨਾਨਕਜੀਧਿਆਨਬਿਖੈਹੋਇਗਇਆ। ਤੁਲੇਕਾਨੁਹਕਮਹੋ
 ਆਜੇਸਭਸਮਿਰੀਤੁਈਆਰਕਰੇ। ਤੁਬਗੁਰਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਧਿਆਨਮਹਿੰਦਸੀ। ਤੁ
 ਬਸੀਠਾਕਰਜੀਮੁਰਲੀਮਨੋਹਰਗਰਨੁਪੁਜਾਸਿਆਮਸੁੰਦਰਪੀਤੀਬਰਧਾਏ। ਭੁਗਤਵਛੁਲ

ਪਤਤਪਾਵਨਪਾਇਪਾਇਵਾਸੀ। ਕਰਨਕਰਾਵਨਸਮਰਥਪ੍ਰਭੁਜੀਗਰਨਾਇਵਿਦਿਆ ੩੬੪
 ਨਰਸਨਦੀਆ। ਸਚਖੰਡਮੈਥਗਗਲਗਲਹੋਇਗਇਆ। ਜੋਪੰਨਧਾਧਾਨਾਨਕਜੀਥ
 ਭਾਭਗਤਿਹੋਇਆਹੈ। ਜਿਸਨੇਮਾਤੁਥਕੋਤੋਸੀਠਾਕਰਜੀਆਪੁਲੈਵੇਕੋਆਇਹੈ। ਤਬਸਚਖ
 ਰੂਤੇਠਾਕਰਜੀਆਇ। ਜਿਤਨੇਭਗਤਿਥੇਸੇਸਭਆਇ। ਸੀਠਾਕਰਜੀਕੋਸਾਥਤੇਤੀਸਕਰੋਨੀ
 ਵੇਵੇਤੋਆਇ। ਸੁਰਨਰਗਣਗਪ੍ਰਬਜੀਆਇ। ਅਮਰੀਕਜੀਆਇ। ਨਾਰਦਜੀਆਇ। ਸੁਖ
 ਦੇਵਜੀਆਇ। ਅੰਕੁਰਜੀਆਇ। ਸ੍ਰੀਗਮਾਨੰਦਜੀਆਇ। ਸ੍ਰੀਨਾਮਾਜੀਆਇ। ਸ੍ਰੀਕਬੀਰ
 ਜੀਆਇ। ਸ੍ਰੀਰਵ ਦਾਸਜੀਆਇ। ਸ੍ਰੀਪੰਨਾਜੀਆਇ। ਸ੍ਰੀਬੇਣੀਜੀਆਇ। ਸ੍ਰੀਸਧਨਾਜੀਆ
 ਏ। ਸ੍ਰੀਸੈਣਾਜੀਆਇ। ਸ੍ਰੀਪੀਪਾਜੀਆਇ। ਇਸਭੇਭਗਤਆਇ। ਮਹਾਂਦੇਉਜੀਆਇ। ਧ੍ਰੁਮ
 ਆਇ। ਸਨਕਾਦਿਕਜੀਆਇ। ਰਖੀਸਗੁਮਨੀਸਰਆਇ। ਚੰਦਸੂਰਜਆਇ। ਪਉਣਪਾਣੀਥੇ
 ਸੰਤਾਰਿਆਇਆ। ਮੁਰਤਿਧਾਰਕਰਆਇ। ਵਜੰਤਵਜਦਿਆਨਾਸਆਇਆ। ਕੁਦਰਤਕ
 ਸੁਖਾਸਣਚਲਵਣਗਗਾ। ਏਹੁਸੁਖਾਸਣਸ੍ਰੀਪਾਰਧ੍ਰੁਮਜੀਗੁਰੂਥਾਥੇਨਾਨਕਜੀਕੋਲੀਏਸ
 ਚੇਖੰਡਤੇਲਿਆਇ। ਜਬਗੁਰੂਥਾਥੇਨਾਨਕਜੀਕਾਧਿਆਨਖੁਲਗਇਆ। ਤਬਗੁਰੂਥਾਥਾ
 ਨਾਨਕਜੀਰੰਤੁਉਤਪ੍ਰਣਾਮਕਰਤਾਆਗੇਆਇਆ। ਸ੍ਰੀਠਾਕਰਜੀਕੀਚਰਨੀਜਾਇਲਗਾ।
 ਜੀਥਲਿਹਾਰਜਾਓਮੈਅਧਮਪਾਪੀਉਪਰਕਿਰਪਾਕਰੀਹੈਜੀ। ਧੰਨਸ੍ਰੀਠਾਕਰਜੀਹੈ। ਤਬਸ੍ਰੀ
 ਠਾਕਰਜੀਕੀਆਗਿਆਸਾਥ। ਸੰਮਤ ੧੫੫੬ਵੀਦਸਮੀਕੇਦਿਨਮਹਾਅੰਮ੍ਰਿਤਿਵੇਲੇਪ
 ਹਰਿਗਤੁਰਹਦੀਕਉਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀਕੋਕੀਰਤਨਅਨੰਦਪੁਨਨਾਸਸਰਬਕਲਿਆਵੇਕੇਪਰਸੀ

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀਕੇਚਰਨਾਸਾਥਸ੍ਰੀਗੁਰੂਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਸਮਾਣਾ। ੩ ॥ ਬੋਲਹੁ
 ਭਾਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ। ਤੁਬਭਗਤਕਰਤਾਕਰਤਾਸ੍ਰੀਠਾਕਰਜੀਕੀਚਰਨੀਲਪਟਾਇਰਹਿ
 ਆ। ਤੁਬਸ੍ਰੀਠਾਕਰਜੀਕਿਰਪਾਕਰਕੋਅਪਣਿਆਚਰਨਾਸੰਗਸਮਾਇਲੀਆ। ਤੁਬ
 ਗੁਰੂਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਉਪਰਕਹਾਇਪੜਗਈ। ਜਿਤੁਨਾਮਹਾਜਨਲੋਕਹੈਸ੍ਰੀ। ਹੋਰਗੋਬਿੰਦ
 ਲੋਕਸੇਵਕਲਾਗੇਸ੍ਰੀਠਾਕਰਜੀਕੇਕਰਮਪਰਮਕਰਣੇ। ਜਨਗੁਰੂਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਚਿਖ
 ਕੇਉਪਰਉਠਾਇਰਖਿਆ। ਤੁਬਗੁਰੂਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਕੇਮੁਠੀਦਪਠਾਣਲੋਕਥੇਤਿਨਹੁਗਲ
 ਚਲਾਈਜੇਟੁਕਅਸੀਭੀਦੀਦਾਰਕਰਹਿਗੇ। ਤੁਬਮਹਾਜਨਲੋਕਾਕਹਿਆ। ਜੇਖਾਨਜੀ
 ਹੁਣਤੁਮਾਗਸਮਾਨਹੀਦੀਦਾਰਕਰਨੇਕਾ। ਤੁਬਉਨਹੁਕਹਿਆਜੇਬਾਬਾਨਾਨਕਹਮਾਰਾ
 ਪੀਰਹੈਹਮਹਸਧਿਗੇਨਾਹੀ। ਹਮਬਾਬੇਜੀਕਾਦੀਦਾਰਕਰਹਿਗੇ। ਤੁਬਮਹਾਜਨਲੋਕ
 ਕਹਿਆਜੇਆਜਦੀਦਾਰਦੇਖਵੇਕਤੁਮਾਗਸਮਾਨਹੀ। ਤੁਮਹਟਜਾਵਹੁ। ਤੁਬਓਹਪਠਾਣ
 ਸਿਦਤੁਉਪਰਆਇਗਏ। ਕਹਣੇਲਾਗੇਜੇਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਹਮਾਰਾਪੀਰਹੈ। ਪੀਰਕਾਜੇ
 ਗਾਹਹੈਸੋਹਮਕਰੈਗੇ। ਹਮਬਾਬੇਨਾਨਕਕਉਗੋਰਮਜਲਪਹੁਚਾਵਹਿਗੇ। ਤੁਬਮਹਾਜਨਲੋਕ
 ਕਥੇਜੇਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਕੇਉਪਰਚਉਗਿਰਦਚਾਵਗਤਾਈਆਸਨਾ। ਤੁਰਕਾਦੇਵਾਸਤੇ॥
 ਤੁਬਸੇਵਕਉਪਰਜੇਥੇਤਿਨਹੁਕਹਿਆਜੇਭਾਈਤੁਮਹਿਦਅਹਮਸਲਮਾਨਤੁਮਸੁਗਲਾਕਿ
 ਸਬਾਤਉਪਰਕਰਤੇਹੈ। ਗੁਰੂਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਤਉਈਹੈਹੀਨਾਹੀ। ਗੁਰੂਬਾਬਾਨਾਨਕ
 ਜੀਤੁੰਸਚਖੰਡਕਉਸਿਧਾਹੈ। ਜਬਜਾਇਕੈਦੇਖੈਤਾਚਿਖਾਉਪਰਕਿਛੁਨਾਹੀ। ਤੁਾਦੁਹ

ਥੋਕਾ ਦਾ ਸੁਗਤਾ ਚੁਕ ਗਇਆ॥ ੪॥ ਏਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਦਾ ਹੁਗੁਗੁ॥ ਤਾ ਜਿਤ ਨਾ ਪ੍ਰਦਾਰ ਸੇ ਵਕਥੇ ੨੬੫
 ਮਹਾਜਨ ਲੋਕ ਥੇ ਸੁਗਤ ਮਗਮ ਕਰ ਭਿਠੇ॥ ਲਾਗੇ ਸਿਫਤ ਸਲਾਹ ਗੁਰੂ ਬਾਧੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਕਰ
 ਨਾ ਜਿ ਦਾ ਹੁਖ ਦਾਇਬਾ ਬਾਨਾਨ ਕਜੀ ਪੁਤ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਮੂਰਤ ਬਾ॥ ਪਰ ਹਮਾਰੇ ਅਭਾਗ ਹਮ ਸੇ
 ਵਾਕਛੁ ਕਹਿਨ ਸਕੀ॥ ਲਾਗੇ ਪਛੇਤਾ ਭੁਏ॥ ਦੇਖ ਦੇਖ ਗੁਰੂ ਬਾਧੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਥੇ ਲਾਭੈ ਚਕੁਤੋ
 ਏਗੇ॥ ਜਿਤ ਨੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਥੇ ਲਾਗੇ ਦਾਇਕਾ ਨਾਮ ਲੈਣਾ॥ ਕਹੈ ਜੇ ਦਾ ਹੁਖ ਦਾਇਬਾ ਬਾਨਾਨ ਕ
 ਜੀ ਬਥਾ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਸੀ॥ ਅਯੋਨ ਖਦਾਇ ਕੀ ਸੁਰਤ ਬੀ॥ ਤੁਲਾਗੇ ਸਿਫਤ ਸਲਾਹ ਪ੍ਰਦਾਇ ਕੀ ਕਰਨ
 ਜੀ ਹਿਰਦੁ ਮੁਸਲਮਾਨ ਥੇ ਦੇਖ ਦੇਖ ਹੋ ਗਨ ਹੋਏ ਰਹੇ॥ ਤਾ ਜਿਤ ਨੇ ਲੋਕ ਸੇ ਵਕ ਪ੍ਰਦਾਰ ਗੁਰੂ ਬਾਧੇ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਕਾ ਤਿਨ ਹੁਛਿਖਾ ਕਉ ਲਧੁ ਦਿਤਾ॥ ਲਾਗੇ ਕਰਮ ਧਰਮ ਕਰੇਣਾ॥ ਅਰ ਗੁਰੂ ਬਾਧਾ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਥੈ ਕੰਠ ਧਾਮ ਕਉ ਸਚ ਖੰਡ ਕਉ ਸਿਧਾਰੇ॥ ੫॥ ਏਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਦਾ ਹੁਗੁਗੁ॥ ਸਲੋਕ
 ਨਾਨਕ ਪੰਥੀ ਸੇ ਤੇਰੇ ਜੇ ਆਏ ਪੰਥੇ ਮਾਹਿ॥ ਆਪ ਮਿਟਾਇ ਸੇ ਵਾਕ ਕਹਿਨ ਚਾ ਲੈ ਦੁਜੈ ਗਾਹਿ॥ ਗੁਰ ਬਿ
 ਨ ਅਵਰਨ ਸੁਣਈ ਜਮ ਕੇ ਪੰਥ ਨ ਪਾਇ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਿਆ ਗਨੀ ਕਿਆ ਭੈ ਸਤਤ ਕਹੁ ਸੁਨਾ
 ਇ॥ ਗੁਰ ਭਾਣੈ ਹਰਿ ਭਾਇਆ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਗ ਸਮਾਇ॥ ੬॥ ਸਲੋਕ॥ ਕਿਆ ਹੋਭਿ ਪਾਪੀ ਅਧਮ ਕੀ
 ਟੇਰੇ ਗੁਣ ਕਹੈ ਸੁਨਾਇ॥ ਕਹਿਤਾ ਬਕਤ ਆਪ ਹੋ ਆਪੇ ਹੀ ਜਸ ਗਾਇ॥ ਗਾਵੈ ਸੁਣੈ ਪੜ੍ਹੈ ਲਿਖੈ ਚਿਤ
 ਲਾਇ ਕੈ ਤਿਸ ਹਰਿ ਲਏ ਛੁਗਾਇ॥ ਹਉ ਦੁਸਟੀ ਵਰਮੰਗਤਾ ਦੀ ਜੈ ਦਾਨ ਕਜਾਇ॥ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੇਇ ਰਜ
 ਵਿਪਤ ਅਘਾਇ॥ ਦੁਸਟੀ ਜਪ ਸੁਖ ਪਾਇ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਲਿਵਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਕੀ ਬੇਨਤੀ
 ਮਹਿਰਾਖ ਲੇਹੁ ਸਰਨਾਇ॥ ੭॥ ਸਾਖੀ ਸਮਾਵਣੇ ਕੀ ਪੁਰਨ ਹੋਈ॥ ਵਾਧੇ ਘਾਟੇ ਬਖਸ ਲੈਣਾ॥

ਧੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ॥ ਸਲੋਕ॥ ਕਥੀਰਨਾਹ ਮਕੀਆ ਨ ਕਰਹਿ ਗੇਨਾ ਕਰਸਕੈ ਸਰੀ
 ਗ॥ ਕਿਆ ਜਾਨਾ ਕਿਛੁ ਹਰਿ ਕੀਆ ਭਉਇ ਓਕਥੀਰ ਕਥੀਰ॥ ਧੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ॥
 ਸਾਖੀ ਪੁਰਨ ਹੋਈ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਵਾਹੁ
 ਗੁਰੂ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ॥ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ॥
 ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਿ
 ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ॥ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਵਾਹੁ
 ਗੁਰੂ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ॥

॥ ਧੋਲੀ ਜਨਮ ਪਤ੍ਰੀ ਜੀ ਕੀ ਤਬ ਮਕੇ ਮਦੀ ਨੇ ਦੀਰੋ ਸਤਿ ਸੀ ਪੁਰਨ ਹੋਈ॥ ॥
 ॥ ਸੀਮਤ ੧੮੩੬ ॥ ਮਿਤੀ ॥ ਮਘਰੋ ॥ ਦਿਨੇ ੧੬ ॥
 ਧੰਨ ਧੰਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜਪ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ॥
 ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥
 ॥ ਧੰਨ ਧੰਨ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾਇਆ ਲਜੀ॥ ॥
 ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ ॥ ੨੮੦/੨੮੨ ੧੦੦੦੦

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ

(ਸ੍ਰੀ ਵਰਧਾਨ ਸਾਹਿਬ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ)

ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਤਾਰੀਖ ਤੇ ਕਿਤਾਬ ਵਾਪਸ ਨਾ ਆਉਣ
ਤੇ..... ਪੈਸੇ ਹੋਜਾਨਾ ਸੁਰਮਾਨਾ ਹੋਵੇਗਾ।

--	--	--

M-3177

